Giang Hồ Ký

Contents

Giang Hồ Ký **2**
1. Hồi 1 Người Đoạn Trường Dưới Đoạn Trường Nhai 2
2. Hồi 2 Triều Vân Nhuộm Tử Kim Trâm 12
3. Hồi 3 Trên Nhạc Dương Lâu Lộ Tiểu Cẩu 24
4. Hồi 4 Động Đình Minh Nguyệt Hội Quần Hào 34
5. Hồi 5 Nữ Nhân Thịnh Nộ Trổ Thần Oai 44
6. Hồi 6 Tiên Tử Bất Cẩn Ngộ Ám Toán 53
7. Hồi 7 Trong Nói Cười Quỷ Diệt Hồn Phi 62
8. Hồi 8 Cõi Đời Mênh Mông Biết Về Đâu 73
9. Hồi 9 Tầm Dương Giang Đầu Dạ Lưu Khách 84
10. Hồi 10 Quan Đế Miếu Quần Hào Tụ Hội 95
11. Hồi 11 Quan Đế Miếu Quần Hào Ngộ Nạn 105
12. Hồi 12 Giang Hồ Vạn Dặm Theo Bên Chàng 117
13. Hồi 13 Mặc Ngọc Kiếm Sắc Khiếp Lão Ma 128
14. Hồi 14 Người Cao Còn Có Kẻ Cao Hơn 138
15. Hồi 15 Tứ Tuyệt Hiện Thân Túy Liễu Trang 150
16. Hồi 16 Đêm Lạnh Khách Đến Trà Thay Rượu 159
17. Hồi 17 Thời Nay Anh Hùng Thuộc Thiếu Niên 172
18. Hồi 18 Nhân Sinh Hà Xứ Bất Tương Phùng 183
19. Hồi 19 Nhìn Về Dĩ Vãng Chạnh Lòng Đau 194
20. Hồi 20 Liễu Lâm Khoái Thuyền Hiện Kỳ Nhân 206
21. Hồi 21 Mười Năm Sống Chết Chẳng Rõ Tin 217
22. Hồi 22 Thị Phi Chính Tà Nào Ai Hay 228
23. Hồi 23 Độn Long Bảo Quần Hiệp Thất Tung 239
24. Hồi 24 Trong Tam Âm Bang Hội Quần Hùng 248
25. Hồi 25 Lão Anh Hùng Thân Bất Tự Chủ 258
26. Hồi 26 Xả Thân Gác Cửa Ngăn Mưu Đồ 269
27. Hồi 27 Tuyệt Kỹ Cành Cây Thắng Bảo Kiếm 280
28. Hồi 28 Tuyết Sơn Linh Cung Hội Tây Trúc 290
29. Hồi 29 Ngọc Hằng Nga Chẳng Rõ Thư Hùng 302
30. Hồi 30 Dĩ Vãng Sao Thể Tính Từ Đầu 313
31. Hồi 31 Quần Hiệp Dọ Thám Mê Tâm Đình 323
32. Hồi 32 Kịp Thời Tỉnh Ngộ Mừng Ba Sinh 334
33. Hồi 33 Ngàn Lớp Thạch Động Một Tiên Ông 341
34. Hồi 34 Khai Thạch Phủ Bái Kiến Kỳ Nhân 351
35. Hồi 35 Địa Phủ Bích Cung Thoát Khô Trúc 360
36. Hồi 36 Bạch Sơn Hắc Thủy Thám Thần Sầu 371
37. Hồi 37 Tăng Tẩu Nam Hải Quái Kỳ 380
38. Hồi 38 Tử Vân Tiên Phủ Bái Song Tiên 389
39. Hồi 39 Tiểu Anh Hùng Thách Đấu Đệ Nhất Ma 399
40. Hồi 40 Ai Là Kẻ Mạo Danh Thay Thế 406
41. Hồi 41 Thần Phong Mục Trường Phong Vân Hội 421

42. Hồi 42 Thương Tâm Chỉ Bởi Một Ý Niệm 441
43. Hồi 43 Hà Lan Sơn Chiến Quái Tẩu 451
44. Hồi 44 Quần Hào Tụ Hội Thiếu Lâm Tự 459
45. Hồi 45 Chớ Mang Mộng Ảo Vì Cuộc Đời 468
46. Hồi 46 Ân Oán Tình Thù Tổng Kết Oán 477
47. Hồi 47 Tình Hiếu Hai Đàng Khó Giữ Trọn 488

Giang Hồ Ký

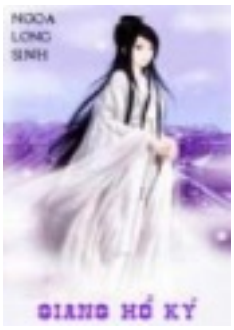

Giới thiệu
Thể loại: Kiếm hiệpNguồn: Sưu tầm

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/giang-ho-ky

1. Hồi 1 Người Đoạn Trường Dưới Đoạn Trường Nhai

Tại cửa sông Đoạn Vân Lung, trên một mỏm đá to dưới Triều Vân phong thuộc vùng núi Vu Sơn, đang có một thiếu niên áo dài lặng lẽ.

Thiếu niên này xem chừng tuổi không quá hai mươi hai, nhưng anh tuấn phong nhã, khí khái phi phàm.

Lúc này thiếu niên áo dài ngồi bên một phía mỏm đá, mắt nhìn xuống dưới sông, vẻ mặt tươi vui rạng rỡ, tợ hồ như chẳng chút bận tâm đến sự nguy hiểm nếu sẩy chân rơi xuống mỏm đá cao ngàn trượng này ắt sẽ tan xương nát thịt hoặc táng thân trong bụng cá.

Qua ánh mắt và vẻ mặt của chàng thiếu niên, dường như chàng ta đang trông chờ gì đó, có lẽ là một chiếc thuyền, một món bảo vật hay một giai nhân nào đó…

Mặt trời đã lặn hẳn xuống non tây, mắt thấy một chiếc thuyền từ phía thượng lưu cách ngoài mấy dặm đang xuôi dòng lướt nhanh đến, và tiếng tiêu thánh thót từ trên thuyền vọng ra…

Nụ cười trên môi chàng thiếu niên nở to dần…

Thốt nhiên một tiếng rú thảm khốc vang lên từ đỉnh Triều Vân phong.

Chàng thiếu niên thoáng chau mày, tiếng rú thứ nhì lại vang lên.

Tiếng rú thảm khốc tuyệt vọng ấy đã kích động chàng thiếu niên, chỉ thấy chàng ngước nhìn lên đỉnh núi, rồi từ từ đứng lên.

Nhưng chàng lại đưa mắt nhìn ra sông, ra chiều phân vân do dự.

Trong bóng tối nhập nhòa, một chiếc thuyền nhẹ đã hiện ra trong tầm mắt, và tiếng tiêu dặt dìu cũng từ thuyền vọng đến.

Trước mắt chàng phẳng phất hiện ra một thiếu nữ áo lục đẹp tựa thiên tiên, khí chất thanh nhã, cử chỉ cao sang, đang tủm tỉm cười ngoắc tay gọi chàng…

Đời người gặp được một tri kỷ đã khó, huống hồ là một hồng phấn tri âm tuyệt sắc? Chẳng trách chàng thiếu niên áo dài tuy nghe tiếng sát phạt trên đỉnh núi, động niệm cứu người, nhưng lại phân vân do dự, không hành động ngay mà lại đứng thừ người ra như phỗng đá.

Chiếc thuyền kia đã đến dưới mỏm đá, tiếng tiêu vô cùng quyến rũ, chàng thiếu niên môi lại nở nụ cười, vừa định cất tiếng huýt dài để hồi đáp giai nhân.

Đột nhiên trên đỉnh Triều Vân phong lại vang lên hai tiếng rú thảm khốc tuyệt vọng.

Chàng thiếu niên biến sắc, chau chặt mày kiếm khẽ thở dài nói :

- Sương tỷ, gặp người chết mà không cứu chẳng phải hành vi của bậc đại trượng phu, cuộc hẹn Vu Sơn đành phải hoãn lại hôm khác, mong Sương tỷ lượng thứ cho.

Đoạn luyến tiếc ném cho chiếc thuyền kia cái nhìn lần cuối, hai tay vung mạnh, phi thân lên núi nhanh như cắt.

Trên Toái Thạch bình, một bãi đất rộng khoảng trăm trượng vuông nằm đối diện với Khởi Phụng Phong đang diễn ra một cuộc chiến hết sức thảm khốc.

Một lão nhân áo vàng mặt đỏ râu dài, thân hình cao to, đầu trọc mày ngắn, dáng vẻ uy mãnh đang ngồi xếp bằng nơi giữa Toái Thạch bình.

Đứng bên phải lão nhân áo vàng là một lão bà tóc bạc phủ vai, áo bào trắng dài chấm đất, dáng người nhỏ nhắn, tướng mạo khá tốt nhưng vẻ mặt hết sức u ám.

Lão bà áo trắng tay phải cầm kiếm, tay trái vung động một dải lụa trắng dài hơn trượng, đứng án trước mặt lão nhân áo vàng cách khoảng ba thước.

Đứng bên trái lão nhân áo vàng là một lão nhân cao không đầy năm thước, đầu bù tóc rối, mày xếch mũi quặp, quần ngắn đến đầu gối, tướng mạo rất quái dị, đôi mắt nhỏ bé không ngừng đảo nhìn bốn phía.

Trước mặt ba lão nhân này khoảng mười trượng là ngổn ngang mười mấy tử thi tàn khuyết, máu thịt nhầy nhụa, hết sức thảm thiết.

Những tử thi này thảy đều mặc võ phục tím, trang phục hệt như mười mấy gã đại hán lúc này đang đứng quanh thạch bình.

Đứng đối diện với ba lão nhân là một nam một nữ y phục quái dị và tướng mạo hiểm ác. Nam tuổi chừng năm mươi, dáng người gầy guộc hệt như cương thi, nữ khăn đen che mặt, không rõ tuổi tác, nhưng thân hình rất mảnh mai, hai người này có lẽ là thủ lĩnh của bọn đại hán võ phục tím.

Lúc này người đàn ông gầy guộc hai tay vung vẩy sải bước đi về phía ba lão nhân, qua khỏi đống tử thi, lão nhân gầy guộc dừng lại, đôi mắt xanh rờn quắc lên, đưa tay chỉ lão nhân áo vàng, cười hăng hắc nói :

- Trì Xung Khôi, nếu các hạ chịu nhìn nhận danh hiệu Doanh Hải tam tinh của các vị có được là nhờ nhắm mắt giả chết và hạ sát mấy tên thủ hạ vô danh của lão phu, hôm nay lão phu sẽ tự động phá lệ, chỉ cần các hạ trao ra món vật lão phu cần, lão phu sẽ lập tức đình thủ, tha cho các vị một con đường sống…

Ngưng chốc lát, lại ha hả cười to nói tiếp :

- Trì Xung Khôi, đây là lão phu nghĩ đến mối giao tình khi xưa mới chịu hành sự ngoại lệ như vậy. Bằng không, các hạ đừng bao giờ nghe nói có kẻ sống sót dưới tay Bắc Mang tam ma chưa?

Lão nhân áo vàng Trì Xung Khôi vẫn nhắm mắt lặng thinh, như không hề nghe, chỉ lão bà áo trắng buông tiếng thở dài, trầm giọng nói :

- Tư Mã Quân, chúng ta đều tuổi trên bảy mươi, gần đất xa trời, còn điều gì có thể khiến chúng ta bận lòng nhọc tâm nữa? Những ân oán thị phi khi xưa lão thân đã sớm lãng quên, các hạ giờ đây vẫn còn nhắc lại chuyện dĩ vãng, chẳng phải lòng dạ quá hẹp hòi hay sao? Vả lại…

Lão bà áo trắng lại khẽ buông tiếng thở dài, vừa định nói tiếp, lão nhân cao gầy guộc Tư Mã Quân đã cười khẩy nói :

- Mai Ngũ Cô, không phải ân thì là oán, không phải yêu thì là thù, nếu không có Trì Xung Khôi chen chân vào, Tư Mã Quân này đâu suốt đời cô độc. Năm mươi năm ôm hận trong lòng, hôm nay mới có cơ duyên được gặp hiền khang lệ, nếu lão phu bỏ qua, e rằng kiếp này sẽ không bao giờ còn gặp nhau nữa. Trì Xung Khôi…

Tư Mã Quân lại trỏ vào lão nhân áo vàng quát :

- Các hạ là một người đàn ông, hãy thể hiện chút khí khái của đàn ông đi chứ! Bằng không điếm nhục đến danh vọng Doanh Hải tam tinh là việc nhỏ, để mất đi sỉ diện với nhân vật võ lâm thì sẽ suốt đời không dám gặp ai nữa.

Tư Mã Quân nói đến đó, Trì Xung Khôi như bị khích động, đôi mày động đậy liên hồi, bỗng mở bừng mắt, phóng ra hai luồng sắc lạnh rợn người.

Lão bà áo trắng Mai Ngũ Cô thấy vậy cả kinh, quay sang dịu giọng nói :

- Đại ca đừng nóng giận… Hãy bình tâm điều thương là hơn. Việc của Tư Mã Quân, để thiếp thân với Tất nhị đệ ứng phó được rồi.

Trì Xung Khôi nghe vậy đành thu hồi uy thế, ánh mắt u ám gật đầu.

Tư Mã Quân nhướng mày lạnh lùng nói :

- Đã đến ngày tận số rồi, còn điều thương gì nữa? Trì Xung…

Nữ nhân khăn đen bịt mặt tự nãy giờ lặng thinh đứng ngoài mười mấy trượng, lúc này bỗng lướt đến, cao giọng nói :

- Đã qua canh tư rồi, Tư Mã huynh hà tất uổng phí lời nói mất thời gian? Hãy để thiếp thân giải quyết Ngũ Âm Quỷ Mẫu Mai Ngũ Cô này, Tư Mã huynh đến thanh toán Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt kia, được chăng?

Tư Mã Quân gật đầu :

- Được, sau cùng hẳng để cho Trì Xung Khôi từ từ nếm mùi lợi hại.

Dứt lời liền tung mình lao về phía lão nhân thấp bé và quát :

- Tất Kiệt, hãy mau lấy Bích Huyết Câu Hồn trượng ra.

Người đến, tiếng đến, chưởng đến…

"Bùng" một tiếng, chưởng lực hai người chạm nhau, mỗi người bật lùi lại nửa bước.

Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt cười hắng hắc nói :

- Tư Mã Quân, Bích Huyết Câu Hồn trượng của lão phu đã hơn hai mươi năm chưa gặp máu tanh, đối phó với Khô, Thi nhị ma trong Bắc Mang tam ma tầm thường, chưa cần thiết dùng đến trượng ấy…

Trong khi nói đã xuất thủ hoàn kích, chớp mắt đã liên tiếp tấn công ra bảy chiêu.

Khô Ma Tư Mã Quân thoáng lộ vẻ kinh ngạc, như không ngờ thân thủ của Bá Hải Nhân Đồ lại nhanh nhẹn vậy.

Nhưng danh vọng của Bắc Mang tam ma trong võ lâm chẳng kém Doanh Hải tam tinh, lẽ dĩ nhiên võ công cũng tương đương nhau.

Khô Ma Tư Mã Quân lùi ra sau một bước, tránh khỏi thế công tới tấp của Bá Hải Nhân Đồ, bỗng buông tiếng quát vang, chớp nhoáng tung ra ba chưởng một chỉ.

Bá Hải Nhân Đồ buông tiếng cười dài, đã không tránh hai chưởng một chỉ của đối phương, trái lại còn quyền chưởng cùng lúc tấn công trung bản Tư Mã Quân, lối đánh liều mạng mà nhân vật võ lâm tối kỵ ấy buộc Tư Mã Quân thối lui lia lịa.

Đằng kia, Ngũ Âm Quỷ Mẫu Mai Ngũ Cô cũng đã giao chiến kịch liệt với nữ nhân bịt mặt là Thi Ma Thường Bích Hà.

Ngũ Âm Quỷ Mẫu tay mặt cầm Ngũ Âm kiếm, tay trái Thiên Hương lăng dài trượng tám, vây phủ chặt chẽ khắp người Thi Ma Thường Bích Hà.

Nhưng trong kiếm quang, lăng ảnh, Thi Ma Thường Bích Hà huy động cây thước ngọc trong tay tạo thành một chiếc lưới bạc, Ngũ Âm kiếm và Thiên Hương lăng không sao xuyên qua được.

Ngũ Âm Quỷ Mẫu với vẻ mặt mỗi lúc càng thêm nặng nề, chưa đầy nửa giờ Ngũ Âm kiếm và Thiên Hương lăng đã mất đi nhiều tiên cơ.

Thi Ma Thường Bích Hà bỗng buông tiếng quát vang, cây thước ngọc trong tay ánh lên ánh sáng bạc lan tỏa, Ngũ Âm Quỷ Mẫu chỉ cảm thấy hai tay chấn động, người đã bị một luồng tiềm lực cực mạnh đẩy lùi ba bước.

Thi Ma Thường Bích Hà thu cây thước ngọc về, đưa ngang ngực khanh khách cười to :

- Kiếm Lăng song tuyệt lừng danh võ lâm, chẳng qua chỉ có vậy. Mai Ngũ Cô!

Hiền khang lệ thaât ra chỉ có hư danh mà thôi.

Mai Ngũ Cô dĩ nhiên nghe ra giọng điệu mỉa mai của Thường Bích Hà, nhưng nỗi khiếp hãi vừa rồi bị tiềm lực đối phương đẩy lùi hãy còn, với mấy mươi năm công lực của mình mà không nhận ra được đó là thần công gì, đủ chứng tỏ Thi Ma quả có tuyệt học kinh thế hãi tục, nếu một đấu một e rằng mình không phải là địch thủ của y thị.

Mai Ngũ Cô nghĩ thật nhanh, nhận thấy cục thế hôm nay rất khó đối phó, song vẫn chẳng chịu kém, lạnh lùng nói :

- Lão thân phu phụ phải chăng chỉ có hư danh thì can gì đến tôn giá Thường Bích Hà, vậy mà cũng khiến các vị phải vất vả ngàn dặm truy tìm ư?

Thường Bích Hà nhún vai cười :

- Mai Ngũ Cô, chút danh khí tầm thường của Doanh Hải tam tinh mà có thể khiến huynh muội bọn này truy tìm ư? Chẳng phải ta nói khoác, với Thiên Tân Ngọc Xích này, trong vòng trăm chiêu, Doanh Hải tam tinh các vị chắc chắn sẽ táng mạng.

Tuy nhiên…

- Tôn giá khẩu khí to quá…

Thường Bích Hà cười khẩy :

- Kẻ thức thời vụ là tuấn kiệt, ta niệm tình các vị thành danh chẳng dễ, không muốn quá đáng nên theo các vị vượt ngàn dặm xa, hết lời khuyến cáo.

Mai Ngũ Cô tức giận :

- Dùng võ lực cưỡng bức người ta mà còn không quá đáng ư?

Thường Bích Hà khăn che rung động, cũng tức giận nói :

- Mai Ngũ Cô, ngươi vẫn khăng khăng phủ nhận Tử Vân kim trâm không có trong mình vợ chồng ngươi ư? Các vị tưởng Thường Bích Hà này dễ dối gạt lắm sao?

Mai Ngũ Cô cười khảy :

- Tôn giá tự nghĩ như vậy, can dự gì đến vợ chồng lão thân kia chứ?

Thường Bích Hà bỗng bật cười khanh khách, lớn tiếng nói :

- Mai Ngũ Cô, phải chăng ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ…

Thiên Tàn ngọc xích trong tay giơ lên, lạnh lùng quát :

- Lời tốt đã cạn, chớ trách Bắc Mang tam ma hạ thủ vô tình. Mai Ngũ Cô, ngươi hãy thử xem Thiên Tàn ngọc xích này của ta có moi ra được Tử Vân kim trâm của ngươi hay không cho biết.

Ngũ Âm Quỷ Mẫu Mai Ngũ Cô tuy biết rõ cuộc chiến hôm nay bởi chồng mình Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi thương thế chưa khỏi, chẳng thể động thủ, kết quả hẳn hết sức thê thảm, không chừng danh vọng của Doanh Hải tam tinh từ nay sẽ biến mất trong võ lâm, nhưng tình thế đã đến nước này, chẳng còn sự lựa chọn nào khác.

Nên Thường Bích Hà vừa dứt lời, Mai Ngũ Cô liền cười khảy nói :

- Lão thân cũng muốn lãnh giáo tuyệt kỹ của Thiên Tàn môn đây. Thường Bích Hà, tôn giá cứ hết sức thi triển, còn như muốn cướp đoạt Tử Vân kim trâm của vợ chồng lão thân, e rằng kiếp này tôn giá đừng mơ tưởng…

Tay phải Ngũ Âm kiếm vung lên, ánh thép chói ngời, ba chiêu "Nhàn Vân Xuất Tụ", "Túy Liễu Nghịch Phong" và "Tú Diện Ngưng Hàn" liên hoàn tung ra, tay trái Thiên Hương lăng với chiêu "Bình Sa Nhạn Khởi" quét ngang lưng Thường Bích Hà.

Thường Bích Hà cười hăng hắc, hai vai khẽ lắc, người đã vọt lên cao hơn trượng, ba kiếm lăng của Mai Ngũ Cô đều rơi vào khoảng không dưới chân Thường Bích Hà.

Thường Bích Hà người đang trên không vẫn có thể ngưng khí nói :

- Mai Ngũ Cô, vậy là ngươi đã thừa nhận rồi. Nếu Thường Bích Hà này mà không moi ra được Tử Vân kim trâm trong mình vợ chồng ngươi, huynh muộn bọn này sẽ vĩnh viễn không trở về Bắc Mang…

Nói đến đó, người cũng đã hạ xuống đất, khanh khách cười nói tiếp :

- Mai Ngũ Cô hỡi, hãy nếm mùi vị thước ngọc của ta…

Thước ngọc vung lên, kèm theo tiếng rít gió lảnh lót, hệt như vũ bão chụp vào Mai Ngũ Cô.

Mai Ngũ Cô bởi trong lúc bối rối đã tiết lộ bí mật, lòng đã hết sức hối hận, ba kiếm một lăng lại không trúng đích, lòng càng thêm tức tối, bất giác đứng thừ ra tại chỗ, trong khi Thường Bích Hà vung thước ngọc công đến, tuy nhận thấy chiêu thức đối phương tà quái và uy lực hung mãnh, song muốn lùi tránh thì chẳng còn kịp.

Mắt thấy Mai Ngũ Cô đã sắp táng mạng dưới Thiên Tàn ngọc xích của Thường Bích Hà, ôm hận tại Vu Sơn, ngay trong khoảnh khắc nguy cấp ấy, bỗng Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi mở bừng mắt, buông tiếng quát vang, hai tay cùng lúc vung động, một luồng kình khí cực mạnh và nóng như lửa từ bên hông xô thẳng vào Thiên Tàn ngọc xích trong tay Thường Bích Hà.

Chỉ nghe hai tiếng "ầm ầm" như sấm rền, Thường Bích Hà đã lùi ra xa hơn mười trượng, Thiên Tàn ngọc xích buông thõng, hai vai rung động liên hồi.

Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi thì miệng phún máu, ngã lăn ra đất ngất xỉu.

Mai Ngũ Cô thoát chết hoàn hồn, vừa định lao tới tấn công tiếp Thường Bích Hà, ngay khi ánh mắt quét nhanh, bỗng tra kiếm vào vỏ, quấn Thiên Hương lăng trở vào lưng, hai hàng nước mắt chảy dài xuống má…

Thì ra Cửu Thiên Thần Sát bởi vừa rồi nhất thời nguy cấp xuất thủ cứu bà, đã cố huy động một hơi chân khí đang điều thương và chẳng tiếc hy sinh mấy mươi năm công lực, phát ra Thập Nhị Độ Thiên Thần Cương đánh lui Thi Ma Thường Bích Hà, nhưng bản thân Cửu Thiên Thần Sát cũng mất hệt một thân công lực.

Mai Ngũ Cô chẳng màn truy kích Thường Bích Hà, vội đến đỡ chồng ngồi dậy, để dựa vào ngực mình, móc ra một hoàn linh đơn Bảo Mệnh Tục Nguyên bóp vỡ vỏ ngoài, nhét vào miệng Cửu Thiên Thần Sát.

Linh đơn vào miệng, Cửu Thiên Thần Sát liền mở mắt ra, nhưng thần quang sáng rực khi nãy đã biến mất.

Mai Ngũ Cô dịu giọng :

- Trì đại ca sao lại liều lĩnh thế này? Lẽ ra đại ca không nên…

Cửu Thiên Thần Sát cười đau sót :

- Ngũ Cô, Thường Bích Hà ra sao rồi? Y thị không thọ thương ư?

Mai Ngũ Cô lắc đầu :

- Thương thế không nặng lắm.

Trì Xung Khôi cau chặt mày, khẽ thở dài nói :

- Ngũ Cô, xem ra chúng ta khó mà thóat khỏi được kiếp nạn này…

Bỗng gắng gượng đứng lên, nghiêm giọng nói :

- Ngũ Cô, hãy bảo Tất nhị đệ ngừng tay lại.

Mai Ngũ Cô sửng sốt, nhưng lúc này bà không muốn tranh cãi với Trì Xung Khôi, đành vâng lời quay sang trận đấu lớn tiếng nói :

- Tất nhị đệ, đại ca bảo nhị đệ dừng tay.

Vừa dứt lời, hai người trong trận đấu liền tức vâng lời dừng tay ngay.

Thì ra Tư Mã Quân với Tất Kiệt vốn giao chiến với nhau rất kịch liệt, nhất là Tất Kiệt toàn sử dụng chiêu thức liễu mạng, khiến cho Tư Mã Quân tuy võ công cao cường mà không sao thi triển được.

Hơn nữa Tư Mã Quân thấy Thường Bích Hà đã thọ thương, lòng càng thêm lo lắng, tất muốn đình thủ, nhưng khổ nỗi không sao bức lùi được đối phương.

Nên giờ nghe Mai Ngũ Cô bảo dừng tay, đó chính là điều mà Tư Mã Quân đang mong muốn, và Tất Kiệt thì không dám cãi lời sư huynh, thế là hai người liền dừng tay ngay.

Bát Hải Nhân Đồ Tất Kiệt tung mình trở về bên cạnh Trì Xung Khôi, hậm hực nói :

- Đại ca, cục thế ngày hôm nay sống chết gì cũng phải quyết chiến một phen, thủ đoạn Bắc Mang tam ma, chả lẽ đại ca còn chưa rõ hay sao? Tại sao đại ca lại bảo tiểu đệ…

Trì Xung Khôi uể oải lắc đầu, thở dài não nuột, ngắt lời :

- Nhị đệ hãy cùng Ngũ Cô đào tẩu là hơn.

Mai Ngũ Cô rúng động toàn thân, bà dự cảm hẳn là có điều chẳng lành gì đó sắp xảy ra, nhưng bà hạ quyết tâm, không để cho Trì Xung Khôi phải nhọc tâm.

Nhưng Tất Kiệt thì lại lời, nghe vậy liền thét to :

- Đại ca, nghĩa là sao? Đại ca xem tiểu đệ là hạng người tham sinh úy tử hay sao? Nếu Tất Kiệt này mà biết đến hai chữ "đào tẩu" thì đâu được mọi người gọi là Bá Hải Nhân Đồ?

Trì Xung Khôi chau mày :

- Nhân lúc Thường Bích Hà chưa điều thương xong, hãy mau rời khỏi đây là hơn. Nhị đệ đã phạm quá nhiều sai lầm bởi cái dũng thất phu rồi…

Tất Kiệt lắc đầu cười khảy :

- Trong võ lâm chỉ có Doanh Hải tam tinh đổ máu trên sa trường chứ không có Doanh Hải tam tinh sợ chết đào tẩu, đại ca định hủy hết cả ba chúng ta sao?

Trì Xung Khôi thờ thẫn nhìn Tất Kiệt, giọng não nề :

- Không phải ngu huynh, mà là bọn hung đồ Thiên Tàn môn đã hủy chúng ta…

Đoạn buông tiếng thở dài, khẽ nói tiếp :

- Nhị đệ, chúng ta có quá nhiều ân oán với Thiên Tàn môn, sớm muộn gì cũng phải có một kết cuộc. Thế nhưng, mọi sự đều do ngu huynh mà ra, cho nên…

Mai Ngũ Cô bỗng xen lời :

- Vả cả tiểu muội nữa.

Trì Xung Khôi cười đau xót :

- Oan có đầu, nợ có chủ. Ngũ Cô đừng nói nữa.

Đoạn quay sang Tất Kiệt, nghiêm mặt nói :

- Nhị đệ, lúc này chân khí toàn thân ngu huynh đã tan, nội công không còn, không thể nào động thủ với bất kỳ ai nữa. Vì vậy, cục thế hôm nay cũng như nhị đệ đã nói, chiến đấu cũng chết, không chiến đấu cũng chết, đã sống chết lưỡng nan như thế, tại sao không tìm con đường khác mà đi?

Tất Kiệt ngẩn người :

- Vậy còn đại ca thì sao?

Trì Xung Khôi thở dài não nuột :

- Ngu huynh đã thành phế nhân, sống không bằng chết…

Tất Kiệt cau mày :

- Không được, Ngũ Cô không khuyên đại ca được sao?

Mai Ngũ Cô lắc đầu :

- Không! Nhị đệ, ngu tỷ với đại ca đã ước thề sống chết có nhau, nhị đệ khỏi lo ngu tỷ rời xa đại ca…

Tất Kiệt nghe vậy liền mỉm cười, y đúng là đã nghĩ vậy, Ngũ Cô không bao giờ bỏi rơi đại ca mà đi.

Trì Xung Khôi cũng biết tâm ý Mai Ngũ Cô, cười não nùng nói :

- Nếu hai người còn chưa chịu bỏ đi, e sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội nữa, Bắc Mang tam ma chủ yếu nhắm vào Tử Vân kim trâm, nếu hai người vâng lời rời khỏi đây, chỉ cần ngu huynh ứng phó khéo, Thường Bích Hà với Tư Mã Quân hẳn không bao giờ hạ độc thủ, nhưng nếu hai người không đi…

Tất Kiệt cười hăng hắc :

- Đại ca nghĩ Bắc Mang tam ma sẽ để yên cho tiểu đệ với đại tẩu tự do rời khỏi đây ư? Đại ca nghĩ là Bắc Mang tam ma sẽ không dùng cực hình bức cung ư? Đại ca…

Mai Ngũ Cô ngắt lời :

- Nhị đệ đừng nói nữa, vì huyết hải thâm thù của Doanh Hải tam tinh, nhị đệ hãy nghe lời đại ca mau rời khỏi đây để sau này báo thù cho ngu huynh tẩu.

Trì Xung Khôi buồn bã gật đầu, ngoảnh nhìn Mai Ngũ Cô, thở dài đau xót, nói :

- Ngũ Cô, ngu huynh không thể ép buộc muội bỏ đi, nhưng muội ở lại đây chẳng những vô ích mà trái lại còn bị hành hạ…

Mai Ngũ Cô cười não nùng :

- Dù có bị hành hạ đau khổ đến mấy, tiểu muội cũng cùng gánh chịu với đại ca.

Tất Kiệt bỗng lạnh lùng nói :

- Đại ca, ý tiểu đệ đã quyết, xin đừng ngăn cản nữa.

Đoạn lấy từ trong lòng ra một ngọn côn ngắn chỉ hơn thước, hai tay kéo mạnh, lập tức dài ra hơn năm thước, đó chính là Bích Huyết Câu Hồn trượng, vô cùng diệu dụng, giọng đầy căm thù nói :

- Lão phu nếu không giết được bọn chúng thì cũng liều mình táng thân tại đây.

Đoạn hất mạnh đầu, sải bước bỏ đi.

Trì Xung Khôi nhìn theo bóng sau lưng Tất Kiệt, chau mày thở dài nói :

- Nhị đệ thật là ương ngạnh.

Lúc này Tư Mã Quân với Thi Ma Thường Bích Hà cũng đang mặt đầy sát khí đi về phía Doanh Hải tam tinh.

Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt chỉ quay người đi được năm bước thì đã đối mặt với Khô Thi nhị ma, Tất Kiệt chẳng nói một lời, vung trượng tấn công ngay.

Tư Mã Quân buông tiếng cười khảy, hữu chưởng với chiêu "Mãnh Long Xuất Hải" đánh bạt Bích Huyết Câu Hồn trượng, đồng thời quay sang Thường Bích Hà nói :

- Tất Kiệt giao cho lão phu, sư muội hãy mau chế ngự vợ chồng Trì Xung Khôi…

Tay phải một quyền đánh bạt hai trượng của Tất Kiệt, nói tiếp :

- Nhớ để lại mạng sống của Trì Xung Khôi…

- Không cần Tư Mã huynh phải dặn bảo, muội tự biết lo liệu.

Thường Bích Hà vừa dứt lời đã tung mình lao về phía vợ chồng Trì Xung Khôi.

Tư Mã Quân liên tiếp tung ra năm chưởng chống đỡ loạt tấn công dồn dập của Tất Kiệt, uy lực của Bích Huyết Câu Hồn trượng thật khiến y chẳng dám khinh thường.

Nhưng Khô Ma Tư Mã Quân là người đứng đầu Bắc Mang tam ma, thủ tọa đại đệ tử trong Thiên Tàn môn, một thân võ công cũng chẳng phải tầm thường, nhanh nhẹn tránh khỏi loạt tấn công hung hãn của Tất Kiệt, mắt y lập tức rực lên xanh rờn, ngập đầy sát cơ.

Trong tiếng quát vang, Tư Mã Quân tung mình lên không, thoát khỏi phạm vi của Bích Huyết Câu Hồn trượng của Tất Kiệt.

Bỗng thấy ánh đỏ loang loáng, hai tay Tư Mã Quân bỗng chốc đã trở nên đỏ rực, từ trên không giáng xuống Tất Kiệt.

Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt bỗng lộ vẻ kinh hoàng, vội xoay nhanh như một cái chốt nơi đuôi trượng liên tiếp ba vòng.

Chỉ nghe "bùng" một tiếng, một chòm ngân châm từ đầu Bích Huyết Câu Hồn trượng bắn ra như mưa, trong vòng năm thước phủ trùm một màu xanh biếc.

Chưởng lực giáng xuống, ngân châm bắn lên, hai người đều xuất thủ chớp nhoáng, mắt thấy Phá Huyết ngân châm đã xuyên vào chưởng lực của Tư Mã Quân.

Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, quát to :

- Tư Mã Quân, Phá Huyết ngân châm của lão phu chạm vào người là chết ngay tức khắc, hôm nay ngươi đã đến ngày đền tội rồi.

Tư Mã Quân ở trên không cười to :

- Chưa chắc đâu.

Đoạn song chưởng vung ra, ánh đỏ rực sáng, Phá Huyết ngân châm liền hóa thành khói tan biến như rơi vào lò lửa cực mạnh.

Thiếu Dương thần công của Tư Mã Quân chẳng những có thể làm tan vàng chảy đá, mà càng là khắc tinh của Bích Huyết Câu Hồn trượng của Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt.

Ngân châm tiêu tan, chưởng lực Thiếu Dương thần công giáng thẳng xuống Tất Kiệt, cho dù Bá Hải Nhân Đồ công lực thần thông, lúc này cũng không sao tránh kịp.

Chỉ nghe một tiếng rú thảm khốc, Bá Hải Nhân Đồ hệt như bị sét đánh trúng, mày tóc y phục lập tức trở thành tro bụi, toàn thân như một khúc gỗ cháy đen, chết thật thê thảm.

Chỉ ngọn Bích Huyết Câu Hồn trượng rơi ở ngoài xa ba trượng chưa bị hỏa thiêu.

Tư Mã Quân một chưởng đánh chết Tất Kiệt, chân vừa chạm đất đã quay người, tung mình lao về phía Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi đang ngồi một mình trên đất, ra chiều hết sức đau khổ.

Nhưng Tư Mã Quân vừa lao đến trước mặt Trì Xung Khôi, bỗng quay người phóng sang hướng khác, thì ra trong trận chiến giữa Thường Bích Hà và Mai Ngũ Cô có một người đang lâm nguy.

Mai Ngũ Cô tai nghe tiếng rú thảm của Bá Hải Nhân Đồ, biết là Tất Kiệt đã ngộ nạn, và chứng tỏ Bắc Mang tam ma không bao giờ nương tay, bất giác niềm phẫn hận bùng dậy, không còn màng đến sống chết nữa, nên uy lực của Ngũ Âm kiếm và Thiên Hương lăng lập tức gia tăng gấp bội.

Thường Bích Hà bởi Tư Mã Quân đã trừ được một cường địch, nghĩ là Tư Mã Quân hẳn sẽ đến trợ giúp mình ngay, nên nhất thời khinh xuất, liền bị Mai Ngũ Cô áp đảo, tính mạng nguy trong khoảnh khắc.

Mai Ngũ Cô tay phải Ngũ Âm kiếm với chiêu "Nguyệt Dũng Giang Lưu" bổ thẳng vào vai trái Thường Bích Hà, tay trái Thiên Hương lăng với chiêu "Linh Xà Xuất Động" nhắm Thiên Tàn ngọc xích cuốn tới.

Khi Thường Bích Hà phát giác thế công hung hiểm của Mai Ngũ Cô thì Thiên Tàn ngọc xích đã bị Thiên Hương lăng quấn chặt.

Và cùng lúc ấy, Mai Ngũ Cô tay trái Ngũ Âm kiếm đã biến chiêu, đang đâm tới bỗng nhiên nhanh như chớp bổ xuống mạn sườn phải Thường Bích Hà.

Thiên Tàn ngọc xích của Thường Bích Hà bị quấn giữ, nếu muốn tránh khỏi thế kiếm bắt buộc phải buông tay thoái lui, để cho Thiên Tàn ngọc xích bị đối phương đoạt lấy, còn như không bỏ Ngọc Xích thì mạn sườn ắt phải nhận lĩnh một kiếm.

Y thị trong một thoáng do dự, Ngũ Âm kiếm sắp chạm vào người.

Vừa lúc ấy Khô Ma Tư Mã Quân phát hiện Thường Bích Hà lâm nguy, lập tức buông bỏ Trì Xung Khôi, tung mình lao thẳng vào Mai Ngũ Cô và quát to :

- Mai Ngũ Cô, không được hạ thủ…

Người đang trên không, Thiếu Dương Thần Sát Chưởng đã tung ra, một luồng sáng đỏ rực hệt như tia chớp bắn thẳng vào Mai Ngũ Cô.

"Bùng, bịch" hai tiếng vang lên. Mai Ngũ Cô bị Thiếu Dương Thần Sát Chưởng thiêu đốt cháy đầu nám mặt, ngã lăn ra đất bất động, mắt thấy đã chết nhiều sống ít.

Nhưng Thường Bích Hà cũng không tránh khỏi thế kiếm toàn lực của Mai Ngũ Cô, đã bị chém thành hai khúc, kết quả ấy thật ngoài dự đoán của Tư Mã Quân.

Khô Ma Tư Mã Quân đôi mày cương thi chau chặt, mắt nhìn thi thể bê bết máu của Thường Bích Hà, buông tiếng thở dài, nói :

- Thường muội âm linh không xa, Mai Ngũ Cô đã táng mạng dưới chưởng lực của ngu huynh, báo thù cho sư muội rồi…

Đôi mắt rực tinh quang, quay lại nhìn Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi, sải bước tiến tới.

Bỗng y như sực nhớ điều gì rất trọng đại, vẻ mặt chợt tối sầm, quay sang mười mấy đại hán võ phục tím, trầm giọng nói :

- Hãy cấp tốc đào lỗ chôn hết những tử thi tại đây.

Mười mấy đại hán vừa nghe lệnh lập tức từ bốn phía tập trung vào hiện trường, hành động hết sức nhanh nhẹn, thoáng chốc đã đào xong một cái hố to hơn hai trượng.

Tư Mã Quân lặng yên đứng bên quan sát, cho đến khi bọn đại hán áo tím ném hết mười mấy tử thi xuống hố, đang vây quanh lấp đất, Tư Mã Quân bỗng cất lên một tiếng huýt dài ghê rợn, đoạn trầm giọng nói :

- Lão phu đưa các người đi theo họ luôn thể.

Vừa dứt lời, người đã vọt lên không, song chưởng đẩy ra, chỉ thấy ánh đỏ chớp nhoáng, mười mấy tên đại hán áo tím không kịp hự lên một tiếng đã mang theo nỗi kinh hoàng và phẫn hận xuống dưới suối vàng.

Một mùi khét nồng nặc từ đỉnh núi bốc lên, hồi lâu vẫn chưa tan đi.

Ngay sau đó, Khô Ma Tư Mã Quân tung mình nhanh như cắt đáp xuống trước mặt Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi.

- Tư Mã Quân, các hạ thật là tàn ác.

Trì Xung Khôi mặt vàng như sáp, hơi thở hổn hển, nhưng mắt thấy hành động tàn ác của Tư Mã Quân cũng không khỏi tức giận lên tiếng.

Tư Mã Quân cười hăng hắc nói :

- Đệ nhất bí mật võ lâm đâu thể để lọt vào tai kẻ khác? Lão phu không muốn bị dồn đến mức không chỗ đứng chân như Doanh Hải tam tinh các ngươi.

Trì Xung Khôi lắc đầu thở dài, cười thảm nói :

- Tư Mã Quân, các hạ vẫn quyết chắc là Tử Vân kim trâm ở trong mình lão phu ư?

Tư Mã Quân ha hả cười to :

- Trì Xung Khôi, hẳn ngươi biết rõ, Doanh Hải tam tinh đã mất hai, ngươi đừng vọng tưởng giữ lại được Tử Vân kim trâm được nữa.

Trì Xung Khôi nhắm nghiền mắt, lắc đầu :

- Tư Mã Quân, lão phu giờ đã thân bại danh liệt, nhà tan người mất, nếu Tử Vân kim trâm quả thật ở trong tay lão phu thì có ích gì kia chứ?

Tư Mã Quân thoáng chau mày, cười khảy nói :

- Ngươi không nhìn nhận Tử Vân kim trâm ở trong tay các ngươi ư?

Trì Xung Khôi gật đầu :

- Lão phu đã sớm nói rõ rồi. Tư Mã huynh sao vẫn không chịu tin? Lão phu giờ đã thân thọ trọng thương, tự biết không sao bình phục được, nếu quả thật có Tử Vân kim trâm thì tiện đây trao ra cho Tư Mã huynh, chẳng phải là êm đẹp hay sao?

Tư Mã Quân quắc mắt cười hăng hắc :

- Trì Xung Khôi, bất kể là Tử Vân kim trâm có trong mình vợ chồng ngươi hay không, lão phu lòng đã quyết, mặc ngươi cất giấu ở đâu…

Trì Xung Khôi giọng não nề ngắt lời :

- Tư Mã huynh, lão phu đang chờ chết đây…

Đoạn khẽ thở dài nói :

- Ngũ Cô, hãy thư thả chờ ngu huynh đi cùng.

Loài chim sắp chết, tiếng kêu cũng bi thảm, hai giòng lệ nóng từ từ trong đôi mắt hổ của Trì Xung Khôi chảy dài xuống má.

Tư Mã Quân nghe vậy bất giác giật mình, vẻ đau khổ anh hùng mạt lộ của Trì Xung Khôi khiến y cơ hồ không còn nhẫn tâm hạ độc thủ nữa.

Nhưng khi nghĩ đến Tử Vân kim trâm, lòng lại bừng dậy lợi dục, quắc mắt gằn giọng nói :

- Trì Xung Khôi, ngươi đừng mơ tưởng nữa, muốn chết nhanh chóng ư? Không dễ vậy đâu. Thiếu Dương Siêu Hồn đại pháp của lão phu trước nay chưa tìm cao thủ võ lâm để thử, uy lực thế nào ngay cả bản thân lão phu cũng chưa rõ, khó có một người có nội công siêu phàm như ngươi để thử nghiệm, lão phu đâu có thể bỏ qua cơ hội hiếm có thế này. Thế nhưng, trong khi ngươi thọ trọng thương thế này, e rằng kết quả vẫn không được hài lòng…

Trì Xung Khôi không khỏi rùng mình, thở hổn hển nói :

- Tư Mã Quân, ngươi đã gây nhiều điều thương thiên bại lý, ngươi không sợ báo ứng sao?

- Báo ứng? Hắc hắc… lão phu đã làm quá nhiều điều xấu xa rồi…

Tư Mã Quân bỗng ngửa mặt lên trời cười dài, giọng quái dị nói tiếp :

- Trì Xung Khôi, ngươi đã từng thấn báo ứng giáng lên đầu lão phu chưa. Những kẻ tốt như ngươi thì sắp gặt báo ứng rồi đấy.

Tư Mã Quân dứt lời, sải bước đi đến trước mặt Trì Xung Khôi cách chừng năm thước, lại cười khảy quát :

- Trì Xung Khôi, lão phu chẳng tin khi ngươi nếm mùi đau khổ của thủ pháp Thiếu Dương Siêu Hồn đại pháp của lão phu mà vẫn không chịu khai ra chỗ cất giấu Tử Vân kim trâm.

Đoạn tay phải năm ngón vươn ra, lướt tới vỗ vào huyệt Hoa Cái nơi trước ngực Trì Xung Khôi.

Theo lẽ thường, nếu một chưởng này mà vỗ trúng, dù người nội công thâm hậu đến mấy cũng phải ngũ tạng vỡ nát, tâm mạch đứt lìa chết ngay tức khắc.

Nhưng Tư Mã Quân chẳng phải muốn lấy mạng mạng Trì Xung Khôi, nên thủ pháp vỗ huyệt của Tư Mã Quân chính là võ học độc môn của Thiên Tàn môn.

Chỉ nghe Trì Xung Khôi buông tiếng thở dài thê thiết, nhắm mắt chờ chết.

Nhưng ngay khi Tư Mã Quân vừa lướt tới chưa đầy hai thước, bỗng bị một trở lực vô hình hết sức rắn chắc cản lại, hơn nữa còn đẩy bật y lùi ra xa hơn trượng.

Cho dù Tư Mã Quân võ công siêu quần lúc này cũng kinh hoàng thất sắc, đứng thừ ra tại chỗ nhìn Trì Xung Khôi chòng chọc.

Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi ngay khi Tư Mã Quân xuất chưởng vốn đã nhắm mắt chờ chết, nhưng hồi lâu không thấy chưởng lực chạm vào mình, bất giác lại mở mắt ra.

Thấy Tư Mã Quân đứng thừ người ra, Trì Xung Khôi liền tức lộ vẻ vui mừng, bởi ông đoán chắc hẳn có vị cứu tinh xuất hiện, và vị cứu tinh này nhất định là một vị cao nhân tiền bối công lực thần thông.

Và ông cũng nghĩ đến đã có cao nhân tiền bối xuất hiện thì chẳng còn lo Tử Vân kim trâm lọt vào tay kẻ ác, họa hại giang hồ nữa…

Do đó Trì Xung Khôi liền cảm thấy tinh thần phấn chấn, cố gắng đề tụ một hơi chân khí, quét mắt nhìn quanh đỉnh núi, định xem vị cao nhân tiền bối ấy là ai.

Kết quả, Trì Xung Khôi như có phần thất vọng, bởi ông phát hiện trên Triều Vân phong quả có xuất hiện một vị cứu tinh, nhưng vị cứu tinh này chẳng phải là cao nhân tiền bối, mà chỉ là một thiếu niên tuổi chưa quá hai mươi hai.

Thiếu niên này mặc áo dài xanh theo gió phất phơ, hai tay chấp sau lưng, mặt tủm tỉm cười, đủng đỉnh từ sau một cây cổ tùng bước ra.

Đó đâu phải là cao thủ võ lâm?

Mà chỉ giống như một vị công tử con nhà quyền quý, đến đấy để dạo mát ngắm trăng.

Trì Xung Khôi chẳng những chỉ cảm thấy thất vọng mà còn lấy làm lo cho chàng thiếu niên tuấn nhã này.

Chàng ta thật là to gan, nhưng sao có thể là đối thủ của Khô Ma Tư Mã Quân?

Lẽ đương nhiên Trì Xung Khôi không hề biết Tư Mã Quân vì sao lại bị đẩy lùi hơn trượng thế này.

Xem tiếp hồi 2 Triều Vân nhuộm Tử Kim trâm

2. Hồi 2 Triều Vân Nhuộm Tử Kim Trâm

- Lão trượng nội thương rất trầm trọng, chân nguyên tổn thương rất nhiều, khí huyết ánh tắc, tuy tính mạng không lo ngại, nhưng võ công e rằng bị phế từ nay…

Trì Xung Khôi lắc đầu, thở dài, giọng não nề :

- Đa tạ tiểu hữu đã chỉ điểm, lão phu vô vàn cảm kích. Khi đã nhà tan, người mất, thân bại danh liệt, lão phu không còn bận tâm đến sự sống chết nữa.

Thương thế của ông ta quả là quá trầm trọng, ngay cả thốt ra những lời ấy cũng hết sức khó nhọc.

Thiếu niên áo xanh thoáng chau mày, không đồng ý, cười nói :

- Trông khí thế của lão trượng, trước đây hẳn là một cao thủ võ lâm, vì sao một lần nhục bại đã trở thành sờn lòng nản chí, không còn muốn sống nữa thế này?

Dứt lời, bỗng tiến tới một bước, mắt nhìn Trì Xung Khôi, vung chỉ nhanh như gió, cách không điểm vào năm đại huyệt của Trì Xung Khôi, cao giọng nói :

- Thương thế mới cũ, nội ngoại giáp công, lão trượng đã như mũi tên hết đà, tại hạ không dám mạo muội, tạm làm cho khí huyết lưu thông chậm lại để đề phòng thương thế ác hóa…

Thiếu niên chưa dứt lời, Trì Xung Khôi sắc mặt đã trở nên hồng hào, và với giọng vô cùng cảm kích nói :

- Tiểu hữu nhân tâm hiệp đởm, lão phu vô vàn cảm kích, thủ pháp cách không điểm huyệt vô cùng cao minh, hẳn là đã được cao nhân truyền thụ, có thể cho biết tánh danh sư thừa chăng?

Thiếu niên áo xanh mỉm cười :

- Danh tánh tại hạ lát nữa hẳn phụng cáo. Dám hỏi lão trượng, Bắc Mang tam ma ở trong võ lâm là người tốt hay xấu?

Trì Xung Khôi nghe hỏi vậy, bất giác chau mày, lại đâm ra lo lắng cho chàng thiếu niên này.

Trì Xung Khôi nghĩ, qua thủ pháp cách không điểm huyệt của thiếu niên này, chứng tỏ võ công hẳn cũng rất cao, và là đệ tử của một vị cao nhân tiền bối nào đó.

Nhưng như vậy lẽ ra cũng phải biết về những nhân vật trong giới võ lâm mới đúng, cớ sao thiếu niên này lại không hề biết Bắc Mang tam ma là người tốt hay xấu, vậy chẳng phải là một điều thiếu sót lớn ư?

Trì Xung Khôi tuy trong lòng lo lắng nhưng miệng vẫn nói :

- Bắc Mang tam ma trong Thiên Tàn môn có thể kể được là cao thủ bậc nhất trong võ lâm, nhưng hành vi thì cực kỳ tàn ác.

Thiếu niên áo xanh gật đầu cười :

- Vậy là giết đi cũng không quá đáng chứ gì?

- Quả là chết rất đáng tội.

Thiếu niên áo xanh bỗng cười lạnh lùng :

- Lão trượng, trước nay tại hạ chưa từng sát hại một người nào, lão trượng đã cho là Bắc Mang tam ma tội rất đáng chết thì tại hạ dùng họ để khai sát giới vậy.

Dứt lời quay người đi về phía Khô Ma Tư Mã Quân.

Lúc này Tư Mã Quân đã lấy lại bình tĩnh, trừng to mắt nhìn chàng thiếu niên áo xanh.

Trì Xung Khôi từ lúc được chàng thiếu niên áo xanh điểm vào năm đại huyệt, nỗi đau đớn đã giảm đi rất nhiều, thấy thiếu niên áo xanh quá ư tự đại, xem Khô Ma Tư Mã Quân hệt như vật trong túi, thò tay vào là lấy được ngay, ông ta cũng hết sức không bằng lòng, bèn lớn tiếng nói :

- Tiểu hữu, Tư Mã Quân thủ đoạn tàn ác, không nên cuồng ngạo…

Thiếu niên áo xanh cũng cười ha hả :

- Vừa rồi tại hạ đã được chứng kiến võ công của Tư Mã Quân rồi, ngay cả Hóa Hư Huyền Cương của tại hạ mà còn không vượt qua được, muốn đả thương tại hạ e chẳng dễ dàng…

Cửu Thiên Thần Sát kêu lên :

- Hóa Hư Huyền Cương ư? Vậy tiểu hữu chính là môn hạ của Bảo Kiếm Đạo Quán Khách Triển đại hiệp, chủ nhân Hóa Hư tiên động trên Thần Kiếm phong Hoa Sơn, một quái hiệp vang danh Trung Nguyên hồi năm mươi năm về trước phải không?

Thiếu niên áo xanh ngoảnh lại cười :

- Sư thừa của tại hạ lát nữa sẽ phụng cáo, lão trượng khỏi phải đoán bừa.

Đối mặt với Tư Mã Quân đứng đầu Bắc Mang tam ma mà thiếu niên áo xanh dám ngoảnh mặt ra sau nói chuyện, hào khí ấy cũng thật đáng khâm phục.

Lúc này Tư Mã Quân bỗng hung quang trong mắt biến mất, thay vào đó là vẻ vui mừng khôn xiết, tiến tới một bước, cười nói :

- Tiểu huynh đệ là cao túc của Triển Ngọc Thành lão tiền bối ư? Khi xưa lúc lão phu phụng hầu gia sư từng được tiếp xúc với Triển tiền bối trong một thời gian khá lâu, kể ra hai người cũng là cố giao.

Thiếu niên áo xanh chau mày, ngắt lời :

- Tại hạ không thích lôi kéo quan hệ, các hạ với Triển Ngọc Thành đại hiệp giao tình thế nào, chẳng chút dính dáng gì đến chuyện hôm nay, đề cập đến làm gì?

Khô Ma Tư Mã Quân sắc mặt biến đổi liên hồi, y quả đúng là có quen biết Bảo Kiếm Đạo Quán Khách Triển Ngọc Thành, nhưng nếu bảo là có giao tình thì thật là điều láo toét.

Người mà Triển Ngọc Thành quen biết là Thiên Tàn Tử là Chưởng giáo Thiên Tàn môn, võ công cao cường, hồi năm mươi năm trước được xem là đệ nhất ma tinh trong võ lâm.

Nhưng bốn mươi nam trước, Thiên Tàn Tử đột nhiên biến mất trong võ lâm như sao sa, tiếp đến nổi lên là Bắc Mang tam ma, ba vị đệ tử của lão ta.

Họ nghĩ là lớp già đều nên chết đi, và những ngỡ võ lâm từ nay là thiên hạ của Bắc Mang.

Nhất là Tư Mã Quân, y tự tin sau khi Tử Vân kim trâm đến tay, chắc chắn mình sẽ trở thành đệ nhất cao thủ võ lâm, muốn gì được đó, đứng đầu trong thiên hạ, trùng trấn thanh uy Thiên Tàn môn…

Nhưng y thật không ngờ, ngay trong lúc khẩn yếu này lại đột nhiên có kẻ thứ ba xen vào, đã không kể giao tình mà cũng chẳng màng cố cựu.

Y càng nghĩ càng tức, trước một hậu sinh tiểu bối, y chẳng thể tỏ ra hèn kém, bèn trầm giọng nói :

- Tiểu tử, ngươi có danh tánh không? Lão phu có xứng đáng giao tình với Triển đại hiệp hay không, đâu phải hạng hậu sinh tiểu bối như ngươi có thể phê phán, huống hồ lão phu quen biết với lệnh sư, đã kể được là trưởng bối của ngươi rồi.

Thiếu niên áo xanh cười khảy :

- Tư Mã Quân, các hạ thật giỏi trát vàng lên mặt, nhưng đáng tiếc là Triển đại hiệp không phải là sư trưởng của tại hạ, nên các hạ đã uổng phí tâm tư…

Bỗng cất lên một tiếng huýt dài, lạnh lùng nói :

- Tư Mã Quân, tại hạ có một điều không hiểu, muốn xin các hạ chỉ giáo cho, các hạ có thể thành thật giải đáp cho tại hạ nghe chăng?

Tư Mã Quân thoáng chau mày, tuy thấy rõ ánh mắt đối phương đã lộ sát cơ, biết là câu hỏi cũng chẳng tốt lành gì, nhưng lại chẳng thể không trả lời, đành nói :

- Ngươi cứ hỏi, điều gì lão phu biết, nhất định sẽ trả lời khiến ngươi hài lòng.

Thiếu niên áo xanh nghiêm giọng :

- Mấy mươi mạng người trên đỉnh Triều Vân phong này phải chăng đều có lý do phải chết?

Tư Mã Quân lạnh lùng đáp :

- Đúng vậy.

- Hãy nói rõ.

Tư Mã Quân cười hăng hắc :

- Tranh chấp danh lợi là phải ưu thắng liệt bại, nếu không giết được Doanh Hải tam tinh để lập oai thì lão phu sao thể trấn áp hào kiệt giang hồ?

Thiếu niên áo xanh cũng cười hăng hắc nói :

- Dã tâm các hạ thật không nhỏ, Tư Mã Quân, tại hạ không hiểu vì sao các hạ lại nhẫn tâm ngay cả thủ hạ mình cũng giết sạch?

Tư Mã Quân ha hả cười to :

- Tiểu tử, chả lẽ ngươi không biết câu "Pháp không truyền hai tai, tài không vào bốn mắt" hay sao? Lão phu tuy ngu muội, nhưng cũng đâu chịu bước theo vết chân của Trì Xung Khôi.

Thiếu niên áo xanh gật đầu cười :

- Tư Mã Quân, các hạ thật chẳng hổ danh "ma", vì lợi riêng bản thân đã xem việc giết người như trò đùa, lương tâm của các hạ đâu?

Tư Mã Quân cười khằng khặc :

- Lão phu làm việc gì cũng đều bằng vào ý thích bản thân, hai từ "lương tâm" nghe thật mới lạ. Tiểu tử, dường như ngươi chưa từng dấn thân trên giang hồ phải không?

Thiếu niên áo xanh chau chặt mày, tức giận nói :

- Đúng vậy, tại hạ tuổi còn trẻ, quả là chưa từng dấn thân trên giang hồ, nhưng làm người xử thế cũng phải bằng vào lương tâm, nếu không có khác gì loài cầm thú…

Thiếu niên áo xanh mắt càng đậm sát cơ, và càng nói càng to tiếng hơn :

- Tư Mã Quân, chuyện hôm nay nếu như tại hạ không gặp, dĩ nhiên tại hạ không can thiệp, nhưng chẳng may các hạ lại bị tại hạ chính mắt trông thấy, mấy mươi mạng này e rằng…

Tư Mã Quân trầm giọng ngắt lời :

- Tiểu tử, ngươi dám làm gì nào?

Thiếu niên áo xanh gằn giọng :

- Tại hạ phải khiến các hạ đền mạng, trả lại sự công bằng.

Tư Mã Quân quả không hổ là một lão ma đầu xảo quyệt, tuy bị thiếu niên áo xanh nói tới mức không còn đất dung thân, song vẫn cười nói :

- Tiểu tử, thật chẳng ngờ ngươi lại dám giáo huấn lão phu.

Thiếu niên áo xanh cười khảy :

- Chẳng những giáo huấn các hạ, mà tại hạ còn phải vì mười mấy oan hồn lúc còn sống bị các hạ sai khiến mà vẫn không thoát chết kia, đòi mạng các hạ.

Tư Mã Quân ngay lúc thiếu niên áo xanh không thừa nhận là môn hạ Triển Ngọc Thành đã đoán trước khó tránh khỏi can qua, nên y sớm đã chuẩn bị xuất thủ.

Thiếu niên áo xanh vừa dứt lời, Tư Mã Quân bỗng ngửa mặt cười vang, tiếng cười ghê rợn hệt tiếng sói tru.

Thiếu niên áo xanh bất giác ngẩn người, Tư Mã Quân liền thừa cơ vung tay, hai đốm sáng vàng chớp nhoáng, im lìm bay nhanh đến phía thiếu niên áo xanh.

Đồng thời, Tư Mã Quân càng cười to hơn, nói :

- Tiểu tử, ngươi hãy xem thử thật ra ai sẽ đòi mạng ai cho biết. Dưới Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu của lão phu, cho dù ngươi có là Đại La Kim Tiên cũng chẳng thể thoát khỏi…

Thế nhưng tiếng cười Tư Mã Quân bỗng ngưng bặt, kinh hoàng trợn to mắt, chòng chọc nhìn vào thiếu niên áo xanh.

Thì ra Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu mà y cho là thiên hạ vô địch, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không sao thoát khỏi đã không thu được hiệu quả như đã định, thiếu niên áo xanh vẫn bình yên vô sự.

Trái lại còn mỉm cười lắc đầu, với giọng khinh miệt nói :

- Tư Mã Quân, các hạ nói sao? Gì là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu? Sao không lấy ra để cho tại hạ được mở rộng tầm mắt?

Tư Mã Quân lúc này đã kinh hoàng thất sắc, mắt chằm chập nhìn vào nơi lưng thiếu niên áo xanh, thì ra Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu đang dính chặt áo thiếu niên áo xanh.

Theo lẽ, Lôi Hỏa Đoạt Mênh Song Châu này đối phó với các cao thủ võ lâm khác, chỉ cần một quả là đủ để nổ tan xác đối phương, song vì thấy thiếu niên áo xanh luyện thành Hóa Hư Huyền Cương, sợ một quả Lôi Hỏa Đoạt Mệnh kim châu không đủ xuyên thủng cương khí đối phương, nên mới liên tiếp ném ra hai quả, một trước, một sau, nghĩ nếu quả thứ nhất không tiếp cận đối phương được thì quả thứ nhì sẽ chạm quả thứ nhất nổ tung, trong vòng một trượng khó thể toàn mạng, dù có cương khí hộ thân cũng vô dụng.

Tư Mã Quân nằm mơ cũng chẳng thể ngờ được hai quả kim châu lại cùng xuyên qua cương khí của chàng thiếu niên áo xanh và dính chặt vào áo vẫn chưa nổ.

Đó là võ công gì thế này?

Tư Mã Quân vốn chẳng tin đó là võ công, bởi thiếu niên áo xanh tuổi còn trẻ, sao thể có được công lực hiếm thấy như vậy?

Y nghi ngờ áo của đối phương hẳn là một bảo vật nên mới có thể hút lấy Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu của mình khiến hai quả kim châu lợi hại không phát nổ được.

Nếu thế… Tư Mã Quân bỗng nghĩ nếu như mình đoạt được bảo sam này cộng với một thân võ công của mình chẳng phải sẽ vô địch thiên hạ hay sao?

Nghĩ đến đó, y bất giác buông tiếng cười vang, cơ hồ quên mất cường địch đang ở trước mặt mình, và cũng cơ hồ quên mất Tử Vân kim trâm…

Y mải mê ao ước chiếc áo quý báu kia, không còn nhớ đến gì khác nữa, thậm chí quên cả trả lời câu hỏi của thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh cúi xuống nhìn, ra chiều sửng sốt, nói :

- Lạ quá, sao lại bên lưng tại hạ lại có hai chiếc lạc vàng này?

Đoạn lấy hai viên kim châu to cỡ long nhãn đặt lên lòng bàn tay, năm ngón co vào xòe ra, kim châu xoay tròn hai vòng, cười nói :

- Tư Mã Quân, đây chẳng phải hai quả đạn vàng là gì? Phải chăng chính là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh kim châu mà các hạ đã bảo là Đại La Kim Tiên cũng không thoát khỏi?

Ngay khi đối phương lấy quả kim châu cầm tay, Tư Mã Quân đã không tự chủ được, lùi sau hai bước, khi thiếu niên áo xanh xoay cim châu trên lòng bàn tay, y lại thoái lui thêm tám bước nữa.

Bởi y sợ thiếu niên áo xanh ném trả hai quả đạn vàng khủng khiếp kia, trong khi y không chắc khống chế được hai quả đạn ấy vao chạm nhau mà không phát nổ.

Khi thiếu niên áo xanh lại cất tiếng hỏi, Tư Mã Quân đã lui ra xa hơn trượng rồi, tức tối nói :

- Không sai, đó chính là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu.

Thiếu niên áo xanh lắc đầu :

- Theo tại hạ thì đây chẳng qua chỉ là hai quả đạn được làm bằng vàng, gì mà Kim Châu với Ngân Châu, nghe thật thô tục.

Tư Mã Quân cười khảy :

- Tiểu tử, ngươi chớ xem thường kim châu ấy của lão phu…

Thiếu niên áo xanh cười ha hả ngắt lời :

- Phải chăng các hạ định lập lại một lần nữa là Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu này ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không thoát khỏi?

Tư Mã Quân chau mày :

- Vốn dĩ là vậy..

Thiếu niên áo xanh cười ngặt nghẽo :

- Tư Mã Quân, các hạ thật là không biết xấu hổ…

Tư Mã Quân đỏ mặt :

- Tiểu tử, ngươi dám nhục mạ lão phu hả? Ngươi… ngươi…

Y không sao nói tiếp được nữa, đồng thời cũng nhận thấy thiếu niên áo xanh quả thật là lợi hại.

Thiếu niên áo xanh chầm chậm đứng thẳng người, vẫn không nén được cười, nói :

- Tư Mã Quân, vì sao Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu này của các hạ lại không đoạt được mệnh tại hạ? Hay là trong túi các hạ có quá nhiều đạn châu này nên đã lấy nhầm loại giả?

Tư Mã Quân quắc mắt giận dữ :

- Láo, lão phu đâu phải hạng người sử dụng đồ giả.

Thiếu niên áo xanh ngửa mặt cười :

- Vậy là đồ thật, sao lại vô hiệu? Ta thật khó thể tin được…

Bỗng tay phải vung lên, năm ngón tay duỗi ra quát :

- Tại hạ phải dùng các hạ làm bia để thử mới được.

Lập tức, hai đốm sáng vàng nhanh như chớp bay thẳng vaà mặt Tư Mã Quân.

Tư Mã Quân kinh hoàng thất sắc luống cuống, y hiểu rất rõ uy lực của Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu, ngay trong khoảng khắc song châu rời khỏi tay thiếu niên áo xanh, y đã tung mình nhảy sang bên ba trượng, đinh ninh đã tránh được cái nguy tan xương nát thịt bởi Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu phát nổ.

Nên khi chân y chạm đất, không ngoảnh lại nhìn đã cất tiếng huýt dài, lại tung mình lao ngang về phía Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi.

Thế nhưng, y dụng tâm tuy độc, hành động tuy nhanh, nhưng thiếu niên áo xanh xem ra còn nhanh hơn y gấp mấy lần.

Tư Mã Quân vừa phóng đi được chừng hai trượng, bỗng trước mặt bóng người thấp thoáng, chỉ thấy hai quả Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu lấp lánh vàng đã xuất hiện ngay trước mặt.

Tư Mã Quân kinh hoàng hụp người xuống, thầm kêu :

- Thế là hết…

Chỉ còn biết nhắm mắt chờ chết.

Thế nhưng, y chẳng những không nghe có tiếng nổ, mà hồi lâu cũng chẳng thấy có động tĩnh gì.

Y chầm chậm mở mắt ra, thấy hai đốm sáng vàng tuy vẫn ở ngay trước mặt nhưng đã được thiếu niên áo xanh dùng thủ pháp cao minh thu về trong tay, cách mặt mình không đầy ba thước.

Tư Mã Quân khẽ kêu lên :

- Thật là xấu hổ!

Thiếu niên áo xanh cũng thật quá quái ác.

Chàng thấy Tư Mã Quân đã mở mắt liền cười nói :

- Các hạ tính toán cũng rất khá, nhưng đáng tiếc là đã chọn lầm đối thủ.

Tư Mã Quân chau mày tức giận :

- Tiểu tử, ngươi thật ra là môn hạ của ai, cả gan dám sỉ nhục bậc tiền bối thế này?

Thiếu niên áo xanh cười lạnh lùng đáp :

- Các hạ mà cũng đáng xưng là bậc tiền bối ư? Rõ là vô sỉ.

Tư Mã Quân lúc này vẻ hung hãn đã hoàn toàn tiêu tan, tuy bị chửi mắng vẫn không khích đônộ, chỉ một lòng tính cách thoát thân, với giọng hòa dịu nói :

- Tiểu tử, ngươi đã không chịu cho lão phu biết xuất thân của mình, lão phu cũng chẳng ép buộc, có điều là ngươi giữ lại Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu cũng vô dụng, chi bằng…

Thiếu niên áo xanh cười khảy ngắt lời :

- Tư Mã Quân, vật hung ác như Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu này, tại hạ nhìn thấy đã bực mình, các hạ đừng lo tại hạ chiếm hữu.

Tư Mã Quân nghe vậy mắt liền sáng rực lên :

- Trả lại cho lão phu phải không?

Tư Mã Quân đảo tròn đôi mắt một vòng, cười nói tiếp :

- Tiểu tử, đôi kim châu này quả thật có phần hung hiểm.

Thiếu niên áo xanh bỗng như sực nhớ, nhướng đôi mày nói :

- Chớ nói lôi thôi, Tư Mã Quân, các vị hiệu xưng là Bắc Mang tam ma, vậy mà hôm nay chỉ có hai người hiện thân ở đây, còn một người nữa hiện ở đâu?

Tư Mã Quân nghe hỏi vậy, thoạt tiên ngẩn người, sau đó nhướng mày lộ vẻ vui mừng, cười to nói :

- Ngươi hỏi tam đệ lão phu phải không?

- Có lẽ vậy.

Thiếu niên áo xanh bởi biết rất ít về nhân vật trong võ lâm, không rõ một người nữa trong Bắc Mang tam ma danh hiệu là gì, nên chỉ trả lời ỡm ờ cho qua.

Tư Mã Quân cười đắc ý :

- Tam đệ lão phu là Mộ Dung Kính, ngoại hiệu Túy Ma, võ công cao hơn lão phu rất nhiều.

Thiếu niên áo xanh mắt rực lên :

- Tam đệ của các hạ ngoại hiệu cũng không quá phàm tục, hôm nay không thấy hiện thân, hẳn là người rất thanh nhã.

Tư Mã Quân cười to ba tiếng :

- Không sai, tiểu tử ngươi đoán đúng một nửa.

Thiếu niên áo xanh chau mày, Tư Mã Quân nói tiếp :

- Tam đệ của lão phu quả rất là “nhã” nhưng không kể được là “thanh”… Tiểu tử, sao ngươi dám quả quyết Mộ Dung Kính hôm nay không có mặt tại đây?

Thiếu niên áo xanh mỉm cười, lúc này chàng đã biết rõ Tư Mã Quân đang toan tính gì trong lòng, song vẫn giả vờ nói :

- Sư muội các hạ đã táng mạng, nếu Túy Ma Mộ Dung Kính mà có mặt tại đây, lẽ nào lại làm ngơ không cứu, trừ phi…

Tư Mã Quân bối rối :

- Trừ phi sao?

- Trừ phi y không có mặt tại đây.

Tư Mã Quân cười hăng hắc :

- Chưa hẳn, trừ phi Mộ Dung Kính không muốn hiện thân, bằng không tiểu tử ngươi chắc chắn sẽ táng mạng dưới Túy Tiên chưởng của y…

Thiếu niên áo xanh bỗng nhướng mày, đưa mắt nhìn về phía sau một tảng đá to cách đấy chừng năm mươi trượng, cười giòn cao giọng nói :

- Sau tảng đá kia là vị bằng hữu nào? Kính xin hiện thân ra gặp.

Ngay khi thiếu niên áo xanh cất tiếng nói, Tư Mã Quân đã lẳng lặng di chuyển về phía bờ núi hơn hai trượng.

Thiếu niên áo xanh như không hay biết, chỉ chăm chú nhìn về phía sau tảng đá to, từ đó thướt tha bước ra một thiếu nữ áo hồng dài phết đất, mái tóc óng ả buông xõa sau lưng, một sợi giây gấm tung bay xa hơn trượng…

Thiếu nữ áo hồng đẹp tựa thiên tiên, bước đi nhẹ như gió thoảng, phong thái thanh cao thoát tục đến nỗi Tư Mã Quân đang định đào tẩu cũng phải ngây ngẩn, đôi mắt bé tí dâm dật đăm đăm nhìn vào mặt nàng ta, không thu về được nữa.

Thiếu niên áo xanh cũng ngẩn người, nhưng đó chỉ là ngạc nhiên bởi sự hiện thân của thiếu nữ áo hồng mà thôi.

Khi đã nhận rõ thiếu nữ áo hồng là ai, chàng chỉ mỉm miệng cười.

Thiếu nữ áo hồng đủng đỉnh tiến tới, nhoẻn cười nói :

- Ta biết không thể nào qua mắt được công tử.

Câu nói của nàng ta có hai nghĩa, ngoài việc ẩn nấp sau tảng đá, còn có một điều thầm kín khác mà người ngoài không thể thấu hiểu được.

Thiếu niên áo xanh mỉm cười nói :

- Mộng Viễn này vì cứu người nên đã trễ hẹn Lan Châu, rất là có lỗi, chẳng hay tiên tử lượng thứ cho chăng?

- Công tử không cần tự trách. Ta chính là được tiên tử sai phái đến đây giải thích với công tử.

Thiếu nữ áo hồng này đã xinh đẹp đến thế, thử nghĩ tiên tử còn xinh đẹp đến mức nào nữa?

Tư Mã Quân hai mắt mở to hết cỡ, Cửu Thiên Thần Sát cũng kinh ngạc đến tột cùng.

Thiếu niên áo xanh cười giòn :

- Vậy thì tốt quá, tiên tử cũng có việc bận ư?

Thiếu nữ áo hồng được gọi là Vân nhi thấp giọng :

- Tiên tử bảo ta đến đây để xin Cốc công tử hoãn ngày du ngoạn Lan Châu mười hôm, địa điểm đổi lại là Động Đình hồ.

Qua lời thiếu nữ áo hồng Vân Nhi, Trì Xung Khôi và Tư Mã Quân đã biết thiếu niên áo xanh này họ Cốc, và vừa rồi chàng đã tự xưng là Mộng Viễn, hẳn danh tánh của chàng là Cốc Mộng Viễn.

Tuy nhiên, họ chưa từng nghe đến cái tên Cốc Mộng Viễn trong giới võ lâm…

Thiếu niên áo xanh Cốc Mộng Viễn cười to nói :

- Vậy thì phiền cô nương về báo lại với tiên tử, Mộng Viễn này nhất định sẽ đến đúng hẹn.

Vân Nhi nhoẻn cười :

- Cốc công tử đừng quên đấy nhé.

- Không đâu.

Cốc Mộng Viễn thoáng chau mày nói tiếp :

- Cô nương làm sao trở về thuyền được? Phải chăng Lan Châu đang đỗ dưới núi?

Vân nhi lắc đầu :

- Tiên tử bảo ta trực tiếp đến Động Đình hồ…

Cốc Mộng Viễn bỗng mắt đảo quanh, hối hả nói :

- Vân Nhi, tại hạ không thể đi cùng cô nương được.

Vân Nhi cười khúc khích, đưa tay vén tóc, giọng thoáng buồn, khẽ nói :

- Công tử yên tâm, Vân Nhi này cũng rất biết tự xét mình.

Thoáng dừng, bỗng lại cười nói :

- Công tử, kim châu trong tay công tử đẹp quá.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bề ngoài thì đẹp nhưng trong chứa hung ác, cô nương có thể đi được rồi.

Tư Mã Quân hết sức lấy làm lạ, đối với người đẹp thế này mà đành lòng buông lời xua đuổi, thiếu niên áo xanh này thật quá kiêu căng.

Nhưng Vân Nhi không hề tức giận, cười nói :

- Cốc công tử, ta định xin công tử một vật.

Cốc Mộng Viễn chìa tay cười :

- Nói đi.

- Công tử hãy cho ta đối kim châu kia đi.

Vân Nhi vừa nói ra, chẳng những Cốc Mộng Viễn sững sờ mà cả Trì Xung Khôi và Tư Mã Quân cũng hết sức bất ngờ.

- Vân Nhi, không được đâu, vả lại cũng không phải của tại hạ…

Vân Nhi cười ngắt lời :

- Vân Nhi biết không phải là của công tử.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vân Nhi, vậy chẳng phải gây khó xử cho tại hạ hay sao? Cô nương, tại hạ đang định…

Vân Nhi tiếp lời :

- Định trả lại cho chủ nhân chứ gì?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng vậy.

Vân Nhi cười :

- Vậy cho Vân Nhi mượn được không?

Trong khi nói đã đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn, đưa hai tay ra nói tiếp :

- Vân Nhi không lấy luôn đâu.

Cốc Mộng Viễn không còn cách nào, đành trao Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu cho Vân Nhi, song vẫn cảnh cáo :

- Không được để va chạm nhau đấy.

Vân Nhi mỉm cười :

- Vân Nhi này đâu dại đến mức vậy, Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu của Khô Ma khét tiếng trong võ lâm, ngoại trừ thân thủ như công tử, ai dám…

Trong khi nói, Vân Nhi đã lật qua lật lại đôi kim châu mấy lượt, ra chiều hết sức ưa thích không muốn trả lại.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy thoáng chau mày khẽ nói :

- Vân Nhi, hãy trả lại đây.

Vân Nhi đôi mắt long lanh đảo tròn, nghiêng đầu cười :

- Đây không phải là vật của công tử, trả lại cho công tử đâu có đúng.

Cốc Mộng Viễn biến sắc mặt, nghiêm giọng :

- Vân Nhi, đừng đùa nữa, thôi hãy đi đi…

Vân Nhi cười khúc khích :

- Nếu công tử thật sự muốn trả lại cho chủ nhân, để ta trả thay có được không?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không được, hãy đưa đây.

Vân Nhi đảo mắt nhìn vào mặt Cốc Mộng Viễn, cũng lắc đầu nói :

- Công tử cũng biết đây là vật hung ác, ta thay công tử trả lại cho lão ma này có được không?

Vừa dứt lời đã nhẹ vung tay, hai đốm sáng vàng nhanh như sao xẹt rít gió bay về phía Tư Mã Quân đang đứng ngoài hai trượng, đồng thời quát to :

- Lão ma đầu, hãy đón lấy báu vật của lão.

Hành động của Vân Nhi thật quá bất ngờ, chỉ nghe Cốc Mộng Viễn quát to :

- Lui mau.

Đồng thời người đã như quỷ mị lao đuổi theo kim châu.

Tư Mã Quân đang ngây ngẩn trước sắc đẹp của Vân Nhi, hai mắt không hề rời khỏi gương mặt tươi xinh và duyên dáng của nàng, khi nghe rõ ý nghĩa trong lời nói của Vân Nhi thì đôi kim châu đã bay đến trước mặt.

Tư Mã Quân không còn kịp né tránh nữa, chỉ còn cách duy nhất là bắt lấy đôi kim châu, nhưng y không dám chắc sẽ bình yên vô sự.

Tư Mã Quân vận hết chân lực toàn thân, hai tay mười ngón vươn ra chộp vào kim châu.

Bỗng Tư Mã Quân tung mình lên và hét to :

- Nha đầu thối tha, ngươi dám…

Trong khi Cốc Mộng Viễn cũng đang lao đến, chàng đã phát hiện Vân Nhi giở trò trong khi ném trả kim châu.

Thì ra đôi kim châu đã chia ra một trước một sau bay đi, và khi đến gần Tư Mã Quân, quả sau bỗng gia tăng tốc độ bay thẳng vào quả trước.

Cốc Mộng Viễn dù bản lãnh thông thiên lúc này cũng không sao thi thố đành chững người đứng lại ngay.

Liền sau đó, đôi kim châu va chạm vào nhau, "đùng" một tiếng vang rền, cát đá tung bay, lá rơi lả tả.

Tư Mã Quân dù đã tung mình lên không, song vẫn còn trong phạm vi uy lực một trượng của Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu, đương nhiên là không thoát hiểm.

Cốc Mộng Viễn mượn vào giòng khí lưu do sức nổ gây ra, lướt lui về chỗ cũ.

Vân Nhi khẽ cười, lè lưỡi nói :

- Ghê gớm thật, Cốc công tử, Vân Nhi không tệ đấy chứ?

Cốc Mộng Viễn cười nhăn nhúm, vừa định đáp lời, bỗng lại vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Lập tức Tư Mã Quân bị nổ tan tành thành tro bụi, theo gió bay đi mất.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu thở dài :

- Cũng may là tại hạ lui về, không thì e đã táng mạng rồi.

Vân Nhi kinh hoàng đứng thừ ra hồi lâu mới nói :

- Công tử, sao thế này? Chả lẽ Lôi Hỏa Đoạt Mệnh song châu quả thật lắm trò quỷ quái đến vậy, nổ đến những hai lần hay sao?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không phải, nổ lần sau là những quả trong túi Tư Mã Quân…

Nhưng chốc lát, bỗng lắc đầu to tiếng nói :

- Vân Nhi, ở đây mọi sự đã có tại hạ, hãy đi ngay đi.

Vân Nhi não nề đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, cúi đầu khẽ nói :

- Vân Nhi này sớm đã biết công tử ghét ta…

Cốc Mộng Viễn chau mày, lặng thinh cất bước đi về phía Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi, bỏ lại Vân Nhi lòng ngập đầy ai oán, đứng thừ ra tại đó :

- Vân Nhi, không phải tại hạ ghét cô nương đâu, mà là tiên tử rất cần có người đắc lực như cô nương ở bên cạnh, cô nương nên cấp tốc đến Động Đình hồ mới phải.

Hồi lâu Cốc Mộng Viễn mới ném đến những lời ấy, khiến Vân Nhi hết sức vui sướng, liền tức quay người phi thân xuống núi, và dương thanh nói :

- Vân Nhi đợi công tử ở Động Đình hồ.

- Nàng đợi ta ư?

Cốc Mộng Viễn thầm phì cười, lúc này chàng đang đứng ở trước mặt Cửu Thiên Thần Sát.

Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi thần thái nghiêm nghị nói :

- Cốc thiếu hiệp, lão phu…. xin thiếu hiệp hãy cho biết sư môn, để lão phu khỏi…

Ông như có việc gì rất trọng đại, trước khi biết rõ sư môn đối phương, không tiện nói ra.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng nói :

- Tại hạ là Cốc Mộng Viễn, gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách…

Trì Xung Khôi chau mày :

- Tử Trúc Lâm Trung Khách ư?

Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Võ công của tại hạ đa phần là do năm vị sư huynh truyền thụ…

Trì Xung Khôi không nén nổi thắc mắc, xen lời :

- Năm vị sư huynh của thiếu hiệp là ai?

Cốc Mộng Viễn phớt cười :

- Người có thần công Hóa Hư Huyền Cương, lão trượng hẳn đã rõ.

Trì Xung Khôi giật nẩy mình :

- Triển đại hiệp ư? Thật không ngờ!

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ chỉ ngẫu nhiên gặp may thôi, lão trượng hà tất kinh ngạc. Có điều là nguyên hung đã chết, đại ác đã trưu, lão trượng định đến đâu dưỡng thương, tại hạ sẵn sàng hộ tống.

Trì Xung Khôi lắc đầu :

- Không cần đâu, lão phu tự biết mình sắp đến ngày tàn rồi.

Cốc Mộng Viễn cười khích lệ :

- Thương thế tuy nặng, nhưng chưa đến nỗi trí mạng, sao lão trượng lại chán nản thế này?

Trì Xung Khôi cười ảo não :

- Lão phu lòng đã chết từ lâu, thiếu hiệp không cần khuyên nhiều. Những ngày qua sở dĩ lão phu kéo dài tàn hơi là bởi tâm nguyện chưa tròn, hôm nay thì lão phu đã có thể làm tròn tâm nguyện rồi.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Thế nên, lão phu chết đi cũng không còn gì hối tiếc nữa.

Cốc Mộng Viễn thật không hiểu vì lẽ gì lão nhân này lại chán đời như vậy, lắc đầu thở dài nói :

- Lão trượng không thấy như vậy là quá cố chấp chăng?

- Không, Cốc thiếu hiệp, việc Tư Mã Quân cưỡng bức lão phu trao ra Tử Vân kim trâm, hẳn là thiếu hiệp đã chứng kiến rồi phải không?

- Vâng, nhưng Tử Vân kim trâm đâu có trong mình lão trượng.

Trì Xung Khôi cười thê thiết nói :

- Thiếu hiệp, Tử Vân kim trâm quả có trong mình lão phu.

- Ồ!

Cốc Mộng Viễn chau mày, hiển nhiên chàng không thích người giả dối.

Trì Xung Khôi như hiểu được ý chàng, cười ảo não :

- Đối với hạng người như Tư Mã Quân, lão phu chẳng thể không giả dối được…

Cốc Mộng Viễn vẫn không vui hỏi :

- Vậy Tử Vân kim trâm hiện ở đâu?

Trì Xung Khôi vẻ mặt biến đổi mấy lượt, như đang cân nhắc quyết định dứt khoát.

Cốc Mộng Viễn chằm chặp nhìn ông ta…

Trì Xung Khôi chầm chậm đưa tay lên trước ngực, bỗng mắt rực thần quang, nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Ở đây!

Đột nhiên, máu tuôn xối xả, trong tay Trì Xung Khôi đã có thêm một ngọn trâm vàng dài coơ ba tấc, sáng lấp lánh và ánh tím di động.

Cốc Mộng Viễn hốt hoảng la lên :

- Lão trượng...

Nhưng Trì Xung Khôi đã uể oải ngã ra sau, trước ngực thủng một lỗ to, máu tuôn xối xả ròng ròng...

Cốc Mộng Viễn sau một thoáng sững sờ, lập tức với thủ pháp nhanh nhất điểm liên tiếp vào bảy nơi yếu huyệt kinh mạch của Trì Xung Khôi, máu tươi liền ngừng chảy.

Sau đó chàng buông tiếng thở dài, ngưng tụ công lực toàn thân, đặt tay lên huyệt Thiên Phủ của lão nhân.

Chàng phải cứu chữa cho lão nhân này, đó là vì đạo nghĩa võ lâm, nhưng hy vọng rất là mong manh.

Xem tiếp hồi 3 Trên Nhạc Dương lâu lộ tiểu cẩu

3. Hồi 3 Trên Nhạc Dương Lâu Lộ Tiểu Cẩu

Khói sóng mịt mùng, thuyền bè tấp nập, trong ngàn vạn ghe thuyền thế này mà tìm kiếm chiếc Lan Châu của Ngọc Tiêu Tiên Tử Tần Linh Sương tỷ tỷ, thì khó như đáy biển mò kim.

Chàng bất giác đâm ra oán trách Trúc Kiếm Ngân Dực Lữ Vân Nhi, khi đến đỉnh Triều Vân phong báo tin đã nói không rõ ràng.

Động Đình hồ trải dài tám trăm dặm, mình phải tìm bao lâu mới xong?

Và mình cũng thật hồ đồ, tại sao lúc ấy không chịu hỏi rõ?

Cốc Mộng Viễn nghĩ tới đó, bất giác bật cười thành tiếng.

- Gia gia, xem người đàn ông kia ngồi cười một mình, có phải khùng không vậy?

Cốc Mộng Viễn giật mình, chàng biết nhĩ lực quá mạnh, mạnh đến mức nghe được tiếng lá rơi ở ngoài một trượng, nên mới nghe được tiếng nói khẽ khàng như vậy, đó chẳng thể trách người ta được.

Tuy nhiên chàng cũng thấy cô gái đã nói này quá đa sự.

Cốc Mộng Viễn bất giác lòng hiếu kỳ nảy sinh, đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một lão nhân tóc bạc và một thiếu nữ áo trắng tuổi chừng mười bảy, mười tám đang ngồi ở chiếc bàn cách mình chừng sáu thước.

Lão nhân tuy trông tuổi ngoài bảy mươi, nhưng tinh thần vẫn rất quắc thước, còn thiếu nữ áo trắng thì ngây thơ hồn nhiên, gương mặt bầu bĩnh đỏ như táo chín, mái tóc ngắn óng ả, dưới đôi mày ngài thanh mảnh là đôi mắt to long lanh, linh lợi đảo quanh như muốn nói.

Ngay khi chàng đưa mắt nhin, lão nhân tóc bạc nâng ly rượu trước mặt lên, nhìn chàng mỉm cười. Và thiếu nữ áo trắng thì thè lưỡi trợn mắt làm xấu.

Cốc Mộng Viễn bỗng thấy hết sức buồn nản, giả vờ không hiểu, tay phải nâng ly rượu lên, quay nhìn ra ngoài sông nước.

Nhưng cảnh sông nước cũng không thể khiến chàng xóa đi được tiếng nói trên lầu.

Tâm thần chàng đã phân tán, mặc dù chàng chưa từng luyện thuật phân tâm, nhưng chàng lại có khả năng phân tâm.

Đó là hoàn toàn nhờ vị ân sư học cửu uyên bác đã cho chàng quá nhiều ân huệ.

Cốc Mộng Viễn đành tạm dẹp nỗi buồn bực trong lòng, mặc cho đôi tai chán ghét đón nhận những tiếng ồn ào trên lầu.

Thế là sau khi nghe, chàng bàng hoàng sửng sốt, thật không ngờ thành Nhạc Dương này đã trở thành nơi tụ hội của các hảo hớn giang hồ tam sơn ngũ nhạc, và khốn nỗi là chàng chẳng thể không bị lôi cuốn vào cuộc thị phi này.

Cốc Mộng Viễn hết sức lấy làm khó xử, tiến thoái lưỡng nan, nếu các đại hán có vẻ là nhân vật võ lâm kia nói đúng sự thật thì tám phần mười là chàng khó thể thoát khỏi.

Thì ra Ngọc Tiêu Tiên Tử Tần Linh Sương thay đổi ngày hẹn là có dụng ý riêng, đó thật là điều đáng buồn.

Cốc Mộng Viễn nghĩ đến đây, chàng không nén được lẩm bẩm :

- Tần tỷ tỷ vì sao không nói rõ với mình mà lại làm như vậy?

Chàng muốn nghĩ tiếp nữa, bởi chàng quá tôn kính Tần tỷ tỷ nên không muốn vạch tìm lỗi lầm của nàng. Có lẽ đó chính là khuyết điểm chung và sai lầm to lớn nhất của nam giới.

Cốc Mộng Viễn chẳng phải thần thánh, đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chàng bỗng cảm thấy lòng bực bội khôn tả, đó là tình trạng chưa từng có trong đời chàng.

Giờ đây chàng đã đổi ý, không vội đi tìm Tần Linh Sương nữa, bởi chàng tin chắc rằng Tần Linh Sương nhất định sẽ đợi chàng tại nơi đấy.

Chỉ cần mình cũng đến đó, để gọi là góp thêm phần náo nhiệt như những người kia đã nói, chắc chắn mình sẽ gặp họ.

Lúc này mười mấy chiếc bàn bát tiên trên Nhạc Dương lâu đã đầy khách, tiếng lên xuống lầu rầm rĩ.

Cốc Mộng Viễn chau mày liền liền, chàng có cảm giác bị lừa dối, không thể tiếp ngồi đây thêm được nữa, móc ra một mảnh bạc vụn đặt lên bàn, vừa định đứng lên…

Bỗng nghe tiếng bước chân rậm rịch, nơi cửa thang lầu lại xuất hiện thêm ba gã đại hán. Người đi đầu cao hơn tám thước, mặt màu tím đỏ, mày rậm mắt tròn, tai to miệng rộng, toàn thân võ phục đỏ viền vàng, tướng mạo hết sức uy vũ. Hai người đi sau cũng có chiều cao khoảng tám thước, thần thái uy mãnh, hai mắt sáng quắc, huyệt Thái Dương gồ lên cao, thoáng nhìn cũng biết chính là cao thủ võ lâm.

Ba người lên đến lầu, quét mắt nhìn quanh, như chẳng xem thực khách trên lầu vào đâu, sải bước đi về chiếc bàn nơi Cốc Mộng Viễn đang ngồi.

- Huynh đài, cho ngồi nhờ chốc lát nhé…

Đại hán đi đầu ôm quyền thi lễ với Cốc Mộng Viễn, không chờ chàng trả lời ba người đã ngồi xuống.

Ba người này thật khá hào sảng, nhưng có phần ngang tàng độc đoán, khiến Cốc Mộng Viễn đành chỉ gật đầu cười, không biết nói sao hơn.

Sau khi gọi thức ăn mang đến, ba đại hán ăn ngốn ngấu như đã đói từ lâu, thoáng chốc rượu và thức ăn đã hết sạch.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy tuy không ngớt chau mày, nhưng lòng lại hết sức ngưỡng mộ, thật mình chẳng thể nào hưởng thụ được khẩu phúc như ba đại hán này.

- Gia gia, ba người kia như mới từ trong tù ra, trông cái vẻ tham ăn kia…

Tiếng cười lảnh lót kia lại vọng vào tai Cốc Mộng Viễn, chàng bất giác đưa mắt nhìn ba gã đại hán lỗ mãng trước mặt, lòng thầm khâm phục cô gái đa sự này ví dụ thật thích đáng.

- Thanh Nhi, ba người ấy lai lịch chẳng phải nhỏ, gia gia biết họ không phải vừa từ trong tù ra, mà là trời sinh tướng ăn như vậy.

Tiếng nói lão nhân càng khẽ hơn, nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn nghe thấy rất rõ ràng.

- Gia gi biết bọn họ ư?

- Biết, nhưng không quen.

- Gia gia nói dối, sao lại biết mà không quen?

Lão nhân cười khà một tiếng rồi mới đáp :

- Thanh Nhi, ngươi có quen hết tất cả những người mà ngươi biết không?

Thiếu nữ có tên là Thanh Nhi cứng họng, hồi lâu không trả lời được.

Lúc này ba đại hán đã thanh toán tiền nong, chuẩn bị xuống lầu, nào ngờ họ vừa ngẩng lên bỗng thấy có người đứng ngay trước mặt cản đường.

- Ba vị lâu nay vẫn mạnh khỏe chứ? Chẳng ngờ lại gặp lão phu tại đây phải không?

Đó là một lão già tuổi trạc lục tuần, chiếc áo dài trên mình rách rưới và bẩn thỉu đến đen bóng, mái tóc rối bời như tổ quạ, mũi tẹt, miệng méo, hai chiếc tai nhỏ bé không ngừng động đậy, đôi mắt tí xíu híp lại, trông ba phần giống người, bảy phần giống quỷ.

Đại hán mặt tím như không ngờ gặp lão nhân này tại đây, thoạt tiên giật mình sửng sốt, sau đó cười ha hả nói :

- Lão bằng hữu thính mũi thật, huynh đệ chúng ta quả không ngờ mới vào Trung Nguyên đã bị lão bằng hữu bám lấy ngay, thật lợi hại…

Đoạn lại buông tiếng cười vang, tiếng cười hệt như sấm rền, khiến đại đa số thực khách đinh tai nhức óc.

Cốc Mộng Viễn thoáng chau mày kinh hoàng thầm nhủ :

- Thật không ngờ người này nội công thâm hậu đến vậy.

Lão nhân dơ bẩn như khiếu hóa chau mày tức giận nói :

- Hồ Đại Mãnh, đây không phải Thần Phong Mục Trường ở Quan Ngoại của các vị, danh hiệu Thần Phong Ngũ Mục không dọa được lão phu đâu.

Đại hán mặt tím Hồ Đại Mãnh ngưng cười, mắt sáng rực tinh quang trầm giọng nói :

- Lữ Lương, Thần Phong Ngũ Mục không bao giờ dùng danh hiệu dọa người, tôn giá sống đến chừng đó tuổi thật là uổng phí…

Đại hán mặt đen đứng bên đại hán mặt tím cười khảy, tiếp lời :

- Hồ huynh, chúng ta chẳng cần đấu khẩu với lão già này, hãy hẹn định một ngày nào đó, huynh đệ chúng ta hẳn cùng lão thanh toán dứt khoát.

Hồ Đại Mãnh gật đầu, lớn tiếng nói :

- Lữ Lương, hiện huynh đệ bọn này đang có việc bận, không thể ở đây lâu, ba ngày sau vẫn sẽ gặp nhau tại đây, hòa hay chiến tùy ở tôn giá,thế nào?

- Vậy cũng được, nhưng…

Lão nhân dơ bẩn, Lữ Lương cười hăng hắc bỏ dở câu nói, hai mắt đảo quanh nhìn toàn thân đối phương ba người.

Những thực khách trên Nhạc Dương lầu qua đối thoại của bốn người đã biết ba đại hán Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh, Tam Tinh Thủ Chư Kiệt và Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang, ba trong Ngũ Đại Mục Thủ ở Thần Phong Mục Trường ở quan ngoại, họ bỗng nhiên vào Trung Nguyên hẳn là có việc trọng đại gì đó.

Còn lão nhân dơ bẩn là Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương, một trong ngũ đại cao thủ của Cái bang, vậy càng chứng tỏ sự thể không đơn giản, họ đã có hiềm khích với nhau, nhất định Nhạc Dương lầu này sẽ dậy sóng gió.

Thế nên tất cả thực khách đều tập trung ánh mắt vào bốn người, và trong ánh mắt ngập đầy trong đợi thích thú.

Họ nóng lòng mong muốn xem trận náo nhiệt này, nhưng Lữ Lương lại bằng lòng hẹn lại ba ngày sau, đó thật khiến mọi người thất vọng.

Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh khi Lữ Lương vừa dứt lời, lập tức ôm quyền cười to nói :

- Huynh đệ bọn này xin đa tạ.

Đoạn sải bước đi về phía cửa thang lầu.

- Đứng lại.

Theo sau tiếng quát sắc lạnh ấy, một luồng tiềm lực cực mạnh đã xô đến trước ngực Hồ Đại Mãnh, buộc y phải lùi nhanh ra sau.

Hồ Đại Mãnh mắt hổ quắc lên nhìn Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương, tức đến nỗi râu tóc dựng ngược, ngực phập phồng dữ dội, đưa tay trỏ đối phương giận dữ quát :

- Lữ Lương, huynh đệ bọn này mà không bận việc, hôm nay nhất định phải khiến tôn giá máu nhuộm tửu lầu này… Nếu còn chưa chịu tránh đường, tại hạ đành phải đắc tội đấy.

Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh tuy đã hết sức tức giận, song vẫn cố dằn nén, không muốn động thủ gây đổ máu trên Nhạc Dương lâu này.

Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương cười khảy :

- Hồ Đại Mãnh, Chư Kiệt, Lý Cang, ba người hãy nghe cho rõ đây. Nhạc Dương lâu không phải như Trường Bạch Sơn, nếu lão phu mà còn để cho ba ngươi thoát thân khỏi đây thì còn có thể đứng trong võ lâm Trung Nguyên chăng?

Hồ Đại Mãnh giật mình, vừa định đáp lời, đại hán mặt đỏ Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang tự nãy giờ chưa lên tiếng, bỗng cất bước tiến tới :

- Lữ Lương, tránh ra.

Đồng thời tay phải năm ngón vươn ra, nhanh như chớp giật chộp vào vai trái Lữ Lương.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy liền thầm nhủ :

- Thủ pháp người mặt đỏ này xem ra khá giống thủ pháp Khổn Long Thần Trảo trong lời đồn đại, hẳn là võ công chẳng kém. Nhưng chẳng rõ Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương thân thủ ra sao, có tránh được một trảo lợi hại này của người mặt đỏ hay không?

Chỉ thấy Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương cười hăng hắc, tay phải vung lên, hai ngón trỏ chớp nhoáng điểm vào mạch môn huyệt nơi cổ tay phải của Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang.

Chiêu này là dĩ công chỉ công, khiến Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang bắt buộc phải rụt tay thoái lui.

- Thủ pháp khá lắm, nhưng rất tiếc là đã chọn lầm đối tượng… hắc hắc… hắc hắc…

Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương trong tiếng cười khảy, một chiêu bức lùi Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang, đồng thời tay trái cũng bổ nhanh ra hai chưởng.

Hai chưởng này xem rất tầm thường, nhưng thật ra lại ngầm chứa nội lực ngàn cân.

Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang hai tay chập lại, lách người đẩy ra, tránh qua một chưởng, đón tiếp chưởng thứ nhì.

Sau sự va chạm im lìm, Ngũ Tuyệt Thần Lý Cang bật lùi một bước.

Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh thấy vậy chau mày, y đã nhận thấy Lữ Lương nội lực thâm hậu, mình ba người nếu một chọi một hẳn không phải là địch thủ, trừ phi…

- Lữ Lương, nếu tôn giá còn không biết điều, huynh đệ bọn này bắt buộc phải liên thủ đối phó đấy.

Hồ Đại Mãnh chẳng hổ là người thẳng thắn, trước khi liên thủ giáp công Lữ Lương đã lên tiếng báo rõ.

Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương nghe vậy liền quắc mắt cười khảy nói :

- Vậy càng tốt, lão phu đỡ phải vất vả tốn công mất sức.

Dứt lời, song chưởng đã vung lên chia đều ra tấn công Hồ Đại Mãnh và Lý Cang.

Trên tửu lầu diện tích đã hẹp, lại nhiều bàn ghế choáng chỗ, đôi bên cách nhau chỉ hơn một thước, Lữ Lương bất thần xuất thủ với dụng tâm là buộc đối phương hai người phải nghênh tiếp, không sao kịp né tránh.

Hồ Đại Mãnh tuy trông bề ngoài thô mãnh hào phóng, nhưng lòng khá tinh tế, biết rõ nội lực của mình kém hơn đối phương, đương nhiên đâu dại gì nghênh tiếp.

Thế nên y lẹ làng nháy mắt với Lý Cang, và quát :

- Tránh.

Chẳng những hai người cùng lúc né tránh thế công của Lữ Lương, mà cả Tam Tinh Thủ Chư Kiệt cũng nhanh nhẹn lách sang bên.

Thế là chưởng lực của Lữ Lương đều rơi vào khoảng không, và hai luồng chưởng lực ấy chẳng chút dung tình xô thẳng đến Cốc Mộng Viễn.

Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương giật mình, ba người trong Thần Phong Ngũ Mục cũng hoảng kinh, nhưng họ đều lòng có mà sức chảng đủ, không còn ra tay cứu kịp.

Bỗng có tiếng thảng thốt vang lên :

- Gia gia…

- Lữ Lương, ngươi thật quá lộng hành…

Trong tiếng quát vang, một bóng người lướt đến nhanh như cắt.

Nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn điềm nhiên ngồi cười tủm tỉm, như chưa hề hay biết hai luồng chưởng lực hung mãnh của Lữ Lương đã sắp trúng vào mình.

- Tiểu bằng hữu tránh mau.

Bóng người lướt nhanh đến lăng không xuất chưởng và quát to, nhưng đã muộn, người đã bị chưởng lực đẩy ngã, nhưng điều lạ là người bị ngã không phải bay ra ngoài cửa sổ, mà là lùi ngược về phía bóng người lướt đến.

Đó là điều hết sức bất ngờ đối với mọi người, nhất là lão nhân lướt đến xuất thủ tiếp cứu, bắt buộc phải chững người hạ xuống đất.

Tiếp theo là tiếng bàn ghế chén đĩa rơi loảng xoảng. Ngưu Đầu Quỷ Cái rơi ngã chỏng gọng trên một chiếc bàn phía sau hơn trượng, thức ăn dính đầy mình mẩy, chén đĩa vỡ nát đầy sàn lầu.

Cốc Mộng Viễn vẫn thản nhiên ngồi yên, vẫn tủm tỉm, vẫn cầm ly rượu trên tay…

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt đều hướng về chàng.

Ngưu Đầu Quỷ Cái đứng phắt ngay dậy, buột miệng kêu lên :

- Hộ Thân Cương Khí…

Tiếp theo, tiếng trong trẻo kia cũng kêu lên :

- Hộ Thân Cương Khí…

- Lão phu thật khâm phục. Thanh nhi, chàng trai này…

Lão nhân tóc bạc sải bước trở về chỗ ngồi, nhìn thiếu nữ áo trắng lắc đầu nói :

- Gia gia thật không nhận ra được, tuổi trẻ như y mà võ công lại cao thế này.

Kinh ngạc, hâm mộ, kính phục, hoài nghi, cảm thán… tất cả đều nhắm vào Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn tảng lờ. Chàng nghĩ đến xem nàng còn giả vờ được bao lâu nữa?

Sở dĩ ta ở lại cũng chính vì phát hiện ra nàng cũng có mặt tại đây, hẳn nhiên là nàng phải đến giãi bày với ta, lẽ ra nàng không nên…

Nhất định nàng sẽ đi đến, chắc chắn như vậy, chỉ cần nàng…

Không sai, Cốc Mộng Viễn đã đoán đúng, lúc này có một người đi về phía chàng, nhưng rất tiếc đó không phải là người chàng mong muốn.

- Tiểu tử, vừa rồi chính là ngươi đã giở trò phải không? Lão phu quả thật không ngờ hôm nay lại lật thuyền trong mương rạch…

Thì ra người ấy là Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương.

Cốc Mộng Viễn vốn đã rất bực mình và đang nghĩ đến chuyện riêng, nghe vậy ngẩn người hỏi :

- Các hạ nói gì vậy?

Ngưu Đầu Quỷ Cái trợn mắt :

- Tiểu tử, người ngay không làm chuyện mờ ám, ngươi chớ vờ vĩnh ở trước mặt lão phu.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười khảy, thầm nhủ :

- Lão bảo ta vờ vĩnh thì ta vờ vĩnh đến cùng, đằng nào thì lúc này mọi người cũng đều nhàn rỗi vô sự, để xem lão ta làm gì được ta cho biết.

Đoạn bèn trầm giọng nói :

- Tại hạ ngồi đây không hề động đậy, các hạ nói năng bừa bãi thế này phải chăng định tâm gây sự với tại hạ?

Ngưu Đầu Quỷ Cái tức giận quát :

- Tiểu tử, ngươi cậy vào một thân cương khí dám khinh thường tiền bối võ lâm hả?

Ngưu Đầu Quỷ Cái rõ là hống hách, lại dám tự cho mình là tiền bối võ lâm, khiến Cốc Mộng Viễn hết sức lấy làm nực cười, bèn vờ đanh mặt nói :

- Các hạ đừng giở trò kẻ cả, các hạ chưa xứng đáng là bậc tiền bối của tại hạ đâu.

Trong khi nói chàng liếc nhanh về phía người mình đang mong đợi, nhưng liền tức chau chặt mày.

Ngưu Đầu Quỷ Cái lúc này hết sức ngượng ngùng, y chẳng tin vừa rồi không phải do thiếu niên này giở trò quái quỷ, nhưng khổ nỗi lại không có chứng cứ cụ thể.

Khi nghe Cốc Mộng Viễn khinh miệt mình không xứng đáng là bậc tiền bối, y liền viện vào lý do ấy sầm mặt quắc mắt quát :

- Lão phu tuổi tác ít ra cũng cao hơn ngươi gấp hai lần, và qua cầu cũng nhiều hơn ngươi đi đường, sao lại không kể được là tiền bối của ngươi hả?

Ngưu Đầu Quỷ Cái buông tiếng cười hăng hắc quái dị, nói tiếp :

- Tiểu tử, ngươi thật ra là môn hạ của ai? Danh tánh là gì? Nếu bậc tiền bối của ngươi là người lão phu quen biết thì hôm nay lão phu buông tha cho ngươi…

Cốc Mộng Viễn tâm sự trùng trùng, càng nghe càng bực mình bởi giọng điệu kẻ cả của Ngưu Đầu Quỷ Cái. Chỉ thấy cgmắt rực tinh quang, mày kiếm nhướng cao, buông tiếng cười khảy, vừa định trút nỗi buồn bực vào vị cao thủ Cái bang này, bỗng chàng phát hiệnđôi mắt long lanh mà mình mong đợi đang với vẻ thắc mắc và không hài lòng nhìn mình, bất giác thở hắt ra một hơi dài, cố nén lửa giận trong lòng, bèn làm ra vẻ ngờ nghệch và ngơ ngác khoát tay nói :

- Ba người kia đã trốn hết rồi, các hạ còn ở đây nhùng nhằng sẽ không đuổi kịp nữa.

Ngưu Đầu Quỷ Cái nghe vậy mới sực nhớ là mình đang đòi lại mối thù xưa ởbọn mục thủ của Thần Phong Mục Trường, liền quay phắt lại hìn, quả nhiên ba người kia đã mất dạng từ bao giờ.

Ngưu Đầu Quỷ Cái tức tối quát :

- Hay cho bọn khốn kiếp kia, lão khiếu hóa xem các ngươi trốn đâu…

Chưa dứt lời người đã phóng qua cửa sổ đi mất dạng.

- Trả tiền… trả tiền lại đây… lão khiếu hóa đâu thể ăn quỵt.

Phổ kỵ vừa thấy Ngưu Đầu Quỷ Cái bỏ đi qua cửa sổ liền vội cắm đầu cắm cổ chạy về phía thang lầu, vừa chạy vừa la bải hải, khiến thực khách trên lầu cười ầm lên.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu thở dài, thầm nhủ :

- Có gì đáng cười kia chứ? Đâu phải người võ lâm là có thể ăn uống không trả tiền.

Nghĩ vậy chàng liền lớn tiếng gọi gã phổ kỵ lại, đưa cho một nén bạc quan, thanh toán tiền ăn uống cho Ngưu Đầu Quỷ Cái.

Hành động ấycủa Cốc Mộng Viễn lập tức đổi lại nhiều ánh mắt kính phục, và đương nhiên cũng có nhiều người cho chàng là vớ vẩn lo chuyện bao đồng.

Cốc Mộng Viễn hành động như vậy chẳng qua vì bực tức trước thái độ vui trên đau khổ người khác của thực khách, còn như khâm phục hay mỉa mai, chàng chẳng chút bận tâm.

Tuy nhiên chàng nhận thấy vở tuồng này đã diễn đến mức tương đối rồi, người kia có lẽ chẳng thể không ra mặt được nữa.

Cốc Mộng Viễn lại liếc mắt nhìn về phía người đang mong đợi, kết quả khiến chàng hết sức kinh ngạc và hoài nghi, ánh mắt kia sao lại xa lạ thế nhỉ?

Nàng… lý do gì lại khiến nàng phải giả vờ thế này?

Chàng chau mày trầm tư, cố hết sức suy nghĩ, định tìm ra một lý do thích đáng.

Ngay khi ấy một người khác lại sải bước về phía chàng :

- Hành động vừa rồi của thiếu hiệp thật khiến lão ô hết sức bội phục, có tài mà không phô trương, lấy đức báo oán, người thường khó thể làm được. Lão ô có ý với cao, được quen với thiếu hiệp, được chăng?

Cốc Mộng Viễn nghe tiếng đã biết đó chính là lão nhân mặt đầy chính khí, gia gia của thiếu nữ áo trắng, vội đứng lên ôm quyền thi lễ và cười nói :

- Lão nhân gia, xin mời ngồi.

Lão nhân mỉm cười ngồi xuống, vuốt râu nói :

- Lão ô là Sài Kiện, các vị bằng hữu hiếu sự gọi lão ô là Tây Sơn Tiều Tẩu, thật ra đây chỉ là uống được chút hư danh mà thôi.

Bốn chữ "Tây Sơn Tiều Tẩu" vừa lọt vào tai, Cốc Mộng Viễn lập tức rúng động cõi lòng.

Chàng nhớ đến trên quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục đã lấy từ trên người Khô Ma Tư Mã Quân, lão nhân xuất thân từ phái Côn Luân và hiện nay có bối phận cao nhất trong phái này đã được liệt vào một trong mười đại cao thủ trong giới chính phái.

Không chờ Cốc Mộng Viễn trả lời, Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện lại nói :

- Dám hỏi thiếu hiệp tôn tính đại danh?

Cốc Mộng Viễn bởi đã biết lai lịch của lão nhân này, lập tức hết sức cung kính đáp :

- Vãn bối Cốc Mộng Viễn, người của Thiên Đài.

Tây Sơn Tiều Tẩu thoáng biến sắc mặt nói :

- Thiếu hiệp là người của Thiên Đài ư?

Cốc Mộng Viễn thấy Tây Sơn Tiều Tẩu thần sắc khác lạ, bất giác sinh nghi hỏi lại :

- Vâng, chẳng hay lão nhân gia hỏi chi vậy?

Tây Sơn Tiều Tẩu cười :

- Bệnh Tử Đồ Nho Hiệp Cốc Dương ở Thiên Đài với thiếu hiệp có quan hệ thế nào?

Cốc Mộng Viễn nghe hỏi, ngạc nhiên đưa mắt nhìn Tây Sơn Tiều Tẩu nói :

- Theo gia phụ cho biết, tiên tổ phụ là Cốc Dương…

Tây Sơn Tiều Tẩu cười tin tưởng :

- Thảo nào mà thiếu hiệp có thân thủ như vậy.

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại ngơ ngẩn lắc đầu :

- Gia phụ không hề luyện võ, và… khi gia phụ cho vãn bối biết danh úy của tiên tổ phụ, cũng không hề nói tiên tổ phụ là người trong võ lâm. Nên tiên tổ phụ có đúng là người mà lão nhân gia đã nói đến hayko, vãn bối không sao khẳng định được.

Tây Sơn Tiều Tẩu mỉm cười :

- Lệnh tôn phải chăng là Cốc Hầu gia đang giữ chức Tổng đốc Vân Quý?

Cốc Mộng Viễn giật mình, vội đứng lên cung kính đáp :

- Vâng, chính là gia phụ.

Tây Sơn Tiều Tẩu ha hả cười to :

- Vậy là không sai được rồi.

Cốc Mộng Viễn vẫn cung kính nói :

- Vãn bối rất tin lời tiền bối…

Tây Sơn Tiều Tẩu bỗng nhiên thở dài ảo não :

- Theo lời Cốc thiếu hiệp, Cốc Dương đại hiệp đã qui tiên rồi ư?

Cốc Mộng Viễn đứng cung kính đáp :

- Vãn bối ra đời không lâu thì gia tổ đã tạ thế…

Giọng chàng ngập ngừng đầy bi thương.

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu tiếp lời :

- Lão ô cũng có nghe nói…

Bỗng lại lắc đầu nói :

- Không, về việc lệnh tổ qui tiên, lão ô trước nay vẫn không muốn tin.

Cốc Mộng Viễn lại bất giác ngẩn người.

Tây Sơn Tiều Tẩu thấy vậy lại cười nói tiếp :

- Lão ô bởi thương cố hữu nên mới nói vậy, xin thiếu hiệp chớ trách.

Cốc Mộng Viễn vội nói :

- Lão nhân gia tình nghĩa sâu dày như vậy gia tổ dưới chốn suối vàng hẳn cũng hết sức cảm kích.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười ha hả, ngước mắt nói :

- Hãy ngồi xuống đi.

Cốc Mộng Viễn vâng lời tạ tội rồi ngồi xuống, nhưng lại bị một câu hỏi của Tây Sơn Tiều Tẩu khiến chàng bắt buộc phải đứng lên trả lời.

- Võ công của thiếu hiệp phải chăng là do tiên tổ truyền thụ?

- Không, võ công của vãn bối không phải do tiên tổ truyền thụ.

- Ồ!

Tây Sơn Tiều Tẩu có vẻ không tin, bởi cương khí hộ thân khi nãy Cốc Mộng Viễn thi thố, ngoài Cốc Dương ra, khắp võ lâm ai có thể truyền dạy được?

Tây Sơn Tiều Tẩu lại hỏi :

- Vậy chứ tôn sư là ai?

Cốc Mộng Viễn thoáng do dự chưa đáp. Tây Sơn Tiều Tẩu thấy vậy, sợ chàng có điều bất tiện, bèn lại cười nói :

- Nếu thiếu hiệp có gì bất tiện thì thôi vậy.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Không phải bất tiện đâu, mà chỉ sợ nói ra cũng bằng không thôi.

Tây Sơn Tiều Tẩu thắc mắc :

- Thiếu hiệp nói vậy là sao?

Cốc Mộng Viễn cười đáp :

- Gia sư chưa từng bao giờ lộ diện trên giang hồ, nên danh hiệu của gia sư e trong võ lâm cũng không ai biết, chẳng phải nói ra cũng như không ư?

- Ra vậy!

Tây Sơn Tiều Tẩu ngoảnh ra sau, ngoắc tay với thiếu nữ áo trắng gọi :

- Thanh Nhi!

Thiếu nữ áo trắng liền đứng dậy đi sang bàn hai người.

Tây Sơn Tiều Tẩu tươi cười giới thiệu :

- Đây là tôn nữ Sài Thanh Bình, Thanh Nhi, vị này là Cốc Mộng Viễn, hãy ra mắt Cốc đại ca đi nào.

Thiếu nữ áo trắng Sài Thanh Bình liền khom mình thi lễ nói :

- Xin chào Cốc đại ca.

Cốc Mộng Viễn lại ôm quyền đáp lễ :

- Xin chào Sài cô nương.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười ha hả :

- Hai người hãy ngồi xuống đi, không nên khách sáo là hơn.

Hai người vâng lời ngồi xuống, Tây Sơn Tiều Tẩu quay lại nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc thiếu hiệp, phen này đến Nhạc Dương lâu phải chăng vì việc năm phái một giáo liên thủ đối phó Cung chủ Hàn Bích cung?

Cốc Mộng Viễn cười gượng :

- Vãn bối mới bước chân ra chốn giang hồ, chưa được tiếp xúc nhiều với các nhân vật võ lâm, việc này căn nguyên ra sao, vãn bối chưa biết mảy may, chỉ bởi vì một vị bằng hữu hẹn với vãn bối gặp nhau tại đây.

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu cười :

- Cốc thiếu hiệp đã có mặt tại đây đúng lúc diễn ra một sự kiện hiếm có trong võ lâm, sao không nhân tiện đến xem náo nhiệt?

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm :

- Tiền bối hẳn là đến đây vì việc này?

Lời chàng thốt ra chàng mới nhận thấy mình hỏi quá thừa thải. Tây Sơn Tiều Tẩu đã là tùng gia trưởng lão của phái Côn Luân, lẽ nào lại không phải đến đây vì việc ấy?

Nhưng Tây Sơn Tiều Tẩu lại lắc đầu nói :

- Bổn phái không hề thỉnh hái lão phu đến đây dự hội, mà là vị cô nương tinh nghịch này cứ nằng nặc đòi đến, nên lão phu đành phải chiều theo ý muốn ả ta.

Sài Thanh Bình nghe vậy liền phụng phịu nói :

- Gia gia lại nói dối nữa rồi. Đâu phải Thanh Nhi đòi đến đây, mà chính là gia gia đã bảo đến đây để thăm viếng mấy người bạn già kia mà.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười nói :

- Thôi được, thôi được, chính gia gia đã tự muốn đến.

Sài Thanh Bình dẩu môi :

- Vốn thật sự như vậy mà.

Cốc Mộng Viễn thấy hai ông cháu này quả thú vị, không nén được xen lời :

- Vậy là tiền bối chuẩn bị tham dự thịnh hội Động Đình này ư?

Sài Thanh Bình trợn mắt dẩu môi cướp lời :

- Không tham dự thì đến đây làm gì? Ai như Cốc đại ca hẹn với bằng hữu gặp nhau tại Động Đình hồ vào thời điểm sôi nổi này?

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nhủ :

- Nàng ta nói gì lạ vậy? Chả lẽ hẹn gặp nhau trên Động Đình hồ cũng là sai trái hay sao?

Nhưng miệng lại nói :

- Chính vì vậy nên tại hạ cũng nhận thấy thật không đúng lúc.

Sài Thanh Bình cười khúc khích :

- Gì mà không đúng lúc? Thật ra Cốc đại ca cố ý viện ra lý do đó thôi.

Những lời thẳng thắn ấy mà lại thốt ra với một người gặp lần đầu thật khiến người biện bạch cũng không xong.

Cốc Mộng Viễn liền tức cười ngượng ngùng, không sao trả lời được.

Tây Sơn Tiều Tẩu thấy vậy thì vừa tức giận lại vừa nực cười, trừng mắt với Sài Thanh Bình, nói :

- Thanh nhi, không được đùa quá đáng như vậy.

Sài Thanh Bình lắc đầu không phục :

- Gia gia, người ta nói thật lòng mà…

Đoạn lại cười khúc khích nói :

- Gia gia không tin hãy hỏi Cốc đại ca xem vì sao không chịu giải thích?

Tây Sơn Tiều Tẩu đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, cười nói :

- Thanh nhi, Cốc thiếu hiệp vì sao lại phải giải thích, việc ấy có liên quan gì đến ngươi cơ chứ?

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn, nghiêm túc nói :

- Cốc thiếu hiệp, tối nay đi cùng lão phu nhé?

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ chốc lát, cười nhăn nhúm nói :

- Vị bằng hữu của vãn bối phái người báo tin, cũng nói rõ là sẽ gặp nhau trên Động Đình hồ vào đêm nay…

- Ồ…

Tây Sơn Tiều Tẩu bất giác chau mày.

Sài Thanh Bình tru tréo :

- Vị bằng hữu ấy của Cốc đại ca cũng thật khéo chọn ngày, chọn giờ và chọn địa điểm. Hứ! Sao lại không hẹn y cùng đến xem lôi đài trên nước Động Đình hồ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Đâu được, vị bằng hữu ấy không hề cho biết địa điểm gặp nhau, tại hạ đang rầu không biết cách nào mới gặp được trên tám trăm dặm hồ Động Đình này, vậy thì làm sao mà hẹn cùng tham dự thịnh hội được chứ?

Sài Thanh Bình lại dẩu môi :

- Đó là cuộc hẹn quái quỷ gì vậy?

Cốc Mộng Viễn lúc này chỉ còn biết cười gượng gạo, đưa mắt nhìn một thiếu niên áo vàng hết sức anh tuấn đang ngồi ở chiếc bàn cũng nằm bên cửa sổ ở đằng xa.

Chàng mấy lần định chủ động đi đến, nhưng lần nào cũng tự động từ bỏ ý định ấy.

Chàng cứ cảm thấy Tần tỷ tỷ có hành động như vậy ắt là có thâm ý, cho dù Tần tỷ tỷ hiện đang ngồi ở đó không xa, và cũng biết mình có mặt tại đây, vậy mà lại chớ hề dùng mắt ra hiệu, chẳng phải quả là trái với lẽ thường tình hay sao?

Hay là… Chàng chợt động tâm, quay sang Tây Sơn Tiều Tẩu khảng khái nói :

- Vãn bối quyết định đêm nay sẽ đi cùng với lão tiền bối đến xem náo nhiệt trước.

Xem tiếp hồi 4 Động Đình Minh Nguyệt hội quần hào

4. Hồi 4 Động Đình Minh Nguyệt Hội Quần Hào

Động Đình hồ hệt như một chiếc gương khổng lồ và trong sáng nằm trên mặt đất.

Thường ngày, nếu ở Nhạc Dương lầu ngắm cảnh đêm Động Đình hồ, tối đến cũng chỉ thấy vô số ánh đèn của ngư thuyền chập chờn trên sóng nước mà thôi.

Nhưng Động Đình hồ đêm nay nếu từ Nhạc Dương lầu nhìn xuống, cảnh tượng hoàn toàn khác biệt hẳn, không một ánh đèn và cũng chẳng có một chiếc thuyền buồm.

Trong khi ấy ở cách Nhạc Dương lầu chừng vài dặm, lại tụ tập hàng ngàn ngọn đèn bão và hàng ngàn ngọn đuối, soi sáng trên phạm vi hàng mấy dặm như thể ban ngày.

Dưới ánh đèn đuối, các loại ghe thuyền tập trung nhiều không kể xiết, nào hoa thuyền lộng lẫy, nào thuyền to ba cột buồm, nào ghe chài gọn nhẹ, nào thuyền buồm một cộ, và có cả những chiếc thuyền bè chuyên chở hàng hóa… thật là đủ loại đủ cỡ.

Nhưng những chiếc thuyền này đều tản ra chung quanh, và chiếm diện tích đến hàng mấy dặm, hình thành một vòng tròn to không đồng đều.

Nơi giữa vòng vây của những chiếc thuyền ghe là một mộc đài rộng hơn năm mươi trượng và dài hơn tám mươi trượng. Mộc đài trên nước này được đóng bởi hàng ngàn mảnh ván to lớn, kết nối tiếp nhau gác trên một trăm hai mươi chiếc ghe hình thoi.

Mộc đài được xiết chặt bằng hai trăm sợi dây neo vòng quanh, khiến mộc đài vững vàng như được dựng trên đất liền.

Đèn đuốc sáng choang, tiếng người ồn ào, một vở tuồng hiếm có trong võ lâm đã sắp được khai mạc.

Cốc Mộng Viễn cùng hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện và Sài Thanh Bình thuê lấy một chiếc thuyền hai mái chèo từ bến Nhạc Dương vượt sóng đi đến.

Khi đến nơi, Tây Sơn Tiều Tẩu bảo nhà thuyền cho thuyền cặp sát vào bên một chiếc hoa thuyền neo ở phía phải lôi đài.

Lúc này trên lôi đài hãy còn trống không, chỉ có mười chiếc ghế được đặt thành một hàng ngang bên phía thành Nhạc Dương, có lẽ là dành cho những người chủ trì đại hội này.

Cốc Mộng Viễn phóng mắt nhìn quanh nhưng ghe thuyền quá nhiều, không sao trông rõ được cảnh vật ngoài xa.

Tây Sơn Tiều Tẩu nửa như cảm thán, nửa như phấn khởi cất tiếng nói :

- Thật không ngờ thịnh hội đêm nay lại đông đảo đến thế này. Kể từ đại hội Hành Sơn hồi hai mươi lăm năm trước đến nay, trong võ lâm chưa từng quy tụ quần hùng đông đảo như đêm nay.

Sài Thanh Bình như rất thích thú cười hỏi :

- Đại hội Hành Sơn hồi hai mươi lăm năm trước, gia gia có dự không vậy?

Tây Sơn Tiều Tẩu vuốt râu cười :

- Có!

- Gia gia, lần đại hội ấy là vì việc gì? Sao Thanh nhi không biết?

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Hai mươi lăm năm trước chúng ta còn chưa ra đời, làm sao biết được kia chứ? Hỏi vậy cũng như không.

Tây Sơn Tiều Tẩu mắt thoáng lóe thần quang, cười lớn nói :

- Lần đại hội ấy là diệt trừ Thiên Tàn Tử.

Cốc Mộng Viễn bất giác buột miệng kêu lên :

- Thiên Tàn Tử ư? Phải chăng chính là sư phụ của Bắc Mang tam ma?

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu :

- Không sai!

Đôi mày dài bỗng nhướng lên, nói tiếp :

- Cốc thiếu hiệp phải chăng đã từng gặp lão ma đầu hung ác và võ công siêu việt ấy rồi?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Vãn bối chưa từng gặp lão ma đầu ấy…

Sài Thanh Bình cười xen lời :

- Gia gia chẳng phải bảo là đại hội Hành Sơn là nhằm diệt trừ Thiên Tàn Tử hay sao?

- Đúng như vậy!

Sài Thanh Bình khúc khích cười :

- Vậy là gia gia nói hớ rồi, đã diệt trừ Thiên Tàn Tử sao lại còn hỏi Cốc đại ca phải chăng đã từng gặp Thiên Tàn Tử?

Cốc Mộng Viễn gật đầu thầm nhủ :

- Đúng rồi, trừ phi trong đại hội Hành Sơn quần hùng chính phái đã chưa diệt được Thiên Tàn Tử.

Tây Sơn Tiều Tẩu thở dài :

- Thanh nhi hỏi rất đúng… Ôi! Đại hội Hành Sơn tuy có mặt đông đủ quần hùng chính phái, nhưng lại không có người nào đương cự nổi tuyệt kỹ Huyết Ấn Đoạn Hồn Thần Sát của lão ma ấy…

- Ô… vậy gia gia cũng đã từng giao thủ với lão ma đầu ấy ư?

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu khẽ nói :

- Gia gia dốc hết toàn lực mà cũng chỉ tiếp được mười chưởng…

Sài Thanh Bình chau chặt mày liễu ra chiều không tin.

Tây Sơn Tiều Tẩu lại khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Năm mươi tám cao thủ chính phái tuy luân lưu xuất thủ, song thảy không chết cũng thành tàn phế, mắt thấy lần đại hội những ngỡ tất thắng ấy, nhân vật chính phái đã sắp bị Thiên Tàn Tử diệt sạch, may thay Đoạn Phát Ông Tư Đồ Khôn trong Nam Hải song hồ đã kịp đến nơi, với thần công tuyệt đỉnh "Càn Nguyên Thiên Cương" kịch chiến với lão ma đầu ấy suốt ba ngày ba đêm, mới bằng một chưởng đánh cho lão ma đầu ấy thổ huyết và rơi xuống Thiên Trụ Phong, giải cứu cho quần hùng chính phái…

Sài Thanh Bình hai mắt trố to hết cỡ hỏi :

- Thiên Tàn Tử chưa chết sao?

- Một chưởng của Tư Đồ Khôn đương nhiên là đánh không chết được lão ma ấy rồi.

Tây Sơn Tiều Tẩu đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, mỉm cười hỏi :

- Cốc thiếu hiệp quả thật là chưa từng gặp lão ma ấy ư?

Thì ra lão nhân này vẫn chưa tin hẳn.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối quả thật chưa từng gặp Thiên Tàn Tử, nhưng…

Chàng thoáng do dự, sau cùng vẫn quyết định nói ra việc đã hạ sát Khô Ma Tư Mã Quân :

- Vãn bối đã gặp Bắc Mang tam ma, đệ tử của lão ma ấy trên đỉnh Triều Vân phong trong vùng núi Vu Sơn.

- Họ cũng là kẻ hung tàn đấy.

Sài Thanh Bình mặt biểu hiện rất rõ vẻ quan tâm lo lắng.

Cốc Mộng Viễn cười cảm kích :

- Quả đúng là họ rất hung tàn…

Tây Sơn Tiều Tẩu cười xen lời :

- Cốc thiếu hiệp đã giáp mặt với Bắc Mang tam ma ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối chỉ gặp Khô Ma Tư Mã Quân và Thi Ma Thường Bích Hà, còn Túy Ma Mộ Dung Kính không thấy lộ diện.

Sài Thanh Bình đảo tròn mắt cười :

- Cốc đại ca có giao thủ với họ không?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tuy có giao thủ, nhưng đáng tiếc là chỉ vỏn vẹn có hai chiêu.

Hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu bất giác ngẩn người, Sài Thanh Bình buột miệng hỏi :

- Cốc đại ca… đã… thắng phải không?

Giọng nói của nàng chẳng chút vẻ quả quyết, hiển nhiên nàng nghĩ Cốc Mộng Viễn chẳng thể nào thủ thắng dễ dàng như vậy.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Thường Bích Hà với Tư Mã Quân đều đã vùi thây trên Triều Vân phong.

- Ồ!

Sài Thanh Bình cơ hồ nhảy dựng lên, vẻ vui mừng bất ngờ của nàng cũng khiến cho Tây Sơn Tiều Tẩu không nén được, cười ha hả nói to :

- Cốc thiếu hiệp chỉ hai chiêu đã hạ sát được môn nhân Thiên Tàn Tử, lão phu thật hết sức vui mừng. Trừ diệt hai ma đầu ấy, quả thật tạo phúc không ít cho giới võ lâm.

Cốc Mộng Viễn vốn định kể về cái chết của Nhị ma trên đỉnh Triều Vân phong, nhưng lại sợ tiết lộ về chuyện của Doanh Hải tam tinh, gây ra nhiều điều phiền phức không hay, đành nhếch môi cười, mặc nhiên thừa nhận lời nói của hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu, gật đầu nói :

- Thiên Tàn Tử tuy võ công cao, nhưng môn hạ đệ tử thì lại không phấn đấu, theo vãn bối nhận xét, võ công của Tam ma chưa kể được là cao thủ tuyệt đỉnh.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười :

- Nếu luận về võ công và nhân cách thì trong Tam Ma phải kể đến Túy Ma là hơn hết, còn như luận về gian hiểm độc ác thì Khô Ma và Thi Ma đáng được cử thế vô song.

- Không sai, vãn bối quả tin…

Cốc Mộng Viễn suýt nữa lại nói hớ, vội lái sang chuyện khác :

- Giờ hợi đã đến rồi, sao chưa thấy người chủ trì xuất hiện thế nhỉ?

Tây Sơn Tiều Tẩu cũng nhận thấy Cốc Mộng Viễn như có điều bí ẩn, nhưng chàng không muốn nói ra thì cũng chẳng tiện hỏi, đành cười nói :

- Chưởng môn nhân năm phái đã có mặt từ lâu, chỉ Giáo chủ Thiên Ma giáo là chưa thấy hiện thân, thật hết sức khó hiểu, và hơn nữa… Ồ, Giáo chủ Thiên Ma giáo thì ra là một thiếu nữ.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền đưa mắt nhìn, lúc này đang có một nhóm nhân vật võ lâm từ trên một chiếc thuyền to năm cột buồm chậm rãi bước len ván cầu đi sang lôi đài.

Đi đầu là một thiếu nữ áo đen, tóc phủ vai, thân hình mảnh mai, dáng đi yểu điệu tha thướt, rất tiếc là mặt che khăn đen, không thấy được diện mạo.

Theo sau thiếu nữ áo đen bịt mặt là hai tăng một đạo, một văn sĩ trung niên và một lão bà tóc bạc tay chống quải trượng.

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ, năm người này có lẽ chính là Chưởng môn nhân của năm đại môn phái trong võ lâm.

Tây Sơn Tiều Tẩu chỉ tay cười nói :

- Lão hòa thượng áo xám kia là Minh Thiện đại sư, Chưởng môn Thiếu Lâm. Lão hòa thượng áo vàng là Phục Hổ thiền sư, Chưởng môn nhân tệ phái…

Cốc Mộng Viễn bởi đã từng xem qua quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục của Khô Ma Tư Mã Quân, nên đã biết ba vị Chưởng môn nhân kia là ai, bèn cười nói :

- Tiền bối hãy khoan giới thiệu, để vãn bối đoán thử ba vị Chưởng môn nhân còn lại nhé?

Chàng quét mắt nhìn ba người đi sau hai lão hòa thượng, đoạn nói :

- Vị đạo trưởng râu dài kia hẳn là Nhất Thanh đạo trưởng, Chưởng môn Võ Đang.

Tây Sơn Tiều Tẩu chưa kịp đáp lời, Sài Thanh Bình đã tranh trước :

- Đương nhiên rồi, trong năm đại môn phái chỉ có Chưởng môn Võ Đang là mặc đạo bào thôi.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Còn vị văn sĩ trung niên phải chăng chính là Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn, Chưởng môn phái Hoa Sơn không?

- Không sai, chính là Huê Nguyên Hàn.

- Còn lại vị lão bà hẳn là Hận Thiên Lão Lão, Chưởng môn Nga My, với một pho Thất Tu kiếm pháp tuyệt võ lâm?

Tây Sơn Tiều Tẩu cười ha hả :

- Đúng, đúng… Cốc thiếu hiệp bảo là mới bước chân vào chốn giang hồ, vậy mà lại hiểu rành về các đại môn phái thế này, thật khiến lão ô khó thể tin được.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Văn bối tuy bước chân vào chốn giang hồ, hiểu biết nông cạn, nhưng hôm trước nhờ được một vị bằng hữu chỉ điểm, mới đại khái biết được một số nhân vật võ lâm đó thôi.

Sài Thanh Bình bụm miệng cười hỏi :

- Có phải là vị bằng hữu mà Cốc đại ca hẹn gặp trên Động Đình hồ không?

Cốc Mộng Viễn ngoảnh mặt nhìn Sài Thanh Bình, vị cô nương này lạ thật, dường như bất kỳ chuyện gì cũng muốn xen vào. Nhưng miệng lại nói :

- Không phải.

Khi ba người trò chuyện, sáu vị Chưởng môn năm hái một giáo đều đã lên đến lôi đài, và đang sải bước đi đến cửa đài hướng mặt về phía Quân Sơn.

Thiếu Lâm chưởng môn nhân Minh Thiện đại sư tranh trước một bước, hướng về các hào kiệt trên thuyền bốn phía, hai tay chấp trước ngực, dõng dạc nói :

- Hôm nay năm đại môn phái với Thiên Ma giáo quy tụ tại đây là để giải quyết dứt khoát một mối oán thù, được chư vị đồng đạo chẳng quản đường xá xa xôi đến đây tham dự, bần tăng Minh Thiện phái Thiếu Lâm xin kính cẩn thay mặt Chưởng môn nhân các phái và Thành giáo chủ, chân thành cảm tạ chư vị.

Nói xong, lại chấp tay gật đầu chào.

Lập tức quần hùng trên thuyền cất tiếng hoan hô vang dậy như sấm, vang xa hàng mười dặm, vô cùng hùng tráng.

Minh Thiện đại sư chờ cho tiếng hò hét của quần hùng lắng dịu, mới đưa mắt nhìn về phía một chiếc hoa thuyền lộng lẫy ở bên phải lôi đài, vận chân khí cao giọng nói :

- Thiếu Lâm Minh Thiện, Côn Luân Phục Hổ, Võ Đang Nhất Thanh, Hoa Sơn Huê Nguyên Hàn, Nga My Mai lão lão và Thiên Ma Thành giáo chủ xin kính chờ chủ nhân Hàn Bích cung đáp lời…

Chiếc hoa thuyện lộng lẫy ấy nằm giữa rất nhiều ghe thuyền tối om không có một ánh đèn, nên trước khi Minh Thiện đại sư lên tiếng, không ai chú ý đến.

Khi Minh Thiện đại sư dứt lời, chiếc hoa thuyền liền hừng sáng, từ trong khoang đủng đỉnh bước ra một thiếu nữ áo vàng đẹp tuyệt trần, theo sau là hai thiếu nữ, một áo đỏ một áo xanh, nhan sắc cũng khá diễm kiều, sau cùng là bốn thiếu nữ tay cầm cung đăng.

Tất cả quần hùng đều không ngờ, chủ nhân Hàn Bích cung danh chấn giang hồ lại là một thiếu nữ nhan sắc khuynh thành, tuổi chỉ đôi mươi.

Thiếu nữ áo vàng đứng nơi mũi thuyền, đưa mắt nhìn các Chưởng môn nhân năm phái và Thiên Ma giáo chủ mặt che khăn đen, nhoẻn miệng cười nói :

- Hàn Bích cung ở nơi Tuyết Sơn xa xôi hẻo lánh, không tranh đua với đời, chẳng hay đã đắc tội đồng đạo võ lâm ở chỗ nào mà lại nhọc phiền đến Chưởng môn nhân năm phái và Thiên Ma giáo chủ phải gởi thiệp mời và bày ra thịnh hội trên Động Đình hồ này, khiến quần hùng võ lâm phải vượt xa ngàn dặm đến đây, quả thật khiến Hàn Bích cung hết sức lấy làm vinh dự và cũng rất hoang mang. Những mong các vị Chưởng môn nhân hãy cho biết tường tận, để Hàn Bích cung khỏi bị hàm oan, và năm đại môn phái cũng không mang tiếng thiếu sáng suốt…

Tiếng nói thiếu nữ áo vàng lảnh lót như hoàng oanh hót chào bình minh, khiến quần hùng hiện diện thảy đều ngây ngất tâm thần.

Sài Thanh Bình buột miệng khen :

- Nghe thích tai quá.

Cốc Mộng Viễn ngây ngẩn lẩm bẩm :

- Quả đúng là Tần…

Sài Thanh Bình bỗng ngoảnh mặt lại hỏi :

- Là ai vậy? Cốc đại ca quen biết nàng ta ư?

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn cười :

- Vị bằng hữu đã hẹn gặp tại hạ trên Động Đình hồ, chính là Tần tỷ tỷ…

Sài Thanh Bình chầm chậm cúi đầu, khẽ thở dài nói :

- Nàng ta đẹp quá.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Thật không ngờ…

Lời thốt ra khỏi miệng, chàng mới nhận ra mình đã thất thái, bất giác bẽn lẽn đưa mắt nhìn hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu, đỏ mặt cười nói :

- Nàng ta là Tần Linh Sương, giới võ lâm gọi là Ngọc Tiêu Tiên Tử, nhưng vãn bối không hề biết nàng ta lại là chủ nhân Hàn Bích cung.

Sài Thanh Bình phèn này không tranh nói nữa, nàng buồn bã đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, chầm chậm ngoảnh mặt nhìn về phía lôi đài.

Tây Sơn Tiều Tẩu khá khoáng đạt, biết rõ ái tôn nữ rất đau lòng, song vẫn thản nhiên cười nói :

- Cốc thiếu hiệp, vị cô nương ấy chẳng những xinh đẹp duyên dáng mà còn cao sang thanh nhã. Cốc thiếu hiệp có được một hồng nhan tri kỷ như vậy, lão ô rất lấy làm mừng cho thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn cười cười, vừa định nói thì Minh Thiện đại sư cất tiếng :

- Nữ thí chủ chính là chủ nhân Hàn Bích cung ư?

Câu hỏi ấy chính là điều mà tất cả quần hùng đều muốn biết, nên Minh Thiện đại sư vừa dứt lời, mọi người đều ngưng thần lắng nghe.

Thiếu nữ áo vàng vẫn chưa đáp, thiếu nữ áo đỏ đứng bên đã tranh trước nói :

- Cung chủ đây là tôn nữ của chủ nhân Hàn Bích cung, các vị xem Cung chủ đây là chủ nhân của Hàn Bích cung cũng được, mà không xem là chủ nhân Hàn Bích cung cũng được. Tuy nhiên tiểu nữ cho các vị biết, bằng vào các vị, chưa mời nổi lão chủ nhân của bổn cung hạ sơn đâu.

Thiếu nữ áo đỏ lời lẽ sắc bén, khiến sáu người trên lôi đài thảy đều đứng thừ ra tại chỗ.

Minh Thiện đại sư nghiêng mặt nhìn năm người đứng sau, đanh giọng nói :

- Nữ thí chủ chớ bằng vào miệng lưỡi làm lay chuyển tâm ý kẻ khác.

Đoạn quay sang thiếu nữ áo vàng đổi giọng nói :

- Nữ thí chủ, chủ nhân Hàn Bích cung là ai? Danh hiệu nữ thí chủ có thể cho biết chăng?

Quần hùng nghe Minh Thiện đại sư hỏi vậy, nghĩ có lẽ thiếu nữ áo vàng không chịu trả lời.

Nhưng lần này thiếu nữ áo vàng đã đích thân lên tiếng nói :

- Chủ nhân bổn cung là ai xin thứ cho ta khó thể phụng báo. Còn về bản thân ta…

Nàng thoáng hạ thấp đôi mắt long lanh, khẽ nói :

- Là Tần Linh Sương.

Nói ra danh tánh mình trước đám đông người thế này, đối với một thiếu nữ trẻ tuổi như nàng thật không khỏi khó khăn và e thẹn.

Thiếu nữ áo đỏ đứng bên trái lại tiếp lời :

- Cung chủ đây, người võ lâm gọi là Ngọc Tiêu Tiên Tử.

- Không sai, rất xứng đáng mang danh tiên tử.

Chẳng rõ trong đám quần hùng ai đã lên tiếng ngợi khen, và lập tức tiếng hoan hô đồng loạt vang lên cùng khắp, hồi lâu chưa dứt.

Tình hình ấy thật khiến cho sáu vị Chưởng môn nhân hết sức bẽ bàng, hôm nay nếu xử sự không khéo, hậu quả sẽ vô cùng tệ hại.

Minh Thiện đại sư quả không hổ một vị cao tăng đắc đạo, thấy vậy liền trầm giọng nói :

- Xin các vị anh hùng hảo hớn yên lặng cho.

Tiếng nói tuy thấp trầm, nhưng lọt vào tai lập tức khiến người chấn động tâm thần.

Minh Thiện đại sư thừa lúc quần hùng trong một thoáng ngẩn ngơ bởi thiền công Sư Tử Hống của mình, lập tức cao giọng nói :

- Tiên tử thí chủ đã không chịu cho biết chủ nhân Hàn Bích cung là ai, lão nạp đành không hỏi nữa, nhưng căn cứ theo lời nói của quý thuộc hạ, Cung chủ có thể kể được là chủ nhân.

Minh Thiện đại sư nói năng thật hết sức khéo léo, biết rõ gạn hỏi nữa cũng vô ích, bèn tỏ ra hào phóng, nhưng lại dùng lời ràng giữ lấy Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Ngọc Tiêu Tiên Tử miệng vẫn mỉm cười nói :

- Quả đúng như đại sư đã nói.

Minh Thiện đại sư thoáng ngẫm nghĩ, vẻ mặt nặng nề hỏi :

- Tiên tử thí chủ không rõ dụng ý của thịnh hội này ư?

Ngọc Tiêu Tiên Tử cười nói :

- Đại sư không tin à?

Minh Thiện đại sư thoáng chau mày :

- Xem ra lão nạp chẳng thể không tin.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mắt bỗng ánh lên, khẽ nói :

- Đại sư đã tin, vậy xin hãy cho ta biết rõ sự thật.

Minh Thiện đại sư liếc mắt nhìn năm vị Chưởng môn nhân đứng sau, đoạn khảng khái nói :

- Trên Tàng Kinh lầu bổn tự từng có bảo quản một món binh khí và tín vật của một ma đầu võ lâm khi xưa, vào một đêm hồi tháng trước đã đột nhiên bị người lấy trộm mất…

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Đại sư cho là ta đã lấy trộm ư?

Minh Thiện đại sư bị nàng xen lời, hỏi đến ngớ người, lắc đầu nói :

- Lão nạp chỉ là hoài nghi…

Lão hòa thượng vốn ra định nói chính là do Hàn Bích cung của các người đã gây ra, nhưng trước nụ cười hồn nhiên của Tần Linh Sương, lão hòa thượng thật khó thể thốt nên lời.

Nhưng thật không ngờ, Tần Linh Sương lại thẳng thắn nói :

- Đại sư không cần hoài nghi, Thất Tuyệt Hằng Nga Ngọc Lệnh với ngọn Ngân Tiêu có công năng tiêu hồn đoạt phách mà quý tự đã đánh mất chính là do bổn cung đã thu hồi.

Lập tức tiếng ồn ào bàn tán vang lên cùng khắp.

Minh Thiện đại sư cũng đứng thừ ra nhìn Tần Linh Sương, hồi lâu chẳng thốt nên lời Tần Linh Sương cười thầm nói :

- Đại sư lại không tin nữa ư?

Nghe hỏi, Minh Thiện đại sư mới nhướng mày tiến tới một bước…

Bỗng, năm bóng người sóng vai nhau tiến ra trước mặt Minh Thiện đại sư, và tiếng nói Phục Hổ thiền sư vang lên :

- Thanh Tinh kiếm và Thất Tuyệt Ngọc Hằng Nga đã cất trong Lục Vân tịnh xá của bổn phái hẳn cũng do thí chủ đã thu hồi phải không?

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Vâng, chính ta đã thu hồi.

- Thí chủ, ngọn Ngọc Thoa và một món tín vật thất tuyệt trong Kiếm Lâu Thượng Thanh quán của bổn phái chả lẽ cũng là do thí chủ đã thu hồi ư?

- Đúng vậy.

- Kim hoàn và tín vật trong Cửu Long cốc Hoa Sơn cũng là…

- Mộc châm và tín vật trên Kim Đỉnh Hận Thiên nhai…

- Thạch Linh và tín vật trong Tổng đàn Thiên Ma giáo ở Thái Thất sơn…

Tiếng quát hỏi nối tiếp nhau, khiến quần hùng thảy đều kinh tâm động phách vị Ngọc Tiêu Tiên Tử Tần Linh Sương này thật ra bản lãnh dường nào mà lại c óthể ra vào vùng cấm địa trọng yếu nhất của năm phái một giáo như chốn không người thế này?

Tần Linh Sương cười khanh khách một hồi, đoạn lớn tiếng nói :

- Các vật chư vị đã nói quả là do ta lần lượt thu hồi. Nhưng thật ra đó đều là vật của Hàn Bích cung, chủ nhân thu hồi là đúng.

Bỗng đổi giọng sắc lạnh nói tiếp :

- Chẳng ngờ các vị lại cậy vào danh môn đại phái, rầm rộ hưng sự vấn tội thế này, chả lẽ định vĩnh viễn bá chiếm những vật ấy sao?

Chưởng môn nhân năm phái một giáo vốn dĩ đầy lẽ phải mới gởi thiệp hẹn chủ nhân Hàn Bích cung đến đây để giải quyết vụ công án này, nào ngờ trước lời lẽ thái độ lúc thẳng thắn, lúc lại hồn nhiên của Tần Linh Sương, thảy đều đuối lý đứng thừ tại chỗ.

Cốc Mộng Viễn vốn hết sức lo lắng, đã không rõ sự thật thế nào, lại sợ Tần Linh Sương vạn nhất xử sự không khéo, để khiến xảy ra xung đột thì người Hàn Bích cung hẳn sẽ thua thiệt.

Giờ đây thấy Chưởng môn nhân năm phái một giáo bị Tần Linh Sương nói cho cứng họng không trả lời được, bất giác vui mừng khôn xiết, buộc miệng nói :

- Thật không ngờ năm phái một giáo lại đê tiện như vậy…

Lời vừa thốt ra, chàng liền nhận thấy không ổn. Tây Sơn Tiều Tẩu cũng là người của một trong năm phái kia mà, bèn vội ngừng lời, áy náy đưa mắt nhìn Tây Sơn Tiều Tẩu.

May là Tây Sơn Tiều Tẩu không chú ý đến lời nói của Cốc Mộng Viễn, đang thấp giọng nói :

- Vị cô nương kia tài khí hơn người, một ngày gần đây hẳn sẽ trở thành một nhân vật kiệt xuất.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác thầm hổ thẹn, tiếp lời :

- Tiền bối khen ngợi Tần tỷ tỷ, vãn bối cũng có đồng cảm.

Tây Sơn Tiều Tẩu bỗng lắc đầu nghiêm giọng nói :

- Cốc thiếu hiệp có biết sáu món binh khí tiêu, kiếm, châm, hoàn, thoa, linh và Thất Tuyệt Hằng Nga Ngọc Lệnh mà Hàn Bích cung đã thu hồi đó là vật sở hữu của ai không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối không biết.

Tây Sơn Tiều Tẩu trầm giọng :

- Các vật ấy là của một nữ ma đầu hồi ba mươi năm về trước.

- Ồ.

Cốc Mộng Viễn giật mình sửng sốt, vật của nữ ma đầu ư? Nhưng Tần tỷ tỷ đâu phải là ma đầu?

Tây Sơn Tiều Tẩu nói tiếp :

- Nữ ma đầu ấy là Ngân Tiêu công chúa Lăng Thiên Thiên…

Lão nhân bỗng bỏ dở câu nói, đưa mắt nhìn lên lôi đài.

Cốc Mộng Viễn cũng không tiện nói, cũng đưa mắt nhìn lên lôi đài.

Lúc này Thiên Ma giáo chủ cất tiếng trong trẻo phá tan bầu không khí vốn đang yên lặng :

- Tần cô nương không thấy lời nói của mình quá đáng sao? Năm phái một giáo ước hẹn cô nương đến đây là để tra chứng những vật bị mất phải chăng là do Hàn Bích cung đã…

Tần Linh Sương cười ngắt lời :

- Đương nhiên là do Hàn Bích cung thu hồi rồi.

Thiên Ma giáo chủ cười khảy :

- Cô nương có biết những vật đó là sở hữu của ai không?

Tần Linh Sương mỉm cười :

- Giáo chủ không thấy là hỏi quá thừa thãi ư?

Thiên Ma giáo chủ thoáng rúng động, cười nói tiếp :

- Cô nương hẳn là biết chứ?

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Hàn Bích cung đâu phải là tiêu cục trên giang hồ, việc mình không lo mà lại vì việc người lao tâm nhọc sức, dấn thân vào chốn nguy hiểm trùng trùng.

Nàng nói đến đó, năm vị Chưởng môn nhân đều thẹn đỏ mặt.

Phải biết nơi cất giấu những vật ấy của năm phái một giáo đều là cơ mật trọng địa, được canh giữ hết sức nghiêm ngặt, vậy mà lại để cho người lưu lại danh hiệu lấy đi, thật là điều nhục nhã.

Thiên Ma giáo chủ bởi có khăn đen che mặt nên không trông thấy vẻ mặt, nhưng khi đối thoại với Tần Linh Sương giọng nói không còn ung dung như trước, hiển nhiên cũng hết sức xấu hổ :

- Cô nương thật khéo ăn nói…

Tần Linh Sương cười :

- Đối mặt với cao nhân, ta chẳng thể không thận trọng.

Đoạnh ngoảnh ra sau hai thiếu nữ áo đỏ và áo xanh, nói :

- Thôi, chúng ta đi, bổn Cung chủ còn một cuộc hẹn khác nữa.

- Tuân lệnh.

Hai thiếu nữ cùng giơ tay lên, bốn thiếu nữ tay cầm cung đăng liền quay người, cất bước đi vào.

Ngay khi ấy, Nhất Thanh đạo trưởng và Minh Thiện đại sư cùng lớn tiếng quát :

- Thí chủ hãy dừng chân.

Tần Linh Sương vừa quay đi, nghe vậy liền giơ tay khẽ nói :

- Hãy chờ thêm lát nữa.

Đoạn chầm chậm quay lại, nhìn hai vị Chưởng môn nhân cười nói :

- Ta đã nói rõ rồi, nhị vị Chưởng môn nhân sao còn cản ngăn nữa?

Nhất Thanh đạo trưởng mắt rực lửa giận, trầm giọng nói :

- Mộc Kiếm Lệnh của bổn phái chắc hẳn là cô nương đã tiện tay lấy đi phải không?

Những lời ấy thốt ra, quần hùng bốn phía thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Minh Thiện đại sư cũng cất cao giọng tuyên phật hiệu :

- A di đà Phật! Đạt Ma thiền trượng của bổn tự phải chăng là do thí chủ lấy đi?

Mộc Kiếm Lệnh của Võ Đang và Đạt Ma thiền trượng của Thiếu Lâm là bảo vật trấn sơn của hai đại môn phái này, vậy mà cũng bị đánh mất, sự kiện này càng chấn động võ lâm hơn nữa.

Tần Linh Sương mặt bỗng chốc ngập đầy vẻ thắc mắc và nặng nề, nàng ngơ ngẩn nhìn Nhất Thanh đạo trưởng vào Minh Thiện đại sư, lắc đầu nói :

- Bảo vật trấn sơn của các vị cũng bị đánh mất rồi sao?

Nhất Thanh đạo trưởng mặt tái ngắt, tức giận quát :

- Cô nương hãy trả lời câu hỏi của bần đạo.

Minh Thiện đại sư tuy trầm tĩnh hơn, nhưng cũng mặt đầy căng thẳng.

Tần Linh Sương cười nói :

- Hai bảo vật trấn sơn của quý phái bị đánh mất ra sao khi nãy không hề đề cập đến?

Nhất Thanh đạo trưởng không ngờ nàng lại hỏi câu ấy, bất giác đỏ bừng mặt, ấp úng :

- Đó là… đó là…

Minh Thiện đại sư trầm vững hơn, nghiêm túc nói :

- Thí chủ hỏi rất có lý, khi nãy lão nạp và Nhất Thanh đạo trưởng sở dĩ chưa đề cập đến là vì muốn giữ thanh danh cho bổn phái, hẳn là thí chủ hiểu được….

Tần Linh Sương mỉm cười tiếp lời :

- Ta tin lời đại sư.

Minh Thiện đại sư lại ngẩn người vì câu trả lời của nàng, thầm nhủ :

- Nàng ta thật là thành thật thẳng thắn đến đáng phục, mỗi câu nói đều khiến người không muốn hoài nghi dụng cơ của nàng ta…

- Thí chủ, lão nạp là vì thanh danh của bổn phái, xin thí chủ cho biết Đạt Ma thiền trượng phải chăng đã bị thí chủ lấy đi?

Tần Linh Sương bỗng nhướng mày quắc mắt, buông tiếng cười vang…

Xem tiếp hồi 5 Nữ nhân thịnh nộ trổ thần oai

5. Hồi 5 Nữ Nhân Thịnh Nộ Trổ Thần Oai

Tiếng cười hồi lâu chưa dứt, tuy ngập đầy tính khiêu chiến, khiến quần hùng tâm thần chao đảo, nhưng lại không nảy sinh tà niệm, mà như đưa quần hùng vào trong một thiên đàng đầy hoa thơm cỏ lạ, muôn chim ca hót, suối mát non xanh, vô cùng thơ mộng.

Nhưng tiếng cười ấy có thể khốn chế tâm thần kẻ khác, đó là sự thật.

Cốc Mộng Viễn cũng hết sức kinh hoàng, chàng thật không ngờ Tần tỷ tỷ chẳng những xinh đẹp tuyệt trần mà võ công cũng cao đến mức kinh người.

Cốc Mộng Viễn nếu không nhờ đã từng luyện tập "Vô Ngã Thiền Định", một tâm pháp thượng thừa của Phật môn, chưa chắc đã chịu đựng nổi môn nhiếp tâm đại pháp này.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn quần hùng, chỉ thấy mọi người đều ngây ngất như say rượu, nếu Tần Linh Sương lúc này mà hạ sát thủ, có lẽ hàng trăm ngàn hào kiệt võ lâm sẽ táng mạng dưới đáy Động Đình hồ này.

Nghĩ vậy, Cốc Mộng Viễn lập tức vận công lực sẵn sàng, nếu phát hiện các nàng trong Hàn Bích cung có hành động không đúng là xuất thủ giải cứu ngay.

Thật ra đó chỉ là Cốc Mộng Viễn quá lo xa, tiếng cười nhiếp hồn của Tần Linh Sương không kéo dài lâu, ngay khi Minh Thiện đại sư và Phục Hổ thiền sư vừa lộ vẻ không chịu nổi, nàng liền ngưng cười, và nghiêm giọng nói :

- Đạt Ma thiền trượng của Thiếu Lâm với Mộc Kiếm Lệnh của Võ Đang không phải là do Hàn Bích cung lấy đi, xin hai vị Chưởng môn nhân hãy điều tra lại.

Tiếng cười nàng vừa ngưng, quần hùng liền tức tỉnh táo trở lại, chứng tỏ Tần Linh Sương không hề có ý định giết người, không thì quần hùng ít ra cũng có nửa số thương vong rồi.

Minh Thiện đại sư và Nhất Thanh đạo trưởng đương nhiên là hiểu rõ điều ấy, và đồng thời cũng nhận thấy Hàn Bích cung chủ này không phải là kẻ độc ác.

Thế nhưng, họ chẳng lẽ chỉ bằng một câu nói của nàng mà tin đó là sự thật.

Nhất Thanh đạo trưởng mặt như phủ một lớp sương lạnh, hai mắt chòng chọc nhìn vào Tần Linh Sương, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Minh Thiện đại sư cũng hết sức khó xử.

Hận Thiên Lão Lão phái Nga My bỗng tiến ra trước mọi người, lạnh lùng nói :

- Vật đánh mất của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang có phải do Hàn Bích cung lấy trộm hay không đâu thể chỉ bằng vào một câu nói của nha đầu ngươi là xong?

Nhất Thanh đạo trưởng tiếp lời :

- Lão nói rất đúng, bằng vào một câu nói của cô nương sao thể khiến bần đạo tin được?

Tần Linh Sương thản nhiên cười :

- Vậy theo ý đạo trưởng thì sao?

Nhất Thanh đạo trưởng lúc này trong lòng không hề có chủ kiến, mà chỉ nhận thấy bảo vật trấn sơn của phái mình bị đánh mất, chẳng thể dễ dàng bỏ qua cho kẻ khả nghi mà thôi.

Vì vậy khi Tần Linh Sương hỏi ngược lại, khiến ông bất giác thườn mặt đứng thừ ra, không sao trả lời được.

Hận Thiên Lão Lão lại quát :

- Giữa các ngươi lại, khi nào điều tra rõ hẳng thả.

Minh Thiện đại sư nghe vậy, bất giác chau mày, khẩu khí ngang ngược của Hận Thiên Lão Lão thật mất phong độ của Chưởng môn một phái.

Tần Linh Sương nghe vậy thoạt tiên lộ vẻ tức giận, nhưng sau đó tươi cười nói :

- Mai lão lão nói thật nhẹ nhàng quá, người trong Hàn Bích cung đâu phải là đệ tử của phái Nga My, muốn sai bảo thế nào cũng được.

Hận Thiên Lão Lão cười hăng hắc :

- Lão thân đã nhất quyết giữ các ngươi lại rồi.

Tần Linh Sương sầm mặt cười khẩy nói :

- Bằng vào tôn giá ư?

Quay ra sau thiếu nữ áo đỏ đứng bên trái, nghiêm giọng nói :

- Phương muội, hãy ra tay trừng trị lão bà này một phen.

- Tuân mệnh.

Thiếu nữ áo đỏ cất bước đi ra mũi thuyền, đưa mắt nhìn Hận Thiên Lão Lão đang giận tím mặt bởi hai tiếng "Trừng trị" của Tần Linh Sương, cất tiếng chậm rãi nói :

- Lão bà kia, đã nghe rõ lời nói của Cung chủ rồi chứ?

Hận Thiên Lão Lão mặt đanh lạnh đáp :

- Nghe rồi, không giống lời nói của người.

Thiếu nữ áo đỏ thản nhiên cười :

- Lão bà nói càng không giống lời nói của con người.

Hận Thiên Lão Lão tóc bạc rung động, mắt rực lên sắc lạnh, nhìn chốt vào thiếu nữ áo đỏ, những nếp nhăn trên mặt co giật liên hồi, buột miệng mắng :

- Nha đầu thối tha, ngươi thật đúng là đánh rắm.

Hận Thiên Lão Lão đã quá tức giận, nên ngay cả sự uy nghiêm của Chưởng môn một phái cũng chẳng màng, thốt những lời mắng chửi thô tục đến vậy.

Năm vị Chưởng môn nhân nghe vậy đều bất giác chau mày.

Thiếu nữ áo đỏ như cũng đã tức giận, nhướng mày quát :

- Đường đường là một đấng Chưởng môn một phái, thì ra chỉ là hạng thô tục…

Trở tay rút trường kiếm trên lưng xuống, lạnh lùng nói tiếp :

- Cung chủ có việc khác đang cần giải quyết, không rảnh rỗi lôi thôi với người. Bổn cô nương bằng vào thanh trường kiếm này, thử xem vị Chưởng môn không biết xấu hổ như bà có giữ nổi bọn này hay không?

Bị mắng là đồi không biết xấu hổ, Hận Thiên Lão Lão điên tiết, long đầu quải trượng chỏi mạnh, trên lôi đài vang lên một tiếng rền rỉ :

- Nha đầu thối tha, hãy xem lão thân có giữ nổi ngươi hay không cho biết.

Đồng thời tay phải năm ngón vung ra với chiêu "Thương Long Hấp Thủy" vận dụng nội gia chân lực tuyệt đỉnh lăng không chộp vào thiếu nữ áo đỏ.

Hận Thiên Lão Lão là Chưởng môn nhân một phái, dĩ nhiên võ công cao cường, đừng thấy thiếu nữ áo đỏ trước đó cao ngạo là thế, đến khi đối phương xuất thủ, nàng ta không còn dám khinh thường nữa.

Thiếu nữ áo đỏ vung động trường kiếm, tạo ra một chiếc lưới bạc bao phủ toàn thân, cho dù Hận Thiên Lão Lão có tuyệt kỹ "Lăng Không Nhiếp Vật" sức mạnh trăm cân cũng không sao xuyên qua được.

Trảo Nhiếp thần công vô hiệu, Hận Thiên Lão Lão hết sức bẽ bàng, chỉ nghe bà ta cười hăng hắc liên hồi, mắt rực hung quang ghê rợn.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy bất giác rợn người, khẽ nói :

- Vị lão lão này đâu có giống một vị Chưởng môn nhân danh môn chính phái.

Tây Sơn Tiều Tẩu khẽ thở dài tiếp lời :

- Cốc thiếu hiệp bất tất phải lấy làm lạ, chỉ cần qua danh hiệu gần như ma đạo của bà ta, cũng đủ suy ra được tâm tính bà ta rồi.

Cốc Mộng Viễn thở dài cảm khái :

- Tạo hóa sinh ra vạn vật để nuôi người, ngay cả ma vương sát nhân Trương Hiến Trung còn chưa dám nghịch thiên, hận thiên, vậy mà vị lão bà này lại hận cả trời, quả thật quá đáng.

Vừa nói đến đó bỗng nghe vọng đến "rào rào" vang dội.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt đưa mắt nhìn…

Thì ra Hận Thiên Lão Lão thấy thần trảo vô hiệu, liền thay đổi thế công, toàn lực xuất ra một chưởng.

Thiếu nữ áo đỏ kiếm thuật tuy cao, nhưng gặp Hận Thiên Lão Lão chỉ toàn xuất thủ bằng nội lực, dẫu sao nàng ta …

(thiếu một đoạn)

Hận Thiên Lão Lão vốn đang thẹn giận tột cùng, những lời mỉa mai của Tần Linh Sương càng như lửa đổ thêm dầu, khiến bà ta giận đến tóc bạc dựng đứng, nếp nhăn trên mặt nổi cao, trông còn kỳ khôi hơn là khóc, lại thêm mấy tiếng cười quái dị khiến quần hùng khiếp dđởm kinh tâm :

- Tiện tỳ họ Tần kia, lão thân thử xem ngươi có rắn chắc hơn hai ngọn đèn kia không.

Hận Thiên Lão Lão hẳn là quá tức giận, ngay cả tiếng nói cũng run rẩy. Nhưng hữu chưởng lại lăng không bổ ra.

Chưởng khi nãy là im lìm đẩy lui thiếu nữ áo đỏ, còn chưởng này khác hẳn, uy thế hung mãnh khôn tả. Chỉ thấy cuồng phong rít lên ào ào hệt như giông tố nổi dậy, khiến những ghe thuyền gần bên lôi đài thảy đều lắc lư dữ dội.

Ngay khi quần hào đang lo cho Tần Linh Sương, chỉ thấy nàng ta thản nhiên cười nói :

- Mai lão lão, Tần Linh Sương này kính tôn giá là một vị Chưởng môn, xin đón chịu một chưởng này.

Dứt lời, hai tay buông thõng đứng yên, không vận công giới bị mà cũng chẳng vung tay hoàn kích.

Khi chưởng lực kinh thiên động địa của Hận Thiên Lão Lão chạm vào người Tần Linh Sương, chẳng những nàng không hề hấn gì mà ngay cả y phục cũng chớ hề lay động.

- Nàng ta luyện thành thiền công Kim Cang Bất Hoại rồi.

Sài Thanh Bình buột miệng reo lên. Kể từ lúc biết được người hẹn với Cốc Mộng Viễn đêm nay chính là Tần Linh Sương, nàng đã rất lâu không lên tiếng nói.

Tây Sơn Tiều Tẩu lắc đầu cười :

- Đó không phải là thiền công Kim Cang Bất Hoại, nàng ta đâu phải là đệ tử Phật môn, và hơn nữa với tuổi tác nàng ta, không thể nào có được thiền công thượng thừa đó…

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Tiền bối nói rất đúng, đó quả không phải là thiền công Kim Cương Bất Hoại.

Sài Thanh Bình ngoảnh lại lừ mắt :

- Cốc đại ca hiểu biết tất cả về nàng ta ư?

Cốc Mộng Viễn chau mày cười :

- Tại hạ tuy không khẳng định được đó là môn võ công gì, nhưng hết sức bội phục võ công cao tuyệt của Tần tỷ tỷ, đứng yên chịu một chưởng sức mạnh ngàn cân mà không hề hấn gì, đó hẳn là tuyệt kỹ cái thế Quy Nguyên thần công.

Tây Sơn Tiều Tẩu sửng sốt :

- Quy Nguyên thần công ư? Cốc thiếu hiệp, vị cô nương này chắc hẳn là hậu duệ của Tây Trúc Khô Trúc Tiên Ông…

Bỗng ngưng lời, vỗ vai Cốc Mộng Viễn, ha hả cười to nói :

- Lão ô đúng là càng già càng hồ đồ, nàng ta thi triển đó chẳng phải là Khô Trúc Kình Bất Động Thần Cương tuyệt học của Tây Trúc là gì?

Cốc Mộng Viễn chưa hiểu biết nhiều về Tần Linh Sương, nên nghe Tây Sơn Tiều Tẩu bảo nàng là hậu duệ của Tây Trúc Khô Trúc Tiên Ông, chàng càng chẳng rõ là đúng hay sai.

Còn về Khô Trúc Tiên Ông là ai, trong quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục của Tư Mã Quân cũng không có ghi, Cốc Mộng Viễn càng thêm mù tịt.

- Trong võ lâm chỉ có dòng dõi Tây Trúc là luyện được Quy Nguyên thần công, vậy nàng hẳn là con gái của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng…

Tây Sơn Tiều Tẩu càng nói, Cốc Mộng Viễn càng hồ đồ, bèn cười nói :

- Tiền bối, Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp là Khô Trúc Tiên Ông phải không?

Bởi quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục tuy không có Khô Trúc Tiên Ông nhưng Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp lại được liệt vào hàng cao thủ tuyệt đỉnh nên chàng hỏi vậy.

Tây Sơn Tiều Tẩu lắc đầu :

- Không phải, Khô Trúc Tiên Ông là phụ thân của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng, lão nhân gia không hiện thần tung đã sáu mươi năm hẳn là quy tiên rồi.

Ngưng chốc lát, bỗng cười thầm, ý nói :

- Cốc thiếu hiệp có từng nghe nói đến bốn nhân vật Nam Nho, Bắc Bệnh, Tây Trúc và Đông Tà trong võ lâm hay chưa?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười lắc đầu :

- Chưa.

Tây Sơn Tiều Tẩu khẽ cười :

- Bốn người đó đều là kỳ khách võ lâm, võ công cực cao, hơn nữa… họ ít nhiều đều có mối quan hệ cố cựu với thiếu hiệp.

- Ồ!

Cốc Mộng Viễn từng gặp bốn danh hiệu ấy trong quyển Võ Lâm Điểm Thương Lục, nhưng chỉ có danh hiệu mà không có danh tánh, nên chàng cũng chẳng rõ bốn người này quan hệ thế nào với mình.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười tiếp lời :

- Bốn người đó được giới võ lâm hợp xưng là Tứ Phương Đại Hiệp, nhưng lại không thuộc vào bất kỳ môn phái nào trong võ lâm…

Cốc Mộng Viễn cười :

- Các vị kỳ nhân khoáng thế như vậy rất ít khi thuộc một môn phái nào đó.

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu :

- Tứ Phương Đại Hiệp người nào cũng có một cá tính kỳ lạ và đặc thù thích gì làm đó, không bị ràng buộc, nếu có môn phái thì chẳng thể nào tự do hành động.

Ngưng chốc lát, bỗng nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc thiếu hiệp, Nam Nho đứng đầu trong Tứ Phương Đại Hiệp chính là Thiền Đài đại hiệp Bệnh Tử Đồ Nho Hiệp Cốc Dương.

Cốc Mộng Viễn qua lời của Tây Sơn Tiều Tẩu đã biết được phụ thân mình là con trai Cốc Dương, vậy thì Nho Hiệp chính là tổ phụ mình, bèn cung kính cười nói :

- Vãn bối hết sức lấy làm vui sướng, nhưng chẳng hay ba vị kia...

Chàng chưa dứt lời, bỗng bị một tiếng quát vang từ trên lôi đài vọng đến cắt dứt, Cốc Mộng Viễn ba người liền cùng ngẩng lên nhìn.

Thì ra lúc này tình hình trên lôi đài đã thay đổi rất nhiều, Hận Thiên Lão Lão đã bị Tần Linh Sương với thủ pháp độc môn chấn thương nội phủ, ngã ngồi xuống trên lôi đài.

Minh Thiện đại sư và Nhất Thanh đạo trưởng thì một người đang toàn lực giúp Hận Thiên Lão Lão vận công điều thương, còn một người cầm kiếm đứng bên hộ vệ.

Tần Linh Sương một mình đứng trên lôi đài đối thoại với Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn và Thiên Ma giáo chủ :

- Trên giang hồ đồn đại võ công Hàn Bích cung rất ảo dị hung hiểm, hôm nay được chứng kiến, quả nhiên danh bất hư truyền. Tần cô nương một chưởng chấn thương Chưởng môn nhân một phái thật rất đáng khâm phục.

Huê Nguyên Hàn tuy mặt đầy tức giận, song lời nói cũng còn rất chừng mực.

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Huê đại Chưởng môn quá khen, ta thật hổ thẹn không dám nhận.

Huê Nguyên Hàn cười khảy :

- Võ công cao mà kiêu căng, giới võ lâm không chấp nhận. Tần cô nương thân hoài võ công tuyệt thế, hẳn biết rõ Mai lão lão khó chịu nổi nhất kích, vậy mà cô nương vẫn hạ thủ, Huê mỗ thấy thật là không phải.

Tần Linh Sương thoáng ngẩn người, đoạn cười hỏi :

- Vậy thì theo ý Huê đại hiệp thì sao?

Huê Nguyên Hàn bỗng ngửa mặt buông tiếng cười dài, hồi lâu mới ngưng cười nói :

- Huê mỗ không tự lượng sức mình, muốn được thỉnh giáo Tần cô nương vài chiêu kiếm pháp.

Tần Linh Sương gật đầu :

- Ta sẵn sàng hầu tiếp đây.

Đoạn quay ra sau thiếu nữ áo đỏ nói :

- Phương muội, đưa kiếm đây.

Thiếu nữ áo đỏ liền cung kính hai tay dâng kiếm cho Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương đón lấy thanh kiếm, ôm kiếm vòng tay thi lễ nói :

- Xin mời Huê đại hiệp.

Huê Nguyên Hàn buông tiếng cười khảy, lập tức lướt tới vung kiếm tấn công tới tấp, chớp mắt đã tung ra đến năm chiêu.

Tần Linh Sương ung dung vung động thanh trường kiếm trong tay, lượn lờ trong bóng kiếm nhanh mạnh như vũ bão của Huê Nguyên Hàn.

Hàn Mai Ảo Ảnh kiếm pháp của Huê Nguyên Hàn quả là nhanh khôn tả, quần hùng thảy đều xem đến ngẩn ngơ, ngay cả Cốc Mộng Viễn thân hoài kiếm pháp tuyệt thế cũng phải gật đầu khen ngợi.

Chưa đầy thời gian một tuần trà, Huê Nguyên Hàn đã liên tiếp tấn công cả hơn năm mươi chiêu, nhưng Huê Nguyên Hàn tự hiểu rất rõ, trong hơn năm mươi chiêu qua, Tần Linh Sương không hề hoàn thủ, nếu không thì ông ta đã bại từ lâu rồi.

Huê Nguyên Hàn càng chiến đấu càng thấy khiếp đởm kinh tâm, đang khi tiến thoái lưỡng nan, bỗng thấy bóng vàng thấp thoáng, trường kiếm trong tay đã bị một luỗng tiềm lực cực mạnh xô bạt sang bên.

- Huê đại hiệp quả nhiên kiếm pháp trác tuyệt, đa tạ đã chỉ giáo cho.

Tần Linh Sương sau khi đánh bại kiếm của Huê Nguyên Hàn đã nhanh như chớp đứng lùi ra xa hơn một trượng.

Huê Nguyên Hàn trường kiếm trong tay buông thõng, mặt đầy vẻ sượng sùng, thì ra tay áo phải cầm kiếm của ông ta đã bị rách một lỗ nhỏ.

Tần Linh Sương lại quét mắt nhìn Hận Thiên Lão Lão thương thế đã lành, ngoảnh mặt ra sau ném trả trường kiếm cho thiếu nữ áo đỏ, đoạn mới trầm giọng nói :

- Hàn Bích cung ngoại trừ thu hồi tín vật và binh khí của Thất Tuyệt Hằng Nga Ngân Tiêu công chúa Lăng Thiên Thiên tiền bối, tuyệt đối không hề động đến một ngọn cây cọng cỏ của năm phái một giáo, nếu các vị thật sự bị đánh mất những vật khác, bổn cung sẵn sàng giúp các vị tìm kiếm…

Thoáng dừng, ngước nhìn lên, đoạn nói tiếp :

- Ta đêm nay quả tình là có hẹn với một vị thân bằng hữu dạo thuyền đàm đạo trên Động Đình hồ, nên…

Côn Luân chưởng môn nhân Phục Hổ thiền sư bỗng xen lời :

- Nữ thí chủ cần rời khỏi nơi đây gấp ư?

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Vâng, ta đang định cáo từ đây…

Nàng xinh đẹp tuyệt trần, mỗi lời nói và mỗi nụ cười đều hết sức quyến rũ, Phục Hổ thiền sư bất giác cũng ngây ngẩn trước sắc đẹp của nàng, chưa thể trả lời ngay.

Bỗng Thiên Ma giáo chủ quát :

- Không được đi.

Nụ cười trên môi Tần Linh Sương liền tan biến, mặt lạnh như băng sương nói :

- Ta thích đi là đi, không ai có thể ngăn cản được.

Nhẹ nhàng đưa tay lên vén tóc, lại bụm miệng cười nói :

- Chẳng qua ta bởi thấy các vị là Chưởng môn nhân một phái, thân phận tôn cao, và tuổi tác cũng hơn ta nhiều, nên ta mới đối xử một cách lễ độ…

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng tiếp lời :

- Không đối xử lễ độ thì sao? Với sự liên thủ của bổn Giáo chủ với Chưởng môn năm phái, liệu nha đầu ngươi cũng chẳng đi khỏi đây được.

Thiên Ma giáo chủ khăn đen che mặt này rất ít lên tiếng, giờ đây thốt ra câu nào cũng thật kinh người và hiểm độc, với thân phận Chưởng môn nhân năm phái một giáo mà lại đi liên thủ đối phó với một thiếu nữ tuổi chỉ đôi mươi nếu không chính tai nghe thấy thật là khó tự tin được.

Nếu là Minh Thiện đại sư hoặc Nhất Thanh đạo trưởng, Phục Hổ thiền sư, thậm chí Huê Nguyên Hàn, hẳn không người nào thốt ra được những lời nói ô nhục thanh danh thế này.

Tần Linh Sương nghe Thiên Ma giáo chủ nói vậy cũng không khỏi thầm kinh hoàng, bởi nếu đối phương quả thật liên thủ đối phó với mình, đành rằng bản thân nàng chẳng chút lo sợ, nhưng các vị tỷ muội trên thuyền e khó thoát thân.

Nàng suy nghĩ thật nhanh, đoạn hướng về Minh Thiện đại sư cười nói :

- Chưởng môn đại sư, có thật như vậy không? Các vị không sợ thiên hạ chê cười ư?

Minh Thiện đại sư chấp tay trước ngực, cao giọng tuyên phật hiệu.

Thiên Ma giáo chủ quát :

- Đối phó với hạng trộm cắp hèn hạ mà lại võ công cao tuyệt như ngươi, dĩ nhiên là phải dùng đến thủ đoạn chớp nhoáng, vì sự tôn nghiêm của năm phái một giáo, liên thủ giáp công có gì đáng trách chứ?

Những lời nói thật đúng lẽ, khiến Tần Linh Sương không sao trả lời được, nhất thời đứng thừ tại chỗ.

Thiên Ma giáo chủ cười hăng hắc nói tiếp :

- Nha đầu, hãy xuôi tay chịu trói đi thôi, kẻo tự chuốc khổ vào thân.

Những lời lẽ ấy cơ hồ khiến Tần Linh Sương bất chấp mọi hậu quả, ra tay trừng trị vị Thiên Ma giáo chủ không dám chường mặt thật gặp người này một phen đích đáng.

Tần Linh Sương mặt càng lạnh hơn, mày liễu nhướng cao, đôi mắt to long lanh hệt như hai mũi tên nhọn chĩa thẳng vào tim Thiên Ma giáo chủ.

Cách một lớp lụa đen, không thấy được vẻ mặt của Thiên Ma giáo chủ nhưng đôi vai y thị thoáng rung động, vậy đủ chứng tỏ ánh mắt của Tần Linh Sương đã khiến y thị khiếp sợ.

Thế nhưng Tần Linh Sương bị khích nộ, đó là điều y thị mong muốn.

Hồi lâu, Tần Linh Sương khẽ thở dài nói :

- Các vị không ngăn giữ được Tần Linh Sương này đâu.

Tinh quang trong mắt hoàn toàn tan biến, mặt nàng đầy u oán, lại khiến quần hùng bất giác nghe lòng buồn vời vợi. Mỗi cử chỉ của nàng đều trực tiếp cảm nhiễm quần hùng.

- Họ quả đúng là không thể nào ngăn cản được Tần cô nương.

Trong ghe thuyền, chẳng rõ ai đã nói to lên như vậy. Và lập tức quần hùng la hét ầm ĩ, thậm chí có người lớn tiếng chỉ trích Chưởng môn nhân năm phái không được cậy đông người hà hiếp một thiếu nữ thân cô thế yếu.

Tần Linh Sương hết sức cảm động gật đầu chào bốn phía, tỏ ý cảm kích quần hùng.

Thiên Ma giáo chủ và Chưởng môn năm phái thì bị tiếng la hét phản đối của quần hùng khiến cho thảy đều ngượng ngùng bối rối, đứng thừ ra trên lôi đài.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy thì phì cười nói :

- Tiền bối, họ sao thể dàn xếp êm thắm được đây? Những vị bằng hữu võ lâm này thật là thẳng thắn, ngay cả Chưởng môn nhân năm phái cũng chẳng ngán sợ...

Tây Sơn Tiều Tẩu lắc đầu :

- Tự chuốc nhục vào thân, đành chịu thôi.

Cốc Mộng Viễn cười giòn :

- Có lẽ Tần tỷ tỷ bắt buộc phải động thủ quyết chiến một phen rồi.

Sài Thanh Bình dẩu môi :

- Vì sao kia chứ? Bao anh hùng hảo hớn hiện diện đều bênh vực nàng ta, nếu nàng ta bỏ đi trong lúc này, liệu Chưởng môn năm phái cũng chẳng dám ngăn cản.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười :

- Đúng vậy, Chưởng môn năm phái quyết không dám trêu giận quần hùng võ lâm.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Đành rằng vậy là tốt, nhưng dẫu sao cũng là nhờ vào người khác.

Tây Sơn Tiều Tẩu giật mình, thầm nhủ :

- Chàng trai này thật có khí phách.

Còn Sài Thanh Bình thì cười thầm chàng là một tên đại ngốc.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười :

- Tần tỷ tỷ quả đúng như vãn bối dự liệu.

Hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu đồng giật mình, quay nhìn về phía lôi đài, chỉ thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử Tần Linh Sương đang cười với Minh Thiện đại sư nói :

- Ta nếu nhân lúc này bỏ đi, tin rằng với địa vị là Chưởng môn nhân một phái, các vị cũng chẳng tiện ngăn cản.

Minh Thiện đại sư thoáng nhướng mày tuyên Phật hiệu :

- A di đà Phật! Thí chủ nói rất đúng…

Tần Linh Sương lại hé môi cười nói :

- Nếu như ta không muốn nhờ vào người khác thì sao?

Minh Thiện đại sư ánh mặt chợt lạnh, chắp tay nói :

- Lão nạp không hiểu ý lời nói của thí chủ.

Tần Linh Sương rắng giọng :

- Năm vị Chưởng môn nhân với Giáo chủ một giáo muốn liên thủ dùng võ công lưu giữ ta, nếu ta không ứng chiến, vậy thì phải xuôi tay chịu trói hay sao?

Minh Thiện đại sư chau mày :

- Đó thì…

Tần Linh Sương nghiêm giọng :

- Đại sư bất tất phải khó xử, ta bằng lòng quyết đấu với các vị.

Minh Thiện đại sư ánh mắt lóe lên, rồi bỗng buông tiếng thở dài.

Thiên Ma giáo chủ tiếp lời :

- Liệu ngươi cũng chẳng dám không quyết đấu.

Tần Linh Sương cười cười, không đếm xỉa gì đến Thiên Ma giáo chủ, vẫn hướng về Minh Thiện đại sư nói :

- Ta có một điều thỉnh cầu, mong đại sư chủ quyết cho.

Minh Thiện đại sư nghi ngại nhìn nàng, khẽ nói :

- Thí chủ nói đi, nếu lão nạp đủ khả năng, nhất định sẽ tùng mệnh.

Tần Linh Sương nghiêm giọng :

- Việc hôm nay thảy đều do ta một mình gánh chịu, lát nữa đây giao chiến, nếu ta chẳng may thua bại, những mong đại sư buông tha cho các vị tỷ muội đi cùng ta.

Nàng chưa dứt câu, Thiên Ma giáo chủ đã quát ngăn :

- Không được, đại sư không nên ưng thuận.

Minh Thiện đại sư chau chặt đôi mày :

- Thí chủ phải chăng còn có việc khác cần đến lão nạp ra sức?

Tần Linh Sương lắc đầu :

- Không còn việc gì khác nữa.

Minh Thiện đại sư không đếm xỉa gì đến Thiên Ma giáo chủ đang cười khảy liên hồi, lớn tiếng nói :

- Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện xin tuyên bố với các đồng đạo võ lâm hiện diện tại đây đêm nay, nếu ai có hành động xâm phạm đến các vị cô nương trên thuyền của Hàn Bích cung, sẽ kể như là kẻ thâm thù đại địch của năm đại môn phái.

Lão hòa thượng tiếng nói như chuông ngân, lọt vào tai kinh tâm động phách, thật không hổ là tôn chủ một phái.

Tần Linh Sương rất có thâm ý, cười nói :

- Xin đa tạ hậu ý của đại sư và bốn vị Chưởng môn nhân.

Câu nói này của nàng vốn là những lời khách sáo, nhưng Huê Nguyên Hàn lại nghe như có chỗ nào đó không ổn nhưng nhất thời lại nghĩ không ra được.

Minh Thiện đại sư chắp tay cười nói :

- Chút việc nhỏ nhặt, nữ thí chủ hà tất cảm tạ.

Thiên Ma giáo chủ cười khảy quát :

- Tần Linh Sương, ngươi còn chuyện gì nữa?

Tần Linh Sương chậm rãi cất bước nhưng người lại nhanh như chớp lướt đến đứng giữa sáu người, hướng về Thiên Ma giáo chủ với giọng lạnh nhạt nói :

- Nếu các vị có phương thức hợp công đặc thù gì đó, lúc này xuất thủ tấn công là tốt nhất rồi.

Thái độ hào phóng như vậy của nàng, càng khiến cho Minh Thiện đại sư lòng áy náy hơn.

Hận Thiên Lão Lão còn căm tức, vung thiết quải lên quát :

- Vậy thì lão thân phải thử ả nha đầu kiêu căng ngươi một lần nữa mới được.

Đồng thời thiết quải trong tay đã vung lên, chỉ thấy bóng quải trùng trùng điệp điệp, giáng xuống đỉnh đầu Tần Linh Sương.

Hận Thiên Lão Lão vừa động thủ, Thiên Ma giáo chủ cũng chẳng chịu chậm trễ, hai tay cùng vung lên, tung ra hai luồng chưởng phong như bài sơn đảo hải.

Tần Linh Sương đưa tay vuốt tóc, miệng nhoẻn cười, nhẹ nhàng chuyển bước, người như cánh liễu đung đưa, loáng cái đã thoát ra khỏi bóng trượng và chưởng phong.

Ngay khi ấy, trường kiếm của Hoa Sơn chưởng môn nhân Huê Nguyên Hàn vừa công đến, Côn Luân Phục Hổ thiền sư song quyền cùng vung ra, Thiếu Lâm Minh Thiện đại sư một chưởng bổ xuống, cộng thêm ngọn kim ty phất trần của Võ Đang Nhất Thanh đạo trưởng quét chéo đến, nhắm quấn vào cổ tay trái Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương liền tức bị hãm thân trong chưởng phong, bóng trượng, quyền kình và ánh kiếm, chỉ một chút bất cẩn là táng mạng ngay.

Nhưng nàng chẳng chút nao núng, vung chỉ xuất chưởng, chuyển bước lách người, thỉnh thoảng lại còn đưa tay vuốt tóc, thái độ hết sức ung dung.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy chẳng những sững sờ mà lại còn hồi hộp đến tột độ.

Bởi chàng nghĩ, nếu như mình bị hãm trong vòng vây của sáu tay cao thủ bậc nhất thế kia mà không mạnh bạo hạ sát hay đả thương một vài người, e khó mà cầm cự nổi đến trăm chiêu.

Tần Linh Sương võ công tuy cao, nhưng chỉ bằng thân pháp nhanh nhẹn ứng phó cũng chưa chắc cầm cự được lâu.

Tây Sơn Tiều Tẩu thở dài cảm khái thốt :

- Sông dài, sóng sau xô sóng trước, Cốc thiếu hiệp, mai đây thiên hạ võ lâm có lẽ sẽ thuộc về vị Cung chủ Hàn Bích cung này với thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối chỉ là hạng đom đóm, sao dám sánh với Tần tỷ tỷ như vầng trăng giữa đỉnh trời.

Sài Thanh Bình cười khảy tiếp lời :

- Cốc đại ca khéo bợ đỡ quá.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Tây Sơn Tiều Tẩu cười nạt :

- Hỗn xược….

Ngay khi ấy, trên lôi đài bỗng vang lên tiếng Thiên Ma giáo chủ quát :

- Tần Linh Sương, ngươi chết đến nơi rồi, còn hung hăng gì nữa.

Tần Linh Sương cười khảy :

- Chỉ e người chết chính là tôn giá…

"Bùng" một tiếng dữ dội, chưởng lực hai người lần đầu tiên va chạm nhau.

Bảy bóng người vẫn bay lượn, chưởng ấy chưa phân cao thấp.

Nhưng… Tần Linh Sương không còn ung dung như trước nữa.

Xem tiếp hồi 6 Tiên tử bất cẩn ngộ ám toán

6. Hồi 6 Tiên Tử Bất Cẩn Ngộ Ám Toán

Môn khinh công tuyệt đỉnh "Vân Hạc Phi Yến" ấy khiến quần hùng thảy đều xem đến ngây ngẩn.

Nhưng ngay khi Tần Linh Sương hạ người xuống, Nhất Thanh đạo trưởng bỗng hự khẽ lên một tiếng, loạng choạng lùi sau bảy tám bước.

Các Chưởng môn nhân khác vừa sửng sốt, Thiên Ma giáo chủ đã quát to :

- Tần Linh Sương, ngươi dám giở trò ám toán…

Không chờ Tần Linh Sương lên tiếng, y thị đã vung động song chưởng liên tiếp tấn công ra tám chiêu.

Hận Thiên Lão Lão với Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp một trượng một kiếm vung từ hai bên công đến như vũ bão.

Phục Hổ thiền sư chau mày quay sang Minh Thiện đại sư nói :

- Sư huynh, hãy đến xem thương thế của Nhất Thanh đạo hữu.

Chưa dứt lời đã vung động song quyền gia nhập vào vòng chiến, giao công Tần Linh Sương.

Minh Thiện đại sư bước nhanh đến bên Nhất Thanh đạo trưởng, thấy sắc mặt đạo trưởng vàng. êch, bất giác hải kinh hỏi :

- Đạo huynh bị thọ thương ở đâu vậy?

Vừa hỏi vừa móc ra một dược hoàn to cỡ long nhãn, nhét vào miệng Chưởng môn nhân Võ Đang đang lảo đảo chực ngã.

Nhưng thương thế của Nhất Thanh đạo trưởng trầm trọng tới mức Minh Thiện đại sư không ngờ, khi dược hoàn của Minh Thiện đại sư vào trong miệng Nhất Thanh đạo trưởng, một hơi chân khí gắng gượng đề tụ của Nhất Thanh đạo trưởng bỗng tiêu tan, một ngụm máu tươi kèm theo viên dược hoàn phún đầy mặt mình Minh Thiện đại sư.

Nhất Thanh đạo trưởng người cũng vật ngã ra sau, Minh Thiện đại sư chẳng màng đến máu me đầy mình, vội đưa tay đỡ lấy Nhất Thanh đạo trưởng, từ từ đặt nằm xuống sân lôi đài.

Lúc này, từ trên một chiếc thuyền có hai cột buồm có hai đạo sĩ áo xám vội vã phi thân sang.

Minh Thiện đại sư lại lấy ra một viên Tục Mệnh Đơn khác, quay sang hai đệ tử Võ Đang mặt đầy vẻ kích động, ánh mắt rực lửa giận, khẽ nói :

- Quý Chưởng môn nhân thụ thương trầm trọng, không nên ở lại đây nữa. Hai vị hãy mau đưa ông ta về thuyền, có Tục Mệnh Kim Đơn của lão nạp bảo vệ tâm mạch, nhất thời hẳn không nguy hiểm đến tính mạng. Hôm nay hẳn sẽ còn có nhiều điều hung hiểm hơn xảy ra, các vị ở lại đây cũng vô ích nên cấp tốc trở về Võ Đang là hơn.

Hai đệ tử Võ Đang cung kính thi lễ, lập tức khiêng Chưởng môn nhân trở về thuyền và giương buồm đi về phía thành Nhạc Dương.

Minh Thiện đại sư vẻ mặt nặng nề chậm bước đi về phía đấu trường :

- Nữ thí chủ thủ đoạn quá là tàn độc.

Minh Thiện đại sư trầm giọng tuyên Phật hiệu, song chưởng tung ra quát :

- Xin Phật tổ thứ cho đệ tử phải khai sát giới.

Hai luồng kình lục phát ra bởi Đạt Ma thiền công hệt như vô vật xuyên qua kình lực của kiếm trượng, quyền, chưởng ập thẳng đến Tần Linh Sương.

Về việc Nhất Thanh đạo trưởng đột nhiên thọ trọng thương, Tần Linh Sương tự hiểu rất rõ, bởi nàng vốn không hề xuất thủ, rõ ràng đã có kẻ cố tình vu oan giá họa.

Hơn nữa, nàng cũng nghĩ ra kẻ vu oan giá họa là ai.

Thế nhưng, lúc này nàng lại không muốn nói ra, trong lòng nàng đã chứng thực đây quả là một âm mưu to lớn, nhưng mục đích âm mưu đó là gì thì nàng chưa thấu hiểu.

Do đó, nàng thà im lặng thừa nhận… cũng như nàng đã cố ý gây nên cuộc chiến đêm nay vậy.

Tuy nhiên nàng không dám xem thường Đạt Ma thiền công của Minh Thiện đại sư, ngay khi Minh Thiện đại sưtức giận đi đến là nàng đã ngưng tụ một hơi chân khí, sẵn sàng ứng phó.

Khi chân lực của Đạt Ma thiền công ập đến, Tần Linh Sương cũng liền hai tay áo cùng lúc phất ra hai luồng chân khi vô hình đón tiếp.

Hai luồng chân lực chạm nhau, "bùng" một tiếng vang rền, lôi đài rung động dữ dội, Hận Thiên Lão Lão cầm Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp, Phục Hổ thiền sư và Thiên Ma giáo chủ đều bị sức bạt của hai luồng chân khí ấy đẩy lui mấy bước.

Nhưng Minh Thiện đại sư vẫn sừng sững đứng yên, ngay cả vạt áo cũng không hề lay động.

Tần Linh Sương cũng đứng yên nơi giữa lôi đài, đang tủm tỉm cười đưa tay vuốt tóc, thản nhiên như không hề có chuyện gì xảy ra.

Lập tức quần hùng lại cất tiếng hoan hô vang dội…

Minh Thiện đại sư trong cơn thịnh nộ toàn lực tung ra một chưởng mà chẳng làm gì được Tần Linh Sương, điều ấy thật khiến lão hòa thượng kinh hoàng tột độ, quét mắt nhìn bốn người bị đẩy lui, bỗng cất tiếng huýt dài nói :

- Nữ thí chủ quả nhiên đã không dối gạt lão nạp, cho dù sáu người đã liên thủ, nếu thí chủ thật sụ muốn bỏ đi, chắc chắn không ai ngăn cản nổi.

Tần Linh Sương lộ vẻ cảm kích cười nói :

- Đại sư thật là người sáng suốt, ta hết sức cảm kích… nhưng có điều về việc Nhất Thanh đạo trưởng thọ thương, ta lúc ấy không hề xuất thủ.

Minh Thiện đại sư rúng động cõi lòng :

- Thí chủ nói thật chứ?

Tần Linh Sương cười :

- Ta đâu cần phải dối gạt đại sư.

Minh Thiện đại sư nhẹ gật đầu, thở dài nói :

- Vậy là thí chủ đã biết ai hạ độc thủ phải không?

Tần Linh Sương lắc đầu :

- Điều ấy… ta không trông thấy…

Minh Thiện đại sư ngạc nhiên nhìn Tần Linh Sương :

- Hay là thí chủ… ôi, thí chủ đã lỡ việc, xin tự nhiên.

Hận Thiên Lão Lão cười khảy tức giận nói :

- Đại hòa thượng đừng nghe những lời giả dối đơm đặt của ả nha đầu ấy, trên đây ngoài ả ta ra, ai lại đả thương đồng đạo của mình chứ?

Thiên Ma giáo chủ cười khảy tiếp lời :

- Lão lão nói rất đúng. Tần Linh Sương, khi nãy bổn tọa định giữ ngươi lại là vì để tra chứng về việc mất trộm của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, giờ đây bổn tọa phải đòi ngươi trả lại lẽ công bằng cho Nhất Thanh đạo trưởng.

Tần Linh Sương thoáng đảo mắt nhếch môi cười, quay sang Minh Thiện đại sư nói :

- Chuyện hôm nay có lẽ đã không thuộc đại sư chủ quyết nữa rồi.

Đoạn mặt lạnh như băng sương quay sang Hận Thiên Lão Lão và Thiên Ma giáo chủ, đanh giọng nói :

- Tần Linh Sương thà chấp nhận thất hẹn cùng bằng hữu, bây giờ các vị có mời Tần Linh Sương này cũng không bỏ đi nữa. Các vị có âm mưu quái quỷ gì, Tần Linh Sương này cũng sẵn sàng hầu tiếp đến cùng.

Thiên Ma giáo chủ tuy bị đôi mắt rực thần quang của Tần Linh Sương nhìn đến rợn người, song nghe nàng không bỏ đi, liền cười khanh khách nói :

- Ngươi muốn tự trát vàng lên mặt cũng chẳng thể được. Tần Linh Sương, ngươi đã biết rõ là trên Động Đình hồ này sớm đã bủa giăng thiên la địa võng rồi…

Tần Linh Sương cười ngắt lời :

- Vậy ư? Lẽ ra Giáo chủ nên nói sớm hơn mới phải.

Thiên Ma giáo chủ giật mình, biến sắc quát :

- Tiện tỳ, để bổn tọa đòi lại lẽ công bằng cho Nhất Thanh đạo trưởng rồi hẵng tính.

Chưa dứt lời, hai tay đã vung động, mười luồng chỉ phong chớp nhoáng bắn ra.

Tần Linh Sương nhướng mày, nhưng phất tay áo, liền tức hóa giải chỉ phong của Thiên Ma giáo chủ, khẽ quát :

- Ngươi thật ra là ai? Cả gan dám ám toán Nhất Thanh…

Tần Linh Sương chưa kịp dứt lời bỗng thấy Thiên Ma giáo chủ liều mạng lao đến, bất giác giật mình im bặt, hai tay áo vung lên, tấn công Thiên Ma giáo chủ.

Lúc này Hận Thiên Lão Lão từ bên trái một trượng quét đến và quát :

- Nha đầu thối tha, hãy nạp mạng đây.

Tần Linh Sương liếc nhanh mắt buông tiếng cười khảy, lẹ làng lách người sang phải năm bước, một trượng của Hận Thiên Lão Lão liền rơi vào khoảng không.

Thế nhưng Tần Linh Sương nằm mơ cũng chẳng ngờ đó chính là một cái bẫy độc ác.

Nàng vừa lách người sang phải, chưa kịp đứng vnững bỗng thấy trước mặt ánh đỏ ập đến, một làn sương đỏ lập tức tỏa rộng hơn trượng đã phủ trùm khắp thân nàng.

Đồng thời một tiếng quát rất mạnh từ xa vọng đến :

- Lui mau, đó là Thiên Tàn Huyết Vụ…

Tần Linh Sương vừa thấy ánh đỏ đã biết nguy, tuy trong lúc kinh hãi vẫn lập tức vận công hộ thân, phong bế hô hấp, và hai tay áo phất mạnh liên hồi cố quét cho làn sương đỏ bay lên không.

Song cũng đã muộn, trong mũi đã hít phải chẳng ít, liền tức đầu óc choáng váng, hai mắt tối sầm, nhũn người ngã lăn ra trên lôi đài.

Ngay khi Tần Linh Sương ngã xuống, tiếng la hét đầy căm phẫn và kinh hoàng vang lên cùng khắp.

Ngay cả Minh Thiện đại sư và Phục Hổ thiền sư cũng bàng hoàng đứng thừ tại chỗ.

Lúc này Thiên Ma giáo chủ cũng vừa hạ người xuống ở ngoài hai trượng, y thị ngửa mặt buông ra ba tiếng cười đắc ý, đoạn bước nhanh về phía Tần Linh Sương, vừa đi vừa quay sang Minh Thiện đại sư cười nói :

- Bổn tọa đã chế ngự được ả nha đầu này rồi, đại sư định xử lý thế nào?

Trong khi nói người đã đi đến bên Tần Linh Sương, y thị lại buông tiếng cười đắc ý, vươn tay ra chộp vào đai lưng của Tần Linh Sương.

Ngay lúc ấy, bỗng nghe một tiếng huýt vang động trời xanh, vạch không bay đến nhanh như sao xẹt.

Thiên Ma giáo chủ chỉ thấy trước mặt nhấp nhoáng, Tần Linh Sương đã biến mất.

Y thị kinh hãi thoái lui, hai tay hộ ngực, mới dám đưa mắt nhìn.

Lập tức y thị yên tâm, thì ra Tần Linh Sương chưa rời khỏi lôi đài, có điều đã có thêm một thiếu niên áo xanh tuổi chừng hai mươi, mày kiếm mắt sao, tướng mạo tuấn nhã siêu phàm, đó chính là Cốc Mộng Viễn, và Tần Linh Sương đang được chàng bồng ngang trên tay.

- Bỏ ả ta xuống.

Thiên Ma giáo chủ trong tiếng quát to tung mình lao bổ đến Cốc Mộng Viễn nhanh như tia chớp, hai tay mười ngón điểm vào mười hai đại huyệt trên hai vai chàng.

Hai bên cách nhau rất gần và lại xuất thủ đột ngột, Thiên Ma giáo chủ đinh ninh đối phương dù võ công cao đến mấy, nếu không bỏ Tần Linh Sương xuống, chắc chắn khó mà tránh khỏi thế công thần tốc của mình.

Thế nhưng, sự thật lại hoàn toàn xảy ra ngoài ý muốn.

Thiên Ma giáo chủ mắt thấy thiếu niên áo xanh không chịu bỏ Tần Linh Sương xuống, lòng đã mừng thầm, mười ngón tay chân lực đột tăng, chộp vào đại huyệt Kiên Tĩnh của đối phương.

Ngay khi hai tay Thiên Ma giáo chủ còn cách hai vai Cốc Mộng Viễn không đầy năm tấc, chân lực đã phát, bỗng nhiên thiếu niên áo xanh biến mất.

Thiên Ma giáo chủ giật mình kinh hãi, vụt quay người lại, lùi nhanh ra sau ba thước.

Quả nhiên thiếu niên áo xanh đang bồng Tần Linh Sương đứng lặng yên ở trước mặt mình không xa.

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng quát :

- Các hạ là ai? Cả gan dám nhúng tay vào việc của năm đại môn phái… Bổn tọa khuyên các hạ không nên can thiệp vào chuyện người là hơn, bằng không chuốc lấy họa sát thân thì thật là dại dột.

Cốc Mộng Viễn mắt rực hàn quang, cười lạnh lùng nhìn Thiên Ma giáo chủ, một tay chìa ra nói :

- Đưa ra đây.

Thiên Ma giáo chủ ngớ người :

- Đưa ra cái gì? Các hạ…

Cốc Mộng Viễn buông giọng lạnh toát :

- Giải dược của Thiên Tàn Đoạt Phách Huyết Vụ.

Sáu chữ "Thiên Tàn Đoạt Phách Huyết Vụ" chẳng những khiến quần hùng kinh hoàng biến sắc, mà ngay cả các Chưởng môn nhân trên lôi đài cũng thảy đều thất sắc.

Thật ra ngay khi Tần Linh Sương trúng phải ám kế là Tây Sơn Tiều Tẩu đã lên tiếng cảnh báo, có điều là mọi người không chú ý mà thôi.

Thiên Ma giáo chủ cười hăng hắc nói :

- Các hạ cũng khá là hiểu biết, nhưng rất tiếc là không có giải dược.

Cốc Mộng Viễn vừa nghe nói là không có giải dược, liền biến sắc, tức giận quát :

- Tôn giá chớ trêu giận tại hạ.

Chàng kinh nghiệm giang hồ rất ít, ứng phó với một cục diện thế này thật khó khăn vô cùng, nên khi đối phương trả lời không có giải dược, chàng ngoại trừ tức giận, không biết nên nói gì mới phải.

Thiên Ma giáo chủ lạnh lùng nói :

- Trêu giận các hạ thì sao nào? Bổn tọa chẳng tin các hạ có thể độn thổ khỏi đây được.

Cốc Mộng Viễn biết lúc này Tần Linh Sương thân trúng kịch độc, rất cần được điều trị, cách tốt nhất là buộc đối phương trao ra giải dược, không thì sẽ phải tốn rất nhiều công sức, ít ra phải mất trọn ba ngày mới mong có hiệu quả, nên chàng chẳng màng Thiên Ma giáo chủ có âm mưu gì khác, đanh giọng nói :

- Nếu tôn giá chưa chịu trao ra giải dược, chớ trách tại hạ ra tay thủ đoạn tàn ác.

Lúc này Minh Thiện đại sư sải bước đi tới, hướng về Thiên Ma giáo chủ trầm giọng hỏi :

- Thành cô nương vừa rồi thi triển quả đúng là Thiên Tàn Huyết Vụ ư?

Thiên Ma giáo chủ cười :

- Đúng vậy.

Minh Thiện đại sư chau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, đoạn nói :

- Thành cô nương có thể nể mặt lão nạp trao ra một phần giải dược được chăng?

Thiên Ma giáo chủ cười khanh khách :

- Lệnh dụ đại sư, lẽ ra bổn tọa phải tuân theo, nhưng có điều quả thật là giải dược không có trong mình, đành phải khuất tất Tần Linh Sương theo bổn tọa trở về bổn giáo một phen.

Nói đi nói lại cũng là muốn lưu giữ Tần Linh Sương mang đi.

Minh Thiện đại sư biến sắc mặt, tức giận nói :

- Thành cô nương nói vậy, thật lão nạp chẳng thể tin nổi Thiên Ma giáo chủ chỉ khúc khích cười :

- Đại sư không tin, bổn tọa cũng chẳng biết sao hơn…

Đoạn đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn, nói tiếp :

- Nếu như đại sư có điều nghi ngại hãy bảo vị thiếu hiệp kia đi cùng cũng được.

Minh Thiện đại sư chưa kịp đáp, Cốc Mộng Viễn đã tức giận nói :

- Không cần, chút sương độc tầm thường này, chưa thể gây khó khăn cho tại hạ được đâu.

Cúi xuống nhìn Tần Linh Sương, bỗng cười khảy nói :

- Nhưng tại hạ cũng chẳng tin tôn giá không mang theo giải dược.

Chưa dứt lời người đã động đậy, đừng thấy chàng bồng Tần Linh Sương trên tay, nhưng thân pháp vẫn nhanh đến mức mọi người chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng đã mất dạng.

Và cũng lúc ấy, bỗng nghe Thiên Ma giáo chủ hự lên một tiếng.

- Giáo chủ đã bị tại hạ chế ngự bởi thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch nhẹ và chậm nhất, nếu đến thời hạn mà không được hóa giải, dù không chết cũng toàn thân công lực bị phế.

Bốn vị Chưởng môn nhân nghe vậy bất giác kinh hãi, liền quay đầu nhìn quả nhiên thấy Thiên Ma giáo chủ hai tay buông thỏng, toàn thân run lẩy bẩy.

Họ thật không ngờ, chàng thiếu niên áo xanh này thân thủ quá cao siêu, so với Tần Linh Sương chỉ hơn chứ không kém.

Hơn nữa thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch lại càng khiến mọi người khiếp đởm kinh tâm.

Côn Luân Phục Hổ thiền sư bỗng tiến tới, hai tay chấp trước ngực nói :

- Tiểu thí chủ đã luyện thành thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch, phải chăng là môn hạ của Kỵ Kình Tẩu Quy Mộng tiền bối, Đảo chủ Vô Nhân đảo Đông Hải?

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Không phải.

Phục Hổ thiền sư ngẩn người :

- Thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch này chính là tuyệt kỹ độc môn của Quy Mộng tiền bối mà.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đại sư nói rất đúng, nhưng tại hạ không phải là môn hạ của Quy đại hiệp.

Lúc này chẳng những Minh Thiện đại sư, Phục Hổ thiền sư và Hận Thiên Lão Lão hết sức kinh ngạc mà ngay cả Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện cũng tột cùng thắc mắc.

Đông Hải Vô Nhân đảo chủ Quy Mộng hồi năm mươi năm về trước, tuy không phải là một ma vương sát nhân, nhưng người trong hai giới hắc bạch, nếu ai phạm vào tay lão, hậu quả cực kỳ thê thảm, sống không được, chết cũng chẳng xong, nên trong võ lâm lúc bấy giờ đã có hai câu vè: "Gặp phải Vô Nhân đảo, ba hồn bảy vía tiêu". Chính là chỉ sự tàn độc của thủ pháp Tam Dương Triệt Mạch này, trong vòng mười hai giờ, từ từ làm khô huyết mạch đối phương, tinh lực cạn kiệt mà chết.

Cốc Mộng Viễn đã thi triển thủ pháp này, vậy thì xuất thân rất có vấn đề, nhưng các vị Chưởng môn nhân biết rõ lai lịch của Kỵ Kình Tẩu Quy Mộng, không ai đủ can đảm hỏi tiếp nữa.

Minh Thiện đại sư chấp tay trước ngực hỏi :

- Tiểu thí chủ tôn tánh đại danh, sư môn xuất thân, có thể cho biết được chăng?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tại hạ ở Thiên Đài, gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách.

Quần hào nghe vậy thảy đều ngớ người, cái tên Cốc Mộng Viễn dĩ nhiên là mới bước chân vào chốn giang hồ, chưa ai biết đến, nhưng còn Tử Trúc Lâm Trung Khách là ai? Hơn nữa lại đào tạo ra được một đệ tử cao minh thế này?

Minh Thiện đại sư lại nói :

- Tiểu thí chủ, lão nạp muốn thỉnh giáo một điều.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Xin đại sư cứ nói.

- Tiểu thí chủ có quen biết Tần cô nương ư?

Cốc Mộng Viễn vốn định trả lời là có, nhưng bỗng lại đổi ý đáp :

- Không!

Minh Thiện đại sư ngạc nhiên :

- Vậy tiểu thí chủ...

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ rất ghét việc dùng quỷ kế hại người, nên xuất thủ can thiệp vậy thôi.

Chàng cứ ngỡ mình trả lời như vậy là hợp tình hợp lý, nhưng chàng quên mất một điều, người trong võ lâm dù là can thiệp vào chuyện bất công thì cũng chẳng dại gì chống đối với năm đại môn phái.

Minh Thiện đại sư cười hiền từ :

- Nếu lão nạp lấy được giải dược của Thiên Tàn Huyết Vụ, tiểu thí chủ có thể giải khai kinh mạch cho Thiên Ma giáo chủ chăng?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu đại sư có quyền chủ quyết, tại hạ xin tuân mệnh.

Minh Thiện đại sư chắp tay cười :

- Vậy thì lão nạp xin đa tạ tiểu thí chủ trước.

Đoạn quay người đi đến trước mặt Thiên Ma giáo chủ, khẽ nói :

- Thành cô nương, những lời nói của lão nạp hẳn là cô nương nghe rõ, giải dược đâu? Xin đừng tự làm hại mình.

Thiên Ma giáo chủ tuy kinh mạch bị chế ngự, nhưng huyệt đạo không bị phong chế, chỉ hai tay không dùng được thôi, nghe vậy liền thở dài ảo não, nói :

- Giải dược ở trong chuôi kiếm sau lưng bổn tọa, xin đại sư lấy hộ.

Minh Thiện đại sư rút thanh trường kiếm bên lưng Thiên Ma giáo chủ, xoay mở chuôi kiếm trút ra ba viên dược hoàn màu xanh biếc, đi đến trao cho Cốc Mộng Viễn, đoạn liền lùi sang bên.

Thiên Ma giáo chủ uể oải nói :

- Một viên là đủ rồi, sao đại sư lại lấy đến ba viên?

Minh Thiện đại sư lại cười :

- Lão nạp xin thay Giáo chủ kết một chuyện thiện duyên với Cốc và Tần thí chủ, tặng mỗi người một viên để hóa giải mối hiềm thù đêm nay, Giáo chủ sao không vui lòng...

Cốc Mộng Viễn lúc này đã bỏ giải dược vào miệng Tần Linh Sương, và tay trái đặt lên hậu tâm nàng, hành công thúc tan dược lực.

Chàng tin rằng Thiên Ma giáo chủ đang bị chế ngự, giải dược chắc chắn không phải là giả.

Chưa đầy thời gian một tuần trà, Tần Linh Sương khẽ buông tiếng thở dài, thở mạnh ra một hơi rồi bừng tỉnh.

Nàng hé mở mắt ra, bỗng thấy mình đang bị một người đàn ông ôm trong lòng, bất giác mày hoa thất sắc, hổ thẹn tột cùng.

Liền tức tay phải giơ lên toan xuất chưởng, nhưng kịp lúc nhìn kỹ đối phương, liền đỏ bừng mặt, tim đập dữ dội, từ từ hạ tay xuống.

Cốc Mộng Viễn nhè nhẹ đặt nàng xuống, mỉm cười hỏi :

- Tần tỷ tỷ đã vô sự rồi ư?

Tần Linh Sương e thẹn cúi đầu khẽ đáp :

- Được huynh đệ giúp đỡ… tỷ tỷ suốt đời khó thể đền đáp…

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tần tỷ tỷ sao lại khách sáo thế này?

Tần Linh Sương thoáng ngẩng nhìn lên, thấy Cốc Mộng Viễn hai mắt trong sáng, đầy vẻ chính khí, lòng hết sức hổ thẹn, cười nói :

- Tỷ tỷ dù sao cũng chẳng thể không thông tình lý chứ.

Ngay khi ấy Minh Thiện đại sư đi đến, hai người liền nín lặng.

Minh Thiện đại sư đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn, chấp tay cười nói :

- Tiểu thí chủ, xin hãy giải khai kinh mạch cho Thành cô nương, được chăng?

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt cười :

- Tại hạ xin tuân mệnh.

Cách xa hơn hai trượng lăng không xuất chỉ, liên tiếp điểm ba lần nhanh như chớp vào người Thiên Ma giáo chủ, sau đó cao giọng nói :

- Giáo chủ, xin thứ cho tại hạ bất đắc dĩ phải đắc tội, và những mong Giáo chủ cũng nên nghiêm khắc xét lại hành vi của mình.

Thiên Ma giáo chủ buông tiếng cười khảy đầy tức tối, chẳng nói chẳng rằng tung mình sang một chiếc thuyền hai cột buồm, thuyền lập tức bỏ đi ngay.

Sau đó, Minh Thiện đại sư hướng về Tần Linh Sương, chấp tay cười nói :

- Nữ thí chủ, lão nạp xin được thỉnh giáo một điều.

Tần Linh Sương nhoẻn cười nói :

- Xin đại sư cứ nói.

- Vừa rồi thí chủ hình như đã thi triển Quy Nguyên thần công của Tây Trúc Khô Trúc lão nhân, chẳng hay thí chủ với Khô Trúc lão nhân quan hệ ra sao?

Tần Linh Sương cười cười :

- Khô Trúc lão nhân chính là gia tổ phụ.

Minh Thiện đại sư sững sờ, Tần Linh Sương nói tiếp :

- Đại sư không tin ư?

Minh Thiện đại sư vội nói :

- Tin… tin, lão ạp đương nhiên tin.

Rồi thì Minh Thiện đại sư, Phục Hổ thiền sư và Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp cùng đồng loạt tiến tới trước mặt Tần Linh Sương thi lễ, Minh Thiện đại sư thay mặt nói :

- Tần cô nương, khi nãy lão nạp và các vị Chưởng môn nhân bởi chưa biết cô nương là tôn thiên kim của Khô Trúc lão nhân nên mới có điều mạo phạm, những mong cô nương lượng thứ.

Tần Linh Sương cười :

- Đại sư quá lời rồi, ta tự biết mình cũng có rất nhiều điều không phải.

Minh Thiện đại sư ánh mắt chợt tối sầm :

- Lệnh tổ có đại ân đại nghĩa với năm đại môn phái, lão nạp cùng mọi người không lúc nào quên, những mong cô nương khi trở về Tuyết Sơn hãy thay lão nạp và mọi người vấn an lệnh tổ. Và từ nay Hàn Bích cung nếu có cần gì đến năm đại môn phái ra sức, chỉ cần cô nương có thư đến, mọi người sẵn sàng nghe theo sự sai bảo.

Tần Linh Sương vội đáp lễ :

- Đại sư hậu ái thế này, thật khiến ta hổ thẹn áy náy…

Đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đứng bên, nói tiếp :

- Đại sư và các vị Chưởng môn nhân đã tin lời ta, vậy thì thịnh hội đêm nay cũng có thể kết thúc được rồi. Nhưng có điều về việc Nhất Thanh đạo trưởng bị ám toán, mong các vị hãy hết sức lưu ý… ôi, vị Thiên Ma giáo chủ Thành Ngọc Kiều này xem ra rất có vấn đề…

Minh Thiện đại sư nhẹ gật đầu tiếp lời :

- Những lời vàng ngọc của cô nương, mọi người xin khắc ghi.

Bỗng khoát tay ra hiệu với ba người đứng sau, bốn vị Chưởng môn nhân lập tức đứng thành một hàng ngang, vẻ mặt hết sức kín cẩn, vẫn do Minh Thiện đại sư nói :

- Lão nạp với các vị Chưởng môn nhân xin kính tiễn cô nương với Cốc thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy bất giác chau mày, lòng hết sức bực tức, bởi chàng nghĩ người trong võ lâm lẽ ra không nên tráo trở, trước hống hách sau lại cung kính thế này.

Thật ra chàng nào biết, Khô Trúc lão nhân khi xưa du hiệp giang hồ đã từng nhiều phen giải cứu cho các đại môn phái khỏi bị nhục danh, do đó các vị Chưởng môn nhân các phái mới kính trọng hậu nhân của Khô Trúc lão nhân như vậy.

Tần Linh Sương đỏ mặt, ái ngại, luôn miệng nói :

- Không dám… không dám…

Đồng thời lần lượt gật đầu chào bốn vị Chưởng môn nhân, quay người cùng Cốc Mộng Viễn sóng vai cất bước, vừa định đi xuống lôi đài.

Bỗng hai chiếc thuyền nhẹ từ xa lướt đến như bay, và vọng đến tiếng như quỷ hú hét to :

- Bọn khốn kiếp Thần Phong tam mục hôm nay lão phu lên trời xuống đất cũng quyết bắt lấy các ngươi cho bằng được.

Cốc Mộng Viễn nhận ra ngay đó chính là tiếng nói của Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương, người đã gây hấn với Thần Phong tam mục trên Nhạc Dương lầu vào lúc ban ngày hôm nay.

Nghe y kêu la như vậy, hẳn là Thần Phong tam mục đã bị y đuổi theo suốt cả ngày hôm nay mà chưa thoát thân.

Tần Linh Sương không rõ tự sự, nghe tiếng kêu la bất giác ngẩn người.

Ngay khi hai người vừa chững bước, đưa mắt nhìn hai chiếc thuyền nhẹ, thì hai chiếc thuyền ấy đã một trước một sau nhanh như tên bắn lướt về lôi đài.

Ngay lập tức mọi người đều quay nhìn ra hồ, chiếc thuyền dẫn đầu đã đến gần những chiếc thuyền ở vòng ngoài, và ngay khi ấy, một bóng người ở trên chiếc thuyền sau vọt lên, lao thẳng đến chiếc thuyền trước.

Trên chiếc thuyền trước đột nhiên đứng lên ba người, Cốc Mộng Viễn nhãn lực hơn người đã nhìn rõ ba người ấy chính là ba mục chủ trong Thần Phong Mục Trường.

Ba người này vừa đứng lên, một trong số họ liền tức vung tay xuất chưởng tấn công Ngưu Đầu Quỷ Cái Lữ Lương đang lăng không lao đến.

Hai người khác cũng cùng lúc vung tay, xuất chưởng bổ vào hư không.

Động tác của hai người này thật quỷ lạ, nên khiến quần hùng thảy đều hết sức thắc mắc.

Nhưng Cốc Mộng Viễn đã trông thấy rõ, hai người ấy không phải xuất chưởng mà là ném ra một loại ám khí rất quái dị.

Lúc này Ngưu Đầu Quỷ Cái đã bị Kim Cang chưởng lực của Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh đẩy bay trở về.

Chiếc thuyền của Thần Phong tam mục cũng thừa cơ quay mũi, vượt qua lôi đài, tiến thẳng vào bờ.

Cốc Mộng Viễn chau mày vừa định nói cho Tần Linh Sương biết lai lịch của ba người ấy, chợt lòng nảy sinh linh cảm chẳng lành, vội quát :

- Nguy rồi…

Lẹ làng nắm lấy tay Tần Linh Sương, phi thân xuống hoa thuyền.

Tần Linh Sương bất ngờ bị chàng nắm tay kéo đi, chẳng những tột cùng kinh ngạc, mà còn bị sức nóng và chỉ lực khỏe mạnh của chàng khiến cho thẹn đỏ mặt.

Thế nhưng, lúc nàng nàng cũng đã nhận thấy có điều gì không ổn, bởi tiếng rít gió rất khẽ lướt qua cạnh hai người.

Cùng trong lúc ấy, Cốc Mộng Viễn tiếng như sấm rền quát :

- Các vị Chưởng môn nhân coi chừng ám toán.

Minh Thiện đại sư, Phục Hổ thiền sư, Huê Nguyên Hàn và Hận Thiên Lão Lão đều là người thông minh tuyệt đỉnh, ngay khi Cốc Mộng Viễn đột nhiên nắm tay Tần Linh Sương phóng qua hoa thuyền, họ đã giật mình sửng sốt, đồng thời về việc hai mục thủ hư không xuất chưởng, lòng sớm đã nghi ngờ, giờ nghe tiếng quát của Cốc Mộng Viễn, chẳng chút suy nghĩ, bốn người cùng phi thân tránh né.

Nhưng đã muộn, hai tiếng hự đau đớn vang lên, hai bóng người rơi xuống…

Xem tiếp hồi 7 Trong nói cười quỷ diệt hồn phi

7. Hồi 7 Trong Nói Cười Quỷ Diệt Hồn Phi

Còn hai bóng người rơi xuống đó là Côn Luân chưởng môn nhân Phục Hổ thiền sư và Nga My chưởng môn nhân Hận Thiên Lão Lão Mai Diễm Nương.

Bốn vị Chưởng môn nhân thảy đều trúng ám khí, đó là điều thật quá bất ngờ đối với mọi người.

Cốc Mộng Viễn mắt rực tinh quang, lạnh lùng nói :

- Tần tỷ tỷ, bọn Thần Phong Mục Trường thật quá tàn độc.

Bàn tay của Tần Linh Sương lúc này vẫn còn bị Cốc Mộng Viễn nắm giữ, sự kiện bất ngờ vừa qua khiến nàng quên mất việc này, giờ nghe Cốc Mộng Viễn lên tiếng trong lúc tức giận, bàn tay không khỏi siết mạnh, nàng mới nhớ ra, bất giác thẹn đỏ mặt, nhẹ lay lay và khẽ nói :

- Cốc huynh đệ… tay của…

Nàng bỗng cúi đầu xuống, không sao nói tiếp được nữa.

Cốc Mộng Viễn nóng bừng mặt, vội buông tay, ấp úng nói :

- Tiểu đệ… Tần tỷ tỷ… tiểu đệ đã quên mất…

Cử chỉ ngượng ngùng của chàng lại càng khiến cho Tần Linh Sương thẹn đến không ngẩng đầu lên được.

Ngay khi hai người đang ngại ngùng làm thinh, đã thấy có mấy bóng người từ trên ghe thuyền bốn phía phi thân đến lôi đài.

Tần Linh Sương dẫu sao cũng già dặn hơn, đảo nhanh mắt, khẽ cười nói :

- Cốc huynh đệ, chúng ta hãy đến xem các vị Chưởng môn nhân đã thế nào rồi.

Không chờ Cốc Mộng Viễn trả lời, nàng nhẹ cất chân, phi thân lên lôi đài. Cốc Mộng Viễn cũng liền phi thân theo sau.

Lên đến lôi đài, hai người cùng đưa mắt nhìn, quả nhiên bốn vị Chưởng môn nhân đều đã bị trúng ám khí thọ thương.

Minh Thiện đại sư và Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp nhờ khi nghe cảnh cáo đã lập tức phong bế huyệt mạch toàn thân, nên tuy bị trúng ám khí kịch độc mà thần trí vẫn tỉnh táo, dồn kịch độc vào một chỗ không để lan ra theo kinh mạch.

Hận Thiên Lão Lão và Phục Hổ thiền sư thì khi vừa bị trúng ám khí, chân khí đã tản mác, thần trí mê man nên mới rơi xuống lôi đài.

Lúc này Tây Sơn Tiều Tẩu đang xem xét vết thương cho Phục Hổ thiền sư, Cốc Mộng Viễn liền đi lại hỏi :

- Tiền bối, thương thế của Thiền sư thế nào?

Tây Sơn Tiều Tẩu ngoảnh lại nhìn chàng lắc đầu :

- Các vị Chưởng môn nhân đã bị trúng phải kịch độc Đoạt Mệnh thần mang của Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng, một lão ma đầu đã nhiều năm không lộ diện. Đương kim võ lâm chỉ có chủ nhân Thuần Phong lâu là Xích Tùng Y Ẩn Khúc Lượng Tiết ở Hoàng Sơn lâu mới cứu chữa được. Hơn nữa, trong các vị Chưởng môn nhân chỉ mỗi mình Phục Hổ thiền sư là hy vọng được ông ta cứu chữa mà thôi, còn ba người kia e rằng…

Cốc Mộng Viễn thắc mắc :

- Vì sao vậy?

Tây Sơn Tiều Tẩu thở dài :

- Vì chủ nhân Thuần Phong lâu rất có thành kiến với năm đại môn phái.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Hoàng Sơn cách đây không xa, Phục Hổ có chịu đựng nổi không?

- Vừa rồi lão ô đã dùng linh đơn khử độc của bổn môn bảo vệ nội phủ cho thiền sư, và phong bế kinh mạch của cánh tay trái bị trúng ám khí, trong vòng mười hôm hẳn không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Cốc Mộng Viễn vội hỏi :

- Vậy thì tiền bối sao không lên đường đến Hoàng Sơn ngay?

Tây Sơn Tiều Tẩu trầm ngâm :

- Lão ô đang có ý định đó.

Cốc Mộng Viễn chợt động linh cơ, cười nói :

- Tiền bối sao không hộ tống cả ba vị Chưởng môn nhân kia đến Hoàng Sơn luôn thể?

Tây Sơn Tiều Tẩu do dự :

- Lão ô cũng muốn vậy, nhưng chỉ sợ…

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Tiền bối chỉ sợ chủ nhân Thuần Phong lâu không chịu chữa trị chứ gì?

Tây Sơn Tiều Tẩu gật đầu :

- Khúc Lượng Tiết cả đời đơn độc cao ngạo, ẩn cư ở Hoàng Sơn, rất ít khi lai vãng với người trong giới võ lâm, nhất là rất khinh thường hai phái Nga My và Hoa Sơn.

Cốc Mộng Viễn bất giác lòng nảy sinh nghi vấn, cười nói :

- Tiền bối, Phục Hổ thiền sư chẳng phải cũng là Chưởng môn trong năm đại môn phái sao?

Tây Sơn Tiều Tẩu hiểu ý Cốc Mộng Viễn, cười nói :

- Đó là vì mối giao tình mấy mươi năm giữa lão ô với ông ấy.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy có phần không vui, trầm giọng nói :

- Chả lẽ chúng ta để mặc cho Minh Thiện đại sư, Hận Thiên Lão Lão và Huê Nguyên Hàn tiền bối chờ chết hay sao?

- Điều ấy…

Tây Sơn Tiều Tẩu chưa nghĩ ra được giải pháp lưỡng toàn, Sài Thanh Bình đã chen lời :

- Gia gia, Cốc đại ca nói rất đúng, gia gia chẳng thể trơ mắt nhìn ba vị Chưởng môn nhân xuôi tay chịu chết, sao gia gia không đưa họ đến Hoàng Sơn thử xem? Biết đâu…

Cốc Mộng Viễn hết sức tán dương, đưa mắt nhìn Sài Thanh Bình :

- Cô nương nói rất đúng, tiền bối sao không cố gắng thêm xem?

Tây Sơn Tiều Tẩu cười ảo não :

- Lão ô chỉ có thể gắng hết sức mình mà thôi.

Tần Linh Sương lúc ấy cũng đã dùng một viên linh dược bảo mệnh Hàn Bích Kim Đơn giữ lại một chút sinh cơ cho Hận Thiên Lão Lão, đàng chờ bàn tính với Cốc Mộng Viễn tìm phương cách cứu chữa cho các vị Chưởng môn nhân.

Cốc Mộng Viễn bèn cho Tần Linh Sương biết về việc Tây Sơn Tiều Tẩu bằng lòng hộ tống bốn vị Chưởng môn nhân đến Hoàng Sơn tìm Xích Tùng Y Ẩn Khúc Lượng Tiết xin chữa trị.

Tần Linh Sương tuy nhận thấy biện pháp ấy không phải là thượng sách, nhưng trong tình huống không còn cách nào khác tốt hơn, cũng đành phải chấp nhận.

Sau đó Cốc Mộng Viễn lập tức dặn dò bảo môn đồ Côn Luân dùng chiếc thuyền to của họ để hộ tống chuyên chở bốn vị Chưởng môn nhân.

Mọi chuyện sắp xếp xong xuôi, sau khi chiếc thuyền to chuyên chở bốn vị Chưởng môn nhân giương buồm ra đi, quần hùng cũng lần lượt giải tán, chỉ còn lại các đệ tử Thiên Ma giáo đang lo tháo gỡ lôi đài.

Tần Linh Sương quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc huynh đệ hãy xem, Động Đình hồ trăng sáng vằng vặc, sóng êm gió mát, sát cơ đã tiêu tan, cuộc hẹn dạo thuyền Vu Hạp đổi lại lúc này được chăng?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Tần tỷ tỷ… không mệt sao?

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Trăng thanh gió mát, nước biếc non xanh, đâu thể phụ bỏ? Cốc huynh đệ hãy sang thuyền của tỷ tỷ, tỷ tỷ chẳng những phải dùng Hàn Bích Thiên Niên Lộ khoãn đãi huynh đệ để tạ tội đã thất hẹn tại Vu Sơn, mà còn vài tin tức trọng yếu cần bày tỏ với huynh đệ trong lúc dạo thuyền.

Cốc Mộng Viễn khi lần đầu gặp Tần Linh Sương tại Thanh Thành đã từng nghe nàng nói đến Hàn Bích Thiên Niên Lộ, đó là một loại ngọc lộ được cất thành bởi thạch nhũ ngàn năm với chu liên ở Tuyết Sơn và hàng trăm loại hoa tươi, không chỉ cực kỳ quý giá, mà người thường uống vào có thể chống lại bệnh hoạn, người luyện võ uống vào có thể ích khí khinh thân, gia tăng chân nguyên, mọi người trong võ lâm đều ao ước có được.

Vậy mà Tần Linh Sương lại định đãi chàng món trân quý ấy, dĩ nhiên chàng vui mừng khôn xiết, nhưng lại cảm thấy không xứng đáng để nhận, bất giác đỏ mặt cười nói :

- Tỷ tỷ đã hậu đãi tiểu đệ như vậy thật khiến cho tiểu đệ hổ thẹn không dám nhận…

Lúc này hai người đã vào đến khoang thuyền, Tần Linh Sương nghe vậy mỉm cười nói :

- Cốc huynh đệ đã học được cái thói tục khí thế này từ bao giờ vậy. Chả lẽ chỉ mới xa cách hơn tháng, huynh đệ quen biết với hai ông cháu Sài lão đã đổi thành người khác rồi sao?

Cốc Mộng Viễn vốn là người phóng khoáng, sự ái ngại chẳng qua chỉ là hiện tượng nhất thời mà thôi, nghe Tần Linh Sương nói vậy, tục niệm liền tiêu tan, chàng mỉm cười nói :

- Tiểu đệ biết lỗi rồi.

Lúc này thiếu nữ áo đỏ từng giao chiến với Hận Thiên Lão Lão tay bưng một chiếc khay đen đi vào, trên khay là hai ly ngọc đựng đầy chất lỏng màu xanh nhạt thơm ngát.

Tần Linh Sương cầm lấy một ly trao cho Cốc Mộng Viễn, cười nói :

- Mỗi lần rời khỏi Đại Tuyết Sơn, tỷ tỷ chỉ mang theo hai ly Hàn Bích Thiên Niên Lộ, phen này cứ tiếc chưa dám uống, thật không ngờ lại có thể dùng để khoản đãi Cốc huynh đệ, đúng là Cốc huynh đệ có khẩu phúc. Nhưng có điều chỉ được một ly nhỏ này thôi. Cốc huynh đệ hẳn không cho là tỷ tỷ hẹp hòi chứ?

Cốc Mộng Viễn đưa tay đón nhận lấy ly ngọc lộ, mỉm cười nói :

- Tần tỷ tỷ nói vậy chẳng phải cũng có phần khách sáo ư?

Quả khôngổ là thánh phẩm nhân gian, ngọc lộ vừa vào miệng, Cốc Mộng Viễn liền cảm thấy ngũ phủ trùng lâu sảng khoái khô tả, đồng thời còn có một luồng hơi ấm áp lan khắp toàn thân.

- Quả là tiên phẩm kỳ trân, tiểu đệ hổ thẹn nhận lấy.

Chàng luôn miệng khen ngọc lộ nhưng mắt lại chằm chặp nhìn thiếu nữ bưng khay.

Nàng ta chẳng phải thiếu niên áo vàng mình đã gặp trên Nhạc Dương lâu đó ư?

Thảo nào…

Chàng bỏ ly xuống, đưa tay chỉ thiếu nữ bưng khay nói :

- Tần tỷ tỷ, vị cô nương này dường như tiểu đệ đã từng gặp…

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Đương nhiên là từng gặp rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tần tỷ tỷ, nếu tiểu đệ nhãn lực không kém, vị cô nương này hẳn chính là người đã khiến tiểu đệ cơ hồ nhận lầm là Tần tỷ tỷ trên Nhạc Dương lâu hôm nay.

Tần Linh Sương cười :

- Cốc huynh đệ đâu có nhận lầm.

Cốc Mộng Viễn hiểu ý, cười bông đùa :

- Nếu lúc nãy mà không xảy ra chuyện lộn xộn, hẳn tiểu đệ đã đến bái kiến cô nương này, và vị cô nương này nhất định phải hoài nghi tiểu đệ là một kẻ điên.

Tần Linh Sương nhẹ khoát tay, thiếu nữ ấy liền bưng khay lui ra.

Ngay sau đó, lại có bốn thị nữ khác mang vào bốn món hảo hạng và một ấm rượu ngon.

Nâng ly trong tay, Cốc Mộng Viễn nghi vấn ngập lòng, Tần Linh Sương như nhìn thấu cõi lòng chàng, không chờ chàng lên tiếng hỏi, nàng đã mỉm cười khẽ nói :

- Cốc huynh đệ hẳn là rất hoài nghi về tỷ tỷ phải không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đúng là có thắc mắc, nhưng không phải là hoài nghi.

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Vị cô nương đã giả dạng tỷ tỷ trên Nhạc Dương Châu hôm nay là một trong ba người thế thân của tỷ tỷ, tên là Hỏa Điệp Kim Thiền Trầm Phương.

Nàng nhìn Cốc Mộng Viễn đang há hốc miệng, xua tay nói tiếp :

- Hai người khác, một là Trúc Kiếm Ngân Dực Lữ Vân Nhi, huynh đệ đã biết rồi, hai là vị cô nương mặc áo xanh nhạt cùng với Trầm Phương đứng bên tỷ tỷ khi nãy, giới võ lâm gọi là Tam Tương Tài Nữ Lâm Linh.

Cốc Mộng Viễn nghe Tần Linh Sương giải thích đã hiểu ra khá nhiều, nhưng vẫn còn thắc mắc vì sao nàng phải chọn ba người thế thân?

Cốc Mộng Viễn bèn buột miệng hỏi :

- Tần tỷ tỷ vì sao mà lại phải chọn ba người thế thân?

Tần Linh Sương như đã biết trước chàng sẽ hỏi câu ấy, cười nói :

- Ba vị cô nương ấy đều là đệ tử cưng yêu của gia phụ mẫu, với tỷ tỷ như tình cốt nhục….

Rồi bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Tuy họ với ngu tỷ tình như cốt nhục, nhưng lại không chịu xưng hô tỷ muội, vì việc ấy ngu tỷ đã nhiều lần rầy la họ…

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Tỷ tỷ như vậy là đúng.

Tần Linh Sương nhẹ lắc đầu cười :

- Nhưng họ nhất quyết không chịu, ngu tỷ cũng không biết làm sao hơn. Tuy nhiên, khi ở chỗ không có người ngoài, họ bằng lòng không với quan hệ chủ tớ đối xử với ngu tỷ.

Cốc Mộng Viễn lại gật đầu cười :

- Tỷ tỷ chưa cho biết vì sao lại phải cần có ba người thế thân?

Tần Linh Sương đảo tròn xoe mắt cười :

- Cốc huynh đệ tiếp xúc với đời chưa nhiều, chưa thật sự dấn thân trên giang hồ, hẳn chưa biết sự ân oán trên giang hồ võ lâm nhiều vô kể, và chốn giang hồ gian trá khôn lường.

Cốc Mộng Viễn nheo mắt cười :

- Hôm nay tiểu đệ đã được nếm trải rồi.

Tần Linh Sương nghe vậy bất giác đỏ ửng mặt, bởi câu nói của chàng dường như có ẩn ý khác, nhưng nàng cũng không nói ra, chỉ khẽ thở dài nói :

- Ngu tỷ là phận nữ lưu, chỉ vì đề phòng vạn nhất sợ gặp phải bọn người dâm ác hiểm độc, nên chẳng thể không…

Cốc Mộng Viễn cười phá lên tiếp lời :

- Loài thỏ có ba hang ổ, tiểu đệ đã hiểu nỗi lòng của Tần tỷ tỷ rồi.

Tần Linh Sương lại đỏ mặt bởi câu "đã hiểu nỗi lòng" :

- Ba người thế thân ấy của ngu tỷ, Cốc huynh đệ đều đã gặp rồi, ngoại mạo và cử chỉ của họ đều trải qua dịch dung và huấn luyện, hết sức giống ngu tỷ, nhưng…

Tần Linh Sương chưa kịp nói ra cách phân biệt ba người, Cốc Mộng Viễn đã xua tay cười to nói :

- Tiểu đệ đã biết cách phân biệt rồi.

Tần Linh Sương thoáng vẻ không tin :

- Ồ! Cốc huynh đệ trí tuệ hơn người, hãy nói nghe thử.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Mắt là cửa ngõ của tâm hồn, chỉ cần nhìn ánh mắt là phân biệt ra ngay.

Tần Linh Sương nghe gật đầu cười :

- Cốc huynh đệ quả là hơn người rất nhiều.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ chốc lát, bỗng hỏi :

- Tần tỷ tỷ, nếu không phải người quen thân, nếu họ muốn phân biệt ra Tần tỷ tỷ, phải chăng có ám ký khác?

Tần Linh Sương ánh mắt lộ vẻ thán phục :

- Đương nhiên là có, nhưng Cốc huynh đệ không cần phải biết nữa.

Bỗng nghiêm mặt nói tiếp :

- Cốc huynh đệ còn nhớ những lời ngu tỷ đã nói trước khi lên thuyền không?

Cốc Mộng Viễn ngớ người :

- Đương nhiên còn nhớ.

- Cốc huynh đệ có còn nhớ hồi gặp nhau lần đầu tại Thanh Thành huynh đệ từng nói là đã phụng mệnh song thân tìm kiếm một vị cô cô đã biệt vô âm tín gần hai mươi năm không?

Cốc Mộng Viễn rúng động tâm thần :

- Tần tỷ tỷ… Vâng, chính vì việc ấy tiểu đệ mới bôn tẩu giang hồ.

Tần Linh Sương đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đang lộ vẻ bối rối nghiêm giọng :

- Cốc huynh đệ hãy khoan vui mừng, không chừng khi ngu tỷ nói ra huynh đệ sẽ thất vọng nữa đấy, và thậm chí đau lòng là khác.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, nỗi vui mừng trong lòng liền tiêu tan, nóng lòng giục :

- Tần tỷ tỷ hãy mau nói ra đi.

Chàng vốn định hỏi vị cô cô đã thất tung hai mươi năm của mình có phải gặp bất hạnh? Nhưng lời đã đến cửa miệng chàng lại hỏi khác đi, bởi lẽ chàng không dám khiến cho niềm hy vọng ấy bị tiêu tan trong thoáng chốc.

Tần Linh Sương hiểu ý, cười nói :

- Cốc huynh đệ đừng lo, đây không phải là tin xấu, nhưng có điều ngoại trừ biết lệnh cô cô là ai, e rằng vẫn không sao tìm ra được tung tích…

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vậy ư? Cầu mong tỷ tỷ đừng khiến cho tiểu đệ thất vọng.

Tần Linh Sương cười khúc khích :

- Huynh đệ làm như ngu tỷ là thần thánh không bằng.

Chàng bất giác cũng phì cười, thầm nhủ :

- Nếu Tần tỷ tỷ chỉ biết được cô cô mình là ai, mình sao thể buộc Tần tỷ tỷ chỉ rõ tung tích kia chứ?

Nên bèn cười giả lả nói :

- Tần tỷ tỷ, tiểu đệ bởi thọ mệnh song thân tìm kiếm tung tích của cô cô nên nhất thời quan tâm quá mức, có chỗ thất thái, mong tỷ tỷ lượng thứ cho.

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Ngu tỷ sao thể trách huynh đệ chứ?

Bỗng ngưng lời, trầm ngâm không nói tiếp nữa.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày lớn tiếng nói :

- Tần tỷ tỷ tại sao không nói tiếp thế này?

Tần Linh Sương khẽ thở dài :

- Ngu tỷ bỗng cảm thấy hối hận, không muốn nói nữa.

Cốc Mộng Viễn hai mắt rực lên :

- Sao vậy? Tiểu đệ không đáng để nói phải không?

Tần Linh Sương cười lắc đầu :

- Không phải, mà là ngu tỷ cảm thấy nói ra cũng chỉ vô ích.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Bất luận vô ích hay hữu ích. Tần tỷ tỷ cứ nói ra, dù sao biết được danh tánh cũng dễ tìm kiếm hơn.

Tần Linh Sương vẻ như bất đắc dĩ cười nói :

- Huynh đệ đừng nóng, để ngu tỷ kể cho huynh đệ nghe một câu chuyện võ lâm trước nhé?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Chuyện ấy có liên quan với cô cô tiểu đệ ư?

Tần Linh Sương cười thâm ý :

- Huynh đệ dằn lòng mà nghe trước đã.

Đoạn một tay cầm ly, một tay chống cằm, mắt nhìn Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Hơn ba mươi năm về trước, nhân vật có danh vọng cao nhất trong võ lâm là Tứ Phương Đại Hiệp, bốn vị cao thủ tuyệt đỉnh…

Cốc Mộng Viễn xen lời :

- Có phải Nam Nho, Tây Trúc, Bắc Bệnh và Đông Tà không?

Tần Linh Sương cười cười :

- Huynh đệ cũng biết ư? À, phải rồi, Tứ Phương đại hiệp thanh danh lừng lẫy uy chấn võ lâm hằng mấy mươi năm, huynh đệ biết cũng chẳng có gì lạ.

- Tiểu đệ chỉ nghe người ta đề cập đến thôi.

- Sau khi Tứ Phương Đại Hiệp đột nhiên quy ẩn, trong võ lâm lại xuất hiện bốn nhân vật khác cũng rất được trọng vọng, bốn người ấy hiệu xưng là Kiếm Lâm tứ tuyệt.

Cốc Mộng Viễn lại xen lời :

- Đúng rồi, có danh tánh bốn người ấy… Nhưng họ là ai vậy?

Thì ra chàng đã gặp được danh hiệu Kiếm Lâm tứ tuyệt trong quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục, nhưng lại không biết Tứ tuyệt ấy là ai.

Tần Linh Sương đưa mắt nhìn chàng :

- Tứ tuyệt đó là ba nam một nữ, do bởi võ công của họ mỗi người có sở trường riêng, giới võ lâm lai thêm cho cái danh hiệu Kiếm Tàn, Trượng Độc, Chưởng Cô và Quyền Khuyết…

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Danh hiệu ấy thật quái dị.

Tần Linh Sương ngạc nhiên :

- Quái dị ở điểm nào?

- Bốn từ "Tàn Độc Cô Khuyết" chẳng quái dị hay sao?

Tần Linh Sương vỡ lẽ, cười :

- Ra vậy, thật ra họ xưng là Tứ tuyệt chẳng phải do bởi võ công của họ quán tuyệt võ lâm, mà cũng chẳng phải vì họ có bốn cái tuyệt đặc thù cá biệt như vậy.

Cốc Mộng Viễn gật lấy gật để, không nói gì thêm.

Tần Linh Sương chậm rãi kể tiếp :

- Danh tánh thật sự của Kiếm Lâm tứ tuyệt đến nay có rất ít người biết, ngu tỷ cũng là nghe gia tổ kể lại, đó là Kiếm Tàn Thần Kiếm Tình Si Chân Tiếu Dư, Trượng Độc Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công, Chưởng Cô Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan và Quyền Khuyết Độc Ty Cửu Châu Quy Đại Hoa.

Cốc Mộng Viễn giờ đây chẳng những đã biết danh tánh của Kiếm Lâm tứ tuyệt, mà cũng biết trong số họ, nữ nhân hẳn là Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan.

Cái tên Cốc Quân Lan tuy chàng chưa từng nghe đề cập đến, nhưng qua việc Tần Linh Sương đặc biệt nói về bốn người này, khiến chàng mẫn cảm Cốc Quân Lan này chính là cô cô của mình, buột miệng hỏi :

- Tần tỷ tỷ, Băng Tâm Hồng Tụ… phải chăng chính là cô cô của tiểu đệ?

Tần Linh Sương cười :

- Huynh đệ, đã bảo là đừng nóng rồi mà… Sao huynh đệ không hỏi bốn người đó nhờ đâu mà lại xưng là "tuyệt"?

Cốc Mộng Viễn cười bẽn lẽn :

- Tiểu đệ đang định thỉnh giáo đây.

Tần Linh Sương chậm rãi nói tiếp :

- Chân Tiếu Dư sở dĩ có danh Thần Kiếm Tình Si là vì kiếm thuật đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, nhưng đang khi sống trong niềm vinh quang thiên hạ vô địch, trong võ lâm đã xuất hiện một cao thủ khiến ông ta "kiếm gãy tình tàn", thế là từ đó ông ta ẩn cư tại Mai Kiếm sơn trang.

Cốc Mộng Viễn vẻ luyến tiếc khẽ nói :

- Tần tỷ tỷ, cái tên Mai Kiếm sơn trang nghe thật là đau xót. Vị Chân đại hiệp ấy quả kể được là tâm tàn, tình tàn, kiếm tàn và mộng cũng tàn…

Tần Linh Sương mắt bỗng ánh lên vẻ thần bí, cười nói :

- Đúng vậy, Chân Tiếu Dư lòng như tro tàn, tình như giếng khô, kiếm đã vùi sâu, mộng đã vỡ tan, nên cái tên Kiếm Tàn rất là thích đáng.

Cốc Mộng Viễn lúc này hứng thú đã cao, cười nói :

- Người đã khiến cho Kiếm Tàn thương tâm là ai? Và vị hồng phấn giai nhân liên quan đến vấn đề tình tàn là ai?

Tần Linh Sương cười :

- Người đã khiến Chân Tiếu Dư thương tâm lạ Hạ Địch Cuồng, lúc bấy giờ chỉ là một kẻ vô danh trên giang hồ, nhưng sau khi chiến thắng Thần Kiếm Tình Si Chân Tiếu Dư, người ấy lập tức vang danh võ lâm và được tặng cho nhã hiệu Thanh Cầm Thần Kiếm.

- À, còn người nữ thì sao?

Tần Linh Sương cười :

- Chính là Chưởng Cô, một trong Tứ tuyệt.

Cốc Mộng Viễn thoáng sửng sốt :

- Vị Băng Tâm Hồng Tụ ấy hẳn là rất đẹp.

- Đương nhiên rồi, bà ấy là một trong Tam Đại Mỹ Nhân võ lâm mà.

Ngưng chốc lát, bỗng khẽ thở dài nói :

- Vốn ra, Chân Tiếu Dư một dạ si tình Băng Tâm Hồng Tụ, đúng lý r ông ta ở trong nhóm Thất Tinh Củng Nguyệt rất có hy vọng trúng tuyển…

Cốc Mộng Viễn xen lời :

- Thất Tinh Củng Nguyệt là sao?

Tần Linh Sương cười :

- Ngu tỷ suýt nữa quên mất, lúc bấy giờ nhân vật võ lâm thường xuyên ở bên Băng Tâm Hồng Tụ gồm bảy người, nên được gọi là Thất Tinh Củng Nguyệt.

Cốc Mộng Viễn cười lơ đễnh, chàng nhận thấy đàn ông đôi khi cũng rất khó lý giải, chẳng những đặt tình cảm không đúng chỗ, mà còn không biết tự lượng sức mình.

Tần Linh Sương ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp :

- Bảy người này ngoài Kiếm Tàn và Quyền Khuyết trong Tứ tuyệt, còn có Nhất Kiếm Chấn Trung Châu Thành Thế Hùng ở Tung Dương sơn trang, Đoạn Kiếm lâu chủ Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh ở Thanh Thành sơn, Xích Thủ Đồ Long Khách Lăng Tiêu, bào đệ của Bang chủ Cái bang Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn, truyền nhân y bát phái Hoa Sơn và Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ Địch Cuồng.

Cốc Mộng Viễn khẽ thở dài :

- Vị Băng Tâm Hồng Tụ ấy hẳn là đẹp mê hồn.

Tần Linh Sương cười :

- Bảy vị sao sáng đã vây quanh vầng trăng kia đến những ba năm dài, lòng kiên nhẫn của mọi người đều dần dần suy giảm…

Cốc Mộng Viễn hoảng kinh :

- Vậy thì nguy to rồi còn gì?

Tần Linh Sương biết ý chàng là sợ có người ngấm ngầm dùng độc kế hãm hại sáu người khác, thậm chí tổn thương đến Băng Tâm Hồng Tụ, nàng bèn cười nói :

- Huynh đệ lo cho họ ư? Thật ra sự thể không nguy như huynh đệ đã nghĩ, nhưng cũng khiến cho vài người rất đau lòng.

Cốc Mộng Viễn bông đùa :

- Phải chăng trong bảy vị sao sáng ấy, có một vị đột nhiên sánh vai với vầng trăng?

Tần Linh Sương cười :

- Cốc nữ hiệp cũng sớm biết tâm lý của bảy người ấy đối với mình, mắt thấy tình huống này đã khó thể duy trì được thế quân bình, đành thầm tính kế tháo thân…

Nàng liếc nhìn Cốc Mộng Viễn, nói tiếp :

- Mặc dù Cốc nữ hiệp đã quyết định, nhưng rốt cuộc lại bị bảy người hay biết, thế là một cuộc tỷ đấu đặc biệt đã diễn ra.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Sao lại đặc biệt?

Tần Linh Sương cười :

- Họ đã cử hành một đại hội Thất Tinh Tranh Nguyệt ở mạn nam Hành Sơn, và mới Cốc nữ hiệp làm người công chứng, ai đánh bại được sáu người kia thì sẽ trở thành bạn chung thân của Cốc nữ hiệp.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vậy là rất công bằng.

- Điểm khác nhau của nhân vật chính phái là ở chỗ đó, thế là sau tám ngày, trải qua hai mươi trận quyết đấu, Hạ Địch Cuồng đã ngạo đầu độc chiếm giành được hoa khôi.

Cốc Mộng Viễn như có vẻ bất ngờ cười :

- Chân đại hiệp hẳn đã bị gãy kiếm trong trận này phải không?

- Không chỉ Chân đại hiệp một mình bị gãy kiếm, mà còn một vị Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh nữa, ông ta chẳng phải cũng tự xưng nơi trú của mình tại Thanh Thành là Đoạn Kiếm lâu đó sao?

Cốc Mộng Viễn thắc mắc :

- Vậy thì Băng Tâm Hồng Tụ với Thanh Cầm Thần Kiếm lẽ ra phải như chim liền cánh, sống hạnh phúc bên nhau, vì sao lại xưng là Chưởng Cô?

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Tự cổ hồng nhan đa bạc mệnh. Hai vị đại hiệp lẽ ra phải là thần tiên thân thuộc ấy chỉ vỏn vẹn sống hạnh phúc bên nhau được ba năm thì bỗng dưng chia tay.

Cốc Mộng Viễn bàng hoàng :

- Vì sao vậy?

Tần Linh Sương lắc đầu :

- Vì sao thì chỉ có Hạ Địch Cuồng và Cốc Quân Lan tự biết mà thôi.

Nàng theo thói qune đưa tay vén tóc bên trán phải, khẽ buông tiếng thở dài đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Sau đó, Cốc nữ hiệp từng một mình du hiệp giang hồ mấy năm, với một pho U Lan Triệt Mạch chưởng đã sang bằng rất nhiều bất công trên đời, do đó võ lâm mới gọi bà là Chưởng Cô.

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Quả là xứng đáng với từ "Cô". Còn Trượng Độc với Quyền Khuyết thì sao?

- Quyền Khuyết Quy Đại Hóa bởi thuở bé luyện khí bất cẩn, kinh mạch bị ách tắc, buột phải chặt đi một cánh tay trái, nên mới gọi là "Khuyết", và ông ta thành danh bởi một pho bí học độc môn uy mãnh tuyệt luân là Vô Ảnh Thôi Tâm Quyền, nên lại được ghép thêm chữ "Quyền" thành Quyền Khuyết.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thảo nào giới võ lâm đã gọi ông ta là Độc Tý Chấn Cửu Châu. Còn vị Trượng Độc thì sao?

Tần Linh Sương mỉm cười, vừa định kể về sự tích của Trượng Độc, bỗng nàng biến sắc, nâng ly rượu trước mặt lên, lớn tiếng nói :

- Cốc huynh đệ có tin trên cõi đời này thật sự có ma quỷ không?

Cốc Mộng Viễn vừa thấy Tần Linh Sương biến sắc mặt, chàng liền cảnh giác ngay, khi nghe nàng bỗng dưng nói đến chuyện ma quỷ, chàng đã hiểu ra hơn nửa phần, bèn cười lạnh lùng nói :

- Tiểu đệ chẳng tin trên cõi đời này có ma quỷ thật.

Tần Linh Sương cười khanh khách :

- Lúc đang luyện công ở Tuyết Sơn, ngu tỷ đã từng chính mắt chứng kiến ma quỷ rồi đấy.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu nguầy nguậy :

- Tần tỷ tỷ nói dối.

Tần Linh Sương bụm miệng cười :

- Chẳng những ngu tỷ không nói dối mà gia tổ lúc bấy giờ còn truyền cho ngu tỷ ba pho giáng ma đại pháp chuyên chém yêu bắt quỷ…

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười to :

- Không tin… không tin. Trừ phi Tần tỷ tỷ thi triển giáng ma đại pháp ấy bắt lấy mấy ả nữ quỷ xinh đẹp cho tiểu đệ xem ngay tại đây, bằng không tiểu đệ khó mà tin được.

Tần Linh Sương phì cười :

- Nữ quỷ xinh đẹp thì ngu tỷ không muốn bắt cho huynh đệ xem, nhưng nếu cần bắt vài tên ma quỷ xấu xí không dám gặp người thì có lẽ chẳng đến nỗi nhục mệnh.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt cười to :

- Được, được, ma quỷ xấu xí cũng được.

Tần Linh Sương nhoẻn miệng cười :

- Huynh đệ chống mắt mà chờ, xem ngu tỷ trổ tài bắt quỷ đây.

Rồi nàng chậm rãi đứng lên, cầm lấy một chiếc đũa tre trong tay, chầm chậm đi quanh mấy vòng trong khoang thuyêề, miệng lẩm nhẩm như đọc thần chú.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy chau mày cười lớn nói :

- Tần tỷ tỷ niệm chú vẽ bùa đó phải không?

Chàng vừa dứt lời, Tần Linh Sương bỗng bước nhanh ra mũi thuyền.

"Rắc" một tiếng, chiếc đũa tre trong tay Tần Linh Sương đã bẻ gãy làm đôi, rồi thì bay vút xuống hồ phía bên phải nhanh như tên bắn.

Đồng thời, nàng tay phải năm ngón vươn ra, chỉ phong rít gió bắn thẳng vào mạn thuyền trái.

Liền tức, từ dưới hồ vang lên mấy tiếng rú thảm khốc, tiếp theo là tiếng nước lõm bõm và máu đỏ hiện lên ở mạn thuyền bên phải, còn bên trái mạn thuyền thì trồi lên hai thi thể đen ngòm.

Tần Linh Sương cười khảy một tiếng :

- Vớt lên.

Bốn thị nữ lập tức động thủ, thoáng chốc đã vớt hai thi thể lên trên thuyền.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn hai thi thể chưa tắt thở, lập tức rúng động cõi lòng, đứng thừ ra tại chỗ.

Tần Linh Sương lại cười khảy nói :

- Rất tiếc là chiếc đũa tre đã bẻ chậm một chút, chỉ gây thương tích ngoài da thịt, không thì Thần Phong tam mục chẳng người nào còn sống mà trở về Quan Ngoại.

Lời nói của Tần Linh Sương đã kéo Cốc Mộng Viễn trở về thực tại, chàng chau mày nói :

- Tần tỷ tỷ, việc này quái lạ quá.

Tần Linh Sương cười :

- Huynh đệ muốn nói là Ngưu Đầu Quỷ Cái sao lại nhập bọn với Thần Phong tam mục đến đây giở trò quái quỷ chứ gì?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Ngưu Đầu Quỷ Cái vốn có hận thù ở Quan Ngoại với Thần Phong tam mục, họ đã động thủ trên Nhạc Dương lầu và sau đó Ngưu Đầu Quỷ Cái còn đuổi theo Thần Phong tam mục đến tận Động Đình hồ, nhất quyết không chịu buông tha, sao bây giờ họ lại...

Tần Linh Sương cười tiếp lời :

- Đó chính là sự hiểm trá trên giang hồ.

Cốc Mộng Viễn bàng hoàng :

- Tần tỷ tỷ muốn nói họ có hận thù với nhau là giả dối ư?

Tần Linh Sương cười khảy :

- Hẳn là vậy. Cốc huynh đệ sao không xem thử hai người này đã hồn lìa khỏi xác hay chưa, nếu họ còn chút hơi thở, Cốc huynh đệ hãy hỏi họ sẽ rõ ngay.

Xem tiếp hồi 8 Cõi đời mênh mông biết về đâu

8. Hồi 8 Cõi Đời Mênh Mông Biết Về Đâu

- Tỷ tỷ nói rất đúng.

Hai tay phất nhẹ, lập tứ giải khai huyệt mê hai người, nhưng lại điểm vào ba huyệt dương kinh của họ. Tần Linh Sương mắt rực hàn quang lạnh lùng nhìn hai tù binh, nàng nhận thấy công lực cách không xuyên thủy điểm huyệt của mình đã tiến bộ hơn lúc hạ sơn rất nhiều.

Cốc Mộng Viễn tuy đã giải khai huyệt đạo hai người, song vì Tần Linh Sương trong cơn thịnh nộ, ra tay quá mạnh, nên thương thế hai người khá trầm trọng, chưa tỉnh lại được.

Cốc Mộng Viễn chau mày nói :

- Chỉ lực cách không xuyên thủy của tỷ tỷ quá mạnh, Ngưu Đầu Quỷ Cái và Tử Diện Kim Cang dường như hồn du địa phủ rồi.

Tần Linh Sương nhếch môi cười :

- Nếu Cốc huynh đệ muốn họ trả lời vài câu hỏi, rất dễ dàng.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Tỷ tỷ nghĩ là tiểu đệ có thể sử dụng thủ pháp Hồi Quang Phản Chiếu ư?

Tần Linh Sương cười :

- Đối với hạng người này mà Cốc huynh đệ còn sợ họ chết ít sao?

Cốc Mộng Viễn đành gật đầu nói :

- Tỷ tỷ nói rất phải.

Đoạn mày kiếm nhướng lên, chân khí ngưng tụ, hai lòng bàn tay hiện ánh đỏ, chia ra đặt bên hậu tâm hai kẻ ác đồ.

Chỉ chốc lát sau, hai người rùng mình hai mắt bừng mở.

Nhưng khi nhìn rõ chàng thiếu niên đã từng gặp trên Nhạc Dương lâu đang đặt tay lên hậu tâm mình và truyền chân lực sang giúp mình hồi tỉnh, lập tức mắt lóe hung quang, lại nhắm mắt lại.

Tần Linh Sương cười khảy quát :

- Lữ Lương, ngươi với Hồ Đại Mãnh diễn xuất khá lắm, cả bốn vị Chưởng môn nhân danh môn chính phái đều thọ thương dưới âm mưu của các ngươi, cơ hồ tính mạng khó thể nào bảo toàn…

Nàng bỗng nhớ đến việc trúng độc của bốn vị Chưởng môn nhân, bèn hỏi :

- Hồ Đại Mãnh, các ngươi có thể phụng mệnh sử dụng Đoạt Mệnh thần mang của lão ma đầu từ lâu không lộ diện, hẳn là có mang theo thuốc giải độc phải không?

Ngưu Đầu Quỷ Cái và Tử Diện Kim Cang biết lúc này hoàn toàn là nhờ vào chân khí của Cốc Mộng Viễn giữ cho mình thần trí tỉnh táo, nếu mình mà lên tiếng, trả lời xong những câu hỏi của đối phương thì mình cũng vẫn không toàn tính mạng, nên họ chẳng màng đến câu hỏi của Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương đương nhiên hiểu dụng ý của họ, chờ hồi lâu không thấy họ trả lời, nàng thoáng chau mày, bỗng với giọng thật dịu dàng nói :

- Lữ Lương, Hồ Đại Mãnh, hai người chỉ cần trao ra thuốc giải, bổn Cung chủ có thể tha chết cho.

Ngưu Đầu Quỷ Cái ngước mắt nhìn Tần Linh Sương, Hồ Đại Mãnh vẫn nhắm mắt lặng yên.

Tần Linh Sương mỉm cười, đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, đoạn lại hỏi :

- Lữ Lương, sự sống chết hoàn toàn do ở bản thân tôn giá, hẳn tôn giá biết rõ, ta nói là giữ lời, không bao giờ thất hứa.

Ngưu Đầu Quỷ Cái nghe vậy, sắc mặt như thoáng biến đổi.

Tần Linh Sương thấy vậy mừng thầm, biết rằng là lão khiếu hóa gian xảo này đã động lòng, chỉ cần đe dọa thêm nữa…

- Lữ Lương, bổn Cung chủ thật hết sức tiếc cho tôn giá.

Lữ Lương quả nhiên lại ngước lên nhìn Tần Linh Sương.

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Tôn giá lấy làm lạ về lời nói của bổn Cung chủ phải không?

Nàng biết Lữ Lương lúc này dù trong lòng có muôn vàn điều hoài nghi cũng chẳng dám mạo muội lên tiếng trả lời, bèn buông tiếng thở dài thậm thượt nói :

- Người trong giới võ lâm quan trọng hơn hết là chết một cách quang minh chính đại và oanh liệt, dù không được mọi người kính ngưỡng thì cũng phải cho mọi người biết mình là vì sao mà chết…

Ngưu Đầu Quỷ Cái khẽ buông tiếng cười khảy.

Tần Linh Sương vờ như không nghe, nói tiếp :

- Địa vị của Ngưu Đầu Quỷ Cái tôn giá trong Cái bang cũng được kể là một vị trưởng lão, vậy mà lại chết một cách không minh bạch và chẳng ai biết đến, chẳng phải đáng tiếc và tội nghiệp lắm sao?

Tần Linh Sương chẳng những khí chất cao quý, cử chỉ hào phóng, có phong độ của tôn chủ một phái, và tâm cơ linh tuệ khó ai bì kịp.

Ngưu Đầu Quỷ Cái lại ngước mặt nhìn nàng lần thứ ba.

Nhưng Tử Diện Kim Cang bỗng quát tiếng :

- Quỷ nha đầu, ngươi khỏi phải uổng phí tâm cơ, lão tử ngươi chẳng những không có thuốc giải, mà dù có thuốc giải, hừ, ngươi cũng đừng hòng… ôi da…

Y bỗng hét lên đau đớn, ngã lăn ra trên sàn thuyền.

Cốc Mộng Viễn mắt rực lửa giận, một chưởng của chàng đã lấy mất tính mạng của Tử Diện Kim Cang Hồ Đại Mãnh.

Tần Linh Sương chau mày cười nói :

- Huynh đệ nóng nảy quá, để y chịu đựng thêm chút khổ sở chẳng hơn ư?

Cốc Mộng Viễn hậm hực :

- Y dám buông lời bất nhã với tỷ tỷ, phải chết để tạ tội.

Tần Linh Sương rúng động cõi lòng, thoáng ngẩn người, mới nhếch môi cười nói :

- Nhưng huynh đệ hấp tấp quá.

Cốc Mộng Viễn thoáng đỏ mặt, khẽ nói :

- Tỷ tỷ chẳng đã bảo là họ đáng chết hay sao? Tiểu đệ không cho bất kỳ người nào nhục mạ…

Chàng nói đến đó, không sao nói tiếp được nữa.

Tần Linh Sương cũng thoáng đỏ mặt cười nói :

- Ngu tỷ đâu có trách huynh đệ.

Đoạn lại quay sang Ngưu Đầu Quỷ Cái nói :

- Lữ Lương, hãy nhìn Hồ Đại Mãnh làm gương, chả lẽ tôn giá không sợ chết thật ư?

Một người chỉ cần chút hy vọng sống, chắc chắn sẽ bám lấy đến cùng, không bao giờ chịu bỏ, nhất là hạng người như Ngưu Đầu Quỷ Cái.

Quả nhiên Ngưu Đầu Quỷ Cái khẽ buông tiếng thở dài, cất tiếng nói :

- Cô nương, lão khiếu hóa này quả thật không có thuốc giải Đoạt Mệnh thần mang.

Ánh mắt và giọng nói đầy vẻ van vỉ của y khiến Tần Linh Sương chẳng thể không tin, nàng nhướng mày khẽ cười nói :

- Tôn giá không nói dối chứ?

Ngưu Đầu Quỷ Cái lắc đầu :

- Đã lọt vào tay cô nương, khiếu hóa này hà tất phải nói dối? Theo khiếu hóa này được biết, lần này Thần Phong tam mục không hề mang thuốc giải theo vào Trung Nguyên.

Tần Linh Sương đảo tròn mắt :

- Thôi được, bổn Cung chủ tin lời tôn giá, tuy nhiên tôn giá còn phải trả lời bổn Cung chủ vài câu hỏi nữa.

Ngưu Đầu Quỷ Cái ngẩn người :

- Cô nương định buộc khiếu hóa này phản chủ ư?

Tần Linh Sương cười khảy :

- Tôn giá cũng hiểu được hai chữ "Phản chủ" ư? Tôn giá là trưởng lão trong Cái bang mà lại cấu kết với Thần Phong Mục Trường gây sóng gió trong Trung Nguyên, chống đối năm đại môn phái, chả lẽ đó là phụng mệnh Lăng bang chủ, không bội phản ư?

Ngưu Đầu Quỷ Cái cười ảo não :

- Cô nương sao biết khiếu hóa này không phải phụng mệnh hành sự?

Cốc Mộng Viễn và Tần Linh Sương nghe vậy, hai người thảy đều rúng động tâm thần.

Tần Linh Sương nhướng mày tức giận nói :

- Lữ Lương, các hạ thật là quá vô sỉ.

Cốc Mộng Viễn cũng quát :

- Người trong Cái bang thảy đều quang minh lỗi lạc, lẽ nào lại đồng lõa với bọn tà ma ngoại đạo?

Ngưu Đầu Quỷ Cái lắc đầu :

- Tiểu huynh đệ với vị cô nương này võ công và trí tuệ đều rất cao minh, nhưng rất tiếc là hãy còn quá thiếu kinh nghiệm về cuộc đời.

Tần Linh Sương lúc này đã tin chắc là Ngưu Đầu Quỷ Cái không phải đặt điều nói dối, lòng cũng sinh nghi vội nói :

- Lữ Lương, tôn giá chớ mơ tưởng nếu tôn giá định mượn tay bổn Cung chủ và Cốc huynh đệ đối phó với Lăng bang chủ để đạt thành kế mượn đao giết người của tôn giá, đó thật là điều mơ tưởng.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền vỡ lẽ, Tần tỷ tỷ quả là lợi hại, thì ra Lữ Lương này căm thù Bang chủ.

Ngưu Đầu Quỷ Cái nghe vậy, mặt rất bình thản cười nói :

- Cô nương, Lữ Lương mỗ sớm đã chấp nhận cái chết nên mới thốt ra những lời không cần phải lừa dối cô nương, Lữ mỗ biết mình thanh danh quá xấu nên…

Cốc Mộng Viễn cười khẩy ngắt lời :

- Đã biết vậy thì đừng uổng phí tâm cơ tìm lời dối gạt kẻ khác.

Ngưu Đầu Quỷ Cái chau mặt mày, vẻ đau đớn nói :

- Thiếu hiệp, đó…

Tần Linh Sương thấy thần thái Ngưu Đầu Quỷ Cái như vậy, ngạc nhiên nói :

- Cốc huynh đệ làm sao vậy? Coi chừng lão khiếu hóa này không chịu nổi đấy.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tiểu đệ chẳng qua chỉ nghịch hành một đường kinh mạch của y, chẳng ngờ Ngưu Đầu Quỷ Cái này lại tầm thường đến vậy.

Tần Linh Sương cũng thoáng biến sắc mặt, cười nói :

- Thôi đủ rồi, ngu tỷ còn phải hỏi y nữa.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Liền thu hồi chân lực nghịch hành. Ngưu Đầu Quỷ Cái buông tiếng hừ khẽ, mồ hôi to cỡ hạt đậu từ trên trán từng giọt lăn dài xuống.

Tần Linh Sương lòng lại kinh hoàng, nhưng nàng không để lộ ra, chỉ cười nói :

- Lữ Lương, chủ nhân Đoạt Mệnh thần mang chưa chết phải không?

Ngưu Đầu Quỷ Cái trầm ngâm hồi lâu không đáp.

Tần Linh Sương mắt bỗng lộ sát cơ, tức giận nói :

- Tôn giá dám không trả lời ư?

Ngưu Đầu Quỷ Cái ngẩng lên, ánh mắt tiếp xúc với hai luồng nhãn quang lạnh toát của Tần Linh Sương, y bất giác rợn người, thở dài cảm khái nói :

- Cô nương, khiếu hóa này tự biết đại kiếp đã đến…

- Chớ nói lôi thôi.

Tiếng quát của Tần Linh Sương lại khiến Lữ Lương rợn người, trầm giọng nói :

- Cô nương khỏi cần phải đe dọa khiếu hóa này, Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng, chủ nhân Đoạt Mệnh thần mang vẫn còn trên nhân giang.

- Ồ!

Tần Linh Sương vừa nghe Ngưu Đầu Quỷ Cái nói lão ma đầu Lý Hàm Băng quả thật chưa chết, bất giác tái mặt lẩm bẩm :

- Thật không ngờ lão ma đầu ấy quả thật chưa chết…

Nàng như chợt thấy mình đã thất thái vội nói :

- Lữ Lương, ngươi đã từng gặp lão ma đầu ấy rồi chứ?

Ngưu Đầu Quỷ Cái lắc đầu :

- Thân phận như khiếu hóa này, chưa đủ tư cách để gặp lão ma đầu ấy.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười hỏi :

- Lữ Lương, tôn giá gọi chủ nhân của mình là lão ma đầu ư?

Ngưu Đầu Quỷ Cái trợn mắt :

- Sự phân biệt giữa người và ma, khiếu hóa này lòng hiểu rất rõ, chẳng qua bởi thân không tự chủ được, lực bất tòng tâm, nên chẳng thể không bị người khống chế…

Tần Linh Sương tiếp lời :

- Lữ Lương, Kim Tiên Lý Xung, chủ nhân Thần Phong Mục Trường với Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng quan hệ thế nào?

Ngưu Đầu Quỷ Cái lắc đầu :

- Khiếu hóa này không biết.

Tần Linh Sương cười khảy :

- Tôn giá đã theo sự sai khiến của ai mà cùng Thần Phong tam mục đến đây?

- Bang chủ bổn bang Thóc Cái Truy Vân Lăng Hư đã sai bảo.

Cốc Mộng Viễn sững sờ.

Tần Linh Sương cũng hết súc ngạc nhiên quát :

- Lữ Lương, nếu tôn giá muốn sống tiếp thì chớ nên giở trò.

Ngưu Đầu Quỷ Cái thở dài :

- Lữ Lương này hoàn toàn nói đúng sự thật.

Tần Linh Sương không tìm ra được chút sơ hở nào trong thần sắc Ngưu Đầu Quỷ Cái, hơn nữa y ra chiều vô cùng bi phẫn, chứng tỏ là y không hề nói dối.

Cốc Mộng Viễn quay sang Tần Linh Sương nói :

- Tần tỷ tỷ, chả lẽ Bang chủ Cái bang cũng đã sa vào ma đạo rồi sao?

Tần Linh Sương thở dài :

- Vậy là kiếp sát trong võ lâm lại sắp trở nên kịch liệt rồi.

Cốc Mộng Viễn thừ người ra nhìn Tần Linh Sương hồi lâu mới nói :

- Tần tỷ tỷ, tiểu đệ bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ…

Tần Linh Sương cười hỏi :

- Ý nghĩ gì vậy?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Tỷ tỷ đã biết đại kiếp võ lâm sắp bừng dậy, sao không đứng ra kết hợp những đồng đạo có khí phách trong võ lâm, tạo một phen đại nghiệp giáng ma vệ đạo?

Tần Linh Sương khúc khích cười :

- Ngu tỷ sao đủ năng lực chứ? Huynh đệ chẳng những nghĩ quá ngây thơ, mà còn đề cao ngu tỷ quá mức đấy.

Cốc Mộng Viễn đỏ bừng mặt, khẽ nói :

- Tiểu đệ tin là tỷ tỷ có đủ năng lực, vả lại… chỉ cần tỷ tỷ bằng lòng, tiểu đệ dù bất tài cũng sẵn sàng theo bên tỷ tỷ ra chút sức mọn.

Tần Linh Sương cười :

- Ngu tỷ xin đa tạ thịnh tình của huynh đệ.

Cốc Mộng Viễn nghiêm mặt :

- Ý kiến tiểu đệ, tỷ tỷ hãy suy nghĩ cặn kẽ, nếu cần thiết tỷ tỷ hãy quay về Tuyết Sơn một chuyến, chỉ cần Khô Trúc tiền bối đồng ý thì việc gì chẳng giải quyết được?

Tần Linh Sương cười :

- Ngu tỷ xin ghi nhận thành kiến của huynh đệ.

Đoạn lại quay sang Ngưu Đầu Quỷ Cái hỏi :

- Lữ Lương, những kẻ đi cùng phen này ngoài Thần Phong tam mục, còn mấy người khác,phải chăng thảy đều ở tại Động Đình hồ?

Ngưu Đầu Quỷ Cái quắc mắt cười gằn :

- Lữ mỗ không đi cùng Thần Phong tam mục.

Tần Linh Sương chau mày lạnh lùng nói :

- Đến lúc này tôn giá vẫn chưa có thành ý ư?

Ngưu Đầu Quỷ Cái tức giận :

- Nếu không có thành ý, Lư mỗ đã ngậm miệng ngay từ đầu rồi.

Tần Linh Sương thoáng ngẫm nghĩ, ngập ngừng :

- Chả lẽ…

Bỗng mặt nàng lướt qua một vẻ khó mô tả, nhìn Ngưu Đầu Quỷ Cái thật kỹ, đoạn cười nói :

- Hẳn tôn giá cũng là phụng mệnh hội họp với Thần Phong tam mục tại đây phải không? Nếu đúng vậy thì lão ma đầu Lý Hàm Băng chẳng rõ đã phái bao nhiêu người đến đây?

Ngưu Đầu Quỷ Cái tiếp lời :

- Cô nương phán đoán không sai. Lý Hàm Băng đã sớm bố trí kẻ đắc lực trong các đại môn phái, nên mọi tình hình hành động trong Trung Nguyên, lão ta đều biết rất rõ…

- Ồ!

Cốc Mộng Viễn bàng hoàng kinh hãi, đồng thời chàng cũng nhớ ra một điều, liền nói :

- Tần tỷ tỷ, nếu sự thật mà đúng như Lữ Lương đã nói, e rằng hôm nay chúng ta đã phạm phải một sai lầm to lớn rồi.

Tần Linh Sương thoạt tiên ngẩn người ra, liền sau đó cũng hiểu ra, bất giác lo lắng nói :

- Đúng rồi, huynh đệ… Ôi! E rằng đã muộn mất rồi. Huynh đệ, lẽ ra chúng ta không nên để cho Tây Sơn Tiều Tẩu một mình gánh vác mới phải.

Cốc Mộng Viễn thở dài :

- Sài lão tiền bối tuy một mình đảm đương, nhưng tiểu đệ vốn nghĩ là còn có nhiều cao thủ các phái theo cùng, hẳn sẽ không có điều gì bất trắc, nhưng nếu lão ma đầu Lý Hàm Băng thật sự có tiềm phục cao thủ trong các môn phái thì lại khác…

Tần Linh Sương sâu lắng nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Huynh đệ, ngu tỷ lúc này tâm thần rối rắm quá, không tài nào nghĩ ra được cách gì tốt cả, hãy đợi khi thuyền vào bờ, ngu tỷ sẽ tức tốc trở về Tuyết Sơn…

- Đúng rồi, tỷ tỷ nên xin ý kiến Khô Trúc tiền bối…

Cốc Mộng Viễn nhướng mày nói tiếp :

- Còn tiểu đệ thì lập tức đuổi theo Sài lão tiền bối, tỷ tỷ thấy sao?

Tần Linh Sương cười sâu sắc :

- Huynh đệ định ngầm theo bảo vệ họ à?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng vậy.

Tần Linh Sương giọng quan tâm :

- Huynh đệ hãy hết sức thận trọng.

Cốc Mộng Viễn cười cảm kích :

- Vâng, tiểu đệ biết rồi.

Chàng bỗng buông tay đứng lên, Ngưu Đầu Quỷ Cái lập tức từ từ ngã xuống sàn thuyền.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Ngưu Đầu Quỷ Cái nói :

- Tỷ tỷ, Lữ Lương này giao cho tỷ tỷ, mong là tỷ tỷ tha mạng cho y phen này.

Tần Linh Sương nhoẻn cười :

- Dù huynh đệ không nói thì ngu tỷ cũng không giết y.

Nàng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đang nóng lòng ra đi, nói tiếp :

- Huynh đệ, những điều ngu tỷ định nói cho huynh đệ biết, chưa đến chính đề đã bị bọn này quấy rối, thật là đáng tiếc…

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Tương lai còn dài, hiện không để cho bốn vị Chưởng môn nhân gặp bất trắc là quan trọng hơn cả.

Tần Linh Sương cười :

- Nếu huynh đệ có thể ở nán lại thêm nửa khắc nữa để ngu tỷ nói rõ hai manh mối quan trọng đối với huynh đệ, kẻo…

Nàng bỗng chau mày, đưa mắt nhìn nước hồ mênh mông, nói tiếp :

- Huynh đệ định lướt sóng vượt qua tám trăm dặm Động Đình hồ ư?

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Tiểu đệ không đủ bản lãnh như vậy, nhưng nếu cách bờ trong vòng chừng hai mươi dạm thì có thể miễn cưỡng thử một phen.

Tần Linh Sương thầm kinh hãi, cười nói :

- Huynh đệ công lực dường ấy, nói ra thật khiến người ta khó tin.

Cốc Mộng Viễn cười bẽn lẽn :

- Đó là nhờ tiểu đệ đã luyện thành một môn thiền công…

Chàng bỗng đột ngột ngưng lời, không chịu nói ra cái tên của môn thiền công ấy.

Bởi lẽ chàng chợt nhớ ra là vị lão sư huynh này đã từng trịnh trọng căn dặn chàng tuyệt không được tiết lộ với bất kỳ ai về việc ông ta đã luyện thành môn võ công thượng thừa "Vô Ngã Thiền Định".

Tần Linh Sương thấy vậy, biết là chàng hẳn có điều khó khăn, bèn cười nói :

- Huynh đệ không cần phải nói rõ, ngu tỷ đã tin rồi.

Cốc Mộng Viễn tuy kịp thời ngừng lại, chưa tiết lộ ra điều sư môn cấm đoán, nhưng lòng chàng hết sức băn khoăn lo lắng, chỉ sợ Tần Linh Sương trách mình, từ đây sẽ không thành tâm đối xử với mình nữa, giờ nghe Tần Linh Sương thốt ra những lời cảm thông như vậy, chàng vô cùng cảm kích nói :

- Vì hạn định của sư môn, xin tỷ tỷ thứ lỗi cho tiểu đệ…

Tần Linh Sương cười ngắt lời :

- Cốc huynh đệ, Chưởng Cô Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan trong Kiếm Lâm tứ tuyệt chính là vị cô cô đã thất tung của huynh đệ.

Cốc Mộng Viễn lúc nghe Tần Linh Sương đề cập đến Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan, lòng đã mẫn cảm đó chính là người thân của mình, giờ nghe chính miệng Tần Linh Sương nói ra, chàng bất giác sinh lòng ngưỡng mộ, khẽ nói :

- Thật ư? Lão nhân gia ấy hiện đang ở đâu?

Tần Linh Sương lắc đầu :

- Ngu tỷ chỉ biết Băng Tâm Hồng Tụ chắc chắn là lệnh cô cô, nhưng hiện đang ở đâu thì ngu tỷ không biết.

Cốc Mộng Viễn lộ vẻ thất vọng :

- Vậy thì… cõi đời bao la, tiểu đệ biết đâu mà tìm?

Tần Linh Sương khúc khích cười :

- Cốc huynh đệ, cuộc đời có rất nhiều điều, chỉ có thể gặp mà không thể cầu. Tuy nhiên, nếu huynh đệ lưu ý tìm gặp những người có quan hệ với lệnh cô cô khi xưa, rất có thể sẽ tìm ra manh mối.

Cốc Mộng Viễn cười ảo não :

- Cũng đành phải vậy thôi. Tỷ tỷ còn việc gì nữa không?

Tần Linh Sương mỉm cười :

- Có một điều, huynh đệ cần phải nhớ thật kỹ.

- Xin tỷ tỷ cứ nói.

Tần Linh Sương thở dài khẽ nói :

- Giang hồ đầy hiểm ác, võ lâm lắm gian trá, huynh đệ mới dấn thân vào, cần phải luôn thận trọng, lòng hại người không nên có, nhưng lòng phòng người thì rất cần phải có.

Những lời tha thiết quan hoài ấy đã khiến Cốc Mộng Viễn bỗng tiêu tan hào khí thay vào đó là nỗi sầu ly biệt, lưu luyến không nỡ rời.

Chàng bất giác ngây người nhìn Tần Linh Sương, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Tần Linh Sương bị chàng nhìn đến thẹn đỏ mặt, bẽn lẽn nói :

- Cốc huynh đệ sao lại nhìn tỷ tỷ thế này?

Dứt lời nàng cúi đầu cúi xuống.

Cốc Mộng Viễn giật mình quay về thực tại, bất giác cũng đỏ bừng mặt, ấp úng nói :

- Tỷ tỷ thâm tình hậu ý, tiểu đệ suốt đời khó thể đền đáp.

Tần Linh Sương nguýt chàng, não nề nói :

- Cốc huynh đệ không nên nói tiếng đền đáp, chỉ mong từ nay huynh đệ đừng quên ngu tỷ là được rồi.

Cốc Mộng Viễn sâu lắng nhìn Tần Linh Sương, chợt cảm thấy lòng vô vàn xốn xang, nước mắt dâng ngập bờ mi, định nói gì đó nhưng rồi lặng thinh.

Tần Linh Sương cũng lòng buồn chất ngất, khẽ buông tiếng thở dài não nuột :

- Cốc huynh đệ… hãy hết sức bảo trọng.

Tiếng nói nàng nhẹ như gió thoảng, nhưng lọt vào tai Cốc Mộng Viễn chẳng khác như một tiếng sấm rền.

Chàng bỗng quay phắt đi, hai tay vung nhẹ, người phóng xuống hồ nhanh như bay, với thế Đăng Bình Độ Thủy vô cùng ngoạn mục, lướt đi trên mặt nước hệt như một làn khói nhẹ.

Tần Linh Sương hai giọt lệ nóng lăn dài xuống má, mắt nhìn bóng dáng Cốc Mộng Viễn xa dần, giọng u oán lẩm bẩm :

- Tại sao chàng lại là cháu của Nam Nho? Tại sao mình lại là cháu của Khô Trúc? Trời… thật quá bất công… Trong tương lai kết cuộc sẽ ra sao?… Vì sao trời lại xui khiến hai người quen nhau…?

Mắt nàng nhòe đi, lòng nàng cũng mềm đi.

* * * * *

Một chiếc thuyền mui hình thoi, hai mái dầm chèo đi như bay, xuôi dòng lướt đi.

Một thiếu niên áo xanh hai tay chắp sau lưng đứng nơi mũi thuyền, mặt chàng đầy vẻ nôn nóng, lo lắng lẫn bâng khuâng, và thỉnh thoảng lại thêm vẻ bi phẫn xen vào.

Chàng chính là Cốc Mộng Viễn đã lướt sóng vượt qua mười dặm Động Đình hồ, đến Nhạc Dương lâu lập túc thuê thuyền xuôi dòng đuổi theo Tây Sơn Tiều Tẩu.

Chàng biết nhóm Tây Sơn Tiều Tẩu chắc chắn sẽ theo đường thủy đến Hoàng Sơn, nhưng chàng đã đuổi đến Cửu Giang mà vẫn chưa thấy tung tích bọn họ đâu cả.

Cốc Mộng Viễn chẳng thể không sinh lòng hoài nghi, chả lẽ Tây Sơn Tiều Tẩu đã bỏ thuyền lên bờ rồi ư?

Hay là họ đã gặp sự cố gì khi còn ở trong vùng hai tỉnh Hồ Bắc và Giang Tây rồi?

Đường đến Hoàng Sơn gần hơn hết là từ Bành Trạch lên bờ, vượt qua Mai Lĩnh tiến vào tỉnh An Huy, sau đó qua Kỳ Môn vào Kiềm Huyện vào núi, hoặc từ Kỳ Môn trực tiếp theo đường núi đến Hoàng Sơn.

Từ Cửu Giang đi xuống theo đường thủy chừng vài giờ là đến Bành Trạch nên Cốc Mộng Viễn không dám đi tiếp nữa, định ở lại Cửu Giang triệt để dò la một phen.

Thế nhưng, biết tìm ai để thám thính đây?

Trên đường, chàng đều nhờ người chèo thuyền hỏi thăm, lúc này chàng chẳng thể nhờ vào người chèo thuyền được nữa, phải tự tìm cách mới được.

Chàng không có người quen trên giang hồ, thậm chí ở mỗi nơi có những nhân vật võ lâm nào có tiếng tăm, chàng cũng không biết. Thế nên chàng không sao tiến hành được cuộc dò la, hối hận khôn cùng.

Chàng hối hận vì sao mình không hỏi Tần tỷ tỷ trên đường đi nên hỏi thăm ai, nhưng bây giờ thì đã muộn rồi.

Chàng đi quanh Cửu Giang hơn nửa ngày trời, sau cùng đã thất vọng trở về thuyền.

Thần tình của chàng sớm lọt vào mắt thuyền gia, trên đường nhất cử nhất động của chàng đều tỏ ra thiếu kinh nghiệm giang hồ. Thế nhưng, những người sinh sống trên sông nước, cũng biết ít nhiều về chuyện giang hồ, có điều việc không liên quan đến họ nên thuyền gia không bận tâm mà thôi.

Lúc này thuyền gia thấy Cốc Mộng Viễn tiu nghỉu như vậy cũng lấy làm thương hại, bèn lên tiếng :

- Công tử không dò la được gì ư?

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn lắc đầu :

- Không.

Đoạn đưa mắt nhìn thuyền gia hỏi :

- Thuyền gia đại ca có thể nghĩ cách giùm tại hạ được chăng?

Thuyền gia cười :

- Công tử cần nghĩ cách gì?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Trong thành Cửu Giang này có nhân vật võ lâm nào hay không? Hoặc là người có chút danh tiếng trên giang hồ cũng được. Thuyền gia đại ca có thể hỏi giúp tại hạ được không?

Thuyền gia giả lả :

- Khi nãy công tử không hỏi sao?

Cốc Mộng Viễn cười ảo não :

- Có, nhưng không ai chịu nói cả.

Thuyền gia cười :

- Có lẽ họ thấy công tử lạ mặt chứ gì?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Tại hạ cũng không hiểu, nhưng hỏi ai cũng lắc đầu không biết.

Thuyền gia là người đã từng sống trên sông nước mấy mươi năm, biết nhiều hiểu rộng, nghe vậy liền biết ngay là vùng Cửu Giang này hẳn đã có xảy ra chuyện gì rồi, bèn ôm quyền cười nói :

- Để tiểu nhân đi thử xem ra sao.

Cốc Mộng Viễn cảm kích nói :

- Làm phiền thuyền gia đại ca quá.

- Công tử hãy chờ tin lành đi.

Thuyền gia nói xong liền lên bờ bỏ đi.

Lúc này trời đã hoàng hôn, nắng chiều nhuộm vàng mặt sông, những chiếc buồm trắng cũng trở nên vàng ánh.

Cốc Mộng Viễn thẫn thờ đứng nơi mũi thuyền, hồi tưởng lại mọi sự đã xảy ra trong những ngày qua...

Từ trên đỉnh Triều Vân phong đến bây giờ, cuộc đời chàng đã chuyển biến qua nhiều.

Sự hiểm ác của người này, sự tàn bạo trong võ lâm, sự giết chóc trên giang hồ…

Và chàng cũng nghĩ đến Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi chịu chết tặng chàng bảo vật, lúc ông phanh ngực lấy Tử Vân kim trâm ra, ánh mắt ông ngập đầy kỳ vọng…

Chàng bất giác thò tay vào lòng, lấy ra một ngọn trâm vàng dài chừng năm tấc.

Đây chỉ là một ngọn trâm to hơn trâm thường một chút, chạm trỗ rất đẹp và ẩn hiện vân tím, nhưng nó lại khiến biết bao người lưu huyết táng mạng.

Chàng ngây ngẩn nhìn ngọn trâm vàng, nhớ lại những lời trăng trối chân thành của Cửu Thiên Thần Sát :

- Cốc lão đệ, lão phu bình sanh tuy không có đại thiện, nhưng cũng chẳng có đại ác, rất là bình phàm, nghĩ lại thật hết sức hổ thẹn. Nhưng kể từ khi ngẫu nhiên có được Tử Vân kim trâm này, lòng dạ lão phu thay đổi hẳn, đã nhì thấy rõ bộ mặt vị kỷ của các bằng hữu võ lâm, thề liều chết bảo vệ chiếc trâm vàng này để chờ một cao thủ trẻ tuổi có thể tin cậy được để trao lại, nên lão phu bất chấp tổn thất ba mươi năm công lực, cất giấu trâm này vào trong xương hông… Giờ đây nó đã thuộc về lão đệ, những mong bằng vào ngọn trâm vàng này, lão đệ có thể mở được cửa Tử Vân tiên phủ của hai vợ chồng tiền cổ kỳ hiệp Thiên Toàn kiếm khách Vu Vong Cơ và Huyền Băng Ngọc Nữ Hạ Vô Trần, lấy được Tử Vân bí kíp, luyện thành võ công cái thế, duy trì chính nghĩa võ lâm.

Vợ chồng lão phu dù táng thân tại Vu Sơn cũng chẳng chút hối tiếc, nhất là từ khi gặp lão đệ, lão phu tâm nguyện đã tròn. Ôi! Còn một việc riêng nữa đã khiến vợ chồng lão phu không sao an tâm được, nên lão phu yêu cầu lão đệ giúp lão phu hoàn thành tâm nguyện ấy…

Cốc Mộng Viễn còn nhớ rất rõ, khi ấy Cửu Thiên Thần Sát nói đến câu ấy, trên gương mặt trắng bệch đã ngập đầy vẻ hiền từ :

- Lão đệ có bằng lòng không? Ôi… vợ chồng lão phu chỉ có một người con gái duy nhất, nay đã hơn bốn mươi tuổi rồi… nhưng rất là bướng bỉnh… Trong mười mấy năm qua, vợ chồng lão phu đã tìm kiếm khắp nơi nhưng không gặp, nhưng chẳng tin là y đã chết… nên chỉ có hai con đường, một là lánh xa hồng trần, hai là bị kẻ thù cầm giam…

bởi y đã lụy vì tình… Lão đệ có thể giúp lão phu hoàn thành tâm nguyện ấy không? Khi nào gặp y, hãy nói cho y biết chỗ vùi xương của vợ chồng lão phu… Nếu chẳng may y đã bị người sát hại, xin lão đệ hãy báo thù giùm cho.

Cốc Mộng Viễn mắt nhòa hẳn đi, tay cầm Tử Vân kim trâm đứng thừ ra hồi lâu.

Đột nhiên, một tiếng cười khẽ vang, Cốc Mộng Viễn giật mình…

- Xin chào huynh đài…

Tiếng nói thật trong trẻo và khoảng cách thật gần.

Cốc Mộng Viễn quay phắt lại nhìn chỉ thấy một thiếu niên áo trắng tuổi chừng mười tám, mười chín, dáng vẻ thanh cao thoát tục đang đứng trên một chiếc thuyền to hai cột buồm màu đen cách chừng ba thước, hai tay ôm quyền hướng về mình mỉm cười.

Cốc Mộng Viễn vội cất Tử Vân kim trâm vào người, ôm quyền đáp lễ, cao giọng cười nói :

- Huynh đài nói chuyện với tại hạ phải không?

Thiếu niên áo trắng cười :

- Vâng, tại hạ muốn được kết bạn với huynh đài…

Phi thân qua thuyền Cốc Mộng Viễn, cười nói tiếp :

- Tại hạ chuẩn bị, người Đông Hải, dám hỏi huynh đài cao tánh đại danh?

Cốc Mộng Viễn hết sức kinh ngạc trước thân pháp phi thân qua thuyền của thiếu niên áo trắng, bởi y như là bước ngang qua vậy, bèn thầm cảnh giác cười nói :

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn, người Thiên Đài.

Thiếu niên áo trắng như thoáng sửng sốt, cười nói :

- Thì ra là Cốc huynh, ngưỡng mộ đã lâu.

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nghĩ :

- Danh tánh chưa biết mà lại ngưỡng mộ từ lâu, rõ là dối trá hết sức.

Thiếu niên áo trắng lại cười nói :

- Vừa rồi tiểu đệ dừng thuyền ở đây, thấy Cốc huynh khí độ siêu phàm, nên mới mạo muội lên tiếng làm quen… Cốc huynh không trách chứ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Tại hạ hết sức vui mừng được trò chuyện với huynh đài.

Thiếu niên áo trắng bỗng cười nói :

- Tiểu đệ phen này từ Đông Hải vào Trung Nguyên chính vì muốn kết giao với một số bằng hữu trẻ có tài cán, cho nên…

Y bỗng ngưng lời, ngoảnh lại đưa tay chỉ vào chiếc thuyền đen của mình nói :

- Cốc huynh có thể dời bước sang thuyền tiểu đệ đàm đạo chăng?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Tiểu đệ hiện đang có việc bận…

Thiếu niên áo trắng khúc khích cười :

- Cốc huynh nói dối, lúc nãy tiểu đệ thấy Cốc huynh tay cầm Tử Vân kim trâm do vị hồng nhan tri kỷ nào đó tặng, mắt rớm lệ đứng thừ ra, đâu như có việc bận…?

Cốc Mộng Viễn rúng động cõi lòng, thiếu niên áo trắng này sao biết đó là Tử Vân kim trâm? Chả lẽ y biết lai lịch của kim trâm ư?

Xem tiếp hồi 9 Tầm Dương giang đầu dạ lưu khách

9. Hồi 9 Tầm Dương Giang Đầu Dạ Lưu Khách

- Cổ huynh vừa mới nói gì vậy?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Tiểu đệ chỉ nói là Cốc huynh tay cầm kim trâm đứng thừ ra, không như là có việc gì gấp.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo Cổ huynh một chuyện, Cổ huynh bỗng dưng muốn làm quen với tại hạ thật ra là có dụng ý gì?

Cổ Hoàn Bạch cười lạnh lùng :

- Chẳng lẽ lại chóng quên đến vậy, lúc nãy tiểu đệ đã chẳng nói rồi là gì?

Cốc Mộng Viễn lạnh lùng :

- Các hạ có thật là vì muốn kết giao với nhân vật Trung Nguyên nên mới làm quen tại hạ không?

Cổ Hoàn Bạch thản nhiên cười :

- Nếu không vì vậy, tiểu đệ lặn lội vào Trung Nguyên làm gì?

Cốc Mộng Viễn nhận thấy chàng thiếu niên áo trắng này tâm trí rất thông minh linh lợi, mặc dù ánh mắt quá sống động, nhưng cũng không phải là người nham hiểm, chẳng qua gương mặt đầy chính khí đượm chút vẻ tinh nghịch mà thôi.

Chàng vốn là người thật thà trung hậu, lòng nghĩ vậy, hoài nghi liền tiêu tan, ôm quyền cười nói :

- Cổ huynh, tại hạ mới xuất đạo giang hồ, chưa có kinh nghiệm về nhận xét con người nên chẳng thể không thận trọng đề phòng, vừa rồi đã có lời mạo phạm, những mong Cổ huynh lượng thứ cho.

Cổ Hoàn Bạch không chấp nhất, cười nói :

- Đi lại trên giang hồ cẩn thận là phải. Cốc huynh nói vậy là quá khách sáo rồi.

Y miệng tuy nói vậy, nhưng lòng lại thầm cười Cốc Mộng Viễn xem ra rất thông minh, mà thật sự lại là một kẻ đại ngốc không hơn không kém.

Y nghĩ, bình thủy tương phùng, sao biết mình không có mưu đồ bất lợi cho y? Hơn nữa, lòng mình dù hoài nghi người khác, sao thể thẳng thắn nói ra thế này?

Cốc Mộng Viễn khi đã không còn hoài nghi đối phương, dĩ nhiên nhận thấy chẳng có gì là không nói ra được, ngay khi Cổ Hoàn Bạch trong lòng đang thầm cười chàng ngốc nghếch, chàng lại cười nói :

- Chẳng giấu gì Cổ huynh, tại hạ quả thật là đang ở đây chờ một người, nên khi nãy mới không chịu sang thuyền Cổ huynh.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Người Cốc huynh chờ quan trọng lắm sao?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, hết sức quan trọng.

- Vậy thì người ấy hẳn là một nhân vật xuất sắc trong võ lâm rồi.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Cổ huynh lần này đoán sai rồi, người tại hạ chờ chính là thuyền gia chủ nhân chiếc thuyền này.

Cổ Hoàn Bạch dù thông minh tuyệt đỉnh, lần này cũng hết sức bất ngờ, ngạc nhiên nói :

- Vậy thì tiểu đệ thật không hiểu, cho dù Cốc huynh có sai bảo thuyền gia đi làm việc gì đó, cũng đâu cần phải nôn nóng chờ đợi như vậy?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch :

- Tại hạ đã gặp một việc hết sức khó khăn, bởi thiếu kinh nghiệm giang hồ, không sao lo liệu được, đành phải nhờ thuyền gia đi giúp, nên ở đây chờ đợi vậy.

Cổ Hoàn Bạch cười ha hả :

- Nếu Cốc huynh quả thật là ở đây để chờ thuyền gia, tiểu đệ vẫn muốn mời Cốc huynh sang thuyền tiểu đệ, để tiểu đệ chuẩn bị vài món cùng Cốc huynh thù tạc một phen.

Cốc Mộng Viễn xua tay :

- Mới gặp nhau lần đầu, sao thể quấy rầy, vả lại…

Cổ Hoàn Bạch cười thành khẩn :

- Cốc huynh đã là bằng hữu trong võ lâm, hà tất khách sáo như vậy? Về việc Cốc huynh chờ đợi thuyền gia, chỉ cần căn dặn người trên thuyền một tiếng, khi nào thuyền gia về đến lập tức bảo y sang thuyền tiểu đệ báo lại kết quả cho Cốc huynh, vậy cũng tiện thôi mà.

Cốc Mộng Viễn nghe hữu lý, đành cười nói :

- Thịnh tình Cổ huynh, tại hạ đành phải hổ thẹn nhận lãnh.

Cổ Hoàn Bạch quay đầu cười :

- Xin mời Cốc huynh.

Đoạn cất bước trở về thuyền mình, Cốc Mộng Viễn liền theo sau ngay.

Hai người đi đến một chiếc bàn nhỏ và hai chiếc ghế dựa đặt cạnh cửa sổ khoang thuyền ngồi xuống.

Cốc Mộng Viễn đang lấy làm lạ vì trên thuyền không có bóng người, bỗng thấy Cổ Hoàn Bạch đưa tay kéo một dải lụa tím nằm bên rèm cửa sổ thông xuống đất, liền thấy hai tỳ nữ vén rèm cửa khoang bước vào, buông rủ hai tay cung kính đứng trước mặt Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười hỏi :

- Cốc huynh tửu lượng thế nào?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Tại hạ chỉ uống được ba ly thôi.

Cổ Hoàn Bạch bông đùa :

- Tam bôi thông đại đạo, nhất túy giải thiên sầu. Cốc huynh đã có tửu lượng ba ly, hẳn nhiên sẽ không say khướt trong ba ly rồi.

Đoạn quay sang hai tỳ nữ nói :

- Một ấm Đào Hoa túy, sáu món ăn tươi nhạt.

Hai tỳ nữ cung kính vâng dạ, rồi quay người lui ra.

Cốc Mộng Viễn nhận thấy hai tỳ nữ này thân pháp rất nhanh nhẹn, tợ hồ như võ công chẳng kém, liền tức đề cao cảnh giác, tuyệt đối không được uống say.

Lát sau, một ấm rượu và sáu món ăn đã được mang vào.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn sáu tỳ nữ mang rượu và thức ăn vào, thảy đều trẻ đẹp, tuổi chừng mười lăm, mười sáu. Chàng bất giác thầm chau mày, vị Cổ huynh này thật quá phong lưu.

Cổ Hoàn Bạch cười dài mời khách, hai người đi đến một chiếc bàn bát tiên ngồi xuống đối diện nhau.

Hai tỳ nữ áo lục đứng bên rót đầy rượu vào chiếc ly ngọc đặt trước mặt hai người, sau đó liền lui ra.

Cổ Hoàn Bạch nâng ly cười nói :

- Tiểu đệ xin kính Cốc huynh.

Cốc Mộng Viễn nâng ly lên, uống cạn một hơi, cười nói :

- Cổ huynh…

Bỗng thấy ly rượu trong tay Cổ Hoàn Bạch chỉ vơi đi chút ít, còn mình thì uống cạn một hơi như thèm khát rượu từ lâu, thật đáng xấu hổ.

Nhưng Cổ Hoàn Bạch không chú ý, lại cầm ấm rượu rót đầy ly cho chàng, cười nói :

- Cốc huynh, rượu này uống được chứ?

Cốc Mộng Viễn giờ mới nhớ lại rượu vừa uống có màu hồng nhạt, chất như hổ phách, hương thơm ngào ngạt, chẳng kém gì Hàn Bích Thiên Niên Lộ của Tần Linh Sương.

Bèn vội cười nói :

- Ngon lắm, thật là hảo hạng.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Cốc huynh đã khen ngon sao không uống thêm ba ly nữa?

Đoạn lại nâng ly mời.

Cốc Mộng Viễn lần này rút kinh nghiệm, cũng chỉ nhấm chút ít mà thôi.

Cổ Hoàn Bạch đảo tròn mắt cười :

- Cốc huynh sao lần này lại khiêm tốn thế này?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ bởi trong lòng có việc, sợ rượu ngon say người nên không dám uống nhiều.

- Tiểu đệ tuy mang rượu đi khắp chân trời, nhưng tửu lượng rất kém.

Cổ Hoàn Bạch tiện tay đẩy ấm Đào Hoa túy đến trước mặt Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Nếu Cốc huynh tửu khá, hãy cứ tự uống vài ly, Đào Hoa túy này có công hiệu bảo nguyên ích khí… nhưng có điều huynh không nên uống quá nhiều kẻo lỡ việc.

Cốc Mộng Viễn thấy nụ cười củ Cổ Hoàn Bạch có phần ủy mị và thiếu hào khí, nhưng lời nói của y đã khiến cho Cốc Mộng Viễn hết sức cảm kích.

Đồng thời, Cốc Mộng Viễn cũng nhận thấy ý nghĩ hoài nghi đối phương định chuốc rượu mình cho say hầu có hành động bất lợi thật là với dạ tiểu nhân độ lòng quân tử.

Chàng chầm chậm nâng ly, mỉm cười nói :

- Cổ huynh thật là người tao nhã, tiểu đệ được quen biết Cổ huynh là tam sinh hữu hạnh.

Lúc này chàng đã không còn chút hoài nghi trong lòng, nên lời nói cũng có phần thẳng thắn chân thành.

Nhưng lại khiến Cổ Hoàn Bạch thoáng đỏ mặt, mắt chằm chặp nhìn vào mặt Cốc Mộng Viễn, như muốn nhận xét xem câu "tam sinh hữu hạnh" đã phát xuất từ nội tâm hay chỉ là đầu môi chót lưỡi, hoặc có dụng ý gì nào khác.

Lẽ đương nhiên, câu giải đáp Cổ Hoàn Bạch đã có được là mặt Cốc Mộng Viễn đầy vẻ chân thành.

Cổ Hoàn Bạch đưa một tay nghịch ngợm chiếc ly ngọc đặt trên bàn, cười nói :

- Cốc huynh lúc nãy chờ đợi thuyền gia có vẻ rất là bồn chồn, chẳng hay Cốc huynh đã bảo thuyền gia lo liệu việc quan trọng gì vậy?

Cốc Mộng Viễn thoáng trầm ngâm :

- Việc này liên quan đến mấy mươi mạng người và Chưởng môn nhân bốn đại môn phái…

Cổ Hoàn Bạch xen lời :

- Cốc huynh phải chăng là đệ tử của một trong năm đại môn phái?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Tiểu đệ không thuộc năm đại môn phái.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Cốc huynh không phải là người trong năm đại môn phái, vậy thì…

Y vốn định nói hà tất phải nóng lòng lo và mạo hiểm vì việc của kẻ khác, nhưng lúc này đã biết Cốc Mộng Viễn là người giàu lòng nghĩa hiệp, nếu khuyên chàng không nên lo việc người, hẳn sẽ khiến chàng nảy sinh ác cảm, thậm chí tức giận bỏ đi và khinh khi mình, nên vội đổi giọng nói :

- Tấm lòng nghĩa hiệp của Cốc huynh thật khiến tiểu đệ hết sức khâm phục, nhưng chẳng hay Cốc huynh có thể cho tiểu đệ biết rõ nguyên nhân chăng?

Cốc Mộng Viễn cười khiêm tốn :

- Cổ huynh quá khen, tiểu đệ chẳng qua chỉ là hành động theo lẽ phải thôi.

Ngưng chốc lát, sắp xếp lại ý nghĩ trong lòng đoạn nói tiếp :

- Chuyện đã xảy ra tại thịnh hội Động Đình hồ hồi mười hôm trước…

Cổ Hoàn Bạch cười xen lời :

- Tiểu đệ ngược dòng đi lên chính là định đến Động Đình hồ dự xem thịnh hội ấy, chẳng ngờ dọc đường đã gặp chút việc rác rối, để khiến lỡ qua cơ hội…

Y lộ vẻ luyến tiếc, lắc đầu nói tiếp :

- Chẳng ngờ lại may mắn được gặp Cốc huynh, dù không được mắt thấy thì cũng được tai nghe.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Cổ huynh thật là người mau mắn.

Thế là chàng bèn kể lại mọi sự việc xảy ra tại thịnh hội Động Đình hồ.

Nghe xong Cổ Hoàn Bạch mỉm cười nói :

- Cốc huynh, vị Hàn Bích cung chủ Tần Linh Sương đẹp lắm có phải không?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy trong lòng hết sức không vui, thầm nhủ :

- Vị Cổ huynh đệ này thật là phong lưu quen tính, vừa nghe nói đến đàn bà là quan tâm đến ngay đẹp hay xấu.

Nhưng miệng vẫn đáp :

- Tần tỷ tỷ quả đẹp như thiên tiên.

Cổ Hoàn Bạch thoáng biến sắc mặt :

- Cốc huynh đã gọi nàng ấy là tỷ tỷ, hai người hẳn là có quan hệ sâu đậm lắm rồi.

Có lẽ Cốc huynh đã hưởng hết diễm phúc của vị Tần tỷ tỷ ấy rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn tái mặt :

- Cổ huynh nói vậy là có ý gì?

Cổ Hoàn Bạch lạnh lùng :

- Cốc huynh có được một vị hồng nhan tri kỷ như vậy, tiểu đệ mừng cho Cốc huynh mà thôi.

Cốc Mộng Viễn đứng phắt dậy, cười khảy :

- Xin cáo từ.

Cổ Hoàn Bạch thật không ngờ Cốc Mộng Viễn lại thay đổi đột ngột như vậy, bèn vội đứng lên nói :

- Cốc huynh sao lại…

Trong nhất thời không sao tìm được lời thích đáng để nói.

Cốc Mộng Viễn đanh giọng :

- Cổ huynh phong lưu quen tính, cứ việc tay bồng tay ôm, mang theo vợ đẹp thiếp xinh phô trương với võ lâm, còn tại hạ với Tần tỷ tỷ chỉ là đạo nghĩa chi giao, tại hạ kính Tần tỷ tỷ là cân quốc kỳ nữ, không chút dính dáng đến tư tình nhi nữ, lời lẽ Cổ huynh vừa rồi thật hết sức bẩn tai, nên tại hạ xin cáo từ.

Đoạn quay người toan bỏ đi.

Cổ Hoàn Bạch lúc này tâm thần đã ổn định, nghe vậy bèn cười nói :

- Tiểu đệ nhất thời lỡ lời, xin Cốc huynh đừng trách. Vả lại, tiểu đệ vẫn không hề có ý sỉ nhục Cốc huynh, mà tiểu đệ chỉ đùa với Cốc huynh thôi.

Cốc Mộng Viễn thấy Cổ Hoàn Bạch mặt đầy vẻ bối rối lo lắng, lời nói thật sự phát xuất từ nội tâm, bèn đành nhếch môi cười nói :

- Huynh đệ không trách tội Cổ huynh.

Cổ Hoàn Bạch vui mừng cười :

- Cốc huynh đã không trách tội vậy xin Cốc huynh đừng vội bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn khẽ thở dài :

- Huynh đệ, thuyền gia đến giờ vẫn chưa trở về, thật khó mà yên tâm được.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Mời Cốc huynh ngồi xuống, tiểu đệ còn có điều cần nói.

Cốc Mộng Viễn do dự :

- Huynh đệ thật hết sức nóng lòng muốn lên bờ đi tìm thuyền gia...

Cổ Hoàn Bạch cười bí ẩn :

- Điều tiểu đệ muốn nói chính là việc ấy.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt ngạc nhiên :

- Cổ huynh biết thuyền gia...

- Tuy tiểu đệ không biết thuyền gia đi đâu, nhưng có thể đoán ra...

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Cổ huynh không nói dối đấy chứ?

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Xin Cốc huynh hãy ngồi xuống trước đã, để tiểu đệ vạch cho Cốc huynh một lược sách nhé.

Cốc Mộng Viễn ngồi xuống, cười hỏi :

- Cổ huynh vạch lược sách gì nào?

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Cốc huynh đã phái thuyền gia kia đi thám thính xem trong vùng Cửu Giang này có bao nhiêu nhân vật tiếng tăm phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng vậy.

- Sau khi thuyền gia thám thính ra Cốc huynh sẽ lập tức nhắm vào thủ hạ của những người ấy, hỏi thăm xem gần đây có người của bốn đại môn phái đến đây hay không chứ gì?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Huynh đệ chưa nghĩ đến điều ấy không có dặn thuyền gia.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy là Cốc huynh định chờ khi thuyền gia thám thính rõ ràng rồi đích thân tìm đến nơi bái viếng hỏi thăm chứ gì?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Không sai, huynh đệ quả có ý nghĩ đó.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Theo tiểu đệ nhận thấy thì phen này Cốc huynh đã uổng phí tâm cơ rồi.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Lẽ nào lại vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lát nữa thuyền gia về đến Cốc huynh sẽ tin ngay.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Cổ huynh có thể cho biết vì sao không?

Cổ Hoàn Bạch một tay chõi cằm, nhìn vào Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc huynh, tiểu đệ muốn hỏi ngược lại Cốc huynh một điều.

- Cổ huynh cứ hỏi.

- Lúc này nếu có ai hỏi Cốc huynh về tung tích của các Chưởng môn nhân bốn phái, Cốc huynh sẽ trả lời thế nào? Không biết hay là tiết lộ ra hết?

Cốc Mộng Viễn chẳng ngờ Cổ Hoàn Bạch lại hỏi như vậy, nhất thời thật khó trả lời.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi mới nói :

- Chỉ cần chẳng phải là kẻ gian tà, đương nhiên là huynh đệ sẽ nói thật.

Cổ Hoàn Bạch gật gù :

- Cốc huynh chẳng hổ là nam nhi đội trời đạp đất, nếu bọn gian tà mà nghe câu nói của Cốc huynh, hẳn sẽ xấu hổ chết được…

Bỗng đảo tròn đôi mắt, nói tiếp :

- Tiểu đệ chẳng rõ Cốc huynh bằng cách nào mà phân biệt được đối phương là chính hay tà?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nhận xét qua lời nói và vẻ mặt, lẽ nào không phân biệt ra được?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy Cốc huynh thử nói xem tiểu đệ là chính nhân hay gian tà?

Cốc Mộng Viễn không suy nghĩ đáp liền :

- Cổ huynh hẳn nhiên là chính nhân rồi.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Dựa vào đâu?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cổ huynh mặt đầy chính khí, nói năng cao nhã, đương nhiên là hạng chính nhân.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy không nén được cười đến ngặt nghẽo.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên ngẩn người :

- Cổ huynh… Chả lẽ huynh đệ đã nói sai ư?

Cổ Hoàn Bạch cố gắng lắm mới nén được cười, thở hổn hển nói :

- Theo cách thức phân biệt người tốt xấu của Cốc huynh, có lẽ tất cả mọi người trong võ lâm lúc gặp Cốc huynh lần đầu đều không có người nào xấu cả.

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn :

- Cổ huynh muốn nói…

Cổ Hoàn Bạch bỗng nghiêm mặt :

- Không được đâu, cách nhận xét về con người của Cốc huynh rất dễ bị kẻ xấu đánh lừa.

Cốc Mộng Viễn không tin lắc đầu :

- Sự thành thật trong lòng luôn biểu hiện ra mặt, trừ phi… Cổ huynh có diệu pháp gì ư?

Cổ Hoàn Bạch nghiêm túc :

- Không có diệu pháp gì cả, chỉ một câu, đừng bao giờ tin ai một cách tuyệt đối, vậy thôi.

Cốc Mộng Viễn rất không đồng ý, chàng là người trung hậu, cho rằng nếu mình không tin người khác, người khác sao thể tin mình? Và hơn nữa, nếu nói vậy thì Cổ Hoàn Bạch chẳng phải cũng không tin mình sao?

Chàng bỗng lạnh lùng nói :

- Cổ huynh, xem ra chúng ta không cùng chung tư tưởng rồi.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy hoảng kinh, vội hỏi :

- Cốc huynh nói như vậy nghĩa là sao?

Cốc Mộng Viễn cười khẩy :

- Cổ huynh bảo là đừng bao giờ tin ai, vậy chẳng phải Cổ huynh cũng không tin cả huynh đệ hay sao?

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy liền nhẹ người, cười nói :

- Chỉ có vậy ư?

- Huynh đệ tuyệt đối không đồng ý với quan điểm ấy của Cổ huynh.

Cổ Hoàn Bạch cười giả lả :

- Người chí thành như Cốc huynh, trên đời dễ có mấy ai, tiểu đệ dù không tin tất cả người trong thiên hạ, nhưng riêng đối với Cốc huynh thì tuyệt đối không hoài nghi.

Đôi tay nõn nà như phụ nữ của Cổ Hoàn Bạch lại nghịch ngợm chiếc ly ngọc, ánh mắt thoáng vẻ u buồn nói :

- Cốc huynh, lòng người ta khó thể lường được khi chưa hiểu được lòng dạ đối phương, Cốc huynh sao thể không đề phòng?

Cốc Mộng Viễn biết Cổ Hoàn Bạch nói không sai, nhưng dẫu sao chàng cũng nhận thấy vậy là quá thiên khích, sự tốt xấu của con người ít nhiều cũng có thể nhận ra chứ.

- Dù sao huynh đệ cũng nghĩ là Cổ huynh không nên quơ đũa cả nắm, xem người đời thảy đều xấu xa cả.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Huynh đệ không phản đối quan điểm của Cốc huynh, nhưng nếu tiểu đệ có thể tin người khác, ngoại trừ người chí thành như Cốc huynh, tiểu đệ nhất định phải qua một thời gian dài nhận xét, xem rõ người ấy lời nói có đi đôi với hành động hay không.

Cốc Mộng Viễn khâm phục, cười :

- Đúng vậy, huynh đệ hiểu ý Cổ huynh rồi, vừa rồi huynh đệ đã sai…

Cổ Hoàn Bạch cười tiếp lời :

- Nếu Cốc huynh mà không trách tiểu đệ, thú thật tiểu đệ cũng thật hoài nghi Cốc huynh.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Ồ!

- Trong con người của Cốc huynh, quan điểm ấy rất là hợp đạo lý, không thì đâu biểu hiện Cốc huynh là một bậc quân tử chí thành.

Cốc Mộng Viễn nghe Cổ Hoàn Bạch giải thích như vậy thì đành lắc đầu cười ngượng.

Cổ Hoàn Bạch nói tiếp :

- Cốc huynh tất lấy làm lạ, trên đời này có rất nhiều điều chỉ có thể hiểu mà không thể nói, khí chất như Cốc huynh khiến người vừa gặp là cảm thấy quý mến và khâm phục, không sợ có sự dối trá, nên tiểu đệ mới nói thà không tin tất cả người trong thiên hạ, chứ chẳng thể không tin Cốc huynh.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cổ huynh đề cao huynh đệ quá đủ rồi, nhưng cho đến giờ Cổ huynh vẫn chưa nói ra lược sách gì đó.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Phải rồi, chúng ta đã đi quá xa chính đề rồi. Khi nãy tiểu đệ hỏi Cốc huynh, nếu có ai hỏi Cốc huynh về việc của năm đại môn phái, Cốc huynh có tiết lộ ra hết hay không. Đương nhiên rất có thể Cốc huynh nói ra, nhưng theo tiểu đệ nghĩ, kẻ khác không hẳn là như vậy.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Cổ huynh muốn nói là ngay thuyền gia cũng sẽ không thám thính được gì ư?

- Tám chín phần mười là như vậy.

Cốc Mộng Viễn chau mày lo âu :

- Vậy biết làm sao đây? Cổ huynh, Côn Luân huynh đệ phải đi một chuyến Hoàng Sơn mới được.

Cổ Hoàn Bạch cười bí ẩn :

- Cốc huynh đừng vội lo, tuy thuyền gia thám thính vô hiệu, nhưng tiểu đệ có cách thám thính ra Tây Sơn Tiều Tẩu có đi ngang qua đây hay không.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Cổ huynh, huynh đệ thật là tiếc khi gặp được Cổ huynh quá muộn.

Cổ Hoàn Bạch bỗng lại rúng động toàn thân, như thể trong câu nói của Cốc Mộng Viễn có vật gì đâm thật đau y vậy.

Nhưng đáng tiếc là Cốc Mộng Viễn không hề nhận thấy.

Cổ Hoàn Bạch tuy biến sắc mặt, nhưng chỉ một thoáng đã trở lại bình thường, cười giòn nói :

- Cốc huynh, cá đã nàm trên thớt, chẳng gì phải vội, chỉ cần từ nay Cốc huynh bằng lòng cho tiểu đệ cùng Cốc huynh hành tẩu giang hồ, tiểu đệ chảng phải nói khoác, chắc chắn sẽ giúp cho Cốc huynh công thành danh toại.

Cốc Mộng Viễn cảm động cười :

- Cổ huynh đề cao huynh đệ thế này, huynh đệ thật không biết nói sao mới phải.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ mới gặp Cốc huynh lần đầu mà như đã quen từ thuở nào, những lời khách sáo từ nay xin miễn.

Đoạn bỗng nhìn chốt vào mặt Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc huynh năm nay bao nhiêu tuổi?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đã sống uổng phí hai mươi hai năm rồi.

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Tiểu đệ chỉ mới mười bảy, vậy tiểu đệ gọi là huynh là đại ca được chăng?

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Vậy thì khuất tất hiền đệ quá.

Cổ Hoàn Bạch khúc khích cười :

- Đại ca vốn lớn tuổi hơn mà, có gì là khuất tất kia chứ?

Đoạn bỗng đứng lên, vòng tay xá dài nói :

- Đại ca, tiểu đệ xin kính chào.

Cốc Mộng Viễn vội đáp lễ, cười nói :

- Hiền đệ cũng lại khách sáo rồi đó.

Đoạn cả hai người cùng ha hả cười to.

Cổ Hoàn Bạch như còn vui sướng hơn Cốc Mộng Viễn, vừa ngồi xuống liền nói :

- Đại ca, chúng ta nói chuyện nghiêm túc nhé.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Chính mới là người nói chuyện không nghiêm túc, vậy mà nói như là Cốc Mộng Viễn này không chịu nói chuyện nghiêm túc vậy.

Nhưng chàng lại cười :

- Ngu huynh đang định thỉnh giáo hiền đệ đây.

Cổ Hoàn Bạch nghiêm giọng :

- Lát nữa khi thuyền gia về đến, nếu kết quả đúng như tiểu đệ đã dự đoán thì đại ca nên ở lại Cửu Giang một đêm.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vậy thì trễ nãi chuyến đi Hoàng Sơn còn gì?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đại ca đừng quên là tiểu đệ cũng cần phải đi đến Hoàng Sơn.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Hiền đệ… đến Hoàng Sơn làm gì vậy?

- Đại ca vừa rồi chẳng phải đã bằng lòng cho tiểu đệ đi cùng…

- Ồ…

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười to :

- Thật đáng đánh đòn ngu huynh, suýt nữa đã quên mất.

Cổ Hoàn Bạch cười não nề :

- Nếu là lời nói của Tần tỷ tỷ, đại ca cũng quên ư?

Cốc Mộng Viễn đỏ bừng mặt, ấp úng :

- Hiền đệ không nên đùa như vậy, kẻ xúc phạm đến Tần tỷ tỷ…

Cổ Hoàn Bạch thấy chàng bối rối, lòng như không nỡ, cười nói :

- Thôi được rồi, đại ca đừng lo, từ nay tiểu đệ sẽ không đem Tần tỷ tỷ yêu quý của đại ca ra đùa nữa đâu.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Hiền đệ sao lại vậy nữa rồi?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đại ca, tiểu đệ có lúc thật ngay cả miệng mình cũng không quản lý nổi.

Cốc Mộng Viễn cười bông đùa :

- Nói nhiều dễ chuốc họa vào thân, từ nay ngu huynh phải quản lý hiền đệ mới được.

Cổ Hoàn Bạch cũng bông đùa :

- Vậy thì làm phiền đại ca rồi…

Bỗng lại đổi giọng nghiêm túc nói :

- Đại ca, sở dĩ tiểu đệ bảo đại ca đêm nay khoan đi là vì tiểu đệ còn có một chút việc hẹn giải quyết vào canh hai đêm nay, nên tiểu đệ không muốn thất hẹn.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đấng đại trượng phu hành sự là phải như vậy, nếu không có tín nghĩa thì chẳng đáng làm người.

Cổ Hoàn Bạch mặt lộ trông mong hỏi :

- Đại ca có chịu ở lại vì tiểu đệ hay không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Nếu hiền đệ không thấy trở ngại thì ngu huynh ở lại.

Cổ Hoàn Bạch mừng đến nhảy cẫng lên, cười nói :

- Đại ca tốt quá.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu thở dài :

- Đối với hiền đệ thì tốt, nhưng đối với ngu huynh thì rất là sốt ruột.

Cổ Hoàn Bạch lườm chàng cười :

- Đại ca tưởng việc này không liên quan gì đến đại ca ư?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Liên quan thế nào?

- Việc đêm nay của tiểu đệ rất có thể sẽ đem lại cho đại ca một tin mừng bất ngờ đấy.

- Ồ!

- Những người có danh vọng nhất trong vùng Tầm Dương này đêm nay đều sẽ đến miếu Quan Đế ở phía đông thành theo lời hẹn của tiểu đệ…

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc xen lời :

- Thật vậy ư?

- Tiểu đệ lẽ nào lại lừa dối đại ca?

- Hiền đệ vì việc gì mà lại hẹn họ gặp nhau tại miếu Quan Đế vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ chẳng qua chỉ muốn xem thử thành Tầm Dương này có bao nhiêu hào kiệt có thể kết giao mà thôi.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Hiền đệ thật quá quắt.

Ngay khi ấy, thuyền gia thở hào hển chạy đến, nhưng y bị ngăn lại ở mũi thuyền, nóng ruột lớn tiếng gọi :

- Cốc tướng công! Cốc tướng công, tiểu nhân đã về rồi đây.

Cốc Mộng Viễn vừa định nói, Cổ Hoàn Bạch đã cao giọng :

- Xuân nhi, hãy cho y vào.

Lát sau, một tỳ nữ áo đỏ đã đưa thuyền gia đi vào khoang thuyền.

Thuyền gia vừa thấy Cốc Mộng Viễn, vội đi đến vòng tay nói :

- Tướng công, tiểu nhân thật đáng tội chết, lặn lội suốt nửa ngày trời mà chẳng được tích sự gì, nhưng có điều tiểu nhân cũng có hỏi thăm được một người có tiếng tăm trong thành Cửu Giang này.

- Ai vậy?

Cốc Mộng Viễn sau khi nghe Cổ Hoàn Bạch phân tích, đã biết trước kết quả nên lòng không còn nôn nóng nữa.

Thuyền gia cung kính đáp :

- Đó là Kim chưởng thần kiếm Vũ Bình.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch, Cổ Hoàn Bạch gật đầu, chàng bèn nói :

- Tốt lắm, thuyền gia đại ca hãy về thuyền trước, đêm nay chúng ta ở lại đây được rồi.

Thuyền gia lại vòng tay xá dài, đoạn quay người lui ra.

Cốc Mộng Viễn quay sang Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Hiền đệ, đêm nay mọi sự ngu huynh đều nghe theo sự sắp xếp của hiền đệ đấy.

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Yên tâm, không ai dám ngược đãi đại ca đâu.

Đoạn hai người cùng buông tiếng cười dài…

Xem tiếp hồi 10 Quan Đế miếu quần hào tụ hội

10. Hồi 10 Quan Đế Miếu Quần Hào Tụ Hội

Trời đêm tối mịt, ngoại trừ vài đốm sao lưa thưa, bốn bề xòe tay ra không thấy năm ngón.

Nhưng trong miếu Quan Đế thì đèn đuốc sáng choang, như thể ban ngày.

Trong đại điện, bóng người lố nhố, tiếng người râm ran, thỉnh thoảng lại vang lên vài tiếng quát mắng :

- Tên tiểu tử này hẳn không phải là kẻ tốt lành…

- Lão tử không tin là một đứa nhãi ranh miệng còn hôi sữa mà lại dám đến đây lộng hành, trừ phi lão tử Thiết La Kim Cang Lam bá này không còn sống…

- Khốn kiếp thật là khốn kiếp, một tên tiểu tử mới dứt sữa mà lại dám hiếp người…

- Lão tử phải trừng trị hắn một phen nên thân mới được…

- Hừ, tên tiểu tử này có lẽ chán sống rồi.

- Thật không ngờ tên tiểu tử ấy ngay cả người của Tam Nghĩa phủ cũng dám trêu vào, rõ là đã ăn tim gấu gan beo…

Tiếng mắng chửi mỗi lúc càng to hơn như thể người này muốn tỏ ra khí phách hơn người kia vậy.

Nhưng trong số mấy mươi người ấy cũng có kẻ chuyên vạch lưng tìm vết, cuối cùng là một câu nói đã khiến cho mọi người cứng họng :

- Thôi đừng la ó nữa, có giỏi thì đừng đến. Mẹ kiếp, có gan sao không đón giữa đường, giết quách tên tiểu tử ấy, xách đầu mang đến đây cho mọi người xem thử.

Ngay khi ấy hai bóng người từ trên một chiếc thuyền to ở bến sông Tầm Dương phi thân lên bờ, tốc độ nhanh khôn tả, chớp mắt đã mất dạng.

Cũng cùng lúc ấy, vị lão anh hùng Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình mà lão thuyền gia đã nói đang, đang cùng hai vị nghĩa đệ từ trong Tam Nghĩa phủ bước ra.

Đoạn đường từ bến sông đến miếu Quan Đế tuy xa hơn, nhưng hai bóng người kia đã đến trước.

Ánh đèn trước cửa miếu soi sáng mặt hai người, thật là anh tuấn siêu phàm.

Khi hai người vào đến đại điện, quần hùng thảy đều trầm trồ khen ngợi.

Người đi trước nửa bước là Cổ Hoàn Bạch, đương nhiên người đi sau là Cốc Mộng Viễn.

Cổ Hoàn Bạch quét mắt nhìn quần hùng trong điện, đoạn cười khảy lạnh lùng nói :

- Canh hai đã đến, chủ nhân Tam Nghĩa phủ sao chưa có mặt?

Ánh mắt lạnh như điện của Cổ Hoàn Bạch khiến quần hùng thảy đều rúng động tâm thần, tiếp đến là tiếng quát hỏi của y càng khiến mọi người kinh hãi đứng bật dậy, nhưng không một ai dám lên tiếng trả lời.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày, kéo tay Cốc Mộng Viễn, hai người chậm bước đi đến trên đầu một chiếc bàn vuông đặt trước tượng thần Quang Đế, vụt quay người lại, buông một tiếng cười lạnh lùng.

Cốc Mộng Viễn ngay khi quay người, chợt nhận thấy trong hai mươi mấy vị hào kiệt võ lâm, có một người vẫn ngồi ở một góc không đứng lên.

Chàng biết, Cổ Hoàn Bạch vì bị những người đứng cản mất tầm nhìn nên không trông thấy, không thì đó là cái cớ để cho Cổ Hoàn Bạch nổi đóa còn gì?

Chính vì lẽ đó, Cốc Mộng Viễn không muốn Cổ Hoàn Bạch gây tổn thương cho kẻ khác, nên chàng làm ngơ, không nói cho Cổ Hoàn Bạch biết.

Lúc này, Cổ Hoàn Bạch với giọng lạnh rợn người nói :

- Thiệu Phi, tất cả mọi người đều đã được thông báo rồi chứ?

Liền tức một người từ bên phải bước ra, ôm quyền nói :

- Lời dặn bảo của công tử, khiếu hóa này sao dám không tuân, tất cả những người tiếng tăm trong vòng năm mươi dặm quanh thành Tầm Dương này đều có mặt đầy đủ.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, chỉ thấy Thiệu Phi là một khiếu hóa mù mắt phải, hẳn y là người của Cái bang.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc hỏi :

- Vậy Tầm Dương tam nghĩa đâu?

Thiệu Phi cung kính đáp :

- Khiếu hóa đã thông báo với Tam Nghĩa phủ trước tiên.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng "hừ" lạnh lùng quát :

- Vậy sao không thấy đến?

Thiệu Phi giật nảy mình, ấp úng đáp :

- Đó thì… khiếu hóa… đâu… biết…

Cổ Hoàn Bạch lại lạnh lùng quát lớn :

- Thiệu Phi, nếu Độc Nhãn Phi Ưng ngươi không muốn trở thành "Độc nhãn tử cẩu" thì hãy lập tức đến Tam Nghĩa phủ gọi ba lão khốn kiếp ấy đến cho tiểu gia…

Chưa dứt lời bỗng nghe một chuỗi cười quái dị từ ngoài vọng vào.

Tiếng cười vừa dứt, lập tức vọng vào một giọng già nua nói :

- Huynh đệ lão phu đã đến rồi đây, các hạ đừng trút giận vào Thiệu Phi.

Dứt tiếng, người đã xuất hiện nơi cửa điện.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, Tầm Dương tam nghĩa thì ra là ba vị lão nhân.

Chàng bất giác chau mày, lòng thầm nhủ :

- Cổ hiền đệ sao lại ngạo mạn vô cớ với cả ba vị lão nhân gia thế này?

Khi vừa nghe tiếng cười, Cổ Hoàn Bạch biết ngay Tầm Dương tam nghĩa đã đến, liền khoát tay với Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi quát :

- Ngươi tạm lui ra.

Khi Tầm Dương tam nghĩa vừa hiện thân, Cổ Hoàn Bạch mặt lạnh như băng sương, cười sắc lạnh :

- Các vị rõ là hống hách, nhưng chẳng biết có đủ tư cách để mà ra mặt kẻ cả ở trước mặt tiểu gia hay không.

Đột nhiên vung tay, một chưởng nhẹ nhàng bổ về phía Tầm Dương tam nghĩa.

Một luồng kình phong kèm theo tiếng rít lảnh lót, bắn ra nhanh như tia chớp.

Tầm Dương tam nghĩa không ngờ đối phương xuất thủ đột ngột như vậy, ba người đều hết sức lúng túng.

Lão nhân áo đen đứng trước vội hất tay áo cùng phất và quát :

- Lui mau.

Ba người bị buộc phải tung mình lui sau tám thước, ra ngoài đại điện, dáng vẻ hết sức thảm não.

Lão nhân áo đen bởi vung tay áo tiếp chưởng nên dù đã thoái lui tám thước mà vẫn bị chưởng lực của Cổ Hoàn Bạch đẩy cho loạng choạng lùi thêm hai bước nữa mới đứng vững lại được.

Cổ Hoàn Bạch chờ cho ba người đứng vững lại mới ha hả cười to nói :

- Ngay cả một chưởng của tiểu gia mà cũng không đỡ nổi, vậy mà dám ra mặt hống hách hả?

Quét mắt nhìn quần hùng trong điện lạnh lùng nói :

- Vị nào không phục hãy ra đây thử xem?

Ai dám thử? Một chưởng của y tuy chưa thể khiến quần hùng khiếp đởm, nhưng ít ra cũng khiến họ không dám chống đối.

Lúc này Tầm Dương tam nghĩa râu tóc dựng đứng, mặt đầy tức giận, trừng mắt từng bước đi vào điện.

Cốc Mộng Viễn quay sang Cổ Hoàn Bạch khẽ hỏi :

- Hiền đệ, ba người này là danh vọng thế nào trong giang hồ?

Cổ Hoàn Bạch cười khẽ nói :

- Bề ngoài thì rất tốt, nhưng lòng dạ thì rất có vấn đề.

Cốc Mộng Viễn cười hiểu ý, không nói gì nữa.

Tam Dương Tam Nghĩa đi đến còn cách hai người chừng hơn trượng, mới dừng bước đứng lại.

Cốc Mộng Viễn nhìn kỹ ba người lão nhân áo đen vừa tiếp chưởng vẫn đi trước một chút, có lẽ là lão đại trong Tam nghĩa.

Chỉ thấy lão nhân áo đen mặt xanh sao, ba chòm râu dài phủ ngực, tóc xám mũi cao, mắt rực tinh quang, tuy trong lúc thịnh nộ mà vẫn giữ được phong độ ung dung.

Bên trái là lão nhân áo vàng cao to, tuổi chừng ngoài năm mươi, trọc đầu, mày rậm, miệng rộng mắt tròn, mặt đỏ như chu sa, và râu ria xồm xoàm.

Bên phải là lão nhân áo trắng đầu mang, mắt chuột, hai má hóp sâu, người cao không đến năm thước, gầy quắt queo và dưới cằm không râu.

Ba người vừa đứng lại, lão nhân áo đen liền cất giọng quát hỏi :

- Huynh đệ lão phu ẩn cư Tầm Dương đã lâu không màng đến chuyện thị phi trên giang hồ, tiểu tử ngươi phen này đã viện vào tính mạng của các vị bằng hữu võ lâm Tầm Dương, uy hiếp huynh đệ lão phu đến đây gặp ngươi, thật ra có dụng tâm gì? Nếu trả lời không xong thì chớ trách lão phu…

Cổ Hoàn Bạch không chờ cho lão nhân áo đen thốt ra những lời khó nghe, bỗng quát :

- Tiểu gia trước đây chỉ hành động theo sở thích của mình.

Lại quét mắt nhìn quần hùng, nói tiếp :

- Tại hạ là Cổ Hoàn Bạch ở Đông Hải, còn vị này…

Đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn :

- Là Cốc Mộng Viễn, đại ca của tại hạ, Thiếu trang chủ Thiên Đài Cốc trang.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy suýt nữa đã cười phá lên, Thiên Đài có Cốc trang bao giờ? Và Cốc thiếu trang chủ ở đâu chui ra thế này?

Tuy nhiên chàng cũng hết sức bội phục Cổ Hoàn Bạch.

Chỉ nghe Cổ Hoàn Bạch nói tiếp :

- Thiệu Phi, hãy đến đây giới thiệu ba vị này cho bổn thiếu gia.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi vội cung kính tiến ra, đưa tay chỉ Tầm Dương tam nghĩa nói :

- Ba vị là…

Lão nhân áo đen bỗng cười khảy quát :

- Để lão phu tự giới thiệu được rồi.

Quắc mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn, đoạn cao giọng nói :

- Lão phu là Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình.

Lão nhân áo vàng đứng bên trái tiếp lời :

- Lão phu là Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Lão nhân vạm vỡ này quả xứng đáng với từ "Khôi".

Lão nhân áo trắng bên phải hắng giọng nói :

- Lão phu là Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên.

Cổ Hoàn Bạch cười ha hả :

- Đại danh ba vị, rất tiếc tại hạ chưa từng nghe qua.

Chẳng màng đến vẻ mặt đối phương ba người, quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Đại ca có từng nghe qua chưa?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Ngu huynh nghe cũng rất lạ tai.

Cổ Hoàn Bạch cười ha hả :

- Thiệu Phi, nhân vật võ lâm trong vùng Tầm Dương này quả thật có mặt đầy đủ rồi chứ?

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi thầm nhủ :

- Tiểu sát tinh này sao biết rồi mà cứ hỏi mãi thế?

Nhưng y vẫn cung kính đáp :

- Bẩm công tử, theo khiếu hóa này biết thì đều có mặt đầy đủ rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc :

- Tốt lắm, Thiệu Phi hãy tạm đứng sang một bên, tại hạ cần hỏi thăm các vị chủ nhân Tam Nghĩa phủ một chuyện trước…

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền động tâm thầm nhủ :

- Chả lẽ y lo chuyện của mình trước hay sao?

Cổ Hoàn Bạch cao giọng :

- Vũ lão nhân gia, tại hạ có một việc cần thọ giáo.

Trước khinh sau kính, thay đổi thái độ nhanh chóng, Cổ Hoàn Bạch này thật khó hiểu.

Nhưng Cốc Mộng Viễn lòng hết sức cảm động, chàng thật không ngờ vị huynh đệ cuồng ngạo này vì việc của chàng mà lại chịu nói năng nhỏ nhẹ như vậy.

Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình như hết sức kinh ngạc trước giọng nói dịu dàng bất ngờ của Cổ Hoàn Bạch, vội nói :

- Xin các hạ cứ nói.

Cổ Hoàn Bạch liếc mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Lão nhân gia có thể cho huynh đệ tại hạ biết nhóm người của Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư đã đi ngang qua vùng này vào lúc nào chăng?

Câu hỏi ấy Cổ Hoàn Bạch vừa thốt ra, quần hùng trong điện miếu thảy đều biến sắc mặt.

Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình sửng sốt lùi nhanh sau nửa bước.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, lòng đã hiểu ra rất nhiều.

Đương nhiên chàng cũng hết sức khâm phục lời lẽ khôn khéo của Cổ Hoàn Bạch, quả quyết là đối phương biết mới hỏi, nếu đổi lại là mình, e cả đời cũng không được như vậy.

Cổ Hoàn Bạch thừa lúc đối phương sửng sốt, cười hỏi tiếp :

- Lão nhân gia, chúng ta là bạn chứ đâu phải là địch.

Câu nói ấy có vẻ lấp lửng, khiến Tầm Dương tam nghĩa lại càng thêm hoang mang, bối rối hồi lâu chẳng thốt nên lời.

- Cổ lão đệ, điều ấy xin thứ cho lão phu khó thể phụng cáo.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy bỗng buông tiếng cười dài.

Cốc Mộng Viễn bỗng tiến tới một bước nói :

- Lão nhân gia, vị Cổ huynh đệ này của tại hạ tính rất ngang bướng, nếu lời nói có gì đắc tội, xin hãy niệm tình bỏ qua…

Nào ngờ Cốc Mộng Viễn chưa dứt lời, Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên đột nhiên với thân pháp kỳ tuyệt lướt đến trước mặt Cốc Mộng Viễn :

- Tiểu tử, ngươi chớ khua môi múa mỏ, lão phu bắt giữ ngươi làm con tin trước đã.

Trong tiếng quát, tay phải năm ngón đã nắm lấy cổ tay trái Cốc Mộng Viễn.

Sự thể quá đột ngột bất ngờ, Cốc Mộng Viễn không sao tránh kịp, đành cười ảo não nói :

- Lão trượng xuất thủ ám toán thế này đâu phải là hành động của một danh gia?

Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên cười lạnh lùng :

- Đối với hạng chuột nhắt như ngươi chẳng cần phải nói chuyện đạo lý…

Bỗng nghe tiếng quát vang :

- Buông tay ra.

Cổ Hoàn Bạch từ trên không lao xuống, song chưởng bổ vào Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên.

Sử Chính Nguyên là người rất xảo quyệt, đâu để cho Cổ Hoàn Bạch đắc thủ dễ dàng, năm ngón tay phải liền tăng sức, kéo Cốc Mộng Viễn lui nhanh ra xa ba thước, đồng thời cười hăng hắc nói :

- Tiểu tử thối tha, ngươi chớ mơ tưởng.

Cùng lúc ấy, Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình và Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung cùng lúc xuất thủ, bốn chưởng tung ra đón tiếp song chưởng của Cổ Hoàn Bạch.

"Bùng" một tiếng vang rền, hai lão nhân cùng lùi sau một bước.

Cổ Hoàn Bạch bởi người đang ở trên không, không có điểm tựa nên bị chưởng lực đối phương đẩy bay lên cao cả trượng, rơi xuống chỗ cũ.

Quần hào trong điện thảy đều kinh ngạc thoái lui, chỉ mỗi mình Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên đang khống chế Cốc Mộng Viễn là vẫn thản nhiên đứng yên.

Cổ Hoàn Bạch bởi quá quan tâm cho Cốc đại ca của mình, nên ra chiêu hết sức kích động, chân vừa chạm đất lập tức buông tiếng quát vang, lại tung người lao tới.

Phen này y cùng tấn công cả Kim Chưởng Thần Kiếm và Tam Quang Kiếm Khôi, chia ra mỗi người một chưởng hai chỉ.

Hai lão nhân này biết chàng thiếu niên này công lực rất hùng mạnh, nếu ngang tiếp, dù hai người cũng không chống nổi, liền vừa vung chưởng đón cản là lách người sang bên.

Phản ứng này đúng như dự liệu mong muốn của Cổ Hoàn Bạch, y liền tức thừa cơ lướt tới đến trước mặt Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên, vung chỉ điểm vào huyệt Khúc Trì lão ta.

Sử Chính Nguyên như đã đoán biết trước, Cổ Hoàn Bạch vừa xuất chỉ, lão ta đã buông tiếng cười khảy, lùi nhanh ba bước, đồng thời tay phải xiết mạnh, đưa Cốc Mộng Viễn đứng chắn trước mặt.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy thất kinh, vội triệt chỉ lui bước…

Nhưng đã quá muộn, chỉ lực y đã trúng vào giữa ngực Cốc Mộng Viễn.

Cổ Hoàn Bạch hồn phi phách tán, hét lên một tiếng thảng thốt, chẳng còn màng đến nguy hiểm xung quanh, nhào vào lòng Cốc Mộng Viễn.

- Tiểu tử…

Cổ Hoàn Bạch chỉ nghe Sử Chính Nguyên thét lên một tiếng ghê rợn, và đồng thời bỗng cảm thấy có một cánh tay ôm ngang lưng mình, y giật mình kinh hãi.

Cổ Hoàn Bạch chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị người đó kéo lướt sang bên, nhìn kỹ tột cùng sửng sốt, thì ra lại chính là Cốc Mộng Viễn, và đưa mắt nhìn Mê Hồn Bộ Sử Chính Nguyên, lão ta đang nằm sóng soài trên mặt đất.

Cốc Mộng Viễn buông Cổ Hoàn Bạch ra, nhìn y mỉm cười, đoạn sải bước đi đến trước mặt Kim Chưởng Thần Kiếm Vũ Bình và Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung, nhếch môi lên cười nói :

- Sử Chính Nguyên giở trò ám toán vô sỉ. Tại hạ bình sanh rất căm giận hạng tiểu nhân như thế nên đã dùng Thiên Chấn thiền công phế bỏ võ công lão ta.

- Thiên Chấn thiền công…

Kim Chưởng Thần Kiếm và Tam Quang Kiếm Khôi cùng sửng sốt nhìn nhau kêu lên.

Ngay cả Cổ Hoàn Bạch cũng nghiên đầu ngơ ngẩn nhìn Cốc Mộng Viễn, y cơ hồ không tin vào tai mình.

Sau cùng, không nén được thắc mắc, khẽ hỏi :

- Cốc đại ca quả thực đã dùng Thiên Chấn thiền công gây tổn thương kinh mạch của Sử Chính Nguyên, hủy mất võ công của lão ta ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Nguy huynh không bao giờ nói ngoa.

Lúc này Kim Chưởng Thần Kiếm sải bước đi đến, hướng về Cốc Mộng Viễn ôm quyền cười nói :

- Cốc lão đệ, Độn Hình Tẩu Khúc Trực lão tiền bối, chủ nhân Ngoa Thạch Hiên ẩn cư trên đỉnh Thủy Tính phong Hoàng Sơn chính là tôn sư của lão đệ ư?

Cốc Mộng Viễn chau mày, thầm nhủ :

- Cứ mỗi lần mình sử dụng một môn võ công là lại có người hỏi này hỏi nọ, thật bực mình quá.

Hơn nữa nếu người nào cũng xem chàng là đệ tử của người có võ công mà chàng đã sử dụng, mỗi lần chàng phải giải thích thì thật là phiền phức.

Đương nhiên, chàng chẳng thể không trả lời, đành nói :

- Khúc lão tiền bối không phải là sư phụ của tại hạ.

Câu trả lời của chàng khiến mọi người đều ngạc nhiên sững sờ.

Cổ Hoàn Bạch bỗng nói :

- Vũ Bình, các hạ khỏi cần thắc mắc đến vấn đề này, giờ hãy thành thật trả lời, bốn vị Chưởng môn nhân đã đi ngang qua đây lúc nào?

Kim Chưởng Thần Kiếm lắc đầu :

- Lão phu quả thật không hề gặp bốn vị Chưởng môn nhân bốn phái.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Bổn thiếu gia không tin…

Y đảo nhanh mắt, bỗnglại cười khảy nói :

- Vũ Bình, bổn thiếu gia hẹn gặp các vị tại đây đêm nay ngoại trừ hỏi thăm về tung tích bốn vị Chưởng môn nhân, còn có một việc quan trọng khác nữa.

Kim Chưởng Thần Kiếm cố nén giận nói :

- Xin các hạ cứ nói.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, trầm giọng hỏi :

- Các hạ có biết Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù không?

Kim Chưởng Thần Kiếm tái mặt thừ ra nhìn Cổ Hoàn Bạch hồi lâu không sao trả lời được.

Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung như kinh ngạc trước thần thái khác thường của Kim Chưởng Thần Kiếm, hai mắt trân trối nhìn vào mặt Kim Chưởng Thần Kiếm, cũng đứng thừ người tại chỗ.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng cười dài, nói tiếp :

- Vũ Bình, hẳn các hạ biết Lam Nhân Trù là Phó bang chủ Tam Âm bang, mà Tam Âm bang không hề có Phân đường ở Tầm Dương, Phó bang chủ lại đường đột đến đây, hắc hắc…

Y bỗng tiến tới một bước, giận dữ đưa tay trỏ Kim Chưởng Thần Kiếm, vẻ mặt đang biến đổi liên hồi, gằn giọng nói :

- Các hạ là một hào kiệt võ lâm đứng đầu Tam nghĩa, hãy trả lời bổn thiếu gia trước mặt các vị đồng đạo võ lâm đi.

Trước những câu hỏi dồn dập của Cổ Hoàn Bạch, Kim Chưởng Thần Kiếm thoái lui lia lịa, toàn thân run rẩy ra chiều hết sức khiếp hãi.

Quần hào trong miếu Quan Đế thảy đều đưa mắt nhìn Kim Chưởng Thần Kiếm, chờ xem lão ta trả lời thế nào.

Kim Chưởng Thần Kiếm lúc này đã biết cơ sự đã lộ, nếu không nói ra rất có thể chuốc họa sát thân, bèn bấm bụng nói :

- Lão phu bằng lòng trả lời minh bạch những câu hỏi của Cổ công tử…

Ngoảnh lại nhìn Tam Quang Kiếm Khôi, đoạn mới nói tiếp :

- Lam Nhân Trù quả đã có đến Tầm Dương trước đây ba hôm, và đã ở trong Tam Nghĩa phủ của lão phu, mãi đến hôm qua mới rời khỏi…

Tam Quang Kiếm Khôi trợn to mắt cất lời :

- Đại ca, việc ấy sao tiểu đệ không hề hay biết?

Kim Chưởng Thần Kiếm gượng cười :

- Tính nết của nhị đệ, ngu huynh biết rất rõ, nên đã không cho nhị đệ biết.

- Đại ca, vậy chẳng phải…

Tam Quang Kiếm Khôi vốn định nói "chẳng phải đã bán đứng huynh đệ ư?", nhưng vì nghĩ đến mấy mươi năm giao tình, nên đổi lời nói :

- … chẳng phải đã xem tiểu đệ như người ngoài ư?

Câu nói trái ngược với nguyên ý, Tam Quang Kiếm Khôi không cảm thấy gì, nhưng Kim Chưởng Thần Kiếm thì hết sức mừng rỡ.

Cổ Hoàn Bạch lại lạnh lùng nói :

- Vũ Bình, hãy cho biết mục đích đến đây của Lam Nhân Trù.

Kim Chưởng Thần Kiếm lại do dự không chịu trả lời.

Cổ Hoàn Bạch tức giận quát :

- Các hạ nói mà không giữ lời ư?

Kim Chưởng Thần Kiếm vụt chau mày :

- Việc này… quan hệ quá to tát… lão phu thật không gánh chịu nổi.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc :

- Thiếu gia chính là đã theo dõi Lam Nhân Trù từ Nhạn Đãng đến đây, các hạ tưởng không nói ra là bổn thiếu gia không biết hay sao?

Y bỗng quay sang Cốc Mộng Viễn cười thâm ý, hỏi tiếp :

- Lam Nhân Trù phải chăng đến đây vì việc của bốn vị Chưởng môn nhân năm phái? Vũ Bình, nghe đâu các hạ cũng là xuất thân từ năm đại môn phái phải không?

Kim Chưởng Thần Kiếm ngập ngừng khẽ đáp :

- Không sai, lão phu là đệ tử phái Võ Đang.

Đoạn đưa tay chỉ Tam Quang Kiếm Khôi :

- Còn Vương nhị đệ là môn hạ Hoa Sơn.

Cổ Hoàn Bạch đảo mắt :

- Sử Chính Nguyên thì sao?

- Y là sư đệ của lão phu.

Cốc Mộng Viễn bỗng buông tiếng cười dài nói :

- Hiền đệ thật là người có lòng.

Đoạn tiến tới một bước, trỏ Kim Chưởng Thần Kiếm nói :

- Trong bốn vị Chưởng môn nhân không có Nhất Thanh đạo trưởng, Chưởng môn nhân Võ Đang của các hạ, nên các vị đã cấu kết với Lam Nhân Trù đứng ra đánh cướp bốn vị Chưởng môn nhân…

Kim Chưởng Thần Kiếm xua tay ngắt lời :

- Cốc lão đệ, sự thật không phải vậy đâu.

Cổ Hoàn Bạch cười tiếp lời :

- Các hạ định chối quanh ư? Vũ Bình, tuy Cốc đại ca tin, nhưng thiếu gia không bị mắc lừa một cách dễ dàng như vậy đâu.

Kim Chưởng Thần Kiếm thở dài :

- Lam Nhân Trù đến đây đúng là vì việc bốn vị Chưởng môn nhân.

- Ồ!

Cốc Mộng Viễn tuy đã khẳng định việc Lam Nhân Trù đến đây là có liên quan đến bốn vị Chưởng môn nhân, nhưng khi nghe Kim Chưởng Thần Kiếm thừa nhận, chàng vẫn không khỏi bật lên một tiếng sửng sốt.

Kim Chưởng Thần Kiếm nói tiếp :

- Nhưng huynh đệ lão phu không hề tham dự.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác rúng động cõi lòng, chỉ một câu nói của Vũ Bình đã chứng minh một sự thật, đó là nhóm người Tây Sơn Tiểu Tẩu và bốn vị Chưởng môn hẳn đã xảy ra bất trắc tại vùng Cửu Giang này rồi.

Chàng bàng hoàng quát hỏi :

- Vậy Lam Nhân Trù hiện giờ ở đâu?

Kim Chưởng Thần Kiếm cười ảo não :

- Lão phu quả tình không biết.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Các hạ định đổ trút hết ư?

- Cổ công tử không tin sao?

Cổ Hoàn Bạch lại cười khảy :

- Lam Nhân Trù đã ở trong Tam Nghĩa phủ của các hạ, nếu bảo không biết hành tung hiện tại của y, thật chẳng ai có thể tin được.

Kim Chưởng Thần Kiếm lắc đầu :

- Cổ công tử, huynh đệ lão phu không hề gia nhập Tam Âm bang, cho nên mọi hành động của người trong bang, huynh đệ lão phu không dám hỏi đến.

Cổ Hoàn Bạch bỗng mắt rực tinh quang, quát hỏi :

- Hay nhỉ! Các vị đã không gia nhập Tam Âm bang, cớ sao lại tiếp đãi Phó bang chủ Tam Âm bang ở trong Tam Nghĩa phủ.

Kim Chưởng Thần Kiếm giật nảy mình :

- Đó là…

- Không có đó với kia gì cả, các hạ không nên giở trò là hơn.

Cổ Hoàn Bạch miệng lưỡi quả là ghê gớm.

Kim Chưởng Thần Kiếm đưa mắt nhìn hai người, bỗng nhắm mắt lại nói :

- Lão phu đã bị cưỡng bức.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt hỏi :

- Ai cưỡng bức?

Kim Chưởng Thần Kiếm chầm chậm từ trong người đưa ra một vật màu đen, nói :

- Huynh đệ lão phu chính là bị vật này cưỡng bức.

Đoạn trao vật màu đen ấy cho Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn đón lấy xem, chỉ thấy nó là một thanh kiếm nhỏ bằng ngọc đen, chạm trỗ hoa văn tinh xảo, dài cỡ ba tấc và rộng năm phân, trọng lượng khá nặng.

Trên chuôi kiếm có khắc bốn chữ "Khu Quỷ Kinh Thần" và mặt kia thì chỉ khắc một chữ "Sắc" (răn bảo)

Cốc Mộng Viễn không hiểu Mặc Ngọc Tiểu Kiếm này đại biểu gì, xem xong chỉ nhếch môi cười trao cho Cổ Hoàn Bạch và nói :

- Hiền đệ, ngu huynh không biết lai lịch của thanh kiếm này.

Cổ Hoàn Bạch cười cười, đón lấy tiểu kiếm, không thèm xem, ném trả lại cho Kim Chưởng Thần Kiếm, giọng khinh miệt nói :

- Khu Quỷ Thần Kiếm Sắc bé nhỏ này của Lý Hàm Băng mà đáng để cho Tầm Dương tam nghĩa các vị hồn xiêu phách lạc đến vậy sao?

Khi Kim Chưởng Thần Kiếm lấy Mặc Ngọc Tiểu Kiếm ra, kể cả Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung, thảy đều biến sắc mặt, kinh hoàng thất sắc.

Câu nói của Cổ Hoàn Bạch càng khiến họ khiếp đởm kinh tâm.

Kim Chưởng Thần Kiếm đón lấy Khu Quỷ Kinh Thần Kiếm Sắc, cười não nề nói :

- Mặc Ngọc Tiểu Kiếm Khu Quỷ Kinh Thần, Cổ công tử đã biết, hẳn cũng rõ chủ nhân của kiếm này võ công cao siêu và lòng dạ tàn ác dường nào… Cổ công tử không sợ chủ nhân Mặc Ngọc Tiểu Kiếm, đương nhiên có thể xem thường, nhưng huynh đệ lão phu rất biết tự xét mình, cho nên…

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc ngắt lời :

- Vũ Bình, thiếu gia không cần biết các hạ bị ai cưỡng bức, hành tung của Lam Nhân Trù và bốn vị Chưởng môn nhân, hôm nay các hạ nhất định phải nói ra.

Kim Chưởng Thần Kiếm tái mặt :

- Cổ công tử không thấy vậy là ép buộc người quá đáng ư?

Cổ Hoàn Bạch đanh giọng :

- Thiếu gia không cần biết, các hạ có chịu nói hay không?

Đoạn nhướng mày, như định chuẩn bị động thủ.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nắm lấy cổ tay Cổ Hoàn Bạch, nhìn Kim Chưởng Thần Kiếm trầm giọng nói :

- Lão trượng quả thật không biết Lam Nhân Trù đã đi đâu ư?

Kim Chưởng Thần Kiếm bực tức :

- Lão phu nói rõ thế này là đã chấp nhận cái chết, nếu biết hành tung của Lam Nhân Trù thì còn giấu giếm làm gì chứ?

Cốc Mộng Viễn thấy Kim Chưởng Thần Kiếm nói cũng đúng, bèn cười nói :

- Lão trượng, Lam Nhân Trù đã rời khỏi đây lúc nào vậy?

- Lúc…

Bỗng nghe "phập" một tiếng, rồi thì có một vòi máu phún ra, nếu Cốc Mộng Viễn mà không phản ứng nhanh, kéo Cổ Hoàn Bạch lùi chéo sang bên ba bước, hẳn lúc này đã máu me đầy mình rồi.

Theo sau tiếng "phập" khô khan ấy, Kim Chưởng Thần Kiếm không rên được một tiếng nào, người đã ngã chúi tới trước, phún ra một ngụm máu tươi, chết ngay tức khắc bởi một mũi tên nhỏ màu vàng cắm ngay giữa gáy.

Lập tức trong điện hỗn loạn…

Tam Quang Kiếm Khôi Vương Trung mắt thấy Kim Chưởng Thần Kiếm bị ám sát chết, hai mắt như phún lửa, buông tiếng gầm vang, tung mình lao ra cửa miếu và giận dữ quát :

- Bọn khốn kiếp nào, hãy đền mạng cho đại ca ta đây…

Thốt nhiên Tam Quang Kiếm Khôi rú lên một tiếng thảm khốc, vừa lao ra được ba trượng đã bị bật ngược trở lại, người rơi huỵch xuống đất đã hồn lìa khỏi xác.

Ngay khi ấy, một tiếng cười quái dị vang lên, một giọng sắc lạnh quát :

- Kẻ nào vọng động là chết.

Xem tiếp hồi 11 Quan Đế miếu quần hào ngộ nạn

11. Hồi 11 Quan Đế Miếu Quần Hào Ngộ Nạn

Và câu "kẻ nào vọng động là chết" càng khiến cho hai người rúng động tâm thần, lửa giận phừng lên, cùng đảo mắt thật nhanh, nghĩ cách phóng ra ngoài miếu.

Đột nhiên Cổ Hoàn Bạch phi thân xách thi thể Kim Chưởng Thần Kiếm lên, đưa tay lấy Mặc Ngọc Kiếm Sắc hãy còn nắm trong tay lão, lui về chỗ cũ, nhưng liền vung tay ném thi thể Vũ Bình ra ngoài miếu, và liền tức phi thân theo sau.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy hết sức thán phục, vốn định bắt chước Cổ Hoàn Bạch ném thi thể Tam Quang Kiếm Khôi ra và phi thân theo sau, nhưng lại thấy như vậy là quá xúc phạm với người đã chết, vả lại chàng cũng tự tin là nếu mình phi thân ra ngoài, kẻ địch bên ngoài chưa chắc đã ngăn cản được chàng.

Ngay khi chàng còn đang do dự, bỗng nghe tiếng Cổ Hoàn Bạch quát lên lanh lảnh, lại phi thân quay vào, chân vừa chạm đất đã giậm lia lịa, tức giận nói :

- Bọn khốn kiếp ấy đã mai phục đến mấy mươi cung thủ ở ngoài.

Cốc Mộng Viễn cười hỏi :

- Hiền đệ không việc gì chứ?

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Bằng vào chúng ư? Chỉ có điều một mình tiểu đệ không giết hết được chúng, cho nên…

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Muốn ngu huynh giúp hiền đệ giết người chứ gì?

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Đừng nói khó nghe như vậy mà.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thật là hạng người như bọn chúng giết nhiều cũng là trừ hại cho võ lâm mà thôi.

Cổ Hoàn Bạch đảo mắt cười :

- Đại ca còn chờ gì nữa, chả lẽ còn sợ bọn tặc tử trong miếu trốn mất hay sao?

Hai người ung dung trò chuyện, chẳng xem quần hùng trong đại điện ra gì cả.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vũ Bình và Vương Trung đã táng mạng, muốn biết tung tích của các vị Chưởng môn có lẽ đành phải trông cậy vào Sử Chính Nguyên thôi.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Đúng vậy, phen này tiểu đệ thật là phục đại ca.

- Vậy thì chúng ta hành động ngay đi thôi kẻo trễ.

Cốc Mộng Viễn trong khi nói đã sải bước đi về phía Sử Chính Nguyên.

Nhưng chàng lại muộn mất một bước. Khi nắm lấy cổ tay phải Sử Chính Nguyên bỗng lão hự lên một tiếng, miệng phún máu tươi, ngã chúi xuống đất chết ngay tại đương trường.

Cổ Hoàn Bạch tức tối la lên :

- Bọn khốn kiếp này thật là quá quắt.

Tính ngang bướng bừng dậy, không chờ Cốc Mộng Viễn đáp lời, đã phi thân ra khỏi miếu.

Cốc Mộng Viễn thấy Tầm Dương tam nghĩa thảy đều bị người dùng tên vàng bắn chết ngay trước mắt mình, lòng cũng hết sức tức giận, lại thấy Cổ Hoàn Bạch đã mạo hiểm ra ngoài, chàng liền phi thân theo sau ngay.

Nhưng khi chàng vừa phi thân ra đến cửa miếu, đã loáng thoáng nghe một tiếng cười khảy rất khẽ vang lên ở phía sau, song bởi quá lo cho Cổ Hoàn Bạch nên chàng không có thời gian để mà xem xét.

Ra đến ngoài miếu Cốc Mộng Viễn đã thấy Cổ Hoàn Bạch đang giao chiến kịch liệt với ba gã đại hán bịt mặt.

Cốc Mộng Viễn mắt có thể nhìn xuyên qua sương dày, đêm tối mù mịt, người khác cơ hồ xòe bàn tay ra không thấy năm ngón, nhưng chàng vẫn có thể nhìn rõ trong phạm vị bảy trượng.

Cách chàng chừng mười trượng là một khu rừng trúc, bên ven rừng có vài bóng người thấp thoáng.

Cốc Mộng Viễn xem xét tình thế của Cổ Hoàn Bạch, ba gã đại hán tuy võ công chẳng kém, nhưng Cổ Hoàn Bạch đối phó với họ vẫn thừa sức.

Bèn thầm nhủ :

- Những kẻ bên ven rừng hẳn là thủ lĩnh của nhóm người này, bắt được kẻ cầm đầu là không còn sợ bọn thủ hạ giáp công.

Cốc Mộng Viễn nghĩ đến là hành động ngay, liền tức tung mình phi thân lướt đến nhanh như cắt.

Người đang trên không, chàng đã nhận thấy mình đoán không lầm, quả nhiên đứng ngay chính diện rừng trúc là một văn sĩ trung niên mặc áo dài và không bịt mặt, một chiếc quạt xếp đang phe phẩy trên tay.

Cốc Mộng Viễn như thiên binh giáng trần, từ trong tối lăng không lao xuống, khi văn sĩ trung niên phát giác ra thì hai tay Cốc Mộng Viễn đã nắm chặt trọng huyệt trên vai y.

Năm gã đại hán đứng sau lưng văn sĩ trung niên thấy vậy, thảy đều bàng hoàng đứng yên tại chỗ.

Cốc Mộng Viễn một chiêu đắc thủ liền đề khí quát :

- Đầu lĩnh các ngươi đã bị bắt, mau dừng tay lại ngay.

Ba gã đại hán đang giao chiến với Cổ Hoàn Bạch vốn đã bị thân pháp kỳ ảo như quỷ dị của Cổ Hoàn Bạch khiến cho mắt hoa đầu choáng, muốn đình thủ mà không dám, giờ nghe tiếng quát của Cốc Mộng Viễn lại càng thêm kinh hãi, bất giác sững người.

Cổ Hoàn Bạch đang lúc nổi cơn thịnh nộ, đâu chịu dừng tay, liền tức ngưng tụ chân lực, chớp nhoáng đã bổ ra ba chưởng.

Mỗi chưởng một người, ba gã đại hán bịt mặt trong tiếng rú thảm khốc, bật ngã ra chết ngay.

Sau đó, Cổ Hoàn Bạch mới chậm rãi cất bước về phía Cốc Mộng Viễn.

Ngay khi ấy Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi dẫn theo ba tên tiểu khiếu hóa, giơ cao bốn ngọn đuốc to, sải bước đến.

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười nói :

- Thiệu Phi, việc này ngươi thực hiện khá lắm đấy.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi lộ vẻ mừng rỡ đáp :

- Số của khiếu hóa này là phải bôn ba mà cô…

Y bỗng ngừng lời, nhìn ánh mắt lạnh toát của Cổ Hoàn Bạch thè lưỡi, đoạn giả lả nói tiếp :

- Chẳng kể mối giao tình giữa công tử với bổn Bang chủ, khiếu hóa này phải nghe theo lời sai bảo của công tử, bằng vào hào khí của công tử, khiếu hóa này cũng tâm phục khẩu phục rồi.

Cổ Hoàn Bạch khúc khích cười :

- Từ nay hãy coi chừng chiếc lưỡi của ngươi đấy.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi làm mặt xấu, đoạn giơ cao ngọn đuốc soi vào mặt văn sĩ trung niên nọ, liền tức bật kêu lên một tiếng sửng sốt.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày hỏi :

- Các hạ biết người này ư?

Thiệu Phi gật đầu :

- Vâng.

Cổ Hoàn Bạch bỗng quát :

- Y là ai?

Thiệu Phi ngập ngừng :

- Y là… y là…

Cổ Hoàn Bạch giậm chân quát :

- Ngươi sao thế? Muốn chết hả?

Thiệu Phi lắc đầu :

- Công tử, khiếu hóa này hồ đồ mất rồi.

Cổ Hoàn Bạch trừng mắt quát :

- Y là ai? Ai cần biết ngươi hồ đồ hay không?

Thiệu Phi bỗng thở dài :

- Y là Ngọc Phiến thư sinh Lãnh Xung Toàn, một trong năm đại cao thủ của Cái bang.

Cổ Hoàn Bạch sững sờ :

- Y là người của Cái bang ư?

Thiệu Phi gật đầu :

- Đúng vậy, cho nên khiếu hóa này mới hồ đồ mất.

Cốc Mộng Viễn nghe qua cuộc đối thoại giữa hai người đã hiểu ngay ra tự sự, chàng nhớ Ngưu Đầu Quỷ Cái từng bảo là phụng mệnh Bang chủ hợp cùng Thần Phong tam mục ám toán Chưởng môn nhân các đại môn phái trên Động Đình hồ, và Ngọc Phiến thư sinh Lãnh Xung Toàn này có lẽ cũng vậy.

Cốc Mộng Viễn không chờ cho Cổ Hoàn Bạch cất tiếng hỏi, liền cười nói trước :

- Hiền đệ, ngu huynh đã biết nội tình rồi, lúc rảnh ngu huynh sẽ nói rõ với hiền đệ, còn bây giờ hãy hỏi về tung tích của Lam Nhân Trù trước cần thiết hơn.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Đại ca biết nhiều điều quá nhỉ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh cũng chỉ mới biết qua lời một cao thủ Cái bang mấy hôm trước thôi, hiền đệ đừng nghĩ ngu huynh có gì phải giấu giếm hiền đệ.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy cười thầm :

- Cốc đại ca này rõ là ngốc nghếch thảm thương.

Nhưng ngoài lại nói :

- Tiểu đệ nào lại trách đại ca kia chứ?

Cổ Hoàn Bạch bỗng vung tay, một chưởng giải khai huyệt đạo cho Ngọc Phiến thư sinh, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là Lãnh Xung Toàn phải không?

Ngọc Phiến thư sinh Lãnh Xung Toàn này địa vị chẳng thấp trong Cái bang, và võ công cũng được liệt vào một trong năm đại cao thủ, tính rất cao ngạo, nghe vậy lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai?

Cổ Hoàn Bạch chẳng ngờ Ngọc Phiến thư sinh lại hỏi ngược lại mình, bất giác ngẩn người, sau đó lạnh lùng cười to nói :

- Các hạ hiện là tù binh, chỉ được trả lời không được hỏi.

Ánh mắt sắc lạnh nhìn chốt vào mặt đối phương quát :

- Nghe rõ chưa?

Ngọc Phiến thư sinh liếc mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, đoạn mới nói :

- Tại hạ chính là Ngọc Phiến thư sinh.

Câu trả lời của y khiến cho Cổ Hoàn Bạch bực tức quát :

- Ngọc Phiến thư sinh là cái thá gì? Dọa người hả?

Đột nhiên vươn tay đoạt lấy chiếc ngọc phiến trong tay đối phương, cười khảy nói :

- Thiếu gia sẽ khiến cho ngươi từ nay không còn là Ngọc Phiến thư sinh nữa.

"Rắc, rắc" mấy tiếng, ngọn ngọc phiến thành danh vô cùng cứng rắn mà Lãnh Xung Toàn quý hơn tính mạng đã bị Cổ Hoàn Bạch bẻ thành tám mảnh.

Lãnh Xung Toàn mắt phún lửa giận, nhưng tự biết lúc này đã lọt vào tay người, tính mệnh chưa biết ra sao, tuy huyệt đạo đã được giải khai, nhưng chân khí không sao đề tụ nổi, lòng hết sức khiếp hãi Cốc Mộng Viễn.

Y chẳng rõ chàng thiếu niên này đã sử dụng môn công phu gì mà chỉ bóp nhẹ đôi vai mình là đã khiến cho mấy nơi kinh mạch bị ách tắc.

Cổ Hoàn Bạch thấy Lãnh Xung Toàn lộ vẻ tức giận, cười khinh miệt nói :

- Ngươi không phục ư?

Lãnh Xung Toàn lạnh lùng :

- Không dám.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Ngay Lãnh Hư còn không dám, liệu ngươi cũng chẳng to gan đến vậy.

Cốc Mộng Viễn thấy nếu để hai người cứ đôi co như vậy, chẳng biết đến bao giờ mới thôi, đành xen lời :

- Hiền đệ hãy hỏi việc chính yếu là hơn.

Cổ Hoàn Bạch phì cười :

- Phải rồi, từ nay đại ca hãy nhắc nhở tiểu đệ giùm, đôi lúc tiểu đệ nổi tính bướng lên, việc tày trời cũng chẳng màng đến, quyết hơn thua đến cùng…

Có lẽ y nhận thấy mình lại lạc đề, vội nói :

- Lãnh Xung Toàn, ngươi là đệ tử Cái bang, cớ sao lại bán mạng cho Tam Âm bang?

Lãnh Xung Toàn đanh mặt :

- Mỗi người có chí hướng riêng, tôn giá hỏi thật bừa bãi.

Cổ Hoàn Bạch cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, rồi quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Đại ca, y nói cũng có lý đấy chứ?

Cốc Mộng Viễn ngớ người. Vậy là thế nào? Cổ hiền đệ lại bênh vực cho đối phương ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Mỗi người có chí hướng riêng, vốn dĩ là có lý, nhưng lúc này từ miệng y nói ra thì lại chẳng đúng lý chút nào cả.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đúng vậy, y đã là đệ tử Cái bang thì không còn có quyền chọn lựa chí hướng riêng nữa.

Đoạn nhướng mày quát :

- Lãnh Xung Toàn, thiếu gia khuyên ngươi nên khai thật ra để khỏi chuốc khổ vào thân là hơn.

Lãnh Xung Toàn nhắm mắt :

- Đó là phải tùy ở câu hỏi của tôn giá thôi.

Cổ Hoàn Bạch trầm giọng :

- Lam Nhân Trù hiện ở đâu?

Lãnh Xung Toàn lắc đầu :

- Không biết.

Cổ Hoàn Bạch tức giận quát :

- Ngươi muốn chết hả?

- Tôn giá có giết chết tại hạ thì tại hạ cũng không sao phụng cáo.

Cổ Hoàn Bạch vung tay quả thật định xuất thủ, Cốc Mộng Viễn vội nắm lấy tay y giữ lại, lắc đầu ngăn cản.

Cổ Hoàn Bạch hậm hực hạ tay xuống, tức giận nói :

- Nếu ngươi không chịu nói, thiếu gia sẽ cho ngươi nếm mùi Trục Mạch Sưu Hồn.

Lãnh Xung Toàn như không hề sợ chết, nhưng khi nghe bốn tiếng "Trục Mạch Sưu Hồn" lập tức toàn thần rúng động.

Y ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Cổ Hoàn Bạch, khẽ hỏi :

- Tôn giá là truyền nhân của Đông Tà ư?

Cổ Hoàn Bạch bỗng cả giận quát :

- Ngươi là cái thá gì mà dám gọi… Đông Tà hả?

"Bốp" một tiếng vang lên giòn giã, Cốc Mộng Viễn không kịp ngăn cản, Lãnh Xung Toàn đã lãnh một bạt tai nảy lửa.

Lạ thay, Lãnh Xung Toàn bao ngạo khí trước đó tức khắc tan biến sau cái tát tai của Cổ Hoàn Bạch.

Y đưa tay lên sờ má bên trái sưng húp, thở dài nói :

- Tại hạ… Công tử nếu không phải là truyền nhân của Chân gia, hẳn không thể nào biết được thủ pháp Trục Mạch Sưu Hồn đó, nhưng tại hạ quả tình là có điều khổ tâm rất khó nói, cho dù kẻ như Lãnh mỗ là người vong ân phụ nghĩa, phản bội sư môn thì tại hạ cũng chẳng thể nào trả lời câu hỏi của công tử.

Dáng vẻ đầy bi thiết như đấng anh hùng mạt lộ của y đã khiến cho Cổ Hoàn Bạch chau chặt mày, còn đang chưa biết tính sao thì Cốc Mộng Viễn đã cười nói :

- Tại hạ tin lời các hạ… Trong Cái bang có một vị tên là Lữ Lương, các hạ có biết không?

Lãnh Xung Toàn gật đầu :

- Đó là sư huynh của Lãnh mỗ.

- Những điều các hạ không chịu nói ra, Lữ Lương đã sớm nói hết với tại hạ rồi.

Lãnh Xung Toàn nghe vậy lập tức sửng sốt đến thừ người ra.

- Không sao…

Cốc Mộng Viễn không màng đến thần tình của Lãnh Xung Toàn, cười nói tiếp :

- Các hạ đến đây hẳn là do phụng mệnh của Bang chủ phải không?

Lãnh Xung Toàn trố mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu mới nói :

- Lãnh Xung Toàn này không muốn trở thành phản đồ Cái bang, nếu tôn giá cũng cưỡng bức như vị công tử này, Lãnh mỗ đành phải…

Nói đến đó bỗng hai dòng nước mắt lăn dài trên má.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, lòng vô cùng xốn xang, thở dài nói :

- Thôi được, tại hạ không hỏi nữa.

Cổ Hoàn Bạch không bằng lòng, nói :

- Không hỏi sao được? Bốn vị Chưởng môn nhân…

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời :

- Hãy tìm Tam Âm bang đòi.

- Có kịp không?

Cốc Mộng Viễn biết câu "Có kịp không?" của Cổ Hoàn Bạch có hai ý nghĩa, một là khó thể dò la được địa điểm Tổng đàn Tam Âm bang, dù là Phân đàn Giang Nam mà Cổ Hoàn Bạch đã biết thì cũng phải mất hai ngày lộ trình đường thủy mới đến.

Còn một ý nghĩa khác nữa là bốn vị Chưởng môn nhân hiện đang trúng độc, đâu thể chờ lâu không chữa trị?

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại không nghĩ vậy, trong mấy ngày qua chàng đã nhìn và đã nghe thấy nhiều điều, tâm cơ cũng linh tuệ hơn trước nhiều, nên chàng tin là kịch độc mà bốn vị Chưởng môn nhân trúng phải, Tam Âm bang hẳn có thể chữa trị, nếu không thì đâu cần phải bắt bốn vị Chưởng môn nhân mang đi, chỉ cần giết chết là xong.

Còn về việc Tổng đàn Tam Âm bang ở gần hay xa, chỉ cần bốn vị Chưởng môn nhân không chết, sớm muộn gì cũng dò la ra, chẳng cần phải gấp trong nhất thời.

Vì vậy, chàng mỉm cười nói :

- Hiền đệ, ngu huynh tin là kịp.

Cổ Hoàn Bạch hết sức thắc mắc :

- Đại ca… sao bỗng dưng lại không nóng lòng nữa vậy?

Cốc Mộng Viễn nghĩ, đâu có thể giải thích bằng đôi ba lời được, bèn cười nói :

- Thiên cơ không thể tiết lộ, hiền đệ hãy nhẫn nại một chút là hơn.

Cổ Hoàn Bạch dẩu môi :

- Hay nhỉ, người ta nóng lòng vì việc của đại ca, vậy mà đại ca lại giấu giếm người ta.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Ngu huynh đâu phải vậy, hiền đệ…

Cổ Hoàn Bạch thấy chàng đỏ mặt bối rối, bèn cười nói :

- Tiểu đệ đâu có trách đại ca… À, vị Lãnh đại gia này giải quyết sao đây?

Cốc Mộng Viễn thoáng ngẫm nghĩ một lúc :

- Hãy để cho vị ấy dẫn thuộc hạ lui đi.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Giải quyết như vậy liệu có ổn không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu nói :

- Họ không phải là kẻ đầu sỏ, giết đi cũng chẳng ích gì.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Thôi được, xin tuân lệnh đại ca.

Đoạn quay sang Lãnh Xung Toàn nói :

- Hãy mau dẫn những người kia đi đi.

Lãnh Xung Toàn đưa ánh mắt cảm kích nhìn Cốc Mộng Viễn, nhưng vẫn không động đậy.

Cổ Hoàn Bạch chau mày tức giận :

- Các ngươi còn muốn gì?

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại bật cười nói :

- Lãnh huynh, kinh mạch của Lãnh huynh có mười chỗ đã bị tại hạ dùng Thiên Chấn thiền công phong bế, qua mười hai giờ nữa sẽ tự động hanh thông, hãy yên tâm đi đi.

Lãnh Xung Toàn nghe nói vậy mới lạnh lùng gật đầu, bèn khoát tay ra hiệu với bọn thuộc hạ đại hán bịt mặt vội vã bỏ đi.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi chờ Lãnh Xung Toàn đi xa mới vòng tay xá dài Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Công tử và Cốc tướng công cho phép khiếu hóa tử này cáo từ được chăng?

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên :

- Ngươi định đi đâu?

- Đuổi theo tên phản đồ Lãnh Xung Toàn.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Ngươi đâu phải là đối thủ của y?

Thiệu Phi cười :

- Công tử quên là y đã bị Cốc tướng quân phong bế mười hai nơi đại huyệt rồi sao?

Do đó khiếu hóa này định đuổi theo bắt y giải về Cái bang trị tội.

Cổ Hoàn Bạch vừa mới cười, Cốc Mộng Viễn đã lắc đầu nói :

- Không cần đâu, Thiệu đại hiệp, ý định của đại hiệp không thực hiện được đâu Thiệu Phi ngẩn người :

- Cốc tướng công ý muốn nói là phản đồ bổn bang không cần phải bắt giữ ư?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thiệu đại hiệp trong thời gian gần đây chưa nhận được lệnh dụ của Bang chủ là may mắn lắm rồi, nếu một khi đại hiệp nhận được lệnh dụ cũng bảo đại hiệp đi làm đồ tể thì thật là một điều đau khổ.

Thiệu Phi bàng hoàng :

- Tướng công muốn nói là toàn Cái bang đã bị người khống chế rồi ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Có lẽ vậy.

Thiệu Phi lắc đầu :

- Khiếu hóa này không tin.

Cổ Hoàn Bạch bỗng tức giận nói :

- Ngươi dám không tin lời Cốc đại ca hả?

Thiệu Phi vô cùng sợ Cổ Hoàn Bạch, nghe vậy vội nói :

- Chẳng phải khiếu hóa này không tin lời Cốc tướng quân, nhưng có điều biến cố này thật là kinh khủng.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy mới phải chứ.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Thiệu đại hiệp, việc này nguyên ủy thế nào, hiện chưa thể biết được. Tuy nhiên, phàm là cao thủ Cái bang hầu hết đã nhận được lệnh dụ của Bang chủ, bảo họ làm việc cho kẻ khác.

- Đó chính là nguyên nhân đã khiến khiếu hóa này lo lắng.

- Nhưng tại hạ cũng rất lấy làm lạ, vì sao Thiệu đại hiệp lại chưa nhận được lệnh dụ?

Thiệu Phi bỗng đỏ mặt :

- Điều ấy… điều ấy…

Tinh quang trong một mắt của y hoàn toàn tắt lịm, mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Cổ Hoàn Bạch khẽ nói :

- Cốc đại ca, y là đệ tử đã bị trục xuất.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Ồ, thảo nào.

Cổ Hoàn Bạch cười nói tiếp :

- Nhưng y vẫn còn là người trong Cái bang.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên hỏi :

- Vậy là sao?

- Thiệu Phi bị trục xuất sư môn là bởi đã giết lầm một tên đại đạo chịu tội thay cho người, thời gian trục xuất chỉ ba năm thôi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Luật lệ của Cái bang cũng thật là nghiêm khắc.

Đoạn quay đầu sang Thiệu Phi cười nói :

- Thiệu đại hiệp được đứng bên ngòi cuộc thế này thật là một điều đáng mừng lớn đối với Cái bang. Theo tại hạ nhận thấy, nếu có thể giảm thiểu tối đa cao thủ Cái bang dây vào trận đại kiếp võ lâm hiện nay, thì Cái bang vẫn còn có ngày phục hưng. Nếu không tại hạ thật hết sức lấy làm lo cho quý bang.

Thiệu Phi trầm ngâm :

- Theo ý tướng công phải chăng là muốn khiếu hóa này liên lạc với các nơi trước?

- Không chỉ liên lạc không mà thôi, tốt hơn là tìm gặp tất cả những người chưa nhận được lệnh dụ của Bang chủ, sau đó ẩn náu…

Thiệu Phi chau mày :

- Hành động hèn nhát vị kỷ đó e rằng không ai đồng ý.

Cốc Mộng Viễn cười cười :

- Tại hạ nói ẩn náu đây chỉ là bề ngoài, bên trong các vị vẫn tìm cách giải cứu Cái bang thoát khỏi vòng kiềm chế của kẻ khác.

Thiệu Phi cảm kích nói :

- Cốc tướng công khiế hóa này thật hết sức cảm tạ tướng công đã chỉ điểm cho…

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời :

- Võ lâm cùng một nguồn, không cần phải cảm tạ.

Bỗng quay sang Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Hiền đệ còn việc gì với những người trong miếu nữa không?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Chính vì muốn vạch trần sự cấu kết của Tầm Dương tam nghĩa với Tam Âm bang, tiểu đệ mới bảo Thiệu Phi sắp đặt cuộc gặp gỡ đêm nay, bất giác Tầm Dương tam nghĩa đã chết, đâu còn việc gì nữa.

Cốc Mộng Viễn cười đùa :

- Vậy đại ca được hưởng chung niềm vinh quang với hiền đệ rồi.

- Đại ca chuốc lấy phiền vào thân thì có, Tam Âm bang sẽ không buông tha cho đại ca đâu.

Cốc Mộng Viễn thản nhiên cười :

- Ngu huynh đang cần tìm họ, lẽ nào lại sợ họ tìm đến chúng ta?

Cổ Hoàn Bạch thầm kinh hãi :

Cổ Hoàn Bạch thầm kinh hãi :

- Cốc đại ca, minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Ngu huynh hiểu, vả lại có hiền đệ đi cùng, ngu huynh lại càng yên tâm hơn.

Cổ Hoàn Bạch cười ngọt lịm :

- Đại ca, chúng ta hãy quay trở lại miếu.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ chẳng phải đã nói là hết việc rồi sao?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Làm việc gì cũng phải có điều có đuôi, chúng ta chẳng thể không nói với họ một tiếng.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đồng ý với hiền đệ.

Thế là, Độc Nhãn Phi Ưng cầm đuốc theo hai người cùng quay vào miếu Quan Đế.

Vừa bước vào cửa miếu, ba người cùng bàng hoàng đứng thừ ra tại chỗ.

Chỉ thấy hai mươi mấy nhân vật võ lâm có tiếng tăm trong vùng Tầm Dương lúc này đang được sắp ngay ngắn chết trong đại điện.

Trong đại điện không hề có dấu tích giao đấu, như thể những người này xuôi tay chịu chết, và cũng như họ cam tâm tình nguyện chết vì nghĩa cả vậy.

Cổ Hoàn Bạch tức giận giậm chân tranh trước lao vào đại điện và nói :

- Đại ca, phen này chúng ta thật là mất mặt.

Cốc Mộng Viễn cũng tức giận tiếp lời :

- Không sai, chúng ta quả là đã thất thố to rồi.

Đoạn sải bước đi vào, xách một tử thi lên xem xét, lập tức kinh hoàng thất sắc, thì ra ngạc nhiên gây tử vong là một ngọn Hiết (bồ cạp) Vỹ độc châm dài chỉ chừng một tấc cắm vào sau ót, thảo nào những người này đã chết không có vết máu và chết không lộ chút vẻ gì đau đớn.

Cốc Mộng Viễn suy nghĩ một hồi, đoạn đưa tay rút lấy ngọn Hiết Vỹ độc châm.

Cổ Hoàn Bạch hốt hoảng la to :

- Không được đạo vào…

Đồng thời tung mình lao tới, lăng không xuất chỉ, búng rơi ngọn Hiết Vỹ độc châm đã được Cốc Mộng Viễn rút ra và cầm trong tay.

Cổ Hoàn Bạch mặt đầy vẻ hoảng sợ và hối hả nói :

- Cốc đại ca, châm này có kịch độc, chẳng những dính máu chết ngay tại chỗ, mà chạm vào da thịt cũng theo lỗ chân lông len vào kinh mạch.

Thấy Cốc Mộng Viễn vẫn thản nhiên, bất giác ngạc nhiên nói :

- Đại ca sao thế này? Tiểu đệ mang theo sẵn linh dược giải độc tốt nhất…

Vừa nói y vừa thò tay vào lòng lấy ra một chiếc lọ ngọc trắng nhỏ, trút ra một viên thuốc to cỡ hạt đậu, năm màu sặc sỡ và thơm ngát, trao cho Cốc Mộng Viễn và nói tiếp :

- Cốc đại ca, đây là Tẩy Kinh Tĩnh Huyết đan, hãy nuốt vào mau.

Cử chỉ quan tâm lo lắng chân tình và còn lấy tặng thánh dược khữ độc Tẩy Kinh Tĩnh Huyệt đan, thật khiến cho Cốc Mộng Viễn hết sức xúc động.

Bình thủy tương phùng mà giao tình lại sâu đậm như cốt nhục, Cốc Mộng Viễn rất lấy làm mừng cho bản thân và cũng mừng cho võ lâm, bởi xem ra những trang nam nhi huyết tính đâu đâu cũng có.

Chàng ngập vẻ cảm kích nhìn Cổ Hoàn Bạch, chàng có hàng ngàn lời cảm tạ muốn nói, nhưng lại không tìm được lời nào thích đáng nhất.

Sau cùng, chàng chỉ nhè nhẹ nói :

- Ngu huynh không sao, đa tạ hiền đệ.

Tiếng nói chàng chẳng những rất khẽ mà còn có vẻ nghẹn ngào.

Cổ Hoàn Bạch ngây người ra hồi lâu.

Y kinh ngạc biết Cốc đại ca tay chạm vào độc châm mà lại điềm nhiên vô sự.

Y xúc động bởi ánh mắt đầy thâm tình của Cốc đại ca.

Y cũng e thẹn bởi việc mình đã quan tâm quá mức…

Y cúi đầu xuống.

Y không dám để cho Cốc đại ca trông thấy mình đỏ mặt.

Cốc Mộng Viễn tưởng y giận hờn, hoặc là…

Chàng bổ xung :

- Ngu huynh quả thật là không hề hấn gì. Ngu huynh chẳng sợ kịch độc này đâu.

Cổ Hoàn Bạch ngước mặt lên, khẽ cười nói :

- Đại ca không hề gì thật ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Khi ngu huynh rút lấy độc châm đã ngầm vận đề Tam Dương Chân Cương, hẳn là hiền đệ đã từng nghe nói đến Tam Dương Chân Cương phải Đảo chủ Đông Hải Vô Nhân đảo vạn độc bất xâm rồi chứ?

Cổ Hoàn Bạch mừng rỡ lớn tiếng nói :

- Quy gia gia là ân sư của đại ca…

Bỗng lại xịu mặt, vẻ vui mừng tan biến, lắc đầu lẩm bẩm :

- Không… đại ca không thể là…

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời :

- Đúng vậy, Quy lão không phải là ân sư của ngu huynh.

Cổ Hoàn Bạch vụt ngẩng cổ lên cười :

- Thật vậy chứ?

Cốc Mộng Viễn chẳng hiểu sao Cổ Hoàn Bạch thoạt vui thoạt buồn như vậy, song vẫn đáp :

- Đương nhiên là thật, ai dám không nhìn nhận ân sư của mình kia chứ?

Cổ Hoàn Bạch nhẹ người, như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

Khi vừa nghe Cốc Mộng Viễn nói đến Tam Dương Chân Cương, y liền nghĩ Cốc đại ca là đồ đệ của Kỵ Kình Tẩu Quy Mộng, chí giao của tổ phụ mình, vậy thì còn gì tốt bằng?

Nhưng nghĩ lại, nếu Cốc đại ca là đồ đệ của Quy gia gia thì vai vế mình thấp hơn một bậc rồi còn gì? Vậy thì đâu thể xưng hô huynh đệ với nhau được nữa.

Do đó y mới xịu mặt và thốt lên "không thể là..."

Cũng may là Cốc Mộng Viễn không hiểu thấu ý nghĩa của câu nói ấy, và tuyệt hơn nữa là Cốc Mộng Viễn đã tự thừa nhận mình không phải là đồ đệ của Quy gia gia.

Lẽ đương nhiên là y lại vui mừng, nhưng nếu một mai y phát hiện sự thật còn tệ hại hơn điều mình không dám nghĩ, Quy Mộng lại là sư huynh của Cốc Mộng Viễn, y sẽ phải làm sao đây?

Y cười thật tươi, thật trong sáng, và tiếng nói cũng thật thánh thót :

- Đại ca, tiểu đệ thật là vui mừng.

Cốc Mộng Viễn chỉ ngỡ là y vui mừng là vì mình không sợ bách độc, cười nói :

- Hiền đệ khoan hãy vui mừng, ngu huynh đâu có thể ngày đến tối lúc nào cũng vận công.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Không sao, chỉ cần khi đối phó với kẻ dùng độc, cẩn thận một chút là được rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đương nhiên, nhưng ngu huynh vốn dĩ không sợ...

Chàng đưa mắt nhìn viên linh dược Tẩy Kinh Tĩnh Huyết đan vẫn còn nằm trong tay Cổ Hoàn Bạch, cười thầm nói :

- Hiền đệ hãy cất linh đan vào, ngu huynh có điều cần nói.

Cổ Hoàn Bạch cất linh đang xong, cười hỏi :

- Đại ca có điều gì cần nói vậy?

- Tẩy Huyết Tĩnh Huyết đan này là của gia đình hiền đệ ư?

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Tưởng là điều gì to tát, dĩ nhiên là của gật đầu tiểu đệ rồi.

Cốc Mộng Viễn nhíu mày :

- Ngu huynh biết được Tẩy Kinh Tĩnh Huyết đan này là một trong năm đại linh đan thần kỳ nhất trong võ lâm, và do Chân lão ở Đông Hải đặc chế, chưa bao giờ nghe nói tặng cho ai, sao hiền đệ lại có linh đang này? Chả lẽ Chân lão là...

Khi Cốc Mộng Viễn đang nói, Cổ Hoàn Bạch đã nghĩ xong đối sách, giờ không chờ Cốc Mộng Viễn dứt lời đã vội nói :

- Chân gia gia là ngoại công của tiểu đệ.

- À!

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười.

Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi thở phào một hơi dài, đưa tay lau mồ hôi trán.

Xem tiếp hồi 12 Giang hồ vạn dặm theo bên chàng

12. Hồi 12 Giang Hồ Vạn Dặm Theo Bên Chàng

- Muốn điều tra hung thủ chỉ cần bằng vào mấy ngọn châm nhỏ này thôi.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch đang đứng thừ ra nhìn lên phía trên pho tượng thần Quan Đế, Cốc Mộng Viễn thấy vậy ngạc nhiên, liền ngước lên nhìn, thì ra phía trên tượng thần có một mảnh giấy trắng dài.

Mắt chàng rất tinh, đã nhận thấy trên mảnh giấy có chữ viết, nhưng chàng rất lấy làm lạ, Cổ Hoàn Bạch là người hiếu sự, vì sao trông thấy mảnh giấy này lại thừ người ra, không chịu phóng lên lấy xuống?

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, sau cùng mỉm miệng cười. Chàng đã nghĩ ra nguyên nhân, hẳn là Cổ Hoàn Bạch sợ trên mảnh giấy có kịch độc.

Thật ra chàng nào có biết Cổ Hoàn Bạch sở dĩ không phóng lên lấy mảnh giấy là vì sợ lướt qua đầu tượng Quan Đế, làm hoen ố đức thánh hiền.

Cốc Mộng Viễn nghĩ vậy bèn cười nói :

- Hiền đệ, dường như đó là một bức thư, để ngu huynh lấy xuống xem thử.

Đoạn liền tung mình lên cao ba trượng, lấy mảnh giấy xuống trao cho Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch khẽ cười nói :

- Đại ca, thân pháp "Nghinh Phong Tống Liễu" nhanh quá.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ cũng biết tâng bốc kẻ khác ư?

Cổ Hoàn Bạch nguýt chàng cười :

- Thật sự là cao minh mà.

Thật ra người kinh ngạc hơn hết cả là Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi, y nhận thấy chàng thiếu niên Cốc Mộng Viễn này võ công cao cường chẳng kém gì Đông Hải Bệnh Phương Sóc Chân Cửu lão gia gia.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch đã cầm lấy mảnh giấy xem, bỗng mắt y như phún lửa, toét miệng mắng :

- Khốn kiếp... cô... thiếu gia mà không bắt lấy ngươi chặt cả hai tay, thề chẳng làm người.

Cốc Mộng Viễn thấy Cổ Hoàn Bạch bỗng nhiên tức giận, vội cười nói :

- Trên giấy viết gì mà lại khiến hiền đệ nổi giận thế này?

Cổ Hoàn Bạch đưa mảnh giấy ra, hậm hực nói :

- Đại ca hãy xem đây.

Cốc Mộng Viễn chau đầu tới, một mùi thơm ngan ngát từ người Cổ Hoàn Bạch toát ra, len vào mũi chàng, khiến lòng chàng ngây ngất xao xuyến.

Chàng vội trấn tĩnh tâm thần, đưa mắt xem, bất giác phì cười.

Thì ra trên mảnh giấy là một bài thơ ngũ ngôn bát cú :

Tầm Dương võ lâm khách

Đều là kẻ vô dụng

Để lại thì bẩn mắt

Giết đi lại ố đao

Tặng cho một nắm châm

Cùng nhau xuống âm tào

Gửi lời hai tiểu tử

Chớ xen vào chuyện người

Sau cùng, cuối bài thơ là một giòng chữ to hơn :

"Kẻ sát nhân là Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch."

Cốc Mộng Viễn lắc đầu khẽ thở dài nói :

- Người này thật là thâm hiểm.

Cổ Hoàn Bạch cảm thấy hơi nóng phả ra vào tai, mới hay hai người gần như chụm đầu vào nhau, bất giác đỏ mặt, vội nghiêng đầu sang bên và buông mảnh giấy ra, giả vờ giậm chân để khỏa lấp vẻ ngượng ngùng, tức giận nói :

- Đây chẳng phải rõ ràng là muốn giá họa cho chúng ta hay sao? Hứ!

Cốc Mộng Viễn nhặt lấy mảnh giấy, cũng bỏ vào người nói :

- Đây cũng là một chứng cứ nữa, không nên vứt bỏ.

Đoạn quay sang Độc Nhãn Phi Ưng Thiệu Phi nói :

- Thiệu đại hiệp, việc ở đây phiền đại hiệp lo liệu giùm.

Thiệu Phi sốt sắng cười :

- Nhị vị công tử cứ tự tiện, việc vặt vãnh này khiếu hóa lo liệu được.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Xin phiền đại hiệp.

Đoạn kéo Cổ Hoàn Bạch một cái, sải bước đi ra ngoài.

Cổ Hoàn Bạch vừa đến cửa miếu, bỗng lớn tiếng nói :

- Thiệu Phi, việc của ta, ngươi không được bép xép, bằng không hãy liệu hồn.

- Khiếu hóa tuân mệnh, việc của công tử, khiếu hóa này gan trời cũng không dám bép xép.

Thiệu Phi vừa dứt lời, hai người đã đi xa được mấy trượng.

* * * * *

Bình minh, ánh nắng chênh chếch soi trên một chiếc huyền đen sơn vàng chóa lóa, giương buồm đi về hướng đông.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch hai người sóng vai đứng nơi mũi thuyền khe khẽ chuyện trò, mặt đầy hớn hở.

Mặc dù hai người phải vất vả một đêm, nhưng lúc này tinh thần rất phấn chấn.

Sau khi trở về bến sông, Cốc Mộng Viễn đã hồi lui chiếc thuyền thuê bao, sang đi cùng thuyền của Cổ Hoàn Bạch. Mục đích của họ là đến Kim Lăng.

Phân đàn Giang Nam của Tam Âm bang được đặt tại phố Cổ Lâu trong thành Kim Lăng, Cổ Hoàn Bạch sớm đã điều tra rõ, Phân đàn ấy bên ngoài chỉ là một tiệm cầm đồ với bảng hiệu là Vạn Thông Bửu Hiệu.

Cổ Hoàn Bạch lúc này đã rõ nguyên nhân vì sao Cốc Mộng Viễn không quá lo cho tính mạng của bốn vị Chưởng môn nhân, bởi lẽ mục đích của Tam Âm bang chỉ là bắt giữ bốn vị Chưởng môn nhân để làm con tin.

Đồng thời y cũng đoán ra, lão ma đầu Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng, và cũng là chủ nhân của Mặc Ngọc Kiếm Sắc mang danh Khu Quỷ Kinh Thần, không chừng có liên quan đến Tam Âm bang.

Bằng không, Tam Âm bang chủ Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi với sức một mình một bang có lẽ chưa dám gây chuyện tày trời như vậy.

Hơn nữa, y cũng đã biết Cốc Mộng Viễn là con trai của Giang Đốc Vân Quý Cốc Thiên Thi, và được vih dự mang danh Cốc Thanh Thiên.

Và quan trọng hơn nữa, chàng còn là cháu nội của Nam Nho, Bệnh Tử Đô Nho Hiệp Cốc Dương ở Nam Hải.

Còn mình thì sao? Tổ phụ của mình chính là Đông Tà, Sấu Phương Sóc Tà Hiệp Chân Cửu ở Đông Hải, một trong Tứ Phương Đại Hiệp.

Thật sự là một sự trùng hợp tuyệt diệu.

Cổ Hoàn Bạch lòng tràn ngập đầy vui sướng, cười nói luôn miệng. Cốc Mộng Viễn thấy vậy cũng vui lây.

Thuyền xuôi gió lướt đi, chiều hôm ấy đã qua khỏi Yến Hồ, khoảng canh một đã đến bến cảng Thái Thạch Cơ.

Cốc Mộng Viễn đã có hẹn với Cổ Hoàn Bạch, khi đến cảng Thái Thạch Cơ sẽ dừng thuyền để xem trăng nơi này sáng đến mức nào lại khiến Lý Thái Bạch phóng xuống sông với trăng.

Nhưng sự đời thường không như ý, khi thuyền còn cách chừng hai dặm đã gặp phải một xích sắt to giăng ngang.

Một hàng bốn chiếc thuyền to, đèn đuốc soi sáng mặt sông như thể ban ngày, giữa bốn chiếc thuyền có một sợi xích giăng ngang, cản ngăn thuyền bè qua lại.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy tức giận nói :

- Cốc đại ca, thật không ngờ nơi đây lại có xích sắt ngăn đường cản lối, gây trở ngại cho hành trình của chúng ta, đại ca tính sao đây?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt quan sát, chàng biết đây không phải là do quan phủ phong tỏa, bởi chàng thấy những chiếc thuyền gỗ này không phải là chiến hạm của Thủy sư đô đốc Trường Giang, chứng tỏ việc phong tỏa này chính phần mười là do hành động của hào khách giang hồ.

Thế là, chàng định xông qua bằng vũ lực.

Ngay khi nghe Cổ Hoàn Bạch hỏi, bèn cười nói :

- Theo hiền đệ thì sao?

- Chặt xích, phá hủy thuyề xông qua.

- Nếu kinh động đến quan phủ thì không ổn đâu.

Cốc Mộng Viễn tuy biết rõ không phải là do quan phủ phong tỏa, nhưng vì không muốn Cổ Hoàn Bạch gây sự thêm phiền nên chàng mới nói vậy.

Nào ngờ Cổ Hoàn Bạch còn nhận biết sớm hơn chàng, đây không phải là chiến thuyền của quan binh, nên Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch lập tức cười hỏi :

- Nếu không phải do quan binh phong tỏa thì sao?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, vị Cổ hiền đệ này thật chẳng hàm hồ, song chàng nghĩ thận trọng vẫn hơn, bèn cười nói :

- Dù không phải quan phủ thì cũng chẳng nên gây sự là hơn.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy đại ca hãy đến nói chuyện phải trái với họ trước đi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Cầu mong là có thể nói chuyện êm xuôi…

Bỗng nhiên buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Có lẽ ý định thưởng nguyệt của chúng ta khó mà thực hiện được.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nếu chúng ta qua được, cũng vẫn có thể thưởng nguyệt hoài cổ như thường, liệu họ cũng chẳng dám làm gì chúng ta.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chuyện ấy lát nữa hẵng tính, chưa chắc gì họ đã chịu mở xích cho chúng ta qua.

Trong khi ấy, thuyền đã đến gần một chiếc thuyền to lớn đang chắn ngang giữa sông.

Cốc Mộng Viễn liền tiến tới một bước, vận khí cất tiếng nói :

- Vị quản sự nào trên thuyền xin mời ra ngoài nói chuyện.

Tiếng nói của chàng là do đề tụ trung khí phát ra, những người xung quanh không cảm thấy gì, nhưng những người trong khoang thuyền to thì nghe như sấm động bên tai.

Chàng vừa dứt lời, trong khoang thuyền đã có hai người bước ra.

Người bên phải cao đến tám thước, mắt rậm mày báo, toàn thân võ phục tím, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Người bên trái thấp hơn đến một cái đầu, mặc áo dèn đen chỉ đến đầu gối, tóc tai rối bời, sắc mặt vàng ệch, mày thưa mắt bé, dáng vẻ hết sức thảm não.

Cốc Mộng Viễn thấy hai người đi ra, liền dương thanh nói :

- Biển cả sông hồ không phải sở hữu tư nhân, các vị sao lại phong tỏa không cho ghe thuyền qua lại? Nếu tức khắc mở xích thì thôi, bằng không làm lỡ đại sự của tại hạ, các vị không gánh chịu nổi đâu.

Cổ Hoàn Bạch nghe chàng nói vậy bất giác chau mày.

Nhưng hai người trên thuyền to thì lại cười phá lên, bởi họ những ngỡ tiếng quát vừa rồi là của một cao nhân nào, khiến họ vội vàng ra xem xét, giờ thấy thì là một tên nhãi ranh chưa từng lịch duyệt giang hồ.

Đại hán áo tím cười hăng hắc nói :

- Các hạ có biết luật giang hồ không?

Cốc Mộng Viễn cười cười :

- Hành tẩu giang hồ lẽ nào lại không biết luật lệ giang hồ?

Đại hán áo tím cười ha hả :

- Đã biết luật lệ giang hồ, vậy thì bổn bang đêm nay ước đấu với người tại Thái Thạch Cơ, vì không muốn gây tổn thương cho ghe thuyền qua lại nên phong tỏa sông này ba giờ, về tình về lý có gì là không được?

Cốc Mộng Viễn nghĩ, đúng rồi họ vì sợ tổn thương đến ghe thuyền qua lại nên phong tỏa sông ba giờ, vậy thì phải lẽ lắm chứ.

Nghĩ vậy bèn vội nói :

- Vậy rất đúng, rất đúng. Chẳng lẽ tôn giá thuộc bang nào vậy?

Đại hán áo tím hé môi cười :

- Tam Âm bang.

Cốc Mộng Viễn cũng mừng thầm, vậy thì tốt quá, cứ sợ không tìm được các ngươi, giờ thì đã gặp được rồi.

Chàng lại hỏi :

- Quý bang đã ước đấu với ai tại đây?

Theo chàng suy đoán, người gây hấn với Tam Âm bang có lẽ là đệ tử của năm đại môn phái, nhưng câu trả lời của đối phương đã khiến chàng hết sức bất ngờ.

- Thiên Ma giáo.

- Thiên Ma giáo ư?

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cùng giật mình sửng sốt.

Cổ Hoàn Bạch hai mắt quét nhanh bỗng tiến tới một Giáo chủ nói :

- Các vị là người của Tam Âm bang ư?

Đại hán áo tím cười quái dị :

- Sao? Tiểu tử ngươi nghĩ là lão tử mạo nhận ư?

Nghe đối phương xưng hô thật thô lỗ, Cổ Hoàn Bạch tức giận nhướng mày định gây hấn.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nháy mắt để ngăn Cổ Hoàn Bạch, buông tiếng cười dài, cao giọng nói :

- Tôn giá đã là tráng sĩ trong Tam Âm bang, nhưng chẳng hay xưng hô thế nào vậy?

Đại hán áo tím cười đắc ý :

- Mỗ là Lý Siêu, ngoại hiệu Phích Lịch Quyền, còn vị kia là…

Đưa tay chỉ vào người trung niên tướng mạo thảm não, lớn tiếng khoa trương :

- Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang, đệ nhất cao thủ phân đà Nam Kinh của bổn bang.

Y vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch đã tranh trước nói :

- Các hạ có ngoại hiệu là Phích Lịch Quyền, hẳn là một quyền phát ra ghê gớm như sấm sét chứ gì?

Phích Lịch Quyền Lý Siêu đắc ý cười to :

- Đó là lẽ đương nhiên.

Cổ Hoàn Bạch cười khẩy :

- Tại hạ cũng biết vài chiêu Phích Lịch quyền, các hạ có muốn xem qua không?

Phích Lịch Quyền sững sờ :

- Tiểu tử ngươi cũng biết ư?

Cổ Hoàn Bạch cười sắc lạnh :

- Không tin ngươi hãy nếm mùi Phích Lịch quyền này thử xem.

Đồng thời tay phải vung lên. "Vù" một tiếng, lăng không tung ra một quyền.

Phích Lịch Quyền Lý Siêu tuy là một kẻ đần độn, nhưng võ công chẳng hề kém cõi, nhất là người luyện võ thường có phản ứng rất nhanh, nên Cổ Hoàn Bạch vừa mới xuất quyền, y cũng liền theo bản năng vung quyền đón tiếp.

"Bùng" một tiếng, Phích Lịch Quyền Lý Siêu bật ngã ngồi trên sàn thuyền, hét to :

- Ô… Tiểu tử ngươi hung thật, khá thật…

Chiêu quyền của Cổ Hoàn Bạch chẳng phải Phích Lịch Quyền gì, mà là vận nội gia cương khí phát ra, dĩ nhiên Lý Siêu đâu thể nào chịu nổi.

Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang thấy vậy liền kéo Phích Lịch Quyền Lý Siêu đứng lên, Mộng Viễn vỗ vai y.

Phích Lịch Quyền Lý Siêu tuy bị đánh ngã nhưng không tức giận, chỉ thừ ra nhìn Cổ Hoàn Bạch, toét miệng thắc mắc hỏi :

- Tiểu tử… ngươi… đó là quyền gì vậy?

Cổ Hoàn Bạch thấy người này đôn hậu đến thú vị, bèn cười nói :

- Trội hơn Phích Lịch quyền của các hạ nhiều, có muốn học không?

Cốc Mộng Viễn chau mày phì cười, thầm nhủ :

- Vậy là phen này có nhiều trò vui rồi.

Quả nhiên, Lý Siêu toét miệng cười nói :

- Nếu tiểu tử ngươi chịu dạy, mỗ dập đầu lạy ngay.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy lạy thiếu gia ba lạy đi, thiếu gia sẽ dạy cho.

Lý Siêu mừng rỡ khôn xiết, liền co chân toan quỳ xuống.

Nhưng Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang đã tức giận nói :

- Lý huynh sao thế này? Người ta là ai, Lý huynh có biết không?

Lý Siêu ngớ người, quên cả quỳ, cười ngớ ngẩn nói :

- Mặc y là ai, miễn là...

Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang lắc đầu thở dài, quát :

- Tránh ra.

Lý Siêu như rất ngán sợ Minh Chí Quang, liền lùi sau một bước, miệng làu bàu chẳng rõ phàn nàn gì.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy khẽ cười nói :

- Hiền đệ, như vậy là không xong rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Gã họ Minh kia thật làm mất hứng.

Lúc này Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang đã ôm quyền lớn tiếng nói :

- Hai vị thân hoài võ công tuyệt đỉnh, hẳn chẳng phải hạng vô danh, bổn bang đêm nay có việc ở Thái Thạch Cơ, nếu hai vị đi ngang qua đây, xin chờ ba giờ được không?

Cổ Hoàn Bạch lạnh lùng :

- Tuy các hạ nói hợp tình hợp lyý nhưng huynh đệ bởi đang có việc khẩn cấp cần phải đi ngay, theo các hạ thì nên tính sao đây?

Túy Tiên Kiếm chau mày :

- Đó thì tại hạ không sao trả lời được rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Không trả lời được cũng phải trả lời, bằng không thiếu gia sẽ chặt xích qua sông.

Túy Tiên Kiếm ánh mắt chợt sắc lạnh, mái tóc rối bời rung động nói :

- Liệu hai người cũng chẳng thể dám.

Cổ Hoàn Bạch cười phá lên :

- Trên cõi đời này chẳng việc gì mà Cổ mỗ không dám làm.

Bỗng ngoảnh mặt ra sau nói :

- Cốc đại ca cũng hãy thử Chấn Thiên chỉ của mình xem sao.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười vang tiếp lời :

- Xích sắt nhỏ bé thế này mà dùng đến Chấn Thiên chỉ thì thật là đại tài tiểu dụng, theo ý huynh đệ thì chỉ cần một chiêu "Túy Phách Tiên Đào" trong Tam Dương Triệt Mạch thủ pháp là quá đủ rồi.

Hai người một xướng một họa, như thể chiếc xích sắt to lớn cỡ trứng ngỗng thế kia chỉ là một sợi chỉ mong manh, khiến Minh Chí Quang hết sức hoang mang.

Qua việc thiếu niên áo trắng lăng không xuất quyền đánh ngã Lý Siêu khi nãy, nếu đối phương muốn chặt xích mở đường, chín phần mười là thực hiện được.

Y nghĩ nhanh, lúc này đã canh hai, Thiên Ma giáo có lẽ đã gặp gỡ với Phó bang chủ tại Thái Thạch Cơ rồi, nếu để cho đối phương xông qua đây được thì mình còn gì là sỉ diện nữa?

Nhân ấp sinh trí, y bỗng nghĩ ra một cách, liền cười nói :

- Hai vị quả thật cần phải đi ngang qua đây gấp ư?

Cốc Mộng Viễn lạnh lùng :

- Nếu không thật cần thiết thì ở đây đôi co với ngươi làm gì?

Túy Tiên Kiếm gật đầu cười :

- Nếu tại hạ bằng lòng dùng thuyền đưa hai vị thì sao?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Các hạ bảo…

Y bỗng thấy việc này có phần không ổn, nên liền ngưng lời.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Các hạ thật ra là có dụng ý gì? Tại hạ thật không còn nhẫn nại được nữa.

Lúc này chàng đã nghe loáng nhoáng có tiếng quát tháo từ phía Thái Thạch Cơ vọng đến, hẳn là cuộc chiến giữa Thiên Ma giáo và Tam Âm bang đã diễn ra rồi.

Do đó chàng nóng lòng muốn đến đó ngay.

Túy Tiên Kiếm vội nói :

- Tại hạ bằng lòng dùng thuyền nhanh của bổn bang đưa hai vị qua khoảng sông này.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Các hạ hà tất đổi thuyền cho phiền phức?

Minh Chí Quang cười :

- Nếu không phải là thuyền của bổn bang, tuyệt đối chẳng thể qua được, nên tại hạ mới nghĩ ra cách giải quyết linh động ấy, đó cũng hoàn toàn là bởi nể vì hai vị.

Cổ Hoàn Bạch cười khúc khích :

- Vậy thuyền của bọn này tính sao đây?

Minh Chí Quang vội đáp :

- Để lại đây chờ đến khi sông giải tỏa.

Cổ Hoàn Bạch thầm phì cười, y hiểu Túy Tiên Kiếm này định dùng cách giữ thuyền không giữ người như vậy để buộc mình tự ý rút lui, nếu không muốn rời bỏ thuyền mình.

Nhưng y nào biết Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch lúc này không màng đến việc qua được hay không, mà là nóng lòng muốn đến xem cuộc chiến giữa hai phái.

Như vậy, ý nghĩ của Minh Chí Quang chẳng những vô hiệu mà còn rơi vào cạm bẫy của hai người.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn mỉm cười, đoạn lớn tiếng nói :

- Cũng được, bọn này đồng ý với các hạ.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Các hạ chuẩn bị thuyền đi.

Hai người vừa dứt lời, lập tức phi thân qua chiếc thuyền to của Tam Âm bang ở giữa sông.

Minh Chí Quang không ngờ đối phương lại bằng lòng với ý kiến của mình, bất giác đứng thừ ra, mãi đến khi hai người đứng trước mặt tủm tỉm cười, y mới phát giác.

Bây giờ dù y có muốn tráo trở cũng chẳng thể được, đành đưa mắt nhìn hai người, uể oải nói :

- Xin hai vị chờ chốc lát.

Y quay người đưa mắt nhìn Lý Siêu, đoạn mới chúm môi cất lên một tiếng huýt dài.

Lát sau, một chiếc thuyền nhỏ từ bờ sông bên trái lướt nhanh đến.

Lý Siêu rón rén đi đến trước mặt Cổ Hoàn Bạch, cười nói :

- Tiểu huynh đệ có thể dạy mỗ pho Phích Lịch quyền của tiểu huynh đệ không?

Cổ Hoàn Bạch cười to :

- Đương nhiên là được, nhưng phải có điều kiện.

Lý Siêu hấp tấp hỏi :

- Điều kiện gì? Tiểu huynh đệ nói mau.

Cổ Hoàn Bạch nói khẽ :

- Đừng ở lại Tam Âm bang nối giáo cho giặc nữa.

Lý Siêu sửng sốt :

- Tiểu huynh đệ… bảo mỗ… thoát ly Tam Âm bang ư?

Cổ Hoàn Bạch đanh mặt :

- Sao? Không chịu ư?

Lý Siêu khó xử đưa mắt nhìn miễn cưỡng, ấp úng nói :

- Mỗ… mỗ…

Cổ Hoàn Bạch lạnh lùng :

- Nếu thấy không được thì thôi.

Lý Siêu tuy là người đầu óc ngốc nghếch, nhưng lúc nào y cũng muốn học thêm võ nghệ, nên khi bị Cổ Hoàn Bạch một quyền đánh ngã, lòng hết sức bội phục.

Người có lòng dạ ngay thẳng thì ý nghĩ cũng ngay thẳng, nên y liền nảy sinh ước muốn Cổ Hoàn Bạch truyền thụ võ công cho.

Lúc này, Cổ Hoàn Bạch bảo y phải thoát ly Tam Âm bang mới chịu truyền thụ võ công cho, khiến y hết sức phân vân khó xử.

Y lại đưa mắt nhìn Minh Chí Quang thì vừa lúc chiếc thuyền nhỏ kia đã đến nơi.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch dưới sự thỉnh mời của Minh Chí Quang, cùng phi thân xuống thuyền nhỏ.

Lý Siêu kinh hoảng, chẳng màng gì đến Minh Chí Quang nữa, lớn tiếng nói nhanh :

- Tiểu huynh đệ, mỗ bằng lòng.

Cổ Hoàn Bạch không ngờ Lý Siêu lại bằng lòng thoát ly Tam Âm bang nhất thời không biết xử trí thế nào.

Lúc này thuyền đã quy mũi, Lý Siêu đang há hốc miệng chờ đợi.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, chẳng ngờ Cốc Mộng Viễn lại thần thái hết sức nhàn nhã chắp hai tay sau lưng, vẻ ơ hờ tủm tỉm nhìn mình.

Cổ Hoàn Bạch bực tức thầm nhủ :

- Đại ca định đứng xem trò vui hả? Hừ!

Bỗng y hai mắt sáng rực lên, lớn tiếng nói :

- Lý Siêu, ngươi bằng lòng thoát ly Tam Âm bang thì thiếu gia cũng bằng lòng truyền thụ võ công cho ngươi. Nhưng phải đợi thiếu gia trở về thuyền mới được.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười nói :

- Hiền đệ định bảo y đi đâu mà đợi chứ?

Đúng rồi, bảo y đi đâu đợi kia chứ? Đương nhiên, Tam Âm bang cũng đâu chịu dung tha cho một tên phản đồ, khi mình quay lại đây, có lẽ Lý Siêu đã bị xử tử rồi.

Y chợt nảy ý, thuyền mình hãy còn thiếu một người trưởng toán, để Lý Siêu ở trên thuyền chẳng phải là một trợ thủ đắc lực ư?

Nghĩ vậy liền nói :

- Lý Siêu, hãy sang thuyền của ta mà đợi.

Đừng thấy Lý Siêu người ngốc nghếch, nhưng gặp lúc nguy bách thì y chẳng còn ngốc nghếch nữa. Cổ Hoàn Bạch vừa dứt lời, y lập tức phi thân sang chiếc thuyền đen cách ngoài một trượng, lớn tiếng nói :

- Tiểu huynh đệ, mỗ đã tuân mệnh rồi.

Cổ Hoàn Bạch ha hả cười to :

- Tốt lắm. Ngươi hãy yên tâm chờ đợi, ở trên thuyền phải vâng lời đấy nhé.

Lúc này Túy Tiên Kiếm Minh Chí Quang hết sức ngỡ ngàng, y chẳng ngờ Lý Siêu có thể lại bỏ đi nhanh như vậy, nên y đã không kịp ngăn cản.

Y biết nếu Phó bang chủ mà hay biết việc này, tám phần là y chẳng thể sống nổi.

Còn như mình mà động thủ với người trên chiếc thuyền đen kia, bắt về Phích Lịch Quyền Lý Siêu, đành rằng có thể miễn tội, nhưng nếu có người võ lâm thừa cơ xông lên qua đây thì mình chẳng lại mang tội thất trách hay sao?

Y suy đi tính lại, chẳng biện pháp nào là lưỡng toàn, mãi đến khi chiếc thuyền nhỏ chở Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch mất dạng trong màn đêm mịt mùng, y mới ổn định lại tâm thần, mỉm miệng cười bí ẩn.

Lúc này, chiếc thuyền nhỏ dưới sự chèo lái của một môn đồ Tam Âm bang lướt đi như tên bắn về phía Thái Thạch Cơ.

Thuyền nhỏ tốc độ đã nhanh, Cốc Mộng Viễn nhãn lực cũng tốt, khi còn cách Thái Thạch Cơ khoảng trăm trượng, chàng đã trông rõ cảnh tượng tại đó.

Mười mấy chiếc thuyền to lớn vây tụ trên sông, thuyền nào cũng đèn đuốc sáng choang và có người đang giao chiến, chỉ thấy đao kiếm lấp loáng, hết sức kịch liệt.

Nhưng điều lạ lùng là ngoài mấy tiếng quát khi nãy, những người kịch chiến trên thuyền không một ai phát ra tiếng quát tháo.

Thoáng chốc, thuyền nhỏ đã đến gần nơi giao chiến.

Nhưng gã môn đồ Tam Âm bang vẫn tiếp tục chèo thẳng chứ không dừng thuyền lại.

Cốc Mộng Viễn ngoảnh lại nhìn gã chèo thuyền, lạnh lùng nói :

- Dừng lại.

Gã chèo thuyền ngạc nhiên :

- Tiểu nhân phụng mệnh là đưa hai vị vượt qua khúc sông này…

Cổ Hoàn Bạch gằn giọng :

- Bảo ngươi dừng lại thì ngươi cứ dừng, chớ lôi thôi.

Gã chèo thuyền biến sắc mặt :

- Tiểu nhân không dám.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày trầm giọng :

- Mọi sự đều đã có ta, không can gì đến ngươi, bỏ dầm xuống ngay, binh khí…

Chàng chưa kịp dứt lời, gã chèo thuyền bỗng hai tay vung mạnh lên, hai chiếc dầm gỗ quét thẳng vào hai người. Cổ Hoàn Bạch nhướng mày cười khảy quát :

- Ngươi muốn chết.

Hai tay vung lên, hai luồng kình khí như bài sơn đảo hải xô ra.

Hai chiếc dầm gỗ lăng không bị chân lực nội gia của Cổ Hoàn Bạch chấn gãy thành tám khúc rơi xuống sông theo giòng nước trôi đi.

Đồng thời gã chèo thuyền bị hất bay lên ra xa ba trượng rồi rơi xuống sông cuồn cuộn.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu nói :

- Người của Tam Âm bang thật là ngang ngược.

Chàng như bỗng nhớ ra điều gì trọng đại, khẽ thở dài nói :

- Hiền đệ, thuyền này tính sao đây? Ngu huynh chưa từng học chèo thuyền bao giờ cả.

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Đại ca đừng lo, tiểu đệ sinh trưởng ở bên bờ Đông Hải, ngay từ thuở bé đã thích đùa nghịch với nước biển, nước sông Trường Giang này chưa gây khó khăn cho tiểu đệ được đâu.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Vậy mà ngu huynh quên mất.

Nhưng chàng lại bỗng nhiên chau mày nói :

- Nhưng không có mái chèo, biết làm sao đây?

Cổ Hoàn Bạch cũng nhíu mày, đưa mắt nhìn nước sông cuồn cuộn, lại nhìn Cốc Mộng Viễn trầm ngâm nói :

- Đại ca, chúng ta chỉ cách chiếc thuyền to kia vài trượng, bỏ quách chiếc thuyền nhỏ này cho rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy cũng được… nhưng chúng ta lên thuyền của bên nào? Tam Âm bang hay Thiên Ma giáo?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Mặc kệ, lên rồi hẵng tính.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vậy đâu được.

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại không được?

- Nếu chúng ta lên thuyền của Thiên Ma giáo thì không sao, bởi Thiên Ma giáo đã từng liên thủ với năm đại môn phái, ít ra cũng không dám công khai gây hại giang hồ, ra mặt chống đối với các phái. Còn như lên thuyền của Tam Âm bang, rất có thể bị người hiểu lầm.

Cổ Hoàn Bạch nực cười thầm nhủ :

- Cốc đại ca này rõ là quá câu nệ tiểu tiết.

Nhưng miệng lại nói :

- Đại ca quan tâm giữ lại chiếc thuyền này ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Ngu huynh mong như vậy.

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Đại ca đã quyết như vậy thì tiểu đệ đành phải nhờ đại ca cùng ra sức thôi.

- Đó là điều đương nhiên, nhưng ra sức bằng cách nào?

- Chúng ta vận khí đẩy thuyền.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Lẽ ra ngu huynh phải sớm nghĩ đến điều ấy mới đúng.

Vừa dứt lời đã vung hai tay áo ra sau thuyền, một luồng kình lực ập xuống mặt sông, thuyền lập tức lướt tới như tên bắn, và nói :

- Hiền đệ, chút sức này để ngu huynh ra cho, hiền đệ khỏi phải động tay.

Bỗng chiếc thuyền thoáng chững lại, rồi thì xoay vòng vòng trên mặt sông.

Cốc Mộng Viễn hai tay áo càng vung nhanh thì thuyền càng xoay nhanh hơn, chỉ trong chốc lát, cả lòng sông đều dậy sóng bởi kình lực của Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội dừng tay, đứng thổn mặt ra chẳng biết phải làm sao nữa.

Cổ Hoàn Bạch lúc này ôm bụng cười đến còng cả lưng, cả hơi cũng không thở nổi nữa.

Đến khi thuyền xoay chậm lại, Cổ Hoàn Bạch lắc đầu nói :

- Đại ca ngốc quá.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, chả lẽ mình ngốc thật ư? Nhưng sao thuyền lại cứ xoay tròn mà không tiến tới thế nhỉ?

Chàng chau mày thở dài nói :

- Ngu huynh đành chịu thua.

Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Ai bảo đại ca chỉ lo đẩy thuyền mà không chú ý tới sức quân bình ở hai bên?

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ :

- Ôi, đúng là việc gì chưa trải qua là chưa hiểu biết.

Ngay khi ấy, bỗng thấy hai chiếc thuyền to im lìm từ hai bên tả hữu đâm thẳng vào thuyền của họ.

Cổ Hoàn Bạch hốt hoảng hét to :

- Đại ca, coi chừng.

- Hiền đệ yên tâm.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, hai chiếc thuyền to đã hung mãnh đâm vào thuyền, "ầm" một tiếng vang rền, ván vụn tung bay đầy sông.

Xem tiếp hồi 13 Mặc Ngọc Kiếm Sắc khiếp lão ma

13. Hồi 13 Mặc Ngọc Kiếm Sắc Khiếp Lão Ma

Lập tức, thuyền nhỏ lao vút đi như tên bắn về phía trước, loáng cái đã ra xa hơn mười trượng.

Thế là trong tiếng kêu la kinh hoàng và tiếng quát mắng ầm ĩ, hai chiếc thuyền to đã đâm sầm vào nhau tan nát, ván vụn và đầu người nổi đầy mặt sông.

Cổ Hoàn Bạch khoái trá vỗ tay reo hò :

- Hay lắm.

Nhưng bỗng ngưng bặt, quay sang Cốc Mộng Viễn quát :

- Đại ca, nhanh lên, chúng ta phải tránh ra xa…

Đồng thời hai tay vung lên liên hồi, đẩy bọn môn hạ Tam Âm bang ra xa, không cho họ tiến đến gần làm lật thuyền.

Cốc Mộng Viễn đương nhiên cũng nhận thấy nguy cơ ấy, nhướng mày cười to nói :

- Hiền đệ, chúng ta hãy cho thuyền công vào giữa đấu trường hai phái được không?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đương nhiên là được.

Cốc Mộng Viễn liên tiếp tung ra ba chưởng, thuyền liền lướt đi như bay.

Nhưng thuyền họ vừa tiến tới, lập tức lọt vào vòng vây của đối phương, thì ra hai bên đã ngưng chiến để liên thủ đối phó với họ.

Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn đâu phải kẻ hèn nhát, hai phái cho thuyền bao vây, đó chính là điều họ mong muốn.

Cổ Hoàn Bạch ha hả cười to, vờ lớn tiếng nói :

- Cốc đại ca, chúng ta đã trở thành mục tiêu rồi.

Cốc Mộng Viễn hiểu ý, bèn cười :

- Không sai, nhưng chúng ta không được tỏ ra yếu hèn đấy.

Cổ Hoàn Bạch cười to :

- Nhưng thuyền của chúng ta đâu chịu nổi sự đụng chạm.

- Va chạm vừa rồi ư?

Cổ Hoàn Bạch thè lưỡi :

- Vậy chưa đủ dữ dội sao?

Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn quanh :

- Chắc chắn sẽ sôi nổi hơn nhiều, ít nhất cũng phải năm chiếc vỡ tan.

Cổ Hoàn Bạch khẽ thở dài, lắc đầu nói :

- Vậy thì tiếc quá, đáng giá nhiều tiền bạc lắm đấy, không đau lòng sao?

- Nếu tiếc thì đừng để va chạm nữa.

Hai người kẻ xướng người họ xem kẻ địch vây quanh như không hề có, thật khiến người của Thiên Ma giáo và Tam Âm bang hết sức hoang mang thắc mắc, không hiểu.

Thế nên, nhất thời họ đều thổn mặt ra, chưa có hành động gì, trơ mắt nhìn những chiếc thuyền to xáp dần vào giữa.

Mãi đến khi họ nghe Cốc Mộng Viễn nói câu "Nếu tiếc thì đừng để va đụng là hơn", người cầm đầu hai bên mới giật mình bừng tỉnh, phát giác quả đúng là không va đụng là hơn…

Bằng không, chắc chắn sẽ theo gương hai chiếc thuyền kia.

Lập tức, hai tiếng quát to cùng vang lên :

- Dừng lại.

Mười mấy chiếc thuyền to cùng lúc rung động thật mạnh, rồi thì dừng lại ngay.

Liền sau đó, một lão nhân cao to trên chiếc thuyền to ở đầu dòng sông cất tiếng nói :

- Hai tên tiểu tử ngươi là ai? Gan thật chẳng nhỏ.

Lão nhân này người cao hơn tám thước, mặt màu lam sậm, mái tóc bạc phơ, mày rậm mắt bé, mũi quặp miệng to, mặc áo màu vàng kim lóng lánh, tướng mạo khá uy vũ, khiến người nể sợ, tướng mạo khá uy vũ, khiến người nể sợ.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Lão này có lẽ chính là Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù, Phó bang chủ Tam Âm bang.

Đoạn vừa định cất tiếng hỏi, Cổ Hoàn Bạch tranh trước nói :

- Lão thất phu là người của Thiên Ma giáo hay Tam Âm bang?

Cổ Hoàn Bạch bởi qua lời Cốc Mộng Viễn biết Thiên Ma giáo đã từng liên thủ với năm đại môn phái tại thịnh hội Động Đình hồ, vậy ít nhiều cũng chính phái hơn, nên muốn biết rõ nếu người này thuộc Thiên Ma giáo thì sẽ trừng trị nhẹ tay hơn. Còn như người của Tam Âm bang thì… Hừ! Thiếu gia sẽ chẳng chút nương tay.

Lão nhân cao lớn nghe hỏi vậy, cười gằn nói :

- Tiểu tử thật ngu ngốc, ngay lão phu là ai cũng không biết mà dám đến đây gây sự, hẳn là hai tiểu tử ngươi đã chán sống rồi.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày, tức giận quát :

- Lão thất phu… hãy nói năng sạch sẽ một chút.

Cốc Mộng Viễn cũng trầm giọng quát :

- Lão bằng hữu là ai? Không nói ra thì ai biết được? Chả lẽ tôn giá có đeo chiêu bài trên mình để kẻ khác nhâậ diện hay sao?

Lão nhân quắc mắt, tức giận quát :

- Các ngươi rõ là tự mình tìm lấy cái chết. Không sai, lão phu đứng là có đeo chiêu bài trên mình, chỉ trách hai tên ngu ngốc các ngươi mắt quá kém nên không trông thấy, vậy là hai người chết chắc.

Cổ Hoàn Bạch nghe đối phương quả quyết hai người chết chắc, bất giác phì cười, đưa tay chỉ lão nhân nói :

- Lão thất phu rõ là mặt dạn mày dày, qua thái độ huênh hoang khoác lác của lão, thiếu gia đã sớm đoán ra lão là ai rồi.

Rồi quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc đại ca đã nghĩ ra lão thất phu ấy là ai chưa?

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Ngu huynh đã nghĩ ra rồi.

Cổ Hoàn Bạch ngước mắt nhìn trời, bỉu môi cười khảy nói :

- Lão thất phu bất quá chỉ là phó thủ của Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi, tay sai của kẻ khác, có tên là Lam Nhân Trù, đúng không?

Lão nhân áo vàng tái mặt, lão quả đúng là Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù, Phó bang chủ Tam Âm bang.

Thử nghĩ địa vị lão trong ban tôn cao dường nào, vậy mà lại bị Cổ Hoàn Bạch bảo là tay sai của kẻ khác, lão không giận sôi gan sao được?

Chỉ thấy đôi mắt bé của lão trừng lên sáng quắc, gầm to :

- Chó con, ngươi…

Lão giận đến mức không sao nói tiếp được nữa.

Cổ Hoàn Bạch nghe đối phương gọi mình là "chó con" liền tức giận đỏ mặt, nhảy lên cao ba thước, hai tay trỏ Lam Nhân Trù quát :

- Ngươi mới là chó… Ngươi là lão súc sanh hèn hạ hơn cả chó…

Lam Nhân Trù bị chửi mắng thậm tệ, như lửa thêm dầu, giận đến áo áo vàng rung động, nhún vai tung mình, hệt như một cánh chim to lao nhanh sang thuyền nhỏ, vung chưởng bổ vào Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy quát :

- Ngươi muốn chết.

Hai tay nõn nà vung lên, vừa định xuất chưởng đón tiếp.

Nhưng Cốc Mộng Viễn bỗng cất tiếng huýt dài, tay phải vươn ra kéo Cổ Hoàn Bạch ôm vào lòng, tung mình lên cao hơn tám trượng.

Cổ Hoàn Bạch đột ngột bị Cốc Mộng Viễn ôm chặt vào trong lòng thoạt tiên giật mình sửng sốt, sau đó e thẹn tột độ.

Hai người đang ở trên không, y muốn vùng vẫy cũng không thể thoát được.

Cũng may đó chỉ là thoáng chốc, hai người đã hạ xuống một chiếc thuyền to.

Thế nhưng, cái thoáng chốc đó đã khiến Cổ Hoàn Bạch tâm hồn xao xuyến hồi lâu.

Vì sao lại như vậy?

Điều ấy chỉ có chính bản thân y là hiểu rõ thôi.

Trong khi đó Cốc Mộng Viễn cũng hết sức kinh ngạc, bởi chàng cảm thấy Cổ Hoàn Bạch người nhẹ như én, và mềm mại như không xương vậy. Chẳng những vậy, trước ngực như còn cất giấu ám khí bí mật gì đó.

Nhưng chàng là người thật thà cương trực, tuy sinh nghi nhưng không tò mò.

Sự cảm thụ của hai người khác nhau, nhưng chỉ trong khoảng khắc rồi thôi, bởi lúc này hai người đã hạ chân xuống thuyền.

Lúc này Lam Nhân Trù bởi thủ đoạn độc ác của mình bị Cốc Mộng Viễn nhận ra nên chưa đắc thủ, giận đến sắc mặt từ màu lam đổi sang màu tím.

Lão quay người trên không, lui về thuyền của mình, tức tối giậm chân và la hét ỏm tỏi.

Thì ra vừa rồi lúc lão vung chưởng, trong kình lực có kèm theo hai ngọn Đoạt Mệnh thần mang, nếu Cổ Hoàn Bạch mà đón tiếp, tuy có thể chấn lui Lam Nhân Trù, nhưng không ngăn cản được Đoạt Mệnh thần mang, cho dù đả thương Lam Nhân Trù thì mình cũng khó khỏi trúng độc khí thương vong.

Ngoài Cốc Mộng Viễn ra, có lẽ trên giang hồ không ai tránh thoát được sự ám toán của Đoạt Mệnh thần mang trong lúc không phòng bị, nên trong cơn nguy bách, Cốc Mộng Viễn đã bổng Cổ Hoàn Bạch phi thân né tránh. Đương nhiên đó cũng nhờ vào nhãn lực phi thường của chàng.

Bởi thân pháp hai người quá cao siêu, nên tuy họ hạ xuống trên một chiếc thuyền của Tam Âm bang mà đối phương không ai dám vọng động.

Chân vừa chạm sàn thuyền, Cổ Hoàn Bạch lập tức vùng khỏi tay Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn bỗng mỉm cười khẽ nói :

- Người của hiền đệ thơm quá.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy, bất giác tim đập dữ dội, cơ hồ nhảy vọt ra khỏi lồng ngực, thẹn thùng nói :

- Đại ca thật không biết mắc cỡ, đông người thế này mà dám ôm người ta.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ có biết vì sao không?

Cổ Hoàn Bạch chau mày lắc đầu.

- Trong chưởng lực của Lam Nhân Trù có ngầm kèm theo Đoạt Mệnh thần mang nên…

- Ồ…

Cổ Hoàn Bạch vừa nghe nói đến Đoạt Mệnh thần mang liền vỡ lẽ ra ngay, lòng cảm thấy ngọt ngào khô tả, nhưng miệng lại nói :

- Vậy đại ca cũng không nên ôm tiểu đệ, chỉ cần kéo tiểu đệ tránh ra là được rồi.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy thầm lắc đầu nghĩ, vậy thì có sao đâu? Chả lẽ trên mình ngu huynh có vật gì xâm phạm đến tiểu đệ hay sao?

Nhưng ngoài mặt lại nói :

- Hiền đệ, cổ nhân dạy rằng "Tẩu tẩu ngã sông, nhanh tay cứu vớt", hiền đệ là trai, gặp nguy hiểm ngu huynh lẽ nào không nhanh tay? Vả lại, đôi bên khoảng cách quá gần, một thoáng chậm trễ hiền đệ ắt sẽ trúng độc, vậy ngu huynh chẳng phải sẽ ôm hận suốt đời hay sao? Do đó ngu huynh chỉ có cách là ôm lấy tiểu đệ mới khỏi bị hiền đệ bất phục giãy giụa, để khiến trễ nãi mà gặp hiểm nguy…

Thoáng dừng lại, khẽ cười nói :

- Hiền đệ là thân trai, có hề gì kia chứ?

Cổ Hoàn Bạch lòng thầm gào to :

- Đúng vậy, chẳng hề gì cả, đại ca thích thì cứ ôm, muốn ôm bao lâu cũng được.

Nhưng miệng lại nói :

- Đại ca, đó là tiểu đệ nói đùa thôi mà.

Bởi Cốc Mộng Viễn đã nêu lời dạy của cổ nhân, nên Cổ Hoàn Bạch chẳng thể không nhượng bộ.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Nhưng đã khiến cho ngu huynh toát mồ hôi lạnh…

Bỗng chàng không quay đầu, vung tay áo phất mạnh ra sau, liền tức tiếng ầm ầm vang lên liên hồi, và thuyền rung động dữ dội.

Cổ Hoàn Bạch ngoảnh lại nhìn, lập tức ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Thì ra môn đồ Tam Âm bang đều là người này gối lên chân người kia nằm dài từ chỗ cách Cốc Mộng Viễn chừng năm thước cho đến tận đuôi thuyền, và người nào cũng trố to mắt, không nói được mà cũng chẳng bò dậy được, chỉ có đôi mắt là còn đảo liên hồi, trông hết sức khôi hài.

Thì ra bọn họ đều là người trước ngã trúng người sau và nối tiếp ngã dài ra.

Cổ Hoàn Bạch cười đau cả bụng, nhưng Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù thì tức giận cơ hồ nổi điên.

Cốc Mộng Viễn hết sức điềm tỉnh, đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù cách chừng bốn trượng, lạnh lùng nói :

- Lam Nhân Trù, Đoạt Mệnh thần mang của lão từ đâu có?

Lam Nhân Trù giật mình, giọng u ám đáp :

- Lão phu không thể phụng cáo.

Lão thật là xảo quyệt, tuy trong lòng hết sức kinh hoàng bởi câu hỏi của Cốc Mộng Viễn, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra rất bình thản.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười khảy :

- Lão quan hệ thế nào với Lý Hàm Băng?

Lam Nhân Trù lòng như dậy sóng, nhưng vẫn ngoan cố nói :

- Chẳng việc gì đến ngươi.

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc, bỗng từ trong lòng lấy ra một vật quát :

- Lão biết vật này không?

Lam Nhân Trù trố to mắt, chằm chặp nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu.

Bỗng vẻ oai phong của lão biến mất, sát khí tiêu tan.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, cao giọng nói :

- Lam Nhân Trù, sao không dám trả lời?

Lam Nhân Trù mặt tái xám, run giọng :

- Lão phu...

Đột nhiên, ngưng lời, quắc mắt hỏi :

- Tiểu tử, Mặc Ngọc Kiếm Sắc này ngươi từ đâu có?

Cốc Mộng Viễn vừa định nói thật là lấy được từ trên mình Tầm Dương tam nghĩa, nhưng Cổ Hoàn Bạch đã kịp nháy mắt ra hiệu với chàng, đồng thời cười nói :

- Ngoài chủ nhân Kiếm Sắc ra, ai dám tặng vật này?

Lam Nhân Trù ngẩn người :

- Lão phu không tin.

Lão tuy lòng hồ nghi, nhưng giọng nói lại không quả quyết.

Cổ Hoàn Bạch đâu thể cho đối phương có thời gian suy nghĩ, y đã khẳng định là Lam Nhân Trù và thậm chí cả Tam Âm bang đều là thủ hạ của lão ma đầu Lý Hàm Băng, nên phải nắm lấy cơ hội này khám phá âm mưu của đối phương.

Lam Nhân Trù vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch liền quát :

- Lão dám bất kính với Kiếm Sắc, thật là cả gan.

Bỗng trừng mắt quát to :

- Nhóm Minh Thiện và Phục Hổ đâu?

Cốc Mộng Viễn giật mình, Cổ hiền đệ thật tâm cơ hơn người, lại nghĩ đến việc lợi dụng lệnh này.

Còn Lam Nhân Trù thì bị tiếng quát hỏi của Cổ Hoàn Bạch khiến cho ngây ngẩn, không biết xử trí ra sao.

Mặc Ngọc Kiếm Sắc ngoài Lý Hàm Băng ra, quả là không ai có, vậy rất có thể chính là do Lý Hàm Băng đã trao cho họ.

Họ đã có Kiếm Sắc trong tay, dĩ nhiên là người của Thần Phong động, vậy thì bất kỳ họ hỏi gì mình cũng đều phải trả lời, bằng không sẽ bị xem như là phản đồ, mà hậu quả của phản đồ thì…

Lam Nhân Trù thật không dám nghĩ tiếp nữa. Tuy nhiên, lão lại nhận thấy việc này như có phần không thông, đang lúc đối mặt với cường địch thế này, sao lại hỏi về điều cơ mật đại sự ấy?

Và hơn nữa, vì sao lại dùng võ lực xông vào đây, mà còn xuất thủ đả thương môn đồ Tam Âm bang nữa?

Lão càng nghĩ càng lấy làm lạ. Thế nhưng, Kiếm Sắc kia thì không phải là giả.

Hay là hai tiểu tử này mới lần đầu rời động phủ, chưa hiểu biết gì về giang hồ nên mới có hành động càn rỡ thế này?

Nhưng nghĩ kỹ lại thấy không đúng. Người từ Thần Phong động ra đều phải trải qua nhiều cuộc khảo nghiệm, chẳng hạn như mình đây, tuy chỉ ở trong động ba tháng, nhưng khi phái xuất cũng phải trải qua năm chặng khảo nghiệm võ công. Hơn nữa, có hai cửa ải phải dùng trí tuệ mới vượt qua được.

Do đó lão còn hoài nghi, và thế là lão lặng thinh không đáp.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy hết sức lo lắng. Cổ Hoàn Bạch cũng thầm kinh tâm, đảo mắt nhìn quanh, thấy những người trên mấy chiếc thuyền bên trái cũng đều đang chú ý lắng nghe Lam Nhân Trù trả lời, liền nảy ý cười ha hả nói :

- Phải chăng vì người của Thiên Ma giáo có mặt nên lão không dám tiết lộ lung tích của bốn vị Chưởng môn nhân và Tây Sơn Tiều Tẩu?

Lam Nhân Trù quả nhiên liền cung kính nói :

- Tiểu lão chính là có ý ấy.

Hay lắm, cả xưng hô cũng đã hạ thấp, chứng tỏ Mặc Ngọc Kiếm Sắc này uy lực chẳng phải tầm thường.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười thầm, Cổ Hoàn Bạch ha hả cười nói :

- Không hề gì, lão cứ nói, các vị bằng hữu Thiên Ma giáo đã có mặt, cứ để họ nghe cũng chẳng sao.

Lam Nhân Trù chưa kịp đáp, từ trên một chiếc thuyền ở ngoài bảy trượng đã vọng đến một tiếng cười to già nua và nói :

- Vị tiểu hữu ấy nói rất đúng, Lam huynh hà tất cứ ấp a ấp úng?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, chỉ thấy người lên tiếng là một lão nhân trọc đầu tuổi ngoài sáu mươi mặc áo màu bạc, tướng mạo rất nghiêm chỉnh.

Chàng bất giác lấy làm lạ, lão nhân này xem ra hết sức chính phái, vì sao lại cam chịu sự sai khiến của người nữ nhân che mặt không dám gặp người thế nhỉ?

Chỉ nghe Cổ Hoàn Bạch cất tiếng hỏi :

- Lam Nhân Trù, lão ấy là ai vậy?

Cốc Mộng Viễn giật mình, Cổ hiền đệ sao lại lái sang chuyện khác thế này? Vậy chẳng phải là tạo cơ hội cho Lam Nhân Trù ư?

Quả nhiên Lam Nhân Trù khi nghe Cổ Hoàn Bạch bảo là cứ để cho người của Thiên Ma giáo nghe điều cơ mật, mặt liền lộ vẻ tức giận.

Lại nghe lão nhân kia bảo mình cứ ấp a ấp úng, đôi mày càng chau chặt và mắt rực tinh quang.

Giờ nghe Cổ Hoàn Bạch hỏi vậy, bất giác mặt lại liền thư giã, mỉm cười nói :

- Y là Thẩm Tam Thắng, giữ chức Đường chủ Hình Đường trong Thiên Ma giáo.

Cổ Hoàn Bạch nhếch môi cười :

- Lão ta có kể được là cao thủ của Thiên Ma giáo không?

Lam Nhân Trù cười giòn :

- Giữ chức Đường chủ đương nhiên là cao thủ bậc nhất rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy hẳn là người lãnh đạo Thiên Ma giáo hôm nay chứ gì?

- Không sai, y chính là nhân vật đầu sỏ đã gây sự với bổn bang.

Thẩm Tam Thắng cười dài một hồi, tiếp lời :

- Nếu Lam huynh không phục, lão phu sẵn sàng tiếp Lam huynh vài chiêu nữa.

Lam Nhân Trù cười khảy :

- Lão phu há sợ các hạ sao?

Thẩm Tam Thắng cười to :

- Lam huynh uy danh lừng lẫy, đương nhiên là chẳng xem lão phu ra gì rồi.

Lam Nhân Trù quắc mắt :

- Các hạ đã khiêu chiến thì lão phu sẽ cho nếm mùi…

Thẩm Tam Thắng cười tiếp lời :

- Lam huynh định dùng ngọn thiết quải khắc chín đầu chim để thi thố độc chiêu Cửu Thủ Kim Bằng tại Thái Thạch Cơ này chứ gì?

Lam Nhân Trù thoáng ngẩn người :

- Thẩm Tam Thắng, lão phu tái xuất giang hồ phen này chưa hề dùng đến quải, hắc hắc… hắc hắc… Đối phó với hạng như các hạ, lão phu chẳng cần phải dùng đến quải.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy động tâm thầm nhủ :

- Thì ra Lam Nhân Trù này thành danh nhờ vào ngọn thiết quải Cửu Thủ Kim Bằng. Nếu vậy thì ngọn quải này hẳn có vấn đề, sau này nếu gặp lão sử dụng thiết quải, mình phải hết sức đề phòng mới được.

Lam Nhân Trù chưa dứt lời, Thẩm Tam Thắng đã cười nói :

- Nếu Lam huynh không dùng quải, e rằng công phu hai tay chẳng làm gì được đâu.

Lam Nhân Trù nghe vậy hết sức tức tối, trỏ Thẩm Tam Thắng toét miệng mắng :

- Lão thất phu, Lam Nhân Trù này hôm nay mà không khiến người máu nhuộm Trường Giang, vùi thây dưới Thái Thạch Cơ thì ngươi chưa biết sự lợi hại của lão phu trong lần tái xuất giang hồ này.

Chưa dứt lời đã tung mình lên không.

Đồng thời một bóng người khác cũng vọt lên nhanh như chớp, và một tiếng quát to :

- Lui về, không cần lão phí sức.

Cổ Hoàn Bạch nói nghe rất nhẹ nhàng.

Nhưng Cốc Mộng Viễn ngăn cản Lam Nhân Trù trên không thì lại nghiêm giọng nói :

- Ngoan ngoãn lui về ngay.

Lam Nhân Trù vốn định động thủ với Thiên Ma giáo hầu lẩn tránh câu hỏi của Cổ Hoàn Bạch, bởi lẽ lão chung qui vẫn không mấy tin lời hai chàng thiếu niên này.

Chẳng ngờ lão vừa lao ra mới được hơn trượng, bỗng trước mặt bóng người nhấp nhoáng, thiếu niên áo xanh kia cản ngay trước mặt mình, khiến lão người chững lại ngay.

Lam Nhân Trù cả kinh thất sắc, mắt thấy chẳng thể nào chững người lại được, đâm thẳng vào đối phương, bỗng cảm thấy một luồng kình lực cực mạnh chặn ngay trước mặt, khiến người lão chững lại ngay.

Lam Nhân Trù chưa đủ bản lãnh dừng người trên không, đà lao tới vừa bị cản lại, lập tức chân khí tản mác, người rơi xuống ngay.

Lam Nhân Trù hoảng kinh thầm nhủ :

- Thôi rồi, phen này hẳn biến thành chuột lội mất.

Lão tuy rất muốn tuân lời Cốc Mộng Viễn lui trở về thuyền, nhưng rất tiếc là lực bất tòng tâm, không có chỗ lấy đà để tung mình lui về.

Ngay khi hai chân lão còn cách mặt nước chừng năm thước, bỗng kỳ tích xuất hiện, lão đột nhiên cảm thấy người nhẹ hẫng, như có ai nâng lên, rồi bay ngang trở về thuyền.

Lam Nhân Trù chân vừa chạm sàn thuyền, lập tức kinh ngạc quét mắt nhìn kiếm xem vị cao nhân tuyệt thế nào có thể lăng không nhiếp người, để xem đó là ai?

Lập tức, lão đứng thừ ra tại chỗ, thì ra lão đã rơi xuống thuyền của Cốc Mộng Viễn và chuẩn bị, và thiếu niên áo xanh đang chắp tay sau lưng cười nhìn mình gật đầu.

Chính là y sao? Lam Nhân Trù tuyệt đối chẳng chịu tin.

Nhưng lão lại chẳng thể không tin, mình chẳng phải đã rơi xuống thuyền của họ là gì?

Lam Nhân Trù chợt nghe lòng vô vàn chua chát, bởi nhận thấy mình chẳng qua chỉ học được một phần trăm võ công Thần Phong động, do đó lão chán chường khôn tả.

Cổ Hoàn Bạch bỗng quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Đại ca, Lam phó bang chủ đã không chịu tiết lộ tung tích của bốn vị Chưởng môn nhân trước công chúng, thôi thì chúng ta cứ theo ý ông ấy cũng được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Mọi sự tùy ý hiền đệ.

Cổ Hoàn Bạch quay sang Lam Nhân Trù mỉm cười nói :

- Lam Nhân Trù, giờ có thể nói rồi chứ?

Lam Nhân Trù lắc đầu :

- Thẩm Tam Thắng này hồi ba mươi năm về trước ngang danh với Tứ Phương Đại Hiệp, giao tình khá thâm hậu, võ công rất cao, trong vòng mười trượng bất kỳ tiếng động nào cũng không qua được thính giác của y.

Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn nghe vậy thảy đều kinh ngạc, thật không ngờ một vị Đường chủ Hình Đường trong Thiên Ma giáo mà lại là nhân vật ngang danh với Tứ Phương Đại Hiệp, vậy thì Thiên Ma giáo này cũng thật chẳng nên xem thường.

Đồng thời, hai người cũng nảy sinh một tình cảm thân thiết với Thẩm Tam Thắng, bởi vì trưởng bối của họ đều là một trong Tứ Phương Đại Hiệp, Cổ Hoàn Bạch thoáng suy nghĩ, liền nảy sinh kế sách, cười nói :

- Đại ca, tiểu đệ có cách rồi.

Cốc Mộng Viễn vội hỏi :

- Bắt giữ Thẩm Tam Thắng phải không?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Bắt giữ ư? E chẳng phải dễ dàng.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cũng chưa hẳn vậy.

Cốc Mộng Viễn lòng dạ trung hậu, những gì nghĩ và nói đều dựa vào suy luận thực thế.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Không cần mạo hiểm như vậy, đại ca hãy sang giữ chân lão ta là được rồi.

- Hiền đệ…

Cốc Mộng Viễn bỗng ngưng lời, đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù.

Cổ Hoàn Bạch biết là chàng không yên tâm, sợ mình không đối phó nổi với Lam Nhân Trù, hết sức cảm kích cười nói :

- Đại ca cứ đi, Lam phó bang chủ sẽ nói rõ mà.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, quay người tung mình xuống sông, đạp sóng lướt đi.

Chàng thi thố thân pháp tuyệt đỉnh ấy, chẳng những xua đi khá nhiều hoài nghi trong lòng Lam Nhân Trù mà còn khiến Thẩm Tam Thắng hết sức bội phục.

Cốc Mộng Viễn vừa rời khỏi, Cổ Hoàn Bạch liền cười nói :

- Lam Nhân Trù, lão đã đưa bốn vị Chưởng môn nhân đi đâu?

Lam Nhân Trù trầm ngâm :

- Họ không có ở đây.

Cổ Hoàn Bạch cười thầm nghĩ :

- Mình đoán quả không sai, bốn vị Chưởng môn nhân đúng là đã bị Tam Âm bang ngăn giữ và bí mật đưa đi.

Đoạn lại lạnh lùng hỏi :

- Bổn nhân biết là không ở đây, lão đã phái ai áp giải họ?

Cổ Hoàn Bạch thông tuệ hơn người, câu hỏi nào cũng trói buộc đối phương.

Lam Nhân Trù vội đáp :

- Do Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ, tổng hộ pháp bổn bang hộ tống.

Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Tin cậy được không?

- Tuyệt đối không có vấn đề.

- Võ công thì sao?

- Cao thủ tuyệt đỉnh của bổn bang.

Cổ Hoàn Bạch bỗng cười hỏi :

- Họ đã từ Tầm Dương lên bờ phải không?

Lam Nhân Trù ngạc nhiên :

- Vâng…

Lão bỗng chau mày nhìn Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Sao lão đệ lại biết?

Cổ Hoàn Bạch cười bí ẩn :

- Lão đừng thắc mắc… Lam Nhân Trù, các người đưa bốn vị Chưởng môn nhân về Tổng đàn trước phải không?

Lam Nhân Trù đảo tròn mắt, gật đầu :

- Vâng.

Nhưng Lam Nhân Trù mỉm cười hỏi tiếp :

- Lão đệ đến từ Thần Phong động phải không?

Cổ Hoàn Bạch giật mình, lần đầu tiên y mới nghe nói đến cái tên "Thần Phong động" này, nhưng y tâm cơ linh mẫn, thoáng nhướng mày nói :

- Lão không cần phải thắc mắc nhiều.

Lam Nhân Trù gật đầu cười :

- Lão đệ không nói là đúng.

Cổ Hoàn Bạch hơi ngạc nhiên thầm nghĩ :

- Vậy là thế nào?

Lam Nhân Trù nói tiếp :

- Nhưng lão đệ hai người có thể cho biết danh tánh chứ?

Cổ Hoàn Bạch chợt nhớ đến cái tên Thần Phong Mục Trường mà Cốc Mộng Viễn từng đề cập, liền hiểu ra được nửa phần, nơi trú của Lý Hàm Băng hẳn có tên là Thần Phong động.

Và có lẽ những người từ Thần Phong động ra tuyệt đối không được tiết lộ xuất xứ, mình nhắm mắt xông bừa chẳng ngờ là đúng điểm then chốt, lòng vui mừng khôn xiết.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù đáp :

- Tại hạ Cổ Hoàn Bạch, vị Cốc đại ca kia là Cốc…

Bỗng nhận thấy không nên tiết lộ tên thật của Cốc Mộng Viễn, bèn lớn tiếng nói :

- Cốc Lan Điền.

Cổ Hoàn Bạch biết Cốc Mộng Viễn rất thính tai, nghe được cả tiếng hoa rơi trong vòng mười trượng, nên mới cố ý nói lớn tiếng để cho chàng nghe rõ.

Lam Nhân Trù dĩ nhiên đâu biết vậy, chỉ cười nói :

- Cổ lão đệ, võ công của Cốc huynh đệ kia thật là cao tuyệt.

Cổ Hoàn Bạch thầm nhủ :

- Khá khen cho lão tặc, lão định khai thác thiếu gia ư? Chớ mơ tưởng.

Y ơ hờ nói :

- Không đáng kể, hạng cao thủ như Cốc đại ca ở chỗ tại hạ nhiều không đếm xuể.

Câu trả lời của y thật hết chỗ chê.

Một câu "ở chỗ bọn này nhiều không đếm xuể" khiến Lam Nhân Trù vừa mừng vừa tủi, mừng là vì Thần Phong động cao thủ như mây, ắt sẽ có thể độc bá võ lâm, tủi là sở học của mình quá ít, e chẳng đủ đảm đương đại nhiệm.

Cổ Hoàn Bạch thấy Lam Nhân Trù trầm ngâm lặng thinh không thốt lời nào, sắc mặt thay đổi liên hồi, sợ bị đối phương nhận ra chỗ sơ hở, vội lạnh lùng quát :

- Lam Nhân Trù, Kim Trinh Bộ đã rời khỏi các ngươi bao lâu rồi?

Lam Nhân Trù giật mình kinh hãi, lão tưởng Cổ Hoàn Bạch nổi giận bởi mình lặng thinh, vội nói :

- Đã ba hôm rồi.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Kế dương đông kích tây hòng đánh lạc hướng của các ngươi, nhân vật võ lâm trong thành Tầm Dương có ai hay biết hoặc lo bị người khám phá hay không?

Lam Nhân Trù cười khảy :

- Cổ lão đệ, việc này trọng đại dường nào, ngoại trừ lão phu và Kim Trinh Bộ tổng hộ pháp ra, ngay cả những người theo cùng cũng không được biết bốn vị Chưởng môn nhân thật sự đang ở đâu.

Cổ Hoàn Bạch thầm phì cười :

- À… Lão bảo không ai biết, vậy sao Thiên Ma giáo lại đuổi theo đến đây ngăn chận?

Lam Nhân Trù ngớ người :

- Điều ấy…

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- E rằng toán đường bộ cũng chẳng an toàn rồi.

Xem tiếp hồi 14 Người cao còn có kẻ cao hơn

14. Hồi 14 Người Cao Còn Có Kẻ Cao Hơn

- Việc này hết sức cơ mật, có lẽ toán Kim Trinh Bộ không đến đỗi gặp tai biến…

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Không nên quả quyết đoán, nếu lão ta mà không khinh suất thì đâu gây ra việc Thiên Ma giáo ngăn đường cản lối thế này?

Giọng điệu giáo huấn của Cổ Hoàn Bạch khiến Lam Nhân Trù mồ hôi toát ra như mưa, lão run giọng nói :

- Lão ô biết tội! Tuy nhiên, lão đệ, lúc đầu lão ô có ý dụ địch…

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Lão sai rồi!

Lam Nhân Trù ngẩn người :

- Lão ô sai ở chỗ nào?

Cổ Hoàn Bạch khẽ thở dài :

- Lão đã phạm phải sai lầm thật ấu trĩ, thử nghĩ cái kế tầm thường vây Ngụy cứu Triệu của lão đánh lừa được mấy người?

Bỗng cố ý mắt sắc lạnh nói tiếp :

- Vả lại nếu hôm nay Thiên Ma giáo giành được toàn thắng tại đây, lão làm sao giấu giếm được việc đã âm thầm đưa bốn vị Chưởng môn nhân đi khỏi kia chứ?

Lam Nhân Trù lặng người :

- Đúng rồi, lão ô đã không nghĩ đến…

Cổ Hoàn Bạch cười ngắt lời :

- Nhưng cũng chưa phải là muộn đâu.

Lam Nhân Trù vội hỏi :

- Lão đệ, giờ chúng ta phải tính sao?

- Hôm nay đã có mặt huynh đệ bọn này tại đây, Thiên Ma giáo hẳn không dám lộng hành gây hấn, thuyền vẫn còn có thể xuôi giòng thẳng đến Phân đàn Kim Lăng, nhưng…

Cổ Hoàn Bạch bỗng ngưng lời, bỏ dở câu nói.

Lam Nhân Trù thấy vậy nóng ruột hỏi :

- Lão đệ hãy nói mau đi!

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Phân đàn Kim Lăng nhân thủ thế nào?

Lam Nhân Trù mau mắn đáp :

- Phân đàn chủ Kim Lăng là Ô Y Bích Kiếm Thần Tiên Khách Cừu Kỳ, võ công cao chẳng kém Bang chủ.

Cổ Hoàn Bạch gậtgù :

- À! Vậy là có thể yên tâm rồi!

Lam Nhân Trù ngơ ngẩn chau mày :

- Lão đệ không yên tâm gì vậy?

- Nếu như Phân đàn chủ Kim Lăng võ công không cao, hôm nào những chiếc thuyền này đến nơi thì cũng chính là ngày Phân đàn Kim Lăng tiêu tan.

Lam Nhân Trù giật mình :

- Lão đệ cho là có kẻ đuổi theo sau truy kích ư?

Cổ Hoàn Bạch nghiêm giọng :

- Tất nhiên, người của Thiên Ma giáo và năm đại môn phái nhất định là không chịu bỏ qua rồi.

Lam Nhân Trù vỡ lẽ :

- Đúng rồi! Lão đệ thật là tâm cơ hơn người.

Cổ Hoàn Bạch cười to, nhưng vẫn nghiêm giọng nói :

- Giữ lão hãy thông báo với các thuyền, tiếp tục xuôi giòng đến Kim Lăng, còn lão thì dẫn theo một hai môn đồ, cùng huynh đệ tại hạ ngầm đuổi theo Kim Trinh Bộ.

Cổ Hoàn Bạch tâm cơ thật sâu sắc, đảo một vòng to mới đưa ra mục đích chính của mình, và còn khiến cho đối phương cam tâm tình nguyện, vui mừng khôn xiết.

Lam Nhân Trù thoạt tiên sửng sốt nói :

- Đuổi theo Kim Trinh Bộ ư?

Nhưng sau đó cười to nói :

- Lão đệ định ngầm hộ tống phải không?

Cổ Hoàn Bạch thầm nghĩ, lão tặc này cũng không đến đỗi ngu ngốc, nhưng miệng lại đáp :

- Nếu không vậy, xảy ra bất trắc thì ai chịu trách nhiệm, lão hay là huynh đệ bọn này?

- Vậy là phải, lão ô đi thông báo với họ ngay.

Lão quay người bỏ đi, nhưng được một bước bỗng lại dừng chân, chau mày nói :

- Lão đệ, Thiên Ma giáo có chịu để cho chúng ta đi không?

Cổ Hoàn Bạch cười to :

- Phó bang chủ khỏi lo, tại hạ tự có cách lui địch một

Đúng vậy, y quả thật đã có cách lui địch, đó là thuật lại với Thiên Ma giáo tất cả những gì Lam Nhân Trù vừa mới nói.

Y định áp dụng kế mượn đao giết người đưa Di Hành đến gặp Hoàng Tổ của Tào Tháo, để cho hai phía tàn sát lẫn nhau.

Lam Nhân Trù chẳng những đã hoàn toàn tin Cổ Hoàn Bạch, mà còn hết sức bội phục, nghe nói có kế lui địch, đương nhiên là lão tin tuyệt đối, cười nói :

- Vậy thì xin phiền lão đệ ra sức!

Đoạn quay người, phi thân sang một chiếc thuyền to khác.

Cổ Hoàn Bạch lòng hết sức đắc ý, đưa mắt nhìn sang phía thuyền của Thiên Ma giáo, thấy Cốc Mộng Viễn đang chuyện trò với Thẩm Tam Thắng như rất tâm đầu ý hợp.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu cười, bỗng cất tiếng huýt dài, tung bắn mình lên không.

Tiếng huýt chưa dứt, người đã hạ xuống bên cạnh Cốc Mộng Viễn, nhoẻn miệng cười khẽ nói :

- Cốc đại ca xem có vẻ thảnh thơi quá nhỉ?

Cốc Mộng Viễn ngoảnh lại cười :

- Hiền đệ, mau đến bái kiến Thẩm tiền bối nào!

Cổ Hoàn Bạch tuy tinh nghịch nhưng rất cung kính đối với trưởng bối, y đã biết trước lão nhân này có giao tình thâm hậu với Tứ Phương Đại Hiệp, giờ lại nghe Cốc Mộng Viễn gọi là tiền bối, liền vòng tay xá dài, cười nói :

- Cổ Hoàn Bạch xin bái kiến tiền bối.

Thẩm Tam Thắng mỉm cười :

- Không dám…

Người mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch, bất giác ngẩn người, chau mày nói :

- Lão đệ đài… họ Cổ ư?

Cổ Hoàn Bạch nghe hỏi vậy, bất giác tim đập dữ dội, nhất là ba tiếng "lão đệ đài", Thẩm Tam Thắng kéo giọng rất dài, và ánh mắt sáng quắc của ông tựa hồ nhìn thấu tận đáy lòng Cổ Hoàn Bạch.

Tuy nhiên Cổ Hoàn Bạch vẫn thản nhiên cười nói :

- Vãn bối họ Cổ, tên là Hoàn Bạch.

Thẩm Tam Thắng cười thâm ý, nhẹ gật đầu khẽ nói :

- Cổ lão đệ thật là nhu mì duyên dáng.

Đoạn buông tiếng cười to.

Cốc Mộng Viễn nghe Thẩm Tam Thắng khen Cổ Hoàn Bạch nhu mì duyên dáng, hết sức lấy làm lạ, thầm nhủ :

- Lão già này rõ thật là lẩn thẩn, sao lại dùng những từ ngữ dành miêu tả phụ nữ để khen đàn ông con trai thế này?

Nhưng chàng nào biết, Cổ Hoàn Bạch khi nghe những lời khen ấy đã liên hồi biến sắc mặt, sau cùng thẹn đến đỏ mặt tía tai.

Y hậm hực nhìn Thẩm Tam Thắng, định nổi đóa nhưng lại không có cớ gì, đành đưa tay giả vờ lau mồ hôi để che giấu gương mặt thẹn đỏ, và khẽ nói :

- Cốc đại ca, bốn vị Chưởng môn nhân đã bị Lam Nhân Trù phái người khác đưa đi khỏi rồi.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Thật ư?

Thẩm Tam Thắng ánh mắt cũng tối sầm lại hỏi :

- Cổ lão đệ, chính miệng Lam Nhân Trù đã nói ư?

Cổ Hoàn Bạch đang còn tức giận Thẩm Tam Thắng, nghe hỏi liền cười khảy nói :

- Không phải lão ta nói chẳng lẽ bổn nhân bịa đặt?

Thẩm Tam Thắng biết là Cổ Hoàn Bạch giận mình, nhưng giả vờ không hiểu cười nói :

- Vậy là chúng ta đã uổng phí quá nhiều thời gian rồi còn gì?

Cổ Hoàn Bạch xẵng giọng :

- Người ta đâu có bắt buột tiền bối ở đây, thích thì bỏ đi!

Cốc Mộng Viễn chau mày lắc đầu :

- Hiền đệ sao thể đối xử với Thẩm tiền bối như vậy?

Cổ Hoàn Bạch ngước mắt lườm Cốc Mộng Viễn, thầm hét :

- Người gì mà ngốc nghếch quá? Có lẽ ngoài võ công ra, chẳng còn biết gì khác nữa.

- Tiểu đệ…

Cổ Hoàn Bạch giả vờ như bị uất ức, dẩu môi không nói tiếp nữa.

Thẩm Tam Thắng ha hả cười to :

- Không sao, không sao! Lão ô không bao giờ chấp nhất phụ nữ và trẻ con, dù Cổ lão đệ có mắng lão ô thêm vài câu nữa, lão ô cũng không bao giờ trách… ha ha… ha ha…

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy càng thêm tức tối, nhưng khổ nỗi lại chẳng thể nổi đóa, đành giả vờ không hiểu, kéo tay Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca, chúng ta nên đi ngay thôi.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Hiền đệ đã biết tung tích của bốn vị Chưởng môn nhân rồi ư?

Cổ Hoàn Bạch đành miễn cưỡng gật đầu :

- Lam Nhân Trù bằng lòng dẫn chúng ta diđ.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Lam Nhân Trù dẫn đi ư?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lão tặc ấy tưởng chúng ta là người do Lý Hàm Băng phái ra!

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Hiền đệ tài thật!

Cổ Hoàn Bạch dẫn sao cũng còn tâm tính tuổi trẻ, nghe Cốc Mộng Viễn khen, bao nỗi bực tức liền tiêu tan lập tức, bèn mau chóng kể lại tỉ mỉ cuộc đối thoại với Lam Nhân Trù vừa qua, đoạn quay sang Thẩm Tam Thắng nói :

- Thẩm tiền bối hãy chọn lấy vài người đi theo sau chúng vãn bối được không?

Khi nãy Thẩm Tam Thắng đã trò chuyện với Cốc Mộng Viễn khá lâu, đã biết thiếu niên này chính là cháu nội của Nam Nho Cốc Dương trong Tứ Phương Đại Hiệp, một người bạn già của mình khi xưa, lẽ dĩ nhiên rất là quý trọng và tin cậy, nên khi nhìn thấy Cổ Hoàn Bạch, nhận thâấ diện mạo của Cổ Hoàn Bạch dường

như rất quen, tiếp theo lại phát hiện Cổ Hoàn Bạch quả đúng là giả trang, nên ông bất giác đâm ra lo lắng cho Cốc Mộng Viễn.

Vì vậy ông đã dùng lời vạch rõ với Cổ Hoàn Bạch, đồng thời cũng muốn cho Cốc Mộng Viễn biết rõ sự thật để khỏi sa vào cạm bẫy phấn sáp.

Nào ngờ, giờ đây Cổ Hoàn Bạch lại thoáng chốc đã quên hết sạch nỗi bực tức do mình gây ra, chứng tỏ tiểu cô nương này cũng rất là hồn nhiên trong trắng.

Bằng không, Cổ Hoàn Bạch quả thật là một người xảo nhất tự cổ chí kim.

Thế nhưng, ông tin chắc thiếu nữ này không phải kẻ gian xảo, mà là một người hồn nhiên trong trắng.

Hơn nữa, đối với gương mặt rất quen của Cổ Hoàn Bạch, mặc dù ông cố lục tìm trong trí óc, nhưng nhất thời chưa nghĩ ra được.

Tuy vậy, ông vẫn tin chắc rồi đây cũng sẽ nghĩ ra được vị bằng hữu nào có gương mặt tương tự như Cổ Hoàn Bạch, mà nhất định cũng là nhân vật chính phái.

Thẩm Tam Thắng nghĩ đến đó, nỗi lo lắng cho Cốc Mộng Viễn cũng liền tiêu tan.

Cổ Hoàn Bạch bảo ông chọn vài người đi theo sau, ông cũng nhận thấy như vậy rất tốt, bèn gật đầu cười nói :

- Kế ấy rất tốt…

Bỗng lại lắc đầu nguây nguẩy nói :

- Nhưng chỉ sợ khó mà qua mắt Lam Nhân Trù.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiền bối đi theo xa một chút là xong chứ gì.

Thẩm Tam Thắng nghiêm giọng :

- Cổ lão đệ, theo như lão ô biết, trong Tam Âm bang phải kể Lam Nhân Trù là người khó đối phó hơn hết.

- Cách nhau năm mươi dặm thì lão ta làm sao mà phát giác được?

- Lam Nhân Trù này mỗi khi hành động, trong phạm vi xung quanh sáu mươi dặm nhất định phải có bố trí tai mắt, nếu muốn theo sau, ít ra cũng cách xa tám mươi dặm.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Thật không ngờ Lam Nhân Trù này lại lợi hại đến vậy!

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Có gì là lợi hại? Lão ta vẫn phải ngoan ngoãn vâng lời tiểu đệ thôi.

Cốc Mộng Viễn cười bông đùa :

- Đương nhiên rồi, trên cõi đời này có được bao nhiêu Cổ hiền đệ kia chứ?

Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt dẩu môi :

- Bẻm mép quá đi!

Cốc Mộng Viễn ngớ người, vị Cổ hiền đệ này sao mà nặng mùi phấn sáp thế này?

Chẳng rõ Cổ gia là một thế gia võ lâm ra sao mà lại nuông chiều y đến mức không còn gì là ra vẻ đàn ông nữa.

Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Theo lão ô thì tốt hơn hết là một mình lão ô theo sau chừng năm dặm được rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng!

Nhưng Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Không đúng!

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên nhìn Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Hiền đệ thấy sao không đúng?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nếu một mình thì không nên do Thẩm lão đứng ra!

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, chưa hiểu ý Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch phì cười :

- Đại ca thật ngốc quá!

Cốc Mộng Viễn ngơ ngác lắc đầu :

- Ngu huynh ngốc như thế nào?

Cổ Hoàn Bạch cười khúc khích :

- Đại ca, Lam Nhân Trù lẽ nào không nhận ra Thẩm lão, nếu là người khác, cho dù lão ta sinh nghi cũng dám quả quyết, rất có thể lão ta nghĩ đó chỉ là một sự ngẫu nhiên, chỉ cần chúng ta thận trọng một chút là được.

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ gật đầu :

- Ngu huynh thật không nghĩ đến nhiều lý do thế này! Vậy là phải theo ý hiền đệ rồi.

Cổ Hoàn Bạch quay nhìn Thẩm Tam Thắng đang tủm tỉm cười hỏi :

- Thẩm tiền bối thấy sao?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Lão đệ phân tách đúng tình đúng lý, lão ô rất vui lòng tuân theo!

Cổ Hoàn Bạch cười đắc ý :

- Biết lão Thẩm lão sẽ đồng ý mà.

Thẩm Tam Thắng tiếp lời :

- Nhưng tốt hơn chúng ta nên quy định một ám hiệu để cho thuộc hạ lão ô có thể theo sau cách ngoài tám mươi dặm.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Thẩm lão nói rất đúng, vậy thì…

Y ngẫm nghĩ chốc lát, nói tiếp :

- Mỗi cách mười dặm hoặc gặp ngã ba, vãn bối sẽ vẽ một chiếc đàn tỳ bà nhỏ, hướng đầu tỳ bà chính là hướng đi của chúng vãn bối.

Thẩm Tam Thắng nghe vậy chợt động tâm, chú mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch một hồi, bỗng cười hỏi :

- Cổ lão đệ nhà ở Đông Hải phải không?

Cổ Hoàn Bạch thoáng ngạc nhiên gật đầu :

- Vâng, vãn bối cư trú ở Đông Hải.

Thẩm Tam Thắng giờ đã biết Cổ Hoàn Bạch là con cái của ai, bất giác hết sức vui mừng buông tiếng cười dài, đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc lão đệ có một người tri kỷ đẹp nết đẹp người, tài trí siêu quần như Cổ lão đệ chung bước gật đầu, lão ô thật mừng cho lão đệ…

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, chưa kịp hiểu ra vì sao lão nhân này lại nói như vậy, Thẩm Tam Thắng đã quay sang Cổ Hoàn Bạch cười ha hả nói :

- Cổ lão đệ, chúng ta quyết định như vậy, lão ô sẽ phái một cao thủ tuyệt đỉnh theo sau cách chừng năm dặm, ngoài ra đều ở ngoài tám mươi dặm.

Cổ Hoàn Bạch nghe những lời Thẩm Tam Thắng nói với Cốc Mộng Viễn, bất giác nóng bừng mặt, nhưng lại nghe lòng ngọt ấm khôn tả, đang khi ngây ngẩn tâm hồn thì Thẩm Tam Thắng lại quay sang nói chuyện với y, nên y chẳng nghe gì cả.

Thẩm Tam Thắng thấy vậy cười ha hả, lớn tiếng nói :

- Cổ lão đệ…

Cổ Hoàn Bạch giật mình :

- Thẩm lão…

- Lão đệ, lão ô quyết định làm theo lời lão đệ!

Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt cười :

- Thẩm lão đừng quên phái một cao thủ tuyệt đỉnh đấy.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Đương nhiên là phải phái một cao thủ tuyệt đỉnh rồi, lão đệ yên tâm!

Cổ Hoàn Bạch nắm tay Cốc Mộng Viễn nói :

- Đại ca, tiểu đệ nói với Lam Nhân Trù, đại ca tên là Cốc…

Cốc Mộng Viễn thật ra khi nãy đã nghe Cổ Hoàn Bạch nói là chàng tên Cốc Lan Điền, nhưng chàng bản tính không muốn phô trương, nên giả vờ cười nói :

- Hẳn là hiền đệ đặt cho ngu huynh một cái tên hết sức văn nhã chứ gì?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ đặt cho đại ca là Cốc Lan Điền, được không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Ruộng lam trồng ngọc, thật hay quá.

Cổ Hoàn Bạch thẹn đỏ mặt, dẩu môi nói :

- Không phải lam mà là lan, trông đại ca thật thà thế này, chẳng ngờ trong bụng lúc nào cũng nghĩ toàn điều xấu…

Cốc Mộng Viễn đâu biết vị hiền đệ này là gái giả trai, nên dĩ nhiên cũng chẳng nghĩ đến câu ruộng lam trồng ngọc hàm nghĩa thế nào.

Nên tuy thấy Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt giận dỗi và bảo chàng nghĩ toàn điều xấu, chàng vẫn hoàn toàn chưa biết là lời nói của mình có vấn đề, thản nhiên cười nói :

- Nếu hoa lan mà trồng thành ruộng thì hương thơm ít nhất cũng tỏa ra mười dặm, thật khá khen hiền đệ đã nghĩ ra được một cái tên tuyệt vời như vậy.

Cổ Hoàn Bạch thấy chàng thành thật như vậy, không còn trách chàng được nữa.

Thẩm Tam Thắng đứng bên lặng nhìn đôi trẻ, trong lòng vô vàn vui sướng, rất lấy làm mừng cho hai người bạn già và thầm cầu chúc cho đôi kim đồng ngọc nữ này rồi đây sẽ nên duyên giai ngẫu.

Cốc Mộng Viễn ôm quyền thi lễ với Thẩm Tam Thắng, cung kính nói :

- Lão tiền bối, chúng vãn bối xin phép đi trước một bước.

Đoạn mới cùng Cổ Hoàn Bạch tung mình xuống sông, đạp sóng lướt đi.

Thẩm Tam Thắng dõi mắt trông theo đôi thiếu niên hệt như lăng ba tiên nữ lướt đi trên sóng nước, bất giác thở ra một hơi dài, lẩm bẩm :

- Cốc huynh! Chân huyh! Thật chẳng ngờ Nam Nho với Đông Tà trong tương lai lại trở thành thông gia, quả là một thịnh sự, một giai thoại võ lâm…

Rồi thuyền lên bờ, Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch dưới sự dẫn đạo của Lam Nhân Trù, mỗi người trong một ngày một đêm đã thay đến bốn ngựa, lúc này đã tiến vào khu vực tỉnh Sơn Đông.

Thế nhưng nhóm người Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ, ngay cả bóng dáng cũng chẳng trông thấy.

Cốc Mộng Viễn còn nhẫn nại được, nhưng Cổ Hoàn Bạch thì không còn dằn nén được nữa, lửa giận đã bốc lên.

Khi dừng lại ăn uống và thay ngựa ở Lâm Nghi, Cổ Hoàn Bạch sau cùng đã phát tác :

- Lam Nhân Trù, lão giở trò quái quỷ gì thế này? Thật ra trên đời này có Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ hay không? Lão đừng ỡm ờ với bổn thiếu gia.

Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù cũngh ra chiều hết sức hoang mang lo lắng.

Trên đường Cổ Hoàn Bạch đã càu nhàu lão rất nhiều, lão đều nhẫn nhịn, có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời lão mới bị một kẻ hậu sinh khiến cho bụng đầy tức giận mà không nơi phát tiết thế này.

Cổ Hoàn Bạch vừa dứt lời, Lam Nhân Trù liền quắc mắt hậm hực nói :

Cổ Hoàn Bạch vừa dứt lời, Lam Nhân Trù liền quắc mắt hậm hực nói :

- Cổ lão đệ, hiện lòng lão ô cũng đâu dễ chịu hơn lão đệ. Lúc chia tay ở Tầm Dương, Kim Trinh Bộ đã có nói là chắc chắn trong năm hôm phải đến Sơn Đông…

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Tỉnh Sơn Đông rộng lớn dường nào, lão có biết không?

Lam Nhân Trù cười :

- Cổ lão đệ, tỉnh Sơn Đông tuy rộng lớn, nhưng Kim Trinh Bộ chỉ đi một con đường, đó là ngang qua Lâm Nghi, Chư Thành, Giao Đông rồi đến Lao Sơn, Tổng đàn bổn bang.

Cổ Hoàn Bạch xẵng giọng :

- Họ là người chết, không biết đổi đường khác hay sao?

Lam Nhân Trù cười :

- Đó là con đường gần hơn hết.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười xen lời :

- Nếu họ từ Liên Vân đi theo đường biển không gần hơn ư?

Lam Nhân Trù lắc đầu cười :

- Kim Trinh Bộ không dám tự ý đổi tuyến đường đâu.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Hôm nay có phải là ngày thứ năm không?

Lam Nhân Trù gật đầu :

- Phải, đúng là ngày thứ năm kể từ lúc lão ô chia tay với Kim Trinh Bộ ở Tầm Dương.

Cổ Hoàn Bạch cười hăng hắc :

- Vậy thì họ ở đâu?

Lam Nhân Trù cười ảo não :

- Lão ô cũng hết sức lấy làm lạ như lão đệ.

Cổ Hoàn Bạch tức giận :

- Trò này của lão chẳng cao minh đâu, lão định cho bọn này khi đến Lao Sơn, mất mặt một phen để khỏa lấp sự bất tài của lão phải không?

Bởi vì y với Cốc Mộng Viễn đã giả mạo môn hạ của Lý Hàm Băng, ngầm hộ tống Kim Trinh Bộ và bốn vị Chưởng môn nhân an toàn đến Tổng đàn của Tam Âm bang ở Lao Sơn, nên dẫu sao cũng chẳng tiện trở mặt, khiến cho sự việc vỡ lỡ.

Lam Nhân Trù nghe vậy giận run, lớn tiếng nói :

- Cổ lão đệ, lão ô là Phó bang chủ Tam Âm bang, ngoại trừ Tất bang chủ, ai dám phê phán lão ô? Đâu cần phải khỏa lấp sự bất tài của mình.

Cổ Hoàn Bạch trừng mắt quát :

- Cũng chưa chắc…

Cốc Mộng Viễn đã có sự toan tính mới, nên không muốn Cổ Hoàn Bạch gây căng thẳng đến mức không thu xếp được, vội xua tay nói :

- Hiền đệ với Lam lão huynh không nên tranh cãi nữa, về việc không thấy tung tích của Kim Trinh Bộ, theo huynh đệ thì có hai khả năng…

Lam Nhân Trù giật mình :

- Cốc lão đệ đã nhận thấy gì phải không?

Trong một ngày một đêm qua, Lam Nhân Trù đã nhận thấy võ công của Cốc Mộng Viễn cao đến mức không thể tưởng tượng được, nên mới hỏi ngược lại như vậy.

Nhưng Cổ Hoàn Bạch không quá mẫn cảm như Lam Nhân Trù, chỉ cười nói :

- Đại ca nghĩ là họ đã gặp phải sự cố ư?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh chỉ là suy luận theo thực tế thôi, họ biệt vô âm tín thế này nếu không phải vừa lên bờ không bao lâu đã bị người bắt đi thì là đã đổi tuyến đường rồi.

Cổ Hoàn Bạch phì cười :

- Vớ vẩn!

Lam Nhân Trù cũng lắc đầu cười :

- Cốc lão đệ, hiện nên tính sao đây? Nếu như nhóm người Kim Trinh Bộ đã đổi tuyến đường thì thôi, còn như thật sự đã gặp sự cố thì…

Lúc này lão nhận thấy sự thể rất là nghiêm trọng, trước đây lão còn hy vọng sẽ đuổi kịp Kim Trinh Bộ tại Lâm Nghi, giờ đây niềm hy vọng ấy đã hoàn toàn tiêu tan.

Lam Nhân Trù càng nghĩ càng lo, bất giác toàn thân vả mồ hôi, không sao nói được nữa.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù, cười nói :

- Đây cách Tổng đàn quý bang còn bao xa nữa?

- Chỉ chừng hơn năm mươi dặm nữa thôi.

- Xem ra chúng ta phải đến tận Tổng đàn quý bang thì mới biết ra được thật sự.

Lam Nhân Trù chau mày :

- Nếu… nếu như chúng ta không đến được Tổng đàn thì sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy chứ chúng ta ở đây thì cũng đâu ích gì?

Cổ Hoàn Bạch như đã biết tâm ý chàng, cũng cười nói :

- Không sai, thay vì ở đây nóng ruột suông, chi bằng đến Tổng đàn xem thử thế nào.

Đoạn quay sang Lam Nhân Trù, mắt rực tinh quang hỏi :

- Lão không dám về hay sao?

Lam Nhân Trù cười ảo não :

- Lão ô rất là khổ sở, nếu mà họ không đến nơi, lão ô thật hổ thẹn với Bang chủ. Và hơn nữa, Bang chủ biết trả lời thế nào với chủ nhân Thần Phong động.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy liền động tâm thầm nhủ :

- Quả đúng, tất cả đều là thọ mệnh Lý Hàm Băng, và Lý Hàm Băng chính là chủ nhân Thần Phong động, thảo nào Lam Nhân Trù đã hỏi thử mình có phải đến từ Thần Phong động hay không?

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Nếu họ đã về đến Tổng đàn rồi thì sao?

Cổ Hoàn Bạch cười tiếp lời :

- Lam Nhân Trù, trước khi về đến Tổng đàn, lão sao thể khẳng định là họ chưa về đến? Hơn nữa, lão chỉ phụ trách việc dụ địch, Kim Trinh Bộ gặp sự cố thì lão đâu có gì là mất sỉ diện.

Lam Nhân Trù nghe vậy, liền tức vẻ mặt thư giãn hơn, cười nói :

- Phải rồi, Cổ lão đệ quả là thông tuệ, lão ô đã quên mất, kể từ lúc chia tay ở Tầm Dương, sự an toàn của bốn vị Chưởng môn nhân đâu có liên quan đến lão ô nữa.

Nói xong, lão ha hả cười to.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn cười hiểu ý.

Nhưng lúc này Cốc Mộng Viễn đang nhìn ra ngoài cửa quán cơm.

Cổ Hoàn Bạch thoáng ngạc nhiên, cũng đưa mắt nhìn ra ngoài, chỉ thấy một lão nhân râu tóc bạc phơ đứng trước một quán trà bên kia đường, ngang mặt hướng về phía mình.

Cổ Hoàn Bạch cảm thấy dáng người của lão nhân trông rất quen, bất giác đâm ra lo lắng, chỉ sợ người này đến từ Đông Hải.

Lam Nhân Trù cũng đã trông thấy rõ vị lão nhân ấy, chau mày nói :

- Cốc lão đệ có biết lão nhân ở bên kia đường không?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không!

Bỗng cười hỏi ngược lại :

- Lão ta có phải là người của Tam Âm bang không?

Cốc Mộng Viễn sở dĩ hỏi như vậy là bởi Tổng đàn Tam Âm bang ở trong tỉnh Sơn Đông, vậy thì nhân vật võ lâm vùng Sơn Đông hẳn là đại đa số thuộc về Tam Âm bang.

Nhưng Lam Nhân Trù lắc đầu nói :

- Lão nhân này tướng mạo rất quái lạ, lão ô cũng không biết.

Cổ Hoàn Bạch vừa định nói dáng người này trông rất quen, bỗng thấy lão nhân ấy đã sải bước đi đến cửa quán cơm, bèn không nói nữa.

Lão nhân ấy sải bước đi vào, tiến thẳng đến trước mặt ba người.

Cổ Hoàn Bạch giờ đã trông thấy rõ, lão nhân râu tóc bạc phơ này không phải là người mình khiếp sợ, bởi lão nhân này mặt đầy nếp nhăn, nhưng lại rất khỏe mạnh, còn người y khiếp sợ thì gầy ốm.

Một khi đã biết đối phương không phải là người mình khiếp sợ, Cổ Hoàn Bạch lập tức lấy lại can đảm, đưa mắt nhìn lão nhân, tranh trước nói :

- Này, lão biết bọn này ư?

Lão nhân tóc bạc gật đầu.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, vốn ra y với giọng điệu như vậy với đối phương là cố ý khiến cho lão nhân bẽ bàng, nào ngờ lão nhân lại xác nhận là biết họ, nên đã khiến y đứng thừ người ra tại chỗ.

Y ngoảnh sang nhìn Cốc Mộng Viễn, Cốc Mộng Viễn cũng ngớ người ra.

Lại ngoảnh sang nhìn Lam Nhân Trù, Lam Nhân Trù chau mày thờ thẫn.

Vậy là sao thế này?

Cổ Hoàn Bạch kéo tay áo Cốc Mộng Viễn, khẽ hỏi :

- Lão nhân này biết đại ca ư?

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn lắc đầu :

- Ngu huynh không rõ.

Lam Nhân Trù lắc đầu :

- Lão ô cũng không rõ!

Cổ Hoàn Bạch bực tức quay nhìn lão nhân hỏi :

- Lão biết ai trong ba người?

Lão nhân đứng trước mặt ba người, trơ trơ đáp :

- Ngươi!

Lão nhân tóc bạc cười hăng hắc :

- Ngươi, và còn cả tên tiểu tử kia nữa.

Đồng thời chỉ tay vào Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn cũng ngớ người :

- Lão trượng, tại hạ bình sanh chưa từng gặp…

Lão nhân tóc bạc lạnh lùng quát :

- Ngươi chỉ mới hai mươi mốt tuổi hơn một chút, lại dám dùng tiếng bình sanh hả?

Cốc Mộng Viễn đỏ bừng mặt.

Cổ Hoàn Bạch hằn học quát :

- Lão chớ giở giọng kẻ cả, lão là ai? Lã ai?

Lão nhân tóc bạc trợn mắt :

- Lão phu chính là lão phu, tiểu tử ngươi muốn cho lão phu là ai cũng được.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, thầm nhủ :

- Lão già này xem ra chẳng dễ dàng đối phó đâu, dám đơn độc sinh sự với mình và Cốc đại ca hẳn là rất có lai lịch.

Trong khi y suy nghĩ, lão nhân tóc bạc lại lạnh lùng nói :

- Hai tên tiểu tử ngươi mới xuất đạo giang hồ chưa được bao lâu, lẽ ra nên làm nhiều điều tu nhân tích đức mới phải, sao lại cam tâm sa đọa, học làm kẻ trộm cắp?

Lão nhân vừa dứt lời, Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cùng đứng phắt dậy.

Cổ Hoàn Bạch mắt rực hàn quang quát :

- Láo, tiểu gia mà là kẻ trộm cắp hả?

Cốc Mộng Viễn tức giận cười khảy tiếp lời :

- Lão trượng sao có thể ngậm máu phun người thế này?

Đồng thời đưa tay ngăn cản Cổ Hoàn Bạch nói tiếp :

- Nếu lão trượng mà không trả lại sự trong sạch cho tại hạ, chớ trách tại hạ hôm nay không thể buông tha cho lão trượng…

Tuy chàng đã hết sức tức giận, song lời lẽ vẫn còn giữ lễ độ.

Lão nhân cười sắc lạnh, mặt vẫn trơ khấc quát :

- Tiểu tử, lão phu đây còn chưa nói không buông tha cho ngươi, mà ngươi lại dám nói không buông tha cho lão phu ư? Cõi đời thật có lắm chuyện lạ lùng, buồn cười.

Lão nhân mắt rực lên sắc lạnh nói tiếp :

- Tiểu tử, trả Mặc Ngọc Kiếm Sắc đây cho lão phu.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cùng rúng động tâm thần, lão nhân này lại là Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng ư?

Nhưng…

Mặc Ngọc Kiếm Sắc đâu phải do mình đã lấy trộm?

- Lão tiền bối…

Lam Nhân Trù không sao nói tiếp được nữa, lão buông tiếng thở dài, thì ra Mặc Ngọc Kiếm Sắc là do hai tiểu tử này lấy trộm, thế này thì hậu quả thật là thê thảm rồi.

Lão quá khiếp sợ, bất giác co chân quaỳ xuống…

Lão nhân cười sắc lạnh, gằn giọng quát :

- Hãy mau dẫn thủ hạ cút về Lao Sơn trước, chờ lão phu xử tội.

Lam Nhân Trù quả là ngoan ngoãn, Lý Hàm Băng vừa dứt lời, lão liền dập đầu lạy một lạy, bò dậy phi thân ra cửa, ra lệnh thủ hạ lên ngựa, phóng đi như bay về Lao Sơn.

Lý Hàm Băng thấy Lam Nhân Trù đã đi xa, mới cười sắc lạnh nói :

- Hai tiểu tử, giờ phải xem các ngươi…

Xem tiếp hồi 15 Tứ tuyệt hiện thân Túy Liễu trang

15. Hồi 15 Tứ Tuyệt Hiện Thân Túy Liễu Trang

Lão nhân tóc bạc chưa kịp dứt lời, Cốc Mộng Viễn đã cười khảy nói :

- Lão trượng chính là Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu ư?

Lão nhân tóc bạc cười hăng hắc :

- Tiểu tử còn dám chưa tin ư?

Cổ Hoàn Bạch quát :

- Mặc lão là quỷ oán thần sầu hay thần khóc quỷ gào, bổn thiếu gia chẳng phải hạng vô tích sự như Lam Nhân Trù, sinh ra là để người ta dọa lớn đâu.

Lão nhân tóc bạc lạnh lùng :

- Tiểu tử ngươi có khí phách lắm đấy!

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Hơn hạng người như lão một chút!

Lão nhân tóc bạc dù khích động hay bị mỉa mai thế nào, vẻ mặt vẫn trơ khấc, không biểu lộ gì cả.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy bất giác sinh nghi, nhất là lão nhân đã không trả lời câu hỏi của mình, càng khiến chàng cảm thấy khác lạ, bèn lại hỏi :

- Lão trượng vì sao không thẳng thắn trả lời câu hỏi của tại hạ?

Lão nhân tóc bạc quắc mắt :

- Câu hỏi gì? Lão phu đâu phải hạng người để cho kẻ khác hạch hỏi?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Lão trượng là Lý Hàm Băng phải không?

Lão nhân tóc bạc cười hăng hắc :

- Việc gì đến ngươi? Hãy trả Kiếm Sắc đây!

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Không trả!

Lão nhân ngẩn người :

- Đã lấy trộm vật của lão phu, sao còn dám nói không trả? Vậy thì trên cõi đời đâu còn lẽ phải nữa.

Cổ Hoàn Bạch sừng sộ :

- Ai đã lấy trộm của lão? Ai thấy? Lão đã đánh rơi ở đâu?

Lão nhân bất giác lùi sau nửa bước, giọng sắc lạnh quát :

- Trả hay không?

Cổ Hoàn Bạch hét to :

- Không trả! Không trả! Không trả! Ngàn lần không trả, vạn lần không trả…

Lão nhân chờ y hét xong, mới lạnh lùng nói :

- Không trả thì thôi! Nhưng việc các ngươi đã lấy trộm Mặc Ngọc Kiếm Sắc của lão phu, đó hoàn toàn là sự thật, không thể nào chối cãi được.

Cổ Hoàn Bạch không ngờ đối phương tâm cơ lại thâm đến vậậ, nhất thời đuối lý không sao trả lời được.

Cốc Mộng Viễn cũng hết sức kinh ngạc, thoáng chút trầm ngâm, khẳng khái nói :

- Quả đúng là bọn tại hạ có một Mặc Ngọc Kiếm Sắc.

Lão nhân tóc bạc cười khảy :

- Thừa nhận rồi ư?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Nhưng không phải do tại hạ đã lấy trộm.

Lão nhân tóc bạc nhạt giọng :

- Hẳn không phải do lão phu đã tặng chứ?

Cốc Mộng Viễn cố nén giận :

- Tại hạ đã ngẫu nhiên có được lệnh ấy ở nơi một vị bằng hữu, vị bằng hữu ấy hiện đã bị người ám toán chết, lão trượng sao thể bảo là bọn tại hạ đã lấy trộm?

Lão nhân tóc bạc giọng sắc lạnh :

- Chết không có đối chứng, ai tin được các ngươi không phải là lấy trộm? Chưa sạch máu đầu mà đã học nói dối, thật là cuộc đời đáng buồn…

Cổ Hoàn Bạch không còn dằn nén được nữa, đột nhiên vung tay xuất chưởng, chẳng cần biết đối phương là ma đầu ghê gớm đến đâu, và toét miệng mắng :

- Lão cẩu miệng mồm hôi thối quá.

Cổ Hoàn Bạch xuất chưởng tuy nhanh, nhưng lão nhân thoái lui càng nhanh hơn, thoát khỏi chưởng thế chỉ trong gang tấc.

Một chưởng không trúng đích, Cổ Hoàn Bạch tức đến lồng lộn lên, vùng khỏi tay áo bị Cốc Mộng Viễn nắm lấy, tung mình qua bàn, lao bổ vào lão nhân tóc bạc.

Cốc Mộng Viễn cả kinh, Lý Hàm Băng đã có danh hiệu Quỷ Oán Thần Sầu, vậy thì võ công hẳn cao tuyệt và hiểm độc, một mình Cổ Hoàn Bạch nào phải đối thủ?

Chàng định cất tiếng quát ngăn, nhưng không còn kịp nữa.

Cổ Hoàn Bạch chẳng những đã phi thân đến nơi, mà chỉ trong chớp mắt hai tay đã liên tiếp công ra đến bảy chiêu.

Lão nhân tóc bạc thật chẳng hổ là một bậc hung ma, mặt vẫn lạnh lùng trơ khấc, chỉ hai mắt tinh quang sáng tỏa, hăng hắc cười liên hồi, không hoàn thủ mà cũng chẳng nao núng, chân xoay hai vòng đã tránh khỏi bảy chiêu chưởng của Cổ Hoàn Bạch.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy lòng kinh hãi, nhưng lại khiến Cổ Hoàn Bạch vừa thẹn vừa giận, đứng thừ ra nhìn lão nhân tóc bạc.

Cổ Hoàn Bạch lòng hiểu rất rõ, nếu lúc này mà đối phương muốn sát hại mình chỉ cần vươn tay ra là mình không sao thoát khỏi.

Nhưng lạ thay, lão nhân tóc bạc chẳng những không xuất thủ mà còn thoái lui ba bước quát :

- Tiểu tử, đây không phải chỗ đánh nhau nên lão phu không muốn hoàn thủ, và nếu lão phu mà hoàn thủ e rằng hai ngươi đã trở thành tương thịt rồi.

Cổ Hoàn Bạch tuy lòng cảm kích lão nhân vừa rồi đã không thừa cơ đột kích, nhưng giờ đây lại bị lời nói của đối phương khích nộ, cười khảy nói :

- Trong quán không đánh nhau được thì tiểu gia cùng lão cẩu ngươi ra ngoài quyết một phen cao thấp thắng bại.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác chau mày, lắc đầu thầm nhủ :

- Vậy thì lại thêm rắc rối rồi còn gì?

Chỉ nghe lão nhân buông tràng cười quái dị quát :

- Tiểu tử, từ nay hãy tích chút khẩu đức…

Rồi thấy bóng người nhấp nhoáng, lão nhân tóc bạc đã mất dạng.

Thân pháp nhanh thật!

Hai người bất giác sững sờ, họ chẳng những kinh khiếp trước võ công cao tuyệt của lão nhân, mà còn hết sức lấy làm lạ, vì sao sự việc chưa ngã ngũ mà đối phương lại bỏ đi một cách đột ngột thế này?

Cổ Hoàn Bạch nghiêng đầu ngẫm nghĩ :

- Đại ca, việc này thật là kỳ lạ!

- Chẳng những kỳ lạ mà còn rất lắc léo…

Bỗng, tiếng nói lão nhân từ xa vọng đến :

- Tiểu tử, lão phu chờ ngươi trong rừng liễu ở ngoài thành đông, hãy đến quyết một phen cao thấp thắng bại, tiện đây để lão phu giãn gân giãn cốt và…

Tiếng nói đến đó bỗng ngưng bặt, Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, vừa định cất tiếng, tiếng nói lão nhân lại vọng đến :

- Tiểu tử, lão phu nhất định phải thu hồi Mặc Ngọc Kiếm Sắc, các ngươi có dám đến hay không? Nếu không dám thì lão phu chẳng thèm công khai giao đấu với các ngươi…

Cốc Mộng Viễn qua tiếng nói đã nhận ra nội lực lão nhân này quả là thâm hậu kinh người, bất giác đâm ra phân vân do dự, chẳng biết có nên đến rừng liễu phó ước hay không.

Bởi chàng tin là nếu một mình mình đến đó, chắc chắn sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng nếu còn phải lo cho Cổ Hoàn Bạch thì khó mà lường trước hậu quả.

Cổ Hoàn Bạch thấy lão nhân vừa truyền âm xong, Cốc Mộng Viễn lập tức trầm ngâm biến sắc, lòng hết sức thắc mắc, bèn lớn tiếng nói :

- Cốc đại ca, lão ma ấy đã khiêu chiến rồi đấy.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Hiền đệ định đến rừng liễu ư?

Cổ Hoàn Bạch kiên quyết gật đầu :

- Đương nhiên.

- Hiền đệ, việc này rất là hung hiểm.

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên :

- Đại ca sợ ư?

- Ngu huynh chẳng phải sợ, mà là…

Cốc Mộng Viễn thấy nếu mình nói ra là vì lo cho hiền đệ, Cổ Hoàn Bạch nhất định sẽ phật lòng, nên bỗng bỏ dở câu nói.

Riêng Cổ Hoàn Bạch thì hết sức tự tin vào võ công của mình, nên y chẳng biết sợ trời sợ đất, dĩ nhiên chẳng nghĩ đến là Cốc Mộng Viễn đã vì lo lắng cho mình.

Y thấy Cốc Mộng Viễn bỗng bỏ dở câu nói, chỉ nghĩ là chàng nóng lòng muốn đến Tổng đàn Tam Âm bang, nên mỉm cười nói :

- Đại ca, đến rừng liễu cũng chẳng mất nhiều thời gian lắm, nếu chúng ta không đi bằng ngựa, khi giải quyết lão ma ấy xong, chúng ta giở hết sức khinh công mà đi, không chừng còn đến Tổng đàn Tam Âm bang trước Lam Nhân Trù nữa đấy.

Cốc Mộng Viễn thấy không đi chẳng thể được, bèn cười nói :

- Thôi được, đồng ý với hiền đệ!

Cổ Hoàn Bạch hớn hở cười :

- Đại ca, chúng ta không thể nào để cho lão ma ấy xem thường.

Cốc Mộng Viễn cười cười, móc ra một mảnh bạc vụn trả tiền ăn và hỏi rõ chủ quán về rừng liễu ở ngoài cửa thành đông, sau đó hai người rời khỏi quán cơm.

Hai người vừa bước chân ra khỏi cửa quán, lão nhân tóc bạc liền tức từ sau quán đi ra.

Đứng nơi cửa nhìn chốc lát, rồi liền rẽ vào một hẻm nhỏ bên hông quán theo đường tắt đi về phía đông thành.

Khi Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch đến khu rừng liễu rộng hằng mấy trăm mẫu cách cửa đông thành chừng ba dặm thì lão nhân tóc bạc đã có mặt tự bao giờ.

- Tiểu tử, các ngươi quả là to gan, dám đến đây phó ước.

Lão nhân tóc bạc vừa thấy Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch đến gần rừng liễu, lập tức ha hả cười to và lướt ra nói :

- Đúng là thời đại này anh hùng thuộc thiếu niên mà! Ngay danh hiệu Quỷ Oán Thần Sầu của lão phu mà cũng không dọa được các ngươi, thật khiến lão phu hết sức khâm phục.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch thấy lão nhân tóc bạc tuy mặt trơ khấc, nhưng tựa hồ đã đổi thành người khác, bất giác ngạc nhiên ngẩn người.

Cốc Mộng Viễn thoáng định thần, ôm quyền thi lễ nói :

- Lão trượng, huynh đệ tại hạ đã đến đây theo lời ước hẹn, tôn giá có điều chi kiến giáo?

Lão nhân tóc bạc đưa mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Tiểu tử, ngươi chẳng phải muốn đánh nhau hay sao?

Cổ Hoàn Bạch quắc mắt :

- Nếu không vì đánh nhau, ai đến đây làm gì?

Lão nhân tóc bạc vẫn thản nhiên cười :

- Vậy ngươi muốn đánh bằng cách nào?

- Tùy lão!

Cổ Hoàn Bạch lời vừa thốt ra liền thấy không ổn, lão ma Lý Hàm Băng hẳn nhiên là võ công cao minh độc môn, sao thể tùy ý lão được?

Nếu đối phương đưa ra một cách đầu mà mình không sao đối phó được thì mình chẳng phải đã tự chui đầu vào thòng lọng là gì?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy cũng hết sức lo lắng, chưa kịp lên tiếng cản ngăn thì lão nhân tóc bạc đã buông tiếng cười dài.

Lão nhân như hiểu thấu tâm ý hai người, mỉm cười nói :

- Tiểu tử ngươi to gan quá, may mà gặp lão phu, dù ngươi cuồng ngạo đến mấy lão phu cũng không bận tâm, không thì ngươi khỏi động thủ là đã thua chắc rồi.

Cổ Hoàn Bạch bướng bỉnh :

- Chưa chắc!

Lão nhân tóc bạc cười :

- Nếu lão phu nên ra một môn võ công mà ngươi kém nhất, nhưng đối với lão phu lại mạnh nhất để giao đấu, ngươi tính sao?

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Tiểu gia sẽ hết sức ứng phó, quyết chẳng chau mày.

Lão nhân tóc bạc nhướng mày :

- Rất chí khí, nhưng đáng tiếc…

Lắc đầu thở dài, nói tiếp :

- Tiểu tử, đó chỉ là chí khí của kẻ thất phu, không đáng để khoa trương.

- Vậy chúng ta hãy bằng vào sở trường riêng, quyết một phen sống chết.

Lão nhân tóc bạc chau mày :

- Có cần thiết không?

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Nếu lão sợ chết, tiểu gia có thể tha cho một con đường sống, nhưng…

Y cố ý bỏ dở câu nói, không nói tiếp nữa.

Lão nhân tóc bạc vốn không hề bị y khích nộ, thản nhiên cười nói :

- Ngươi nói tiếp đi!

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên, sao lão ma đầu này lại trầm tĩnh thế nhỉ? Hoàn toàn không tương xứng với danh hiệu Quỷ Oán Thần Sầu của lão ta.

Tuy nghĩ vậy, Cổ Hoàn Bạch vẫn cười lạnh lùng nói :

- Muốn tiểu gia tha cho một con đường sống, điều kiện rất đơn giản, kể từ nay lão ma đầu ngươi vĩnh viễn không được lộ diện trên giang hồ nữa.

Lão nhân tóc bạc lắc đầu :

- Không thể được!

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày :

- Vậy thì chúng ta quyết một phen sống chết!

Lão nhân cười hô hố :

- Không cần phải vậy!

Cổ Hoàn Bạch tức tối hét :

- Lão sợ chết, thật là hèn nhát.

Lão nhân vẫn thản nhiên cười :

- Lão phu không muốn đánh nhau với ngươi nữa.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, hồi lâu chẳng thốt nên lời.

Cốc Mộng Viễn lúc này lòng đầy nghi vấn, thắc mắc tột cùng.

Chàng nhận thấy lão nhân này khác hẳn lời đồn đại, thật ra chẳng điểm gì có thể khiến cho quỷ oán thần sầu cả.

Thịnh danh mấy mươi năm, lẽ nào không dưng lại có được?

Hẳn là bên trong có vấn đề gì đây…

Lão nhân thấy hai người lặng thinh, bỗng cười nói :

- Tiểu tử, các ngươi trước đây có từng gặp lão phu chưa?

Hai người đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu.

Lão nhân lại hỏi :

- Các ngươi từng nghe nói về thần mạo của Lý Hàm Băng chưa?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Có!

- Ai đã nói?

- Gia tổ phụ…

Lão nhân cười, khẽ nói :

- Giống như lão phu vậy phải không?

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn lão nhân :

- Phải!

Lão nhân cười :

- Lệnh tổ có cho ngươi biết Lý mỗ còn một đặc điểm nữa không?

Cổ Hoàn Bạch ngẫm nghĩ :

- Dường như có, nhưng không còn nhớ nữa.

Lão nhân mỉm cười :

- Tai trái của Lý mỗ có còn hay không?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, đưa mắt nhìn tai trái của lão nhân, hồi lâu mới cười nói :

- Lão đã lắp tai giả chứ gì?

Lão nhân cười ha hả :

- Nỗi nhục cả đời, lẽ nào lại đi lắp tai giả?

- Nếu không lắp tai giả, vậy sao tai trái lại mọc ra được?

Lão nhân cười phá lên :

- Ngươi hãy xem đây!

Đoạn đưa tay vuốt một cái, trước mặt hai người đã hiện ra một người khác.

Lão nhân lại nói :

- Lão đệ đài, thủ pháp này của lão ô thế nào?

Cốc Mộng Viễn thở dài :

- Thật quá cao minh…

Cổ Hoàn Bạch dẩu môi la to :

- Thẩm… Thẩm lão đã làm cho chúng vãn bối khổ sở hết sức…

Thì ra lão nhân tóc bạc Lý Hàm Băng này chính là Thẩm Tam Thắng, đường chủ Hình Đường của Thiên Ma giáo đã giả dạng.

Thẩm Tam Thắng lại đưa tay nhẹ vuốt đầu, lấy mái tóc giả xuống, cười to nói :

- Hai vị lão đệ, hành động này của lão ô quả là có phần đắc tội!

Cổ Hoàn Bạch tức giận :

- Đắc tội ư? Lão đã mắng nhiếc bọn này thật thậm tệ.

Thẩm Tam Thắng cười :

- Cổ lão đệ mắng nhiếc lão ô càng thậm tệ hơn nữa.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lão nhân gia, đó là vãn bối mắng Lý Hàm Băng chứ đâu nói Thẩm Tam Thắng…

Thẩm Tam Thắng cười phá lên ;

- Đúng, đúng, đó là lão đệ mắng lão ma đầu Lý Hàm Băng chứ không phải lão ô, và lão ô cũng vậy thôi…

Bỗng quay sang Cốc Mộng Viễn, cười hỏi :

- Lão ô có mắng Cốc lão đệ hay không?

Cốc Mộng Viễn không hiểu ý Thẩm Tam Thắng, buộc miệng đáp :

- Không!

Cổ Hoàn Bạch sắc mặt thoạt xanh thoạt đỏ, trừng mắt dẩu môi, tức đến đổi muốn một quyền đấm chết Thẩm Tam Thắng ngay.

Nhưng Thẩm Tam Thắng lại thản nhiên cười nói :

- Cổ lão đệ dường như còn giận phải không? Cho lão ô xin lỗi vậy!

Cổ Hoàn Bạch hậm hực :

- Từ nay nói năng hãy cẩn thận, bằng không…

Y bỗng nhiên ngưng lời, bởi thấy mình chẳng thể làm gì được lão nhân này, qua lời nói của đối phương, y đã loáng thoáng nhận thấy lão nhân này hẳn là phải có giao tình thân thiết với tổ phụ mình.

Thẩm Tam Thắng gật đầu cười :

- Lão đệ hãy yên tâm, lão ô chẳng đến nỗi không biết thông cảm tình đôi lứa đâu.

Cổ Hoàn Bạch trừng mắt :

- Lão… lão…

Thẩm Tam Thắng quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc lão đệ có biết lão ô mời hai người cùng đến đây với dụng ý gì không?

Hai người nghe hỏi vậy mới chợt nhớ, Thẩm Tam Thắng việc đứng đắn không lo, lại giả dạng Lý Hàm Băng dọa cho Lam Nhân Trù đi khỏi và dụ dẫn mình đến đây để làm gì?

Cổ Hoàn Bạch liền tiêu tan lửa giận, vội hỏi :

- Thẩm lão thật ra có ý gì vậy?

Thẩm Tam Thắng nhướng mày cười :

- Chúng ta tất cả đã bị mắc lừa cả rồi.

Hai người rúng động cõi lòng, buộc miệng hỏi :

- Đã mắc lừa ai vậy?

- Lam Nhân Trù.

Hai người hết sức không tin, nếu bảo mắc lừa kẻ khác thì còn có thể, chứ bảo mắc lừa Lam Nhân Trù thì thật khó tin.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Đâu thể vậy được!

Thẩm Tam Thắng thở dài :

- Sự thật quả đúng là chúng ta đã mắc lừa Lam Nhân Trù.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Lão tiền bối có chứng cứ gì không?

- Trên đường không hề gặp bóng dáng bốn vị Chưởng môn nhân, vậy không đáng nghi sao?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, điều ấy rất đáng nghi.

Cổ Hoàn Bạch cười khẩy :

- Vậy cũng chưa hẳ là âm mưu của Lam Nhân Trù, dường như lão ta cũng bị giấu diếm…

Thẩm Tam Thắng nghiêm giọng :

- Cũng chưa hẳn, theo lão ô được biết thì hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu và bốn vị Chưởng môn nhân không hề đi về phía Sơn Đông.

Cổ Hoàn Bạch sửng sốt :

- Ồ, thật vậy ư?

Thẩm Tam Thắng thở dài :

- Hoàn toàn thật!

Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Lão tiền bối ở cách xa đến mấy mươi dặm, làm sao có thể phát hiện việc ấy?

- Lão ô bởi biết rõ Lam Nhân Trù rất là hiểm trá, nên hết sức không yên tâm về việc hai vị lão đệ đi cùng y…

Cổ Hoàn Bạch cười khẩy :

- Vậy là Thẩm lão đã uổng công lo rồi.

Thẩm Tam Thắng cười :

- Do đó lão ô bèn đeo vào mặt nạ da người, hóa trang thành Lý Hàm Băng theo sau hai vị cách chừng sáu dặm.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thảo nào lão tiền bối đã bảo là sẽ phái một cao thủ tuyệt đỉnh theo sau, thì ra lão tiền bối đã quyết định đích thân theo hộ vệ cho chúng vãn bối.

Thẩm Tam Thắng cười gượng :

- Xin thứ cho lão ô bắt buộc phải làm vậy.

Cốc Mộng Viễn cảm kích :

- Thịnh tình của lão tiền bối, huynh đệ vãn bối vô vàn cảm kích… Nhưng lão tiền bối sao lại biết bốn vị Chưởng môn nhân không hề đặt chân đến tỉnh Sơn Đông?

Cổ Hoàn Bạch xen lời :

- Đại ca, Thẩm lão nói dối…

Thẩm Tam Thắng cười :

- Sau khi tiến vào Sơn Đông, lão ô vẫn chưa thấy bóng dáng của bốn vị Chưởng môn, lòng hết sức kinh ngạc, và càng lấy làm lạ hơn nữa là Lam Nhân Trù trước đây mỗi lần hành sự chắc chắn đều có bố trí tai mắt trong vòng sáu mươi dặm, vậy mà lần này lại khác hẳn, y không hề bố trí tai mắt, thật là một điều khó thể tin được…

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Lam Nhân Trù quả thật chưa từng hành sự trái với thói quen ư?

Thẩm Tam Thắng thốt giọng quả quyết :

- Chưa từng có bao giờ! Vì vậy lão ô hết sức lưu tâm, kết quả không hề phát hiện ra chút dấu vết, thế là lão ô hết sức hoài nghi.

Cốc Mộng Viễn nói :

- Lão tiền bối sao phát giác được âm mưu của Lam Nhân Trù vậy?

- Lão ô càng nghĩ càng thấy khác lạ, dường như Lam Nhân Trù định dụ dẫn hai vị lão đệ đến Lao Sơn và sẽ có hành động bất lợi, nên tối qua lão ô đã vượt qua hai vị đến rừng liễu này trước…

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn khu rừng liễu rộng lớn, chau mày nói :

- Rừng liễu này chắc có thần tích gì chăng?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Trên cõi đời đâu có nhiều thần tích đến thế? Chẳng qua trong rừng liễu này có một tòa trang viên rất có danh vọng trong giang hồ mà thôi.

Cốc Mộng Viễn chưa biết nhiều về chuyện giang hồ, nên lặng thinh chờ Thẩm Tam Thắng nói tiếp, nhưng Cổ Hoàn Bạch thì lại buột miệng hỏi :

- Trang viện gì mà rất có danh vọng?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Lão đệ từng nghe nói về Kiếm Lâm tứ tuyệt chưa?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Từng nghe rồi!

Cốc Mộng Viễn vừa nghe đến bốn tiếng Kiếm Lâm tứ tuyệt liền tức rúng động cõi lòng, buộc miệng hỏi :

- Tứ Tuyệt đã cư trú trong khu rừng này ư?

Thẩm Tam Thắng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, thầm ngạc nhiên chàng thiếu niên này sao lại có vẻ khích động và nôn nóng thế này, chả lẽ y quen biết Kiếm Lâm tứ tuyệt ư?

Ông chậm rãi nói :

- Trong khu rừng liễu này có một tòa Túy Liễu trang, chủ nhân là một trong Kiếm Lâm tứ tuyệt!

- Vị nào vậy!

- Quyền Khuyết!

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Biết rồi, đó là Độc Tý Chấn Cửu Châu Quy Đại Hóa!

Thẩm Tam Thắng cười :

- Cổ lão đệ có quen với Quy Đại Hóa ư?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Chưa từng gặp bao giờ.

Thẩm Tam Thắng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc lão đệ thì sao?

Cốc Mộng Viễn thoáng lộ vẻ thất vọng đáp :

- Vãn bối cũng không quen biết… À, chẳng hay lão tiền bối đến đây chi vậy?

Thẩm Tam Thắng thoáng trầm ngâm :

- Lão ô đến Túy Liễu trang gặp Quy Đại Hóa để yêu cầu y cho lão ô biết động tĩnh gần đây của Tam Âm bang.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Quy đại hiệp biết không? Ông ấy đã lui ẩn rồi mà.

Thẩm Tam Thắng mỉm cười :

- Quy Đại Hóa tuy đã lui ẩn nhưng người trong giới võ lâm trừ phi đã chết, biết không khó mà thật sự không màng đến thế sự.

Cốc Mộng Viễn vội giục :

- Vậy chúng ta hãy mau vào bái kiến Quy đại hiệp đi.

Cổ Hoàn Bạch liền tiếp lời :

- Đúng rồi, đại ca đi đâu, tiểu đệ theo đó!

Thẩm Tam Thắng bỗng ha hả cười to :

- Huynh hữu đệ cung, phu xướng phụ tùy, đó là lẽ đương nhiên.

Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt trừng mắt, Thẩm Tam Thắng đã sải bước đi vào rừng và nói :

- Hai vị lão đệ hãy đi theo lão ô!

Cốc Mộng Viễn vội nắm tay Cổ Hoàn Bạch theo sau.

Vào sâu chừng mười trượng, Cổ Hoàn Bạch bỗng phát giác khu rừng này hết sức quái lạ, khẽ nói :

- Cốc đại ca, khu rừng này dường như có vấn đề.

Cốc Mộng Viễn cũng sớm đã nhận thấy khu rừng này có điều khác lạ, bèn cười nói :

- Khu rừng này là một thế trận ngầm rất kỳ diệu, con đường chúng ta đang đi bây giờ nếu không bị phong tỏa thì khó mà thoát ra được.

- Đại ca đã nhận ra rồi ư? Thế trận gì vậy?

Cốc Mộng Viễn kinh nghiệm giang hồ tuy non kém, nhưng võ công và tài học đều cao tuyệt, được sư môn truyền dạy tri thức uyên bác, nghe hỏi vậy bèn cười nói :

- Hiền đệ, đây hẳn là Lưỡng Nghi Lục Hạp trận.

Xem tiếp hồi 16

16. Hồi 16 Đêm Lạnh Khách Đến Trà Thay Rượu

- Thật không ngờ đại ca lại hiểu biết nhiều thế này.

Cốc Mộng Viễn laạ đưa mắt nhìn quanh, lắc đầu cười nói :

- Hiền đệ hãy khoan ca ngợi ngu huynh, trận này tuy là Lưỡng Nghi Lục Hạp, nhưng có một số vị trí lại không hợp quy cách, ngu huynh cũng hồ đồ mất.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Trận này ngoài Lưỡng Nghi Lục Hạp còn có xen lẫn Tứ Tướng, nên đại ca mới thấy khác lạ.

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ :

- Đúng, đúng! Thật ra hiền đệ hiểu biết hơn ngu huynh nhiều.

Thẩm Tam Thắng bỗng ngoảnh lại cười :

- Cổ lão đệ gia học uyên bác, dĩ nhiên là biết hết các kỳ môn độn giáp và cơ quan trận đồ trong thiên hạ, Cốc lão đệ từ nay nên thọ giáo với Cổ lão đệ nhiều hơn mới được…

Cổ Hoàn Bạch hét :

- Thẩm lão lại lắm điều nữa rồi.

Nhưng lần này Cổ Hoàn Bạch chẳng phải tức giận nữa, mà là vui sướng giả vờ hờn trách.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ, Thẩm tiền bối nói rất đúng, từ nay hiền đệ không được giấu giếm, khi nào rảnh rỗi phải dạy ngu huynh kỳ môn độn giáp mới được.

Cổ Hoàn Bạch cười bông đùa :

- Đó phải xem đại ca có đủ trí thông minh hay không…

Trong khi cười nói, ba người đã vào sâu trong rừng hơn trăm trượng, Cổ Hoàn Bạch chưa dứt lời, trước mặt bỗng bừng sáng, thì ra là một khoảng đất trống nằm giữa rừng.

Khoảng đất trống này rộng chừng trăm trượng, nơi giữa có một trang viện nhỏ, chỉ có ba khu nhà, chiếm đất chừng ba mươi trượng, nên xung quanh trang viện đều có khoảng trống ba mươi trượng, tạo thành hình thế dễ thủ khó công.

Ba người băng qua khoảng đất trống, tiến thẳng về phía trang viện.

Ngay khi ấy, hai cánh cửa rào kẹ một tiếng mở toang, một lão nhân cụt tay râu ria xồm xoàm hiện ra đứng ngay cửa.

Bên cạnh lão nhân là một thiếu niên võ phục, tuổi chừng mười tám, mười chín, vóc dáng cao to, vai hùm lưng gấu, mắt tròn miệng rậm và mặt đỏ như chu sa.

Cổ Hoàn Bạch thầm nhủ :

- Thiếu niên kia là độc tử của Quy Đại Hóa, quả đúng là hổ phụ sinh hổ tử.

Lão nhân cụt tay bước nhanh ra đón, hết sức cung kính ôm quyền thi lễ với Thẩm Tam Thắng.

Thiếu niên uy mãnh cũng đại lễ tham bái, dập đầu vái lạy.

Thẩm Tam Thắng nhìn lão nhân cụt tay cười nói :

- Hiền điệt, lão phu xin giới thiệu hai vị tiểu hữu…

Đưa tay chỉ vào Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch :

- Vị này là Cốc Mộng Viễn, còn vị này là…

Bỗng ngưng lời chốc lát mới cười nói tiếp :

- Cổ Hoàn Bạch thiếu hiệp.

Quy Đại Hóa ôm quyền cười nói :

- Quy mỗ ngưỡng mộ đã lâu…

Đoạn quay sang Thẩm Tam Thắng cung kính nói :

- Thẩm sư thúc, xin mời vào trong hẵng nói.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Cũng được.

Đoạn sải bước đi trước, Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch liền theo su đi vào trang.

Chủ khách vào ngồi trong một gian thảo đường nằm giữa khu nhà thứ nhất, Quy Đại Hóa vừa pha trà mời khách vừa quay sang Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch nói :

- Từ khi ẩn cư tại đây lão ô đã bỏ rượu, nên hàn trang không có rượu mời khách, nhưng có một ấm trà Xuân Thanh đặc sản Võ Di, lão ô đành mạn phép dùng trà thay rượu tạm tiếp đãi hai vị lão đệ…

Đoạn ngoảnh lại thiếu niên đứng sau nói :

- Vũ nhi hãy đến chào hai vị thiếu niên mau.

Thiếu niên liền đi đến trước mặt hai người, ôm quyền thi lễ nói :

- Tiểu đệ Quy Vũ Tử chào hai vị huynh đài.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cảm thấy quý mến vị thiếu niên Quy Vũ Tử này, nên vội đứng lên đáp lễ và cười nói :

- Không dám, chào Quy huynh!

Quy Đại Hóa bỗng tức giận quát :

- Vũ nhi vô lễ, hai vị thiếu niên này tiểu hữu của sư thúc tổ ngươi, ngươi đâu thể xưng hô huynh đệ, vậy sẽ khiến người cười chê còn gì?

Quy Vũ Tử nghe vậy ngớ người, đứng thừ ra hồi lâu, vừa định chào lại, Cốc Mộng Viễn đã quay sang Quy Đại Hóa cười nói :

- Quy đại hiệp, lệnh lang tuổi tác tương đương với chúng tại hạ, xưng hô huynh đệ là phải rồi.

Gương mặt đỏ của Quy Vũ Tử thoáng hiện vẻ cười.

Thẩm Tam Thắng cũng cười nói :

- Hiền đệ, việc ấy chẳng cần bọn già chúng ta bận tâm, theo lão phu thì nếu không có quan hệ sư môn thì chẳng cần phải chú trọng đến vai vế, cứ tùy họ kết giao.

Quy Đại Hóa nghe vậy mới cười nói :

- Điệt nhi xin tuân mệnh sư thúc.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Có điều là đã khuất tát hai vị thiếu hiệp…

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Quy đại hiệp khách sáo quá!

Cổ Hoàn Bạch vốn không thích khách sáo, thấy vào trang đã lâu mà chưa nói đến chính sự, bất giác buộc miệng nói :

- Thẩm lão, chúng ta hãy nói chuyện nghiêm túc đi thôi.

Thẩm Tam Thắng mỉm cười trầm ngâm :

- Lão ô đang suy nghĩ nên bắt đầu từ đâu…

- Thỉnh cầu Quy đại hiệp cho biết bốn vị Chưởng môn nhân đã bị đưa đến đâu là xong chứ gì?

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Nhưng Quy Đại Hóa cũng đâu có biết…

Quy Đại Hóa tiếp lời :

- Sư thúc, việc này có manh mối rồi.

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Đêm qua chẳng phải ngươi đã bảo là không biết hay sao? Chả lẽ… À, có lẽ ngươi vừa nhận được tin tức mới phải không?

Quy Đại Hóa lúc này đã pha trà xong, bưng cho mỗi người một tách đoạn mới ngồi xuống cười nói :

- Đúng là điệt nhi vừa mới nhận được tin, bốn vị Chưởng môn nhân và hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu hiện đã bị Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ đưa ra Quan Ngoại rồi!

Thẩm Tam Thắng sửng sốt :

- Đáng tin cậy không?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Điệt nhi có tiềm phục mấy mươi người trong Tam Âm bang, mọi hành động của bang này đều không thoát khỏi tai mắt của họ.

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Họ đã từ đâu ra Quan Ngoại? Và mục đích đến là đâu?

- Theo tin do chim bồ câu mang đến từ Đại Đồng, họ đã từ Trương Gia Khẩu ra Quan Ngoại rồi sẽ sang Thừa Đức, nhưng nếu chỉ là đến Thần Phong Mục Trường thì họ không cần phải đến Thừa Đức.

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Thần Phong Mục Trường ở tại đâu?

Quy Đại Hóa đáp :

- Trong Trường Sơn Cốc gần Loan Bình!

Cổ Hoàn Bạch lại quay sang Thẩm Tam Thắng hỏi :

- Thẩm lão, chúng ta có cần ra Quan Ngoại một chuyến không?

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Vấn đề này phải bàn tính kỹ mới được.

Cốc Mộng Viễn thì lại lặng thinh suy nghĩ.

Cổ Hoàn Bạch quay sang Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Cốc đại ca, hai chúng ta đi được không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hãy chờ Thẩm tiền bối quyết định rồi hẵng tính, nếu Thẩm tiền bối không đi được thì chúng ta hai người sẽ cùng đến Thần Phong Mục Trường, giải cứu cho bốn vị Chưởng môn nhân.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ cũng nghĩ vậy!

Cốc Mộng Viễn cười, bỗng quay sang Quy Đại Hóa ôm quyền nói :

- Quy đại hiệp, tại hạ muốn hỏi thăm đại hiệp một người.

Quy Đại Hóa vội nói :

- Cốc thiếu hiệp định hỏi thăm ai vậy?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ muốn hỏi về Chưởng Cô trong Kiếm Lâm tứ tuyệt!

Quy Đại Hóa giật nẩy mình như hết sức không ngờ, ấp úng :

- Thiếu hiệp hỏi… Băng Tâm Hồng Tụ Cốc tiểu muội ư?

Cốc Mộng Viễn chợt động tâm thầm nhủ :

- Thì ra trong Kiếm Lâm tứ tuyệt, cô cô mình nhỏ tuổi hơn hết, nên họ đã gọi là tiểu muội.

Chàng gật đầu :

- Vâng, chính là Cốc nữ hiệp! Chẳng hay Quy đại hiệp có biết tung tích của bà ấy không?

Quy Đại Hóa mặt não nề khẽ nói :

- Ai biết được kia chứ? Cốc tiểu muội là tiên nữ giáng trần, thật ra đang ở đâu, bọn phàm phu tục tử làm sao biết được?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy thì vô cùng thất vọng, chàng cũng nhận thấy lão nhân cụt tay uy vũ này bỗng chốc hoàn toàn đổi khác, trở nên hết sức tiêu cực.

Chàng não nề nói :

- Ngay cả Quy đại hiệp mà còn không biết, vãn bối thật biết tìm đâu ra người ấy được nữa.

Bởi nghe Quy Đại Hóa gọi cô cô mình là tiểu muội, nên Cốc Mộng Viễn đã đổi cách xưng hô.

Cổ Hoàn Bạch cũng rất lấy làm buồn, bởi y sớm đã nghe Cốc Mộng Viễn nói đến việc tìm cô cô, và nhất định phải tìm bằng được, giờ đây lại nghe Quy Đại Hóa trả lời không biết, thật quá ư thất vọng.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Quy Đại Hóa, lại nhìn Cốc Mộng Viễn, trong đầu chợt lóe tinh quang, bèn cất tiếng hỏi :

- Quy đại hiệp có biết nơi cư trú của Cốc nữ hiệp không?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Vậy khác nào đã biết Cốc tiểu muội ở đâu rồi còn gì?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Chẳng lẽ ngay cả phương hướng cũng không? Chẳng hạn như năm tỉnh miền bắc, bảy tỉnh miền nam hay là… Tây Vực, Đông Hải, Nam Chiếu, Bắc Cương…

Quy Đại Hóa đang ngước mặt suy tư, Cổ Hoàn Bạch vừa nói đến hai tiếng Bắc Cương, ông bỗng hai mắt sáng rực, ha hả cười nói :

- Lão phu đã nghĩ ra được chút manh mối rồi… À, Cốc thiếu hiệp, vừa rồi nghe khẩu khí của thiếu hiệp, dường như Cốc tiểu muội là trưởng bối của thiếu hiệp phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Chính là cô cô của vãn bối.

Quy Đại Hóa đăm mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Thiếu hiệp giống lệnh cô mẫu quá… À, lão phu nhớ ra rồi, lệnh tôn phải chăng là Thích Viễn Hầu Cốc Thiên Dân, hiện đang giữ chức tổng đốc Vân Quý?

Cốc Mộng Viễn vội đứng lên cung kính đáp :

- Chính là gia phụ.

Quy Đại Hóa gật đầu cười :

- Lệnh tôn quả là một vị quan tốt… Nhưng có điều… có điều… Ôi! Số trời đã định, cũng chẳng biết sao hơn. Lui một bước mà nói, nếu người nào mà làm quan cũng đều như lệnh tôn thì sinh linh thiếu hiệp, vạn vật nhà Hán hẳn có thể hưng thịnh đời đời.

Cốc Mộng Viễn nghe nói đến toát mồ hôi lạnh, lòng hết sức hoang mang.

Chàng biết hào kiệt võ lâm ai cũng có lòng phục Hán, mình là người trong giới võ lâm mà lại xuất thân từ hầu môn quan phủ, nên lòng chàng vẫn luôn đau buồn về điều ấy.

Chàng sợ bằng hữu võ lâm khinh khi mình, và quan trọng hơn nữa là chàng sợ bằng hữu võ lâm hiểu lầm và thậm chí nhụ mạ phụ thân, nếu vậy thì chàng đã hết sức khó xử trí, bởi chàng là người chí hiếu, không thể để cho bất kỳ ai sỉ nhục đến trưởng bối mình.

Khi rời khỏi sư môn ở Nam Hải trở về nhà, chàng đã quyết tâm nếu phụ thân là một vị quan tốt, biết thương yêu và giúp đỡ dân thì chàng dứt khoát không cho bất kỳ ai xúc phạm đến phụ thân, biết rằng chàng sẽ với một thân sở học đòi lại món nợ đã sỉ nhục phụ thân.

Do đó mỗi khi có người đề cập đến phụ thân, bao giờ chàng cũng nơm nớp lo âu.

Lời lẽ của Quy Đại Hóa tuy chan hòa bình quâ, song vẫn khiến chàng toát mồ hôi lạnh.

Cổ Hoàn Bạch thật tinh tế đã nhận thấy vẻ bâng khuâng của Cốc Mộng Viễn, vội ha hả cười nói :

- Quy đại hiệp bảo đã nghĩ ra được chút manh mối, đó là manh mối gì? Hãy mau nói ra đi, tại hạ sốt ruột quá rồi.

Quy Đại Hóa nghe vậy cười :

- Đương nhiên là lão ô phải nói rồi.

Bỗng quay sang Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Sư thúc còn nhớ chuyện Tích Lan Hương Uyển hồi năm năm trước không?

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Nhớ chứ! Thật chẳng ngờ người võ công cao tuyệt như Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ Địch Cuồng lại bị táng thân trong lửa đỏ, thật là…

Ông lắc đầu thở dài, mặt đầy vẻ bi tráng nói tiếp :

- Đủ thấy người trong võ lâm mấy ai có được kết cuộc tốt lành?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đó chính là tướng quân khó khỏi chết nơi trận tiền.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Quy đại hiệp, chuyện ấy có liên quan đến Cốc cô cô ư?

Y rõ thật khôn ngoan, cũng theo Cốc Mộng Viễn gọi là cô cô chứ không gọi là nữ hiệp.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đúng vậy, có liên quan!

Ông lại ngưng lời, vẻ mặt rất khó diễn tả, như hoài niệm, thương cảm, nuối tiếc hay là kính phục?

Chẳng ai hiểu rõ, chỉ có Cổ Hoàn Bạch đoán được phần nào, nhưng y không nói ra, chỉ sốt ruột giục :

- Quy đại hiệp nói mau đi!

Quy Đại Hóa mỉm cười :

- Chuyện này kể ra rất dông dài… Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ Địch Cuồng nổi lên trên giang hồ là hồi hơn hai mươi năm trước, bây giờ Kiếm Lâm tứ tuyệt đã thay thế địa vị của Tứ Phương Đại Hiệp trong võ lâm, hành hiệp trượng nghĩa, rất được giới võ lâm kính ngưỡng., nhất là Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan

trong Tứ tuyệt, tuy tuổi chỉ đôi mươi, nhưng chẳng những võ công kiệt xuất mà nhan sắc cũng không ai sánh bằng.

Cổ Hoàn Bạch đư mắt hìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Qua Cốc đại ca cũng đủ tưởng tượng được chí khất và dung mạo của Cốc cô cô hẳn là như thiên tiên giáng thế rồi.

Quy Đại Hóa cười :

- Do đó đã sinh ra giai thoại Thất Tinh Củng Nguyệt trong võ lâm, trong ba năm, tám người này cơ hồ như hình với bóng…

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Vậy thì Cốc cô cô thật là khó xử!

Quy Đại Hóa nói tiếp :

- Cốc tiểu muội tuy vì thế hết sức buồn lòng, nhưng lại không thể nào bày tỏ, sau cùng bảy người đàn ông đã nghĩ ra một cách chỉ còn lại một người bầu bạn với Cốc tiểu muội…

Cổ Hoàn Bạch lại cười xen lời :

- Bốc thăm phải không?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Đâu đơn giản như vậy.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Đánh nhau ư?

- Không phải đánh nhau mà là tỉ thí võ công.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Vậy thì cũng chẳng khác nhau bao nhiêu.

Quy Đại Hóa cười ảo não :

- Sau gần mười ngày luân phiên giao đấu, cuối cùng diễm phúc được trọn đời bầu bạn với Cốc tiểu muội lại lọt vào tay Hạ Địch Cuồng, một thiếu niên anh tuấn nhưng chưa có chút thanh danh trên giang hồ.

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên hỏi :

- Còn sáu người kia là ai?

Quy Đại Hóa bỗng đỏ mặt :

- Sáu người kia là Kiếm Khuyết Chân Tiếu Dư trong Tứ tuyệt, Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh phái Thanh Thành, Nhất Kiếm Chấn Trung Châu Thành Thế Hùng ở Tung Dương sơn trang, Xích Thủ Đồ Long Khách Lãng Tiêu, em trang bang chủ Cái bang, Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn phái Hoa Sơn và lão ô…

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Võ công của vị Hạ tiền bối này quả là xuất sắc.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Sau cuộc tỉ thí võ công ấy, thanh danh Thanh Cầm Thần Kiếm rực rỡ như vầng thái dương giữa trời, uy chấn võ lâm, nhưng y không chịu hưởng thịnh danh ấy, mà lại cùng Cốc tiểu muội lui khỏi giang hồ quy ẩn.

- Ồ…

Cốc Mộng Viễn buông tiếng thở dài thậm thượt.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy cười nói :

- Đại ca, Hạ tiền bối là cô phụ của đại ca kia mà!

Cốc Mộng Viễn lặng thinh cười.

Quy Đại Hóa nói tiếp :

- Hạ Địch Cuồng tuổi còn trẻ mà có võ công cái thế, đương nhiên đã khiến cho giới võ lâm hoài nghi về thân thế của y...

Cốc Mộng Viễn buộc miệng hỏi :

- Quy đại hiệp biết thân thế của cô phụ vãn bối ư?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Vấn đề ấy có lẽ trong võ lâm chỉ ba người được biết, bởi trong bảy người, lão ô là thân với Hạ lão đệ nhất, nên sau khi y với Cốc tiểu muội quay ẩn, đã mời lão ô mỗi năm đến Tích Lan Hương Uyển của hai người hưởng nhàn nửa tháng...

Cổ Hoàn Bạch cười hỏi :

- Chính miệng Hạ tiền bối đã nói ư?

Quy Đại Hóa cười :

- Đúng vậy, nếu không phải chính miệng y nói ra thì thật khó có thể tin được.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy động tâm hỏi :

- Có điều gì đó không ổn phải không?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Chẳng phải không ổn, mà là hết sức kinh người.

Quay sang Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Sư thúc có biết trong võ lâm có vị tiền bối Vô Ảnh lão nhân không?

Thẩm Tam Thắng giật mình :

- Biết! Biết! Vô Ảnh lão nhân là một vị kỳ hiệp hồi trăm năm trước, với Không Linh Luyện Sĩ cùng xưng là Không Vô song tiên.

Quy Đại Hóa cười :

- Hạ lão đệ chính là nghĩa tử của Vô Ảnh lão nhân.

Thẩm Tam Thắng trố to mắt :

- Vô lý! Không tin! Hạ Địch Cuồng bao nhiêu tuổi? Sao thể là nghĩa tử của Vô Ảnh lão nhân? Hiền điệt khiến lão phu hồ đồ mất.

Quy Đại Hóa cười :

- Hạ lão đệ là một đứa trẻ bị bỏ rơi. Hồi hơn bốn mươi năm trước, Vô Ảnh lão nhân có việc đi ngang qua Cửu Hoa đã nhặt được, giao cho một vị thôn phụ nuôi dưỡng.

Khi lên hai, lão nhân đã bồng Hạ lão đệ về Bạch lâu ở Ngọc Bình cốc núi Điểm Thương và nhận làm nghĩa tử.

Cổ Hoàn Bạch khẽ thở dài :

- Thảo nào Hạ tiền bối có võ công cao vậy.

Quy Đại Hóa nói tiếp :

- Một thân võ công của lão nhân cơ hồ truyền hết cho Hạ lão đệ, nhưng lúc mười lăm tuổi, Hạ lão đệ đã phạm một lỗi lầm…

Thẩm Tam Thắng bỗng xen lời :

- Vì quá cuồng ngạo phải không?

Quy Đại Hóa cười :

- Sư thúc biết…

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Lão phu chỉ suy đoán thôi, nếu không quá cuồng ngạo thì đâu có lấy tên là Địch Cuồng.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đúng vậy! Nguyên danh của Hạ lão đệ là Hạ Viễn, bởi tính quá cuồng ngạo nên lúc mười lăm tuổi đã xảy ra xung đột với Doanh Hải tam tinh đến Điểm Thương thăm bạn, chỉ vì một việc nhỏ nhặt, cơ hồ một chưởng bổ chết Bá Hải Nhân Đồ Tất Kiệt, nếu không nhờ Trì An, ái nữ của Trì Xung Khôi với Mai Ngũ Cô sợ hãi la hét khiến kinh động đến lão nhân kịp thời quát ngăn, e rằng Doanh Hải tam tinh với ái nữ Trì An đã táng mạng lúc ấy rồi.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Quả rất đáng trừng phạt!

Quy Đại Hóa cười :

- Chẳng những trừng phạt mà còn đổi tên và kể từ đó lão nhân không tiếp tục truyền thụ võ công nữa.

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Thật là đáng tiếc! Nếu không Hạ Địch Cuồng mà luyện thành được Vô Tướng thần công của Phật môn thì giới võ lâm chẳng mấy ai sánh bằng.

Quy Đại Hóa khẽ thở dài :

- Trên thực tế Hạ lão đệ tuy chưa luyện tập Vô Tướng thần công thì võ lâm cũng hiếm có đối thủ rồi.

Thoáng dừng, lại lắc đầu nói tiếp :

- Lão nhân nhận xét chẳng lầm, tục ngữ có câu: Sông núi dễ thay đổi, bản tính khó đổi. Vào năm hai mươi mốt tuổi, Hạ lão đệ lại một lần nữa phạm sai lầm…

Cổ Hoàn Bạch buộc miệng hỏi :

- Lại đả thương người nữa ư?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Lần này là đả thương vị Bang chủ đời trước của Cái bang…

Thẩm Tam Thắng chau mày lẩm bẩm :

- Thì ra Tử Trượng Thần Ông Lôi Tử Cang đã thọ thương dưới tay Hạ Địch Cuồng.

Cổ Hoàn Bạch lại hỏi :

- Quy đại hiệp, vì sao Hạ lão tiền bối lại đả thương Bang chủ Cái bang vậy?

- Lôi bang chủ đến Điểm Thương có việc cần gặp lão nhân, nhưng lúc lão nhân vân du chưa về, Hạ lão đệ trước đó không hề cho Lôi bang chủ biết là lão nhân đã đi khỏi, chỉ nhất quyết Lôi bang chủ phải cho biết lý do trước, Lôi bang chủ không biết Hạ Địch Cuồng, dĩ nhiên đâu chịu nói ra, thế là cuộc xung đột đã xảy ra.

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Vậy thì cũng đâu cần phải động thủ.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Nếu là người khác thì có lẽ không đến đỗi động thủ, nhưng ngặt vì Lôi bang chủ tính nóng như lửa, nổi tiếng trong võ lâm, sao thể chịu nổi sự hạch sách của hậu sinh tiền bối?

Thẩm Tam Thắng gật đầu cười :

- Đúng rồi, lão phu quên mất Lôi Tử Cang mà nổi nóng lên, ngay cả Ngọc Hoàng Đại Đế cũng chẳng kể, hai người cuồng ngạo gặp nhau, dĩ nhiên không tránh khỏi can qua rồi.

Cổ Hoàn Bạch có vẻ không tin, cười hỏi :

- Võ công của Lôi bang chủ sao lại không bằng được Hạ tiền bối?

Quy Đại Hóa thở dài :

- Kể ra đó cũng là do định số an bài, Lôi Tử Cang bởi khinh địch nên mới ôm hận suốt đời, không đầy ba mươi chiêu đã thọ thương dưới Thái Thanh cương khí của Hạ Địch Cuồng.

Thẩm Tam Thắng sửng sốt :

- Thảo nào… Hạ Địch Cuồng đã luyện thành Thái Thanh cương khí rồi ư?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Ngay từ thuở bé lão nhân đã xây đắp nền tảng tâm pháp chính phái cho Hạ Địch Cuồng, lúc bấy giờ Thái Thanh cương khí của Hạ Địch Cuồng đã luyện đến sáu thành hỏa hầu.

Thẩm Tam Thắng giọng cảm khái :

- Tiếc thay Lôi bang chủ bởi đánh mất thanh danh một đời nên đã từ bỏ chức vị Bang chủ, mấy mươi năm qua không còn lộ diện trên giang hồ nữa.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Thắng bại vô thường, ai có thể lúc nào cũng chiến thắng kia chứ? Lôi bang chủ này cũng thật quá hẹp lượng… Quy đại hiệp, khi nghĩa phụ của Hạ tiền bối trở về, chẳng hay có nổi giận không vậy?

Quy Đại Hóa thở dài :

- Hạ Địch Cuồng đã bị trục xuất khỏi Bạch lâu.

Cốc Mộng Viễn tự nãy giờ im lặng, lúc này mới sửng sốt :

- Lão nhân thật là quá tuyệt tình!

Quy Đại Hóa cười :

- Không phải vậy đâu, lão nhân bề ngoài là trục xuất Hạ Địch Cuồng, nhưng thực tế là muốn cho y dấn thân vào chốn giang hồ để lịch duyệt kinh nghiệm.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lão nhân dẫu sao cũng không uổng phí tâm huyết, Hạ tiền bối thật biết phấn đấu vươn lên…

Y luôn bênh vực cho Hạ Địch Cuồng.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn y cười nói :

- Hiền đệ còn nhớ Thẩm tiền bối đã nói không?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Nói gì kia?

- Nơi cư trú của Hạ tiền bối bị lửa đỏ thiêu trụi, và cả Hạ tiền bối cũng táng thân trong lửa đỏ…

Chàng bỗng giật mình hỏi :

- Thẩm tiền bối, vậy gia cô mẫu thì sao? Chả lẽ cũng…

Chàng giờ mới nhớ đến Cốc Quân Lan đã là vợ của Hạ Địch Cuồng, hai người ở trong Tích Lan Hương Uyển, Hạ Địch Cuồng đã táng thân trong lửa đỏ, vậy thì cô cô chẳng phải cũng khó thoát khỏi kiếp số hay sao?

Nghĩ vậy chàng bất giác tâm thần chấn động dữ dội.

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Cốc hiệp nữ dường như không ngộ nạn!

Cốc Mộng Viễn mắt rướm lệ :

- Thẩm tiền bối có chắc chắn không?

Thẩm Tam Thắng gật đầu, Quy Đại Hóa tiếp lời :

- Cốc lão đệ, điều ấy rất chắc chắn, bởi hồi hai mươi năm trước, Cốc tiểu muội đã giận Hạ lão đệ và rời khỏi Tích Lan Hương Uyển rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Vì sao vậy?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Vì sao thì người ngoài không thể biết được.

Cổ Hoàn Bạch xen lời :

- Hạ tiền bối chẳng phải là không gì giấu giếm Quy đại hiệp hay sao? Vậy thì…

Quy Đại Hóa cười ảo não :

- Việc riêng giữa vợ chồng với nhau, Hạ lão đệ dĩ nhiên là phải giữ kín rồi.

Cốc Mộng Viễn lúc này nghe lòng vô vàn đau xót, có lẽ bởi trong tiềm thức chàng đã thừa nhận Hạ Địch Cuồng là cô phụ mình.

Chàng mắt rướm lệ hỏi :

- Quy tiền bối, ai đã sát hại cô phụ vãn bối vậy?

Quy Đại Hóa mặt đầy vẻ bi thiết :

- Trong năm năm qua vì việc ấy lão phu đã lặn lội khắp nơi, nhưng chẳng điều tra được chút manh mối nào cả.

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Vụ án không có đầu mối ư? Còn Vô Ảnh lão nhân đâu? Vì sao không ra mặt báo thù cho nghĩa tử?

Quy Đại Hóa cười :

- Lão nhân đã bốn mươi năm không lộ diện, có lẽ sớm đã quy tiên rồi! Việc báo thù nay xem ra chỉ có hai người là thực hiện được thôi.

Cổ Hoàn Bạch trố mắt :

- Ai vậy?

Quy Đại Hóa mắt rực tinh quang :

- Chính hai vị lão đệ.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Chúng vãn bối ư?

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Quy tiền bối nói rất đúng, vãn bối phải có trách nhiệm báo thù cho cô phụ, nhưng vãn bối…

Chàng hết sức hoang mang, bởi vụ án không chút manh mối thế này, biết làm sao lần tìm ra được hung thủ mà báo thù?

Quy Đại Hóa nhìn hai người hồi lâu, bỗng hỏi :

- Cốc lão đệ có biết vì sao lão ô đề cập đến việc này không?

Cốc Mộng Viễn mắt rực lên :

- Tiền bối định cho vãn bối biết tung tích của cô cô phải không?

Quy Đại Hóa cười :

- Đúng vậy!

Cổ Hoàn Bạch bỗng xen lời :

- Quy đại hiệp chưa nói ra kia mà!

Quy Đại Hóa cười ha hả :

- Giờ nói đây!

Ông ngửa mặt buông tiếng thở dài, đoạn mới nói tiếp :

- Sau khi Tích Lan Hương Uyển bị hỏa thiêu, mỗi năm đến Tiết Trùng Dương (Trùng Cửu) đều có một người đến cúng tế trước mộ Hạ lão đệ tại đống tro tàn Tích Lan Hương Uyển ở Điền Trì.

Cốc Mộng Viễn rúng động cõi lòng, buộc miệng hỏi :

- Người ấy là ai vậy?

Cổ Hoàn Bạch cơ hồ cùng lúc hỏi :

- Phần mộ của Hạ tiền bối do ai đã xây cất vậy?

Quy Đại Hóa thở dài :

- Người điếu tế lần nào cũng chỉ mặc áo đen và khăn đen che mặt, không sao thấy được diện mạo thật nên chẳng biết là ai. Còn về phần mộ Hạ lão đệ thì…

Bỗng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Nghe đâu là do tôn đại nhân của Cốc lão đệ thuê người xây cất.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên nhướng mày :

- Gia phụ chưa từng đề cập đến việc ấy với vãn bối.

Quy Đại Hóa trầm ngâm :

- Có lẽ lệnh tôn định khi nào lão đệ tìm gặp cô cô rồi mới nói cũng nên.

Cổ Hoàn Bạch bỗng cười nói :

- Quy đại hiệp, theo vãn bối thì người áo đen kia rất có thể chính là Cốc cô cô.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy ngẩn người. Quy Đại Hóa cười nói :

- Lão ô cũng nghĩ vậy cho nên mới nói cho Cốc lão đệ biết.

Thẩm Tam Thắng tiếp lời :

- Có thể lắm… Nhưng vì sao Cốc nữ hiệp không chịu lộ diện thế nhỉ?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Có lẽ người có uẩn khúc gì đó.

Rồi quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Đại ca, qua câu chuyện tự nãy giờ, chúng ta đã có được chút manh mối rồi, có nên đến Điền Trì trước Tiết Trùng Dương hay không?

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm lặng thinh.

Chàng đang cân nhắc, nên cứu bốn vị Chưởng môn nhân trước, hay là đi tìm cô cô trước?

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy lại hỏi :

- Đại ca khó xử vì chuyện của bốn vị Chưởng môn nhân phải không?

Cốc Mộng Viễn khẽ thở dài :

- Đúng vậy!

Cổ Hoàn Bạch vốn định nói là chuyện của cô cô cần thiết hơn, nhưng chợt nghĩ đến cá tính của Cốc Mộng Viễn, có lẽ chàng xem trọng sự an nguy của tha nhân hơn, nên liền nín lặng ngay, không dám mạo muội kiến nghị.

Thẩm Tam Thắng cười tiếp lời :

- Cốc lão đệ không cần khó xử, lão ô có biện pháp lưỡng toàn.

Cốc Mộng Viễn mắt liền rực sáng, vội nói :

- Xin Thẩm tiền bối hãy mau cho biết.

- Việc về bốn vị Chưởng môn nhân để lão ô và cha con Quy Đại Hóa lo liệu, hai vị lão đệ hãy lập tức đến Điền Trì, vậy chẳng phải lưỡng toàn ư?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Quả kể được là lưỡng toàn…

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại lắc đầu nói :

- Không, theo vãn bối thì việc giải cứu bốn vị Chưởng môn nhân là điều cần thiết hơn…

Ánh mắt chẳng thoáng tối sầm, nói tiếp :

- Việc về cô cô tuy có gấp nhưng không đến nỗi hung hiểm, trong khi sự an nguy của bốn vị Chưởng môn nhân liên quan đến kiếp vận của giới võ lâm, vãn bối sao thể chỉ lo việc riêng tư của mình…

Thẩm Tam Thắng và Quy Đại Hóa thầm gật đầu ngợi khen.

Cổ Hoàn Bạch cũng hết sức vui sướng và càng kính phục Cốc Mộng Viễn hơn, cười nói :

- Đại ca thật là một người quân tử xuất sắc…

Đột nhiên một tiếng cười khảy vang lên, rồi thì một giọng quái dị nói :

- Quân tử gì? Chẳng qua chỉ là một tên tiểu tử đạo đức giả mà thôi.

Tiếng cười khảy vào tai, năm người trong thảo đường thảy đều kinh hãi thất sắc.

Quy Đại Hóa tức giận quát to :

- Cuồng đồ ở đâu cả gan dám xâm nhập Túy Liễu trang.

Đồng thời người đã vọt đi nhanh như chớp về phía phát ra tiếng cười.

Cốc Mộng Viễn, Cổ Hoàn Bạch, Thẩm Tam Thắng và Quy Vũ Tử cũng liền phi thân theo sau ngay.

Xem tiếp hồi 17 Thời nay anh hùng thuộc thiếu niên

17. Hồi 17 Thời Nay Anh Hùng Thuộc Thiếu Niên

Bằng không, khi tiếng cười khảy vừa vang lên, chàng phi thân đuổi ra ngay, dù đối phương võ công cao đến mấy cũng khó thể thoát khỏi nhãn lực của chàng.

Chỉ bởi một thoáng chậm trễ, khi bốn người ra đến nơi thì chẳng còn thấy bóng dáng một ai cả.

Độc Tý Chấn Cửu Châu Quy Đại Hóa đang đứng thừ ra bên rừng liễu.

Thẩm Tam Thắng lớn tiếng nói :

- Hiền điệt, có trông thấy kẻ địch không?

Quy Đại Hóa lắc đầu thở dài :

- Xem ra người này thân thủ rất là cao siêu.

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Hiền điệt vừa nghe tiếng đã ra ngay, vậy mà cũng không thấy bóng người ư?

- Không hề thấy…

Quy Vũ Tử bỗng nói :

- Phụ thân, người này sao vào được rừng liễu? Phụ thân chẳng phải đã bảo là nếu không có người chỉ điểm, bất kỳ ai cũng không tiến vào được khu rừng liễu bố trí kỳ môn hay sao?

Quy Đại Hóa ánh mắt chợt tối :

- Vũ nhi, người có võ công tuyệt đỉnh, Lục Hạp trận này chẳng ngăn cản được đâu.

Cổ Hoàn Bạch cười tiếp lời :

- Quy đại hiệp quá khiêm tốn rồi! Theo văn bối thì người này chắc hẳn là tinh thông về nhiễu trận pháp kỳ môn. Nếu không, chỉ bằng vào võ công, trừ phi san bằng khu rừng này thì mới vào được.

Quy Đại Hóa ngoảnh lại nhìn Cổ Hoàn Bạch, cười gượng nói :

- Cổ lão đệ đừng trát vàng lên mặt lão ô…

Cổ Hoàn Bạch nghiêm túc :

- Văn bối nói đây hoàn toàn là thật lòng, trận này trong Lưỡng Nghi Lục Hạp có ngầm chứa sự biến hóa của Tứ Tướng, nếu xông vào một cách bừa bãi, dù võ công cao đến mấy cũng chẳng thể nào thoát được.

Thẩm Tam Thắng cười :

- Cổ lão đệ quả là gia học uyên bác, hiểu rõ như trong lòng bàn tay.

Cổ Hoàn Bạch dẩu môi cười :

- Thẩm lão lại lắm điều nữa rồi.

Lúc này chỉ có Cốc Mộng Viễn là lòng hết sức áy náy, nếu như mình đừng có lòng khiêm nhường thì kẻ địch đâu thể thoát đi dễ dàng thế này.

Do đó chàng chẳng những áy náy mà cũng rất lấy làm lạ, người này võ công dường như cao đến mức không hợp lý, khoảng đất trống hơn ba mươi trượng này, bất kỳ ai cũng chẳng thể vượt qua trong chớp mắt. Vừa nghe tiếng Quy Đại Hóa đã đuổi ra ngay, vì sao lại không thấy bóng người?

Chàng chợt rung động linh cơ, thầm nhủ :

- Hay là người này vẫn còn trong trang?

Ngay khi ấy Cổ Hoàn Bạch bỗng khẽ nói :

- Đại ca, có lẽ người này chưa rời khỏi trang?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, lòng thầm khen Cổ Hoàn Bạch thông tuệ, gật đầu nói :

- Ngu huynh cũng hoài nghi như vậy, theo lẽ thường tình, trừ phi người này còn ẩn náu trong trang, nếu không Quy tiền bối chẳng thể ngay cả bóng người cũng không thấy.

Thẩm Tam Thắng và Quy Đại Hóa nghe cuộc đối thoại giữa hai người họ liền vỡ lẽ.

Thẩm Tam Thắng cười ha hả nói :

- Hai vị lão đệ nói rất đúng, tặc tử này hẳn vẫn còn trong trang.

Quy Đại Hóa bỗng tái mặt quát :

- Sư thúc… hãy xem lửa cháy kia…

Một luồng khói mù đang bốc lên từ phía sau Túy Liễu trang.

Thẩm Tam Thắng chau mày, Quy Đại Hóa đã phi thân như bay trở vào trang.

Quy Vũ Tử theo sau thân pháp, mặt đầy vẻ căm phẫn.

Cổ Hoàn Bạch trợn mắt nghiến răng nói :

- Tên tặc tử này thật là xảo quyệt và độc ác.

Thẩm Tam Thắng bỗng khẽ nói :

- Hai vị lão đệ hãy ở lại đây canh giữ lối thoát của tặc tử, lão ô vào tiếp ứng cho cha con Quy Đại Hóa, kẻo họ không cắt được người ra cứu hỏa.

Đoạn không chờ hai người trả lời, vội vã phi thân đi ngay. Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Ba người này rõ là hoảng loạn đến mức mất hết sáng suốt, nếu kẻ địch muốn bỏ đi, đâu nhất thiết phải ra bằng cửa trước kia chứ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ nghĩ là chúng ta chờ ở đây là hoài công ư?

- Còn gì nữa? Kẻ địch đâu ngu ngốc đến mức chọn chỗ có người đào tẩu.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ chốc lát mới nói :

- Hiền đệ, có lẽ Thẩm lão có dụng ý khác…

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Những mong là vậy, không thì chúng ta cũng trở thành kẻ ngốc mất.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hiền đệ, ngu huynh có cách để chúng ta xem ra không ngu ngốc.

Cổ Hoàn Bạch trố mắt :

- Cách gì vậy?

Cốc Mộng Viễn đảo mắt nhìn quanh, cười nói :

- Hiền đệ vẫn ở đây canh giữ theo lời Thẩm lão, ngu huynh theo rừng liễu vòng ra sau trang, để xem kẻ địch có đào tẩu theo lối khác không.

- Vậy cũng được, nhưng người canh giữ ở đây là đại ca mới đúng.

- Hiền đệ đứng yên một chỗ không chịu nổi chứ gì?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Không phải, trong rừng có trận đồ, tiểu đệ đi có lẽ nhanh hơn.

Cốc Mộng Viễn vốn định cho Cổ Hoàn Bạch biết về môn độn giáp tuy mình không tinh thâm uyên bác bằng nhưng chỉ cần biết đó là thế trận gì thì mình cũng hiểu rõ về sự biến hóa của nó, không bị cản trở.

Thế nhưng, chàng là người không thích phô trương, tranh cường hiếu thắng, nên đã đổi ý nói :

- Đúng rồi, vậy thì hiền đệ hãy đi nhanh về nhanh.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu cười :

- Đại ca hãy chịu khó lẻ loi một mình đứng đây lát nhé!

Rồi thì bóng trắng nhấp nhoáng đã phi thân vào rừng bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn hết sức ngạc nhiên về dáng người yểu điệu và nụ cười duyên dáng của Cổ Hoàn Bạch, càng nhận thấy vị Cổ hiền đệ này không giống một người đàn ông.

Lúc này ngọn lửa trong Túy Liễu trang đã tắt dần, chứng tỏ người này không hề có ý thiêu hủy Túy Liễu trang, mà chỉ là phóng hỏa để nhằm đánh lạc hướng đối phương thôi.

Nhưng người này đánh lạc hướng để làm gì?

Cốc Mộng Viễn nghĩ mãi vẫn không sao hiểu ra được.

Chàng phóng mắt nhìn quanh, tìm kiếm kẻ đã khiến chàng hoang mang thắc mắc.

Nhưng bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, đến đỗi như thể Cổ Hoàn Bạch cũng không còn trong rừng nữa.

Chàng bất giác cảm thấy khác lạ, với cá tính của Cổ Hoàn Bạch, sao lại chịu im lặng thế này?

Trừ phi y đã phát hiện địch tung, từ sau trang đuổi theo rỗi…

Nhưng chàng lại thấy không đúng, nếu như Cổ Hoàn Bạch đuổi theo kẻ địch, ít ra cũng phát tín hiệu báo với mình, như quát tháo hay cất tiếng huýt dài chẳng hạn.

Im lặng không chút tiếng động thế này thì thật là khác thường.

Ngay khi ấy Cốc Mộng Viễn đang băn khoăn lo lắng, đột nhiên chàng linh cảm như có người đang tiến đến phía sau mình cách chừng mười trượng.

Nhưng chàng vờ như không hay biết, ngầm vận tụ công lực giới bị.

Nếu người phía sau mà xuất thủ ám toán, chàng sẽ dùng sức phản chấn của Thần Cương đả thương đối phương.

Cốc Mộng Viễn cảm thấy người ấy đã đến gần trong vòng ba trượng…

Chàng tuy không sợ kẻ địch ám toán, nhưng quay lưng tạo cơ hội tốt cho kẻ địch công kích thế này vẫn không khỏi khiến chàng cảm thấy rợn người.

Ngay khi người ấy đến gần chỉ còn cách chừng một trượng…

Cốc Mộng Viễn liền vụt quay người…

- Ra là hiền đệ…

- Hoảng hồn chứ gì? Ha ha… ha ha…

Cổ Hoàn Bạch vừa thở mạnh vừa cười ngặt ngoẽo.

Cốc Mộng Viễn ngượng ngùng lắc đầu :

- Ngu huynh thật bội phục hiền đệ, trong lúc này mà còn có hứng thú đùa cợt thế này, nếu ngu huynh vừa rồi bất thần xuất thủ thì đã làm kinh hãi hiền đệ rồi còn gì?

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy tuy lòng áy náy, nhưng những lời quan tâm của Cốc Mộng Viễn lại khiến y hết sức vui mừng, lắc đầu cười nói :

- Tiểu đệ biết đại ca không bao giờ xuất thủ mà không lên tiếng trước cả.

Cốc Mộng Viễn cười thiểu não :

- Cũng chưa chắc, ngu huynh rất căm ghét những kẻ thậm thà thậm thụt.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nhưng đại ca đâu có xuất thủ.

Cốc Mộng Viễn nghe vừa bực mình vừa nực cười :

- Đó là vì khi hiền đệ còn cách ngoài mười trượng là ngu huynh đã phát giác rồi.

Cổ Hoàn Bạch giật mình sửng sốt :

- Thật ư?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu không, ngu huynh đâu có trầm tĩnh như vậy.

Ngưng chốc lát, bỗng hỏi :

- Kẻ địch phóng hỏa đã đào tẩu từ trong rừng liễu ra sau trang rồi phải không?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Võ công của đại ca cao đến mức thật khó thể tin được.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Hiền đệ, việc tìm kiếm địch tung thế nào?

Cổ Hoàn Bạch thừ ra nhìn chàng một hồi mới đáp :

- Lối ra Túy Liễu trang chỉ có con đường chính này thôi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Ba mặt kia đều không thông cả ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Ba mặt kia đều bị vây bọc bởi một con sông nhỏ, nếu không có ghe thuyền chẳng sao vượt qua được.

Cốc Mộng Viễn giờ mới hiểu ra vì sao Thẩm Tam Thắng đã bảo hai người chỉ giữ con đường này, thì ra Túy Liễu trang có thiên nhiên làm chướng ngại vào dễ nhưng ra khó.

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm :

- Vậy là kẻ phóng hoả vẫn còn trong trang rồi.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đương nhiên, chúng ta hãy vào trong lục soát, được không?

- Hiền đệ có nhận thấy điểm khác lạ trong việc này không?

- Điểm khác lạ sao?

- Trong trang lửa đã tắt vì sao vẫn chưa thấy Thẩm lão với cha con Quy tiền bối ra đây?

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người, thầm nhủ :

- Phải rồi, vì sao họ không một người nào ra đây nhỉ? Cho dù đang tìm kiếm địch tung thì cũng phải có người ra đây báo chứ.

Y ngẫm nghĩ một hồi, bỗng cười nói :

- Đại ca, tiểu đệ nhận thấy Túy Liễu trang này cũng có điều rất kỳ lạ!

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Quả vậy! Nhưng Quy Đại Hóa được liệt danh một trong Kiếm Lâm tứ tuyệt, hẳn là nhân phẩm không đến đỗi xấu.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Tiểu đệ không phải là nói xấu ông ấy.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Vậy trong tòa trang viện nhỏ này còn có điều gì khác ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Trang viện này tuy nhỏ, nhưng lại chỉ có hai cha con Quy Đại Hóa cư trú, chứng tỏ là họ có điều gì cơ mật không thể để cho người ngoài biết, nếu sao họ không dùng bộc nhân?

Y lại cười, nói tiếp :

- Không kể được là kỳ lạ cũng chính là điều kỳ lạ, nếu tiểu đệ đoán không lầm, trong Túy Liễu trang này hãy còn mật thất dưới lòng đất…

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Hiền đệ cho là trong trang còn có nhiều mật thất ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Nếu không sao họ đã dập tắt lửa rồi mà lại không ra đây? Lý do duy nhất là họ đã phát hiện kẻ địch xâm nhập vào địa thất.

Cốc Mộng Viễn vỗ tay reo lên :

- Đúng rồi nhất định là họ đã đuổi theo kẻ địch xuống địa thất. Nếu không, họ mà động thủ trong trang thì chúng ta chẳng thể không nghe tiếng động.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nếu họ giao chiến dưới địa thế thì chúng ta còn giữ ở đây làm gì? Họ ba người chưa chắc đã là đối thủ của kẻ địch…

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Đi! Hiền đệ, chúng ta hãy đến giúp họ một tay.

Đoạn liền sải bước đi vào trang.

Cổ Hoàn Bạch cười khanh khách, phi thân vượt lên trước và nói :

- Đại ca, để tiểu đệ tìm cửa vào cho!

Dứt lời người đã lướt đi như một cánh én trắng, chớp mắt đã khuất dạng sau cổng trang.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười, phi thân theo sau ngay.

Vừa qua khỏi cổng trang, Cốc Mộng Viễn bất giác giật mình kinh hãi.

Cổ Hoàn Bạch không hề đi tìm kiếm cửa vào địa thất, mà lại đang cúi đầu thờ thẩn nhìn vào một vị lão nhân đang nằm trên bậc thềm thảo được, đó chính là Thẩm Tam Thắng.

Cốc Mộng Viễn vội lướt đến trước mặt Cổ Hoàn Bạch hỏi :

- Việc gì thế này?

Đồng thời nắm lấy cổ tay Thẩm Tam Thắng, rồi khẽ thở phào nói :

- May quá, mạch chưa ngừng đập, có lẽ chỉ thọ thương nhẹ…

Cổ Hoàn Bạch chau mày hằn học :

- Đại ca, Thẩm lão đã bị người dùng thủ pháp cách không điểm huyệt khống chế phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Công lực cách không điểm huyệt của người này chưa tinh thâm lắm, nhờ vậy Thẩm lão mới còn mạng sống, nếu chỉ này mà dịch sang trái nửa tấc là táng mạng rồi.

Cổ Hoàn Bạch khẽ hỏi :

- Đại ca, võ công của Thẩm lão có bị hủy không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Không đâu, chỉ cần điều tức chốc lát là bình phục ngay thôi.

Trong khi nói, Cốc Mộng Viễn đã giải khai huyệt đạo cho Thẩm Tam Thắng.

Thẩm Tam Thắng buông tiếng thở dài thậm thượt, cười ảo não nói :

- Đối phương công lực rất cao, cũng may là lão ô kịp phát giác chỉ phong bắn đến nên kịp thời lách tránh không để bị điểm trúng yếu huyệt trước ngực, không thì bây giờ đã hồn du địa phủ rồi.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Còn cha con Quy đại hiệp đâu?

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Họ ở phía sau cứu hỏa, hai vị lão đệ không gặp hay sao?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Chẳng lâu sau lửa đã tắt, nhưng chúng vãn bối không thấy họ hiện thân.

Thẩm Tam Thắng cắn răng :

- Chả lã hai cha con họ cũng đã ngộ nạn sao?

Cổ Hoàn Bạch cười xen lời :

- Không thể nào vậy đâu.

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Dựa vào đâu mà lão đệ nói vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Nếu họ mà ngộ nạn thì ai đã dập tắt lửa chứ?

Cốc Mộng Viễn cũng cười tiếp lời :

- Hẳn là cha con Quy đại hiệp đã dập tắt lửa rồi.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Nhưng tại sao họ lại…

Bỗng trố mắt hỏi :

- Hai vị lão đệ, tặc tử kia đâu? Đã đào tẩu rồi ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không thấy ra khỏi trang, có lẽ hãy còn ở trong nhà.

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Thẩm tiền bối, Túy Liễu trang này có bao nhiêu cửa vào địa thất?

Thẩm Tam Thắng ngẩn người :

- Sao hai vị lão đệ biết ở đây có địa thất?

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười :

- Nếu không có địa thất, cha con Quy đại hiệp cứu hỏa xong, sao toàn trang không có bóng người? Trừ phi họ đã đuổi theo kẻ địch xuống địa đất rồi.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Trí tuệ Cổ lão đệ thật đáng khâm phục.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Thẩm lão có biết cửa vào địa thất ở đâu không?

- Chiếc bàn đá trong sương phòng trái khu nhà thứ nhì chính là cửa vào địa thất, Cổ lão đệ sử dụng Âm Dương Tam Nguyên thủ pháp là mở được ngay.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đa tạ Thẩm lão đã chỉ điểm cho.

Đoạn liền quay người phi thân ra sau nhà.

Cốc Mộng Viễn nhìn Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Thẩm tiền bối hãy ở đây điều tức, chúng vãn bối sẽ quay lại ngay.

Dứt lời liền phi thân đuổi theo Cổ Hoàn Bạch.

Thẩm Tam Thắng mỉm cười nói :

- Hai vị lão đệ hãy cẩn thận, địch trong tối, ta ngoài sáng hãy đề phòng ám toán.

- Vâng, vãn bối biết rồi.

Cốc Mộng Viễn dứt lời, người đã bước vào sương phòng trái.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch đang xoay chiếc bàn đá sang phải rồi sang trái mỗi phía chín lần, rồi thì tiếng kèn kẹt vang lên, nơi chân tường cách bàn đá chừng năm thước từ từ hiện ra một địa động tối om rộng vuông vức bốn thước.

Cốc Mộng Viễn lướt đến thò đầu nhìn xuống, chỉ thấy một thang cấp bằng đá trắng chừng hai mươi mấy bậc thoai thoải vươn xuống đất.

Cổ Hoàn Bạch đi đến đưa mắt nhìn, không nói một lời bước xuống ngay.

Cốc Mộng Viễn vội kéo Cổ Hoàn Bạch ra sau, khẽ nói :

- Hiền đệ, để ngu huynh dẫn đường cho.

Đoạn liền sải bước đi xuống trước.

Cổ Hoàn Bạch nghe lòng ngọt lịm, lẳng lặng theo sau chàng từng bước đi xuống thang cấp.

Cuối thang cấp là một giant thạch thất bằng đá trắng rộng hơn một trượng.

Cổ Hoàn Bạch khẽ nói :

- Đại ca, dưới đây toàn thạch thất bằng đá trắng cả.

Cốc Mộng Viễn gật đầu, đưa mắt nhìn ngọn đèn dầu treo trong thất, cười nói :

- Chỉ tiếc là ánh đèn quá tối... À, hiền đệ hãy xem đằng kia có đường hầm, hẳn là lối đi dẫn vào bên trong.

- Thạch thất này trống không, hẳn là cha con Quy Đại Hóa ở bên trong...

Đột nhiên một tiếng hự đau đớn từ bên trong vọng ra.

Cổ Hoàn Bạch chau mày la lên :

- Nguy rồi.

Dứt lời đã phi thân về phía đường hầm.

Cốc Mộng Viễn đâu chịu để cho Cổ Hoàn Bạch đi trước mạo hiểm, chỉ thấy bóng xanh nhấp nhoáng, đã lướt qua cạnh Cổ Hoàn Bạch, mất dạng trong đường hầm.

Đường hầm này rộng chừng ba thước, và dài hai trượng, bởi hai bên vách không có đèn nên rất tăm tối, những nơi cuối đường hầm thì lại sáng như ban ngày.

Cốc Mộng Viễn băng qua đường hầm, vừa bước chân vào gian thạch thất cao to như dùng để luyện võ thì Cổ Hoàn Bạch cũng đã đến nơi.

Bỗng Cổ Hoàn Bạch kinh hoàng la lên :

- Đại ca hãy xem…

Nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn điềm tỉnh cười nói :

- Hiền đệ, đó không phải người thật, mà là người gỉ bằng da dùng để luyện tập võ công.

Cổ Hoàn Bạch như không tin nói :

- Vì sao lại phải treo người da lên thế này?

Dứt lời đã đi vào trong thất, đến dưới xà ngang treo người da, ngước lên chú mắt nhìn người giả treo cao hơn trượng ấy.

Lúc này, Cốc Mộng Viễn đang xem xét khắp thạch thất.

Tựa hồ ngoại trừ người d treo cao kia, gian thạch thất này chẳng có chỗ nào khả nghi cả.

Nhưng trên vách đá đối diện với cửa vào có một cửa nhỏ đủ cho một người ra vào, bên trong bởi không có ánh đèn nên không nhìn thấy rõ.

Cốc Mộng Viễn liền đi đến trước cửa nhỏ ấy, đưa mắt nhìn vào, thì ra đây lại là một đường hầm khác.

Chàng lại dẫn trước đi vào.

Đường hầm này cũng dài khoảng hai trượng, bên trong cũng là một gian thạch thất.

Vừa bước chân vào gian thạch thất này, Cốc Mộng Viễn liền nhanh bước đi đến bên một chiếc bàn đá, cúi xuống đỡ một người ngồi dậy.

Cổ Hoàn Bạch chau mày nói :

- Quy Vũ Tử, y thọ thương có nặng không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Nặng hơn Thẩm lão nhiều.

Chàng chầm chậm bồng Quy Vũ Tử lên, đặt lên trên một chiếc giường đá.

Cổ Hoàn Bạch lấy ra một hoàn thuốc cỡ hạt đậu xanh, trao cho Cốc Mộng Viễn nói :

- Đại ca, đây là Bảo Nguyên Kim Đơn, đại ca hãy cho y uống vào đi.

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nhủ :

- Vì sao hiền đệ không tự tay cho y uống? Lười hay là ghét cha con Quy Đại Hóa?

Hoặc là…

Nhưng miệng lại nói :

- Nếu tạm giữ được chân nguyên, có lẽ Quy huynh đệ sẽ bình phục rất nhanh.

Đưa tay đón lấy linh đơn, phanh miệng Quy Vũ Tử ra, búng linh đơn vào trong.

Bảo Nguyên Kim Đơn là thánh dược điều thương, vào miệng là tan ngay, và dược lực phát huy rất nhanh, chỉ một khắc sau, gương mặt trắng bệt của Quy Vũ Tử đã dần hồng hào, và hơi thở cũng đã đều đặn hơn.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Cổ Hoàn Bạch nói :

- Hiền đệ, Bảo Nguyên Kim Đơn này rất là quý báu!

Cổ Hoàn Bạch cười cười :

- Đại ca, chúng ta còn phải đi tìm Quy đại hiệp nữa.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Quy Vũ Tử có lẽ không còn nguy hiểm nữa, chúng ta hãy tìm kiếm cửa…

Bỗng nghe bùng một tiếng vang rền, từ bên kia vách vọng sang.

Cổ Hoàn Bạch lập tức phi thân qua bên kia giường đá, chú mắt tìm kiếm trên vách đá, bỗng vung tay bổ vào một tảng đá to.

Liền tức, tiếng kèn kẹt vang lên, trên vách đã hiện ra một cánh cửa.

Hai người cùng đưa mắt nhìn vào chỉ thấy đây là một gian thạch thất rất to rộng, điểm duy nhất khác với các thạch thất kia là bốn vách treo đầy cầm kỳ thi họa, bài trí hết sức trang nhã.

Nơi giữa thạch thất, hai người đang giao chiến kịch liệt.

Nơi góc vách đằng xa, dưới bức tranh Khê Sơn Yên Vũ, Quy Đại Hóa đang trố to mắt và mặt đầy vẻ đau khổ nhìn hai người giao chiến.

Khi cửa đá mở ra, hai người đang giao chiến như không hề hay biết, vẫn tiếp tục chiến đấu quyết liệt.

Nhưng, Quy Đại Hóa lập tức lộ vẻ mừng rỡ nhìn hai người.

Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch sau khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, chẳng những sửng sốt mà còn hết sức thắc mắc, sao lại có thêm một người thế này?

Người này đi cùng với kẻ địch ư? Vậy sao lại đánh nhau với đồng bọn thế này?

Hay là… người này vốn dĩ là ở trong trang?

Và hai người đang giao chiến kia ai là địch? Ai là bạn?

Hai người chưa nghĩ ra, Quy Đại Hóa đã gắng gượng giơ tay lên ngoắc gọi hai người.

Cốc Mộng Viễn liền nắm tay Cổ Hoàn Bạch, phi thân đến trước mặt Quy Đại Hóa.

Cổ Hoàn Bạch vội hỏi :

- Quy tiền bối… thọ thương ở đâu vậy?

Quy Đại Hóa cười ảo não, khẽ nói :

- Nơi vai trái tay cụt bị trúng một chưởng, chấn động đến huyệt Khí hải nên chân khí bị ách tắt, khó thể tái chiến. Và lại không thể điều tức được, nên lúc này đã cảm thấy nội phủ huyết khí sôi sục…

Tiếng nói ông mỗi lúc càng khẽ hơn, và ánh mắt cũng mỗi lúc càng đờ đẫn, song vẫn cố vận đề chân lực, bất chấp hai người xua tay ngăn cản, nói tiếp :

- Người áo đen kia là… là… bạn…

Quy Đại Hóa thở mạnh một hơi rồi thì ngất đi.

Cổ Hoàn Bạch vội lấy ra một viên Bảo Nguyên Kim Đơn bỏ vào miệng Quy Đại Hóa, Cốc Mộng Viễn liền hai tay đặt lên huyệt mệnh môn, truyền chân lực sang điều thương cho ông.

Một khắc sau, chân khí đã thông suốt, Quy Đại Hóa buông tiếng thở dài, liền hồi tỉnh ngay.

Cốc Mộng Viễn rụt tay về cười nói :

- Quy tiền bối thấy khỏe ra rồi chứ?

Quy Đại Hóa mắt rướm lệ, cảm kích nói :

- Ơn tái sinh của hai vị lão đệ, lão ô sẽ trọn đời không quên…

Cổ Hoàn Bạch khúc khích cười :

- Tiền bối sao lại khách sáo thế này? Độc Tý Chấn Cửu Châu vốn là một bậc tiền bối hảo hớn vô cùng hào phóng kia mà.

Cốc Mộng Viễn cũng mỉm cười nói :

- Việc nhỏ nhặt này, tiền bối không nên bận tâm!

Quy Đại Hóa đưa mắt nhìn hai người, bỗng đột ngột đứng phắt dậy, cười nói :

- Lão ô xin vâng lời hai vị lão đệ!

Cốc Mộng Viễn qua tiếng cười của Quy Đại Hóa, biết ông chẳng những thương thế đã bình phục, mà nhờ viên linh đơn của Cổ Hoàn Bạch, chân lực còn gia tăng hơn trước.

Chàng bèn mỉm cười nói :

- Quy tiền bối, người áo xanh kia là ai vậy?

Chàng đưa tay chỉ thiếu niên thư sinh áo xanh đang giao chiến, chau mày nói tiếp :

- Võ công người này ảo dị và hiểm độc quá!

Quy Đại Hóa khẽ thở dài nói :

- Người này nhất quyết không chịu nói ra lai lịch, còn về võ công thì… ôi, thời nay anh hùng thuộc thiếu niên, có thể kể được là một cao thủ đệ nhất trong giới trẻ mà lão ô đã gặp.

Câu nói ấy vô tình đã khích nộ hai chàng thiếu niên.

Cổ Hoàn Bạch cười khảy nói :

- Chưa chắc, vãn bối thấy y cũng chỉ tầm thường thôi!

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Người này đã được Kiếm Lâm tứ tuyệt khen ngợi, hẳn là một cao thủ kiệt xuất, vãn bối cũng không nén được hiếu kỳ, phải cùng y tỉ đấu một phen mới được.

Quy Đại Hóa thoáng ngẩn người, ngượng ngùng cười nói :

- Lão ô đã quên mất hai vị…

Ông đưa mắt nhìn hai người đang giao chiến, bỗng ngoảnh lại hỏi :

- Lão đệ, Thẩm sư thúc đâu?

Cốc Mộng Viễn thấy hai người đang giao chiến nhất thời chưa thể phân ra cao thấp, dĩ nhiên chẳng tiện xuất thủ, nghe hỏi giật mình thầm nhủ :

- Ông ấy không biết chuyện Thẩm tiền bối thọ thương ư?

Bèn vội đáp :

- Thẩm tiền bối đang ở trong trang điều tức.

Quy Đại Hóa cả kinh :

- Thẩm sư thúc cũng đã thọ thương ư?

- Bị người cách không điểm trúng huyệt đạo, nhưng thương thế không nặng.

Quy Đại Hóa sững sờ :

- Ai đã đả thương Thẩm sư thúc vậy?

Cổ Hoàn Bạch bỗng cười xen lời :

- Ngoại trừ thiếu niên áo xanh cao thủ đệ nhất trong giới trẻ, thì còn ai vào đây nữa?

Quy Đại Hóa nghe những lời xách mé của Cổ Hoàn Bạch, cười gượng gạo nói :

- Người này đã đả thương Thẩm sư thúc bằng cách nào thế nhỉ?

Cổ Hoàn Bạch cười khảy :

- Quy đại hiệp lúc vào địa thất có gặp người này không?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Không!

Thật đơn giản, y đã nấp trong bóng tối chờ hai cha con đại hiệp vào trang trận hỏa hầu xuất thủ ám toán, chẳng ngờ hai người đã đi thẳng vào hậu viện…

Quy Đại Hóa gật gù :

- Lão đệ nhận xét thật là chính xác.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng hừ trong mũi :

- Hai người đi cứu hỏa. Thẩm tiền bối theo sau từ cửa chính vào trang nên đã bị tặc tử này ám toán, rồi sau đó y đã theo hai người vào trong địa thất.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đúng vậy!

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Quy đại hiệp không lo cho thương thế của lệnh lang sao?

Quy Đại Hóa cười nhạt :

- Học nghệ bất tinh, chết cũng chẳng có gì đáng hối tiếc. Vậy ít nhiều cũng choy một bài học, để sau này không còn dám tự cao tự đại nữa.

Những lời nói của ông vốn là thật lòng, nhưng nghe vào tai Cổ Hoàn Bạch y không khỏi cảm thấy chột dạ.

Cổ Hoàn Bạch nhướng mày cười khảy :

- Tự cao tự đại có gì là không tốt, nam nhi lập thân là phải vậy, chả lẽ Quy đại hiệp muốn con trở thành một kẻ nhu nhược, gặp ai cũng khúm núm lòn cúi hay sao?

Quy Đại Hóa ngẩn người, nhưng liền vỡ lẽ cười nói :

- Lão ô thật càng ngày càng ngu xuẩn mất, xin lão đệ thứ tội cho!

Đoạn quét mắt nhìn hai người, nói tiếp :

- Liệt tử hẳn cũng là do hai vị lão đệ đã cứu mạng, lãô thật tan xương nát thịt cũng khó thể báo đền.

Cổ Hoàn Bạch đứng mỉm cười lặng thinh.

Cốc Mộng Viễn ôm quyền nói :

- Quy tiền bối, việc phò nguy cứu nạn là bổn phận của người võ lâm, tiền bối hà tất khách sáo như vậy? Vãn bối có một việc định thỉnh giáo tiền bối.

Quy Đại Hóa cười cười :

- Lão đệ định hỏi điều gì?

Cốc Mộng Viễn đưa tay chỉ người áo đen bịt khăn che mặt, thân hình nhỏ nhắn đang giao chiến với thiếu niên áo xanh, hỏi :

- Vị tiền bối áo đen kia là ai vậy.

Xem tiếp hồi 18 Nhân sinh hà xứ bất tương phùng

18. Hồi 18 Nhân Sinh Hà Xứ Bất Tương Phùng

- Vị ấy là... là...

Cổ Hoàn Bạch sầm mặt xen lời :

- Vị ấy là ai? Quy đại hiệp có điều không thể nói ra phải không?

Quy Đại Hóa chau mày cười gượng gạo :

- Chẳng phải lão ô không muốn nói, mà là vị cố nhân kia của lão ô không cho nói.

Đoạn đưa mắt sâu lắng nhìn Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn hiểu lầm ý cái nhìn đó, tưởng là Quy Đại Hóa bảo mình khuyên ngăn Cổ Hoàn Bạch, đừng hỏi tiếp nữa để khiến ông khó xử.

Nên chàng bèn mỉm cười nói :

- Hiền đệ, Quy tiền bối đã có điều khó nói thì thôi vậy!

Cổ Hoàn Bạch giậm chân dằn dỗi :

- Thảy đều là hạng không dám gặp người cả.

Cốc Mộng Viễn chau mày, nhưng chàng chẳng tiện nói gì nữa, bởi chàng biết nếu mình mà nói thêm một lời nào chắc chắn vị hiền đệ này sẽ làm rùm beng lên.

Quy Đại Hóa cũng thoáng biến sắc mặt, lòng hết sức bực bội, song vì muốn giữ hòa khí, ông cũng đành dằn nén, gượng cười nói :

- Xin hai vị lão đệ hãy thứ cho lão ô nỗi khổ tâm khó nói này.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Quy tiền bối quá nặng lời rồi.

Ngay khi ấy, trong trận đấu vang lên một tiếng cười quái dị, và tiếp theo là tiếng lạnh lùng quát :

- Thật chẳng ngờ các hạ cũng là người trong Kiếm Lâm tứ tuyệt, hết sức hân hạnh được gặp.

Rồi thì mấy tiếng bình bình vang lên, tiếp sau đó tiếng nói lạnh lùng lại từ miệng thiếu niên áo xanh phát ra :

- Bổn tiểu gia không muốn quá đáng, nếu các hạ còn không biết điều thì chớ trách bổn tiểu gia hạ thủ vô tình đấy.

Người áo đen buông tiếng cười hăng hắc, chưởng thế đột biến, thân pháp lập tức trở nên nhanh khôn tả, khiến thiếu niên áo xanh buộc phải thoái lui liên hồi.

Cổ Hoàn Bạch thấy chưởng pháp của người áo đen, bất giác đôi mắt trố to hết cỡ, ngoảnh lại nhìn Cốc Mộng Viễn, thấy chàng vẻ mặt vẫn bình thản, lòng hết sức thắc mắc.

Thì ra y phát giác ra chưởng pháp của người áo đen chính là U Lan Triệt Mạch chưởng, đó chính là môn võ công sư môn của Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan trong Tứ tuyệt, người áo đen đã thi triển pho chưởng pháp này chẳng phải có liên quan với Cốc Quân Lan hay sao?

Và không chừng, người áo đen này chính là Cốc Quân Lan.

Nhưng y lại không mấy khẳng định, bởi nếu là Cốc Quân Lan, vì sao bà lại không nhìn nhận điệt tử của mình? Và vì sao lại xuất hiện tại đây?

Trong khi Quy Đại Hóa đã bảo là bà thất tung đã lâu, và điều càng khó hiểu hơn nữa là tại sao Cốc Mộng Viễn lại không kinh ngạc?

Y càng nghĩ càng thắc mắc, bèn kề tai Cốc Mộng Viễn khẽ hỏi :

- Đại ca có nhận ra chưởng pháp của người áo đen không?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn y, lắc đầu.

Cổ Hoàn Bạch chau mày trầm tư!

Y chẳng ngờ Cốc Mộng Viễn lại không biết U Lan Triệt Mạch chưởng.

Cốc Mộng Viễn thấy Cổ Hoàn Bạch sau khi hỏi mình một câu, lại cúi đầu suy tư, hết sức lấy làm lạ, bèn mỉm cười hỏi :

- Hiền đệ biết pho chưởng pháp này ư?

Cổ Hoàn Bạch vừa ngẩng lên, bỗng cảm thấy Quy Đại Hóa giật giật tay áo mình và lắc đầu, y liền tức vỡ lẽ, người áo đen này chính là Cốc Quân Lan, vị cô mẫu mà Cốc Mộng Viễn đang tìm kiếm.

Y chẳng hiểu vì sao Cốc Quân Lan lại không chịu biểu lộ thân pháp, không chịu nhìn nhận vị điệt nhi Cốc Mộng Viễn đang tìm kiếm mình khắp chân trời góc biển này?

Cổ Hoàn Bạch áy náy, cười với Cốc Mộng Viễn, lòng thầm nói :

- Tiểu đệ đâu muốn giấu đại ca, nhưng tiểu đệ lại chẳng thể không giấu, bởi chẳng những Quy Đại Hóa ngăn cản, mà quan trọng hơn nữa là chính cô cô đại ca không chịu nhìn nhận… Đa, tiểu đệ thật tức tưởi thay cho đại ca.

Nhưng miệng lại nói :

- Tiểu đệ cũng không biết, nhưng trông rất quen mắt…

Thật ra Cổ Hoàn Bạch đâu chỉ quen mắt, mà y còn học qua pho chưởng pháp ấy nữa là khác.

Đương nhiên là y không phải học được từ Cốc Quân Lan, mà là học được từ Tuệ Từ thần ni, chủ trì Phá Trần am ở Hằng Sơn, phương ngoại chi giao của tổ phụ y.

Cốc Mộng Viễn nghe Cổ Hoàn Bạch bảo không biết pho chưởng pháp ấy, liền cười nói :

- Hiền đệ, chưởng pháp này chiêu nào cũng có thể công vào nơi yếu hại đối phương, lại nhanh nhẹn khéo léo và ngầm kèm trong rất nhiều thủ pháp điểm huyệt và triệt mạch, thật lợi cho những người chân lực yếu kém, nếu do nữ giới thi triển hẳn là càng ngoạn mục hơn.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Đại ca nói rất phải… nhưng người áo đen này đâu phải nữ nhân.

Y nghe Cốc Mộng Viễn phê bình pho U Lan Triệt Mạch chưởng, lòng cảm thấy hết sức lo lắng, nên cố ý chỉ rõ người áo đen không phải là nữ nhân.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Cũng chưa chắc!

Cổ Hoàn Bạch và Quy Đại Hóa cùng giật nảy mình. Cổ Hoàn Bạch buộc miệng nói :

- Đại ca, người áo đen này chưởng lực hùng mạnh, nữ giới đâu thể sánh bằng?

Cốc Mộng Viễn cười cười, vừa định nói :

- Nội lực và chưởng thế của Tần Linh Sương đâu có kém hơn nam nhân.

Ngay khi ấy, chiến cuộc bỗng có sự chuyển biến, Cốc Mộng Viễn liền nín lại những lời định nói, đưa mắt nhìn thiếu niên áo xanh.

Thì ra lúc này chưởng pháp của thiếu niên áo xanh cũng đã thay đổi, chưởng sau nhanh hơn chưởng trước, và mỗi chưởng chân lực cũng mỗi lúc càng mạnh hơn, trong chớp mắt đã công ra hơn ba mươi chưởng.

Người áo đen liền bị bức lui năm bước.

Thiếu niên áo xanh bỗng cất chân phải, nhanh như chớp tiến tới ba thước lại liên hoàn tung ra bảy chưởng, buộc người áo đen phải thoái lui đến chỉ còn cách vách đá chừng năm thước, mới cười hăng hắc nói :

- Chưởng pháp này của tiểu gia thế nào? Cao minh hơn U Lan Triệt Mạch chưởng của các hạ nhiều chứ gì?

Nói xong, dừng tay không công tiếp nữa.

Lúc này Cổ Hoàn Bạch và Quy Đại Hóa đã vận đầy công lực vào hai tay, từ từ tiến tới, chỉ cần thiếu niên áo xanh mà bức lui người áo đen thêm ba bước nữa, hai người sẽ xuất thủ can thiệp ngay.

Chẳng ngờ thiếu niên áo xanh lại dừng tay và càng không ngờ hơn nữa, thiếu niên áo xanh lại nói tên chưởng pháp của người áo đen.

Quy Đại Hóa liền chau mày than thầm.

Cổ Hoàn Bạch thì bàng hoàng thất sắc, vội lui đến bên Cốc Mộng Viễn.

Còn Cốc Mộng Viễn thì trố to mắt nhìn người áo đen, và cũng nhìn thiếu niên áo xanh, đồng thời trong lòng lập đi lập lại :

- U Lan Triệt Mạch chưởng… U Lan Triệt Mạch chưởng…

Bỗng chàng nhướng cao mày, cất bước đi về phía hai người.

Chàng đi rất chậm, nhưng mỗi bước chân đều rất nặng nề.

Trong khi ấy, Cổ Hoàn Bạch tim đập thình thịch, mỗi lúc càng thêm hồi hộp theo từng bước chân của Cốc Mộng Viễn.

Ngay khi ấy, thiếu niên áo xanh lại nhìn người áo đen đang đứng thừ ra, lạnh lùng quát :

- Các hạ quả đúng là Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan đã thất tung trong mười mấy năm qua, đây thật là một đại sự không ngờ…

Dứt lời y buông tiếng khằng khặc cười dài quái dị.

Ngay khi ấy, người áo đen bỗng quay người, chậm bước đi về phía vách đá sau lưng, hai tay ấn vào chiếc ghế đá bên cạnh vách, liền thấy trên vách hiện ra một cửa hẹp, người áo đen vừa định đi vào.

Đột nhiên bóng nhanh nhấp nhoáng, một người đã đứng cản trước mặt người áo đen.

Người áo đen khi nhìn rõ người cản đường là ai, liền tức toàn thân rúng động, không tự chủ được thoái lui liên hồi.

Nếu không nhờ Cổ Hoàn Bạch ôm giữ, người áo đen hẳn đã ngã lăn ra đất rồi.

Người áo đen ngoảnh lại nhìn, thoạt tiên hoảng kinh vừa định đẩy hai tay đang ôm ngang lưng mình của đối phương ra, bỗng như đã phát hiện gì, chỉ khẽ nói :

- Hãy dìu ta đến bên chiếc bàn kia… Rõ là nghiệt chướng…

Cổ Hoàn Bạch cười nhẹ, y lời dìu người áo đen đến bên bàn đá, để người áo đen ngồi xuống ghế, sau đó hai tay buông thõng đứng bên.

Quy Đại Hóa cũng đi đến, nhìn người áo đen cười thiểu não.

Trong khi ấy người áo xanh cản đường người áo đen đã sải bước đi về phía thiếu niên áo xanh đang đứng thừ ra nơi giữa thạch thất.

Khi đến cách chừng ba thước, người áo xanh dừng lại, đó chính là Cốc Mộng Viễn.

Thiếu niên áo xanh đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, bỗng nhướng mày cười nói :

- Vừa rồi huynh đài đã giúp tại hạ cản đường không cho người áo đen thoát thân, thịnh tình ấy tại hạ vô cùng cảm kích.

Cốc Mộng Viễn trước đó chỉ cảm thấy thiếu niên áo xanh này như quen quen, tựa hồ như đã gặp qua ở đâu đó, giờ nhìn thấy rõ nốt ruồi tím ở nơi giữa chân mày, y liền nhớ ra, cười khảy nói :

- Thì ra là các hạ… Tại hạ thật thất kính!

Quy Đại Hóa, Cổ Hoàn Bạch và người áo đen nghe vậy đều ngạc nhiên sao Cốc Mộng Viễn lại biết người thiếu niên áo xanh này thế nhỉ?

Thiếu niên áo xanh cười :

- Nhãn lực huynh đài quả đúng tại hạ đã dự liệu, thật đáng khâm phục!

Nói xong lại buông tiếng cười dài một tràng.

Cốc Mộng Viễn mặt thoáng hiện sát cơ, trầm giọng nói :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo các hạ một điều.

Thiếu niên áo xanh ngưng cười :

- Xin huynh đài cứ nói!

- Kẻ đã hạ sát mấy mươi bằng hữu võ lâm trong miếu Quan Đế ở Tầm Dương và để giấy lại đe dọa tại hạ với Cổ huynh đệ, phải chăng là các hạ?

Thiếu niên áo xanh nhếch môi cười :

- Chuyện nhỏ nhặt ấy mà huynh đệ còn nhớ ư?

Y trả lời một cách thật nhẹ nhàng, khiến Cốc Mộng Viễn giận đến hai mắt như phún lửa, gằn giọng quát :

- Các hạ cho đó là chuyện nhỏ nhặt ư? Mấy mươi mạng người mà như chuyện đùa trẻ con hay sao? Hãy trả lời, lá thư kia có phải các hạ đã để lại hay không?

Thiếu niên áo xanh lắc đầu cười :

- Không phải!

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Không phải ư? Vậy những người trong miếu do ai hạ sát?

Thiếu niên áo xanh gật đầu :

- Tại hạ chỉ định dùng họ để thử thủ pháp, ai ngờ họ lại vô dụng đến như vậy.

Cốc Mộng Viễn giận dữ quát :

- Láo! Trong thư rõ ràng là khẩu khí của một người.

Thiếu niên áo xanh thản nhiên cười :

- Nhưng cũng đâu viết rõ là do một người gây ra!

- Người đã chết bởi kim châm tẩm độc của các hạ, hẳn không phải là giả chứ?

Thiếu niên áo xanh nhướng mày :

- Huynh đài nên biết là tại hạ trước nay không bao giờ làm chuyện mờ ám.

Câu nói của y hết sức mơ hồ, Cốc Mộng Viễn bất giác chau mày :

- Hành vi của các hạ hôm nay cũng kể được là không mờ ám ư?

Thiếu niên áo xanh cười hăng hắc :

- Theo huynh đài thì tại hạ mờ ám chỗ nào?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Nấp trong tối ám toán Thẩm Tam Thắng, vậy cũng là quang minh chính đại ư?

Thiếu niên áo xanh cười to :

- Ai bảo tại hạ ám toán?

- Chính Thẩm Tam Thắng đã nói!

Thiếu niên áo xanh hai mắt chợt lạnh :

- Thẩm Tam Thắng không bị đến như vậy đâu! Lúc tại hạ xuất thủ điểm huyệt ông ta, rõ ràng ông ta đã nhìn thấy tại hạ, nếu không thì đã táng mạng rồi.

Cốc Mộng Viễn đuối lý, quả đúng như đối phương đã nói, nếu y mà xuất thủ ám toán, qua trình độ võ công của y vừa rồi, Thẩm Tam Thắng chắc chắn đã táng mạng.

Thiếu niên áo xanh thấy Cốc Mộng Viễn lặng thinh bèn cười nói :

- Cốc huynh đài hẳn là tin được tại hạ chứ?

Cốc Mộng Viễn giật mình sửng sốt, sao y lại biết danh tánh mình thế này.

Nhưng chàng lập tức nhận thấy mình thật đáng buồn cười, hôm ở trong miếu Quan Đế, Cổ Hoàn Bạch chẳng phải đã báo ra danh tánh của hai người là gì? Y biết thì có gì là lạ?

Nhưng câu hỏi của đối phương khiến chàng hỏi ngược lại :

- Các hạ danh hiệu xưng hô thế nào?

Chàng vốn nghĩ đối phương chưa chắc trả lời một cách mau mắn, nếu không thì sao cha con Quy Đại Hóa đánh nhau với y cả nửa ngày trời mà cũng chưa biết danh tánh đối phương?

Nhưng kết quả đã ngoài dự đoán của Cốc Mộng Viễn.

Thiếu niên áo xanh lại nhếch môi cười nói :

- Tại hạ là Triển Bá Tuấn, nhiều đời cư trú ở Thanh Thành, Cốc huynh có điều gì thắc mắc nữa không?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Còn sư môn Triển huynh?

- Không thể phụng cáo!

Cốc Mộng Viễn mày kiếm chau chặt, vừa định quát hỏi Triển Bá Tuấn đến đây với mục đích gì?

Quy Đại Hóa bỗng lớn tiếng hỏi :

- Triển Bá Tuấn, chủ nhân Đoạn Kiếm lâu Triển Vân Sanh là gì của tôn giá?

Triển Bá Tuấn mỉm cười :

- Gia phụ!

Y vừa dứt tiếng, Quy Đại Hóa và người áo đen cùng giật nảy mình.

Ngay cả Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn cũng thoáng biến sắc mặt.

Y là con trai của Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh ư?

Triển Vân Sanh là một người hiệp nghĩa giới bạch đạo, khi xưa bại dưới kiếm Hạ Địch Cuồng, đã trở về Ẩm Kiếm lâu ở Thanh Thành, đổi tên là Đoạn Kiếm lâu, từ đó không bao giờ ra khỏi nhà nữa.

Về việc ông ta cưới vợ sinh con, cơ hồ không ai biết đến.

Thật chẳng ngờ võ công của con trai Triển Vân Sanh lại cao hơn phụ thân rất nhiều.

Quy Đại Hóa tiến tới ba bước, trầm giọng nói :

- Thiếu hiệp quả thật là con của Triển Vân Sanh huynh ư?

Triển Bá Tuấn cười khảy :

- Trên đời tuy có rất nhiều kẻ ngốc, nhưng không ai ngốc đến đỗi cam tâm làm con kẻ khác.

Người áo đen nghe vậy lại giật mình.

Và những tình cảnh ấy thảy đều lọt vào mắt Cổ Hoàn Bạch, lòng y ngập đầy nghi vấn, nhưng lại không thể mở miệng hỏi và cũng không sao nghĩ ra được câu giải đáp..

Ngay khi Cổ Hoàn Bạch đang tư lự, Quy Đại Hóa đã cười giòn nói :

- Triển hiền điệt, lệnh tôn không cho hiền điệt biết về giao tình giữa lệnh tôn với bọn lão phu ư?

Triển Bá Tuấn lạnh lùng đáp :

- Có!

Quy Đại Hóa ngẩn người :

- Hiền điệt vậy đâu phải là lễ độ với trưởng bối thế giao?

Triển Bá Tuấn xẵng giọng :

- Gia phụ không bao giờ màng đến chuyện của tại hạ, nên tại hạ cũng chẳng bao giờ màng đến chuyện của gia phụ. Quy Đại Hóa, giao tình giữa tôn giá với gia phụ thế nào, chẳng liên quan gì đến tại hạ cả.

Quy Đại Hóa giận đến râu tóc dựng đứng quát :

- Súc sanh… Triển Bá Tuấn, ngươi không phải là con người…

Triển Bá Tuấn nhướng mày, cười khằng khặc nói :

- Lão thất phu chớ nổi cuồng, tiểu gia chẳng ngán đâu.

Quy Đại Hóa giận run người :

- Triển huynh hỡi! Sao Triển huynh lại có một tên nghiệt súc sanh thế này?

Triển Bá Tuấn vung hai tay áo quát :

- Tránh ra, tiểu gia ghét nhất hạng kẻ cả vô sỉ như vậy!

Một luồng kình lực như bài sơn đảo hải xô về phía Quy Đại Hóa.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, lách người cản trước mặt Quy Đại Hóa, khẽ nói :

- Quy tiền bối hãy tránh sang bên để vãn bối đối phó y cho!

Chưởng lực của Triển Bá Tuấn hùng mạnh này đã sắp chạm vào ngực Cốc Mộng Viễn, Quy Đại Hóa thấy vậy cả kinh, vội đưa tay định kéo Cốc Mộng Viễn tránh ra…

Giá như ông không dịch bước định kéo Cốc Mộng Viễn thì ông đang đứng sau lưng chàng, chưởng lực của Triển Bá Tuấn cũng chẳng thể quét trúng ông được.

Nhưng ông bởi lo cho Cốc Mộng Viễn nên người phải di động, dư lực chưởng phong của Triển Bá Tuấn lướt qua bên người Cốc Mộng Viễn, đẩy ông bật lùi ra sau ba bước.

Chưởng lực của Triển Bá Tuấn thật mạnh đến mức kinh người.

Nhưng võ công của Cốc Mộng Viễn càng cao thâm đến mức không thể tưởng tượng được.

Quy Đại Hóa không chịu nổi dư kình chưởng lực của Triển Bá Tuấn, nhưng trúng thẳng vào người Cốc Mộng Viễn thì lại như gió nhẹ thổi vào đá to chẳng chút ảnh hưởng nào cả.

Cốc Mộng Viễn vẫn đứng sững tại chỗ, miệng tủm tỉm cười.

Triển Bá Tuấn rúng động cõi lòng, buộc miệng nói :

- Công lực của Cốc huynh, tại hạ thật hết sức bội phục.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chưởng lực hùng mạnh của các hạ cũng là tại hạ bình sanh mới thấy.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Nhưng thái độ khinh thường đạo lý thiên luân của các hạ, tại hạ thấy không đồng ý.

Triển Bá Tuấn cười ha hả :

- Cốc huynh khen ngợi, tại hạ hết sức vui mừng. Còn vấn đề giữa tại hạ với gia phụ thì người ngoài chẳng thể hiểu được. Cốc huynh đừng thắc mắc là hơn.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Tình phụ tử thiêng liêng, há thể xem thường? Bạn của cha mẹ tức là trưởng bối, chả lẽ đạo lý thông thường ấy mà Triển huynh cũng không hiểu hay sao?

Triển Bá Tuấn thoáng biến sắc mặt :

- Cốc huynh, tại hạ kính Cốc huynh là một trang nam nhi siêu quần nên mới khách sáo với Cốc huynh thế này, những mong Cốc huynh đừng vì quan niệm phàm tục ấy mà khiến cho tại hạ thất vọng.

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Tại hạ cũng vì kính trọng các hạ phong tư hơn người, võ công trác tuyệt nên mới có lòng thương tiếc không muốn nhìn thấy các hạ lầm đường lạc lối…

Triển Bá Tuấn bỗng quát :

- Gì là lầm đường lạc lối? Gì là nẻo ngay đường phải? Tại hạ không thích nghe những triết lý ấy!

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, lòng liền trĩu xuống, nhận thấy người này đã vô phương cứu chữa rồi.

Chàng lắc đầu thở dài nói :

- Tại hạ thật lấy làm tiếc cho các hạ…

Triển Bá Tuấn vừa cười ha hả, Cổ Hoàn Bạch đã lớn tiếng nói :

- Đại ca, đừng lôi thôi với y nữa!

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Hiền đệ nói rất phải!

Đoạn sầm mặt nói :

- Việc riêng của các hạ, chúng ta không bàn đến. Các hạ sau khi giết người tại Tầm Dương rồi theo dõi tại hạ đến đây, phóng hỏa đốt trang thật ra có dụng ý gì?

Triển Bá Tuấn cười :

- Cốc huynh sao thể quả quyết tại hạ đã theo dõi Cốc huynh chứ?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Hành động của Triển huynh đã quá rõ ràng rồi!

- Nếu tại hạ theo dõi Cốc huynh, vì sao Cốc huynh với vị Cổ huynh đệ này ở ngoài trang, tại hạ lại bỏ hai vị mà đi vào địa thất chứ?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, thầm nghĩ, y nói cũng có lý.

Nhưng Cốc Mộng Viễn cũng có ý nghĩ khác, chàng cười khảy nói :

- Các hạ biết tại hạ khi chưa tìm ra kẻ phóng hỏa là ai, chắc chắn không rời khỏi Túy Liễu trang này, dĩ nhiên là các hạ không lo tại hạ bỏ đi rồi.

- Vậy là Cốc huynh quả quyết tại hạ đã theo dõi hai vị chứ gì?

- Các hạ tự hiểu rất rõ! Tại hạ rất mong các hạ hãy thành thật cho biết hành động này có dụng ý gì, nếu không các hạ sẽ tự chuốc khổ vào thân đấy.

Triển Bá Tuấn phá lên cười :

- Nghe khẩu khí Cốc huynh, nếu tại hạ mà không nói thì Cốc huynh sẽ động thủ chứ gì?

- Đó là tại hạ bất đắc dĩ phải vậy!

Triển Bá Tuấn cười :

- Ai dám ép buộc Cốc huynh nào?

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Chính các hạ!

Triển Bá Tuấn nhẹ lắc đầu :

- Lời lẽ Cố chuynh chẳng phải còn bức người hơn ư?

Cốc Mộng Viễn tức giận :

- Các hạ không chịu nói chứ gì?

Triển Bá Tuấn lắc đầu cười :

- Tại hạ trước nay không thích bị người bức bách, giọng điệu Cốc huynh thế này, tại hạ dù muốn nói cũng chẳng thể được, bởi như vậy sẽ trái với xu hướng của tại hạ.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vậy theo ý các hạ là muốn tại hạ phải van cầu chứ gì?

- Không cần phải vậy!

Cốc Mộng Viễn mắt rực lên sắc lạnh :

- Các hạ vẫn không chịu nói ư?

Triển Bá Tuấn cười :

- Không hẳn là vậy!

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn :

- Thật ra các hạ có ý gì? Ỡm ờ thế này đâu phải là hành vi của bậc đại trượng phu.

Triển Bá Tuấn cười ha hả :

- Cốc huynh không hiểu dụng ý của tại hạ thật ư?

- Tại hạ rất ngu xuẩn, nếu các hạ không nói rõ, tại hạ quả thật đoán không ra.

- Cốc huynh còn nhớ tại hạ đã nói là không thích bị giết khác bức bách chứ?

- Đó là việc của các hạ, tại hạ không có quyền thắc mắc.

Triển Bá Tuấn cười :

- Nhưng điều ấy lại quan hệ đến việc tại hạ có nên trả lời câu hỏi của Cốc huynh hay không.

- Vậy thì tại hạ xin kính cẩn lắng nghe.

Triển Bá Tuấn ha hả cười to :

- Cốc huynh không cần phải kính cẩn, chính vì tại hạ không thích bị người bức bách nên việc trả lời câu hỏi của Cốc huynh cần phải chờ đến khi tại hạ tự nguyện mới được.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy càng giận sôi gan.

Cổ Hoàn Bạch cũng tức giận quát :

- Cốc đại ca, nói cả nửa ngày trời, y nói toàn những lời vớ vẩn.

Triển Bá Tuấn lừ mắt cười khảy :

- Triển mỗ không muốn nói chuyện với họ Cổ ngươi, hãy câm mõm chó của ngươi lại.

Cổ Hoàn Bạch đâu chịu được lời mắng thậm tệ của đối phương, Triển Bá Tuấn vừa dứt lời, Cổ Hoàn Bạch đã nhanh như chớp lướt đến…

Bốp bốp, hai tiếng giòn giã, Triển Bá Tuấn mỗi bên má đã lãnh lấy một tát tai.

Đồng thời toét miệng mắng :

- Ngươi mới chính là chó, ngươi chẳng phải con người…

Sự biến quá đột ngột, Triển Bá Tuấn một thân võ công mà không sao tránh khỏi hai cái tát tai chẳng nhẹ của Cổ Hoàn Bạch.

Gương mặt trắng trẻo của y lúc này mỗi bên đã hiện lên năm dấu ngón tay đỏ lừ.

Triển Bá Tuấn hai mắt như phún ra lửa, chòng chọc nhìn Cổ Hoàn Bạch, bỗng buông tiếng gầm vang, song chưởng cùng lúc bổ ra.

Đó chính là chiêu "Thần Khóc Quỷ Gào" có uy lực mạnh nhất trong tuyệt học sư môn Kinh Thần thất chưởng của y, chưởng thế mạnh đến mức có thể san non lấp biển.

Trong tiếng gió rít ghê rợn, Cổ Hoàn Bạch đã bị chưởng phong phủ trùm.

Cổ Hoàn Bạch tự tin vào võ công của mình vốn chẳng xem Triển Bá Tuấn ra gì, nên tuy biết rõ Triển Bá Tuấn sau khi bị tát tai, ắt sẽ tức giận xuất thủ công kích và hết sức hung mãnh.

Song y vẫn thản nhiên đứng đó đanh mặt dẩu môi khinh miệt nhìn Triển Bá Tuấn cười khảy.

Khi Triển Bá Tuấn phát chưởng lực ra, y vẫn không chịu lách tránh.

Đến khi chưởng lực gần chạm vào người, y mới phát giác chưởng lực đối phương hết sức quái dị lạ thường.

Cổ Hoàn Bạch giờ mới biết, võ công của Triển Bá Tuấn chẳng phải tầm thường, mình bởi khinh địch nên đã lâm vào tình thế nguy ngập.

Chưởng lực của Triển Bá Tuấn khác hẳn chưởng lực thông thường, khi phát ra cực kỳ hung mãnh, nhưng khi chạm vào người lại không hề gây thương tổn.

Cổ Hoàn Bạch biết đó là một mon võ học chí cao, phối hợp cả cương lẫn nhu, biến hóa khôn cùng, có thể đả thương người mà không hay biết tùy theo ý muốn của người phát chưởng.

Do đó khi y cảm thấy chưởng lực chạm người mà không hề có chấn động biết ngay không ổn, vội vận đề chân khí toan tung mình thoái lui…

Nhưng đã muộn, chưởng lực Triển Bá Tuấn hết như một bức tường khí vô hình xoay quanh bao lấy Cổ Hoàn Bạch khiến y tấc bước cũng không xê dịch được.

Chiếc áo dài trắng của Cổ Hoàn Bạch bị chưởng lực cuốn tung, phát ra tiếng phần phật liên hồi.

Lúc này trong ánh mắt Triển Bá Tuấn ngập đầy vẻ độc ác, nhướng mày cười ghê rợn nói :

- Họ Cổ kia, ngươi hãy thử xem thật ra ai là người, ai là chó…

Hai tay thoáng vung động, lại gia tăng ba thành nội lực.

Cổ Hoàn Bạch bị chưởng lực dồn ép đến độ ngay cả hơi thở cũng cảm thấy khó khăn, bất giác nảy sinh độc niệm, móc ra một vật tuyệt độc và gằn giọng quát :

- Súc sanh họ Triển kia, tiểu gia lấy mạng ngươi.

Đồng thời tay y đã vung lên một chiếc kim thoa sáng lấp lánh.

Ngay khi ấy, Cốc Mộng Viễn đã lướt đến bên Cổ Hoàn Bạch, chộp giữ tay phải y lại.

Cốc Mộng Viễn xuyên qua chưởng lực Triển Bá Tuấn một cách dễ dàng thế này, chứng tỏ võ công của Triển Bá Tuấn hãy còn kém hơn chàng từ một bậc trở lên.

Cổ Hoàn Bạch trong khi tay phải bị Cốc Mộng Viễn nắm giữ thì áp lực xung quanh cũng tan biến bởi Cốc Mộng Viễn đứng bên cạnh, và ý định thí mạng của Cổ Hoàn Bạch cũng liền tức tiêu tan.

Huống hồ, ngọn Truy Hồn Cửu Mạng Kim Thoa là môn ám khí mà tổ phụ nghiêm mệnh không được sử dụng, mình khó khăn lắm mới lấy trộm được, đâu chịu phí phạm như vậy.

Lúc này Triển Bá Tuấn chẳng những kinh khiếp trước võ công cao tuyệt của Cốc Mộng Viễn, mà cũng kinh khiếp trước ngọn kim thoa nho nhỏ trong tay Cổ Hoàn Bạch.

Y quả là một người tâm cơ trầm vững, khi nhận thấy tình thế không ổn, lập tức thu lịm ánh mắt thâm độc, triệt chưởng thoái lui, cười nói :

- Cốc huynh một thân cương khí thần công, tại hạ hết sức ngưỡng mộ!

Cốc Mộng Viễn cười khẩy :

- Không cần các hạ ca tụng.

Quay sang Cổ Hoàn Bạch nói :

- Hiền đệ hãy tạm lui ra, để ngu huynh trừng trị y cho!

Cổ Hoàn Bạch cất kim thoa vào, cười nói :

- Đại ca hãy cẩn thận, chưởng lực của y quái dị lắm.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Y không làm gì được ngu huynh đâu!

Cổ Hoàn Bạch gật đầu cười, vừa định lui đến bên người áo đen…

Triển Bá Tuấn bỗng hướng về Cổ Hoàn Bạch ôm quyền cười hỏi :

- Cổ huynh đệ, vật vừa rồi có phải Truy Hồn Cửu Mạng Kim Thoa không vậy?

Cổ Hoàn Bạch chau mày :

- Phải thì sao?

Triển Bá Tuấn cười :

- Vậy thì Cổ huynh đệ là môn hạ của Tà Hiệp rồi!

Cổ Hoàn Bạch tức giận quát :

- Việc gì đến ngươi?

Triển Bá Tuấn thật giỏi nhẫn nhịn, vẫn thản nhiên cười nói :

- Ân sư tại hạ có giao tình rất thâm hậu với Tà Hiệp tiền bối, Cổ huynh đệ đã là đệ tử của Tà Hiệp, chuyện vừa qua tại hạ xin tự nhận là mình đã xui rủi, và những mong Cổ huynh đệ cũng đừng để tâm chấp nhất.

Cổ Hoàn Bạch buông tiếng hừ lạnh lùng :

- Tùy ngươi! Nếu không phục, lát nữa mà muốn tiểu gia tặng thêm cho hai cái tát tai, tiểu gia nhất định ban cho.

Lòng y dần hoài nghi về xuất thân và lai lịch của Triển Bá Tuấn, rất có thể là vị ma đầu lừng danh kia, nhưng vì không muốn Cốc Mộng Viễn hiểu lầm mình, nên y không tiện vạch trần.

Cổ Hoàn Bạch nói xong, lập tức quay người lui ra.

Triển Bá Tuấn không chút tức giận, quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc huynh định động thủ quyết một phen cao thấp với tại hạ ư?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Các hạ cứ nêu ra cách đấu, tại hạ sẵn sàng hầu tiếp.

Triển Bá Tuấn lắc đầu :

- Theo tại hạ thì không cần thiết đâu.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác ngẩn người.

Triển Bá Tuấn nói tiếp :

- Cốc huynh với tại hạ không có oán thù gì, nên chẳng cần phải gặp nhau bằng vũ lực, nếu như Cốc huynh nhất quyết động thủ thì tại hạ xuôi tay chịu đòn vậy.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy càng thêm ngơ ngẩn, chàng sao thể ra tay đánh một người không hoàn thủ kia chứ?

Thế nhưng chàng vẫn không từ bỏ ý định bức hỏi về mục đích đến đây của Triển Bá Tuấn.

- Các hạ không muốn động thủ, tại hạ cũng rất đồng ý, nhưng nếu các hạ nhất quyết không chịu nói ra dụng ý đến đây thì tại hạ bắt buộc phải dùng đến vũ lực thôi.

Triển Bá Tuấn cười ha hả :

- Cốc huynh thật quá cố chấp!

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Các hạ dường như còn cố chấp hơn!

Triển Bá Tuấn cười :

- Cốc huynh nhất quyết buộc tại hạ phải nói rõ ư?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Nếu các hạ thành thật, chúng ta chẳng khó kết bạn với nhau.

Triển Bá Tuấn cân nhắc tình thế trước mắt, y biết nếu muốn thoát thân thì phải khiến cho Cốc Mộng Viễn tin mình mới được, nên Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, y lập tức gật đầu nói :

- Đúng vậy, tại hạ rất muốn kết giao với Cốc huynh, kể từ lúc này, tại hạ sẵn sàng thành thật trả lời bất kỳ câu hỏi nào của Cốc huynh, nhưng... nếu việc gì tại hạ thật sự không biết, những mong Cốc huynh đừng ép buộc mới được.

- Các hạ kể ra cũng khá sáng suốt đấy!

Triển Bá Tuấn cười gượng :

- Cốc huynh hỏi đi!

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Các hạ đến đây làm gì?

- Tìm kiếm một người!

- Ai?

- Hạ Địch Cuồng.

Cốc Mộng Viễn rúng động cõi lòng.

Nhất là người áo đen toàn thân run lên, hai tay nắm chặt bàn đá mới khỏi bị ngã ra đất.

Quy Đại Hóa trố to mắt, mặt đã kinh ngạc nhìn Triển Bá Tuấn, rồi ngoảnh lại nhìn người áo đen, ánh mắt đầy vẻ quan hoài.

Cổ Hoàn Bạch thì đứng yên bất động, chú tâm đứng giữ bên người áo đen.

Cốc Mộng Viễn định thần lại, trầm giọng nói :

- Các hạ nói vậy là không đúng sự thật rồi.

Triển Bá Tuấn nhướng mày :

- Cốc huynh dựa vào đâu mà nói vậy?

- Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ tiền bối đã ngộ hại ở Vân Nam mấy năm trước rồi.

Triển Bá Tuấn ha hả cười to :

- Cốc huynh nói mới là không đúng sự thật đấy!

Cốc Mộng Viễn gằn giọng :

- Các hạ khỏi quanh co, nếu không muốn nói thật hãy động thủ thì hơn.

Triển Bá Tuấn cười khảy :

- Cốc huynh, Hạ Địch Cuồng không hề chết, tại hạ chính là phụng mệnh tìm kiếm ông ta.

Xem tiếp hồi 19 Nhìn về dĩ vãng chạnh lòng đau

19. Hồi 19 Nhìn Về Dĩ Vãng Chạnh Lòng Đau

- Các hạ sao biết Hạ tiền bối không bị sát hại?

- Gia sư nói…

Y bỗng ngưng lời, cười nói :

- Việc ấy không liên quan đến Cốc huynh, Cốc huynh hỏi làm gì? Hơn nữa, việc ấy cũng đâu nằm trong phạm vi cần hỏi của Cốc huynh.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nghi án võ lâm ai cũng muốn biết, các hạ tiếc gì không chịu nói ra kia chứ.

Câu nói của chàng thật khiến Cổ Hoàn Bạch hết sức bất ngờ, y cười thầm nghĩ, ta chẳng ngờ Cốc đại ca cũng biết sử dụng tâm cơ.

Triển Bá Tuấn nhếch môi cười :

- Cốc huynh muốn biết cũng được, có lẽ ở nơi đây còn có người nóng lòng muốn biết hơn nữa. Tuy nhiên rất có thể họ đã biết từ lâu mà giả vờ không biết đó thôi.

Cốc Mộng Viễn chau mày trầm ngâm :

- Có việc như vậy ư? Ai vậy?

Triển Bá Tuấn cười :

- Quy đại hiệp và Cốc nữ hiệp!

- Ồ!

Nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn trầm tĩnh nói :

- Các hạ cứ xem như là tại hạ nóng lòng muốn biết, được chăng?

Triển Bá Tuấn cười :

- Vì vị nể Cốc huynh, tại hạ bằng lòng nói ra!

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy thì tại hạ xin cảm tạ trước!

Triển Bá Tuấn nghiêm giọng :

- Việc Hạ Địch Cuồng chưa ngộ hại hoàn toàn đúng sự thật, hôm U Lan Hương Uyển bị hỏa thiêu, gia sư đã gặp ông ta tại một nơi gần Thanh Thành.

- Thật ư?

- Gia sư đâu phải người nói dối.

- Lệnh sư là vị tiền bối nào vậy?

- Cũng như Cốc huynh, xin thứ cho khó thể phụng cáo.

Cốc Mộng Viễn cũng cười :

- Các hạ cần tìm Hạ tiền bối chi vậy?

Triển Bá Tuấn lắc đầu :

- Mệnh lệnh của tôn trưởng chẳng thể bất tuân.

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ, ngươi thật khéo đổ trút, cười nói :

- Các hạ đã tìm được chưa?

Triển Bá Tuấn cười :

- Nếu đã tìm được thì tại hạ còn đến đây làm gì?

Cốc Mộng Viễn phì cười :

- Ý tại hạ hỏi là Triển huynh đã tìm được manh mối chưa?

Triển Bá Tuấn nghe Cốc Mộng Viễn thay đổi cách xưng hô, hết sức yên tâm, cười nói :

- Chưa!

Cốc Mộng Viễn thất vọng :

- Nếu không có manh mối sao Triển huynh lại đến đây?

- Quy đại hiệp là một trong Tứ tuyệt khi xưa, và lại là bạn chí thân của Hạ Địch Cuồng, tại hạ đến đây chính là để thăm dò xem Hạ Địch Cuồng có ẩn thân tại đây hay không.

- Có lẽ Triển huynh đã thất vọng.

- Không được cái này nhưng lại được cái khác, cũng chẳng phải thất vọng hoàn toàn.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Triển huynh thật là cởi mở.

Triển Bá Tuấn cười :

- Phát hiện được Cốc nữ hiệp tại đây thật đáng kể là một đại sự, tại hạ tin là gia sư cũng rất vui mừng khi biết được việc này.

Cốc Mộng Viễn sớm đã khẳng định người áo đen chính là cô cô mình, sở dĩ chàng không vội bái kiến chính là vì chưa hết hoài nghi về Triển Bá Tuấn.

Chàng chẳng tin Triển Bá Tuấn đến đây chỉ đơn thuần là vì tìm kiếm tung tích Hạ Địch Cuồng, tuy chàng theo trực giác cảm thấy không đúng lý, nhưng lại chẳng tìm ra được chứng cứ cụ thể.

Do đó chàng đã cố nén lòng để đối phó với Triển Bá Tuấn, chàng suy nghĩ rất nhiều phương pháp, vừa moi ra được dụng ý đối phương, mau chóng kết thúc vấn đề, để cho Triển Bá Tuấn sớm rời khỏi đây, không cần dùng đến vũ lực để khiến ảnh hưởng đến kế hoạch truy tìm của mình.

Bởi lẽ, chàng đã quyết định qua Triển Bá Tuấn dò tìm về biến cố của bốn đại môn phái.

Nên Triển Bá Tuấn vừa dứt lời, chàng liền gật đầu nói :

- Không sai, quả đáng kể được là một đại sự! Tại hạ còn một câu hỏi nữa…

- Xin Cốc huynh cứ nói!

Giọng điệu hai người trở nên rất nhiệt tình và thân thiện.

Cổ Hoàn Bạch rất lo cho Cốc Mộng Viễn, y sợ rằng trong cuộc đấu trí vô hình như vậy, Cốc Mộng Viễn sẽ thua kém ddối phương.

Nhưng y đã quên mất một điều, đôi khi lường trước một kẻ mưu trí cao sâu, người thành thật lại có cơ hội giành được phần thắng nhiều hơn.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Triển huynh từng nói những người trong miếu Quan Đế là do Triển huynh đã hạ sát phải không?

Triển Bá Tuấn cười :

- Thảy đều là phường gian ác, giết đi chẳng hổ thẹn lương tâm!

- Nhưng mảnh giấy lời lẽ đe dọa tại hạ thì Triển huynh lại phủ nhận phải không?

- Đúng vậy một

- Vậy ai đã để lại mảnh giấy ấy?

- Cốc huynh nhất quyết muốn biết ư?

Cốc Mộng Viễn kiên quyết gật đầu :

- Điều ấy tại hạ quyết phải điều tra rõ!

Triển Bá Tuấn cười :

- Đó là một vị Đường chủ trong Tam Âm bang.

- Ai vậy?

- Bách Diện Cùng Sinh Lãnh Băng Hồn!

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Đã có danh hiệu là Bách Diện Cùng Sinh, hẳn rất tinh tường về thuật dịch dung rồi.

- Nếu không nhờ dịch dung thì sớm đã bị Thiệu Phi nhận ra rồi còn gì.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lãnh Băng Hồn là người trong Cái bang ư?

Triển Bá Tuấn cười :

- Cao thủ bậc nhất, võ công chẳng kém hơn Bang chủ.

Cốc Mộng Viễn bất giác lắc đầu :

- Thật là không ngờ, phen này Tam Âm bang dường như đã tung ra hết toàn lực.

- E rằng…

Triển Bá Tuấn bỗng ngưng lời suýt nữa y đã buộc miệng nói ra câu "e rằng không chỉ có vậy mà thôi", nhưng y vội nói khác đi :

- E rằng họ đã nhất quyết giành lấy phần thắng nên mới dốc hết toàn lực như vậy, nhưng có điều họ nằm mơ cũng chẳng ngờ Cốc huynh lại bám sát theo sau.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Tại hạ đã hoài phí ba ngày rồi!

Triển Bá Tuấn ngạc nhiên :

- Cốc huynh nói vậy là sao?

- Lam Nhân Trù đã đánh lừa tại hạ!

- Ồ, có việc như vậy ư? Người thông minh như Cốc huynh sao lại bị mắc lừa vậy?

Cốc Mộng Viễn cười gượng :

- Đó là do huynh đệ tại hạ đã thiếu sáng suốt.

Triển Bá Tuấn cười :

- Hẳn là bốn vị Chưởng môn nhân đã bị ngầm đưa đi rồi chứ gì?

- Đúng vậy, đáng tiếc là huynh đệ tại hạ đã hay biết quá muộn.

- Cốc huynh sao phát giác ra được vậy?

Cốc Mộng Viễn vốn định nói thật là do Quy Đại Hóa cho biết, nhưng chàng chợt động linh cơ, lắc đầu nói :

- Chính là do môn đồ Tam Âm bang đã tiết lộ.

- Ai vậy?

Cốc Mộng Viễn thầm reo lên may quá. Qua phản ứng của Triển Bá Tuấn chàng đã nhận thấy một điều, Triển Bá Tuấn này chắc chắn có dính dấp với Tam Âm bang.

Chàng bèn vờ cười bí ẩn nói :

- Đó là điều bí mật của tại hạ, xin thứ cho tại hạ không thể tiết lộ!

Câu trả lời của chàng thật khiến Cổ Hoàn Bạch khoái trá hết sức.

Triển Bá Tuấn thất vọng cười khảy nói :

- Tam Âm bang này cũng còn vô tích sự quá!

Ngưng chốc lát, bỗng nhướng mày cười hỏi :

- Cốc huynh đã biết bốn vị Chưởng môn nhân bị đưa đến đâu rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy hóa ra Triển huynh hỏi tại hạ rồi. Nhưng tại hạ sẵn sàng trả lời, nơi đến của bốn vị Chưởng môn nhân không cần tại hạ phải bận tâm nữa.

Câu trả lời của chàng đúng là với hư đối thực, dù Triển Bá Tuấn thâm hiểm đến mấy, mưu trí đến mấy cũng không khỏi nơm nớp lo âu.

Bởi lẽ Triển Bá Tuấn đã nhận ra Cốc Mộng Viễn không phải người hay nói dối, chàng đã bảo là không lo, tức là bốn vị Chưởng môn nhân đã được cứu thoát, hoặc là có người mai phục ở đâu đó, chuẩn bị đón đường giải cứu…

Nhưng điều y thắc mắc là vì sao mình lại không nhận được tin cấp báo thế nhỉ?

Y bắt đầu hối hận, lẽ ra mình không nên đến Thành Nghi Lâm, mà lại đến Túy Liễu trang trước. Nếu không, ít ra cũng biết được Lam Nhân Trù đã bị ai tách khỏi đối phương.

Hơn nữa, y cũng hối hận là trên đường đã không hỏi Lam Nhân Trù, vì sao lão lại đi cùng Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch.

Lẽ đương nhiên cũng may là y đã không chứng kiến nguyên nhân Lam Nhân Trù vì sao lại đi cùng Cốc Mộng Viễn tại Thái Thạch Cơ và vì sao lại bỏ đi ở trong Thành Lâm Nghi, không thì y đã ngầm hạ độc thủ đối với Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch từ lâu rồi.

Triển Bá Tuấn tuy trong lòng hết sức hoang mang lo lắng, nhưng không chút để lộ ra mặt. Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, y liền cười nói :

- Tại hạ tin lời Cốc huynh và cũng rất lấy làm mừng cho bốn vị Chưởng môn nhân. Cốc huynh còn gì cần hỏi nữa không? Nếu không tại hạ xin cáo từ.

Cốc Mộng Viễn cười thầm :

- Ngươi quả nhiên nóng lòng bỏ đi, đủ chứng tỏ ngươi với bọn Tam Âm bang cá mè một lứa.

Nhưng ngoài mặt lại mau mắn cười nói :

- Tại hạ cũng không muốn làm trễ nãi đại sự của Triển huynh.

Triển Bá Tuấn lúc này lòng nóng như thiêu đốt, nghe vậy vội nói :

- Vậy tại hạ cáo từ đây!

Đoạn ôm quyền thi lễ, quay người đi về phía cửa thạch thất.

Quy Đại Hóa mãi đến giờ mới bỗng lớn tiếng nói :

- Triển thế huynh, khi nào gặp lệnh tôn, hãy cho lão ô gởi lời thăm hỏi nhé!

Triển Bá Tuấn không quay đầu lại, lạnh lùng nói :

- Đó là phải chờ tại hạ khi nào thích về nhã hẳng tính.

Quy Đại Hóa nghe vậy, đành lắc đầu buông tiếng thở dài.

Cổ Hoàn Bạch bực tức cười khảy nói :

- Rõ không phải là người.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Đại ca, có để cho y đi không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu, lớn tiếng nói :

- Triển huynh, tại hạ tiễn Triển huynh ra khỏi trang.

Triển Bá Tuấn cười :

- Đa tạ thịnh tình Cốc huynh!

Hai người sóng vai nhau nhanh bước đi ra.

Cốc Mộng Viễn vừa đi khỏi, người áo đen bỗng đứng lên nói :

- Quy huynh, tiểu muội cũng nên đi khỏi đây rồi.

Quy Đại Hóa hoảng kinh :

- Tiểu muội…

Người áo đen nói thật khẽ :

- Quy huynh, tiểu muội không muốn tiếp tục làm phiền Quy huynh nữa. Thịnh tình của cha con Quy huynh trong mấy năm qua, một ngày còn sống tiểu muội ắt sẽ báo đáp.

Quy Đại Hóa mặt thoáng lộ vẻ buồn bi thiết.

Người áo đen loạng choạng bước đi hai bước, thở dài nói :

- Quy huynh, tiểu muội đi đây!

Quy Đại Hóa bỗng mắt rực tinh quang, lớn tiếng nói :

- Tiểu muội không nên đi!

Người áo đen ngạc nhiên :

- Sao vậy?

- Tiểu muội không gặp Cốc Mộng Viễn sao?

Người áo đen toàn thân co rúm, ngoảnh lại nhìn Cổ Hoàn Bạch.

Cổ Hoàn Bạch bỗng tiến tới một bước, vòng tay xá dài nói :

- Cốc cô cô! Phải Cốc cô cô không?

Người áo đen không đáp.

Cổ Hoàn Bạch lại nói tiếp :

- Chắc chắn đúng là Cốc cô cô rồi. Cốc đại ca chính vì người mới phải rời nhà ra đi. Cốc cô cô, chẳng lẽ người không chịu gặp Cốc đại ca hay sao? Vậy thì…

Người áo đen giọng thật khẽ ngắt lời :

- Cô nương không phải là tên Cổ Hoàn Bạch chứ?

Cổ Hoàn Bạch tuy biết sớm Cốc Quân Lan đã nhận ra mình là thân gái, nếu không bà đâu chịu để cho mình dìu đến ngồi bên bàn.

Nhưng lúc này nghe bà vạch rõ, vẫn khiến Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu nói :

- Vâng, vãn bối không phải họ Cổ.

Người áo đen khẽ cười :

- Cô nương có thể cho biết danh tánh chăng?

Cổ Hoàn Bạch mau mắn đáp :

- Vãn bối là Chân Dật Lan.

- Chân Dật Lan ư?

Người áo đen bỗng trầm ngâm, hồi lâu mới lắc đầu nói :

- Sao cô nương lại tên là Chân Dật Lan? Lệnh tôn là ai?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Theo gia tổ phụ, gia phụ rất mong vãn bối giống như trai, nên đã dựa trên ba chữ Chân Nhất Nam đặt tên cho vãn bối.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Cốc cô cô, đó có gì không đúng vậy?

Người áo đen lắc đầu :

- Chẳng có gì không đúng, mà chỉ lấy làm lạ… Cô nương, lệnh tôn là ai vậy?

- Gia phụ cũng là một trong Kiếm Lâm tứ tuyệt…

Quy Đại Hóa bỗng sửng sốt nói :

- Cô nương, lệnh tôn chính là Chân Tiếu Dư lão đệ ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Vâng!

Quy Đại Hóa ha hả cười to :

- Hiền điệt nữ, lão ô thật vui mừng bất ngờ… thật chẳng thể nào ngờ đến được.

Đôi mày rậm của ông động đậy liên hồi, lớn tiếng nói tiếp :

- Hiền điệt nữ, lệnh tôn có khỏe không?

Cổ Hoàn Bạch bỗng xịu mặt :

- Vãn bối đã mười mấy năm không gặp gia phụ rồi.

Người áo đen bỗng xen lời :

- Lệnh tôn không ở Mai Kiếm sơn trang sao?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Từ lúc vãn bối hai tuổi, gia mẫu chết đi, vãn bối không còn gặp gia phụ nữa.

Người áo đen lại hỏi :

- Cô nương đã bao tuổi rồi?

- Mười bảy!

- Tội nghiệp, lệnh đường có phải người giới võ lâm hay không?

- Không phải, gia mẫu là con nhà quan…

Người áo đen hỏi tiếp :

- Ai đã nuôi dưỡng cô nương vậy?

- Gia gia vãn bối.

- Ồ!

Quy Đại Hóa hỏi :

- Tà Hiệp tiền bối ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Vâng, từ lúc lên hai vãn bối đã ở tại Đông Hải Toàn Cơ đảo.

Quy Đại Hóa cười :

- Thảo nào cô nương võ công cao cường đến vậy. Ôi! Lẽ ra lão ô khi nhìn thấy cô nương lấy ra Truy Hồn Cửu Mạng Kim Thoa uy trấn quần tà kia là phải nghĩ ra rồi…

Người áo đen thở dài tiếp lời :

- Quy huynh, thật không ngờ cố giao khi xưa đều đã tạ thế rồi!

Quy Đại Hóa nhìn Cổ Hoàn Bạch cười nói :

- Cô nương, cái tên Chân Dật Lan do lệnh tôn đặt cho có lẽ còn ý nghĩa khác nữa.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Quy tiền bối nghĩ chắc là vậy ư?

Quy Đại Hóa cười ha hả :

- Đương nhiên!

Đưa mắt nhìn người áo đen, nói tiếp :

- Tiểu muội, Dật Lan với Ức Lan có gì là khác nhau? Chân lão đệ dụng tâm chẳng phải không khổ, tình cảm chẳng phải không chuyên, chữ tình thật là hại người…

Người áo đen bỗng lạnh lùng khẽ quát :

- Quy huynh, đừng quên mất hiện tại.

Quy Đại Hóa ngẩn người :

- Vậy thì có gì không ổn chứ?

Người áo đen khẽ thở dài :

- Quy huynh, dĩ vãng đã qua đi… người chết là hết… bỏ đi thôi!

Quy Đại Hóa mặt bỗng cũng trở nên u ám, khẽ nói :

- Tiểu muội, xin thứ cho ngu huynh…

Cổ Hoàn Bạch tâm tư linh mẫn, qua cuộc đối thoại giữa hai người, nàng đã cảm nhận được danh tánh của mình quả đúng là có ý nghĩa khác nữa.

Nàng không ngờ phụ thân mình lại một dạ chung tình với Cốc cô cô đến vậy!

- Chân Dật Lan… Chân Nhất Nam… Chân Ức Lan…

Nàng đọc thầm trong lòng, suýt nữa đã không cầm được nước mắt, nàng rất lấy làm xót xa cho mẫu thân, và cũng rất lấy làm đau khổ cho Cốc cô cô.

Nàng không nén được tiến tới một bước nói :

- Cô cô, gia phụ thân nhau với cô cô lắm phải không?

Người áo đen rùng mình :

- Đó là… đó là chuyện đã lâu lắm rồi… Cô nương, dĩ vãng như mây khói, đã tan biến từ lâu rồi.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Không, không bao giờ tan biến đâu!

Người áo đen chầm chậm ngẩng lên, như lẩm bẩm :

- Vậy ư? Là ảo mộng thì sao. Cô nương, chúng ta hãy quên đi thôi.

Cổ Hoàn Bạch khẽ nói :

- Quên được chăng? Cô cô, vãn bối thật căm hận…

Người áo đen sửng sốt :

- Cô nương hận ta ư?

- Có lẽ là nên hận cô cô, bởi cô cô đã đoạt mất tình yêu của gia mẫu.

Người áo đen thở dài :

- Cô nương, ta đâu có, ta đâu hề gặp cố lệnh đường, bởi trước khi lệnh tôn gặp lệnh đường là ta đã xa rời tất cả rồi.

Cổ Hoàn Bạch tiếp lời :

- Cho nên vãn bối mới căm hận lẽ trời bất công.

- Đó là định mệnh! Cô nương, con người không thể nào chống lại định mệnh, chúng ta đành chấp nhận thôi.

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu cười chua xót :

- Cô cô, định mệnh quả thật không thể chống lại ư?

Người áo đen gật đầu :

- Đúng vậy, chúng ta không chống lại nổi đâu, trời cao sẽ báo ứng chúng ta…

Cổ Hoàn Bạch trố mắt lắc đầu :

- Chúng ta quyết phải chống lại! Cô cô, ít ra vãn bối cũng không thật sự hận cô cô, nếu theo định mệnh thì vãn bối lẽ ra phải hận cô cô còn gì? Do đó, vãn bối nghĩ chúng ta chưa chắc đã thua.

Người áo đen giật nảy mình, thở dài nói :

- Rất có thể là cô nương sẽ thắng.

Cổ Hoàn Bạch nhoẻn cười :

- Cầu mong vãn bối sẽ làm được.

Người áo đen hai mắt sáng ngời xuyên qua khăn che mặt ngắm nhìn Cổ Hoàn Bạch hồi lâu, bỗng khẽ cười hỏi :

- Cô nương thích mến Cốc đại ca lắm phải không?

Cổ Hoàn Bạch thẹn đỏ mặt, cúi đầu lặng thinh.

Người áo đen khẽ nói tiếp :

- Cô nương phải can đảm hơn, dạn dĩ hơn mới được… À, Cốc Mộng Viễn chưa biết cô nương là phận gái phải không?

Cổ Hoàn Bạch bẽn lẽn đáp :

- Cốc đại ca không lưu ý điều ấy đâu.

Người áo đen cười :

- Phải cho y biết tốt hơn.

Cổ Hoàn Bạch cúi đầu lúng túng :

- Vậy ư? Vãn bối… vãn bối…

Nàng như đã đổi ý, nên ngập ngừng không sao nói tiếp được.

Người áo đen khẽ thở dài nói :

- Chữ tình quả thật khó mà khám phá, người thông minh như cô nương vậy mà rơi vào lưới tình cũng không còn sáng suốt nữa.

Cổ Hoàn Bạch đỏ mặt cúi đầu cười khẽ gọi :

- Cốc cô cô…

Người áo đen lắc đầu cười :

- Nếu cô nương khôn ngoan thì hãy làm theo lời ta.

Cổ Hoàn Bạch ngẩn người :

- Cần thiết phải như vậy ư?

Người áo đen bỗng đưa tay tháo khăn che mặt xuống, cười nói :

- Cô nương xem cô cô có xấu xí không?

Cổ Hoàn Bạch trước mắt bừng sáng, thừ ra thầm reo lớn :

- Đẹp quá!

Song nàng lặng thinh, chỉ đăm mắt nhìn người áo đen.

Quy Đại Hóa bỗng nhiên mặt tối sầm nói :

- Tiểu muội định khôi phục mặt thật ư?

Cốc Quân Lan cười não nề :

- Nỗi hoài nghi trong lòng nay đã trở thành sự thật, vì sao tiểu muội không thể khôi phục mặt thật chứ? Quy đại ca, trong những năm qua đại ca quá tốt với tiểu muội, tiểu muội hết sức cảm kích…

Quy Đại Hóa buông tiếng thở dài, đoạn bỗng cười to nói :

- Tiểu muội thấy ngu huynh là người cầu mong tiểu muội cảm kích hay sao?

Cốc Quân Lan lại cười não nề, nụ cười của bà hàm chứa rất nhiều lời muốn nói.

Qua nụ cười ấy, Cổ Hoàn Bạch nhận thấy vị nữ hiệp này đã từng nếm trải rất nhiều buồn khổ lẫn cay đắng, rất nhiều giày vò lẫn xót xa…

Và nụ cười ấy xinh đẹp như sương mây!

Cổ Hoàn Bạch không nén được buộc miệng khen :

- Cô cô đẹp quá!

Cốc Quân Lan giật mình, đôi mắt trong sáng như nước hồ thu nhìn Cổ Hoàn Bạch :

- Cô nương, tự cổ hồng nhan luôn bạc mệnh, cô nương hiểu không?

Cổ Hoàn Bạch sao hiểu được? Nữ nhân vốn là phái đẹp kia mà!

Cốc Quân Lan lại lắc đầu nói :

- Cô nương trong tương lai sẽ hiểu! Ít ra, nếu cô nương không chịu nghe lời ta, vẫn tiếp tục giấu Cốc Mộng Viễn, rồi đây cô nương sẽ càng thảm hơn.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy rúng động cõi lòng, nàng đã hiểu ra phần nào, nhưng vẫn chưa nhận thức được rõ rệt.

Theo nàng nghĩ, xinh đẹp không phải là điều xấu, vậy vì sao phía sau sự xinh đẹp lại là bất hạnh và bi ai?

Đó chính là điều đã khiến nàng bâng khuân, nàng cho rằng, một người con gái xinh đẹp chưa hẳn sẽ có kết cuộc bi thảm.

Do đó, nàng có vẻ không tin, nói :

- Cốc cô cô, vãn bối tin là cô cô nói có lý, nhưng chưa hẳn bất kỳ ai cũng…

Cốc Quân Lan cười :

- Lẽ đương nhiên, việc đời cũng có rất nhiều ngoại lệ…

Ngưng chốc lát, nghiêm giọng nói tiếp :

- Nếu cô nương không muốn để kẻ khác cướp mất Cốc đại ca, tốt hơn hãy suy nghĩ thật kỹ, đừng để xảy ra điều hối tiếc…

Cổ Hoàn Bạch gật đầu cười :

- Vâng! Cốc cô cô có thể gọi vãn bối cách khác không?

Cốc Quân Lan cười thiểu não :

- Cô nương muốn ta gọi là Chân Dật Lan phải không?

Cổ Hoàn Bạch chợt động tâm, nàng không hiểu vì sao Cốc cô cô lại cười thảm não thế này, nhưng nàng không phải là muốn Cốc cô cô gọi mình cả họ lẫn tên như vậy.

Nàng lắc đầu nói :

- Cốc cô cô hãy gọi là Lan nhi, cô cô là bậc trưởng bối, gọi văn bối Lan nhi được không?

Cốc Quân Lan mắt rướm lệ nhìn Cổ Hoàn Bạch, trầm ngâm nói :

- Ta sao thể gọi như vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười cởi mở :

- Sao lại không thể? Người là cô cô của Cốc đại ca mà.

Cốc Quân Lan mắt bỗng rực sáng, đôi mày ngài cong cong thoáng động đậy, biểu hiện niềm sung sướng trong lòng, nhưng chỉ khoảnh khắc đã tan biến.

Thế nhưng, Cốc Quân Lan vẫn cười nói :

- Thôi thì ta cũng đành trèo cao, từ nay gọi là Lan nhi vậy!

Cổ Hoàn Bạch trước còn lo Cốc Quân Lan không chịu, giờ nghe vậy mừng rỡ cười nói :

- Cốc cô cô đâu phải trèo cao, người vốn là trưởng bối của Lan nhi mà!

Quy Đại Hóa cười xen lời :

- Tiểu muội lẽ ra phải sớm gọi là Lan nhi rồi.

Cốc Quân Lan đưa tay vuốt mái tóc, ngoảnh lại cười nói :

- Quy đại ca hãy nói năng cẩn thận đấy!

Quy Đại Hóa như giật nẩy mình :

- Ngu huynh nhớ rồi!

Cổ Hoàn Bạch không hiểu vì sao Cốc Quân Lan lại cảnh cáo Quy Đại Hóa như vậy, nhưng nàng đã nhận ra Cốc Quân Lan giấu diếm rất nhiều điều không chịu cho người khác biết, nhất là đối với mình.

Nàng nghĩ, tốt hơn là nên lái sang chuyện khác, nếu không rất có thể sẽ trở nên hết sức ngượng ngập, bởi Cốc Quân Lan vốn đã như không muốn gọi mình là Lan nhi rồi.

Cổ Hoàn Bạch nghĩ nhanh, chau mày :

- Cốc cô cô, Cốc đại ca đi đã quá lâu, sao chưa thấy quay về thế nhỉ?

Cốc Quân Lan và Quy Đại Hóa vừa nghe nàng nhắc, lập tức cùng ngẩn ra.

Quy Đại Hóa nhận thấy không ổn nói :

- Đúng rồi, tiễn chân một người đâu có lâu thế này?

Cốc Quân Lan cũng lẩm bẩm nói :

- Chả lẽ y đã quên mất cửa vào địa thất hay sao?

Cổ Hoàn Bạch kinh hoảng trố to mắt nói :

- Cốc cô cô, e rằng việc này không ổn rồi.

Quy Đại Hóa cũng nói :

- Quân Lan muội, có thể là Cốc Mộng Viễn đã mắc lừa Triển Bá Tuấn rồi.

Cốc Quân Lan quét mắt nhìn ông ta, khẽ nói :

- Có lẽ không đâu… Triển Bá Tuấn đâu có hận thù gì với y!

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Tên tiểu tử ấy ngàn dặm theo dõi đến đây, lẽ nào lại không có mưu đồ?

Cổ Hoàn Bạch tiếp lời :

- Đúng vậy, nhất định y là đồng bọn của Tam Âm bang.

Cốc Quân Lan lắc đầu tỏ vẻ không tin :

- Y không thể nào là người của Tam Âm bang, ít ra Triển Vân Sanh cũng không bao giờ để cho con mình đầu thân vào một bang phái như vậy.

Quy Đại Hóa bỗng hỏi :

- Tiểu muội còn nhớ lời nói tên tiểu tử ấy không?

- Lời nói gì?

- Y rất bất mãn về phụ thân y!

Cốc Quân Lan cười :

- Cũng có lý…

Cổ Hoàn Bạch thấy Cốc Quân Lan điềm tĩnh như vậy, lòng hết sức bội phục, nàng sốt ruột giục :

- Cốc cô cô, chúng ta hãy ra ngoài xem thử…

Quy Đại Hóa liền tán đồng :

- Đúng, chúng ta hãy đi mau!

Cốc Quân Lan chau mày ngẫm nghĩ một hồi mới gật đầu nói :

- Thôi được, đi nào!

Cổ Hoàn Bạch cười sốt sắng :

- Cốc cô cô, Lan nhi dẫn đường cho.

Vừa dứt lời đã phi thân qua cửa.

Cốc Quân Lan biết nàng nóng lòng lo cho sự an nguy của Cốc Mộng Viễn, nên không trách nàng thất lễ, chỉ mỉm cười nói :

- Lan nhi, hãy chờ cô cô ở ngoài trang.

Quy Đại Hóa vui mừng cười to nói :

- Tiểu muội cuối cùng cũng thay đổi quyết tâm rồi.

Cốc Quân Lan mỉm cười :

- Địch Cuồng còn sống, tiểu muội sao thể không thay đổi ý chí? Huống hồ…

Quy Đại Hóa cười ha hả :

- Tiểu muội cần phải trông nom Cốc Mộng Viễn, tiểu muội đã phụ y quá nhiều rồi.

Cốc Quân Lan thở dài ảo não :

- Đúng vậy… tiểu muội cũng nợ y quá nhiều…

Đoạn cất bước đi ra khỏi thạch thất, Quy Đại Hóa cười to theo sau.

Khi ngang qua gian thạch thất bên ngoài, Quy Đại Hóa bỗng thấy Quy Vũ Tử thương thế chưa lành, cùng lên khỏi địa thất.

Cốc Quân Lan chờ Quy Đại Hóa đóng cửa địa thất, bỗng thở dài nói :

- Năm năm rồi, một khoảng thời gian chẳng phải ngắn…

Xem tiếp hồi 20 Liễu lâm khoái thuyền hiện kỳ nhân

20. Hồi 20 Liễu Lâm Khoái Thuyền Hiện Kỳ Nhân

Ngoại trừ Cổ Hoàn Bạch nóng lòng lo lắng giậm chân ngoài cửa trang, trong trang không một bóng người, chẳng những không thấy bóng dáng Cốc Mộng Viễn, mà ngay cả Thẩm Tam Thắng cũng đã biến mất.

Cốc Quân Lan dáng vẻ thiểu não.

Quy Đại Hóa bực tức nhìn Quy Vũ Tử nói :

- Hãy cẩn thận trông chừng trang, ta với Cốc cô cô đi tìm Cốc Mộng Viễn, trước khi ta trở về ngươi tuyệt đối không được bỏ đi, kẻo có tin gì đưa đến không ai biết…

Quy Vũ Tử khẽ đáp :

- Hài nhi biết rồi.

Quy Đại Hóa vậy mới yên tâm cùng Cốc Quân Lan đi ra ngoài.

Cổ Hoàn Bạch vừa thấy hai người đi ra, vội tiến tới nói :

- Cốc cô cô, Cốc đại ca không thấy đâu nữa.

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Cô cô đã đoán biết rồi.

Cổ Hoàn Bạch tức tối :

- Nhất định là quỷ kế của Triển Bá Tuấn…

Cốc Quân Lan đăm chiêu :

- Có lẽ vậy… Nhưng Thẩm đại hiệp sao cũng không thấy nhỉ?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Có lẽ cũng đã trúng kế của Triển Bá Tuấn rồi.

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Triển Bá Tuấn đâu tài cán như vậy? Nếu y ám toán được Cốc Mộng Viễn thì cũng không đủ thời gian ám toán Thẩm sư thúc.

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Quy huynh phân tích rất đúng. Lan nhi, có dấu vết gì để lại không?

Cổ Hoàn Bạch lắc đầu :

- Chẳng thấy dấu vết gì cả.

Cốc Quân Lan thoáng ngẫm nghĩ :

- Vậy xem ra đây là việc xảy ra đột ngột rồi.

Quy Đại Hóa tán đồng :

- Đúng vậy, nếu không Thẩm sư thúc đã để lại ký hiệu rồi.

Cổ Hoàn Bạch bối rối :

- Cô cô, vậy biết tính sao đây?

Cốc Quân Lan thấy vậy hết sức hại, mặc dù bà còn lo lắng hơn Cổ Hoàn Bạch, song vẫn cười nói :

- Lan nhi hãy yên tâm, Mộng Viễn không chết trẻ vậy đâu.

Cổ Hoàn Bạch thẹn thùng :

- Cô cô... chúng ta biết tìm Cốc đại ca ở đâu bây giờ?

Cốc Quân Lan cười :

- Chúng ta hãy thử suy nghĩ xem.

Đoạn quả nhiên cúi đầu trầm tư.

Cổ Hoàn Bạch lại nóng ruột quay sang hỏi Quy Đại Hóa :

- Quy tiền bối nghĩ Cốc đại ca đã ra sao rồi?

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Cổ lão đệ nóng lòng cũng vô ích thôi, Cốc đại hiệp không có nguy hiểm gì đâu, võ công của Cốc đại hiệp chả lẽ lão đệ chưa biết hay sao?

Cổ Hoàn Bạch thở dài :

- Thật lo chết đi được.

Quy Đại Hóa cười :

- Cổ lão đệ không nên để cho tình cảm che lấp lý trí, sao lão đệ không bình tâm suy nghĩ thử xem?

Cổ Hoàn Bạch rúng động cõi lòng? Chả lẽ mình thật sự đã bị tình yêu che lấp trí khôn rồi ư?

Lập tức, lý trí bừng sáng, tâm bình thần yên.

Quy Đại Hóa nhìn dáng vẻ trang nghiêm của nàng, cười nói :

- Cổ lão đệ quả là bậc tài trí, thật hết sức đáng mừng.

Cổ Hoàn Bạch xoe mắt cười :

- Công đức của tiền bối, vãn bối vô cùng cảm kích.

Cốc Quân Lan bỗng ngẩn mặt lên cười nói :

- Quy huynh, chúng ta hãy đến Đoạn Kiếm lâu một chuyến nhé.

Quy Đại Hóa ngạc nhiên :

- Tìm Triển Vân Sanh ư?

- Tiểu muội không nghĩ ra được cách nào khác hơn cả.

Quy Đại Hóa chau mày :

- Triển Bá Tuấn đâu thể nào đưa Cốc Mộng Viễn về Đoạn Kiếm lâu chứ? Theo ngu huynh thì nếu muốn đi nên đến Tổng đàn Tam Âm bang mới phải.

Cốc Quân Lan cười :

- Quy huynh cho là Triển Bá Tuấn làm như vậy ư?

- Việc Triển Bá Tuấn đến đây chẳng những kỳ lạ, mà việc theo dõi Mộng Viễn cũng chẳng phải giả, chứng tỏ y hẳn là có liên quan đến việc bốn vị Chưởng môn nhân bị đưa đi.

Cổ Hoàn Bạch tiếp lời :

- Cô cô, Quy tiền bối nói rất đúng.

Cốc Quân Lan cười :

- Cô cô đâu có nói là Quy huynh không đúng, nhưng có điều Triển Bá Tuấn là kẻ thâm hiểm mưu trí, lẽ nào y lại đến Tam Âm bang?

Quy Đại Hóa ngạc nhiên :

- Y không phải là người của Tam Âm bang sao?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Có lẽ không phải, bởi Quy huynh đã bảo Tam Âm bang cũng tuân lệnh kẻ khác mà.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Đúng, Tam Âm bang dường như là tuân lệnh của Thần Phong Mục Trường.

Cổ Hoàn Bạch bỗng reo lên :

- Cô cô, Lan nhi đã nhớ ra xuất thân của Triển Bá Tuấn rồi.

Cốc Quân Lan mỉm cười nhìn Cổ Hoàn Bạch :

- Nói nghe thử xem.

- Triển Bá Tuấn có lẽ là đồ đệ của Lý Hàm Băng.

Quy Đại Hóa giật mình :

- Thật ư?

- Thần Phong Mục Trường là do thủ hạ của Lý Hàm Băng thành lập, nên trên thực tế, Thần Phong Mục Trường chính là trọng địa liên lạc với bên ngoài của Lý Hàm Băng.

Quy Đại Hóa gật gù :

- Có thể lắm.

Cổ Hoàn Bạch nói tiếp :

- Trong đại hội Động Đình hồ, chính ba cao thủ của Thần Phong Mục Trường đã ám toán bốn vị Chưởng môn nhân, mới khiến họ lọt vào tay Tam Âm bang, chứng tỏ…

Quy Đại Hóa cười xen lời :

- Vậy là Tam Âm bang hẳn là do Thần Phong Mục Trường sai khiến mới bắt bốn vị Chưởng môn nhân mang đi rồi.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Hẳn là như vậy.

Quy Đại Hóa hỏi :

- Nhưng Triển Bá Tuấn sao lại là đồ đệ của Lý Hàm Băng?

Cổ Hoàn Bạch nghiêm giọng :

- Y đã dùng độc châm sát thương mấy mươi người tại Tầm Dương, nhất định không phải là môn hạ chính phái, hơn nữa Mặc Ngọc Kiếm Sắc ở trong tay Tầm Dương tam nghĩa, chứng tỏ Lý Hàm Băng không có mặt tại Tầm Dương, mà chỉ…

Thoáng dừng, cười khảy nói tiếp :

-… phái một người thân cận và đắc lực nhất đến Tầm Dương.

Quy Đại Hóa trố mắt :

- Chính là Triển Bá Tuấn ư?

Cổ Hoàn Bạch gật đầu :

- Chỉ y là có khả năng nhiều nhất thôi.

Quy Đại Hóa ngẫm nghĩ một hồi cười nói :

- Xét theo những điều kể trên quả rất là hợp lý.

Cổ Hoàn Bạch quả quyết :

- Không ai khác hơn ngoài y nữa.

Cốc Quân Lan tự nãy giờ lắng nghe giờ mới cười nói :

- Lan nhi phân tích quả không sai, Triển Bá Tuấn quả đúng là môn hạ của Lý lão ma, hai người chắc không quên y đã có lần thi triển Kinh Hồn thất chưởng chứ?

Quy Đại Hóa giậm chân :

- Đúng rồi! Sao ngu huynh lại không nghĩ đến nhỉ? Ôi... Tiểu muội, ngu huynh còn có điều không hiểu, vì lẽ gì Triển Bá Tuấn lại đưa người đến Đoạn Kiếm lâu ở Thanh Thành vậy?

Cốc Quân Lan cười :

- Đó là kế sách bỏ gần theo xa, khiến người không ngờ đến.

Quy Đại Hóa lắc đầu :

- Ngu huynh thật chẳng hiểu gì cả.

Cốc Quân Lan nghiêm giọng :

- Triển Bá Tuấn nếu thật sự có mưu đồ đối với Mộng Viễn, chắc chắn y không dám đến Lao Sơn hay Thần Phong Mục Trường, bởi y biết chúng ta nhất định sẽ đến đó tìm.

Quy Đại Hóa cười thiểu não :

- Vậy chúng ta bắt buộc phải đến Thanh Thành một chuyến rồi.

Cốc Quân Lan thở dài :

- Nếu đi nhanh, rất có thể chúng ta sẽ đuổi kịp ở giữa đường...

Quy Đại Hóa bỗng cười phá lên tiếp lời :

- Nếu tiểu muội mà không nhắc đến, ngu huynh đã quên mất rồi.

Dứt lời liền phi thân đi ra ngoài trang.

Cổ Hoàn Bạch thấy vậy lấy làm lạ, hỏi :

- Cô cô, Quy tiền bối sao vậy?

Cốc Quân Lan mỉm cười :

- Hẳn là ông ấy vừa nhớ đến tín hiệu liên lạc của những tai mắt đã bố trí bên ngoài, nên mới vội vã đi lấy.

Cổ Hoàn Bạch bỗng hỏi :

- Cốc cô cô nghĩ là Cốc đại ca thật sự đã bị Triển Bá Tuấn ám toán ư?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Nếu không thì sao chẳng có chút dấu tích thế này?

Cổ Hoàn Bạch trầm ngâm :

- Nhưng vẫn bối thì lại thấy hoài nghi.

Cốc Quân Lan ngạc nhiên :

- Ngươi không tin Mộng Viễn bị ám toán ư?

- Triển Bá Tuấn dù tinh ranh mưu trí đến mấy cũng không ám toán nổi Cốc đại ca đâu.

- Vì sao?

- Cốc cô cô có biết Cốc đại ca có công lực vạn độc bất xâm không?

Cốc Quân Lan kinh ngạc lẫn mừng rỡ :

- Thật ư?

- Vãn bối từng nghe Cốc đại ca nói là đã luyện thành tuyệt học chí cao "Vô Ngã Thiền Định", nên vãn bối tin là Cốc đại ca không sợ bất cứ kịch độc nào.

Cốc Quân Lan cười :

- Nếu đúng Mộng Viễn đã luyện thành thần công "Vô Ngã Thiền Định" thì quả thật chẳng dễ bị ám toán, nhưng vì sao y lại rời khỏi nơi đây mà không để lại chút dấu tích thế này?

- Đó chính là điều vãn bối suy nghĩ không ra.

Trong một chuỗi cười to, Quy Đại Hóa đã phi thân trở lại, trong tay ông có một con chim câu truyền tin trắng như tuyết.

- Cốc tiểu muội, ngu huynh đã viết thông báo rồi, bảo những người tiềm phục tại Lâm Nghi lập tức triển khai hành động, chú ý hành tung của Triển Bá Tuấn và Cốc lão đệ.

Cốc Quân Lan cười :

- Trong những năm qua Quy huynh thật đã phải tốn không ít tâm huyết. Chẳng hay Quy huynh bố trí tiềm phục đến đâu, và nếu khi họ có điều phát hiện, sẽ báo cáo với huynh bằng cách nào?

Quy Đại Hóa cười to :

- Có lẽ tiểu muội không tin, khắp thiên hạ chỉ cần đâu có Tam Âm bang là đó có người của ngu huynh tiềm phục, còn về cách liên lạc thì ngu huynh đến đâu cũng có vẽ ám hiệu riêng, họ rất dễ dàng tìm gặp.

Cốc Quân Lan cười :

- Quy huynh thật là người có lòng.

Quy Đại Hóa cười :

- Người võ lâm dĩ nhiên phải quan tâm đến việc võ lâm, chả lẽ tiểu muội không tin ngu huynh sao?

Cốc Quân Lan cười :

- Tiểu muội tin chứ.

Cổ Hoàn Bạch lúc này hết sức kinh ngạc, nàng cũng nhận thấy Quy Đại Hóa quan tâm đến việc võ lâm thế này thật là khác thường.

Tuy nhiên nàng không nói ra nghi vấn trong lòng.

Quy Đại Hóa lúc này đã thả cho chim câu bay đi, quay sang Cốc Quân Lan mỉm cười nói :

- Tiểu muội, việc không nên chậm trễ, chúng ta lên đường ngay.

Cốc Quân Lan cười :

- Quy huynh, Lan nhi cho là Mộng Viễn không bị ám toán đấy.

Quy Đại Hóa kinh ngạc :

- Căn cứ vào đâu?

- Bởi vì Mộng Viễn có công lực vạn độc bất xâm.

Quy Đại Hóa chau mày :

- Vậy thì thật khiến người ta khó hiểu quá.

- Theo tiểu muội thì chúng ta nên thay đổi kế hoạch một chút.

- Mọi sự tùy ý tiểu muội, nên thay đổi thế nào?

- Chuyến đi Thanh Thành, do Quy huynh đảm trách, nhưng nếu trước khi qua sông mà vẫn chưa có tin tức của thủ hạ mai phục thì Quy huynh không cần phải đi nữa.

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Tiểu muội nhận định rất đúng, ngu huynh đến Thanh Thành, còn tiểu muội với Cổ lão đệ đi đâu?

- Tiểu muội đến Lao Sơn, còn Lan nhi đến Thần Phong Mục Trường.

Quy Đại Hóa chau mày :

- Kế sách hay lắm, bất kỳ Triển Bá Tuấn đến đâu cũng bị chúng ta tìm ra, nhưng có điều tiểu muội với Cổ lão đệ hoán đổi cho nhau thì tốt hơn.

Cốc Quân Lan nhướng mày :

- Quy huynh cho lànơi đến của Lan nhi quá xa phải không?

Quy Đại Hóa gật đầu :

- Phải, và cũng quá nguy hiểm nữa.

Cốc Quân Lan thản nhiên cười :

- Nhưng tiểu muội lại nghĩ ngược lại với Quy huynh.

Quy Đại Hóa ngẩn người :

- Lao Sơn sao lại nguy hiểm hơn Thần Phong Mục Trường được?

- Bởi Lao Sơn đã có sự chuẩn bị, còn Thần Phong Mục Trường thì không, nếu để Lan nhi một mình đến nơi người ta giăng lưới chờ sẵn, vậy chẳng nguy hiểm hơn sao?

Quy Đại Hóa gật gù cười :

- Tiểu muội liệu sự quả là hơn người.

Cốc Quân Lan cười :

- Quy huynh đừng tâng bốc tiểu muội, hành trình của ba người, Quy huynh là xa hơn hết và cũng nhẹ nhàng hơn hết, nên không cần chuẩn bị gì, lên đường ngay mới phải.

Quy Đại Hóa cười :

- Vậy là ngu huynh chiếm phần hơn rồi.

Đoạn liền sải bước băng qua rừng bỏ đi.

Cổ Hoàn Bạch chờ cho Quy Đại Hóa đi xa mới cười nói :

- Cốc cô cô dường như có sự tính toán gì khác phải không?

Cốc Quân Lan ngoảnh lại cười :

- Lan nhi thông minh lắm, thử đoán xem ta có sự tính toán gì nào?

Cổ Hoàn Bạch ngẫm nghĩ chốc lát, cười nói :

- Hay là chúng ta không đến Lao Sơn và Thần Phong Mục Trường?

- Sao Lan nhi lại biết vậy?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Qua câu nói của Quy lão tiền bối khi nãy.

Cốc Quân Lan vờ chau mày :

- Câu nói gì nào?

- Câu nói: "Người võ lâm dĩ nhiên là phải quan tâm đến việc võ lâm."

Cốc Quân Lan chợt rúng động cõi lòng :

- Câu nói ấy có gì là không đúng đâu?

- Quan tâm vốn là điều phải, nhưng Quy tiền bối tợ hồ như đã quan tâm quá mức, nên có phần không phù hợp với thực tế.

Cốc Quân Lan đặt tay lên vai Cổ Hoàn Bạch cười :

- Lan nhi nhận ra được câu nói ấy không đúng sự thật, ta hết sức vui mừng, từ nay ngươi với Mộng Viễn bôn tẩu giang hồ, ta rất là yên tâm.

Cổ Hoàn Bạch mừng thầm, nhưng mặt lại đỏ bừng lên, lí nhí nói :

- Cốc cô cô vui lòng để cho Lan nhi bầu bạn với Cốc đại ca…

Nàng bỗng nhận thấy mình đã nói quá trắng trợn, bất giác thẹn thùng không nói tiếp được nữa.

Cốc Quân Lan cười tiếp lời :

- Vậy thì còn gì bằng…

Cổ Hoàn Bạch càng thẹn hơn, cúi thấp đầu hồi lâu không dám ngẩng lên.

Cốc Quân Lan cười trìu mến nói :

- Lan nhi, nếu theo ngươi thì bây giờ chúng ta nên làm sao?

Cổ Hoàn Bạch chầm chậm lắc đầu :

- Đuổi theo Quy lão tiền bối.

Cốc Quân Lan cười :

- Vậy thì chúng ta đi cùng ông ấy chẳng tốt hơn ư?

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Quy tiền bối khi nãy nói không thật lòng, hẳn là có trá mưu gì đó, chúng ta ngầm đuổi theo chẳng những có thể khám phá ra điều bí ẩn của Quy lão tiền bối mà còn có thể dò la tung tích của Cốc đại ca và Triển Bá Tuấn, vậy chẳng nhất cử lưỡng tiện ư?

Cốc cô cô thấy có đúng không?

Cốc Quân Lan cười :

- Đúng thì có đúng, nhưng thiếu sót một điều.

Cổ Hoàn Bạch trố mắt :

- Thiếu sót điều gì vậy?

- Chúng ta phải sục tìm quanh Túy Liễu trang này trước đã.

Cổ Hoàn Bạch vỡ lẽ cười :

- Phải rồi, chúng ta đã quên mất, không chừng Cốc đại ca chưa rời khỏi nơi đây cũng nên.

Cốc Quân Lan mỉm cười :

- Lan nhi có chịu thay đổi trang sức không?

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên :

- Cốc cô cô muốn Lan nhi khôi phục nữ trang ư?

Cốc Quân Lan cười :

- Chả lẽ không tốt sao? Vả lại Lan nhi ăn mặc thế này đi với ta thật là bất tiện khi vào quán ăn hay ở trọ.

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Cốc cô cô nghĩ thật chu đáo, nhưng...

Nàng bỗng lắc đầu nguầy nguậy và cười khúc khích.

Cốc Quân Lan như đã biết tâm ý Cổ Hoàn Bạch, cười nói :

- Lan nhi, trong thạch thất có rất nhiều y phục, hãy vào lấy mà thay.

Đoạn nắm cổ tay Cổ Hoàn Bạch đi vào trong trang.

Chừng một tuần trà sau, hai người lại chậm bước đi trở ra.

Cốc Quân Lan vẫn toàn thân y phục đen, chỉ trong tay có thêm một chiếc quạt ngà nhỏ bé, như do bạch ngọc luyện thành, cán quạt màu vàng lấp lánh.

Cổ Hoàn Bạch khôi phục thân nữ nhi, toàn thân vận y phục màu đỏ nhạt, tóc búi nghiêng nghiêng, xinh đẹp duyên dáng nhưng phần nào đượm vẻ ngang tàng.

Cốc Quân Lan mỉm cười ngắm nhìn nàng, qua Cổ Hoàn Bạch, bà liên tưởng đến bản thân mình khi xưa :

- Lan nhi không nên dùng cái tên Cổ Hoàn Bạch nữa là hơn.

Chân Dật Lan cười :

- Cô cô, Lan nhi mặc thế này trông có được không?

Cốc Quân Lan cười :

- Đẹp hơn cô cô thuở xưa nhiều lắm.

Chân Dật Lan cười thẹn thùng :

- Cô cô nói dối.

Chân Dật Lan bởi thuở bé do tổ phụ nuôi dưỡng, tuy có nhủ mẫu và thị nữ chăm sóc, nhưng thiếu tình thương mẹ hiền. Từ lúc gặp Cốc Quân Lan, tâm hồn bé bỏng của nàng bất giác nghêng hẳn về phía bà, nên nàng đã nũng nịu hệt như mẹ con.

Cốc Quân Lan lòng cũng hết sức vui sướng, cười nói :

- Lan nhi, trước hết chúng ta hãy chia nhau lục soát rừng liễu trước và sau trang.

Thế là hai người bèn phi thân vút đi như hai cánh én một đỏ một đen trông rất đẹp mắt, mất dạng trong cánh rừng liễu.

Tìm khắp cả khu rừng rộng hàng mấy mẫu, không thấy có chỗ nào khảnghi, nhưng hai người đã gặp một chiếc thuyền con bên bờ hồ cạnh sau rừng liễu.

Đó là một chiếc thuyền nhẹ hình thoi, không dầm không lái, toàn bộ màu lam, nếu không chú ý cơ hồ không thể nào phân biệt được thuyền với nước hồ.

Cốc Quân Lan tung mình lên thuyền hỏi :

- Lan nhi, đây có phải là thuyền của Triển Bá Tuấn không?

Chân Dật Lan thoáng ngẫm nghĩ :

- Có lẽ không phải.

Cốc Quân Lan nhẹ gật đầu :

- Lan nhi thật là thông minh. Ôi, Quy Đại Hóa cũng khá là tinh tế, xem ra xem xét người qua ngoại mạo thật là sai lầm.

Chân Dật Lan bỗng hỏi :

- Quy lão tiền bối mặc dù có nhiều điều bí ẩn, hẳn cũng không nguy hại cho võ lâm chứ?

- Lợi hay hại chỉ do ở một ý nghĩ thôi…

Cốc Quân Lan bỗng thở dài, nói tiếp :

- Lan nhi, chúng ta không cần phí thời gian ở đây nữa.

Hai người quay lại, vừa định lên bờ bỏ đi, bỗng Chân Dật Lan biến sắc mặt kêu lên :

- Cô cô, gì… gì… thế kia?

Cốc Quân Lan cũng đã phát hiện, chau mày nói :

- Hôm nay chúng ta đã phạm sai lầu cả rồi.

- Thật là… Cô cô, thật ra… đây là…

Chân Dật Lan chưa dứt lời đã tung mình phi thân về phía khu rừng rậm bên phải.

Cốc Quân Lan vội đuổi theo sau, khi đến khu rừng, bất giác lại giật mình kinh hãi.

- Ra lã Thẩm lão tiền bối.

Cốc Quân Lan chau mày :

- Còn cứu được không?

Chân Dật Lan cúi xuống đặt tay lên ngực Thẩm Tam Thắng, lắc đầu nói :

- Cốc cô cô, Thẩm lão tiền bối hơi thở rất đều hòa.

Cốc Quân Lan ngạc nhiên :

- Ông ấy không thọ thương hay sao?

- Dường như là không.

Cốc Quân Lan cũng cúi xuống xem xét một hồi, bỗng vung tay vỗ lên hai vai Thẩm Tam Thắng và ấn nhẹ vào huyệt Ngọc Chẩm, chỉ nghe Thẩm Tam Thắng buông tiếng thở dài, rồi thì hồi tỉnh ngay.

Cốc Quân Lan thở phào hỏi :

- Thẩm tam thúc không thọ thương chứ?

Thẩm Tam Thắng ngồi dậy, lắc đầu cười ảo não :

- Không!

Chân Dật Lan nóng ruột hỏi :

- Thẩm lão tiền bối, thật ra việc gì thế này?

Thẩm Tam Thắng đưa mắt nhìn Chân Dật Lan nhíu mày hỏi :

- Cô nương là Cổ lão đệ phải không?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Vâng, nhưng vãn bối tên là Chân Dật Lan.

Thẩm Tam Thắng cười to :

- Cô nương quả nhiên là hậu nhân của Đông Tà…

Chân Dật Lan giậm chân :

- Thẩm lão tiền bối, thật ra việc gì đã xảy ra vậy? Thật lo chết đi được.

Thẩm Tam Thắng thấy Chân Dật Lan sốt ruột, bất giác cười nói :

- Cô nương hãy để cho lão phu thở một chút đã.

Chân Dật Lan tức tối dẩu môi, Thẩm Tam Thắng quả đứng lên thở một hơi dài rồi nói :

- Cốc điệt nữ đã quyết định tái xuất giang hồ rồi à?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Địch Cuồng chưa chết, điệt nữ chẳng thể không thay đổi tâm ý.

Thẩm Tam Thắng cười :

- Võ công như Hạ lão đệ, sao thể bị người ám toán được? Khi xưa lúc hiền điệt nữ quyết định như vậy là lão phu đã bảo Quy Đại Hóa khuyên nhủ rồi…

Bỗng khẽ thở dài, nói tiếp :

- Tâm ý của điệt nữ, lão phu hết sức kính phục.

Cốc Quân Lan cười não nề :

- Dĩ vãng không thể vãn hồi được. Thẩm tam thúc, thật ra việc gì đã xảy ra? Ai đã điểm huyệt lão nhân gia và mang đến đây?

Thẩm Tam Thắng cười thiểu não :

- Cho đến bây giờ lão phu cũng chưa biết ai đã đùa cợt lão phu như thế này.

Chân Dật Lan ngạc nhiên, xen lời :

- Lão tiền bối không trông thấy người xuất thủ hay sao?

- Sau khi Cốc lão đệ với Chân… à Chân cô nương tiến vào địa thất, lão phu canh giữ nơi cửa trang, mãi đến khi Cốc lão đệ đưa gã thiếu niên áo xanh đi ra…

Cốc Quân Lan xen lời :

- Thiếu niên áo xanh là Triển Bá Tuấn, con trai của Triển Vân Sanh.

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Tiểu tử ấy là con trai Tam Hy Khoái Kiếm ư?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Chính y tự nói ra.

Thẩm Tam Thắng thoáng trầm ngâm :

- Thật chẳng ngờ con trai Triển Vân Sanh mà cũng có võ công cao siêu thế này… À! Hiền điệt nữ có hỏi về sư môn xuất thân của Triển Bá Tuấn hay không?

- Có, nhưng y nhất định không chịu nói.

Chân Dật Lan xen lời :

- Rất có thể y là đồ đệ của Lý Hàm Băng.

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Cô nương đoán đúng, nếu không tiểu tử ấy chẳng cao minh đến vậy.

Chân Dật Lan lại hỏi :

- Thẩm tiền bối, Triển Bá Tuấn đã rời khỏi đây chưa?

Nàng hỏi vậy là để tra chứng Cốc Mộng Viễn phải chăng đã bị Triển Bá Tuấn ám toán, nếu Triển Bá Tuấn đã rời khỏi thì Cốc Mộng Viễn không phải bị ám toán, bằng không…

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Lão phu chính mắt trông thấy Cốc lão đệ đưa Triển Bá Tuấn đến bên khu rừng phía trước, từ biệt chia tay rồi Cốc lão đệ quay trở vào…

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Cốc đại ca thật đã quay trở vào ư?

Thẩm Tam Thắng sửng sốt :

- Cô nương… vậy chứ Cốc lão đệ đâu?

- Mất tích rồi. Thẩm lão tiền bối bị điểm huyệt lúc nào vậy?

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- À… lúc Cốc lão đệ cách đây chừng một trượng, lão phu đột nhiên bị người điểm huyệt, dường như Cốc lão đệ cũng hay biết.

Cốc Quân Lan biến sắc mặt :

- Thẩm tam thúc quả quyết Mộng Viễn đã hay biết lão nhân gia người bị ám toán ư?

- Ngay khi lão phu bất tỉnh, có nghe loáng thoáng tiếng quát của Cốc lão đệ…

- Nếu Mộng Viễn đã hay biết, sao Thẩm tam thúc lại bị người đem bỏ trong rừng?

Thẩm Tam Thắng cười thiểu não :

- Đó thì…. lão phu cũng chẳng hiểu.

Chân Dật Lan chau chặt mày :

- Cô cô, việc này e rằng còn tệ hại hơn nữa.

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Đúng vậy, có lẽ Mộng Viễn quả thật đã gặp nguy hiểm rồi.

Chân Dật Lan giật mình :

- Cô cô muốn nói là người ấy võ công còn cao hơn Cốc đại ca ư?

- Chắc chắn như vậy, nếu không thì đâu thể Mộng Viễn đã hay biết mà vẫn có thể ung dung mang Thẩm tam thúc đến đây.

Chân Dật Lan mắt ngập lệ :

- Cô cô, vậy biết làm sao bây giờ? Người ấy…

Nói đến đây, nàng nghẹn ngào bật khóc thút thít.

Cốc Quân Lan cũng lóng ngóng như thiêu đốt, thở dài nói :

- Lan nhi đừng cuống lên như vậy, rồi đây chúng ta cũng sẽ tìm được Mộng Viễn mà.

Thẩm Tam Thắng cũng thở dài :

- Cô nương, Cốc lão đệ hẳn không có việc gì đâu.

Khuyên lơn mặc khuyên lơn, nhưng hoàn toàn vô ích đối với việc mất tích của Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan càng khóc thê thiết hơn.

Cốc Quân Lan ôm chầm lấy nàng, cũng không dằn được nước mắt chảy dài.

Thẩm Tam Thắng chau chặt mày, thở dài liên hồi nói :

- Cốc điệt nữ và Chân cô nương đừng khóc nữa, chúng ta nên mau chóng đi tìm…

Thốt nhiên một tiếng cười lạnh toát vang lên từ trên đầu ba người, khiến họ đau nhói màng nhĩ, bất giác kinh hãi đến sững người.

Xem tiếp hồi 21 Mười năm sống chết chẳng rõ tin

21. Hồi 21 Mười Năm Sống Chết Chẳng Rõ Tin

Cốc Quân Lan liền tức nắm tay Chân Dật Lan lướt lùi ra sau hơn trượng, trong khi ấy Thẩm Tam Thắng cũng đã lạng người sang bên tám thước.

Ba người cùng một ý nghĩ, đó là sợ lại bị người ám toán.

Thật ra người phát ra tiếng cười không hề có ý hại người, không thì họ đâu còn cơ hội mà lui tránh nữa.

Thẩm Tam Thắng vừa đứng vững chân, liền nói :

- Bằng hữu trong rừng, xin mời ra đây tương kiến được chăng?

Nhưng bốn bề hoàn toàn tĩnh lặng, cả tiếng cười vừa rồi cũng biến mất theo tiếng nói của Thẩm Tam Thắng.

Thẩm Tam Thắng chau mày nhìn Cốc Quân Lan, trầm giọng nói :

- Xem ra vị bằng hữu này thật là khinh người.

Cốc Quân Lan ánh mắt đầy thâm ý, ngoảnh lại nhìn Chân Dật Lan, cười nói :

- Lan nhi sao lại trở nên hiền lành thế này? Theo tính ngươi, người quát hỏi trước tiên lẽ ra phải là ngươi mới đúng chứ.

Chân Dật Lan bẽn lẽn cười :

- Cô cô, Lan nhi dường như sau khi thay đổi y phục, cả tính tình cũng đã đổi khác nhiều, vừa rồi vốn ra Lan nhi định quát hỏi, nhưng chẳng hiểu tại sao bỗng dưng lại nén lại.

Cốc Quân Lan cười :

- Ngươi đã khôn lớn rồi… nên cũng phải biết tự kiềm chế chứ.

Chân Dật Lan cúi đầu cười :

- Cô cô, chúng ta có cần vào rừng sục tìm…

Thốt nhiên, một tiếng cười khảy vang lên từ sau lưng và nói :

- Khỏi cần sục tìm, lão phu đây.

Ba người nghe tiếng, bất giác rúng động tâm thần, bởi với võ công như họ mà đối phương đã đến gần sau lưng mà chớ hề hay biết, đủ biết võ công người này cao thâm dường nào.

Ba người quay ngoắt lại, vận công giới bị đưa mắt nhìn, thì ra đó là một lão nhân áo vàng có gương mặt xanh xao, mắt rực sáng tím, dáng người mảnh khảnh, râu tóc bạc phơ và đang nhếch môi cười.

Cốc Quân Lan trầm giọng hỏi :

- Các hạ là ai?

Bà vừa dứt lời, Chân Dật Lan bỗng như điên cuồng chạy về phía lão nhân và reo to :

- Gia gia, thì ra là lão nhân gia…

Nàng nhào vào lòng lão nhân, ngẩng lên nũng nịu nói :

- Gia gia sao lại tìm đến đây? Lão nhân gia… đã làm cho Lan nhi suýt nữa chết khiếp rồi đó… Gia gia đã gặp bọn Xuân Lan rồi phải không? Hừ… hẳn là bọn họ đã nói với gia gia…

Nàng nói một hơi dài, nhưng rốt cuộc không câu nào rõ ràng, khiến lão nhân áo vàng cười to liên hồi.

Cốc Quân Lan khi Chân Dật Lan chạy như điên về phía lão nhân, bà cả kinh thất sắc, nhưng khi nghe Chân Dật Lan gọi lão nhân là gia gia, bà chẳng những đã biết rõ thân phận lão nhân này và cũng liền yên tâm ngay.

Còn Thẩm Tam Thắng thì đã từng gặp qua vị Sấu Phương Sóc Tà Hiệp Chân Cửu trong Tứ Phương Đại Hiệp ở Đông Hải này vài lần, theo lẽ thì vừa thấy thì đã nhận ra ngay mới phải, song bởi vị quái hiệp Đông Tà này rất tinh về thuật dịch dung, mỗi lần gặp nhau đều do lão tự nói ra, không thì Thẩm Tam Thắng chẳng sao nhận ra được, hôm nay nếu Chân Dật Lan mà không lên tiếng, ông vẫn không nhận ra được lão nhân áo vàng này chính là cố giao Tà Hiệp.

Lúc này Cốc Quân Lan đã biết lão nhân áo vàng là ai, bèn tiến đến kiến lễ.

Chân Dật Lan rúc vào lòng lão nhân hồi lâu chợt nhớ đến Cốc Quân Lan và Thẩm Tam Thắng, vội rời gia gia ra, ngoảnh lại nhìn thì thấy Cốc Quân Lan và Thẩm Tam Thắng đang đi đến.

Tà Hiệp đưa mắt nhìn Thẩm Tam Thắng, phớt cười nói :

- Thẩm huynh, từ khi chia tay ở Võ Di, tính ra đã mười năm rồi.

Thẩm Tam Thắng ôm quyền cười to :

- Chân huynh chẳng dễ gì rời khỏi Đông Hải, phen này đột nhiên hiện thân ở Trung Nguyên thật khiến huynh đệ bất ngờ. Chẳng hay Chân huynh đến đây có việc gì vậy?

- Lão phu chính vì ả nha đầu này đây…

Tà Hiệp đưa tay chỉ Chân Dật Lan nói tiếp :

- Ả nha đầu này rất tinh nghịch, khiến lão phu đã phải tốn biết bao nhiêu tâm huyết.

Thẩm Tam Thắng cười phá lên :

- Lan cô nương tinh nghịch có lẽ còn kém xa Chân huynh khi xưa.

Tà Hiệp phớt cười :

- Chẳng lẽ lão phu tinh nghịch, mặc dù bằng hữu võ lâm đã tặng cho lão phu nhã hiệu một chữ "Tà", nhưng lão phu không hề lấy làm giận…

Tà Hiệp bỗng đảo mắt, thở dài nói tiếp :

- Trên đời này điều đáng sợ nhất là lừa dối lương tâm, miệng nói nhân nghĩa đạo đức mà hành vi lại tà ác bạo tàn, muôn thác cũng chưa đủ đền tội.

Thẩm Tam Thắng rúng động cõi lòng :

- Chân huynh lời lẽ thâm thúy, thật khiến người thức tỉnh lương tri.

Tà Hiệp cười ha hả :

- Lão phu xin đa tạ những lời tán tụng của Thẩm huynh.

Lão hiệp bỗng mắt sắc lạnh nhìn Cốc Quân Lan, gằn giọng nói :

- Cô nương là Cốc Quân Lan phải không?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Vâng, vãn bối chính là Cốc Quân Lan.

Tà Hiệp lạnh lùng cười :

- Kiếm Lâm tứ tuyệt danh khí chẳng nhỏ, rất tiếc là hùng tâm của lão phu nguội lạnh quá sớm, chưa được chứng kiến hùng phong cái thế của các người.

Chân Dật Lan không ngờ gia gia lại nói năng như vậy với Cốc Quân Lan, nhất thời nụ cười cô đọng trên mặt, hết sức ngỡ ngàng.

Nhưng Cốc Quân Lan vẫn nhẫn nhịn nói :

- Lão tiền bối nói vậy thật khiến vãn bối vô vàn hổ thẹn.

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Cô nương, tên tiểu tử họ Hạ đâu?

Cốc Quân Lan xịu mặt :

- Vãn bối đã hơn mười năm không gặp rồi.

Tà Hiệp bĩu môi cười khảy :

- Cô nương cảm thấy hối hận về chuyện xưa phải không?

Cốc Quân Lan lắc đầu thở dài :

- Lão tiền bối không hỏi về chuyện ấy được chăng?

Tà Hiệp nhướng mày cười :

- Không hỏi ư? Lão phu…

Lão nhân bỗng sầm mặt, hằn học nói :

- Cô nương có biết hành vi của mình đã làm hại biết bao người, đã để lại biết bao hạt giống hận thù ở trong võ lâm không?

Cốc Quân Lan mắt ngấn lệ, khẽ nói :

- Đó… không phải lỗi do vãn bối…

Tà Hiệp ánh mắt như hai lưỡi kiếm sắc soi thẳng vào mặt Cốc Quân Lan :

- Vậy chứ theo cô nương đó là lỗi do ai? Ai? Ai?

Cốc Quân Lan cúi gầm mặt, nghẹn ngào nói :

- Vãn bối không biết, vãn bối không có ý như vậy, không bao giờ vãn bối muốn làm hại người khác, đó chẳng qua là do định mệnh.

Tà Hiệp như đã nổi tà tính, lạnh lùng quát :

- Cốc Quân Lan, ngươi biết kết cuộc của đứa con ngu xuẩn Tiểu Dư của lão phu không?

Cốc Quân Lan não nề lắc đầu.Bà không hề biết kết cuộc của người nào, mặc dù Thần Kiếm Tình Si Chân Tiểu Dư là người bà quan tâm hơn hết, song không có quyền quan tâm đến họ.

Nếu bảo như bà có biết về Chân Tiểu Dư, đó là qua lời của Chân Dật Lan, bà biết là Chân Tiểu Dư đã lập gia đình rồi…

Bà từng mấy lần không dằn được niềm khích động trong lòng, định hỏi thăm mẫu thân Chân Dật Lan là người đàn bà ra sao, nhưng rồi sau cùng bà lại đành nén.

Bà không muốn chuyện đau lòng khi xưa gây ảnh hưởng đến tâm hồn thơ ngây của Chân Dật Lan, nhưng giờ đây Tà Hiệp đã đề cập đến, những dĩ vàng lẽ ra sớm đã bị chôn vùi ấy… bà không dám nghĩ đến.

Bà hằng mong mọi sự sớm qua đi, nghĩ lại sau đại hội Thất Tinh Tranh Nguyệt ở Nam Nhạc, mọi sự đều đã được giải quyết triệt để. Nào ngờ, những việc ấy lại chưa hề qua đi.

Qua việc Quy Đại Hóa tự nguyện bôn ba vì mình, Hạ Địch Cuồng đột nhiên thảm tử, Thành Thế Hùng và Lăng Tiêu ẩn tích giang hồ. Chân Tiểu Dư, Triển Vân Sanh và Huê Nguyên Hàn lập tức kết hôn, chứng tỏ quả đúng là mình đã gây quá nhiều bất hạnh và khổ đau…

Bà nghe lòng mình quặn thắt, ngước mắt lén nhìn Chân Dật Lan…

Nàng đang trố to mắt nhìn vào mặt Tà Hiệp, tợ hồ như đang suy nghĩ vì sao gia gia lại nổi giận với Cốc cô cô, và vì sao lại đề cập với Cốc cô cô đến người cha chưa từng gặp mặt của mình…

Cốc Quân Lan sau cùng không dằn được nữa, nước mắt chảy dãi, lặng thinh không nói gì được nữa.

Tà Hiệp không buông tha, cười hăng hắc nói :

- Cô nương khóc gì chứ? Lão phu không tính nợ với cô nương đã là ngoại lệ rồi…

Tà Hiệp bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Cô nương đã hủy mất Tiểu Dư, thật khiến lão phu đau lòng…

Trên mặt Tà Hiệp phủ trùm một lớp mây sầu thật sâu, thật dầy…

Cốc Quân Lan nghẹn ngào nói :

- Lão tiền bối biết đó không phải là lỗi do vãn bối mà.

Tà Hiệp không đáp, chầm chậm nhắm mắt lại.

Chân Dật Lan nhon nhón đi đến bên Cốc Quân Lan, khẽ hỏi :

- Cô cô có quen biết phụ thân Lan nhi ư?

Cốc Quân Lan mắt ngập lệ, gật đầu.

Chân Dật Lan lại hỏi :

- Cô cô, hai người thân nhau lắm phải không?

Cốc Quân Lan lại gật đầu.

Chân Dật Lan bỗng chau mày :

- Cô cô, hai người đã thân nhau, vì sao gia gia lại trách cô cô?

Cốc Quân Lan nhìn Chân Dật Lan hồi lâu, mới khẽ nói :

- Lan nhi chớ hiểu lầm lệnh tôn, gia gia Lan nhi giận là vì cô cô…

Chân Dật Lan thắc mắc :

- Vì sao gi gia lại giận cô cô! Cô cô cho Lan nhi biết được không?

Cốc Quân Lan não nùng nhìn Chân Dật Lan :

- Gia gia chưa từng nói cho Lan nhi sao?

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Chưa, gia gia chưa từng bao giờ nói về chuyện phụ thân.

Cốc Quân Lan đưa mắt nhìn Tà Hiệp :

- Lan nhi, gia gia rất đáng tội nghiệp…

- Lan nhi không tin, gia gia tuy tính nết quái dị, nhưng không hề đáng tội nghiệp.

Cốc Quân Lan thấp giọng :

- Không, lão nhân gia quả là rất đáng tội nghiệp, bởi lẽ đã mất đi người con thương yêu nhất, đó thật hết sức đau lòng đối với một người già…

Chân Dật Lan giật mình kinh hãi :

- Phụ thân Lan nhi đã chết rồi ư?

Cốc Quân Lan lắc đầu :

- Không, lệnh tôn chưa chết… mà chỉ chán đời bởi thất vọng vì tình…

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Gia phụ chẳng đã cưới gia mẫu là gì?

- Vì nối dõi tông đường, lệnh tôn chẳng thể không cưới vợ sinh con.

- Nhưng Lan nhi không có anh em trai, vậy gia phụ chẳng phải đã thất vọng ư?

Cốc Quân Lan cười não nề :

- Đó thì cô cô cũng không rõ, nhưng nghe đâu lệnh tôn trong những năm qua đã quy ẩn tại Mai Kiếm sơn trang, chẳng màng đến thế sự, không chịu cầu tiến nên mới khiến lệnh tổ đau lòng…

Tà Hiệp vốn chắp tay sau lưng, ngước mắt nhìn trời nghe hai người nói chuyện, nhưng khi nghe Cốc Quân Lan bảo Chân Tiếu Dư quy ẩn tại Mai Kiếm sơn trang, không màng thế sự trong võ lâm nên mới khiến mình đau lòng, liền trầm giọng quát :

- Bậy, lão phu đâu phải buồn lòng vì điều ấy.

Cốc Quân Lan và Chân Dật Lan cùng ngẩn người bởi tiếng quát của Tà Hiệp.

Chân Dật Lan cười hỏi :

- Vậy chứ gia gia vì sao lại buồn lòng?

Cốc Quân Lan cũng cơ hồ cùng lúc hỏi :

- Lão tiền bối không trách Tiếu Dư huynh ư?

Nhưng câu trả lời của Tà hiệp đã khiến hai người sửng sốt bàng hoàng :

- Tiếu Dư đã không còn ở Mai Kiếm sơn trang lâu rồi.

Tà Hiệp khẽ thở dài, nói tiếp :

- Tiếu Dư đã thất tung gần mười lăm năm rồi.

Cốc Quân Lan nhất thời thừ ra tại chỗ, hồi lâu không thốt nên lời.

Điều ấy thật quá bất ngờ đối với bà. Bà còn nhớ khi mình chia tay với Hạ Địch Cuồng, đã ở trong phủ của ca ca Chân Tiếu Dư nửa năm, sau đó lại đơn thân độc kiếm hành tẩu giang hồ, trong thời gian ấy bà đã từng gặp Chân Tiếu Dư.

Lẽ đương nhiên, Chân Tiếu Dư vẫn còn một dạ tình thâm đối với bà, song vì danh tiết, vì Hạ Địch Cuồng, và thanh danh của Chân Tiếu Dư trong võ lâm, bà đã kiên quyết bỏ đi không từ giả và ẩn cư tại Phá Trần am ở Hằng Sơn.

Mãi đến năm năm trước, khi hay tin Tích Lan Hương Uyển bị hỏa thiêu, Hạ Địch Cuồng ngộ hại, bà mới tái xuất giang hồ cùng Quy Đại Hóa truy tìm hung thủ đã sát hại Hạ Địch Cuồng.

Nhưng trong năm năm qua, hai người vẫn chưa điều tra ra hung thủ.

Giờ đây, cả Chân Thiếu Dư cũng thất tung lâu thế này, bà không kinh hoàng sao được?

Bà lại ngập nước mắt, khẽ thở dài nói :

- Lão tiền bối lẽ ra nên phái người đi tìm kiếm…

Tà Hiệp cười khảy ngắt lời :

- Đương nhiên là lão phu có phái người tìm kiếm, nhưng trong mười lăm năm qua, những người do lão phu phái đi thảy đều thất vọng quay về, thậm chí ngay cả bản thân lão phu cũng đã hoài công đi lại biết bao lần.

Cốc Quân Lan nghe vậy chỉ còn biết thở dài liên hồi.

Thẩm Tam Thắng bỗng nói :

- Chân huynh, theo huynh đệ thì Chân huynh nên tìm cách khác…

Tà Hiệp cười tiếp lời :

- Không sai, lão phu đã nghĩ ra được một cách.

Chân Dật Lan vội hỏi :

- Gia gia đã nghĩ ra được cách gì vậy?

Tà Hiệp cười bí ẩn :

- Cách của lão phu là thả mồi bắt bóng.

Cốc Quân Lan nghe vậy liền động tâm khẽ hỏi :

- Lão tiền bối định dùng ai làm mồi?

Tà Hiệp mắt bỗng rực lên :

- Cô nương thật thông minh, có lẽ cô nương đã biết tâm ý lão phu rồi.

Cốc Quân Lan cúi đầu :

- Vãn bối thật không nghĩ ra được người làm mồi là ai.

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Cô nương không nghĩ ra thật ư?

- Vãn bối tuy có nghĩ đến mấy người, nhưng không biết có đúng hay không.

- Cô nương hãy nói trước xem.

- Có thể lão tiền bối dùng hai mẹ con Lan nhi làm mồi, tung tin trên giang hồ là hai mẹ con Lan nhi đã bị kẻ thù sát hại…

Tà Hiệp xua tay ngắt lời :

- Kế ấy không thông, mẹ Lan nhi đã băng huyết chết từ ngay khi vừa hạ sinh Lan nhi, sao dùng hai mẹ con Lan nhi làm mồi được?

Cốc Quân Lan chau mày :

- Lão tiền bối sao không dùng chính bản thân mình làm mồi? Vãn bối tin là Tiếu Dư huynh mà nghe lão tiền bối không được bình an, nhất định sẽ đến Đông Hải thăm viếng.

Tà Hiệp cười :

- Kế này cũng không được, lão phu không thích tự nguyền rủa mình.

Cốc Quân Lan lắc đầu :

- Vậy thì vãn bối không còn nghĩ ra được ai nữa.

Tà Hiệp cười :

- Không nghĩ ra được thật ư?

Cốc Quân Lan lắc đầu :

- Không nghĩ ra thật.

Tà Hiệp bỗng ngửa mặt cười to :

- Cô nương có biết câu : "Cởi chuông phải cần người buộc chuông hay không"?

Cốc Quân Lan ngẩn người.

Chân Dật Lan sửng sốt hỏi :

- Gia gia định dùng Cốc cô cô làm mồi ư?

Tà Hiệp mỉm cười :

- Lan nhi thấy cách ấy của gia gia có tuyệt không?

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Không.

Tà Hiệp trợn mắt :

- Tiểu nha đầu sao thể phê bình sự phải trái của bậc trưởng bối? Coi chừng gia gia đánh đòn đấy.

Chân Dật Lan cười :

- Gia gia có biết Cốc cô cô có bằng lòng hay không?

- Bằng lòng hay không cũng mặc, gia gia làm việc có cần phải hỏi ai bao giờ?

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Gia gia đâu thể ngang tàng như vậy được?

- Nếu gia gia mà không ngang tàng thì đâu bị người ta gọi là Đông Tà?

Chân Dật Lan khi xưa theo bên gia gia không hề nhận thấy ông có gì quái lạ, nhưng kể từ khi gặp Cốc Mộng Viễn, mới nhận thấy gia gia luôn hành động theo ý mình, chẳng cần biết kẻ khác bằng lòng hay không, thật quá ư ngang tàng.

Nàng thoáng ngẫm nghĩ rồi nói :

- Gia gia nên hỏi ý kiến Cốc cô cô mới phải.

Tà Hiệp chau mày :

- Ngươi đã học được cái thói này từ lúc nào vậy?

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Lan nhi học biết tôn trọng lẽ phải chẳng tốt ư?

Tà Hiệp cười khảy :

- Tốt con khỉ, rồi đây ngươi tha hồ mà nếm mùi đau khổ.

Chân Dật Lan bật cười :

- Gia gia khỏi phải lo cho Lan nhi.

Thẩm Tam Thắng bỗng xen lời :

- Chân huynh, lệnh tôn nữ trí tuệ hơn người, quả là không cần Chân huynh phải bận tâm.

Tà Hiệp nhướng mày :

- Thẩm huynh nói thật lòng chứ?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Huynh đệ hoàn toàn nói thật.

Tà Hiệp cười :

- Thôi được, lão phu tin Thẩm huynh một lần…

Bỗng đưa mắt nhìn Cốc Quân Lan hỏi :

- Cô nương, lão phu đưa cô nương đến Đông Hải một phen được không?

Cốc Quân Lan lúc này đã có quyết định, khẽ nói :

- Vãn bối rất hiểu tâm y của lão tiền bối, nhưng có điều vãn bối hiện còn có hai việc trọng đại cần giải quyết gấp, lão tiền bối có thể hoãn lại một thời gian được chăng?

Tà Hiệp đanh mặt :

- Việc trọng đại gì? Chả lẽ còn quan trọng hơn việc lão phu hay sao?

Cốc Quân Lan rắn giọng :

- Hai việc này với việc của lão tiền bối quan trọng ngang nhau.

Tà Hiệp lạnh lùng nói :

- Nói nghe thử.

- Việc thứ nhất, vãn bối cần điều tra tung tích Hạ Địch Cuồng.

Tà Hiệp cười khảy :

- Còn việc thứ nhì?

- Gia huynh bảo ái tử tìm kiếm vãn bối, khi nãy y bỗng dưng mất tích tại đây, vãn bối phải tìm được y mới có thể yên tâm…

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Chỉ hai việc ấy thôi ư?

Cốc Quân Lan gật đầu :

- Xong hai việc này, vãn bối sẽ đến Đông Hải ngay.

Tà hiệp đảo tròn mắt :

- Vậy thì cô nương hãy chuẩn bị đến Đông Hải đi thôi.

Cốc Quân Lan chợt động tâm :

- Lão tiền bối đã biết tung tích của Hạ Địch Cuồng rồi ư?

Tà Hiệp gật đầu :

- Đúng vậy.

- Y hiện ở đâu?

Tà Hiệp trừng mắt :

- Khi nào đến Đông Hải lão phu sẽ cho cô nương biết.

Cốc Quân Lan thoáng trầm ngâm :

- Vậy còn việc của điệt nhi của vãn bối thì sao?

- Lão phu cũng biết rõ.

- Y hiện ở đâu?

Tà Hiệp mỉm cười, đưa mắt nhìn Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi, ngươi thật là to gan.

Chân Dật Lan nghe vậy liền hiểu ra lớn tiếng reo lên :

- Vậy chắc là gia gia rồi… kẻ khác đâu thể có bản lãnh như vậy.

Tà Hiệp cười :

- Ngươi làm gì mà la lối om xòm thế này? Gia gia thế nào? Nói mau.

Chân Dật Lan giậm chân phụng phịu :

- Chính gia gia đã mang Cốc đại ca đi phải không?

Tà Hiệp mỉm cười :

- Ngươi chớ nói bậy, gia gia chẳng thấy Cốc đại ca nào cả.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Nhưng lão phu quả là có bắt được một tên ngốc.

Chân Dật Lan nghe vậy liền tức yên tâm, phóng đến trước mặt Tà Hiệp nắm lấy tay lão, nũng nịu nói :

- Đó chính là Cốc Mộng Viễn đại ca, và cũng là điệt nhi của Cốc cô cô đấy.

- Vậy ư? Sao tên tiểu tử đó ngốc nghếch quá vậy?

Chân Dật Lan cười :

- Ai bảo Cốc đại ca là ngốc nghếch? Cốc đại ca võ công cao siêu lắm đó.

Tà Hiệp ngửa mặt cười vang :

- Không sai, võ công quả là cao siêu…

Chân Dật Lan lớn tiếng ngắt lời :

- Gia gia đã làm gì Cốc đại ca rồi vậy?

Tà Hiệp nheo mắt cười :

- Không có gì, chỉ cho y ngủ một giấc thôi.

Chân Dật Lan cả kinh :

- Gia gia đã đả thương Cốc đại ca ư?

- Không đả thương được đâu, tên ngốc tiểu tử ấy chẳng một thân hoài võ công của năm vị lão nhân ẩn cư tại Phổ Đà, mà kinh người hơn nữa là y còn thân hoài tuyệt học do Cát Hàn truyền cho.

Chân Dật Lan không biết Cát Hàn là ai, nghe vậy chỉ cười lên một tiếng.

Nhưng Cốc Quân Lan thì khôn xiết vui mừng, và Thẩm Tam Thắng lắc đầu thè lưỡi, buột miệng nói :

- Chân huynh, Cốc Mộng Viễn quả thật thân hoài võ công của Cát lão nhân ư?

Tà Hiệp gật đầu cười :

- Tên ngốc tiểu tử ấy đã thi triển Không Linh chưởng, nếu lão phu mà không hiểu biết y đã tẩu thoát mất rồi.

Chân Dật Lan cười hỏi :

- Gia gia, Cát Hàn là ai? Lan nhi nhớ Cốc đại ca đã bảo sư phụ là Tử Trúc Lâm Trung Khách kia mà.

Tà Hiệp mỉm cười :

- Cát Hàn là một vị quái hiệp hồi trăm năm trước, tự xưng là Không Linh Luyện Sĩ, có phải là Tử Trúc Lâm Trung Khách hay không, đó thì gia gia chẳng rõ, nhưng ông ta võ công cao tuyệt, lúc bấy giờ chỉ có hai người có thể so sánh với ông ta thôi.

Chân Dật Lan thích thú cười hỏi :

- Hai vị cao nhân nào vậy?

- Một là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng, hai là Độc Hành Cuồng Tẩu Ngô Bá Chi, nhưng nếu luận về thần công, Cát lão cao hơn Hạ Đằng và Ngô Bá Chi.

- Gia gia, họ còn sống trên trần thế cả chứ?

Tà Hiệp lắc đầu cười :

- Đó thì gia gia chẳng rõ, nếu họ còn sống ít ra đều đã trên năm bốn mươi tuổi…

Gia gia cũng chỉ được gặp họ hồi năm mươi năm trước.

Thẩm Tam Thắng cười xen lời :

- Cốc Mộng Viễn thân hoài tuyệt học của Cát lão, vậy hẳn là ba vị quái hiệp ấy vẫn còn trên trần thế rồi.

Tà Hiệp mỉm cười :

- Lão phu cũng nghĩ như Thẩm huynh, nên…

Đưa mắt nhìn Chân Dật Lan, cười nói tiếp :

- Tên ngốc tử đó mới không bị nếm mùi đau khổ.

Chân Dật Lan cười :

- Gia gia cũng có lúc sợ người ư?

Tà Hiệp lắc đầu cười to :

- Tiểu nha đầu, cả gia gia mà ngươi cũng dám móc máy ư? Thôi được, rồi đây gia gia sẽ tính nợ với tên tiểu tử họ Cốc này, chẳng lo gì không đủ vốn.

Chân Dật Lan bật cười :

- Gia gia, Cốc đại ca hiện đang ở đâu vậy?

- Trong thành Lâm Nghi.

Chân Dật Lan ngoảnh mặt lại nhìn Cốc Quân Lan nói :

- Gia gia, Lan nhi với Cốc cô cô phải đến xem Cốc đại ca.

Tà Hiệp chau mày :

- Tiểu nha đầu, cả gia gia mà ngươi cũng không tin sao?

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Ai bảo là không tin gia gia nào.

- Vậy ngươi đến Lâm Nghi làm gì?

- Để gặp Cốc đại ca chứ còn làm gì nữa?

Tà Hiệp trợn mắt :

- Hiện y đang ngủ say, ngươi hà tất đến quấy rầy y chứ?

Chân Dật Lan kinh ngạc :

- Gia gia dùng thủ pháp gì vậy? Chả lẽ…

Tà Hiệp cười khảy :

- Gia gia nhận ra y rất có thể là truyền nhân của Không Linh Luyện Sĩ Cát Hàn, và còn có quan hệ với năm lão già kia, gia gia còn dám làm gì y nữa?

Chân Dật Lan vẫn chau chặt mày lo lắng hỏi :

- Gia gia thật ra đã dùng thủ pháp gì khiến cho Cốc đại ca ngủ say vậy? Nói mau đi mà.

Tà Hiệp chau mày :

- Gia gia chỉ điểm vào huyệt Dũng Tuyền của y thôi.

Ba người nghe vậy đều giật mình sửng sốt.

Thẩm Tam Thắng thắc mắc hỏi :

- Chân huynh, huyệt Dũng Tuyền ở nơi lòng bàn chân, đối với người luyện võ sao thể điểm được? Vậy là Cốc Mộng Viễn e rằng dữ nhiều lành ít rồi…

Chân Dật Lan cũng bàng hoàng kêu lên :

- Gia gia vậy chẳng phải đã làm thương tổn đến dương kinh thất mạch của Cốc đại ca hay sao?

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Ngươi quan tâm đến y vậy thật ư?

- Vâng, gia gia biết không? Ngoài gia gia, Lan nhi chưa từng bao giờ quan tâm đến kẻ khác, nhưng Cốc đại ca ngoại lệ, gia gia mà khiến Cốc đại ca thọ thương thì Lan nhi…

Nàng nói đến đó thì nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Tà Hiệp đôi mày dài nhướng động mấy lượt, cười nói :

- Ngươi nói vậy không sợ gia gia đau lòng hay sao?

Chân Dật Lan thút thít khóc :

- Chính gia gia đã khiến Lan nhi đau lòng trước mà.

Tà Hiệp mắt bỗng tối sầm, thở dài nói :

- Lan nhi, đi nào, chúng ta hãy đến Lâm Nghi mau.

Chân Dật Lan cố nén khóc :

- Gia gia, Cốc cô cô cũng đi chứ?

Tà Hiệp cười khảy :

- Đương nhiên, và sau đó sẽ theo gia gia trở về Đông Hải ngay.

Đoạn đưa mắt nhìn Thẩm Tam Thắng, nói tiếp :

- Thẩm huynh, lão phu xin nhờ một việc được chăng?

Thẩm Tam Thắng ôm quyền cười :

- Chân huynh cứ nói, nếu Thẩm mỗ đủ khả năng ắt sẽ gắng hết sức mình.

Tà Hiệp cười :

- Xin nhờ Thẩm huynh rao truyền khắp thiên hạ là Băng Tâm Hồng Tụ Cốc Quân Lan trong Kiếm Lâm tứ tuyệt đã bị lão phu bắt mang về Đông Hải Tuyền Kỳ đảo rồi.

Thẩm Tam Thắng chau mày :

- Chân huynh, dùng chữ "bắt" có thích đáng không?

Tà Hiệp cười hăng hắc :

- Nếu không dùng chữ "bắt" e rằng tên nghiệt chướng ấy chưa chịu ra mặt.

Thẩm Tam Thắng vẫn do dự thì Cốc Quân Lan đã cười ảo não nói :

- Thẩm tam thúc cứ làm theo lời nói của Chân lão tiền bối.

Thẩm Tam Thắng đưa mắt nhìn Cốc Quân Lan, bỗng hiểu ý cười nói :

- Được, được, lão phu nhất định sẽ lo xong việc này.

Tà Hiệp lạnh lùng quát :

- Đi.

Đoạn một tay nắm lấy Chân Dật Lan, một tay nắm lấy Cốc Quân Lan, phóng đi nhanh như tia chớp.

Xem tiếp hồi 22 Thị phi chính tà nào ai hay

22. Hồi 22 Thị Phi Chính Tà Nào Ai Hay

Cốc Mộng Viễn đang chậm bước từ thượng phòng đi ra, chàng quả là đã bị Tà Hiệp Chân Cửu dùng thủ pháp đặc thủ độc môn điểm vào huyệt Dũng Tuyền, song chàng lại có một thứ công lực giải khai huyệt đạo.

Đó là Vô Tướng thần công do Vân Sơn Bố Y Hầu Hạ Chi Dương, một trong năm vị sư huynh truyền cho, bằng vào tuyệt học Phật môn chỉ có năm thành hỏa hầu ấy, chàng đã tự xông mở huyệt đạo.

Sau một hồi điều tức, chàng nhận thấy mình không hề thọ thương, vậy mới khiến chàng giảm đi nửa phần lòng căm giận lão nhân tóc bạc áo vàng kia.

Nhất là khi chàng nghĩ lại cảnh tượng bị lão nhân áo vàng điểm huyệt, suýt nữa đã cười phá lên.

Thì ra sau khi Triển Bá Tuấn rời khỏi, Cốc Mộng Viễn quay trở vào, khi đến khoảng trống trước trang, chàng bỗng phát hiện Thẩm Tam Thắng ngồi xếp bằng trong cửa trang đã bị một lão nhân áo vàng có gương mặt xanh xao chế ngự.

Bởi quá bất ngờ, chàng bất giác sững người, nào ngờ ngay trong khoảng khắc đó, lão nhân áo vàng đã lẹ làng vác Thẩm Tam Thắng phóng đi về phía sau trang.

Cốc Mộng Viễn tức giận quát :

- Lão thất phu cả gan…

Liền tức thi triển thân pháp "Kinh Hồn Độn Ảnh" đuổi theo ngay.

Nhưng chàng tìm khắp hậu trang cũng chẳng thấy lão nhân áo vàng đâu, thậm chí lục soát cả khu rừng liễu ở hậu trang mà vẫn chẳng thấy một bóng người nào.

Cốc Mộng Viễn tức tối giậm chân lia lịa, chàng biết sao hơn, đành quay người vừa định vào trang, chàng bỗng thấy bóng áo vàng nhấp nhoáng ở gần bên phải rừng liễu, liền giở hết toàn lực khinh công đuổi theo.

Quả nhiên, khi chàng đuổi đến ngoài rừng liễu, lão nhân áo vàng đang chậm bước ung dung đi trên đường cái quan đến thành Lâm Nghi, nhưng Thẩm Tam Thắng vác trên vai thì đã biến mất.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Lão già này đã mang Thẩm Tam Thắng đi đâu rồi nhỉ?

Trong thoáng chốc, chàng đã buổi đến sau lưng lão nhân áo vàng.

Lão nhân áo vàng như không hề hay biết có người đang đuổi theo mình, nên chậm rãi bước đi.

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ trong lòng, lão nhân này thật là kiêu căng tự phụ, nếu lúc này mà mình xuất thủ ám toán, chắc chắn lão chẳng tài nào tránh khỏi.

Nhưng chàng nào phải là hạng người tiểu nhân như vậy.

Chàng tuy trong lòng hết sức giận lão nhân này, bởi chàng rất căm ghét hạng người ám toán kẻ khác, huống hồ lão nhân này lại còn giấu Thẩm Tam Thắng đi, song chàng lại không muốn để mất phẩm cách của mình, nên mấy lần định vượt qua đầu lão nhân mà sau cùng lại từ bỏ, bởi nhận thấy như vậy thật là bất kính đối với người già cả.

Do đó, chàng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đã quyết định lên tiếng quát hỏi trước, bèn đằng hắng một tiếng thật to cao giọng nói :

- Lão trượng, xin tạm dừng bước cho hỏi một điều.

Chàng đinh ninh đối phương chắc chắn sẽ trả lời, bèn dừng bước chờ đợi.

Nào ngờ lão nhân ấy như là kẻ điếc, không hề quay đầu lại.

Cốc Mộng Viễn dù tốt tính đến mấy cũng không còn dằn nén được nữa. Chàng tăng nhanh tốc độ đuổi theo đến sau lưng lão nhân, quát to :

- Lão già kia, lão đã làm gì Thẩm Tam Thắng rồi? Tại hạ thấy lão tuổi cao tác trọng nên không muốn làm hung, lão nên biết điều là hơn.

Lão nhân áo vàng này kể cũng lạ, Cốc Mộng Viễn nói năng nhỏ nhẹ thì lão giả điếc làm ngơ, đến khi Cốc Mộng Viễn tức giận quát hỏi thì lão lại cười phá lên.

Tiếng cười vụt tắt, lão nhân quay phắt lại, ánh mắt như hai luồng điện lạnh soi thẳng vào mặt Cốc Mộng Viễn, hồi lâu mới lạnh lùng nói :

- Người trẻ tuổi là phải thẳng thắn, muốn nói là nói, muốn làm là làm, nếu tiểu tử ngươi mà hỏi lão phu sớm hơn thì đỡ tốn công mất sức biết mấy…

Ngưng chốc lát, cười hăng hắc nói tiếp :

- Tiểu tử, ngươi tức giận phải không? Con người lão phu rất ghét những kẻ câu nệ quá đáng, nếu ngươi thích như vậy thì chúng ta chẳng có gì để nói cả.

Cốc Mộng Viễn chẳng ngờ vừa mở miệng là đã giáo huấn mình, khiến chàng dở khóc dở cười, bất giác đứng thừ ra tại chỗ.

Lão nhân áo vàng thấy vậy ha hả cười to :

- Tiểu tử, tuổi còn trẻ mà nghĩ vớ vẩn gì thế hả? Nếu lão phu mà có ác ý thì cái mạng bé nhỏ của ngươi còn giữ được chăng?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác rúng động cõi lòng, buột miệng nói :

- Đa tạ lão trượng đã có lòng chỉ giáo.

Lão nhân áo vàng nhướng mày cười :

- Khuôn phép quá! Theo lão phu thấy, tiểu tử ngươi chẳng làm nên tích sự gì đâu Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Tại hạ có làm nên tích sự gì hay không, đâu liên quan đến lão trượng, có điều là việc tại hạ thỉnh giáo lão trượng, sao lão trượng không chịu trả lời.

- Việc gì?

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Lão rõ thật chóng quên.

Nhưng ngoài mặt lại cười nói :

- Lão trượng đã làm gì Thẩm Tam Thắng rồi?

Lão nhân áo vàng trố mắt :

- Thẩm Tam Thắng ư? Ai là Thẩm Tam Thắng?

Cốc Mộng Viễn thầm mắng lão già này thật khéo vờ vĩnh, lạnh lùng nói :

- Lão trượng quên vị lão nhân trọc đầu mà lão trượng đã vác đi ở Túy Liễu trang rồi sao?

Lão nhân áo vàng cười :

- Nhãn lực ngươi khá lắm.

Cốc Mộng Viễn sầm mặt :

- Vì sao lão trượng cứ không chịu trả lời câu hỏi của tại hạ?

- Lão trọc đầu ấy là Thẩm Tam Thắng ư?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Lão trượng không biết lão nhân gia ấy sao?

Lão nhân áo vàng tức giận :

- Biết thì làm gì lão phu phải chối?

- Lão trượng đã không biết Thẩm Tam Thắng, sao lại bắt mang đi.

Lão nhân áo vàng cười phá lên :

- Vì y là tay sai của Thiên Ma giáo, nên lão phu phải trừ hại cho võ lâm.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Lão trượng không biết ông ta là Thẩm Tam Thắng thật ư?

Lão nhân áo vàng cười khảy :

- Thẩm Tam Thắng khi xưa ngang danh với Tứ Phương Đại Hiệp, là một nhân vật anh hùng dường nào, sao lại tự cam hạ tiện, làm tay sai cho nữ ma đầu chứ?

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Tại hạ nói thật, ông ấy đúng là Thẩm Tam Thắng.

Lão nhân áo vàng cười hắc hắc :

- Tiểu tử quan hệ thế nào với y?

- Bình thủy chi giao, cùng nhau đến đây…

- Nói láo.

Cốc Mộng Viễn giật mình thầm nhủ :

- Lão nhân áo vàng này thật không đơn giản.

Liền vội nói :

- Nhưng Thẩm lão quen biết với trưởng bối tại hạ.

Lão nhân áo vàng cười :

- Vậy mới phải chứ.

Nhưng bỗng lại sa sầm mặt nói :

- Tiểu tử ngươi cũng là thủ hạ của nữ ma đầu kia ư?

Cốc Mộng Viễn phì cười :

- Y thị mà xứng đáng ư? Lão trượng xem thường tại hạ rồi đó.

- Hay nhỉ! Ngươi không phải là người trong Thiên Ma giáo, tại sao lại muốn cứu Thẩm Tam Thắng?

Cốc Mộng Viễn thắc mắc thầm nhủ :

- Lão nhân này thật mâu thuẫn, qua câu nói này, rõ ràng là lão biết Thẩm Tam Thắng mà lại giả vờ không biết, phải chăng lão có âm mưu gì khác?

Cốc Mộng Viễn nghĩ vậy, hết sức lo lắng, không chừng Thẩm Tam Thắng đã táng mạng trong tay lão nhân này rồi, bất giác trừng mắt lớn tiếng nói :

- Lão đã sát hại Thẩm Tam Thắng rồi phải không?

Lão nhân áo vàng nhếch môi cười :

- Tiểu tử ngươi đừng lo, lão phu không bao giờ sát hại một kẻ không có khả năng hoàn thủ đâu.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy mới yên tâm, lại hỏi :

- Vậy Thẩm tiền bối hiện ở đâu?

Lão nhân áo vàng không đáp mà lại cười quái dị hỏi :

- Tiểu tử, danh tánh ngươi là gì?

Cốc Mộng Viễn thật hết sức tức giận, nhưng lại không phát tác được, hằn học đáp :

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài.

Lão nhân áo vàng gật đầu :

- Không xấu… tên đặt không xấu.

Ngẫm nghĩ chốc lát, bỗng cười bí ẩn hỏi :

- Tiểu tử, phụ thân ngươi là Tổng đốc Cốc Thiên Dân phải không?

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Vâng… Sao lão trượng biết xuất thân của tại hạ?

Lão nhân áo vàng cười :

- Gia gia ngươi là Cốc Dương chứ gì?

Cốc Mộng Viễn càng thêm kinh ngạc :

- Lão trượng… sao biết rõ gia đình tại hạ thế này?

- Lệnh tổ Cốc Dương oanh liệt một trong Tứ Phương Đại Hiệp, lệnh tôn Cốc Thiên Dân chẳng những chức cao tước hiển, mà còn cần chính thương dân, bia miệng tán dương, người trong thiên hạ không biết sao được?

Cốc Mộng Viễn cảm kích vòng tay xá dài :

- Đa tạ lão trượng đã ngợi khen, tại hạ xin thay mặt gia tô và phát giác chân thành cảm tạ.

Lão nhân áo vàng xua tay :

- Miễn đi thôi.

Đoạn lại nhướng mày, cười nói :

- Tiểu tử, ngươi muốn biết về sự an nguy của lão trọc đầu kia nữa không?

- Xin lão trượng cho biết… tại hạ cảm kích bất tận.

- Lão phu không cần ngươi cảm kích, mà chỉ có một điều kiện thôi.

- Xin lão trượng cứ nói, chỉ cần tại hạ đủ khả năng, quyết chẳng từ chối.

Lão nhân áo vàng cười :

- Đương nhiên là ngươi có đủ khả năng, lão phu chỉ muốn thử võ công của ngươi, để xem có xứng đáng là hậu duệ của Tứ Phương Đại Hiệp hay không?

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lão trượng định động thủ tỉ thí với tại hạ ư?

Lão nhân áo vàng nhướng mày :

- Sao? Không dám ư?

Cốc Mộng Viễn hào khí ngút trời cười :

- Chẳng phải không dám, mà là không nên.

Lão nhân áo vàng ngạc nhiên :

- Vì sao lại không nên?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão trượng tuổi cao thế này, đáng kể được là trưởng bối của tại hạ, nếu trong lúc động thủ bất cẩn gây thương tổn cho lão trượng, tại hạ yên tâm sao được?

Lão nhân áo vàng ánh mắt rực lên :

- Tiểu tử thật rõ ngông cuồng.

Đoạn ha hả cười to ba tiếng, nói tiếp :

- Tiểu tử, dưới tay lão phu trong mười chiêu mà ngươi không bại, chẳng những lão phu sẽ cho biết Thẩm Tam Thắng ở đâu, mà còn lập tức trở về Đông Hải ngay.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vậy thì tại hạ cung kính không bằng tùng mệnh.

Nhưng vừa nói xong, chàng chợt động tâm, câu "lập tức trở về Đông Hải ngay" của lão nhân đã khiến chàng sinh nghi, vội lại nói :

- Lão trượng, tại hạ cũng có một thỉnh cầu, chẳng hay lão trượng chấp nhận không?

- Ngươi rõ thật lắm trò.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo lão trượng tôn tánh đại danh?

Lão nhân áo vàng ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi muốn hỏi danh hiệu lão phu ư?

- Đó là lẽ phải thôi.

Lão nhân áo vàng lạnh lùng :

- Không cần, lão phu không bao giờ tự báo danh hiệu, nên tiểu tử ngươi đủ thông minh, rồi đây ngươi sẽ tự nghĩ ra được lão phu là ai.

Ngưng chốc lát, lão nhân lại cười hòa hoãn :

- Tiểu tử, đừng lôi thôi nữa, xuất thủ đi.

Cốc Mộng Viễn mày kiếm nhướng động liên hồi ra chiều do dự, song thấy lão nhân tươi cười, bèn ôm quyền cười nói :

- Vãn bối xin tuân mệnh.

Đoạn lùi sau ba bước, hai tay buông thõng, mắt chằm chặp nhìn vào lão nhân, từ từ điều hòa chân khí, đoạn với một tay dựng đứng, nói :

- Lão trượng xin hãy cẩn thận.

Dứt lời chưởng thức như đao, chênh chếch bổ ra.

Cách thức xuất chưởng của chàng chẳng những kỳ lạ mà còn trông rất nhẹ nhàng, không hề thấy lực đạo, cho dù đánh trúng cũng chưa chắc gây thương tổn cho đối phương.

Nhưng sự thật không đơn giản như vậy, lão nhân áo vàng vừa thấy cách thức xuất chưởng của Cốc Mộng Viễn lập tức biến sắc mặt và ánh mắt khinh thường cũng liền tan biến.

Chưởng lực của Cốc Mộng Viễn từ từ ập đến, lão nhân áo vàng vẻ mặt nghiêm nặng chắp hai tay vào nhau chờ đợi, khi chưởng lực của Cốc Mộng Viễn như cơn gió nhẹ đến gần, lão nhân áo vàng mới vung song chưởng ra đón tiếp.

Khi chưởng lực của lão nhân áo vàng phát ra, mới thấy rõ chưởng lực của Cốc Mộng Viễn đã hàm chứa sức mạnh ngàn cân.

Chưởng lực đôi bên va chạm nhau, lập tức vang lên một tiếng nổ rền rĩ.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười nói :

- Lão trượng chưởng lực khá lắm.

Chàng đã thử ra chưởng lực đối phương vô cùng hùng hậu, đây là lần đầu tiên chàng mới gặp kể từ khi xuất đạo đến nay, bất giác lòng hết sức khâm phục, và quyết định không tỉ đấu nội lực nữa.

Thế là chàng vụt xoay người, hai tay vùng lên, lao tới nhanh như chớp tấn công lão nhân áo vàng.

Lão nhân áo vàng ha hả cười to :

- Tiểu tử, lão phu thật không ngờ ngươi lại là truyền hân Không Linh Luyện Sĩ Cát Hàn.

Đồng thời tay áo phất liên hồi, hóa giải ngay bảy chưởng của Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn liên tiếp tung ra bảy chưởng vô hiệu, lòng hết sức kinh hãi, hào khí bừng dậy, buông tiếng huýt dài, chưởng thế đột biến thoạt cao thoạt thấp, lúc trên lúc dưới, bỗng trước bỗng sau, chợt trái chợt phải, khi hư khi thực, hệt như một màn đen vây quanh lão nhân áo vàng.

Lão nhân áo vàng buông tiếng cười quái dị, thi triển thân pháp di chuyển theo bóng người và thế chưởng của Cốc Mộng Viễn.

Lão nhân áo vàng rất ít khi xuất chưởng hoàn kích, nhưng mỗi lần đã xuất chưởng đều heết sức khéo léo hóa giải chưởng lực của Cốc Mộng Viễn.

Trong thoáng chốc, hai người đã trao đổi nhau hơn bốn mươi chiêu.

Lão nhân áo vàng bỗng cười to nói :

- Tiểu tử, ngươi đã luyện pho Không Linh chưởng pháp này đến mức thuần thuộc như vậy, quả là đáng mừng, nếu không phải lão phu, kẻ khác thật khó ứng phó nổi.

Lão nhân vừa dứt lời, Cốc Mộng Viễn buông tiếng huýt dài, thu chưởng thoái lui.

Chàng ôm quyền cười nói :

- Lão nhân gia là Tà Hiệp Chân Cửu, chủ nhân Tuyền Kỳ đảo ở Đông Hải phải không?

Lão nhân áo vàng lòng thầm khen thiếu niên này quả thật thông tuệ, cười nói :

- Tiểu tử, ngươi nhãn lực khá đấy.

- Khắp thiên hạ ngoại trừ lão tiền bối, ai có thể phát huy uy lực Phá Tâm chưởng đến mức chí cao như thế.

- Tà Hiệp Chân Cửu cười :

- Không Linh chưởng Pháp của ngươi cũng đâu có kém.

Cốc Mộng Viễn cười hổ thẹn :

- Đây là lần đầu tiên kể từ khi hạ sơn vãn bối mới thi triển pho chưởng pháp này, nên có vài chỗ biến hóa tinh diệu, vãn bối vẫn chưa lĩnh hội hết.

Tà Hiệp Cửu Chân đanh mắt :

- Ngươi cho là Không Linh chưởng Pháp chắc chắn thắng Phá Tâm chưởng được ư?

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Theo lời gia sư…

Tà Hiệp Cửu Chân hét to :

- Có phải Cát lão nhân không?

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Tà Hiệp, chàng biết lão nhân này chẳng những là trưởng bối thế giao của mình mà còn là ngoại tổ phụ của Cổ Hoàn Bạch, nói ra sự thật cũng chẳng hề gì, bèn thấp giọng nói :

- Gia sư chính là Cát lão nhân, nhưng từ khi ở ẩn đã đổi lại là Tử Trúc Liên Trung Khách, danh hiệu Không Linh Luyện Sĩ đã không dùng từ lâu rồi.

Tà Hiệp Cửu Chân ngạc nhiên :

- Vì sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Gia sư đã chán ngán thế thái nhân tình, quyết lòng quy ẩn, nên muốn quên đi tất cả những gì trong quá khứ.

- Người đại trí như Cát lão mà cũng câu nệ hình thức ư? Điều ấy…

Bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Hai chữ danh lợi thật là hại người…

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Gia sư không phải vì hai chữ danh lợi, chuyện khi xưa gia sư đã không còn bận tâm từ lâu rồi, lão tiền bối hiểu lầm gia sư.

Tà Hiệp Chân Cửu mỉm cười :

- Tiểu tử, ngươi có biết chuyện giữa lệnh sư với Vô Ảnh lão nhân không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Biết.

- Lệnh sư rộng lượng, có thể quên chuyện khi xưa, nhưng Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng chưa chắc đã quên được.

- Kỳ hạn bảy mươi năm qua đã qua, vãn bối nghĩ Hạ lão nhân có lẽ cũng…

- Cũng chưa biết chừng, chiêu Hạ lão nhân thua Cát lão nhân nghe đâu rất là không đáng, nên lão phu tin rằng Cát lão nhân chẳng dễ gì quên.

- Nhưng cho dù Hạ lão nhân muốn thực hiện lời ước hẹn ấy, gia sư cũng không chấp nhận.

Tà Hiệp Chân Cửu đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Lão phu tin là vậy.

Bỗng nghiêm mặt nói :

- Chuyện của lệnh sư, chúng ta không cần bàn đến nữa, có điều là chân lực hàm chứa trong chưởng thứ nhất của ngươi khi nãy rất giống thần công của một vị thân hữu lão phu…

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời :

- Lão trượng muốn nói Thiên Chấn thần công phải không?

Tà Hiệp Chân Cửu trố mắt :

- Phải, ngươi đã từng học võ công với Độn Hình Tẩu Khúc Trực Sinh ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Võ công của vãn bối đa số là do năm vị sư huynh truyền thụ.

Tà Hiệp Chân Cửu sửng sốt :

- Năm vị sư huynh? Ý ngươi nói là Khúc Trực Sinh là một trong số năm vị sư huynh của ngươi ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng vậy!

Tà Hiệp Chân Cửu chau mày :

- Còn bốn vị kia?

- Vãn bối nói ra, hẳn là lão trượng biết cả.

Tà Hiệp Chân Cửu nóng ruột giục :

- Nói mau đi!

- Năm vị sư huynh của vãn bối hiện nay đã hợp xưng là Linh Nhai ngũ lão, ngoài Khúc lão, bốn vị kia là Trường Lạc Tẩu Khương Thái…

- Có phải là chủ nhân Ái Thạch lâu ở Ngọc Ảnh phong Đại Tuyết sơn không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng.

Chàng mỉm cười nhìn Tà Hiệp Chân Cửu, nói tiếp :

- Vị thứ ba là Kỵ Kình Tẩu Quy Mộng…

Tà Hiệp Chân Cửu cười to :

- Bạn già rồi. Vô Nhân đảo chủ chính là láng giềng của lão phu.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vị thứ tư là Bảo Kiếm Đạn Quán Khách Triển Ngọc Thành.

Tà Hiệp Chân Cửu ngạc nhiên :

- Lão già ấy cũng là sư huynh của ngươi ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vị thứ năm là Vân Sơn Bố Y Hầu Hạ Chi Dương.

Tà Hiệp Chân Cửu nghe đến đây, thừ ra tại chỗ, ông chẳng hiểu vì sao năm vị cao nhân danh lừng võ lâm hồi sáu mươi năm trước này lại quy tụ ở một nơi vậy? Hơn nữa lại trở thành sư huynh của Cốc Mộng Viễn.

Tà Hiệp Chân Cửu kinh ngạc buột miệng nói :

- Năm lão già ấy đều đã trở thành sư huynh của ngươi, vậy thi họ đã bái làm môn hạ của Không Linh Luyện Sĩ Cát Hàn lão nhân rồi sao?

- Đúng vậy.

Tà Hiệp thở dài :

- Cát lão nhân thật là thần kỳ đến khôn lường.

Cốc Mộng Viễn không biết nhiều về quá khứ của năm vị sư huynh, chỉ biết trước khi bái sư, họ đều đã có võ công rất cao và danh vọng lẫy lừng mà thôi.

Lúc này vừa nghe Tà Hiệp nói vậy, liền buộc miệng cười nói :

- Đó cũng đâu có gì lạ, người đã có võ công rồi mới đầu sư cũng có rất nhiều.

Tà Hiệp đảo mắt cười :

- Có lẽ ngươi chẳng biết nhiều về năm vị sư huynh của ngươi phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối quả là chưa từng hỏi bao giờ.

- Năm vị sư huynh của ngươi khi xưa đều là những nước lừng danh trong võ lâm.

- Vãn bối cũng có nghe người nói đến.

- Ngươi có nghe nói về nhân cách của họ chưa?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Chưa. Nhưng qua thời gian mấy năm sớm tối cận kề, vãn bối nhận thấy năm vị sư huynh khi xưa hẳn là nhân vật chính phái.

Tà Hiệp nghe vậy ha hả cười to.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiền bối sao vô cớ lại cười?

Tà Hiệp nghiêm giọng :

- Người đã nói hoàn toàn trái ngược.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Hoàn toàn trái ngược ư? Chả lẽ năm vị sư huynh của vãn bối lại là kẻ ác sao?

Tà Hiệp lắc đầu :

- Không phải vậy.

Cốc Mộng Viễn thắc mắc không hiểu :

- Lão phu là kẻ ác, sao bảo là...

Tà Hiệp cười ngắt lời :

- Năm vị sư huynh của ngươi đều là nhân vật giữa chính và tà.

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười :

- Thảo nào lão tiền bối quen biết họ...

Chàng bỗng nhướng mày lớn tiếng hỏi :

- Lão tiền bối khi xưa thuộc chính hay tà vậy?

Tà Hiệp không ngờ Cốc Mộng Viễn lại hỏi vậy, nhất thời hết sức khó xử, đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn lặng thinh. Bởi lẽ, chính ông cũng không biết mình là tà hay chính.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, hiểu ý cười nói :

- Lão tiền bối hẳn là giống như năm vị sư huynh của vãn bối phải không?

Tà Hiệp gượng cười :

- Tiểu tử ngươi thật là thông minh.

Ngưng chốc lát, trầm giọng nói tiếp :

- Tiểu tử, năm vị sư huynh của ngươi khi xưa chẳng những không lệ thuộc vào bất kỳ môn phái nào, mà cá tính mỗi người đều cực kỳ quái dị, nếu lão phu đáng nhận một chữ "tà" thì họ đáng nhận lãnh mười chữ "tà" và "quái"…

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Văn bối quả thực khó thể tin nổi.

Tà Hiệp cười :

- Đó mới chính là nguyên nhân mà lão phu đã cho Cát lão là thần kỳ đấy. Thử nghĩ xem, năm quái kiệt kiêu ngạo phóng túng như vậy mà lại bái làm môn hạ Cát lão nhân…

Bỗng nhướng mày hỏi :

- Lệnh sư có ở cùng nơi với họ không?

- Sớm tối bên nhau, hết sức vui vầy.

- Đều ở Tử Trúc lâm Phổ Đà phải không?

- Gia sư dưỡng tâm trong Tử Trúc lâm, còn năm vị sư huynh thì tu tính trong Linh Nhai động.

- À… thảo nào mà họ tự xưng là Linh Nhai ngũ lão.

Tà Hiệp ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Lúc Cát lão thu phục năm vị quái kiệt ấy hẳn là hào hứng thú vị.

- Văn bối cũng đoán là như vậy.

Tà Hiệp thở dài :

- Nhưng rất tiếc là lệnh sư không chịu nói ra.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Lão tiền bối, mười chiêu cam kết kể như thông qua rồi phải không?

Tà Hiệp ha hả cười :

- Lẽ đương nhiên.

- Lão tiền bối có thể cho biết Thẩm Tam Thắng hiện ở đâu rồi chứ?

Tà Hiệp đảo mắt :

- Lão phu đã đưa y về trang rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Vậy sao văn bối không tìm thấy?

Tà Hiệp cười :

- Ở trên lầu nhà chứa củi, sao ngươi tìm thấy được?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Lão tiền bối có thù hằn gì với Thẩm Tam Thắng ư?

Tà Hiệp lắc đầu :

- Không.

- Lão tiền bối quen biết Thẩm Tam Thắng chứ?

Tà Hiệp cười :

- Bằng hữu nhiều năm rồi.

Cốc Mộng Viễn càng lúc càng không hiểu dụng ý của Tà Hiệp, lại thắc mắc hỏi :

- Vậy sao lão tiền bối lại chế ngự huyệt đạo của ông ấy?

Tà Hiệp cười quái dị :

- Lão phu vì lẽ gì lại mang danh Tà Hiệp, ngươi nghĩ không ra ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối ngu xuẩn…

Chàng chẳng phải ngu xuẩn gì, mà là nhận thấy Tà Hiệp đã đùa cợt thái quái.

Tà Hiệp cười khảy :

- Bạn già với nhau nếu muốn tỏ ra thân thiết là phải đùa cợt như vậy.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy lắc đầu liên hồi.

Tà Hiệp cũng cười quái dị liên hồi.

Cốc Mộng Viễn chợt động tâm hỏi :

- Lão tiền bối phải chăng có một ngoại tôn…

Tà Hiệp ngưng cười ngạc nhiên hỏi :

- Ai?

- Cổ Hoàn Bạch.

Tà Hiệp ngẩn người, lòng thầm lặp lại :

- Cổ Hoàn Bạch…. Cổ Hoàn Bạch… Ai là Cổ…

Bỗng cười nói :

- Có. Có. Tiểu tử ấy tinh nghịch lắm phải không?

Thì ra Tà Hiệp đã nghĩ ra Cổ Hoàn Bạch chính là Chân Dật Lan.

Cốc Mộng Viễn hớn hở nói :

- Vãn bối với Cổ huynh đệ tình như thủ túc, cho nên…

Chàng bỗng co chân quỳ xuống, dập đầu lạy, nói tiếp :

- Vãn bối phải gọi lão tiền bối là gia gia mới đúng.

Tà Hiệp chẳng rõ vui hay buồn, cười nói :

- Miễn đi thôi! Lão phu rất ghét cái trò này, ngươi đừng gọi là gia gia thì hơn.

Cốc Mộng Viễn đứng lên cười :

- Vậy thì vãn bối vẫn gọi là lão tiền bối cũng được.

- Tùy ngươi.

Cốc Mộng Viễn chưa nhận ra tâm thần mâu thuẫn của Tà Hiệp, cười nói :

- Lão tiền bối đột nhiên vào Trung Nguyên vì việc gì vậy?

- Còn gì khác hơn là ả nha…

Người ngưng lời, cười nói tiếp :

- Lão phu nghe bọn nha hoàn báo lại là tên tiểu tử Cổ Hoàn Bạch đã bỏ đi một mình, lão phu không yên tâm nên mới đuổi theo, và…

Tà Hiệp cười bí ẩn :

- Tình cờ lão phu đã cứu được mấy vị rất có tiếng tăm trong võ lâm.

Cốc Mộng Viễn giật mình :

- Lão tiền bối đã cứu ai vậy?

- Bốn vị Chưởng môn nhân.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Lão tiền bối thật là công đức vô lượng. Ôi, vãn bối với Cổ huynh đệ chính vì cứu họ mới vượt ngàn dặm đuổi theo đến đây…

Tà Hiệp cười tiếp lời :

- Giờ thì không cần nhọc tâm nữa rồi.

- Vâng, vâng. Chúng ta hãy đến báo với Cổ huynh đệ…

Tà Hiệp cười ha hả :

- Đừng vội, lão phu dẫn người đến gặp bốn vị Chưởng môn nhân và ông cháu họ Sài trước, thế nào?

Đoạn nắm lấy tay Cốc Mộng Viễn khẽ cười tiếp :

- Tiểu tử, cô cháu gái Sài Kiệt nhớ ngươi lắm đấy.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, vội nói :

- Đó là nàng ta tự chuốc khổ vào thân, vãn bối lòng sớm đã…

Chàng bỗng cảm thấy khó thể thốt ra câu nói: “Lòng sớm đã có hồng nhan tri kỷ”, nhưng Tà Hiệp nghe vậy liền biến sắc, đột nhiên năm ngón tay siết mạnh, Cốc Mộng Viễn liền tức cảm thấy toàn thân rã rời tê dại, không còn sức kháng cự nữa.

Tà Hiệp cười khảy lẩm bẩm :

- Lão phu phải hỏi ngươi cho rõ ràng mới được.

Xem tiếp hồi 23 Độn Long bảo quần hiệp thất tung

23. Hồi 23 Độn Long Bảo Quần Hiệp Thất Tung

Cốc Mộng Viễn tuy huyệt đạo bị khống chế, nhưng lòng hiểu rất rõ, lúc này chàng đã nhận thấy vị Tà Hiệp này quả đúng là đầy tà khí.

Tà Hiệp vừa phóng đi vừa làu bàu :

- Tiểu tử, lão phu quyết phải giữ chắc lấy ngươi mới được… Hừ, nếu không… lão phu phải trừ khử một người kia… để cho ngươi cả đời không…

Cốc Mộng Viễn không hiểu vì sao Tà Hiệp lại làu bàu như vậy, nhưng chàng phỏng đoán có lẽ vì việc này liên quan đến mình, Cổ Hoàn Bạch và Sài Thanh Bình.

Hay là Tà Hiệp định cưới Sài Thanh Bình cho Cổ Hoàn Bạch?

Nhưng… lại sợ mình đứng giữa cản trở…

Cốc Mộng Viễn nghĩ đến đó, Tà Hiệp đã đi vào Duyệt Lai khách điếm :

- Tiểu tử, ngươi hãy ngoan ngoãn ở đây mà ngủ nửa ngày.

Cốc Mộng Viễn bị Tà Hiệp ném lên trên giường, khiến vai trái chàng đau nhói, nhưng lại không lên tiếng được, thật là hết sức khổ sở, chỉ biết trừng to mắt ra mà nhìn Tà Hiệp.

Tà Hiệp thấy vậy cười to nói :

- Tiểu tử đau lắm phải không? Lão phu có việc phải ra ngoài thành, nếu không điểm thêm một đại huyệt của ngươi, e rằng ngươi không chờ lão phu về đến là đã xông mở huyệt đạo trốn đi mất rồi.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, chỉ biết thầm kêu khổ mà thôi.

Thế là Tà Hiệp hai tay vung ra điểm vào hai huyệt Dũng Tuyền của Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn trơ mắt nhìn Tà Hiệp Chân Cửu bỏ đ, đành nàm trên giường vận công xông huyệt.

Nếu không nhờ Tà Hiệp Chân Cửu sợ hạ thủ quá nặng khiến Cốc Mộng Viễn thọ thương, người có công lực như Tà Hiệp mà điểm vào trọng huyệt, Cốc Mộng Viễn còn phải phí sức nhiều hơn nữa.

Thế rồi Cốc Mộng Viễn chưa đầy hai giờ sau đã xông mở được huyệt đạo, âm thầm rời khỏi khách điếm.

Nào ngờ chàng vừa ra đến ngoài cửa khách điếm thì gặp nhóm người Tà Hiệp đi đến.

Đồng thời điều khiến chàng kinh ngạc hơn hết là Cổ Hoàn Bạch lại là phận nữ nhi.

Điều phát hiện ấy đã khiến Cốc Mộng Viễn lòng xao động dữ dội, thảo nào Cổ Hoàn Bạch luôn bộc lộ dáng vẻ phụ nữ, trên người luôn tỏa hương nhẹ lan như xạ…

Cốc Mộng Viễn suy đoán, Cổ Hoàn Bạch bỗng nhiên khôi phục thân phận nữ nhi hẳn là có nguyên nhân gì trọng đại, chẳng hạn như gặp biến cố to lớn.

Nhưng lòng chàng lúc này có một điều thắc mắc, vị Cổ Hoàn Bạch nữ cải nam trang này thật ra là ai?

Nàng với Tà Hiệp…

Cốc Mộng Viễn bàng hoàng, hay nàng chính là tôn nữ nhi của Tà Hiệp.

Nếu đúng vậy, e rằng việc này lại càng thêm rắc rối hơn.

Lúc này nhóm Tà Hiệp bốn người lại vội vã trở ra, hiển nhiên là đã phát hiện chàng biến mất rồi.

Cốc Mộng Viễn nhìn bốn người vội vã đi khỏi, thầm nhủ :

- Trong thời gian ngắn chắc chắn họ chưa quay trở lại đây…

Chàng ngước lên nhìn sắc trời, sải bước đi tới, vào một tửu điếm ăn uống no nê, sau đó ngang nhiên trở về Duyệt Lai khách điếm.

Chàng ghĩ để cho Tà Hiệp kinh ngạc một phen hẳn là hết sức thú vị.

Đến chiều, người đầu tiên trở về là Cổ Hoàn Bạch.

Khi nàng phát hiện Cốc Mộng Viễn đang ngồi trên giường trong phòng điều tức, thật hết sức kinh ngạc lẫn vui mừng, nắm lấy vai Cốc Mộng Viễn ré lên :

- Cốc đại ca thật khiến tiểu muội lo chết đi được.

Cốc Mộng Viễn chầm chậm mở mát ra, khi ánh mắt chạm vào gương mặt xinh đẹp như hoa của Cổ Hoàn Bạch bất giác rúng động tâm thần.

Nàng rất đẹp, mặc dù không kiều diễm bằng Tần Linh Sương.

Nhưng nét ngây thơ hồn nhiên của nàng lại hơn hẳn Tần Linh Sương.

Trong khoảnh khắc này chàng không sao so sánh nội tâm của hai nàng, nhưng chàng có cảm giác băn khoăn đau khổ.

- Huynh đệ… à không, hiền muội là tôn nữ nhi của Chân lão tiền bối phải không?

Hiền muội đã lừa dối ngu huynh bấy lâu nay, còn chưa chịu cho ngu huynh biết danh tánh ư?

Chân Dật Lan cười :

- Tiểu muội là Chân Dật Lan, gia gia gọi tiểu muội là Lan nhi.

Nàng nhoẻn cười nói tiếp :

- Tiểu muội trước đây chẳng thể không dùng tên giả, đại ca không trách tiểu muội được chăng?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Chân Dật Lan, tên đẹp lắm.

Chàng bỗng lại lắc đầu nói :

- Lan muội, ngu huynh không hề trách tiểu muội…

Chân Dật Lan thoáng chau mày :

- Đại ca gọi tiểu muội là Lan nhi được không? Gọi Lan muội nghe kỳ khôi quá.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Được, vậy thì từ nay ngu huynh sẽ gọi là Lan nhi.

Chân Dật Lan lắc đầu cười :

- Lẽ ra là phải gọi như vậy mà. À! Đại ca, gia gia đã điểm nhiều huyệt đạo thế kia, sao mà đại ca lại thoát đi được vậy?

Cốc Mộng Viễn cười phá lên :

- Nếu chẳng phải không phòng bị chưa chắc lệnh tổ đã điểm được huyệt đạo của ngu huynh. Nhưng có điều là lệnh tổ hạ thủ rất nhẹ, ngu huynh chỉ mất hai giờ là đã tự xông mở được.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Đại ca tài quá.

Nàng vừa dứt lời, bên ngoài đã vang lên tiếng Thẩm Tam Thắng cười nói :

- Lan cô nương nói chuyện với ai mà vui quá vậy?

Vừa bước vào phòng, Thẩm Tam Thắng thoáng ngẩn người, đoạn cười to nói :

- Cốc lão đệ thật là thần xuất quỷ mạt.

Cốc Mộng Viễn cười, phóng xuống giường nói :

- Thẩm lão tiền bối không bị kinh hãi chứ?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Chân lão nhi đã đùa với lão phu một vố chẳng nhỏ, nằm trên mặt đất một lúc, xương cốt ê ẩm, còn kinh hãi thì không.

Cốc Mộng Viễn chưa kịp đáp lời, Chân Dật Lan đã tranh trước nói :

- Gia gia xưa nay hay bỡn cợt người khác, Thẩm lão không biết sao?

Thẩm Tam Thắng cười nhăn nhúm :

- Biết chứ! Nhưng không ngờ Chân lão tà lại nhắm vào lão phu.

Thẩm Tam Thắng vừa dứt lời, Cốc Quân Lan từ ngoài đi vào.

Chân Dật Lan đứng phắt dậy, chạy ra đón Cốc Quân Lan nói :

- Cô cô, Cốc đại ca đã về rồi.

Đoạn ngoảnh lại nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca, đến gặp cô cô mau.

Cốc Mộng Viễn cười tủm tỉm tiến tới, co chân quỳ xuống, nhưng vừa gọi được tiếng :

- Cô cô…

Đã nén không được, nước mắt dâng ngập bờ mi.

Cốc Quân Lan đưa tay vuốt đầu chàng, vẻ khích động trong mắt còn sâu đậm hơn Cốc Mộng Viễn, bàn tay bà run run, tiếng nói khản đục :

- Viễn nhi… Phụ thân có khỏe không? Cô cô đã mười mấy năm không gặp rồi.

Cốc Mộng Viễn khẽ đáp :

- Phụ mẫu đều khỏe cả, hai vị lão nhân gia rất nhớ cô cô, nên phụ thân bảo Viễn nhi vào giang hồ để dò la tung tích cô cô, mời cô cô về nhà.

Cốc Quân Lan cười não nề :

- Tâm ý của đại ca, cô cô đành tâm lĩnh thôi.

Đoạn rụt tay về, lau nước mắt nói tiếp :

- Viễn nhi hãy đứng lên.

Cốc Mộng Viễn vâng lời đứng lên, Chân Dật Lan thật khôn khéo, dìu Cốc Quân Lan ngồi lên giường, đoạn mới quay sang Cốc Mộng Viễn nhoẻn cười nói :

- Đại ca đã tròn tâm nguyện lẽ ra phải vui mừng mới phải, hãy nhìn mình nước mắt ràn rụa thế kia, sẽ làm cô cô giận đấy.

Cốc Mộng Viễn vội đưa tay lau nước mắt, cười nói :

- Lan nhi nói rất đúng.

Đoạn tiến tới hai bước, đứng trước giường nói :

- Cô cô có đi Vân Nam không?

- Không, Viễn nhi, phụ thân ngươi tìm cô cô có việc gì quan trọng ư?

- Phụ thân bảo Viễn nhi phải tìm bằng được cô cô, và bảo cô cô nhất định phải về, có phải có việc quan trọng hay không thì phụ thân không đề cập đến.

Cốc Quân Lan thoáng ngẫm nghĩ :

- Đại ca hẳn là có thâm ý…

Bà bỗng chau chặt mày, lớn tiếng hỏi :

- Viễn nhi, khi phụ thân bảo ngươi xuất đạo giang hồ, trong phủ có khách nào đặc biệt hoặc người lạ đến không?

- Phụ thân có rất nhiều bằng hữu trong quan trường và địa phương, điệt nhi không chú ý đến.

Cốc Quân Lan cười :

- Cô cô không phải nói về những bằng hữu ấy… Ngươi thử nghĩ kỹ lại xem.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng nói :

- Cô cô không nhắc thì điệt nhi đã quên mất.

- Có khách đặc biệt phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng. Trước khi điệt nhi rời khỏi nhà, dường như có một vị lão ni cô đến.

Cốc Quân Lan toàn thân rúng động, nhưng ngoài mặt vẫn điềm nhiên mỉm cười nói :

- Lão ni cô ấy tóc đều bạc, dáng người thấp bé, nhưng sắc mặt rất hồng hào, hệt như thiếu nữ phải không?

- Đúng rồi. Cô cô quen biết bà ấy ư?

Cốc Quân Lan gật đầu cười ảo não :

- Phải, cô cô quen biết bà ấy.

Bà bỗng trầm tư hồi lâu, đoạn ngẩng lên thở dài nói :

- Cô cô phải trở về phủ một chuyến mới được.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Cô cô định về nhà thật ư?

- Phải… Ngươi hãy ở lại đây.

Cốc Quân Lan bước xuống giường, quay sang Thẩm Tam Thắng ôm quyền nói :

- Thẩm lão, Mộng Viễn tuổi trẻ, lịch duyệt không đủ, sau khi vãn bối trở về Vân Nam, những mong lão tiền bối trông nom giúp đỡ Mộng Viễn giùm cho, vãn bối vô vàn cảm kích.

Lại quay sang Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi, hãy trông chừng Cốc đại ca, đừng để cho y gây thù kết oán quá nhiều.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy lòng rúng động dữ dội, như là cô cô lập tức bỏ đi vậy, chàng nghe lòng quyến luyến khôn tả.

Chân Dật Lan đỏ mặt nói :

- Lan nhi biết rồi.

Cốc Quân Lan bấy giờ mới quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Viễn nhi, hãy hết sức thận trọng giữ mình, chốn giang hồ phong ba hiểm ác, giới võ lâm lắm kẻ gian trá, nếu không cẩn thận sẽ luôn gặp nguy cơ… Ôi! Cô cô phen này về nhà, có lẽ sẽ không bước chân vào chốn giang hồ nữa, mọi sự đều phải cậy vào bản thân ngươi thôi.

Cốc Mộng Viễn lòng hết sức xúc động, mắt ngấn lệ nói :

- Điệt nhi nhớ lời dặn bảo của cô cô rồi.

Chàng bỗng nhướng mày nói tiếp :

- Cô cô không chờ Tà Hiệp trở về sao?

Cốc Quân Lan lắc đầu :

- Không cần. Khi nào gặp Quy đại hiệp, hãy thay cô cô hỏi thăm. Trong những năm qua, cô cô đã nhờ hai cha con ông ấy giúp đỡ rất nhiều.

- Vâng.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Cốc Quân Lan đã mất dạng.

Chân Dật Lan khẽ thở dài nói :

- Đại ca, cô cô đi nhanh thật.

Cốc Mộng Viễn buồn bã :

- Thật không ngờ…

Thốt nhiên một tiếng quát vang lên :

- Gì mà không ngờ? Tiểu tử, lão phu tưởng đâu phen này ngươi biết lên trời xuống đất, thì ra ngươi vẫn chưa đào thoát…

Vừa dứt tiếng, Tà Hiệp Chân Cửu đã hiện ra, sắc mặt đầy tức giận nhìn Cốc Mộng Viễn, hằn học nói :

- Tiểu tử, khi nãy ngươi đã đi đâu? Để chúng lão phu phải đuổi theo vất vả thế này, ngươi biết lão phu đã đi hết bao nhiêu đường oan uổng không hả?

Chân Dật Lan khi thấy gia gia hiện thân đã chạy ngay đến, lúc này thấy gia gia nổi đóa với Cốc Mộng Viễn, lòng hết sức lo sợ, giật râu gia gia ré lên :

- Gia gia đừng làm Cốc đại ca khiếp sợ mà.

Tà Hiệp quắc mắt :

- Khiếp sợ? Hắn là ai mà biết khiếp sợ chứ? Ngươi chỉ biết bảo gia gia đừng làm hắn khiếp sợ, có biết hắn đã khiến gia gia chạy đến suýt nữa gãy cả đôi chân không?

Chân Dật Lan cười :

- Nhưng gia gia chưa gãy chân mà.

- Tiểu tử này cũng đâu khiếp sợ đến vỡ mật?

Chân Dật Lan phụng phịu :

- Gia gia mà la hét nữa, Lan nhi sẽ bứt râu gia gia cho mà xem.

Tà Hiệp nghe Chân Dật Lan đòi bứt râu, liền như quả bóng xì hơi, vội nói :

- Không được, râu gia gia đẹp thế này, đã sắp bị ngươi bứt trụi cả rồi. Lan nhi, ngoan nào, gia gia không la hét nữa là xong…

Chân Dật Lan cười :

- Gia gia không la hét thì đương nhiên Lan nhi không bứt.

Cốc Mộng Viễn thấy hai ông cháu thân thiết cười đùa, nỗi sầu chia ly trong lòng liền tiêu tan, bất giác cười giòn nói :

- Chân lão tiền bối, vãn bối xin cáo tội trước.

Tà Hiệp tuy vô phương về Chân Dật Lan, nhưng đối với Cốc Mộng Viễn thì vẫn chưa nguôi giận, nghe vậy liền trừng mắt cười khẩy nói :

- Cáo tội là xong ư?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Sau khi vãn bối tự xông mở huyệt đạo, vì đói quá nên mới đi ra ngoài ăn một bữa, nên khi lão tiền bối quay về đã không gặp…

Tà Hiệp sửng sốt :

- Ngươi nói thật chứ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đại Đồng tiểu lầu cách đây không xa, lão tiền bối có thể phái người đến đó mà hỏi.

Tà Hiệp dịu mặt :

- Vậy thì còn tạm bỏ qua được…

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Chỉ tạm bỏ qua thôi sao? Gia gia thật là quá ngang ngược.

Tà Hiệp cười phá lên :

- Vậy ư? Nha đầu ngươi biết gia gia mang danh Tà Hiệp kia mà.

- Nhưng cũng đâu thể ngang ngược như vậy.

- Nếu không ngang ngược thì đâu gọi là tà?

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Thôi được, thôi được, gia gia có thể ngang ngược với bất kỳ ai, nhưng chẳng thể ngang ngược với Lan nhi phải không?

- Đương nhiên, chỉ ngươi mới dám ngang ngược với gia gia mà thôi.

Hai ông cháu cười phá lên.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Chân lão tiền bối, khi nãy nghe lão tiền bối bảo là đã cứu thoát bốn vị Chưởng môn nhân với hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu, vậy chẳng hay hiện giờ bọn họ ở đâu?

Tà Hiệp cười ha hả :

- Đó chỉ là do sự tình cờ, lão phu đã gặp nhóm người Dạ Lan thành chủ Kim Trinh Bộ tại chính khách điếm này, thấy họ có vẻ thần bí, lão phu bèn ngầm theo dõi mới biết họ đang bắt giữ bốn vị Chưởng môn nhân để làm con tin, uy hiếp các đại môn phái. Lão phu liền tức giận xông thẳng vào phòng Kim Trinh Bộ, chế ngự y cùng mười mấy tên thủ hạ, cứu hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu với bốn vị Chưởng môn nhân và môn hạ đưa đến Độn Long bảo của một người bạn thân cách đây chừng mười dặm đường.

Sau đó, bốn người hẹn nhau vào canh ba sẽ đến Độn Long bảo bàn tính cách giải cứu kịch độc cho bốn vị Chưởng môn nhân.

Qua canh một, bốn người điều tức một hồi. Sau đó dưới sự hướng dẫn của Tà Hiệp, bốn người bước ra khỏi Duyệt Lai khách điếm, rời thành Lâm Nghi thẳng tiến về Độn Long bảo.

Chặng đường mười dặm, chỉ thời gian một tuần trà, Độn Long bảo đã hiện ra trong tầm mắt.

Trên đường, Chân Dật Lan quay sang Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Đại ca, tòa Độn Long bảo này thật là khí phái.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bạn của lệnh tổ hẳn là đại hào kiệt võ lâm, qua dáng vẻ bề ngoài của tòa bảo này, Bảo chủ có lẽ cũng là một vị cao thủ đương kim võ lâm.

Thẩm Tam Thắng ngoảnh lại cười nói :

- Chủ nhân bảo này là Kinh Long Tẩu Cổ Mộng Phong, em trai Trượng Độc Cổ Bát Công trong Kiếm Lâm tứ tuyệt.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy chỉ cười một tiếng.

Nhưng Chân Dật Lan lại ngạc nhiên hỏi :

- Thẩm lão, Lục Chỉ Thần Bà là vợ của Cổ Mộc Phong phải không?

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Bà ấy chính là chủ nhân Độn Long bảo.

Chân Dật Lan thè lưỡi :

- Lão bà này rất là hung dữ.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lan nhi đã từng bị bà ta chỉnh trị rồi phải không?

Chân Dật Lan nhướng mày :

- Bà ta dám?

- Vậy sao biết bà ta hung dữ?

Chân Dật Lan cười :

- Trong bốn tỳ nữ của tiểu muội có hai người từng nếm mùi khổ sở của bà ta.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Thảo nào. Nếu thì Lục Chỉ Thần Bà đâu còn có thể ngồi hưởng nhàn trong Độn Long bảo.

Chân Dật Lan ngớ người :

- Đại ca nói vậy là sao?

- Nếu kẻ nếm mùi khổ sở mà là Lan nhi, chắc chắn Lan nhi sẽ phóng hỏa thiêu đốt Độn Long bảo này rồi, vậy chẳng phải là may phước cho bà ta là gì?

Chân Dật Lan hờn dỗi :

- Đại ca nói tiểu muội tàn ác vậy sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Không phải là tàn ác mà là bướng bỉnh.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Đại ca sợ rồi hả...

- Ngu huynh không sợ... nếu sợ thì đâu dám đi cùng...

Chân Dật Lan cười ngọt lịm :

- Cốc đại ca tốt quá.

Lúc này bốn người đã đến trước Độn Long bảo rộng hơn mười mẫu, đưa mắt nhìn bất giác kinh ngạc giật mình, chỉ thấy cửa nẻo mở toang, trong bảo hoàn toàn không có ánh đèn.

Tà Hiệp chau mày nói :

- Thẩm huynh, dường như có biến cố thì phải.

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Cổ Mộng phong không bao giờ khinh xuất thế này, cửa bảo mở toang không có ánh đèn, lại trong lúc bốn vị Chưởng môn tị nạn tại đây, hẳn là có biến cố rồi.

Tà Hiệp đảo mắt, trầm giọng nói :

- Đúng vậy, chúng ta vào rồi hẳng tính.

Đoạn liền tung mình, phi thân dẫn trước phóng vào bảo.

Thẩm Tam Thắng, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nối tiếp theo sau.

Trong bảo bốn bề tối om, bốn người càng đi càng kinh tâm, tòa Độn Long bảo rộng lớn này dường như không còn một người sống.

Tà Hiệp ánh mắt dần dần lộ vẻ lo lắng, ông dẫn ba người nhanh chóng vào ngôi lầu to nhất, nơi cư trú của vợ chồng Kinh Long Tẩu Cổ Mộc Phong, nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng người nào.

Tà Hiệp lấy ra hỏa tập bật lên, thắp cháy đèn trong lầu, bốn người đưa mắt nhìn quanh, không thấy có vết tích giao đấu hoặc giết chóc.

Thẩm Tam Thắng chau mày nói :

- Lạ thật, nơi đây đâu có xảy ra việc hung sát.

Tà Hiệp gật đầu :

- Nơi đây quả là không có việc hung sát, nhưng vợ chồng Cổ Mộc Phong vì sao không chờ lão phu đến mà lại bỏ đi như thế này?

Chân Dật Lan bỗng đề nghị :

- Gia gia thử tìm xem có để lại ký hiệu gì không?

Tà Hiệp gật đầu :

- Đúng rồi, chúng ta hãy chia nhau ra tìm xe.

Đoạn liền phóng người quay đi lên đỉnh lầu.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cùng phóng xuống dưới.

Chỉ Thẩm Tam Thắng ở lại tầng giữa, tỉ mỉ tìm khắp nơi.

Hồi lâu Tà Hiệp thất vọng trở xuống.

Nhưng Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan lại trong tay cầm một phong thư tươi cười đi lên :

- Gia gia hãy xem, đây là lá thư gửi cho gia gia.

Tà Hiệp Cửu Chân vội đón lấy thư trong tay Chân Dật Lan, mở ra xem ngay.

Liền tức, vẻ lo lắng trên mặt lão hiệp tan biến, nụ ci cười nở trên môi.

Thẩm Tam Thắng cười hỏi :

- Chân huynh, thư của vợ chồng Cổ Mộc Phong phải không?

Tà Hiệp Chân Cửu gật đầu cười :

- Phải, bọn họ đã dọn đi.

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Dọn đi rồi ư? Sao lại vội vàng thế?

- Họ nhận được thông báo của một vị cố giao, nói là Tam Âm bang và Thiên Ma giáo đều đã hay biết họ đang chứa chấp bốn vị Chưởng môn nhân…

Thẩm Tam Thắng xen lời :

- Không đúng, Thẩm mỗ chính là người của Thiên Ma giáo mà.

Tà Hiệp Chân Cửu sửng sốt :

- Sao? Thẩm huynh là người của Thiên Ma giáo ư?

Thẩm Tam Thắng nghiêm giọng :

- Bổn giáo quả có ý định chặn đường bắt giữ bốn vị Chưởng môn nhân và chính do Thẩm mỗ này đảm trách việc này, nhưng từ khi gặp Cốc lão đệ ở Thái Thạch Cơ, Thẩm mỗ đã đổi ý.

Tà Hiệp Chân Cửu trừng mắt :

- Vậy thì… thư này hẳn có vấn đề rồi.

Thẩm Tam Thắng quả quyết :

- Thẩm mỗ cam đoan, Thiên Ma giáo tuyệt đối không có người đến đây nữa.

Tà Hiệp Chân Cửu tức giận :

- Đây là trò quái quỷ của ai?

- Cổ Mộc Phong có nói là người đưa tin là ai và chuyển đi đâu không?

Tà Hiệp Chân Cửu phì cười :

- À, lão phu quên chưa xem hết.

Tà Hiệp Chân Cửu nhanh chóng xem thư xong, bỗng thở phào một hơi dài nói :

- Thật không ngờ lại do Tây Trúc phái người đưa tin.

Thẩm Tam Thắng kinh ngạc :

- Ai? Tây Trúc ư?

Tà Hiệp Chân Cửu cười :

- Chính là kiệt tác của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng lão đệ.

Thẩm Tam Thắng tỏ vẻ không tin :

- Không thể vậy được.

Tà Hiệp Chân Cửu trố mắt :

- Sao lại không thể được?

- Tần lão đệ đã ba mươi năm không màng thế sự, chẳng những vậy, ngay cả nơi cư trú của Tần lão đệ ở đâu, e rằng Chân huynh cũng chẳng rõ.

Tà Hiệp Chân Cửu gật đầu :

- Không sai, lão phu cũng không biết.

Thẩm Tam Thắng buông tiếng cười khảy, vừa định nói tiếp, bỗng nghe dưới lầu vọng lên một tiếng cười to, sau đó là giọng già nua nói :

- Chân huynh không biết, nhưng lão cô độc này biết.

Xem tiếp hồi 24 Trong Tam Âm bang hội quần hùng

24. Hồi 24 Trong Tam Âm Bang Hội Quần Hùng

Người này rất uy mãnh, đầu báo miệng sư, mắt tròn mặt tím, dưới cằm đầy râu đỏ dài hơn thước, mái tóc bạc rối bời, mặc chiếc áo xám dài chỉ đến đầu gối, tay trái chống một ngọn trượng gỗ đen nhánh, đầu trượng treo một chiếc hồ lô màu vàng, sau lưng nhô cao, thì ra là một lão nhân lưng gù.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan không biết lão nhân này.

Nhưng Thẩm Tam Thắng và Tà Hiệp thì biết, bởi lão nhân lưng gù vừa hiện thân đã hướng về Tà Hiệp ôm quyền thi lễ nói :

- Chân lão tà vẫn khỏe chứ?

Tà Hiệp cũng ôm quyền cười nói :

- Cổ huynh, trong mấy mươi năm qua, cục gù trên lưng Cổ huynh lại cao thêm mấy thước nữa rồi.

Lão nhân lưng gù cười to :

- Nếu tiếp tục cao nữa, lão gù này đội trời còn gì?

Đoạn quay sang Thẩm Tam Thắng hỏi :

- Thẩm huynh khỏe chứ?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Khỏe, nhưng không đắc ý bằng Cổ huynh.

Lão nhân lưng gù chau mày :

- Thẩm huynh nói vậy là sao?

Thẩm Tam Thắng cười :

- Lưng gù của Cổ huynh mọc cao được, còn đầu trọc của Thẩm mỗ thì mấy mươi năm chẳng mọc ra được một sợi tóc, vậy chẳng phải không đắc ý bằng Cổ huynh là gì?

Lão nhân lưng gù cười phá lên :

- Hay nhỉ, Thẩm huynh mới đi với Chân huynh mà đã nhiễm nhiều tà khí rồi.

Tà Hiệp cũng cười phá lên :

- Đó gọi là gần son thì đỏ, gà tà thì xiên… Nhưng nếu có kẻ bảo gần gù thì gù, Cổ huynh tính sao?

Lão nhân lưng gù cười quái dị :

- Lão phu đập xương lưng hắn thành kẻ gù giả là xong.

Ba lão nhân cùng vỗ tay cười vang.

Cười xong, lão nhân lưng gù đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan hỏi :

- Chân huynh, đây là hậu duệ của ai vậy?

Lão nhân lưng gù nói năng cũng đượm đầy tà khí, khiến Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan chau mày nực cười, nhưng ngại không dám cười lên thành tiếng.

Tà Hiệp nghe hỏi liền cười nói :

- Tôn nữ nhi của lão phu với tôn nhi của Nam Nho!

Đoạn quay sang hai người nói :

- Hai người hãy mau bái kiến Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công, và cũng là Trượng Độc, người cao tuổi hơn hết trong Kiếm Lâm tứ tuyệt, có lẽ ông ấy sẽ tặng cho chút lễ vật diện kiến đấy.

Hai người nghe vậy mới biết lai lịch của lão nhân lưng gù, vội tiến tới bái kiến.

Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Chân huynh, tại hạ càng già lại càng tà hơn, ngay cả việc bòn rút cũng chẳng từ.

Đưa mắt nhìn hai người, lắc đầu nói tiếp :

- Lão phu hôm nay không ngờ lại gặp hai người, lễ vật diện kiến tất nhiên phải có, nhưng phải chờ lão phu ít hôm, chuẩn bị xong mới tặng được chăng?

Hai người cười :

- Không dám, lão tiền bối chớ nhọc tâm.

Cổ Bát Công cười giòn :

- Nhất định là phải tặng! À, danh tánh hai người, lão phu còn chưa biết.

Cốc Mộng Viễn vội nói :

- Vãn bối là Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan cũng cười nói :

- Vãn bối là Chân Dật Lan, nhưng lão tiền bối gọi vãn bối là Lan nhi.

Cổ Bát Công cười to :

- Được… được… lão phu gọi là Lan nhi! Cốc lão đệ, lệnh tổ vẫn khỏe chứ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối chưa từng gặp gia tổ bao giờ.

Cổ Bát Công kinh ngạc :

- Cốc lão đệ chưa từng gặp lệnh tổ ư?

- Vâng!

Cổ Bát Công lắc đầu :

- Lão già này thật chứng nào tật nấy, rõ là dán thuốc cao trên râu, một tôn nhí khá thế này mà lại không chịu gặp, chả lẽ còn muốn giấu giếm võ công hay sao?

Ngưng chốc lát, bỗng chau mày hỏi :

- Võ công của lão đệ do ai truyền thụ vậy?

- Gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách!

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Tử Trúc Lâm Trung Khách ư? Chân huynh có từng nghe nói đến không?

Tà Hiệp cười đáp :

- Lão phu chưa từng nghe nói đến nhưng qua võ công của tiểu tử này, đã nhận ra Tử Trúc Lâm Trung Khách là ai rồi?

- Là ai vậy?

- Một trong Không Vô nhị tiên.

- Ồ! Cốc lão đệ thật là phúc đức sâu dày.

Sau đó, Tà Hiệp bắt đầu kể lại mọi sự, xuông xuôi hỏi :

- Cổ huynh thấy việc n ày có chỗ nào không ổn hay không?

Cổ Bát Công lắc đầu liên hồi :

- Chẳng những không ổn mà còn hết sức phi lý, xá đệ với Tần Tiêu Hồng không phải là thâm giao, hẳn việc này không liên quan đến Tần Tiêu Hồng, chắc chắn có kẻ khác mạo danh…

Tà Hiệp tiếp lời :

- Lão phu cũng nghĩ như vậy, nhưng có điều theo lời Cổ huynh, lệnh đệ không có thâm giao với Tần Tiêu Hồng, vậy thì người này mượn danh Tây Trúc có dụng ý gì?

Thẩm Tam Thắng xen lời :

- Chân huynh nói đúng, việc này thật hết sức vô lý!

Cổ Bát Công trầm ngâm :

- Xem ra đành phải hỏi Tần lão đệ thôi.

Tà Hiệp lắc đầu :

- Theo lời lệnh đệ chỉ nói là chuyển đến một nơi rất an toàn, vậy biết đâu mà tìm kiếm. Hơn nữa, bốn vị Chưởng môn bị kịch độc chưa được giải trừ, đâu thể đi xa được…

Cổ Bát Công cười tiếp lời :

- Lão phu có biết nơi ẩn cư của Tần lão đệ!

Tà Hiệp vội hỏi :

- Ở đâu vậy?

- Trong Thanh Thành sơn!

Thẩm Tam Thắng ngạc nhiên :

- Xa vậy ư?

Tà Hiệp cũng chau mày :

- Không thể vậy được, xa như vậy lệnh đệ không chịu đi đâu!

Cổ Bát Công gật đầu :

- Lão phu cũng nghĩ vậy, nhưng Tần Tiêu Hồng từ khi kết hôn với nữ ma Ngân Tiêu công chúa hồi ba mươi năm trước, quả là đã ẩn cư ở Thanh Thành…

Thẩm Tam Thắng kinh ngạc xen lời :

- Cổ huynh, Lăng Thiên Thiên đã về làm vợ Tần Tiêu Hồng rồi ư?

Tà Hiệp cũng chau mày nói :

- Chuyện ấy sao Tần lão đệ không công khai với võ lâm thiên hạ thế nhỉ? Lăng Thiên Thiên từ khi bị Chưởng môn nhân năm phái liên thủ đả thương và lấy đi binh khí Thất Tuyệt, y thị đã biệt vô âm tín, thì ra đã về làm vợ Tây Trúc Tần lão đệ, thật là điều quá bất ngờ.

Cổ Bát Công tiếp lời :

- Lăng Thiên Thiên cải tà quy chính thật phúc đức cho giới võ lâm, nhưng việc tại đây hôm nay thật là khó hiểu, nếu bảo vì mối hận trọng thương năm xưa, Lăng Thiên Thiên đã xúi giục Tần lão đệ đứng ra bắt cóc bốn vị Chưởng môn nhân, vậy cũng chẳng phải là vô lý.

Tà Hiệp gật đầu :

- Đúng, cũng rất có thể vậy!

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Hai vị cho việc này là do Tần lão đệ gây ra ư?

Thẩm Tam Thắng tiếp lời :

- Chính lệnh đệ đã để lại thư nói như vậy mà!

Cổ Bát Công chau mày :

- Nhưng lão phu lại nghĩ việc này có vấn đề.

Thẩm Tam Thắng hỏi :

- Theo nhận xét của Cổ huynh thì sao?

- Thẩm huynh sao không nghĩ thử xem, Tất Lôi sao không thể mượn danh Tây Trúc đánh lừa vợ chồng xá đệ chứ?

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Cũng rất có thể vậy!

Tà Hiệp bỗng đề nghị :

- Cổ huynh, theo ý lão phu, chúng ta phải chia nhau đi tìm thôi.

Cổ Bát Công ngạc nhiên :

- Chân huynh không đồng ý với nhận định của lão phu ư?

Tà Hiệp lắc đầu :

- Không phải!

Cổ Bát Công bực mình dằn mạnh trượng gỗ trong tay :

- Chân huynh hãy nói rõ hơn không được sao?

- Việc này quá là mơ hồ, chúng ta thảy đều hoang mang, nên theo lý lão phu tốt hơn hết là chia nhau đi tìm...

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy Chân huynh định đi đâu?

- Thanh Thành!

Cổ Bát Công quay sang Thẩm Tam Thắng :

- Còn Thẩm huynh?

- Thẩm mỗ suất lĩnh thủ hạ trở về bổn giáo trước.

Cổ Bát Công ngạc nhiên :

- Sao vậy? Các vị chẳng phải cũng định đi tìm bắt lại bốn vị Chưởng môn nhân hay sao?

Thẩm Tam Thắng lắc đầu :

- Thẩm mỗ đã đổi ý lâu rồi, phải trở về trong giáo để phòng biến cố.

Cổ Bát Công và Tà Hiệp cùng kinh ngạc hỏi :

- Thẩm huynh muốn nói biến cố gì vậy?

Thẩm Tam Thắng nghiêm giọng :

- Thành giáo chủ của bổn giáo hùng tâm rất lớn, nếu không có Thẩm mỗ ở bên, e rằng y thị vì đạt mục đích sẽ chẳng từ thủ đoạn...

Tà Hiệp cười khảy tiếp lời :

- Được, lão phu biết rồi.

Ngưng chốc lát, bỗng đưa mắt nhìn Thẩm Tam Thắng nói :

- Thẩm huynh nên rời khỏi mảnh đất thị phi ấy là hơn.

Thẩm Tam Thắng cười đau khổ :

- Thẩm mỗ vì báo ân vạn nhất thôi.

Cổ Bát Công cười to :

- Thẩm huynh cả đời chỉ thọ ơn cứu mạng của Thành Thế Hùng, chả lẽ Giáo chủ Thiên Ma giáo chính là con gái của Thành Thế Hùng hay sao?

Thẩm Tam Thắng gật đầu :

- Y thị chính là con gái của Trung Châu Nhất Kiếm Thành huynh!

Cổ Bát Công trầm ngâm :

- Vậy thì tùy ý Thẩm huynh, nhưng mong là Thẩm huynh có thể giữ mình trong sạch!

Thẩm Tam Thắng thở dài :

- Những lời vàng ngọc của Cổ huynh, Thẩm mỗ xin ghi lòng tạc dạ!

Tà Hiệp cười hăng hắc tiếp lời :

- Thẩm huynh, sau khi trở về những mong Thẩm huynh hãy khuyên ả nha đầu ấy đừng nuôi ảo tưởng tranh bá võ lâm, bọn lão già này còn sống một ngày, ả ta đừng mong...

Thẩm Tam Thắng cười :

- Chân huynh khỏi lo, Thẩm mỗ có thể tìm cách can gián.

Tà Hiệp mỉm cười :

- Cầu mong Thẩm huynh thành…

Bỗng ngưng lời, quay sang Cổ Bát Công hỏi :

- Cổ huynh định đến Tam Âm bang phải không?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Đúng vậy!

Tà Hiệp đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Tiểu tử ngươi thì sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối phải đến Tam Âm bang một chuyến.

- Được, ngươi hãy đi với Cổ huynh.

Tà Hiệp quay sang Chân Dật Lan nói tiếp :

- Nha đầu, ngươi đi với gia gia!

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Không!

Tà Hiệp chau mày :

- Vậy chứ ngươi định đi đâu?

- Lan nhi đi theo Cốc đại ca.

Tà Hiệp tức giận :

- Không được, tên tiểu tử này không đáng tin cậy.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác đỏ mặt.

Chân Dật Lan phụng phịu :

- Gia gia… Lan nhi không đi với gia gia đâu.

Tà Hiệp bỗng cười phá lên :

- Hay nhỉ! Ngay cả gia gia ngươi cũng không cần nữa rồi. Này, tiểu tử…

Đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn cười lên ba tiếng quái dị, nói tiếp :

- Ngươi hãy cho lão phu biết, ngươi có thương tôn nữ nhi của Sài Kiện hay không?

Cốc Mộng Viễn phì cười :

- Vãn bối chỉ nói chuyện với nàng ta chỉ vài ba câu, sao bảo được là thương hay không chứ?

Tà Hiệp vẻ mặt liền thư giãn :

- Thật chứ?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Vãn bối không cần phải nói dối.

Tà Hiệp đưa mắt nhìn Chân Dật Lan một hồi mới cười nói :

- Lão phu tin ngươi một lần. Lan nhi, gia gia để cho ngươi đi với tên tiểu tử này, nhưng nếu hắn hiếp đáp ngươi, ngươi phải cho gia gia biết đấy.

Chân Dật Lan cười :

- Đương nhiên, nhưng Cốc đại ca không bao giờ hiếp đáp Lan nhi đâu!

Tà Hiệp tức giận :

- Chưa chắc, đừng quá tin ở hắn.

Đoạn quay sang Thẩm Tam Thắng và Cổ Bát Công gật đầu cười nói :

- Hai vị, xin tạm biệt!

Vừa dứt lời, người đã vọt qua cửa sổ đi mất.

Sau đó, Thẩm Tam Thắng cũng từ biệt ba người ra đi.

Cổ Bát Công cười to :

- Cốc lão đệ, Lan nhi, chúng ta cũng nên đi thôi.

* * * * *

Lao Sơn!

Một tòa trang viện nguy nga hùng vĩ, rộng hằng mấy mẫu tọa lạc trong một khu rừng bách sum suê, lưng dựa chủ phong, mặt giáo hướng đông Bắc Hải.

Tòa trang viện này người thường nhìn vào hẳn nghĩ đây là phủ đệ của một vị quan hầu, nhưng giới võ lâm đều biết đây chính là Tổng đàn của Tam Âm bang.

Lúc này vừa mới qua khỏi giờ mùi trước cửa cổng bỗng xuất hiện ba khách, một già hai trẻ.

Người giữa chính Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công cao to vạm vỡ, bên trái là Cốc Mộng Viễn anh tuấn siêu quần, bên phải là Chân Dật Lan xinh đẹp như hoa.

Ba người đứng trước cổng trang đưa mắt quan sát một hồi, Cổ Bát Công chóng mạnh ngọn trượng đen nhánh trong tay, lớn tiếng nói :

- Tất Lôi! Lão tử ngươi đã đến còn chưa cút ra đây nghênh tiếp hả?

Ông ngưng tụ trung khí cất tiếng trong vòng hai dặm nghe như vang lên bên tai.

Cổ Bát Công vừa dứt lời, trong trang liền tức vọng ra một chuỗi cười quái dị, rồi có người cất tiếng nói :

- Ngoài cửa là vị cao bằng thân hữu nào mà xem trọng lão phu thế này?

Theo sau tiếng nói, một lão nhân toàn thân y phục đen, mặt đỏ như máu, tóc đen búi cao, dáng người vạm vỡ chẳng kém Cổ Bát Công sải bước đi ra.

Theo sau là một đạo một tục.

Người tục gia, Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan đều biết, chính là Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù, Phó bang chủ Tam Âm bang.

Còn đạo nhân kia tướng mạo rất hung ác, tóc dài phủ vai, râu ria xồm xoàm cơ hồ che cả mũi miệng, mình mặc đạo bào màu đỏ sậm thật khác thường.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thấy đều gớm ghiếc.

Cổ Bát Công lớn tiếng quát :

- Tất Lôi, Tam Âm bang lúc này nghèo túng lắm phải không? Sao ngay cả người gác cửa cũng chẳng có thế này?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy mới biết là lão nhân áo đen mặt đỏ kia chính là Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi, Bang chủ Tam Âm bang.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi cười ha hả nói :

- Đại giá Cổ huynh lại đến Lao Sơn, thật huynh đệ hết sức bất ngờ…

Lắc đầu cười nói tiếp :

- Cổ huynh mắng rất đúng, huynh đệ bởi quanh năm Lao Sơn trăm dặm đều là môn hạ Tam Âm bang, thường ngày chẳng sợ có người lẻn vào bang, nên mọi cửa đều không cần người canh gác, thật chẳng ngờ lại khiến Cổ huynh cười cho.

Cổ Bát Công cười quái dị :

- Tất Lôi, tôn giá đã trở nên lắm mồm thế này từ bao giờ vậy? Lão phu từ xa đến là khách, chả lẽ để lão phu đứng đây hóng gió hay sao?

Nói đoạn không chờ Tất Lôi trả lời đã sải bước đi vào cổng.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cũng liền theo sát sau lưng.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi đảo mắt, cười to nói :

- Xin mời! Xin mời! Huynh đệ rất hân hạnh được đón tiếp đại giá của Cổ huynh.

Đoạn liền bước nhanh đi trước dẫn đường.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy cười thầm :

- Những gian hùng võ lâm này quả là thâm hiểm, cho dù lòng không muốn mà ngoài mặt vẫn tỏ ra hết sức nhiệt tình.

Rẽ qua một bãi cỏ rộng lớn, băng qua một gian tiểu sảnh, thẳng đến một ngôi nghị sự đường hệt như đại điện, Cổ Bát Công và Tất Lôi mới dừng bước.

Quanh nghị sự đường này có hơn hai mươi chiếc ghế thái sư, chính giữa là một chiếc bàn to bằng gỗ đàn tím, quanh bàn cũng có bốn chiếc ghế thái sư.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi mời Cổ Bát Công ngồi vào một chiếc ghế bên trái rồi quay sang Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cười, chìa tay nói :

- Mời hai vị tiểu hữu tùy tiện ngồi.

Cốc Mộng Viễn và công lực cười, ngồi xuống bên Cổ Bát Công, gật đầu ra hiệu với Lam Nhân Trù.

Nhưng ánh mắt Lam Nhân Trù lại ngập đầy địch ý chòng chọc nhìn hai người.

Cổ Bát Công vừa ngồi yên, Tất Lôi đã ôm quyền cười nói :

- Cổ huynh đại giá đột nhiên đến đây chẳng hay có điều chi kiến giáo vậy?

Cổ Bát Công quắc mắt :

- Tất huynh, trước hết lão phu xin giới thiệu hai vị tiểu hữu này…

Đoạn đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Đây là Cốc Mộng Viễn.

Âm Dương Kiếm Sĩ ôm quyền thủ lễ :

- Hân hạnh!

Cổ Bát Công cười ha hả đưa tay chỉ Chân Dật Lan :

- Còn đây là Chân Dật Lan cô nương, tôn nữ của Chân lão tà!

Âm Dương Kiếm Sĩ thoáng biến sắc mặt, gượng cười nói :

- Chân cô nương, lệnh tổ tiên thể an khang chứ?

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Gia tổ rất khỏe mạnh, không cần phải hỏi.

Tất Lôi không ngờ Chân Dật Lan lại trả lời như vậy, nhất thời vô cùng ngượng ngập, dở khóc dở cười, khiến Cổ Bát Công ha hả cười to.

Nếu không nhờ Cổ Bát Công cười, Tất Lôi thật chẳng biết xử trí thế nào, bèn cũng cười to nói :

- Cổ huynh dạo này trong giang hồ có đắc ý không?

Cổ Bát Công cười quái dị :

- Không, không đắc ý, thật kém xa Tất huynh.

Tất Lôi chau mày cười :

- Cổ huynh rõ khéo đùa!

Trong khi nói đã có mấy gã đồng bộc mang trà đến.

Cổ Bát Công cầm tách trà lên, uống mạnh một hớp rồi nói :

- Tất huynh, lão phu có điều muốn thỉnh giáo.

Tất Lôi thầm cười khảy, song bên ngoài vẫn bình thản nói :

- Cổ huynh có điều chi cứ nói!

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù hỏi :

- Hai vị này là gì trong bang Tất huynh vậy?

Tất Lôi giờ mới nhớ là chưa giới thiệu hai người, vội cười nói :

- Vị này là Cửu Thủ Kim Bằng Lam Nhân Trù, Phó bang chủ của bổn bang.

Cổ Bát Công mỉm cười :

- Còn vị mũi trâu này?

Đạo nhân nghe vậy ánh mắt chợt lạnh, cơ hồ định phát tác.

Tất Lôi chau mày, ngăn cản đạo nhân, cười nói :

- Vị này là Độc Thủ Ma Đạo Quan Bảo Huê, Đường chủ Hình đường của bổn bang.

Cổ Bát Công ngửa mặt cười :

- Khá khen cho một tên ma đạo, Tất huynh cũng đã gia nhập ma đạo rồi phải không?

Tất Lôi lắc đầu cười :

- Cổ huynh sao lại nói vậy? Chả lẽ huynh đệ có gì đắc tội Cổ huynh hay sao?

Cổ Bát Công cười :

- Đâu có! Tất huynh là tôn chủ một bang, chỉ bằng vào danh vọng ấy cũng đủ dọa nạt kẻ khác rồi, làm gì có điều đắc tội lão phu chứ?

Tất Lôi cười hăng hắc :

- Cổ huynh lời lẽ đầy mai mỉa thế này, chẳng hay là gì vậy?

Cổ Bát Công cười to :

- Tất huynh hỏi hay nhỉ! Những lời mai mỉa mà Tất huynh không chịu nổi, thế như Tất huynh bị người bắt giữ thì sao?

Tất Lôi cười khảy :

- Không thể nào có việc như vậy.

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Nếu có thể thì sao?

Tất Lôi cười gằn :

- Tung hết cao thủ bổn bang ra, giết sạch đối phương.

Cổ Bát Công vỗ tay cười to :

- Hay lắm! Đúng lắm! Tất huynh cũng còn được chút khí khái anh hùng, Cổ Bát Công này thật lòng bội phục.

Tất Lôi nghe đối phương ca ngợi mình như vậy, lòng hết sức hoang mang thắc thỏm, chau mày hỏi :

- Cổ huynh thật ra có dụng ý gì?

- Tất huynh, nếu Tất huyh bị người bắt giữ thì Tất huynh tung hết cao thủ trong bang ra giết sạch đối phương, còn như kẻ khác bị Tất huynh bắt giữ thì sao?

Tất Lôi cười ha hả :

- Cốc huynh quá lo xa rồi, huynh đệ không bao giờ làm chuyện ấy đâu.

- Tất huynh tự tin như vậy ư?

- Huynh đệ là người quang minh lỗi lạc, tuổi đã ngoài năm mươi, xét kỹ bình sanh, huynh đệ bao giờ có hành vi đê hèn như vậy?

Cổ Bát Công cười khảy :

- Tất huynh khẳng định chưa bao giờ có ư?

Tất Lôi nghiêm mặt :

- Lòng này có trời đất chứng giám.

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Hay cho cái lòng này có trời đất chứng giám.

Đoạn nhướng mày trừng mắt nhìn chốt vào mặt Lam Nhân Trù nói :

- Việc vị Lam phó bang chủ này đã bắt giữ Chưởng môn nhân bốn phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Côn Luân và Nga My ở gần Động Đình hồ, Tất huynh giải thích sao đây?

Tất Lôi bỗng cười to :

- Cổ huynh muốn nói về việc này ư?

Cổ Bát Công tức giận :

- Tất huynh còn như rất là đắc ý hay sao?

- Huynh đệ không phải đắc ý, mà biết là Cổ huynh đã hiểu lầm huynh đệ rồi.

- Hiểu lầm gì? Rõ là ngụy biện!

Tất Lôi vẫn không tức giận, thản nhiên cười :

- Việc ấy quả tình là Lam phó bang chủ đây đã thi hành theo mệnh lệnh của người khác.

- Vậy sao Tất huynh lại chối?

- Huynh đệ hà tất phải chối? Việc này quả thật là do Hắc Thủy Điếu Tẩu, Quỷ Oán Thần Sầu lão tiền bối đã trực tiếp chỉ đạo, nhưng giữa đường bốn vị Chưởng môn nhân đã bị người của Hàn Bích cung cướp đi mất rồi.

Xem tiếp hồi 25 Lão anh hùng thân bất tự chủ

25. Hồi 25 Lão Anh Hùng Thân Bất Tự Chủ

Chàng không dám tin, Tần tỷ tỷ sao lại có hành động như vậy?

Thế nhưng, chàng cũng nghĩ đến, biết đâu Tần tỷ tỷ cũng giống như mình, giải cứu bốn vị Chưởng môn nhân đưa về cung chửa trị?

Tuy nhiên chàng cũng rất thắc mắc, bốn vị Chưởng môn nhân rõ ràng đã được Tà Hiệp Chân Cửu cứu thoát từ trong tay Kim Trinh Bộ, vì sao Tất Lôi lại bảo là do người của Hàn Bích cung cứu đi thế nhỉ?

Vậy là việc này hẳn có vấn đề, trừ phi người của Hàn Bích cung đã đánh lừa vợ chồng Cổ Mộc Phong...

Khi ấy, Chân Dật Lan cười khảy nói :

- Tất bang chủ định dối gạt trẻ con lên ba hay sao?

Tất Lôi chau mày :

- Cô nương sao lại nói vậy? Lão ô nói thảy đều là sự thật cả!

Chân Dật Lan cười khảy :

- Việc bốn vị Chưởng môn nhân bị cướp đi là do Kim Trinh Bộ phái người báo cho Bang chủ biết phải không?

Tất Lôi lắc đầu :

- Không, Kim Trinh Bộ cũng bị đối phương bắt đi mất rồi.

Chân Dật Lan cười khanh khách :

- Vậy sao Bang chủ biết bốn vị Chưởng môn nhân đã bị ai cướp đi?

Tất Lôi nghiêm giọng :

- Đó là điều cơ mật của bổn bang, xin thứ cho lão ô chữ kín, nhưng lão ô có thể cho cô nương biết, lời nói của lão ô hoàn toàn là sự thật.

Chân Dật Lan ngẩn người :

- Tất bang chủ đã được tin lúc nào?

- Sáng hôm qua!

Chân Dật Lan nghe vậy, quay sang Cổ Bát Công cười nói :

- Cổ tiền bối, có lẽ ông ấy không nói dối.

Cổ Bát Công cười to :

- Lan nhi khá lắm. Tất bang chủ quả đúng là không nói dối.

Tất Lôi cười ha hả :

- Trước Cổ huynh, huynh đệ sao dám giở trò chứ?

Cổ Bát Công ánh mắt sắc lạnh :

- Tất huynh dù có trò gì, lão ô cũng đâu phải là ngọn đèn dầu cạn.

Ngưng chốc lát, cười nói :

- Tất huynh bảo là bốn vị Chưởng môn nhân và ông cháu Sài Kiện đã bị người của Hàn Bích cung chận bắt đi giữa đường ư?

Tất Lôi đảo mắt liên hồi :

- Cổ huynh vẫn chưa tin ư?

- Tin chứ! Nhưng muốn hỏi rõ hơn thôi.

Tất Lôi đành cười nói :

- Cổ huynh có gì xin cứ hỏi!

Cổ Bát Công cười hô hố :

- Các hạ đừng làm ra vẻ khổ sở như vậy, những điều lão phu hỏi, các hạ không sao trả lời được.

Tất Lôi cố nén giận :

- Cổ huynh, xin đừng bức người quá đáng.

Cổ Bát Công quắc mắt :

- Sao bức người quá đáng? Lão phu sớm đã nghe nói Đại bang chủ có chỗ dựa rất vững chắc, nên chẳng xem bằng hữu võ lâm ra gì cả.

Tất Lôi chau mày, một tay vuốt râu nói :

- Cổ huynh nói vậy thật oan cho huynh đệ.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Các hạ tự hiểu lấy!

Tất Lôi bỗng cười to :

- Cổ huynh tại hạ cao minh! Cổ huynh muốn tìm hiểu điều gì, sao không nói ra sớm? Vòng vo thế này chẳng mất thân phận hay sao?

Cổ Bát Công cười hăng hắc :

- Đại Bang chủ đã trở nên thông minh bao giờ vậy? Thật đáng khâm phục.

Tất Lôi cười gượng :

- Con người vấp ngã nhiều dĩ nhiên sẽ trở nên thông minh, chả lẽ ngay cả điều ấy Cổ huynh cũng không nhận thấy sao?

Cổ Bát Công cười quái dị :

- Không sai, câu này đúng là lời nói của lương tâm! Lão phu muốn hỏi, người của Hàn Bích cung không sợ thế lực của các hạ hay sao?

Tất Lôi cười :

- Cổ huynh dường như chưa biết nhiều về Hàn Bích cung?

Cổ Bát Công cười to :

- Đang định thỉnh giáo đây!

- Cổ huynh còn nhớ Khô Trúc lệnh trong võ lâm không?

- Đó là chuyện lâu lắm rồi! Khô Trúc lão nhân sớm đã quy tiên, Khô Trúc lệnh ít ra cũng đã trên năm mươi năm không xuất hiện trên giang hồ rồi.

- Nhưng phen này đã xuất hiện rồi.

Cổ Bát Công sửng sốt :

- Thật ư?

Thiếu Lâm trầm giọng :

- Trên Động Đình hồ hồi tháng trước có một cuộc thịnh hội, bốn vị Chưởng môn nhân chính là đã bị ám toán vào lúc ấy, và cũng ngay lúc ấy Khô Trúc đã xuất hiện.

- Khô Trúc lão nhân không bao giờ có hành vi ám toán. Xưa kia lúc Khô Trúc lão nhân còn tại thế, mỗi hành vi đều quang minh chính đại, chuyên trừ gian diệt ác. Ngày nay dù hậu duệ Khô Trúc lão nhân muốn trùng chấn thịnh danh Khô Trúc lệnh, hẳn cũng không bao giờ có hành vi hèn hạ.

Tất Lôi cười :

- Đương nhiên là không phải môn hạ Khô Trúc có hành vi ám toán, chẳng qua huynh đệ muốn cho Cổ huynh biết, người của Hàn Bích cung này chính là hậu duệ của Khô Trúc lão nhân.

Cổ Bát Công mắt rực lên, mỉm cười :

- Nếu đúng vậy thì lão phu yên tâm rồi!

Cốc Mộng Viễn tự nãy giờ lòng hết sức hoang mang, mãi đến khi Cổ Bát Công nói ra câu này, chàng mới thở phào nhẹ người.

Chàng tin, Tần tỷ tỷ tuyệt đối không phải người xấu.

Cổ Bát Công vừa dứt lời, Tất Lôi liền buông tiếng cười vang.

Cổ Bát Công thấy vậy ngạc nhiên hỏi :

- Tất Lôi, các hạ cười cái quái gì vậy? Chả lẽ không tin môn hạ Khô Trúc hay sao?

Tất Lôi gật đầu :

- Huynh đệ quả khó thể tin được họ là người tốt.

Cổ Bát Công cười khỉnh :

- Các hạ nói vậy cũng thật khó tin, thử hỏi thanh danh Tam Âm bang do các hạ lãnh đạo so với người ta thế nào? E rằng còn xấu xa hơn, thối tha hơn.

Tất Lôi cười to :

- Cổ huynh không cần mang huynh đệ ra so sánh, người của Hàn Bích cung tốt hay xấu, chỉ cần Cốc lão đệ nói ra người chỉ huy sau lưng là ai, Cổ huynh sẽ nói rõ ngay.

Cổ Bát Công vuốt râu cười :

- Nói mau, đó là ai? Lão phu rửa tai kính cẩn nghe đây!

Tất Lôi mỉm cười :

- Lăng Thiên Thiên!

Cổ Bát Công giả vờ nhắm mắt lắng nghe, thầm nghĩ để xem Tất Lôi còn có trò trống gì nữa.

Song Tất Lôi vừa dứt lời, Cổ Bát Công liền mở choàng mắt la to :

- Chính y thị thật ư?

Tất Lôi rắn rỏi :

- Hoàn toàn thật, huynh đệ có chứng cứ đích xác.

Cổ Bát Công ngửa mặt thở dài :

- Thất Tuyệt Ma Nữ này mà tái xuất giang hồ, thiên hạ sao thể bình yên được nữa? Tất huynh bảo có chứng cứ đích xác, có thể nói ra để cho lão phu tin hẳn chăng?

Cốc Mộng Viễn thấy Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công thái độ hoàn toàn đổi khác khi nghe đến tên Lăng Thiên Thiên, lòng hết sức hoang mang thắc mắc, Lăng Thiên Thiên là người như thế nào? Bà ta quan hệ ra sao với Tần Linh Sương? Tần Linh Sương có phải là người xấu hay không?

Chàng không nghĩ ra được Tần Linh Sương có điểm nào xấu, nhưng nếu Hàn Bích cung là chốn bùn nhơ trong giang hồ, Tần Linh Sương có thể không tiêm nhiễm chăng?

Thần sắc băn khoăn lo lắng của chàng, người khác không nhận thấy nhưng Chân Dật Lan thì thấy rất rõ, bèn quan tâm khẽ hỏi :

- Đại ca sao vậy? Trong người không khỏe phải không?

Cốc Mộng Viễn quay sang nhìn nàng, khi ánh mắt chàng chạm vào gương mặt đầy vẻ quan hoài của nàng, bất giác rúng động toàn thân.

Chàng bất giác thầm trách mình sao lại quên mất sự hiện hữu của Chân Dật Lan thế nhỉ? Nàng cũng là phụ nữ, một người con gái chẳng thua kém gì Tần Linh Sương…

Hơn nữa, sớm tối cận kề với nhau bấy lâu nay, Chân Dật Lan như đã trở thành một bộ phận trong đời chàng. Nếu giữa hai người chọn một, chàng nên chọn ai đây?

Chàng bất giác thẫn thờ, song vẫn không quên lắc đầu đáp :

- Không có gì, ngu huynh chỉ nóng lòng thôi.

Chân Dật Lan nhoẻn miệng cười như là rất yên tâm.

Trong khi Cốc Mộng Viễn nghe lòng áy náy khôn tả.

Lúc này, Tất Lôi đang nêu ra chứng cứ :

- Lăng Thiên Thiên từ khi về làm vợ Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng hồi ba mươi năm trước, y thị đã ở trong Hàn Bích cung đến nay, và hạ sinh một người con gái…

Tất Lôi khẽ hắng giọng, nói tiếp :

- Người con gái này chính là kẻ đã thay mặt Hàn Bích cung.

Cổ Bát Công thấp giọng :

- Ả ta tên là gì vậy?

Tất Lôi chưa kịp đáp, Cốc Mộng Viễn bỗng thờ thẫn nói :

- Tần Linh Sương!

Cổ Bát Công chau mày :

- Cốc lão đệ…

Tất Lôi cười tiếp lời :

- Không sai, nàng ta là Tần Linh Sương, giới võ lâm gọi là Ngọc Tiêu Tiên Tử. Trong thịnh hội Động Đình, nàng ta chẳng những đã xuất trình Khô Trúc lệnh mà còn thừa nhận là đã đích thân đến các đại môn phái thu hồi những tín vật của mẫu thân đã bị các phái lấy đi khi xưa.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Tất bang chủ nói không sai, tại hạ đã chứng mắt chứng kiến.

Cổ Bát Công lắc đầu cười :

- Vậy thì việc này quả đúng là do Lăng Thiên Thiên chủ trì rồi.

Tất Lôi hăng hắc cười :

- Cổ huynh, Lăng Thiên Thiên có thể làm điều tốt chăng? Thử nghĩ, bốn vị Chưởng môn nhân lọt vào tay y thị, e rằng hậu quả còn tệ hại hơn.

Cổ Bát Công thoáng ngẫm nghĩ :

- Tất huynh nói cũng rất đúng.

Chân Dật Lan bỗng xen lời :

- Cổ lão tiền bối không nên hoàn toàn tin vào lời của Tất bang chủ.

Cổ Bát Công ngạc nhiên :

- Sao vậy?

Chân Dật Lan mỉm cười :

- Lăng Thiên Thiên quy ẩn đã ba mươi năm, sao biết bà ta không thay đổi cá tính? Chả lẽ một cá nhân phải cả đời xấu xa hay sao?

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Hiền điệt nữ quả thông tuệ hơn người, lão phu hiểu rồi.

Chân Dật Lan cười :

- Nếu Tất bang chủ không có dụng tâm khác, Lan nhi xét thấy, đó chỉ là do thiên kiến của giới võ lâm mà thôi.

Tất Lôi cười gượng :

- Cô nương, sao lão ô lại có dụng tâm khác chứ? Hành vi của Lăng Thiên Thiên khi xưa quả thật rất là tàn ác, nên lão ô mới khẳng định y thị không có ý tốt.

Chân Dật Lan đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, đoạn chậm rãi nói :

- Bang chủ, mọi sự nên sau khi tra chứng mới khẳng định là hơn.

Tất Lôi cười ngượng ngùng :

- Lão ô xin thỉnh giáo!

Chân Dật Lan sở dĩ biện hộ cho Lăng Thiên Thiên như vậy là bởi vì nàng đã từng nghe Cốc Mộng Viễn đề cập đến Tần Linh Sương, mặc dù nàng hết sức ghen ghét Tần Linh Sương, nhưng lại không muốn nhìn thấy điệu bộ đau khổ của Cốc Mộng Viễn bởi Tần Linh Sương bị người chỉ trích.

Do đó nàng mới đứng ra bênh vực, nói trắng ra, nàng chẳng qua không muốn Cốc Mộng Viễn buồn lòng mà thôi.

Và thật sự, Cốc Mộng Viễn hết sức cảm kích nàng.

Lúc này Cổ Bát Công nghe hai tiếng tra chứng của Chân Dật Lan, chợt động tâm ha hả cười nói :

- Lan nhi, xem ra chúng ta chuyến đi này hoài công rồi! Đúng, chúng ta cần phải tra chứng rồi mới khẳng định, nên chúng ta phải đến Hàn Bích cung một chuyến mới được.

Chân Dật Lan cười :

- Cổ lão tiền bối có biết Hàn Bích cung ở đâu không?

- Trên cõi đời có nơi nào mà không tìm ra được? Ngươi cứ đi theo lão phu, cam đoan ngươi sẽ đến nơi là xong.

Chân Dật Lan bật cười :

- Vậy thì đi, để xem Cổ lão tiền bối hỏi tìm bằng cách nào?

Cổ Bát Công cười :

- Được rồi, ta nhất định sẽ không để cho ngươi thất vọng.

Đoạn quay sang Tất Lôi cười nói :

- Tất huynh, xin thứ cho lão phu đã quấy rầy.

Tất Lôi cười thiểu não :

- Chỉ cần Cổ huynh không hiểu lầm huynh đệ là đủ rồi.

Cổ Bát Công đứng lên, cất bước đi ra ngoài sảnh.

Chân Dật Lan cũng đứng lên theo, nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn ngồi yên bất động.

Chân Dật Lan thoáng ngạc nhiên, khẽ nói :

- Đại ca, chúng ta cáo từ đến Hàn Bích cung chứ?

Nàng tưởng Cốc Mộng Viễn đã thất thần vì Tần Linh Sương, nên mới nhấn mạnh ba tiếng Hàn Bích cung.

Song Cốc Mộng Viễn chẳng những vẫn ngồi yên mà còn buông tiếng cười vang, làm rung động cả mái ngói.

Cổ Bát Công chững bước, ngoảnh lại thừ ra nhìn Cốc Mộng Viễn.

Tất Lôi, Lam Nhân Trù vùng Độc Thủ Ma Đạo Quan Bảo Huê thảy đều nhăn mặt chau mày.

Chân Dật Lan hoảng kinh giậm chân nói :

- Đại ca sao thế này?

Cốc Mộng Viễn cười hồi lâu mới dứt, ánh mắt chàng sắc lạnh nhìn Lam Nhân Trù, trầm giọng nói :

- Lan nhi, chờ ngu huynh tính nợ với Lam phó bang chủ rồi hẵng đi.

Chân Dật Lan thoạt tiên ngẩn người, sau đó khúc khích cười nói :

- Đại ca không nhắc, suýt nữa tiểu muội quên mất rồi. Lam phó bang chủ đã đánh lừa chúng ta đi mất hằng ngàn dặm đường oan uổng, món nợ này mà không tính thì thật tức chết đi được.

Lam Nhân Trù nghe hai người buông lời nhiếc mắng, giận đến tím mặt.

Cổ Bát Công quay người, cười to nói :

- Hay lắm, Cốc lão đệ, hai người tính nợ để lão phu kết toán cho.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão tiền bối có lòng kiên nhẫn như vậy, vãn bối hết sức vinh hạnh.

Đoạn đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù nói :

- Tất bang chủ, tại hạ muốn mượn nơi này đòi lại Lam phó bang chủ một chút công đạo, có gì không phải mai kia sẽ báo đền.

Tất Lôi cau mày trầm giọng :

- Cốc thiếu hiệp, việc này có thể nể mặt lão ô, một ngày nào đó hẵng tính được chăng?

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc :

- Bang chủ định gánh lấy mối hiềm khích này ư?

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Ai muốn gánh lấy cũng được, nhưng món nợ này hôm nay dứt khoát phải thanh toán.

Tất Lôi hết sức tức giận, song bởi Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công quá khó đối phó nên cố nhẫn nhịn, giờ đây lão đã bị Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan khích nộ.

Lão như đã quên mất sự có mặt của Cổ Bát Công, Chân Dật Lan vừa dứt lời, lão liền nhướng mày quát :

- Cô nương đừng tưởng là lão phu sợ các người.

Chân Dật Lan cười khanh khách :

- Bang chủ đứng ra càng tốt, càng sôi nổi hơn.

Cốc Mộng Viễn mắt rực lên, cười to nói :

- Tất bang chủ nên đứng ngoài cuộc thì hơn, để khỏi tổn thương hòa khí…

Đoạn đứng phắt dậy, nhìn Lam Nhân Trù nói :

- Lam Nhân Trù, ở Thái Thạch Cơ các hạ đã nói dối là bốn vị Chưởng môn nhân đi về phía Sơn Đông để đánh lừa tại hạ đến Lao Sơn, hôm nay tại hạ với tiểu muội Chân Dật Lan đã đến đây, Lam phó bang chủ có âm mưu quỷ kế gì sao không giở ra xem thử?

Lam Nhân Trù sớm đã biết hôm nay khó tránh khỏi một cuộc ác chiến, nên trong lòng đã có quyết định, Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, y liền cười sắc lạnh nói :

- Cốc Mộng Viễn, dù ngươi không tìm lão phu thì lão phu cũng phải tìm ngươi…

Chân Dật Lan vỗ tay reo :

- Cốc đại ca, người ta còn định tìm đại ca nữa đấy, tuyệt quá!

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Lan nhi, đây đúng là Chu Do đánh Hoàng Cái, Lam phó bang chủ đã có thành ý đón nhận lời đề nghị thanh toán nợ cũ của tại hạ, vậy thì thật tiết kiệm rất nhiều miệng lưỡi.

Lam Nhân Trù không chờ Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nói tiếp những lời khó nghe đã nhanh chóng cởi bỏ áo dài, cười hăng hắc nói :

- Cốc Mộng Viễn, khỏi nhiều lời, hãy nêu ra cách đấu, lão phu sẵn sàng hầu tiếp.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Tốt lắm! Lam phó bang chủ nếu hôm trước mà có hào khí thế này thì đâu cần phải đánh lừa tại hạ hoài công theo các hạ vượt ngàn dặm đến Sơn Động làm gì?

Đoạn quay sang Cổ Bát Công ôm quyền cười nói :

- Cổ lão tiền bối hãy làm người công chứng được chăng? Nếu như tại hạ bại, việc Lam phó bang chủ đánh lừa huynh đệ vãn bối sẽ bỏ qua từ đây…

Lam Nhân Trù xen lời :

- Tiểu tử ngươi nói nghe dễ quá, nếu lão phu không thắng thì sao?

Câu hỏi của y rõ ràng là có ý khiếp sợ rồi.

Thật ra, trong lòng y sớm đã khiếp sợ, thần oai Cốc Mộng Viễn đã biểu hiện tại Thạch Thái Cơ, đến nay y vẫn chưa quên.

Thế nhưng, y cũng có sự tính toán khác, nên mới xen lời hỏi.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Nếu các hạ bại thì rất dễ tính, chỉ cần các hạ dập đầu lạy Cốc mỗ với Lan cô nương mỗi người ba lạy, vậy là xong!

Lam Nhân Trù tức giận quắc mắt :

- Láo! Lão phu mà lạy các ngươi ư? Không bao giờ…

Cổ Bát Công bỗng cười nói :

- Lam phó bang chủ, chưa động thủ sao các hạ lại nghĩ mình thua chắc thế này? Theo lão phu thì điều kiện này đôi bên đều không quá hà khắc, lão phu rất sẵn lòng làm trọng tài.

Lam Nhân Trù nghe Cổ Bát Công nói vậy, cũng thấy mình quá bẽ mặt, với thanh danh của mình trong võ lâm, sao thể chưa chiến đấu đã nhục chí thế này?

Thế là, hung tâm bừng dậy, y lớn tiếng quát :

- Tiểu tử, lão phu chấp thuận điều kiện của ngươi. Tuy nhiên nếu các ngươi bại, cũng chẳng thể ung dung bỏ đi, lão phu cũng có một điều kiện.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Các hạ khỏi phải đưa ra điều kiện gì nữa, cho dù các hạ đòi lấy thủ cấp trên cổ Cốc mỗ, Cốc mỗ cũng sẵn sàng chấp thuận.

Chân Dật Lan khúc khích cười tiếp lời :

- Phải rồi! Điều kiện gì Cốc đại ca cũng chấp nhận được hết, chỉ sợ Lam phó bang chủ ngại không dám nói ra thôi, đúng không nào?

Lam Nhân Trù ngẩn người :

- Các ngươi nói vậy là ý gì?

Cốc Mộng Viễn cười cười, lắc đầu không đáp.

Nhưng Chân Dật Lan không nén được nói :

- Chẳng có ý gì đặc biệt cả, bởi dù các hạ đưa ra bất kỳ điều kiện gì thì cũng bằng không thôi.

Lam Nhân Trù tức giận :

- Vì sao? Các ngươi định tráo trở ư?

Chân Dật Lan phì cười :

- Cốc đại ca mà tráo trở ư? Các hạ không tự xét mình xem có bao nhiêu cân lượng? Nếu các hạ hỏi đến cùng đó chỉ là tự chuốc nhục vào thân thôi.

Lam Nhân Trù bởi quá tức giận nên mất sáng suốt, buộc miệng quát :

- Lão phu dù hỏi đến cùng thì các ngươi cũng chẳng giở ra được trò quái quỷ gì.

Chân Dật Lan làm mặt xấu :

- Các hạ muốn biết sự thật ư?

Lam Nhân Trù lạnh lùng :

- Chỉ sợ các ngươi không dám nói thôi!

Chân Dật Lan vỗ tay cười :

- Được, cho các hạ biết, dưới mắt Cốc đại ca, các hạ ngay cả một phần ngàn cơ hội thủ thắng cũng chẳng có, vậy thử nghĩ, các hạ đưa ra điều kiện chẳng phải cũng như không hay sao?

Lam Nhân Trù điên tiết :

- Láo! Láo!

Đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn quát :

- Tiểu tử, hôm nay mà lão phu để cho ngươi sống rời khỏi đây, kể như là ngươi mạng lớn...

Chưa dứt lời, bất chấp luật lệ tỉ đấu trong võ lâm, lao tới Cốc Mộng Viễn, liên tiếp công ra ba chưởng hai cước.

Cốc Mộng Viễn cười ha hả, lẹ làng quay người, nhẹ nhàng tránh khỏi thế công thần tốc của Lam Nhân Trù :

- Lam Nhân Trù, dù các hạ mặt dày đến mấy, nhiều quỷ kế đến mấy, hôm nay cũng phải dập đầu lạy huynh đệ bọn này ba lạy thôi.

Cốc Mộng Viễn trong tiếng cười nói đã vung chưởng hoàn kích bốn chiêu nhanh như chớp, khiến Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi xem đến kinh tâm động phách, lo lắng khôn cùng.

Chỉ bốn chiêu ấy, lão đã nhận ra võ công chàng thiếu niên này cực kỳ cao thâm, đừng nói Lam Nhân Trù không phải địch thủ, mà ngay chính lão cũng chưa chắc thủ thắng nổi.

Lão lén đưa mắt nhìn Cổ Bát Công, ngầm vận công vào hai tay, chuẩn bị khi cần thiết sẽ ra tay tiếp cứu cho Lam Nhân Trù.

Nhưng lòng lão đã uổng phí, bởi Cốc Mộng Viễn chiêu thứ năm vừa xuất thủ, Lam Nhân Trù đã thảm bại rồi.

Tất Lôi không hề nhìn rõ chiêu thứ năm của Cốc Mộng Viễn đã sử dụng thủ pháp gì, chỉ thấy bóng chưởng loang loáng. Lam Nhân Trù đã bị đánh trúng vai trái, văng bay ra xa hơn ba trượng, rơi xuống đất đau đớn rên la không ngớt.

Chân Dật Lan như không ngờ Lam Nhân Trù lại kém cỏi thế này, đưa mắt nhìn Lam Nhân Trù đang nằm dưới đất, lắc đầu cười nói :

- Tầm thường thế này mà cũng làm Phó bang chủ, thật là nhục nhã cho Tam Âm bang…

Quay sang Cốc Mộng Viễn nói tiếp :

- Cốc đại ca, chưởng này của đại ca nặng quá!

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Hạng người này chẳng đáng thương tiếc, nên ngu huynh đã không nương tay!

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Chẳng phải tiểu muội thương tiếc Lam Nhân Trù, mà là chưởng của đại ca quá nặng, e rằng y không thể ngồi dậy nổi để mà lạy nữa.

Cốc Mộng Viễn ngửa mặt cười dài :

- Niệm tình lão đã vỡ xương vai, ba lạy cho tạm hoãn, khi nào thương thế bình phục hẵng lạy cũng được.

Chân Dật Lan gật đầu cười, quay sang Cổ Bát Công nói :

- Cổ lão tiền bối hãy nhớ lấy đấy!

Cổ Bát Công buông tiếng cười vang :

- Không quên được đâu! Nếu Lam Nhân Trù mà không giữ lời, hai người cứ tìm lão phu, lão phu nhất định sẽ kéo mũi y đến trả món nợ này.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi sau khi xem xét thương thế của Lam Nhân Trù, quay sang Độc Thủ Ma Đạo khẽ căn dặn mấy câu, đoạn mới quay người chậm rãi đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc thiếu hiệp, chưởng lực thật hùng mạnh, bổn Bang chủ bình sanh mới thấy.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Bang chủ quá khen, tại hạ bởi không kịp thu tay đã gây thương tổn cho Phó bang chủ quý bang, xin Bang chủ đừng ghi dạ!

Rõ ràng là chàng mai mỉa đối phương nhưng nghe không hề có chút ý mai mỉa.

Tất Lôi lắc đầu cười nói :

- Chưởng pháp thiếu hiệp đã thi triển vừa qua, nếu lão phu đoán không lầm, có lẽ đó là Không Linh chưởng pháp phải không?

Cốc Mộng Viễn thầm kinh ngạc, cười :

- Bang chủ thật tinh mắt, đó chính là Không Linh chưởng pháp do gia sư truyền thụ, nhưng có điều do tại hạ thi triển, hãy còn kém cỏi quá!

Tất Lôi giật mình, toàn thân toát mồ hôi lạnh, thầm nhủ :

- Cũng may là mình chưa mạo muội khiêu chiến, không thì chức vị Bang chủ này khó mà giữ nổi…

Lão bèn cười to :

- Thật không ngờ Cốc thiếu hiệp lại là cao túc của Không Linh lão nhân. Lam Nhân Trù bại dưới tay thiếu hiệp thật chẳng oan ức chút nào cả.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Bang chủ quá khen rồi!

Cổ Bát Công cười quái dị xen lời :

- Cốc lão đệ, nợ đã thanh toán xong, chúng ta cũng nên đi thôi!

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối còn có điều cần nói với Tất bang chủ nữa!

Đoạn quay sang Tất Lôi cười nói :

- Tất bang chủ, mọi hành động của quý bang phải chăng là tuân theo mệnh lệnh của Thần Phong Mục Trường?

Tất Lôi biến sắc mặt, thừ ra nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu mới nói :

- Cốc thiếu hiệp…

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Tại hạ đã nói đúng phải không?

Tất Lôi thở dài :

- Điều này Cốc thiếu hiệp không nên tìm hiểu là hơn!

Trong khi nói, nửa như vô tình nửa như cố ý liếc mắt nhìn Độc Thủ Ma Đạo.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày cười :

- Nếu Tất bang chủ có điều bất tiện thì kể như tại hạ đã hỏi thừa thãi vậy!

Tất Lôi như còn định nói gì đó, nhưng Chân Dật Lan đã kéo tay Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca, chúng ta đi thôi!

Cổ Bát Công lúc này cũng đã cất bước đi ra ngoài.

Cốc Mộng Viễn như còn định nói gì đó, nhưng sau cùng đã nén lại, theo sau Chân Dật Lan và Cổ Bát Công đi ra khỏi nghị sự đường.

Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi đi theo đưa tiễn, chỉ còn Độc Thủ Ma Đạo Quan Bảo Huê ở lại điều thương cho Lam Nhân Trù.

Ba người ra khỏi cổng Tổng đàn Tam Âm bang không xa, Cổ Bát Công bỗng ngoảnh lại nhìn Tất Lôi nói :

- Tất bang chủ quay vào được rồi!

Tất Lôi chau mày :

- Cổ huynh, Tất mỗ còn muốn đưa các vị một đoạn đường nữa!

Đoạn cười ảo não, lẩm bẩm :

- Khi quay đầu lại đã trăm năm…

Cốc Mộng Viễn nghe vậy chợt động tâm, nhưng chàng không lên tiếng hỏi.

Chỉ Chân Dật Lan không nén được, thắc mắc hỏi :

- Tất bang chủ như than thân trách phận phải không?

Tất Lôi thấp giọng :

- Cô nương nói đúng, lão ô thật vô cùng khổ tâm!

Chân Dật Lan cười :

- Chức vị Bang chủ không dễ làm chứ gì?

Tất Lôi lắc đầu :

- Không phải!

Chân Dật Lan đứng lại, chau mày nói :

- Lời nói Bang chủ khó hiểu quá!

Cổ Bát Công cười xen lời :

- Lan nhi, chúng ta nên vừa đi vừa nói thì hơn.

Chân Dật Lan liền tiếp bước, cười nói :

- Cổ lão tiền bối có hiểu ý lời nói của Tất bang chủ không?

Cổ Bát Công cười :

- Chỉ hiểu chút ít, bởi vì Tam Âm bang của Tất Lôi không phải là một bang hội thấp hèn, và cũng chưa từng làm hại võ lâm…

Cốc Mộng Viễn bỗng cười nói :

- Lời nói của lão tiền bối thật khó tin!

Cổ Bát Công cười phá lên :

- Cốc lão đệ hãy xem Tất bang chủ có như người xấu không?

Cốc Mộng Viễn thành thật :

- Tất bang chủ bộc trực hào dũng, luận tướng mạo phải là một người trung nghĩa, sao thể là kẻ xấu được?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Đúng vậy, Tất bang chủ đã bị người kềm chế.

Cốc Mộng Viễn sững sờ, Chân Dật Lan khúc khích cười nói :

- Lan nhi biết rồi, hẳn là đã bị Lý Hàm Băng kềm chế?

Tất Lôi cười đau khổ :

- Chân cô nương, lão ô thật vô cùng xấu hổ, mắt thấy Tam Âm bang bị đồng đạo giang hồ miệt thị căm thù mà không sao cứu vãn được…

Chân Dật Lan bỗng nhận thấy lão nhân cao to này thật là nhu nhược, bất giác sinh lòng thương hại, khảng khái lớn tiếng nói :

- Bang chủ hãy yên tâm, chúng tôi sẽ giúp Bang chủ.

Cổ Bát Công nhìn Chân Dật Lan cười hô hố, quay sang Tất Lôi nói :

- Hay lắm, đã có vị tiểu cứu tinh này hứa giúp, Tất bang chủ hẳn sẽ được cứu rồi!

Tất Lôi cảm kích cười :

- Lão ô chỉ mong Chân cô nương và Cốc thiếu hiệp hiểu được con người lão ô là đủ rồi. Lão ma đầu Lý Hàm Băng quá ư lợi hại, hai vị không nên mạo hiểm là hơn. Còn đối với cá nhân lão ô, khi cần cùng lắm hy sinh mạng già là xong.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Chân Dật Lan, đoạn cười nói :

- Tất bang chủ không nên khinh sanh, Lý Hàm Băng tuy lợi hại, nhưng tại hạ không ngán sợ đâu.

Chân Dật Lan cũng cười nói :

- Bang chủ, Cốc đại ca đã hứ, Bang chủ càng khỏi phải lo rầu nữa!

Tất Lôi buông tiếng thở dài, đoạn ôm quyền nói :

- Xin thứ cho lão ô chẳng thể tiễn xa, nếu không họ sẽ sinh nghi, cầu chúc Cổ huynh và hai vị thiếu hiệp thuận buồm xuôi gió, lão ô chờ đợi tin lành.

Đoạn quay người, phóng nhanh trở vào trong trang.

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn theo bóng dáng cao to của Tất Lôi khuất sau cổng trang, mới lắc đầu thở dài nói :

- Mấy năm nay thật khổ cho y vô cùng.

Xem tiếp hồi 26 Xả thân gác cửa ngăn mưu đồ

26. Hồi 26 Xả Thân Gác Cửa Ngăn Mưu Đồ

Ba người ấy chính là Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công, Chân Dật Lan và Cốc Mộng Viễn.

Sau khi rời khỏi Tổng đàn Tam Âm bang, ba người đã thẳng đường đến Hàn Bích cung.

Cốc Mộng Viễn bởi có địa chỉ do Tần Linh Sương để lại, vì vậy ba người không cần phải hỏi thăm đường lối.

Nhưng dù họ cước trình nhanh, sau khi tiến vào Đại Tuyết sơn, cũng phải mất gần bốn ngày trời mới tìm gặp Hàn Bích cung.

Hàn Bích cung thần bí khôn lường này chẳng những được xây cất ở giữa núi non trùng điệp mà còn nằm trong cốc sâu ngàn trượng.

Trên Đại Tuyết sơn tuyết đóng dày hơn thước, lạnh giá khôn tả.

Nhưng tại nơi tọa lạc Hàn Bích cung thì lại ấm áp như xuân, bốn mùa tươi xanh.

Ba người từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy sơn cốc rộng chừng hơn ba mươi dặm.

Hàn Bích cung nhà cửa liên miên, hệt như hoàng cung trong kinh thành.

Xích Tu Đà Ông đã xông pha trên giang hồ không dưới sáu mươi năm, cũng chưa từng trông thấy nơi cư trú của một môn phái nào lại có khí thế như vậy.

Ông bất giác buông tiếng thở dài, cảm khái nói :

- Thật không ngờ Tần Tiêu Hồng lại là người xa hoa thế này.

Từ trên chủ phong đi xuống, có một con đường được tu chỉnh hết sức trang nhã.

Cách cửa cung chừng mười dặm, giữa đường có một tấm bia bằng ngọc thạch màu xanh biếc, cao hơn trượng và rộng hơn năm thước.

Sáu chữ vàng "Nhân gian đệ nhất tiên cảnh" to cỡ hai thước được khắc sâu trên bia ngọc, sáng chóa dưới ánh nắng soi rọi.

Chân Dật Lan đứng xem một hồi, cười nói :

- Cổ lão tiền bối, tấm bia ngọc này hẳn là trị giá liên thành!

Cổ Bát Công gật đầu :

- Đây là hàn ngọc vạn năm, có lẽ trên đời chỉ có mỗi một tảng này thôi!

Chân Dật Lan nghe vậy bất giác thè lưỡi, không rụt vào được nữa.

Cả Cốc Mộng Viễn cũng kinh ngạc nói :

- Lão tiền bối, đây quả là hàn ngọc vạn năm ư?

Trong màu xanh biếc có cả đen lẫn trắng, nhìn kỹ lão đệ sẽ thấy trong tấm bia ngọc dày hằng thước này có những đường nét đỏ như mây khói, chuyển động không ngừng, đó chính là điểm quý giá của nó.

Cốc Mộng Viễn nhìn kỹ bia ngọc quả thấy bên trong ẩn hiện mây đỏ chuyển động không ngừng, bất giác cười to nói :

- Lão tiền bối nói rất đúng, nhưng có điều Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp này đã dùng loại ngọc quý này khắc thành bia thật là đáng tiếc.

Cổ Bát Công cười :

- Đâu chỉ đáng tiếc thôi, mà còn phía phạm của trời nữa.

Chân Dật Lan nghe Cổ Bát Công bảo dùng ngọc này khắc bia là phí phạm của trời, thì hết sức thắc mắc, bèn cười hỏi :

- Cổ lão tiền bối, ngọc thạch này có công dụng đặc biệt gì vậy?

- Ngọc này chẳng những có công dụng điều thương giải độc, mà còn có thể tị nhiệt ngự hàn, người võ lâm chỉ cần có được một mảnh nhỏ mang theo bên mình thì thật hữu ích vô cùng.

- Có công dụng hiệu nghiệm như vậy thật ư?

Cổ Bát Công nghiêm giọng :

- Hàn ngọc vạn năm có công hiệu cải tử hồi sinh, nếu người võ công dùng để hành thiện thì sẽ cứu được biết bao mạng người.

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói :

- Chúng ta bổ lấy một mảng mang về được không?

Cổ Bát Công vừa chau mày, Cốc Mộng Viễn đã cười nói :

- Lan nhi, chúng ta không nên không hỏi mà tự ý lấy.

Chân Dật Lan vốn đã rút ra một thanh Nam Minh Tam Dương Bình Kiếm, vừa định bổ lấy một mảnh bảo ngọc mang đi cứu người, nghe Cốc Mộng Viễn nói vậy, nàng liền trả kiếm vào bên lưng, cười nói :

- Đúng rồi, suýt nữa tiểu muội đã quên mất.

Cổ Bát Công lắc đầu nói :

- Lan nhi, ngọc này chém vỡ được đâu! Thanh kiếm của ngươi tuy là thần vật, nhưng cũng không chém vỡ nổi hàn ngọc vạn năm này đâu.

Chân Dật Lan không tin :

- Vậy chứ chữ này được khắc bằng cách nào?

Cổ Bát Công cười :

- Đúng là chữ này được khắc lên, nhưng muốn khắc chữ trên loại bảo ngọc này, phải cần dùng mấy loại thần khí.

- Mấy loại thần khí nào?

- Ngươi khảo lão phu đó ư?

Chân Dật Lan cười :

- Lan nhi đâu dám, chẳng qua hiếu kỳ thôi!

Cổ Bát Công cười :

- Trong võ lâm có ba thanh kiếm có thể chém nổi hàn ngọc này!

- Ba thanh kiếm nào?

- Một là Huyền Băng kiếm của Thiên Toàn kiếm khách Vu Vong Cơ, chủ nhân của Tử Vân thiên phủ khi xưa.

Cốc Mộng Viễn vừa nghe bốn tiếng Tử Vân thiên phủ, liền động tâm thầm nhủ :

- Tử Vân kim trâm đang ở trong người mình, sự ủy thác của Doanh Hải tam tinh mình còn chưa thực hiện, thật là quá bất kính...

Chàng nghĩ đến đó đã nghe Chân Dật Lan hỏi :

- Còn thanh kiếm thứ nhỏ?

- Mặc Ngọc Kinh thần kiếm của Lý Hàm Băng.

- Còn thanh thứ ba là bình kiếm phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Sao ngươi biết là bình kiếm?

Chân Dật Lan mỉm cười :

- Lan nhi chỉ đoán thôi, bởi vì trong bình kiếm cũng có rất nhiều thiên cổ thần khí.

- Thanh thứ ba là Nam Minh Thanh Dương Bình Kiếm do Quảng Thành Tử đã lưu lại hồi ngàn năm về trước.

Chân Dật Lan nghe vậy, buông tiếng cười khanh khách không thôi.

Cổ Bát Công ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu nha đầu, ngươi cười gì vậy chứ?

Chân Dật Lan lại cởi thanh bình kiếm bên lưng ra, vung tay cười nói :

- Cổ lão tiền bối hãy xem đây là kiếm gì?

Cổ Bát Công chú mắt nhìn, mới thấy thanh kiếm trong tay Chân Dật Lan thân phảng phất ánh đỏ, và bên ngoài có một lớp sáng đỏ chuyển động.

Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Đây chẳng phải chính là Nam Minh Thanh Dương Bình Kiếm ư?

Chân Dật Lan cười đắc ý :

- Ai nói không phải?

Cổ Bát Công cười to :

- Thật không ngờ, thật không ngờ thanh kiếm này lại ở trong tay lệnh tổ.

Chân Dật Lan mỉm cười :

- Gia gia cũng mới có được trong kinh thành hôm trước đây thôi, đó là một dịp tình cờ, gia gia đã mua lại từ tay một thương nhân buôn đồ cổ với giá như mua phế liệu vậy.

Cổ Bát Công cười phá lên :

- Thật là may mắn… Chân lão tà vận khí tốt quá… Tuy nhiên, ngươi có mang theo vật thần kiếm thế này, phải hết sức thận trọng mới được.

Chân Dật Lan bĩu môi :

- Lan nhi không sợ đâu! Ai mà có ý cướp đoạt thanh kiếm này, hẳn là đã chán sống rồi.

Cổ Bát Công cười hào sảng :

- Đúng, gặp tiểu sát tinh như ngươi, chắc chắn không ai chiếm được phần hơn.

Chân Dật Lan vung kiếm :

- Cổ lão tiền bối, Lan nhi bổ lấy một mảnh ngọc được không?

Cổ Bát Công cười :

- Được! Được! Nhưng có điều…

Ông chưa dứt lời, đột nhiên bị một tiếng cười khảy cắt ngang.

Tiếng cười khảy ấy đã vang lên từ sau lưng ba người.

Cổ Bát Công quay phắt lại, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cũng đồng thời ngoảnh nhìn ra sau.

Chỉ thấy một lão nhân toàn thân trắng toát, đang đứng giữa đường cách họ ngoài mười trượng.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười thầm nhủ :

- Thì ra lão chưa tiến vào trong phạm vi mười trượng, nếu không mình mà không phát giác ra thì thật quá kinh người còn gì?

Cổ Bát Công đưa mắt quan sát kỹ lão nhân áo trắng, chỉ thấy đối phương người cao chừng năm thước, mái tóc bạc dài phủ vai, sắc mặt hồng hào như trẻ con, hai mắt thần quang ẩn tang, không chút bộc lộ hỏa khí. Chiếc áo trắng trên mình dài thượt, phủ dài xuống đến mặt đất.

Cổ Bát Công dù biết nhiều hiểu rộng, song vẫn không biết lão nhân thấp lùn này là ai.

Lão nhân áo trắng sau khi buông tiếng cười khảy, chỉ đứng yên nhìn ba người, vẻ mặt trơ lạnh không nói một lời, như cũng đang quan sát ba vị khách bất ngờ này.

Chân Dật Lan hằn học nói :

- Lão giả hồ đồ cười gì vậy hả? Lão tưởng thanh kiếm của bổn cô nương không bổ nổi hàn ngọc này hay sao? Hừ, e rằng lão đã đui mù rồi.

Cổ Bát Công thấy Chân Dật Lan buông lời mắng nhiếc lão nhân áo trắng, lòng hết sức lo lắng, bởi ông nhẫn nhỡ lão nhân này võ công cao thâm chẳng kém gì mình, nếu đối phương nổi giận động thủ, e rằng khó thể kết thúc nhanh chóng.

Nhưng ông đã lo lắng quá thừa.

Lão nhân áo trắng nghe Chân Dật Lan nói vậy chẳng chút tức giận nói :

- Tiểu nha đầu, ngươi thật cả gan, động chút là mắng người, chả lẽ gia trưởng ngươi ngay cả lễ phép kính trọng người già cả cũng không dạy cho ngươi biết hay sao?

Chân Dật Lan cười khanh khách :

- Việc ấy chẳng can gì đến lão, bổn cô nương thích sao làm vậy, lão…

Nàng vốn định nhiếc mắng nữa, nhưng thấy Cốc Mộng Viễn có vẻ không bằng lòng, liền vội nín lặng.

Lão nhân áo trắng lắc đầu cười :

- Thời buổi này thật càng lúc càng tệ, thanh thiếu niên cũng ngày càng hỗn xược, tiểu nha đầu ngươi có lẽ ngay cả đối với trưởng bối mình cũng không khách sáo phải không?

Chân Dật Lan tức giận trừng mắt :

- Đã nói rồi, chẳng can gì đến lão! Lão là ai?

Lão nhân áo trắng cười khẽ :

- Tiểu nha đầu kia, ngươi phải cho lão phu biết trước, ngươi là ai mới đúng chứ?

Chân Dật Lan ngẩn người :

- Sao vậy?

Lão nhân áo trắng mỉm cười :

- Tuổi tác lão phu có lẽ chẳng kém gì gia gia ngươi, ngươi sao thể không tự báo ra danh tánh trước?

Chân Dật Lan chau mày :

- Bổn cô nương là Lan nhi, còn lão?

Lão nhân áo trắng cười phá lên :

- Lão phu là Cúc lão, ngươi tin chăng?

Nếu lão nhân chỉ nói mình là Cúc lão, có lẽ Chân Dật Lan đã tin, nhưng lão nhân lại thêm câu hỏi lại, khiến Chân Dật Lan tức đến nhảy dựng lên :

- Lão… lão sao lại tên Cúc lão? Không có họ sao?

Lão nhân áo trắng vẫn thản nhiên cười :

- Còn ngươi thì sao? Ngươi họ Lan tên Nhi ư?

Chân Dật Lan phì cười :

- Tôi họ Chân tên Dật Lan. Tôi đã quên mất, bởi mọi người đều gọi tôi là Lan nhi!

Lão nhân áo trắng ngửa mặt cười to :

- Tiểu nha đầu, ngươi tuy đanh đá nhưng cũng còn khá dễ thương…

Đoạn bỗng quay sang Cổ Bát Công nói :

- Các hạ là Trượng Độc trong Kiếm Lâm tứ tuyệt phải không?

Cổ Bát Công rúng động cõi lòng, nâng ngọn trượng gỗ trong tay lên, cười nói :

- Tôn giá sao biết danh hiệu lão gù này vậy?

- Các hạ có quá nhiều chiêu bài, mộc trượng và lưng gù, chứng tỏ các hạ là ai rồi.

Chân Dật Lan lớn tiếng tiếp lời :

- Lão già, lão còn chưa cho biết mình là ai mà!

Lão nhân áo trắng trợn mắt cười :

- Lão phu nói đây, nhưng nói ra rồi ngươi cũng không biết đâu.

Chân Dật Lan cười khinh miệt :

- Vậy hẳn là hạng vô danh rồi chứ gì?

Lão nhân áo trắng vẫn thản nhiên cười :

- Đúng vậy, nếu lão phu mà có họ tên thì trời đã sụp rồi còn gì?

Chân Dật Lan biết là lão nhân mai mỉa mình không biết trời cao đất dày, bèn dẩu môi nói :

- Bổn cô nương cứ thích làm cho trời sụp xuống, lão làm gì được nào?

- Lão phu chẳng làm gì, nhưng… chỉ sợ rằng Chân Cửu không thu xếp nổi thôi.

Chân Dật Lan kinh ngạc trố mắt :

- Lão… lão… biết gia tổ ư?

Lão nhân áo trắng vẫn thản nhiên cười :

- Chân lão tà có một tôn nữ nhi như ngươi, hẳn là vui sướng lắm!

Chân Dật Lan tức tối giậm chân :

- Chẳng can gì đến lão!

Lão nhân áo trắng cười to :

- Đương nhiên là không liên quan đến lão phu rồi.

Đoạn quay sang Cổ Bát Công cười nói :

- Lão phu là Cát Phụ Ông, Cổ huynh từng nghe nói đến chưa?

Cổ Bát Công kinh ngạc :

- Tôn giá là Nam Hoang Nhất Tẩu Cát huynh ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu Cát Phụ Ông có danh vọng rất cao trong võ lâm, song vì trước nay ẩn cư chốn hoang dã nên nhân vật Trung Nguyên nhiều người nghe nhưng ít ai gặp, ngoại trừ vài vị lão tiền bối như Tứ Phương Đại Hiệp, cơ hồ không lai vãng với nhân vật Trung Nguyên.

Nam Hoang Nhất Tẩu ha hả cười nói :

- Đại danh Cổ huynh, lão ô đã được nghe từ lâu, hôm nay được gặp thật là một niềm vui lớn, chẳng hay Cổ huynh đột nhiên giá lâm Thường Xuân cốc này có việc gì vậy?

Chân Dật Lan nghe nói sơn cốc này có tên là Thường Xuân, bất giác cười thầm nghĩ :

- Quả là danh phù kỳ thực!

Cổ Bát Công cười nói :

- Cát huynh cư trú trong Hàn Bích cung ư?

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Lão phu bởi cảm thịnh ý của Tây Trúc Tần huynh khi xưa, nên hồi năm rồi Tần huynh phái người mời thỉnh, lão phu bèn đến đây làm khách.

- Cát huynh đã ở đây một năm, có biết Tần Tiêu Hồng có mưu đồ gì không?

Cát Phụ Ông thoáng chau mày :

- Cổ huynh muốn nói về phương diện nào?

Cổ Bát Công cười to :

- Tần Tiêu Hồng có lòng hùng bá võ lâm, chả lẽ Cát huynh cũng không biết sao?

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Lão ô không bao giờ màng đến việc trong cung. Lão ô đã thỏa thuận với Tần huynh chỉ ở đây ba năm, và…

Cát Phụ Ông bỗng buông tiếng cười, nói tiếp :

- Lão ô chỉ phụ trách khu vực bia ngọc này, không cho bất kỳ người nào không được Tần huynh thỉnh mời đột nhập vào Thường Xuân cốc.

Cổ Bát Công ngửa mặt cười to :

- Vậy là Cát huynh đến đây gác cửa cho Tần Tiêu Hồng ư?

Cát Phụ Ông cười nhạt :

- Báo ân đáp nghĩa đâu kể gì danh tiết.

Cổ Bát Công chẳng ngờ rằng vị cao nhân cao nhân thế ngoại này lại xem nhẹ lợi danh, không bị mình kích động, bất giác thừ ra tại chỗ.

Chân Dật Lan chau mày lạnh lùng tiếp lời :

- Lão thật sự là vô tích sự!

Cát Phụ Ông đưa mắt nhìn Chân Dật Lan cười to :

- Cô nương lại mắng người nữa rồi.

- Không phải mắng mà là nhận thấy lão thật quá hồ đồ.

- Lão phu hồ đồ ư?

- Tần Tiêu Hồng rõ ràng là có lòng thôn tính đồng đạo võ lâm, vậy mà lão lại cố tỏ ra mình trong sạch, viện cớ canh giữ cửa vào cung, chẳng chịu lên tiếng khuyên ngăn, vậy chẳng hồ đồ là gì?

Cát Phụ Ông phá lên cười :

- Cô nương miệng lưỡi thật sắc bén, nếu lão ô mà không phải tuổi đã quá tám mươi, tính nóng không còn, có lẽ đã bị ngươi mắng đến đâm đầu chết tại đây cũng nên.

Chân Dật Lan phì cười :

- Lão da mặt dày quá!

Cát Phụ Ông lắc đầu cười :

- Chẳng phải lão ô da mặt dày, mà là…

Bỗng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Vị thiếu hiệp này quý tánh đại danh là gì vậy?

Cốc Mộng Viễn tự nãy giờ lẳng lặng đứng nghe, giờ nghe Cát Phụ Ông hỏi, vội ôm quyền thi lễ nói :

- Vãn bối là Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài!

Cát Phụ Ông mắt rực lên :

- Cốc thiếu hiệp quan hệ thế nào với Nam Nho Cốc Dương vậy?

- Chính là gia tổ vãn bối.

Cát Phụ Ông cười to :

- Cốc huynh có một tôn nhi thế này, võ công Cốc gia hẳn là rạng rỡ trong thiên hạ rồi.

Cốc Mộng Viễn bẽn lẽn cười :

- Lão tiền bối quá khen rồi.

Cát Phụ Ông quét mắt nhìn ba người, trầm giọng nói :

- Cổ huynh, các vị đã biết Tần huynh có lòng thôn tính võ lâm, vậy mà còn mạo hiểm đến đây, chẳng phải là quá bất trí ư? Hàn Bích cung này có thể sánh như chốn ngọa hổ tàng long đấy.

Ba người nghe vậy đều giật mình kinh hãi, bởi sự suy đoán của họ đã chẳng may đúng sự thật, Tần Tiêu Hồng quả nhiên có lòng hùng bá võ lâm.

Cổ Bát Công khảng khái nói :

- Cổ mỗ sẵn sàng chấp nhận đầu rơi máu chảy để giữ gìn chính nghĩa võ lâm, phen này đến đây tuy biết hung hiểm, nhưng Cổ Bát Công này không tin là sẽ táng mạng.

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Lão ô tuy chưa từng vào trong cung, nhưng ít nhiễu cũng biết tình hình trong ấy, hành vi gần đây của Tần huynh quả là rất đáng lo ngại.

Cổ Bát Công cười :

- Vậy sao Cát huynh không sớm có kế hoạch ngăn chận?

Cát Phụ Ông khẽ thở dài :

- Khi nãy Chân cô nương đã có nói rồi, lão ô chưa trả lời, thật bởi việc này quá ư trọng đại, lão ô chẳng thể bằng vào câu nói là thay đổi được.

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Vậy là lão ngoảnh mặt làm ngơ, trái lại còn nối giáo cho giặc, giữ cửa cho người ta.

Cát Phụ Ông cười ảo não :

- Sao cô nương biết lão phu nối giáo cho giặc?

Chân Dật Lan cười khẩy :

- Sự thể đã quá rõ ràng, lão còn gì để biện hộ nữa chứ?

Cát Phụ Ông bỗng nghiêm giọng :

- Cô nương có biết Hàn Bích cung vào được nhưng không ra được hay không? Trừ phi sau khi vào cung, cô nương chấp nhận cá mè một lứa với Tần Tiêu Hồng.

Chân Dật Lan thè lưỡi :

- Nếu không chấp nhận thì sao?

- Chết một cách thảm thiết.

Cổ Bát Công khẽ thở dài :

- Tần Tiêu Hồng sao lại trở nên tàn ác thế này?

Cát Phụ Ông thấp giọng :

- Lão ô canh giữ cửa vào cung duy nhất này chính là muốn giữ lại những người hiểu dụng trong võ lâm...

Chân Dật Lan ngạc nhiên xen lời :

- Vậy lão tiền bối không để cho người vào cung tăng gia vây cánh cho Tần Tiêu Hồng ư?

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Lão ô chỉ đủ sức đến vậy thôi!

Cổ Bát Công khảng khái cười :

- Vậy là bọn này đã đắc tội với Cát huynh rồi!

Cát Phụ Ông cười :

- Cổ huynh sao cũng khách sáo thế này? Lão ô có trách nhiệm canh cửa, bằng hữu võ lâm nếu muốn vào cung, nhất định phải đi ngang qua đây. Nếu là người lương thiện, lão ô ắt đánh bại rồi buộc họ lui về, còn như gặp kẻ tàn ác, lão ô bắt buộc phải hạ độc thủ giết đi. Vì vậy trong một năm qua, lão ô tuy không có gì hổ thẹn với lương tâm, nhưng hai ay đã dính đầy máu tanh, trái với lẽ trời.

Cốc Mộng Viễn cười xen lời :

- Nhà Phật cũng có lời khuyến khích việc giáng ma vệ đạo, hành động của lão tiền bối chẳng những không trái với lẽ trời, mà còn là thay trời hành đạo, trừ bạo an lương!

Cát Phụ Ông mỉm cười, nghiêm giọng :

- Cổ huynh nhất quyết vào cung phải không?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Cổ mỗ đến đây chính là định vào cung một chuyến.

- Cổ huynh vào cung chi vậy?

- Dò la tung tích của Chưởng môn nhân Thiếu Lâm.

Cát Phụ Ông sửng sốt :

- Chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm ư?

- Vâng!

Cát Phụ Ông chau mày :

- Chưởng môn nhân Thiếu Lâm đâu có đến đây.

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Cát huynh không trông thấy bốn vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga My và Côn Luân vào trong cung ư?

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Chưa từng trông thấy. Cổ huynh có thể nói rõ hơn chút không?

- Bốn vị Chưởng môn nhân đều bởi thân thọ trọng thương, bị người đánh lừa giải đưa đi, nhưng giữa đường đã được Tà Hiệp giải cứu, nhưng rồi sau đó lại bị người của Hàn Bích cung cướp đi mất.

- Có việc như vậy thật ư? Nhưng…

Cát Phụ Ông bỗng nín lặng trầm ngâm.

Chân Dật Lan thấy vậy nói :

- Cổ lão tiền bối, Cát lão không biết, chúng ta vào cung mà hỏi thì hơn.

Cổ Bát Công cười :

- Lan nhi đừng vội, Cát lão nhất định là biết.

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Lão ô quả thật là chưa từng trông thấy họ, nhưng…

Bỗng khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Hôm kia Cung chủ có phái người đưa về ba xe tài vật, rất có thể…

Cát Phụ Ông chưa kịp dứt lời, Chân Dật Lan đã reo lên :

- Vậy là đúng rồi, chắc chắn là người đã giấu trong xe.

Cát Phụ Ông cười ảo não :

- Cô nương có lẽ đã đoán không sai, vì muốn che giấu tai mắt lão ô nên họ phải làm như vậy… nhưng có điều Cung chủ đến nay vẫn chưa thấy trở về cung.

Chân Dật Lan cười hỏi :

- Cung chủ có phải là con gái của Tần Tiêu Hồng không?

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Chính là con gái duy nhất của Tần Tiêu Hồng với Lăng Thiên Thiên.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Cốc đại ca bảo Tần tỷ tỷ rất là đẹp, lúc đầu tiểu muội còn chưa tin, nhưng giờ đây đã biết là do đệ nhất mỹ nhân võ lâm sinh ra, tiểu muội...

Nàng bỗng ngưng lời, bởi vì nghĩ đến một điều, nói tiếp :

- Lăng Thiên Thiên là một người rất xấu xa, Cốc đại ca không vào Hàn Bích cung được đâu!

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Vì sao vậy?

- Bà ta sẽ giữ đại ca lại mất!

- Giữ ngu huynh lại chi vậy?

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Đó thì tiểu muội sao biết được?

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Lan nhi không biết thì lo làm gì kia chứ?

Đoạn chàng quay sang Cát Phụ Ông hỏi :

- Cát lão tiền bối, Tần Linh Sương tỷ tỷ trở về cung ư?

Cát Phụ Ông nghe vậy, biết chàng có quen biết Tần Linh Sương, liền cười nói :

- Chưa! Lão đệ đã quen biết với Cung chủ, việc vào cung hẳn không có gì đáng lo ngại, Lăng Thiên Thiên chỉ có mỗi một người con gái, nên cưng yêu lắm.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chả lẽ nếu vãn bối không nói rõ là quen biết Tần Linh Sương, vào cung sẽ có tai họa to lớn hay sao?

Cát Phụ Ông nghiêm giọng :

- Tai họa thì chưa chắc có, nhưng không ra khỏi cung được là điều tất nhiên.

Cốc Mộng Viễn bỗng mắt rực thần quang, cười giòn nói :

- Vãn bối chính là muốn xông vào những nơi như vậy thử xem sao?

Cát Phụ Ông vội lắc đầu :

- Lão đệ không nên liều lĩnh.

Cốc Mộng Viễn thản nhiên cười :

- Cát lão tiền bối hãy yên tâm, vãn bối sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

- Nếu các vị không cho biết là có hẹn với Tần Linh Sương mà đến, thì cửa ải của lão ô cũng chẳng tiện để các vị đi qua.

Cốc Mộng Viễn chau mày, còn định nói gì đó, Cổ Bát Công đã cười nói :

- Cát huynh, Cốc lão đệ quả thật sẽ không gặp nguy hiểm gì to lớn đâu. Cát huyh cứ yên tâm để cho bọn này đi qua.

Cát Phụ Ông lắc đầu :

- Không thể được!

Cổ Bát Công cười :

- Cát huynh không tin vào võ công của Cốc lão đệ chứ gì?

Cát Phụ Ông cười :

- Cốc lão đệ anh hoa tiềm ẩn, hiển nhiên là võ công cao thâm, điều ấy lão ô tin, nhưng so với Tây Trúc thì…

Cổ Bát Công tiếp lời :

- Cát huynh cho là Cốc lão đệ không phải là địch thủ của Tây Trúc chứ gì?

- Võ công của Tần Tiêu Hồng đã đạt đến trình độ thần xuất quỷ mạt rồi đấy!

Cổ Bát Công cười :

- Cốc lão đệ chắc không kém hơn đâu!

- Tổ phụ của Cốc lão đệ hiện nay e cũng chẳng phải địch thủ của Tây Trúc.

Cát Phụ Ông nghĩ, đưa Cốc Dương ra so sánh, hẳn là Cốc Mộng Viễn sẽ biết Tần Tiêu Hồng chẳng phải dễ đối phó…

Nhưng ông nào biết võ công của Cốc Mộng Viễn không phải là do tổ phụ truyền thụ?

Chân Dật Lan nghe vậy liền khúc khích cười nói :

- Cát lão, võ công của Cốc đại ca cao hơn gia gia nhiều.

Nàng nghĩ mình nói vậy nhất định Cát Phụ Ông sẽ đồng ý, bởi chỉ cần võ công không kém hơn Tây Trúc, Cát lão hẳn sẽ để cho họ đi qua.

Nhưng Cát Phụ Ông vẫn không chịu :

- Cho dù Cốc lão đệ võ công cao hơn lệnh tổ thì cũng không đương cự nổi vợ chồng Tây Trúc.

Chân Dật Lan bỗng nảy ý nói :

- Nếu võ công của Cốc đại ca do một người khác truyền thụ thì sao?

Cát Phụ Ông ngạc nhiên :

- Ai truyền thụ?

Chân Dật Lan cười :

- Đồng tông của lão tiền bối.

Cát Phụ Ông ngày càng ngạc nhiên hơn :

- Đồng tông của lão ô ư?

- Đúng vậy!

- Ai?

- Cát Hàn lão tiền bối!

Cát Phụ Ông biến sắc mặt, song liền cười to nói :

- Không Linh Luyện Sĩ trong Không Linh song tiên phải không?

- Đúng vậy, vậy vào được không?

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Được thì được, nhưng…

Quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc lão đệ tự tin đã được mấy thành chân truyền của Cát lão tiền bối rồi?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Chừng năm thành!

Cát Phụ Ông trầm ngâm :

- Lão ô phải thử mới được!

Cốc Mộng Viễn chau mày, ngẩng đầu cười :

- Vãn bối tuy học luyện không hay, nhưng không bao giờ để nhục đến danh vọng sư môn, lão tiền bối đã muốn chỉ giáo, vãn bối sẵn sàng hầu tiếp.

Cát Phụ Ông liền gật đầu :

- Vậy lão đệ tuốt kiếm đi!

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vãn bối trước nay không dùng đến kiếm... vậy... vậy bây giờ biết tính sao đây?

Cổ Bát Công bỗng cười nói :

- Cát huynh muốn động thủ thử thật ư?

Cát Phụ Ông nghiêm giọng :

- Phải thử mới được!

Cốc Mộng Viễn nghe vậy rất phật lòng, Cát Phụ Ông không tin tưởng mình như vậy là thật một điều sỉ nhục, bèn đảo mắt nhìn, tiện tay bẻ lấy một cành cây bên đường, cười nói :

- Vãn bối tạm dùng cành cây thay kiếm đấu với Nam Hoang Nhất Tẩu một phen.

Xem tiếp hồi 27 Tuyệt kỹ cành cây thắng bảo kiếm

27. Hồi 27 Tuyệt Kỹ Cành Cây Thắng Bảo Kiếm

- Lão đệ có hào khí thế này, lão ô hết sức bội phục.

Đoạn đưa tay rút lấy thanh trường kiếm bên lưng, nói tiếp :

- Kiếm này của lão ô rất là sắc bén, lão đệ phải hết sức lưu tâm cành cây của mình mới được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão tiền bối khỏi phải nhọc tâm, xin mời!

Cát Phụ Ông biết chàng thiếu niên này đã là đồ đệ của Không Linh Luyện Sĩ, hẳn là hết sức cao ngạo, bèn không cần tỏ vẻ tiền bối, vung kiếm xuất chiêu.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, nhanh nhẹn lách người tránh khỏi.

Cát Phụ Ông ha hả cười nói :

- Lão đệ khỏi phải lo, cứ toàn lực tấn công, lão ô tự tin còn có thể ứng phó nổi mười hai mươi chiêu không đến đỗi bại.

Cốc Mộng Viễn cảm kích cười :

- Lão tiền bối quá khiêm tốn rồi. Vãn bối chỉ cầu mong không để nhục đến thanh danh sư môn là đủ.

Dứt lời cành cây trong tay vung lên, hư không điểm tới.

Chiêu này không giống như kiếm pháp, dường như là tiên pháp.

Nhưng bên trong ẩn chứa nhiều biến hóa đến đỗi chỉ có người trong cuộc như Nam Hoang Nhất Tẩu mới cảm nhận được.

Cát Phụ Ông tuy biết rõ trong tay Cốc Mộng Viễn chỉ là một cành cây, nhưng cành cây ấy lại tỏa ra hằng ngàn vạn luồng kiếm khí.

Lão tuy không sợ kiếm khí ấy, nhưng có điều không nhận định được chiêu kiếm của Cốc Mộng Viễn thật ra là nhắm vào bộ vị nào trên cơ thể mình. Do đó lão vung kiếm gạt ngang rồi lập tức lùi chéo ra sau năm bước.

Đây là một lối tránh không cao minh, cũng may là Cốc Mộng Viễn không truy kích, không thì Cát Phụ Ông đã khốn đỗi rồi.

- Kiếm pháp khá lắm! Lão đệ thật chẳng hàm hồ…

Trong khi nói, Cát Phụ Ông lại tung mình lao tới, vung động trường kiếm chớp nhoáng tấn công ra bốn chiêu.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười, thi triển kiếm pháp Thái Hư Ảo Kiếm của đại sư huynh Trường Lạc Tẩu Khương Thái, chủ nhân Tuyết Sơn Ái Thạch lâu, ứng phó một cách ung dung.

Nhưng vô cùng kinh hiểm, bởi chiêu thức hai người đều hết sức tinh diệu, mỗi chiêu chẳng những ẩn chứa nhiều biến hóa, mà chiêu nào cũng không rời tử huyệt hoặc những nơi trí mạng.

Cổ Bát Công chưa từng thật sự chứng kiến võ công của Cốc Mộng Viễn, lúc này ông xem đến mắt rực tinh quang, không ngớt gật đầu khen.

Chân Dật Lan cũng chưa từng thấy Cốc Mộng Viễn dùng kiếm giao thủ với người, hôm nay chứng kiến, nàng thật đã được mở rộng tầm mắt, bởi kiếm pháp Cốc Mộng Viễn đang thi triển lúc này chẳng những uy thế hung mãnh, mà còn biến hóa khôn lường, và loáng choáng như có mây mù giăng phủ.

Hơn nữa, đây chỉ là một cành cây, nếu là một thanh bảo kiếm sắc bén thì kiếm khí tỏa ra hẳn đã đả thương đối thủ rồi còn gì?

Chân Dật Lan càng xem càng kinh tâm, quay sang Cổ Bát Công khẽ hỏi :

- Cổ lão tiền bối có biết pho kiếm pháp của Cốc đại ca không?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Dường như là Thái Hư Ảo Kiếm của Trường Lạc Tẩu Khương Thái xưa kia.

Chân Dật Lan chau mày :

- Thái Hư Ảo Kiếm ư? Sao Lan nhi chưa từng nghe nói nhỉ?

Cổ Bát Công cười :

- Khương Thái rất tinh tường về kiếm thuật, nhưng lại không thích sử dụng kiếm, nên ngoại trừ vài vị lão tiền bối võ lâm, đại đa số đều không biết kiếm pháp Thái Hư Ảo Kiếm của Khương Thái. Tuy nhiên lão phu có điều không hiểu, Cốc lão đệ sao lại học được pho kiếm pháp này?

Chân Dật Lan cười :

- Khương Thái chính là đại sư huynh của Cốc đại ca.

Cổ Bát Công sững sờ :

- Ồ…

Chân Dật Lan cười nói tiếp :

- Cốc đại ca có năm vị sư huynh, người nào cũng là kỳ nhân hiếm thế.

Cổ Bát Công lắc đầu thở dài :

- Thật là không ngờ, bốn vị kia là ai vậy?

- Khúc Trực Sinh, Quy Mộng, Triển Ngọc Thành và Hạ Chi Dương!

Cổ Bát Công hai mắt trố to :

- Sao? Bốn vị đó cũng là sư huynh của Cốc lão đệ à?

- Đúng vậy, họ đều là đới nghệ đầu sư, được Cát lão nhân thu làm môn hạ.

Cổ Bát Công thật khó thể tin nói :

- Thật là chuyện lạ, thảo nào năm vị đại hào võ lâm chuyên làm điều nghịch thiên này đã đột nhiên biến mất trên giang hồ trong một đêm vào hồi ba mươi năm trước, thì ra…

Chân Dật Lan bỗng khúc khích cười nói :

- Cổ lão tiền bối hãy xem, chiêu này của Cốc đại ca tuyệt quá.

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn, chỉ thấy Cốc Mộng Viễn đang thi triển chiêu "Ảo Ảnh Phi Sương" trong Thái Hư Ảo Kiếm nhanh như chớp đâm vào ngực phải của Cát Phụ Ông.

Cát Phụ Ông với chiêu Túy Bút Tam Huy quét ngang, bổ vào cành cây trong tay Cốc Mộng Viễn.

Theo lẽ thường, cành cây của Cốc Mộng Viễn hẳn không thể nào va chạm với bảo kiếm sắc bén của Cát Phụ Ông, song ngay trong khoảnh khác trường kiếm và cành cây sắp va chạm, Cốc Mộng Viễn bỗng vung tay, cành cây đã lướt qua trên cổ tay phải Cát Phụ Ông, hóa thành hằng vạn đốm sáng, phủ trùm yết hầu Cát Phụ Ông.

Cát Phụ Ông giật mình kinh hãi, vội triệt kiếm tung mình thoái lui ra xa hơn trượng, cười to nói :

- Lão đệ, có phải đó là Thái Hư Ảo Kiếm của Trường Lạc Tẩu Khương Thái không vậy?

Cốc Mộng Viễn vẫn không đuổi theo truy kích, đứng yên chờ đợi Cát Phụ Ông tấn công tiếp, nghe hỏi thế liền buông cành cây xuống, mỉm cười nói :

- Kiếm pháp của vãn bối chính là Thái Hư Ảo Kiếm do Khương sư huynh đã truyền thụ cho!

Nam Hoang Nhất Tẩu sửng sốt :

- Lão đệ bảo Khương Thái là sư huynh của lão đệ ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng!

Nam Hoang Nhất Tẩu chú mắt nhìn Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão đệ đã sử dụng hai tiếng vãn bối không đúng rồi. Trường Lạc Tẩu Khương Thái lớn tuổi hơn lão ô nhiều, lão đệ đã là sư đệ của Khương Thái thì không nên xưng hô vãn bối với lão ô. Nếu không, khi lão ô gặp Khương lão ca, thật chẳng biết phải nói năng thế nào?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chúng ta không cần phải câu nệ tục lễ, lão tiền bối tuổi cao tác trọng, vãn bối xưng hô như vậy rất là phải.

Cát Phụ Ông cười ha hả :

- Vậy là lão ô đã trèo cao rồi.

Đoạn tra kiếm vào bao, nói tiếp :

- Với võ công của lão đệ vậy là vào cung được rồi.

- Lão tiền bối đã bằng lòng để cho chúng vãn bối đi qua ư?

- Đúng vậy!

Cát Phụ Ông bỗng biến sắc mặt, trường kiếm lại tuốt ra khỏi bao, tung mình lao tới tấn công Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan tức giận mắng :

- Lão khốn khiếp dám giở trò ám toán…

Cốc Mộng Viễn cũng giật mình kinh hãi, vội lách người tránh khỏi. Đồng thời vung cành cây xoay người hoàn kích, quát to :

- Lão thất phu…

Bỗng nghe Nam Hoang Nhất Tẩu truyền âm hối hả nói :

- Lão đệ, trong cung có người đi ra, chúng ta hãy toàn lực quyết đấu, tốt hơn hết lão đệ hãy gây thương tích cho lão ô tiếp tục tiềm thân tại đây.

Cốc Mộng Viễn trong khi nghe Cát Phụ Ông nói, chàng đã phát giác trên đường dẫn vào Hàn Bích cung đang có hai người phóng ra.

Đó là hai bóng người vóc dáng nhỏ nhắn, có lẽ là nữ nhân.

Nhưng Cốc Mộng Viễn lúc này không thể nào phân tâm suy nghĩ, bởi thế công của Nam Hoang Nhất Tẩu đã ập đến như vũ bão.

Chàng cất tiếng huýt dài, dồn sáu thành chân lực vào cành cây, vẫn với kiếm pháp Thái Hư Ảo Kiếm giao đấu với Cát Phụ Ông.

Hai bóng người nhỏ nhắn thoáng chốc đã đến bên bia ngọc, quả nhiên là hai thiếu nữ trang phục cung nữ.

Một nàng toàn thân y phục trắng, một nàng toàn thân y phục tím, đứng cách hai người đang kịch chiến ngoài ba trượng, đôi mắt long lanh trố to, mặt đầy vẻ kinh hãi.

Dường như hai nàng không ngờ một chàng thiếu niên mà lại có thể giao thủ bất phân thắng bại với Nam Hoang Nhất Tẩu, một cao thủ bậc nhất trong Hàn Bích cung.

Ngay khi hai thiếu nữ cung trang vừa hiện thân, Cốc Mộng Viễn đã nhanh chóng đưa mắt nhìn họ, lúc đầu chàng nghĩ họ rất có thể là thị nữ hầu cận đã theo Tần Linh Sương hiện thân nơi Động Đình hồ, nếu vậy thì rất tiện lợi cho chàng khi vào cung, nhưng chàng đã thất vọng, hai thị nữ này chưa từng có mặt tại Động Đình hồ.

Tuy nhiên Cốc Mộng Viễn lại nảy sinh một hùng tâm khác, cành cây trong tay bỗng tăng thêm ba thành chân lực.

Chàng phải đánh bại Nam Hoang Nhất Tẩu Cát Phụ Ông.

Chàng phải với võ công của mình làm khiếp đảm người trong Hàn Bích cung trước.

Thế là chàng vừa gia tăng chân lực, thế công liền tức tỏa rộng, tuyệt chiêu hư ảo tương sinh của Thái Hư Ảo Kiếm mỗi lúc càng thêm uy mãnh.

Cát Phụ Ông chẳng những cảm thấy áp lực trên kiếm tăng mạnh, mà chiêu thức kỳ ảo của Cốc Mộng Viễn cũng rất khó hóa giải.

Chưa đầy hai mươi chiêu, Cát Phụ Ông trán đã đẫm mồ hôi.

Cổ Bát Công thấy vậy lắc đầu thở dài :

- Cát lão ca cả đời nghiên luyện kiếm thuật, không ngờ lúc cuối đời lại thảm bại về kiếm thuật, thật đáng đau lòng.

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Cổ lão tiền bối, Cốc đại ca kiếm thuật tinh kỳ, e rằng gia tổ cũng phải thua kém, vậy thi võ công của Trường Lạc Tẩu Khương Thái quá kinh người còn gì?

Cổ Bát Công cười :

- Võ công của Khương Thái e ngay cả lệnh tổ với lão phu liên thủ cũng đừng mong thắng nổi. Chẳng những Khương Thái mà bốn vị sư huynh khác của Cốc lão đệ, không một ai kém hơn Khương Thái, nên võ công của Cốc lão đệ chẳng dễ tìm được đối thủ nữa.

Chân Dật Lan mừng rỡ :

- Thật vậy ư?

- Cổ lão tiền bối không dối gạt ngươi đâu…

Bỗng đưa tay chỉ hai người đang giao đấu, lớn tiếng nói :

- Cát Phụ Ông đã thảm bại rồi.

Chân Dật Lan đưa mắt nhìn, chỉ thấy trong ánh kiếm ngàn trùng, Cát Phụ Ông đã bước chân loạng choạng, ứng phó hết sức vất vả.

Nàng lại đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, chàng hệt như sinh long hoạt hổ, càng lúc càng thêm dũng mãnh.

Chân Dật Lan bất giác cười nói :

- Cổ lão tiền bối, Cốc đại ca thật hung…

Nàng chưa kịp dứt lời đã nghe Cốc Mộng Viễn quát vang :

- Buông kiếm ngay!

Liền thì keng một tiếng chát chứa, một luồng sáng bạc bay thẳng ra ngoài vòng chiến, trường kiếm của Cát Phụ Ông đã vuột khỏi tay.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Cát Phụ Ông mặt mày xám ngắt, cười khảy nói :

- Niệm tình tôn giá thành danh lâu năm, tại hạ không muốn quá đáng, xin hỏi tôn giá, bọn tại hạ có thể vào Hàn Bích cung rồi chứ?

Nam Hoang Nhất Tẩu thở dài :

- Lão phu từ lúc dùng kiếm đến nay, chưa ai có thể khiến lão phu trường kiếm rời tay. Thiếu hiệp đã thắng lão phu, đương nhiên là có thể vào rồi.

Cốc Mộng Viễn ném bỏ cành cây, quay sang Cổ Bát Công và Chân Dật Lan ngoắc tay nói :

- Lão tiền bối, chúng ta đi!

Đoạn quay người, phi thân lướt qua bên mình hai thiếu nữ cung trang.

Cổ Bát Công cười hô hố, nắm tay Chân Dật Lan, nhìn Cát Phụ Ông nói :

- Cát huynh, thời nay anh hùng ở thiếu niên. Cát huynh đừng buồn.

Đoạn sải bước theo sau Cốc Mộng Viễn đi vào cung.

Chân Dật Lan khi đi ngang qua bên cạnh hai thiếu nữ cung trang, cố ý buông tiếng cười khinh miệt, nàng cũng định bắt chước Cốc Mộng Viễn cướp tinh thần địch.

Cát Phụ Ông đưa mắt nhìn ba người đi xa, mới khẽ buông tiếng thở dài, quay sang hai thiếu nữ cung trang, lắc đầu cười thiểu não nói :

- Quyên cô nương và Mai cô nương có việc gì phải không?

Thiếu nữ áo tím cười đáp :

- Chủ nhân sai tiểu tỳ cung thỉnh Cát lão vào cung nghị sự.

Cát Phụ Ông gật đầu :

- Ba người vừa vào cung võ công cao tuyệt, hai vị cô nương hãy vào cung trước báo với chủ nhân, tốt nhất là không nên để xảy ra xung đột, lão ô dặn bảo tiểu đồ vài điều xong sẽ vào ngay.

Hai thiếu nữ cung kính đáp :

- Thưa vâng!

Đoạn vòng tay xá dài, quay người phi thân trở vào cung.

Hai nàng tuy trễ nãi thời gian, song vì muốn vào cung báo tin trước nên đã thi triển hết toàn lực khinh công, thoáng chốc đã vượt qua ba người.

Thật ra, chẳng phải khinh công hai nàng cao hơn ba người, mà là do nhóm Cốc Mộng Viễn đi thong thả. Nếu không, dù hai nàng khinh công cao đến mấy cũng chẳng thể nhanh hơn ba người.

Sau khi hai thiếu nữ cung trang vượt qua mặt, Cốc Mộng Viễn liền quay sang Cổ Bát Công cười nói :

- Cổ lão tiền bối, có lẽ họ đi vào báo tin.

Cổ Bát Công cười :

- Đang cần họ vào báo tin để cho Tây Trúc ra đón tiếp!

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Chưa chắc, người ta Hàn Bích cung khí phái to lớn lắm!

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy ư? Tần Tiêu Hồng chẳng dám hống hách như vậy đâu.

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Lan nhi đánh cuộc với Cổ lão tiền bối, thế nào?

Cổ Bát Công nheo mắt :

- Đánh cuộc gì nào?

- Cuộc Tần Tiêu Hồng không ra đón tiếp.

- Được, điều kiện đánh cuộc ra sao?

- Nếu Lan nhi thua, khi nào Cổ lão tiền bối đến Đông Hải, Lan nhi sẽ chiêu đãi một tháng rượu Đào Hoa túy, uống tha hồ!

Cổ Bát Công cười to :

- Hay lắm! Ngươi đặt cuộc to thật, Cổ lão ta biết lấy gì so bì đây!

Chân Dật Lan cười :

- Dễ thôi, Cổ lão tiền bối có sẵn thiếu gì.

Cổ Bát Công chau mày :

- Ngươi đã nghĩ ra từ trước rồi phải không?

- Đương nhiên, không thì Lan nhi đâu đánh cuộc với Cổ lão tiền bối.

- Hãy nói ra xem thử!

- Lan nhi đánh cuộc pho trượng pháp của Cổ lão tiền bối.

Cổ Bát Công sửng sốt :

- Sao? Tiểu nha đầu ngươi đã để ý đến trượng pháp của lão phu ư?

Chân Dật Lan cười :

- Hãm Sơn Chấn Hải trượng pháp của Cổ lão tiền bối cùng Giáng Ma trượng pháp của Thiếu Lâm, Đả Cẩu trượng pháp của Cái bang được mệnh danh là Võ Lâm Tam Tuyệt Trượng, đương nhiên Lan nhi sớm đã để ý rồi. Thế nào? Cổ lão tiền bối có chịu đánh cuộc với Lan nhi hay không?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Được! Lão phu chấp nhận…

Bỗng cười to, nói tiếp :

- Vả lại, kẻ thua chưa chắc là lão phu.

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Cốc đại ca hãy làm chứng nhân, lát nữa đến trước cửa Hàn Bích cung, nếu Tần Tiêu Hồng không ra đón tiếp là kể như Lan nhi thắng.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Đương nhiên, Cổ lão tiền bối đã nhận lời rồi.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Cốc đại ca phải nói rõ là bằng lòng làm nhân chứng, nếu không Cổ lão tiền bối vì muốn uống rượu Đào Hoa túy, hoặc tiếc không muốn truyền trượng pháp cho kẻ khác, không chừng sẽ lật lọng nuốt lời cũng nên.

Cốc Mộng Viễn bật cười :

- Không đâu, Cổ lão tiền bối đâu phải là người không tôn trọng lời hứa.

Cổ Bát Công cũng cười to nói :

- Lan nhi, ngay cả Cổ lão ta mà ngươi cũng không tin được sao?

Chân Dật Lan cười :

- Vốn ra là tin được, nhưng Ln nhi biết trước kia Cổ lão tiền bối đã từng thất hứa một lần với gia gia, nên Lan nhi không dám tin Cổ lão tiền bối nữa.

Cốc Mộng Viễn bởi không biết lần thất hứa của Cổ Bát Công là về việc gì, nên nghe xong không nói gì, chỉ phớt cười mà thôi.

Nhưng Cổ Bát Công lại cười to nói :

- Lần ấy đâuphải là ta thất lời hứa, mà là lệnh tổ…

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Gia gia Lan nhi sao nào?

- Trước kia là bởi lệnh tổ quá tà quái, lại bảo lão phu đánh lừa Cốc Quân Lan đến Đông Hải để làm vợ lệnh tôn nên lão phu mới không giữ lời hứa…

Chân Dật Lan chau mày không tin :

- Gia gia không bao giờ như vậy!

- Không tin thì hôm nào gặp ngươi cứ hỏi lệnh tổ sẽ rõ.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Được rồi, nhất định Lan nhi sẽ hỏi, nhưng hôm nay phải nói rõ ràng mới được.

Cổ Bát Công cười to :

- Được, Cốc lão đệ hãy nhận lời làm nhân chứng đi, nếu lát nữa Tần Tiêu Hồng mà không ra đón tiếp thì kể như lão phu thua.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối xin tuân lệnh.

Chân Dật Lan thích thú cười :

- Cốc đại ca, phen này Cổ lão tiền bối chẳng thể nuốt lời nữa rồi.

Lúc này ba người đã đi đến trước cửa cổng Hàn Bích cung.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn vào, chỉ thấy trong cửa cung trang hoàng lộng lẫy đang có ba người chậm rãi đi ra.

Chân Dật Lan đưa tay chỉ cười nói :

- Cốc đại ca, ba chữ Hàn Bích cung kia là văn tự Thạch Cổ có phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Không sai, chính là văn tự Thạch Cổ.

Lúc này ba người từ trong cung đi ra đã đến cửa cổng.

Đi đầu là một lão nhân áo vàng tuổi trạc ngũ tuần, nơi mày mắt thoáng lộ sát khí, nhưng vẻ mặt lại hết sức thanh kỳ đạo mạo.

Hai người theo sau là một nam một nữ, nam mặc áo trắng, tuổi trạc tứ tuần, tướng mạo rất phong nhã. Nữ mặc áo lụa sọc đen, dung nhan diễm lệ, tuổi trông không quá ba mươi, nhưng nơi mày mắt lại gây cảm giác rờn rợn.

Ba người vừa đi đến cửa cổng, lão nhân áo vàng đi đầu liền hướng về Cổ Bát Công ôm quyền thi lễ nói :

- Cổ huynh vẫn khỏe chứ?

Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Sao thế này? Tư Mã lão đệ mà cũng trở thành thủ hạ trong Hàn Bích cung ư? Tần Tiêu Hồng thật chẳng đơn giản...

Quay sang một nam một nữ, cười nói tiếp :

- Lăng lão đệ và Tần cô nương mà cũng chịu lưu lại trong Hàn Bích cung, đủ thấy vợ chồng Tần Tiêu Hồng và Lăng Thiên Thiên quả là có uy phong của kẻ gian hùng...

Một nam một nữ nghe vậy cũng vội ôm quyền thi lễ.

Chân Dật Lan cười nói :

- Cổ lão tiền bối đã thua rồi.

Cốc Mộng Viễn cùng cười nói :

- Đúng vậy, Cổ lão tiền bối đã thua.

Cổ Bát Công trừng mắt, nhìn hai người cười nhăn nhúm, đoạn quay sang lão nhân áo vàng nói :

- Tần Tiêu Hồng đâu? Sao không ra đây?

Lão nhân áo vàng mỉm cười :

- Tần huynh có việc chẳng thể phân thân, vừa rồi Tiểu Quyên và Tiểu Mai đã báo tin Cổ huynh đến đây, nên bảo huynh đệ ba người ra đón tiếp.

Cổ Bát Công cười quái dị :

- Láo thật, vậy thì lão phu thua rồi còn gì?

Lão nhân áo vàng ngẩng người :

- Cổ huynh đã thua gì? Việc ấy đâu liên quan đến Tần huynh.

Cổ Bát Công hậm hực :

- Sao không liên quan? Thôi, thua thì thua!

Đoạn đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan giới thiệu :

- Đây là Cốc Mộng Viễn lão đệ và Chân Dật Lan cô nương.

Lão nhân áo vàng hẳn đã nghe hai thiếu nữ cung trang báo lại việc Nam Hoang Nhất Tẩu đã thua bại, Cổ Bát Công vừa dứt lời, lão liền đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan, cười giòn nói :

- Lão ô là Tư Mã Thái, người chốn sơn dã, rất ít khi đi lại trên giang hồ, nhưng từ lâu đã được nghe nói đến thanh danh của Cốc lão đệ với Chân cô nương, hôm nay được gặp thật là vô cùng vinh hạnh.

Cốc Mộng Viễn lòng thầm kinh hãi, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái được liệt vào hang cao thủ trong quyển ký lục của Khô Ma Tư Mã Quân, vậy muốn cũng ở trong Hàn Bích cung, song chàng chỉ nhếch môi cười nói :

- Tư Mã đại hiệp lại quá khen rồi.

Trong khi ấy Chân Dật Lan lại thầm mắng Tư Mã Thái lịch sự quá mức, mình với Cốc đại ca có thanh danh từ bao giờ? Mà lại khiến cho người không đi lại trên giang hồ nghe nói đến từ lâu? Rõ là vớ vẩn.

Thế nên nàng chỉ bĩu môi cười, không nói gì!

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, Tư Mã Thái liền sơ lược giới thiệu về một nam một nữ kia, nam là Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu, em trai đương kim Bang chủ Cái bang, và cũng là một trong Thất Tinh đã theo đuổi Cốc Quân Lan khi xưa, nữ là Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh. Hai người này đều lừng danh chẳng kém gì Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái.

Riêng Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh chẳng những đẹp nổi tiếng trong võ lâm, mà cá tính lạnh tựa băng sương của y thị cũng chẳng ai là không biết. Do đó, tuy y thị có đến ngàn vạn đàn ông theo đuổi, nhưng chẳng một ai được lọt vào mắt xanh y thị.

Cốc Mộng Viễn biết ba người này đều là bậc tiền bối, nhất là Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu từng là tri giao của cô cô, đương nhiên là bậc trưởng bối của mình nên hết sức lễ phép nói :

- Cốc Mộng Viễn bái kiến Lăng đại hiệp và Tần nữ hiệp.

Đoạn vòng tay xá dài đến đất.

Chân Dật Lan thấy vậy cũng bắt chước theo, lễ phép vòng tay xá dài, rất mực cung kính.

Lăng Tiêu mắt rực lên, nhìn Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Cốc lão đệ, khi nãy nghe lão đệ đã dùng một cành cây đánh bại Nam Hoang Nhất Tẩu, võ công lão đệ thật đáng khâm phục.

Cốc Mộng Viễn khiêm tốn :

- Lăng đại hiệp quá khen, vãn bối thật hết sức ái ngại!

Cổ Bát Công bỗng lớn tiếng nói :

- Cốc lão đệ, hãy vào trong rồi hẵng nói.

Tư Mã Thái gật đầu :

- Đúng rồi, đây đâu phải chỗ nói chuyện, lão phu thật quá hồ đồ.

Đoạn liền chìa tay cười nói :

- Xin mời ba vị!

Cổ Bát Công cười ha hả, sải bước dẫn trước đi vào, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cũng liền cất bước theo sau.

Qua khỏi cửa cung, ba người trước mắt bừng sang, chỉ thấy bên trong là một vườn hoa bát ngát, đủ mọi màu sắc và ngào ngạt hương thơm.

Từ cửa chính cung đến gian đại điện khu thứ nhất có khoảng cách chừng hơn trăm trượng, và trong khoảng cách ấy có đến ba ngôi đình mát dùng để tạm nghỉ chân.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy hết sức thắc mắc, tại sao phải có đến ba ngồi đình mát thế này?

Chàng nhận thấy bên trong hẳn là có lý do, nhưng nhất thời không sao nghĩ ra được đó là lý do gì.

Bước vào chính điện, Cốc Mộng Viễn lại ngẩn người, bởi thấy gian đại điện này bốn mặt đều không có vách, hệt như một ngôi đình mát to lớn, và trong điện hoàn toàn không có một trần thiết nào, điều này thật quá không hợp lý.

Cốc Mộng Viễn tuy nghĩ vậy, song vẫn không lên tiếng hỏi.

Nhưng Chân Dật Lan thì không nén được, cười hỏi :

- Cổ lão tiền bối, gian đại điện này kỳ lạ quá.

Cổ Bát Công cũng hết sức thắc mắc về gian đại điện trống hoác này, nghe vậy ha hả cười nói :

- Cổ lão tiền bối cũng đang hết sức lấy làm lạ…

Bỗng quay sang Tư Mã Thái hỏi :

- Tư Mã lão đệ, điện này dùng để làm gì mà bốn mặt trống toang hoác thế này?

Tư Mã Thái mỉm cười :

- Đây là Bách Hoa Điện dành để ngắm hoa uống rượu!

Chân Dật Lan vỡ lẽ cười :

- Phải rồi, xung quanh tất cả đều là kỳ hoa dị thảo, ngôi điện bốn bề lại không có vách, dùng để ngắm hoa rất là thích nghi, tại sao mình lại không nghĩ đến nhỉ?

Cổ Bát Công cũng cười nói :

- Cổ mỗ cũng ngu thật, nhưng…

Bỗng ngửa mặt cười, nói tiếp :

- Tần Tiêu Hồng lão đệ cũng quá là thông minh, quá biết hưởng thụ…

Tư Mã Thái lẳng lặng mỉm cười, dẫn ba người băng qua vườn hoa tiến vào trong.

Đi được trăm trượng thì đến một gian đại sảnh tráng lệ, trần thiết hết sức thanh nhã, ngoại trừ mặt chính các cửa sổ bằng kính đều mở toang, còn lại ba mặt kia đều là vách dày bằng gạch đỏ chạm hoa, và cửa ra vào cũng đang rộng mở.

Trong đại sảnh có tám chiếc ghế thái sư, bốn chiếc bàn trà chân cao, và trên mỗi bàn đều có một bộ trà cụ.

Trên bốn vách treo đầy thi họa, không hề mang chút khí vị thế gia võ lâm.

Tư Mã Thái vào đến đại sảnh, lập tức mời Cổ Bát Công ba người cùng nhập tọa.

Cổ Bát Công chễm chệ ngồi vào chiếc ghế thái sư thượng thủ.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cũng theo Cổ Bát Công ngồi vào ghế thượng thủ.

Tư Mã Thái, Lăng Tiêu và Tần Thạch Khanh ngồi ngang hai bên hầu tiếp.

Hai thị nữ mang trà thơm đến, Cổ Bát Công chậm rãi hớp một ngụm, cười to nói :

- Tư Mã lão đệ, Tần Tiêu Hồng có thể ra hay được chưa?

Tư Mã Thái cười :

- Tần huynh lát nữa sẽ tự ra, Cổ huynh có thể cho biết dụng ý đến đây trước chăng?

Cổ Bát Công cười :

- Tư Mã lão đệ chức vụ gì trong cung vậy?

- Huynh đệ với Lăng huynh và Tần cô nương thảy đều là hộ pháp trong cung.

- Vậy là đối với mọi việc cơ mật trong cung đều có thể tham dự chứ gì?

Tư Mã Thái cười :

- Tần huynh xử lý sự vụ trước nay đều công khai cả.

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy là việc này hỏi lão đệ, hẳn là lão đệ biết.

Tư Mã Thái thoáng nhíu mày :

- Thế nhưng chẳng hay có việc gì vậy?

Cổ Bát Công nghiêm giọng :

- Bốn vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga My và Côn Luân phải chăng đã được đưa về cung rồi?

Xem tiếp hồi 28 Tuyết Sơn linh cung hội Tây Trúc

28. Hồi 28 Tuyết Sơn Linh Cung Hội Tây Trúc

- Bốn vị Chưởng môn nhân sao lại nhắc đến bổn cung? Cổ huynh rõ khéo đùa!

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Tư Mã lão đệ diễn xuất khá lắm.

Tư Mã Thái chau mày :

- Cổ huynh không tin lời huynh đệ ư?

Cổ Bát Công biến sắc mặt, trầm giọng :

- Cổ mỗ xưa nay rất ghét kẻ nói dối, lão đệ không nên giở trò ấy với Cổ mỗ là hơn.

Nếu không, chớ trách Cổ mỗ buông lời khó nghe.

Xích Thủ Đồ Lăng Khách cười tiếp lời :

- Cổ huynh xin đừng nóng, Tư Mã huynh nói đó là sự thật.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Lăng lão đệ cũng đã học quen nói dối rồi ư? Xem ra Hàn Bích cung đã trở thành trường sở chuyên đào tạo chuyên gia nói dối.

Lăng Tiêu cười nhăn nhúm :

- Dường như Cổ huynh đã có thành kiến với chúng huynh đệ.

Cổ Bát Công trầm giọng :

- Cổ mỗ không bao giờ nuôi thành kiến với bất kỳ ai! Lăng lão đệ, việc Tần Tiêu Hồng chận bắt Chưởng môn nhân các đại môn phái trong võ lâm, chẳng thể chỉ bằng vào vài lời nói của lão đệ với Tư Mã lão đệ là che giấu được đâu.

Tư Mã Thái cũng thoáng biến sắc mặt, đanh giọng nói :

- Cổ huynh nói phải có chứng cớ mới được.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Nhị đệ, Cổ mỗ cũng đi cùng với họ, hơn nữa còn để thư lại nói rõ là do Hàn Bích cung phái người đến đón, chả lẽ đó không phải chứng cứ sao?

Lăng Tiêu cười to :

- Vậy thì việc này lạ thật.

Chân Dật Lan không nén được, xen lời :

- Có gì là lạ? Sự thật rành rành chẳng chối cãi được đâu.

Lăng Tiêu đưa mắt nhìn Chân Dật Lan :

- Cô nương, các vị quả quyết là bốn vị Chưởng môn nhân ở đây ư?

Chân Dật Lan cười khảy :

- Gì mà quả quyết? Vốn thật là ở tại đây…

Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh bỗng cười nhạt nói :

- Các vị cố tình đến đây sinh sự phải không?

Tần Thạch Khanh mang danh quỷ nữ, quả nhiên người đầy quỷ khí, tiếng nói cũng lạnh như băng, nhất là vẻ mặt càng ghê rợn hơn.

Chân Dật Lan vốn đã có ác cảm với y thị, lại thấy ánh mắt y thị luôn đảo trên mặt Cốc Mộng Viễn, lòng càng thêm tức giận, giờ nghe Tần Thạch Khanh buông lời khiêu khích, liền nắm cơ hội, nhướng mày cười khanh khách nói :

- Bà nói chuyện với ai vậy? Trông bà ba phần giống người, bảy phần giống quỷ…

Bỗng nghe Cổ Bát Công quát to :

- Tần cô nương không được lộng hành…

Ngay khi Chân Dật Lan sửng sốt, bỗng thấy bóng người nhấp nhoáng, Cốc Mộng Viễn đã đứng trước mặt nàng, còn Ngũ Đài Quỷ Nữ thì đang lướt lùi ra sau…

Thì ran gay khi Chân Dật Lan đang ngửa mặt cười, Ngũ Đài Quỷ Nữ đã đột nhiên xuất thủ ám toán.

Chân Dật Lan tức giận, nắm tay Cốc Mộng Viễn kéo sang bên, hằn học nói :

- Cốc đại ca, để tiểu muội trừng trị quỷ nữ này một phen.

Cốc Mộng Viễn trở tay ấn giữ Chân Dật Lan lại, cười nói :

- Đừng nóng vội, sớm muộn cũng phải động thủ, chẳng qua chưa đến lúc thôi!

Lan nhi hãy tạm ngồi nghỉ, chờ Cổ lão tiền bối hỏi xong hẵng tính.

Chân Dật Lan biết không chống lại nổi Cốc Mộng Viễn, đành hậm hực ngồi trở xuống.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, đoạn cũng trở về chỗ ngồi.

Cổ Bát Công đảo mắt, cười nói :

- Lăng lão đệ vừa rồi bảo là việc này kỳ lạ là sao?

Lăng Tiêu cười :

- Các vị nói tự nãy giờ, bốn vị Chưởng môn nhân thật ra đã xảy ra việc gì rồi vậy?

Cổ Bát Công trợn mắt :

- Lão đệ vậy là sao? Chả lẽ…

Bỗng nhướng mày, cười khảy nói tiếp :

- Việc bốn vị Chưởng môn nhân bị người ám toán bắt đi, chả lẽ các vị không hề hay biết sao?

Lăng Tiêu lắc đầu :

- Chúng tiểu đệ quả thật chưa hề nghe nói.

Tư Mã Thái tiếp lời :

- Cổ huynh có thể nói rõ nguyên nhân chăng?

Cổ Bát Công đảo maăt nhìn vào mặt ba người hai lượt, nhận thấy họ không hề có vẻ ngụy tạo, bất giác rúng động cõi lòng, chả lẽ Tần Tiêu Hồng giấu nhẹm luôn cả ba người này hay sao? Nếu vậy thì Tần Tiêu Hồng thật là thâm hiểm.

Cổ Bát Công chau mày, khẽ cười khảy nói :

- Xem ra các vị đều đã bị vợ chồng Tần Tiêu Hồng dối gạt rồi.

Đoạn bèn kể lại rõ ràng việc bốn vị Chưởng môn nhân thất tung từ đầu chí cuối.

Quả nhiên ba người nghe xong thảy đều ngồi thừ ra lặng thinh.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy nhếch méo cười nói :

- Cổ lão tiền bối, họ ba vị quả nhiên đều bị giấu nhẹm.

Cổ Bát Công gật đầu :

- Không sao, Tần Tiêu Hồng quả đã giấu giếm họ!

Tư Mã Thái ổn định tâm thần, thở dài nói :

- Cổ huynh, việc này đúng là sự thật sao?

Cổ Bát Công nghiêm giọng :

- Hoàn toàn thật!

- Cổ huynh định xử trí thế nào?

Cổ Bát Công cười to :

- Gặp Tần Tiêu Hồng đòi người.

Tư Mã Thái đưa mắt nhìn qua Lăng Tiêu :

- Lăng huynh, việc này thật là khó xử.

Lăng Tiêu chau mày :

- Quả vậy!

Ngũ Đài Quỷ Nữ cười khảy :

- Có gì là khó xử? Nếu đúng thật như vậy, chúng ta lập tức rời khỏi đây, không màng đến việc giữa hai bên là xong.

Lăng Tiêu cười ảo não :

- Tần cô nương nói nghe dễ quá, bỏ đi được chăng?

Tư Mã Thái thở dài :

- Tần cô nương đừng quên lời hứa chết tiệt kia!

Ngũ Đài Quỷ Nữ tuy tuổi đã ngoài bốn mươi, song y thị vẫn còn là xử nữ, và trông cũng chỉ ngoài hai mươi, nên mọi người vẫn gọi y thị là cô nương.

Ngũ Đài Quỷ Nữ nghe hai người nói vậy, lạnh lùng nói :

- Chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm, hà tất bận tâm đến lời hứa gì?

Tư Mã Thái cười khổ sở :

- Không thể được, chúng ta ít nhiều cũng có chút danh vọng trong võ lâm.

Lăng Tiêu bỗng đề nghị :

- Tư Mã huynh, chúng ta lo nghĩ lúc này thật quá sớm, hãy chờ Cổ huynh gặp Tần huynh rồi hẵng liệu toan, thế nào?

Tư Mã Thái gật đầu :

- Cũng đành vậy thôi.

Ngũ Đài Quỷ Nữ cười khỉnh :

- Hai vị cũng thật quá trung thành.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan lúc đầu rất ghét Ngũ Đài Quỷ Nữ, giờ thấy thái độ y thị quang minh lỗi lạc, bất giác hết sức khâm phục.

Chân Dật Lan bèn đứng lên cười nói :

- Tần đại tỷ, cho Lan nhi xin lỗi được không?

Tần Thạch Khanh như không ngờ Chân Dật Lan lại thẳng thắn như vậy, bất giác ngẩn người :

- Lan cô nương… việc đã qua rồi, hãy bỏ đi thôi.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Tần đại tỷ đừng gọi tiểu muội cô nương, hãy gọi là Lan nhi!

Tần Thạch Khanh mặt lộ vẻ hoan hỉ chưa từng có, y thị xưa nay một mình cô độc, rất ít khi giao thiệp với người khác, nhất là bạn gái rất khó mà hợp ý.

Lúc này Chân Dật Lan nói năng thân thiết với y thị như vậy, khiến y thị lòng khích động dữ dội.

Y thị cảm động nhoẻn miệng cười, nụ cười xinh đẹp lạ thường khiến Tư Mã Thái và Lăng Tiêu nhìn đến ngây ngẩn.

Họ từ khi quen biết nhau đến nay, đã gần hai mươi năm, cơ hồ chưa từng trông thấy nụ cười của vị Ngũ Đài Quỷ Nữ lạnh tựa băng sương này.

Do đó nụ cười của y thị lúc này hết sức quyến rũ.

Lăng Tiêu không nén được, nói :

- Tần cô nương nếu mà cười nhiều, cái tên Quỷ Nữ nhất định sẽ được giới võ lâm đổi lại là Mỹ Nữ.

Ngũ Đài Quỷ Nữ cười :

- Vậy ư? Nhưng thiếp thân nhận thấy không có gì khác cả.

Lăng Tiêu cười :

- Khác nhau nhiều lắm chứ!

Tần Thạch Khanh khẽ thở dài :

- Lăng huynh khen ngợi, thiếp thân vô vàn cảm kích.

Chân Dật Lan đi đến trước mặt Tần Thạch Khanh, cười nói :

- Tần đại tỷ cười lên đẹp quá!

Tần Thạch Khanh đưa tay vuốt mái tóc dài phủ vai, nhếch môi cười nói :

- Tỷ tỷ già rồi! Lan muội, yêu chuộng vẻ đẹp của giới trẻ như Lan muội thôi.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Tần tỷ tỷ còn trẻ lắm mà!

Tần Thạch Khanh liếc nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Vậy ư? Tỷ tỷ cũng mong Lan muội biết quý trọng tuổi xuân.

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Tần tỷ tỷ… Lan nhi thích tỷ tỷ quá.

Tần Thạch Khanh cười :

- Tỷ tỷ cũng thích Lan muội lắm!

Cổ Bát Công bỗng cười nói :

- Hai vị cô nương muốn tâm sự riêng tư, hãy chờ lo liệu xong việc chính được chăng?

Chân Dật Lan cười phá lên :

- Cổ lão tiền bối độc đoán quá!

Cổ Bát Công nhăn mặt cười :

- Độc đoán thật ư? Tiểu nha đầu ngươi thật vô lương tâm!

- Lan nhi với Tần tỷ tỷ không nói nữa, Cổ lão tiền bối nói chuyện nghiêm túc đi.

Cổ Bát Công ngơ ngẩn cười :

- Cô nương đã khai ân rồi ư?

Đoạn quay sang Tư Mã Thái nói :

- Tư Mã lão đệ có thể mời vợ chồng Tần Tiêu Hồng ra gặp không?

Tư Mã Thái gật đầu :

- Huynh đệ đi mời ngay!

Đoạn liền quay người, đi thẳng vào hậu điện.

Cổ Bát Công quay sang Lăng Tiêu cười nói :

- Lăng lão đệ, lệnh huynh khỏe chứ?

Lăng Tiêu lắc đầu :

- Tiểu đệ đã ba năm không gặp gia huynh rồi.

Cổ Bát Công bỗng cười nhạt :

- Lăng lão đệ có biết tình trạng gần đây của lệnh huynh không?

Lăng Tiêu lại lắc đầu :

- Nơi đây hoàn toàn cách biệt ngoại giới, tình trạng gần đây của gia huynh, tiểu đệ không biết.

- Cái bang thời vận không được tốt đấy!

Lăng Tiêu giật mình :

- Cổ huynh nói vậy là sao?

- Lệnh huynh dường như đã bị người kềm chế.

Lăng Tiêu đứng phắt dậy :

- Ai dám kềm chế gia huynh?

- Võ công cao như lệnh huynh cùng với bang chúng đông đảo mà còn bị người kềm chế, hẳn là lão đệ có thể suy ra được người ấy võ công cao đến dường nào.

Lăng Tiêu trầm ngâm :

- Tiểu đệ không nghĩ ra được trong đương kim võ lâm có người nào võ công cao đến vậy!

- Lão đệ còn nhớ Hắc Thủy Điếu Tẩu, Quỷ Oán Thần Sầu không?

Lăng Tiêu giật nảy mình :

- Lý Hàm Băng ư?

- Chính lão ta!

Lăng Tiêu cơ hồ không tin, lắc đầu :

- Lý Hàm Băng chưa chết, thật là điều không ngờ!

Bỗng nhiên ánh mắt lộ vẻ lo lắng, hỏi tiếp :

- Gia huynh có nguy hiểm không?

- Lệnh huynh đã nhẫn nhục gánh vác trọng trách, chấp nhận để cho đối phương kềm chế, đương nhiên là không chết được rồi.

Lời lẽ Cổ Bát Công có ý mai mỉa Bang chủ Cái bang Ngốc Cái Truy Vân Tẩu Lăng Hư là hạng tham sanh úy tử, chẳng quản ngại hy sinh thanh danh một bang, chấp nhận sống trong nhục nhã.

Lăng Tiêu dĩ nhiên nghe ra, thở dài nói :

- Cổ huynh, có thể là gia huynh có nỗi khổ riêng…

Cổ Bát Công cười ngắt lời :

- Đương nhiên rồi! Cái chết có khi nặng tựa Thái Sơn, lệnh huynh một thân ràng buộc với sự an nguy của toàn thể Cái bang, đương nhiên là chẳng thể chết một cách quá dễ dàng, đúng không nào?

Lăng Tiêu ánh mắt tối sầm :

- Cổ huynh bất tất mai mỉa tiểu đệ, để hôm nào gặp gia huynh tiểu đệ nhất định yêu cầu gia huynh nói rõ việc này và có lời biện bạch với giới võ lâm.

Cổ Bát Công cười ha hả :

- Tốt lắm! Lão đệ chẳng hổ là người hiểu chuyện!

Cuộc đối thoại giữa hai người, Cốc Mộng Viễn đều nghe rõ cả, nhưng chàng không có ý kiến, chỉ lặng thinh mỉm cười.

Còn Chân Dật Lan thì lo tán gẩu với Tần Thạch Khanh, thỉnh thoảng lại cười khúc khích.

Lúc này Cổ Bát Công cười to, hai nàng bất giác ngẩn người.

Chân Dật Lan phụng phịu :

- Cổ lão tiền bối không nhỏ tiếng một chút được sao?

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Tại sao không cười to được? Làm ồn ngươi hả?

Chân Dật Lan cười :

- Đương nhiên, người ta đang chuyện trò, lão nhân gia sao thể quấy rầy chứ?

Cổ Bát Công cười phá lên :

- Ngươi thật là độc đoán. Rõ là chỉ cho quan châu phóng hỏa mà không cho dân chúng thắp…

Tiếng "đèn" chưa dứt thì ông bỗng nhiên ngưng lời.

Liền đó một tiếng cười to vang lên, bốn người từ hậu điện đi ra.

Người chưa đến đã nghe tiếng nói vọng trước :

- Cổ huynh từ xa đến, tiểu đệ bởi có việc chưa thể nghênh đón, thật hết sức đáng tội.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, bất giác lòng thoáng rúng động, người này hẳn là Hàn Bích cung chủ nhân Tần Tiêu Hồng, bởi gương mặt ông ta hao hao giống Tần Linh Sương, và vị Tây Trúc được liệt danh trong Tứ Phương Đại Hiệp này trông tuổi tác chỉ mới trung niên.

Chỉ thấy ông ta mặc áo dài màu lam nhạt, phối hợp với gương mặt tuấn nhã và cử chỉ ung dung tự tại, khiến người vừa gặp là sinh lòng kính nể ngay.

Cốc Mộng Viễn có phần không tin mẫu người như Tần Tiêu Hồng lại gây ra điều nguy hại cho võ lâm.

Lúc này Tần Tiêu Hồng đã vào đến trong điện.

Cổ Bát Công đứng lên cười nói :

- Tần lão đệ, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Tần Tiêu Hồng rất lịch sự mời khách ngồi trở xuống, đoạn mới đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, ngửa mặt buông tiếng cười vang, nói :

- Thiếu hiệp là tôn nhi của Cốc Dương huynh phải không?

Cốc Mộng Viễn vội đứng lên cung kính đáp :

- Vãn bối Cốc Mộng Viễn!

Tần Tiêu Hồng cười :

- Tướng môn hổ tử, quả là kỳ tài hiếm thấy.

Ngưng cười, gật gật đầu nói tiếp :

- Kiếm thuật của Cốc thiếu hiệp là do Trường Lạc Tẩu Khương Thái truyền thụ phải không?

Cốc Mộng Viễn thoạt tiên lắc đầu nhưng sau đó lại gật đầu nói :

- Phải mà cũng là không phải.

Tần Tiêu Hồng mỉm cười :

- Cốc thiếu hiệp nói vậy thật khó hiểu.

- Khương Thái là sư huynh vãn bối, kiếm thuật vãn bối ngoại trừ do Khương sư huynh và các vị sư huynh khác truyền cho, còn có kiếm pháp của ân sư nữa.

Tần Tiêu Hồng thoáng biến sắc mặt hỏi :

- Tôn sư Cốc thiếu hiệp là vị kỳ nhân nào vậy?

- Gia sư tự xưng là Tử Trúc Lâm Trung Khách.

Tần Tiêu Hồng cười :

- Cổ huynh, vị Tử Trúc Lâm Trung Khách này là ai vậy?

Cổ Bát Công cười :

- Cát Hàn lão nhân!

- Ồ! Thảo nào! Cốc thiếu hiệp là truyền nhân của Không Linh song tiên, Nam Hoang Nhất Tẩu Cát huynh bại cũng chẳng có gì là oan ức.

Ngưng chốc lát, bỗng hỏi :

- Cốc thiếu hiệp đã quen biết tiểu nữ lúc nào vậy?

Cốc Mộng Viễn thoáng giật mình :

- Tần tiền bối… đã biết rồi ư?

Câu nói thật ngớ ngẩn khiến Chân Dật Lan chau chặt mày liễu.

Tần Tiêu Hồng cười ha hả :

- Cốc thiếu hiệp, lần trước tiểu nữ về cung có đề cập đến thiếu hiệp với tiện nội.

Lần này tiểu nữ xuất cung, Cốc thiếu hiệp có gặp không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Có! Văn bối đã gặp Tần tỷ tỷ tại đại hội Động Đình.

Tần Tiêu Hồng cười :

- Vậy ư? Tiểu nữ phái người đưa tin về có nói là trong đại hội Động Đình tiểu nữ đã được thiếu hiệp ra tay tương trợ.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Đó là chuyện nhỏ nhặt phải làm, chẳng ngờ Tần tỷ tỷ lại kể với tiền bối.

- Tiểu nữ còn nói bốn vị Chưởng môn nhân Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Côn Luân và Nga My đã bị người của Thần Phong Mục Trường ám toán…

Cổ Bát Công xen lời :

- Đúng vậy!

Tần Tiêu Hồng đưa mắt nhìn Cổ Bát Công, vẫn cười nói :

- Tiểu nữ còn nói Cốc thiếu hiệp đã trượng nghĩa theo sau hộ tống bốn vị Chưởng môn nhân đến Hoàng Sơn tìm cầu Xích Tùng Y Ẩn Khúc Lượng Tiến để chữa trị độc thương, chẳng hay bốn vị Chưởng môn nhân đã được cứu chưa vậy?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy bất giác ngẩn người.

Chàng hết sức hoang mang, Tần Tiêu Hồng vậy là nghĩa lý gì? Chả lẽ mình đã sai lầm? Hay là ông ta quá xảo trá?

Chàng trầm ngâm hồi lâu mới nói :

- Bốn vị Chưởng môn nhân đã bị người chận bắt đi mất rồi.

- Ồ!

Tần Tiêu Hồng sững sờ, khiến mọi người đều hết sức ngạc nhiên.

Cốc Mộng Viễn bồi thêm một câu nữa :

- Chính Tam Âm bang đã bắt họ mang đi.

Tần Tiêu Hồng mắt rực hàn quang :

- Tất Lôi có gan chó to đến vậy ư?

Cổ Bát Công cười ha hả :

- Đương nhiên là không, nhưng y có chỗ dựa.

Tần Tiêu Hồng tức giận :

- Ai dám thị quyền cho Tất Lôi?

- Lý Hàm Băng.

Tần Tiêu Hồng sửng sốt :

- Quỷ Oán Thần Sầu ư?

- Không sai!

Cổ Bát Công tuy miệng nói, nhưng trong lòng không ngớt mắng :

- Tần Tiêu Hồng, để xem tiểu tử ngươi vờ vĩnh đến bao giờ?

Tần Tiêu Hồng cười lạnh lùng :

- Cốc thiếu hiệp sau đó đã hành động thế nào?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Văn bối đã đến Tổng đàn Tam Âm bang.

- Đã cứu thoát bốn vị Chưởng môn nhân rồi ư?

Cốc Mộng Viễn cười thầm :

- Đã cứu thoát thì mình còn đến đây làm gì?

Nhưng miệng lại nói :

- Bốn vị Chưởng môn nhân lại được người giữa đường cứu đi mất!

Tần Tiêu Hồng cười to :

- Hay lắm. Ai đã cứu vậy?

- Tổ phụ của Chân Dật Lan cô nương.

Cốc Mộng Viễn đưa tay chỉ Chân Dật Lan, nói tiếp :

- Tổ phụ Chân Dật Lan cô nương ngang danh với tiền bối, giới võ lâm gọi là Tà Hiệp.

Tần Tiêu Hồng ngửa mặt cười to :

- Chân huynh đã cứu ư? Thật là đáng kính.

Bỗng quay sang Chân Dật Lan hỏi :

- Cô nương, lệnh tổ khỏe chứ?

Chân Dật Lan sớm đã bất mãn thái độ vờ vĩnh, làm bộ làm tịch của Tần Tiêu Hồng, nghe hỏi lạnh lùng đáp :

- Rất khỏe.

Tần Tiêu Hồng chau mày, lại quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc thiếu hiệp, bốn vị Chưởng môn nhân độc thương hẳn đã được chữa khỏi rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn bực tức thầm nhủ :

- Tôn đại nhân này của Tần tỷ tỷ thật xứng đáng là một đại gian hùng.

Song miệng lại nói :

- Chân lão tiền bối tuy đã cứu thoát bốn vị Chưởng môn nhân, nhưng sau đó lại bị người gạt mất.

Tần Tiêu Hồng cười quái dị :

- Chân tà huynh mà cũng bị người gạt ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Quả thật là vậy!

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Kẻ gạt được Tà Hiệp hẳn là một cao thủ lừng danh trong võ lâm.

- Không sai!

- Tà Hiệp đã bị gạt ra sao?

- Đối phương không phải trực tiếp gạt Tà Hiệp.

Chân Dật Lan bỗng xen lời :

- Ai mà dối gạt được gia gia Lan nhi kia chứ?

Tần Tiêu Hồng lướt nhìn Chân Dật Lan :

- Thì ra Tà Hiệp không ở bên bốn vị Chưởng môn nhân ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Sau khi cứu thoát bốn vị Chưởng môn nhân, Chân lão lập tức đưa họ cùng môn hạ đến nghỉ ngơi tại Độn Long bảo ở ngoài thành Lâm Nghi.

Tần Tiêu Hồng cười to quay sang Cổ Bát Công nói :

- Thì ra đã đến trong bảo của lệnh đệ!

Cổ Bát Công khẽ thở dài :

- Xá đệ cũng đã vì đó thất tung.

Tần Tiêu Hồng sửng sốt :

- Cổ Mộc Phong đã thất tung rồi ư?

Cổ Bát Công cười khảy :

- Chẳng những một mình xá đệ, mà cả nhà đều bị mắc lừa kẻ khác.

Tần Tiêu Hồng thắc mắc :

- Lệnh đệ sao lại để bị mắc lừa vậy?

- Xá đệ bởi lo cho sự an nguy của bốn vị Chưởng môn nhân, đã tin lời người do một vị thế gia võ lâm phái đến đón hết cả nhà xá đệ cùng bốn vị Chưởng môn nhân đi mất...

Tần Tiêu Hồng cười :

- Vậy thì tốt quá còn gì? Đó là thế gia võ lâm nào vậy?

Cổ Bát Công bỗng mắt rực lửa giận :

- Tần lão đệ không biết thật sao?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Tiểu đệ đã gần hai mươi năm không rời khỏi Đại Tuyết sơn, sao biết được những chuyện gần đây chứ?

Cổ Bát Công gằn giọng :

- Tần lão đệ nói có thật lòng không?

Tần Tiêu Hồng nhíu mày :

- Tiểu đệ đâu cần thiết phải nói dối!

Cổ Bát Công cười hăng hắc :

- Lão đệ muốn biết người đó là ai phải không?

- Đương nhiên.

Cổ Bát Công mắt rực lên, cười vang nói :

- Chính lão đệ!

Tần Tiêu Hồng ngẩn người :

- Ai? Cổ huynh nói năng nên thận trọng.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Việc này chính do người trong Hàn Bích cung của lão đệ đã gây ra, chả lẽ còn định vờ vĩnh chối cãi hay sao chứ?

Tần Tiêu Hồng mắt rực hàn quang, đứng lên tức giận quát :

- Cổ Bát Công, nếu tôn giá còn nói năng bừa bãi, không chứng không cớ, chớ trách huynh đệ không niệm tình thân hữu khi xưa, cũng chẳng khách sáo với tôn giá nữa.

Cổ Bát Công từ trong tay áo lấy ra một mảnh giấy trắng, ném cho Tần Tiêu Hồng nói :

- Hãy xem thư do xá đệ để lại rồi hẵng nói!

Tần Tiêu Hồng đưa tay đón lấy mảnh giấy lăng không bay đến, cúi xuống xem, lập tức sắc mặt tái ngắt.

Cổ Bát Công cười khảy nói :

- Thế nào?

Cốc Mộng Viễn cũng lạnh lùng nói :

- Việc này là do tiền bối bảo Tần tỷ tỷ làm phải không?

Tần Tiêu Hồng chậm rãi xếp mảnh giấy lại, hai tay trao trả cho Cổ Bát Công, thở dài nói :

- Cổ huynh, tiểu đệ cũng rất là thắc mắc.

Cổ Bát Công đón lấy thư, nhét trở vào tay áo, cười gằn nói :

- Tần lão đệ còn muốn vờ vĩnh nữa ư? Đã nói là người do Hàn Bích cung phái đến, không phải lão đệ thì còn ai nữa?

Tần Tiêu Hồng nhướng mày cười lạnh lùng :

- Cổ huynh quả quyết việc này là do tiểu đệ gây ra ư?

Cổ Bát Công cười khảy :

- Sự thật đã rõ ràng, Tần lão đệ hà tất vờ vĩnh nữa?

Tần Tiêu Hồng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc thiếu hiệp thì sao?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Việc này tuy không phải đích thân tiền bối hành động, nhưng Tần tỷ tỷ hẳn cũng là phụng mệnh tiền bối...

Tần Tiêu Hồng ngửa mặt cười to :

- Cho dù việc này là do bổn cung gây ra thì theo ý Cổ Mộc Phong cũng chứng tỏ tiểu đệ đâu có ác ý gì, đúng không?

Cổ Bát Công xẵng giọng :

- Đó thì chỉ có bản thân lão đệ hiểu rõ thôi.

- Cổ huynh hôm nay đến đây chính là vì việc ấy ư?

- Đúng vậy, Cổ mỗ phải gặp lão đệ để đòi người.

- Nếu không có người thì sao?

- Đó thì...

Cổ Bát Công bỗng cười quái dị, nói tiếp :

- Lão đệ dám không?

Tần Tiêu Hồng mặt lộ sát khí, cười khảy nói :

- Cổ huynh nói vậy là sai lầm to rồi.

Cổ Bát Công đanh giọng :

- Cổ Bát Công này không bao giờ chịu nhận lỗi cả.

Tần Tiêu Hồng trầm giọng :

- Tại hạ lòng kiên nhẫn có hạn, Cổ huynh không nên ép buộc là hơn.

Cổ Bát Công phá lên cười :

- Cổ mỗ chưa hề ép buộc lão đệ, nếu lão đệ phóng thích gia đình xá đệ với bốn vị Chưởng môn nhân thì chúng ta vẫn là tri giao bao năm.

Tần Tiêu Hồng sắc mặt biến đổi liên hồi, sau cùng thở dài nói :

- Xem ra chúng ta khó tránh khỏi động thủ rồi.

Cổ Bát Công cười khảy :

- Sau khi động thủ, lão đệ vẫn phải thả người mới được.

Tần Tiêu Hồng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, bỗng cười to ba tiếng, đoạn nói :

- Cổ huynh đã bức bách tiểu đệ quá đáng, xin thứ cho tiểu đệ đành phải vô lễ.

Đoạn sải bước đi ra chỗ trống, nói tiếp :

- Cổ Bát Công, Tần mỗ xin với hai tay không đấu với Hãm Sơn Chấn Hải thần trượng của tôn giá.

Cổ Bát Công cười hăng hắc, trao trượng gỗ cho Chân Dật Lan, cười to nói :

- Cổ mỗ xưa nay không bao giờ sống nhờ vào mộc trượng. Nào, chúng ta hãy giao đấu với nhau ngàn hiệp, thử xem Khô Trúc Thần Cương của Tần lão đệ có được bao nhiêu hỏa hầu.

Tần Tiêu Hồng cười to :

- Đúng lắm, Tần mỗ cũng đang muốn thử xem Kham Ly thần công của Cổ huynh đã tinh tiến thêm được bao nhiêu.

Vừa dứt lời đã vung tay áo, phát ra một luồng kình khí như bài sơn đảo hải, ập vào Cổ Bát Công đang sải bước đi đến.

Cổ Bát Công ha hả cười, vung chưởng bổ ra, vẫn tiếp tục tiến tới.

Hai luồng kình lực chạm nhau, phát ra một tiếng nổ như sấm rền.

Ngoại trừ Cốc Mộng Viễn, tất cả mọi người có mặt trong đại sảnh y phục đều bị chưởng phong thổi đến kêu lên phần phật.

Cổ Bát Công cười nói :

- Lão đệ chưởng kình thật hùng hậu.

Tần Tiêu Hồng cũng ngửa mặt cười to nói :

- Cổ huynh cũng đâu kém!

Xem tiếp hồi 29 Ngọc Hằng Nga chẳng rõ thư hùng

29. Hồi 29 Ngọc Hằng Nga Chẳng Rõ Thư Hùng

Chỉ thấy bóng chưởng tung bay, kình phong nổi dậy, trong thoáng chốc cuộc chiến đã diễn ra hết sức ác liệt.

Chân Dật Lan chau mày, quay sang Tần Thạch Khanh nói :

- Tần tỷ tỷ thấy hai người ai mạnh ai yếu?

Tần Thạch Khanh lắc đầu cười :

- Rất khó nói! Hai người này thật là kỳ phùng địch thủ, nếu muốn phân thắng bại, phải xem ai nội lực thâm hậu hơn mới biết được.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy là sẽ trở nên lưỡng bại câu thương còn gì?

Tần Thạch Khanh khẽ thở dài :

- Cũng đành chịu vậy thôi!

Chân Dật Lan nóng lòng lo cho Cổ Bát Công, nghe vậy vội nói :

- Vậy đâu được!

Tần Thạch Khanh lại khẽ thở dài :

- Tần đại ca với Cổ huynh công lực đều thâm hậu hơn tỷ tỷ và Lan muội, nếu muốn ngăn cản trận ác đấu này e rằng tại đây không ai thực hiện nổi.

Chân Dật Lan hết sức lo lắng nói :

- Tần tỷ tỷ, chúng ta phải tìm cách mới được.Khi cần, Lan nhi sẽ ngấm ngầm giúp Cổ công công một tay, được chăng?

Tần Thạch Khanh cười lắc đầu :

- Không được, thanh danh của Cổ Bát Công đâu thể để cho lòng tốt của Lan muội hủy hoại…

Chân Dật Lan suy nghĩ liên hồi, bỗng nhớ ra nói :

- Tần tỷ tỷ, Lan nhi có cách rồi.

Tần Thạch Khanh ngạc nhiên :

- Cách gì nào?

Chân Dật Lan cười :

- Cốc đại ca có thể tách họ ra được đấy.

Tần Thạch Khanh không tin :

- Vậy ư? Cốc Mộng Viễn có công lực như vậy sao?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Vâng!

Đoạn nàng ngoắc tay ra hiệu với Cốc Mộng Viễn, Cốc Mộng Viễn liền tức lướt đến.

Lúc này chàng đã chào hỏi Nam Hoang Nhất Tẩu xong, và Nam Hoang Nhất Tẩu cũng đã giới thiệu người kia với chàng.

Vị lão hòa thượng râu bạc đi ra cùng với Tần Tiêu Hồng, Cát Phụ Ông và Tư Mã Thái chính là Bắc Minh thần tăng rất có danh vọng trong giới võ lâm.

Cốc Mộng Viễn đã từng thấy danh tánh ông trong quyển Võ Lâm Điểm Tướng Lục, cùng với Nam Hoang Nhất Tẩu được xếp hạng trước Tứ Phương Đại Hiệp.

Cốc Mộng Viễn thật không sao hiểu nổi Tần Tiêu Hồng đã bằng vào gì mà thỉnh được vị cao tăng này giữ chức Tổng hộ pháp trong Hàn Bích cung.

Khi chàng đến bên Chân Dật Lan, nỗi thắc mắc ấy vẫn còn đeo đẳng trong đầu chàng.

Chân Dật Lan thấy chàng đến bên liền nghiêm mặt nói :

- Cốc đại ca có thể tách hai người đang giao chiến ra không?

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vì sao phải ngăn họ lại chứ?

- Cổ lão tiền bối e không phải là địch thủ của Tần Tiêu Hồng.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Lan nhi hãy yên tâm, Cổ lão hữu kinh vô hiểm, chưởng pháp của Tần Tiêu Hồng tuy hùng mạnh hung hiểm, nhưng không thể đả thương Cổ lão được đâu.

Chân Dật Lan có vẻ không tin :

- Thật vậy ư?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Sự thắng bại của cuộc chiến này ngu huynh quan tâm hơn Lan nhi nhiều mà.

Trong khi nói, cuộc chiến càng trở nên ác liệt hơn, chưởng lực hai người chẳng những mỗi lúc càng thêm mãnh liệt, mà chiêu thức cũng mỗi lúc càng kỳ ảo hơn, nên chỉ cần một chiêu bất cẩn là sẽ tang mạng ngay.

Cốc Mộng Viễn ngưng thần nhìn chỉ thấy Cổ Bát Công mặt đã thoáng hiện mồ hôi, và Tần Tiêu Hồng cũng đầu bốc hơi nóng, mồ hôi toát ra không ngớt.

Hiển nhiên hai người đã dốc hết toàn lực.

Chân Dật Lan cũng đã trông thấy tình trạng ấy, nàng sốt ruột giậm chân nói :

- Cốc đại ca, biết làm sao đây? Đại ca... Tại sao không ngăn cản họ...

Cốc Mộng Viễn tuy nóng lòng, song vẫn hết sức điềm tĩnh cười nói :

- Không sao, Cổ lão tiền bối không bại được đâu. Vả lại, Cổ lão cũng chẳng muốn có người trợ giúp.

Chàng như là vì thanh danh của Cổ Bát Công nên mới không chịu rat ay trợ giúp.

Nhưng Chân Dật Lan thì khác, nàng nóng lòng thở dài nói :

- Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng sẽ lưỡng bại câu thương!

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười, chàng tuy nhận thấy tình thế kinh hiểm, nhưng tin là với võ công của Tần Tiêu Hồng, trong vòng một giờ khó thể thắng nổi Cổ Bát Công.

Nên chàng bèn an ủi :

- Lan nhi hãy xem, Tần Tiêu Hồng chẳng phải cũng rất nguy hiểm sao?

Khi chàng đang nói, Cổ Bát Công quả nhiên liên tiếp tung ra năm chưởng khiến Tần Tiêu Hồng trợn trừng mắt cất tiếng hú đinh tai nhức óc.

Thế là, Chân Dật Lan mới yên tâm phần nào.

Cổ Bát Công như khó khăn lắm mới giành được tiên cơ, Khảm Ly thần công vận đến mức tối đa, song chưởng liên tiếp tung ra năm tuyệt chiêu, kình phong rít lên ghê rợn, bảy người bàng quang đều kinh hoàng thất sắc.

Thốt nhiên một tiếng quát lanh lảnh vang lên :

- Dừng tay!

Tần Tiêu Hồng thoáng thóp bụng, "bình bình bình" trở tay phản công ba chưởng, tay trái quét ngang đón cả chưởng thế của Cổ Bát Công, phi thân lùi sau ba thước.

Cổ Bát Công thấy Tần Tiêu Hồng đình thủ thoái lui, cũng chẳng tiện đuổi theo truy kích, bèn thu chưởng quay y phục trắng, váy dài phết đất, tóc búi cung trang và lưng thắt dây đai hồng, tay phải vịn vào một nha hoàn tuổi chừng mười lăm, mười sáu vẻ mặt nghiêm trang đứng sau cửa đại điện.

Cổ Bát Công kinh ngạc thầm nhủ :

- Lão yêu phụ này quả thật lợi hại, đã học được thuật trú nhan, tuổi ngoài sáu mươi mà trông như chưa đến ba mươi.

Lúc này Tần Tiêu Hồng đã mỉm cười đi đến trước mặt thiếu phụ nói :

- Thiên nương chẳng bảo đã không ra đây là gì?

Thì ra thiếu phụ này chính là Thất Tuyệt Hằng Nga, Ngân Tiêu công chúa Lăng Thiên Thiên, đệ nhất ma nữ võ lâm đã với bảy đại tuyệt kỹ Ngân Tiêu, Tinh Kiếm, Ngọc Thoa, Kim Hoàn, Mộc Châm, Thạch Linh và Mê Hồn Kinh uy trấn giang hồ khi xưa.

Lăng Thiên Thiên mỉm cười, giọng dịu ngọt nói :

- Mọi người sao lại đánh nhau thế này?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Ta với Cổ huynh chỉ vì một việc nhỏ nhất thời nóng giận không dằn nổi mới động thủ, bây giờ không đánh nữa đâu.

Lăng Thiên Thiên chau mày :

- Hai người thật là bốc đồng.

Tần Tiêu Hồng cười :

- Đã không đánh nữa rồi! Thiên nương, đàn ông có rất nhiều việc, nàng đừng bận tâm.

Lăng Thiên Thiên thoáng chút giận dỗi :

- Việc liên quan đến sống chết thế này mà là của đàn ông ư? Tần lang, chả lẽ tướng công bị Cổ huynh đánh chết, thiếp thân cũng không màng đến hay sao?

Tần Tiêu Hồng cười gượng :

- Đâu có, hai người chỉ là ấn chứng võ công thôi!

Lăng Thiên Thiên cười buồn :

- Đừng dối thiếp! Tướng công đã quên tính thiếp khi xưa rồi hay sao? Đấu thí mạng thế này mà là ấn chứng võ công sao?

Đoạn quay sang Cổ Bát Công nói :

- Cổ huynh, bao năm không gặp, Cổ huynh càng nóng tính hơn nữa.

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Lăng cô nương, bao năm không gặp, cô nương càng trẻ đẹp hơn đấy.

Lăng Thiên Thiên hất đầu cười :

- Già rồi! Cổ huynh nói vậy chẳng tội lỗi sao?

Cổ Bát Công cười :

- Cô nương trú nhan tài tình, Cổ mỗ càng bội phục. Năm xưa nghe cô nương thành hôn với Tần lão đệ, chỉ bởi Cổ mỗ bận việc, không được uống một chung rượu mừng, nghĩ lại vẫn còn hối tiếc…

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Cổ huynh còn nhắc lại làm gì? Con cái cũng đã khôn lớn rồi.

Cổ Bát Công cười :

- Vậy ư? Sao không thấy chúng ra đây?

Cổ Bát Công biết rõ mà còn cố tình hỏi, khiến Cốc Mộng Viễn không sao hiểu nổi ông có dụng ý gì.

Nhưng Chân Dật Lan lanh trí hơn, cười khẽ nói :

- Cổ lão tiền bối đã đi vào vấn đề chính rồi.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Cổ lão rào đón phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Con gái cô nương hẳn là đẹp tuyệt trần lắm?

Lăng Thiên Thiên thoáng chau mày :

- Cổ huynh sao thể nói đùa như vậy với hàng vãn bối?

- Cô nương… À không, tẩu tẩu sao không gọi lệnh thiên kim ra đây gặp mọi người, để khi hành tẩu giang hồ cũng có thể trợ giúp nhau.

- Sương nhi hiện không có trong cung, Cổ huynh hôm nay không gặp được rồi.

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy ư? Lệnh thiên kim đã phụng mệnh tẩu tẩu ra ngoài làm việc phải không?

Lăng Thiên Thiên chau mày :

- Cổ huynh nói như vậy nghĩa là sao?

Cổ Bát Công nhướng mày :

- Tần Linh Sương đã gây ra chuyện kinh thiên động địa trong võ lâm, tẩu tẩu không hay biết ư?

- Chuyện kinh thiên động địa gì vậy?

- Tẩu tẩu…

Cổ Bát Công bỗng quay sang Tần Tiêu Hồng hỏi :

- Tần lão đệ, Cổ mỗ nói hay là lão đệ nói?

Tần Tiêu Hồng hậm hực nhìn Cổ Bát Công :

- Không cần phiền Cổ huynh!

Đoạn quay sang Lăng Thiên Thiên cười nói :

- Cổ huynh ý nói là Sương nhi đã đánh lừa Chưởng môn nhân bốn phái Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga My và Côn Luân cùng với cả nhà Cổ Mộc Phong từ Độn Long bảo ở Sơn Đông về bổn cung.

Tần Tiêu Hồng như cố hết sức nói thật dịu dàng, chứng tỏ ông ta thương yêu Lăng Thiên Thiên sâu đậm dường nào.

Lăng Thiên Thiên khẽ nhếch môi cười :

- Vậy thì tốt quá còn gì?

Tần Tiêu Hồng ngẩn người :

- Thiên nương…

Cổ Bát Công cũng thoáng sững người, đoạn cười to nói :

- Tẩu tẩu, việc này lẽ ra Cổ mỗ sớm đã nghĩ đến mới phải.

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Bây giờ nghĩ đến cũng chẳng muộn mà! Cổ huynh hẳn cũng hiểu vì sao thiếp thân phải làm vậy, đúng không?

Tần Tiêu Hồng nghe vậy liền trố to mắt sững sờ.

Cốc Mộng Viễn giờ mới hiểu ra, Cổ Bát Công sở dĩ nói quanh co chính là để moi ra việc bốn vị Chưởng môn nhân bị bắt giữ là do Lăng Thiên Thiên đứng sau chỉ đạo.

Chân Dật Lan vỗ tay cười nói :

- Cốc đại ca với Tần tỷ tỷ thấy chưa? Cổ lão tiền bối cũng sâu sắc đấy chứ!

Cổ Bát Công cười ha hả :

- Tẩu tẩu thật là hiểu rõ lòng dạ Cổ mỗ.

Đoạn càng cười to hơn, hồi lâu không dứt.

Tần Tiêu Hồng quắc mắt tức giận nói :

- Cổ huynh sao thể xấc xược thế này?

Nhưng Lăng Thiên Thiên vẫn thản nhiên cười nói :

- Cổ huynh nói quanh co tự nãy giờ chính là để moi ra những lời này của thiếp thân phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Thất Tuyệt Hằng Nga quả là người thông minh tuyệt đỉnh!

- Cổ huynh hẳn là đến đây để điều tra việc này chứ gì?

Cổ Bát Công gật đầu :

- Không sai!

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Bây giờ Cổ huynh đã biết rồi.

- Đúng vậy!

Lăng Thiên Thiên bỗng nghiêm giọng :

- Vậy là kể như xong! Tần lang tướng công không giới thiệu hai người trẻ tuổi này với thiếp thân sao?

Bà ta nói hết sức tự nhiên, nên khiến Cổ Bát Công nhất thời chẳng biết nói sao.

Tần Tiêu Hồng nghe vậy cười nói :

- Phải rồi, suýt nữa ngu huynh đã quên mất.

Đoạn đưa tay chỉ Chân Dật Lan nói tiếp :

- Vị cô nương này là Chân Dật Lan, tôn nữ nhi của Chần lão tà huynh!

Lăng Thiên Thiên đưa mắt nhìn Chân Dật Lan hỏi :

- Cô nương, Chân Cửu gia khỏe chứ?

Bà ta như có một sức hấp dẫn đặc thù, khiến người chẳng những cảm thấy lời nói của bà ta thân thiết mà còn lấy làm vui sướng được gần gũi với y thị.

Chân Dật Lan tuy biết rõ Lăng Thiên Thiên là mẫu thân của Tần Linh Sương, và rất có thể sẽ trở thành kẻ đối địch của mình, nhưng nàng chẳng thể nào thù ghét bà ta được.

Thế nên, Chân Dật Lan nghe hỏi liền cười đáp :

- Gia gia vãn bối rất khỏe!

Lăng Thiên Thiên lại hỏi :

- Còn lệnh tôn khỏe không?

Chân Dật Lan mắt chợt tối sầm :

- Gia phụ đã lâu không gặp vãn bối rồi.

Lăng Thiên Thiên thoáng chút sửng sốt :

- Sao? Lệnh tôn đã quy ẩn thật rồi ư?

- Vãn bối chẳng rõ!

Lăng Thiên Thiên ngửa mặt thở dài than :

- Tiếu Dư lão đệ đã bị hủy bởi nghiệt tình…

Bỗng nhoẻn cười, nói tiếp :

- Lan cô nương, ta đoán rồi đây lệnh tôn sẽ rất là thanh thản!

Chân Dật Lan cảm động :

- Đa tạ tiền bối!

Đoạn quay sang Tần Tiêu Hồng, đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn đang đứng mỉm cười :

- Vị thiếu hiệp này là ai vậy?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Đó chính là Cốc thiếu hiệp mà Sương nhi đã đề cập!

Lăng Thiên Thiên cười, bà ta cười chẳng những đẹp mà còn hết sức thân thiết.

Bà ta ngắm nhìn Cốc Mộng Viễn từ đầu đến chân, khiến chàng hết sức ngượng ngập, mặt bất giác đỏ bừng.

Nhưng cũng khiến Chân Dật Lan đứng bên cạnh bĩu môi.

Lăng Thiên Thiên nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu, mới cười nói :

- Tần lang, y chính là Cốc Mộng Viễn mà Sương nhi thích mến ư?

Tần Tiêu Hồng gật đầu :

- Đúng vậy, y là tôn nhi của Cốc Dương huynh, truyền nhân y bát của Không Linh Luyện Sĩ Cát lão tiền bối trong Không Vô song tiên.

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Thân thế khá lắm! Rất là xứng đôi…

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt, Chân Dật Lan hậm hực cười khảy.

Lăng Thiên Thiên chẳng màng, cười nói tiếp :

- Cốc thiếu hiệp, lệnh tổ với lệnh sư đều khỏe cả chứ?

Cốc Mộng Viễn cúi thấp đầu :

- Nhờ trời đều an khang cả! Đa tạ tiền bối đã quan hoài.

Lăng Thiên Thiên bỗng tiến tới một bước, khẽ nắm tay Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Nào, để ta nhìn kỹ lần nữa xem nào.

Đoạn quay người chậm rãi đi đến chiếc ghế thái sư ở thượng thủ ngồi xuống, ả nha hoàn theo hầu lập tức đứng lên nhè nhẹ đấm vai bà ta.

Cốc Mộng Viễn tay bị Lăng Thiên Thiên nắm lấy, đành đỏ bừng mặt cười nhăn nhó đi theo đến trước ghế, cúi đầu đứng yên.

Lăng Thiên Thiên tuy là đương kim đệ nhất nữ ma đầu, nhưng cũng không thoát khỏi được bản chất của một người phụ nữ, nên giống hệt như một bà mẹ vợ, hết ngắm trái lại ngắm phải, khiến Cốc Mộng Viễn ngượng ngùng đến tột độ.

Lúc này, Chân Dật Lan đã phừng lửa giận, nàng chẳng nói chẳng rằng, đi thẳng về phía Cốc Mộng Viễn.

Khi đến bên Cốc Mộng Viễn, nàng mới khúc khích cười nói :

- Cốc đại ca thật có diễm phúc!

Cốc Mộng Viễn càng thêm đỏ mặt, cười thiểu não nói :

- Lan nhi sao lại mai mỉa ngu huynh…

Chân Dật Lan cười ngắt lời :

- Lan nhi nói thật mà!

Lăng Thiên Thiên tưởng đâu Chân Dật Lan thật sự khâm mộ Cốc Mộng Viễn, bèn gật đầu nói :

- Lan cô nương nói không sai. Cốc thiếu hiệp với Sương nhi đều có diễm phúc…

Thốt nhiên "bốp" một tiếng giòn giã cắt đứt câu nói của Lăng Thiên Thiên.

Chỉ nghe Chân Dật Lan hét to :

- Yêu phụ kia thật không biết xấu hổ!

Trong tiếng quát mắng, Chân Dật Lan rướm nước mắt và mặt đầy vẻ tức giận.

Thì ra trong cơn ghen tức tột cùng, Chân Dật Lan đã không dằn lòng được đã xáng cho Lăng Thiên Thiên một cái tát tai.

Lăng Thiên Thiên buông Cốc Mộng Viễn ra, tay bụm má trái sưng húp, trỏ Chân Dật Lan quát :

- Tiểu quỷ nha đầu, ngươi thật cả gan…

Lăng Thiên Thiên chưa dứt lời, Tần Tiêu Hồng đã phi thân lao đến.

Y thấy ái thê bị đánh một tát tai, lòng đau khôn xiết, thân pháp lao đến nhanh như tia chớp.

Người chưa đến chưởng lực đã phát ra, đồng thời quát to :

- Nha đầu thối tha, ngươi muốn chết!

Luồng chưởng lực như vũ bão ập đến Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan thật linh lợi, vừa nghe tiếng quát tức giận của Tần Tiêu Hồng liền tức lách người nấp sau lưng Cốc Mộng Viễn và lớn tiếng mắng :

- Chính các ngươi mới là muốn chết.

Ngay khi ấy lại nghe một tiếng như sấm rền vang lên :

- Tần Tiêu Hồng, đừng làm hung hãn với vãn bối, Cổ mỗ hầu tiếp các hạ vài chiêu nữa…

Chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, Cổ Bát Công đã lướt đến trước mặt Tần Tiêu Hồng, ngăn cản y lại.

Bùng một tiếng rền rĩ, chưởng lực hai người chạm nhau, cùng bị bật lùi một bước.

Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Hay lắm, hãy tiếp thêm chưởng nữa thử xem!

Đoạn tung mình lao tới, song chưởng liên hoàn bổ ra.

Tần Tiêu Hồng mắt như rực lửa, giận dữ quát :

- Lão gù, Tần mỗ liều mạng với ngươi.

Liền tức hai người lại xáp vào nhau kịch chiến.

Cốc Mộng Viễn thấy cục thế trở nên tệ hại như vậy, hết sức lấy làm khó xử.

Chàng nắm tay Chân Dật Lan khẽ nói :

- Lan nhi, xin đừng hiểu lầm...

Chỉ bấy nhiêu lời là đủ, Chân Dật Lan liền nhoẻn miệng cười.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy mới yên tâm phần nào, siết mạnh tay Chân Dật Lan một cái, ngoảnh lại nhìn Lăng Thiên Thiên nói :

- Tiền bối, Lan nhi tuổi trẻ dại dột, tiền bối cũng đừng nên giận.

Lăng Thiên Thiên cười gằn :

- Ả tiện nhân này không thể nào buông tha được.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Bổn cô nương cũng đâu buông tha cho mụ!

Lăng Thiên Thiên mắt ánh lên vẻ tà ác, cười khảy :

- Tiện nhân, ngươi đừng hòng ra khỏi Hàn Bích cung.

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Bổn cô nương cứ thích đi ra!

Đoạn quả nhiên quay người bước đi.

Bỗng trước mặt nàng bóng người nhấp nhoáng, Lăng Thiên Thiên đã phi thân đến cản đường.

Lăng Thiên Thiên cười lạnh lùng nói :

- Kiếp này ngươi đừng hòng!

Vừa dứt lời đã vung tay, chộp thẳng vào Chân Dật Lan.

Lăng Thiên Thiên đã mang danh đệ nhất ma nữ, đương nhiên là võ công cao thâm khôn lường, vừa xuất thủ là chứng tỏ ngay.

Chân Dật Lan là hậu duệ danh gia, dĩ nhiên cũng rất lợi hại.

Lăng Thiên Thiên vừa vung tay chộp, nàng liền nhanh nhẹn lách người tránh khỏi, cười lớn tiếng nói :

- Mụ chớ mơ tưởng!

Đồng thời tay phải vung ngang, phản kích một chưởng.

Chưởng này của nàng là tuyệt học do Phá Tần am chủ Huệ Từ thần ni truyền cho, và cũng chính là U Lan Triệt Mạch chưởng thành danh của Cốc Quân Lan trong Kiếm Lâm tứ tuyệt.

Lăng Thiên Thiên chau chặt đôi mày nói :

- Khá khen cho tiện nhân, ngươi còn có quan hệ với Cốc Quân Lan ư? Vậy thì càng chẳng thể buông tha cho ngươi được.

Đoạn liền gia tăng công lực vào song chưởng.

Cốc Mộng Viễn nghe Lăng Thiên Thiên nói vậy, bất giác chau mày thầm nhủ :

- Lăng Thiên Thiên này có oán thù gì với cô cô thế nhỉ?

Chàng chưa kịp suy nghĩ, Chân Dật Lan đã lớn tiếng nói :

- Mụ chỉ biết Cốc cô cô thôi ư? Bổn cô nương chẳng phải học của lão nhân gia ấy đâu.

Đồng thời hai tay mười ngón co lại, búng ra mười luồng chỉ phong.

Lăng Thiên Thiên vung chưởng đón cản, tức giận quát :

- Ai đã dạy ngươi chưởng pháp này? Tiểu tiện nhân, hôm nay ngươi chết chắc rồi, dù ngươi nói thế nào ta cũng không tha mạng cho ngươi.

Chân Dật Lan liên tiếp công ra ba chưởng, khúc khích cười nói :

- Mụ cứ luôn miệng nói khoác, để rồi xem ai sẽ buông tha cho ai!

Hai người vừa mắng chửi vừa giao đấu, khiến Cốc Mộng Viễn mày kiếm chau chặt.

Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh lúc này đã đi đến bên Cốc Mộng Viễn, truyền âm nói :

- Cốc thiếu hiệp hãy cẩn trọng, lưu ý thủ đoạn tàn độc của Lăng Thiên Thiên.

Cốc Mộng Viễn cảm kích cười :

- Đa tạ tiền bối…

Chàng như thấy hai tiếng tiền bối có vẻ không thích hợp, nên lập tức ngưng lời, chuyển hướng nói :

- Lan nhi gia học uyên thâm, chất độc không làm gì được đâu.

Tần Thạch Khanh vẫn truyền âm nói :

- Lăng Thiên Thiên có một thủ pháp dụng độc đặc thù, có thể hại người trong vô hình, chất độc mê hồn của y thị còn ghê gớm hơn là chết.

Giọng nói Tần Thạch Khanh đã đượm vẻ sốt ruột.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy liền gật đầu nói :

- Vậy thì tại hạ thay thế cho Lan nhi.

Đoạn không chờ phản ứng của Tần Thạch Khanh, sải bước đi về phía Chân Dật Lan và Lăng Thiên Thiên :

- Dừng tay! Hai vị hãy nghe tại hạ nói một lời được không?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng nói tiếp :

- Giữa hai vị không có hận thù gì, hà tất liều mạng với nhau…

Chân Dật Lan vẫn cười liếng thoắng nói :

- Cốc đại ca hãy để mặc Lan nhi trừng trị lão yêu tinh vô sỉ này một phen, trước mặt chồng mình mà cứ nhìn đại ca lom lom, thật là ghê tởm.

Lăng Thiên Thiên khi nghe tiếng quát của Cốc Mộng Viễn, vốn đã định dừng tay ngưng chiến, nhưng nghe Chân Dật Lan nói vậy bất giác lại phừng lửa giận.

Bà ta cười hăng hắc, đột nhiên tung ra năm chưởng nhanh như chớp.

Đồng thời cũng khanh khách cười nói :

- Tiểu tiện tỳ, ta sẽ cắt lưỡi ngươi để cho chó ăn, để xem từ nay ngươi còn mắng người được nữa hay không cho biết.

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Ai cắt ai, bây giờ nói không thấy quá sớm sao?

Trong khi nói nàng đã phản công bảy chưởng bốn chỉ.

Lăng Thiên Thiên không ngờ thiếu nữ này lại khó đối phó thế này, nên không nói gì nữa, vung chưởng tấn công ráo riết, bao vây Chân Dật Lan vào trong chưởng phong.

Chân Dật Lan lòng thoáng kinh hãi, vội lùi sau một bước.

Nàng nhận thấy chưởng lực Lăng Thiên Thiên thoáng như có ảo ảnh khiến người khác tâm thần phân ly, tương tự như Thái Hư Ảo Kiếm của Cốc đại ca vậy.

Lập tức, Chân Dật Lan cũng thay đổi chưởng thức, sử dụng võ công gia truyền ứng chiến.

Chưởng pháp của Tà Hiệp kể ra cũng thật là tà, chiêu thức nào cũng hàm chứa nhiều biến hóa tà quái, dị ảo khôn lường. Điều tuyệt diệu hơn nữa là pho chưởng phong này có tên là Phá Âm Chưởng lại chính là khắc tinh dùng để đối phó với Lăng Thiên Thiên rất chi hữu hiệu.

Chỉ thấy nàng chưởng này nối tiếp chưởng kia tung ra, rồi lại từng chưởng tự hóa giải thu về. Nhưng trong lúc tung ra rồi thu về đã hoàn toàn hóa giải chưởng lực mê tâm của Lăng Thiên Thiên.

Thế nhưng Cốc Mộng Viễn đứng ngoài xem thì lại có phần lo lắng, bởi theo cái nhìn của kẻ khác, chưởng lực của Chân Dật Lan như chẳng thể nào phát ra được, mỗi lần đến giữa chừng đều bị đối phương bức cản, bắt buộc phải tự thu về vậy.

Do đó Cốc Mộng Viễn càng xem càng kinh tâm lo lắng.

Bỗng chàng tung mình lướt tới, hai tay vung ra hai phía.

Bùng bùng hai tiếng vang rền, Lăng Thiên Thiên và Chân Dật Lan cùng bị chưởng lực của chàng đẩy lui.

- Đừng đánh nữa.

Nhưng Chân Dật Lan đâu chịu nghe, tức giận hét :

- Cốc đại ca sao lại bênh vực người ta chứ?

Đoạn lại tiến tới định xuất thủ...

Cốc Mộng Viễn lắc đầu nói :

- Lan nhi, đừng đánh nữa, chúng ta hãy lược trận cho Cổ lão thì hơn.

Chân Dật Lan nghe vậy mới chú ý đến trận chiến giữa Cổ Bát Công với Tần Tiêu Hồng, lúc này hai người đã giao đấu đến mức nguy hiểm nhất.

Thế là Chân Dật Lan đồng ý với Cốc Mộng Viễn.

Còn Lăng Thiên Thiên thì sau khi bị Cốc Mộng Viễn đẩy lùi, đứng lặng không nói một lời.

Cốc Mộng Viễn chờ Chân Dật Lan lui ra mới quay sang Lăng Thiên Thiên nói :

- Tiền bối hãy lên tiếng bảo Tần đại hiệp và Cổ đại hiệp dừng tay được chăng?

Lăng Thiên Thiên gật đầu, lớn tiếng quát :

- Dừng tay!

Tần Tiêu Hồng mặc dù rất không muốn đình thủ, song lại không dám trái ý ái thê, đành buông tiếng cười khảy, chớp nhoáng tung ra ba chưởng rồi lạng người sang bên năm thước.

Cổ Bát Công đảo mắt cười :

- Thôi được, chúng ta hãy nghỉ thêm lát nữa.

Sau đó, Lăng Thiên Thiên quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Cốc thiếu hiệp như có điều cần nói phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng!

Chàng đưa mắt nhìn sang Cổ Bát Công :

- Cổ lão tiền bối nói đi!

Cổ Bát Công cười :

- Sao lại phải lão phu nói? Lão đệ nói cũng được vậy!

Cốc Mộng Viễn nhíu mày :

- Vãn bối chỉ sợ...

Chàng vốn định nói chỉ sợ mình không đủ danh vọng địa vị, nhưng bỗng xét thấy địa vị của mình lúc này xem ra hãy còn cao hơn Cổ Bát Công, bởi chàng đã đánh bại Nam Hoang Nhất Tẩu, bèn cười nói :

- Cũng được!

Bỗng Bắc Minh thần tăng sải bước đi đến.

Vị đại hòa thượng này mắt ngập vẻ từ bi hướng về Cốc Mộng Viễn, hai tay chắp trước ngực nói :

- Tiểu thí chủ, lão phu có một điều muốn hỏi!

Cốc Mộng Viễn thoáng chút ngạc nhiên :

- Đại sư có điều chi kiến giáo vậy?

Bắc Minh thần tăng nghiêm giọng hỏi :

- Tiểu thí chủ nhất quyết gây nên một cuộc đại huyết chiến tại đây phải không?

Cốc Mộng Viễn ôm quyền :

- Tại hạ không hề có ý ấy, nhưng nếu điều tại hạ yêu cầu mà không được giải đáp trọn vẹn, tại hạ bắt buộc phải động thủ...

Bắc Minh thần tăng gật đầu :

- A di đà Phật! Lão tăng hiểu lòng tiểu thí chủ...

Lão hòa thượng mỉm cười, nói tiếp :

- Tiểu thí chủ đạt thành công hay không, lão tăng thật không dám tiên đoán, nhưng tránh được can qua vẫn tốt hơn.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ xin khắc ghi những lời vàng ngọc của đại sư.

- Tiểu thí chủ, lão tăng còn một điều thỉnh cầu không phải nữa.

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nghĩ, vị hòa thượng này đã có tên Bắc Minh thần tăng, hẳn là một vị cao tăng đắc đạo, vì sao lại cam tâm làm tay sai cho Tần Tiêu Hồng thế nhỉ?

Chàng bỗng phát hiện ánh mắt hoang mang của Tần Tiêu Hồng, liền tức vỡ lẽ, thì ra Tần Tiêu Hồng đã bị Lăng Thiên Thiên đánh lừa rồi.

Song miệng chàng vẫn nói :

- Xin đại sư cứ nói!

Bắc Minh thần tăng nhếch môi cười :

- Trên đời có nhiều sự việc khó phân biệt thiện ác, tiểu thí chủ phen này đến đây phải chăng là vì chuyện của bốn vị Chưởng môn nhân?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng phải!

- Vậy thì tiểu thí chủ phải thất vọng rồi.

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Đại sư nói vậy là sao?

Bắc Minh thần tăng chợt nghiêm giọng :

- Tần thí chủ khi nãy có nói với lão nạp về chuyện này, Tần thí chủ quả thật không hề phái người cướp giữ bốn vị Chưởng môn nhân.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tại hạ hiểu ý đại sư rồi.

Xem tiếp hồi 30 Dĩ vãng sao thể tính từ đầu

30. Hồi 30 Dĩ Vãng Sao Thể Tính Từ Đầu

- Tiểu thí chủ hiểu được thì tốt lắm.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Nhưng tại hạ lại không tin như vậy.

- Tiểu thí chủ thật quá chấp mê bất ngộ.

Cốc Mộng Viễn tức giận :

- Đại sư là cao tăng đắc đạo, sao lại nói năng thế này?

Bắc Minh thần tăng cười :

- Lão nạp nói sự thật, tiểu thí chủ không tin, biết sao hơn?

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Theo ý đại sư là muốn bọn tại hạ bỏ qua chuyện này ư?

- Lão nạp chỉ mong đừng động can qua thôi.

Cốc Mộng Viễn phá lên cười :

- Đại sư luôn nghĩ đến đức hiếu sinh của trời cao, tại hạ hết sức kính phục. Tuy nhiên, tính mạng của bốn vị Chưởng môn nhân cùng với gia đình Độn Long bảo chủ Cổ Mộc Phong, chả lẽ không nằm trong thiện niệm của đại sư hay sao?

Bắc Minh thần tăng ngẩn người :

- Tiểu thí chủ vẫn cho là họ ở đây ư?

- Sự thật là vậy!

Bắc Minh thần tăng thở dài :

- Tiểu thí chủ tính khí thật quá ngang tàng.

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Tại hạ chưa bao giờ ngang tàng với ai, đại sư đã nhận xét sai về tại hạ rồi.

Bắc Minh thần tăng lắc đầu :

- Lão nạp cả đời chưa từng nói dối, cớ sao tiểu thí chủ không chịu tin lời lão nạp?

Cốc Mộng Viễn giọng cảm khái :

- Đại sư đã bị người lừa dối mà không hay biết, tại hạ thật lấy làm tiếc cho đại sư.

Bắc Minh thần tăng cười :

- Lão nạp tuy ngu xuẩn, nhưng không đến nỗi bị người dối lừa mà chẳng hay biết.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Đại sư tự tin vậy ư?

Bắc Minh thần tăng rắn giọng :

- Lão nạp vẫn nói đúng sự thật!

Cốc Mộng Viễn bỗng đưa mắt nhìn Tần Tiêu Hồng nói :

- Tần tiền bối, hai xe hàng hóa đã vận chuyển về quý cung hai hôm trước chẳng hay là vật phẩm gì, tiền bối có thể công khai nói ra chăng?

Tần Tiêu Hồng sửng sốt :

- Hai xe hàng hóa? Cốc thiếu hiệp đã vận chuyển đến đây ư?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Tại hạ chẳng vận chuyển đến hàng hóa gì cả, có lẽ kẻ khác trong cung đã giấu diếm các hạ làm điều xấu xa cũng nên.

Chàng bởi đã thật sự tức giận, nên xưng hô cũng chẳng khách sáo nữa.

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Cốc thiếu hiệp không nên lôi kéo đến kẻ khác thì hơn.

- Tại hạ vốn không muốn lôi kéo đến kẻ khác, nhưng các hạ không chịu thừa nhận đã đưa về hai xe tù nhân, nên tại hạ bắt buộc phải mạo phạm đến người trong cung.

Tần Tiêu Hồng ngơ ngẩn suy nghĩ đoạn quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu hỏi :

- Cát huynh, hai hôm trước quả thật đã có người vận chuyển hàng hóa về cung ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu gật đầu :

- Vâng, Cung chủ đã phái người mang về hai xe hàng hóa.

- Do Sương nhi phái về ư? Cát huynh có biết trong xe là gì không?

- Người áp tải là Tam Sương Tài Nữ Lâm Linh cô nương với hai thị tỳ Hàm Yên và Tâm Nhu, nên lão ô đã không tra xét.

Tần Tiêu Hồng ngạc nhiên :

- Cát huynh không tra xét ư?

- Lão ô không tiện ra xét, bởi theo lời Lâm cô nương đó là hai xe nữ tỳ!

Tần Tiêu Hồng bỗng ngoảnh lại nhìn một nha hoàn đứng phía sau, ánh mắt lạnh lùng quát :

- Gọi Lâm Linh đến đây gặp ta mau!

- Tuân mệnh!

Nha hoàn ấy vội quay người định đi vào.

Bỗng Lăng Thiên Thiên quát :

- Đứng lại!

Nha hoàn ấy giật mình, liền chững bước ngay.

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Thiên nương, vậy là sao thế?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Không cần phải đi gọi Lâm Linh.

- Không gọi Lâm Linh thì việc ở đây giải thích thế nào?

- Không cần phải giải thích.

- Thiên nương không nên bướng bỉnh.

Lăng Thiên Thiên cười khẩy :

- Thiếp thân không hề bướng bỉnh, bởi sự thật hết sức đơn giản, không cần phải hỏi Lâm Linh.

Tần Tiêu Hồng cười :

- Vậy là Thiên nương đã biết trong xe là gì phải không?

Lăng Thiên Thiên gật đầu :

- Vâng!

Tần Tiêu Hồng ha hả cười to :

- Vậy hẳn không phải là bốn vị Chưởng môn nhân…

Chân Dật Lan bỗng hét to :

- Chưa chắc đâu!

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Sao các hạ không hỏi tường tận hơn?

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Thiên nương, trong xe là gì vậy?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Người!

Tần Tiêu Hồng biến sắc mặt :

- Những ai vậy?

Lăng Thiên Thiên bỗng khúc khích cười :

- Tần lang nghĩ là ai nào?

Tần Tiêu Hồng chau mày :

- Hẳn không phải là bốn vị Chưởng môn nhân chứ?

Lăng Thiên Thiên lướt mắt nhìn mọi người, khẽ cười nói :

- Chưa chắc vậy!

Tần Tiêu Hồng tái mặt :

- Thiên nương… chả lẽ nàng thật sự chưa từ bỏ lòng tranh đoạt lợi trong võ lâm? Nàng… đã cướp bốn vị Chưởng môn nhân đưa về cung rồi ư?

Lăng Thiên Thiên khẽ nhếch môi cười :

- Đại thù khi xưa, thiếp thân quên sao được? Tần lang, ba mươi năm khổ luyện thiếp thân mới khôi phục được công lực, chả lẽ thiếp thân không thể trả mối hận lòng hay sao?

Bà ta cười u uất, tiếng nói nghẹn ngào, thật khiến người xúc động.

Tần Tiêu Hồng ngẩn người :

- Nàng… làm vậy… có đúng không?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Thiếp thân chẳng gì không đúng cả.

- Chính nàng đã chỉ thị việc bắt giữ bốn vị Chưởng môn nhân ư?

Lăng Thiên Thiên thản nhiên cười :

- Tần lang nói vậy, chả lẽ lại còn có sự phân biệt hay sao?

Tần Tiêu Hồng đuối lý, trầm ngâm hồi lâu mới nói :

- Thiên nương, nàng sai rồi!

Lăng Thiên Thiên lắc đầu :

- Thiếp thân không sai!

- Cho dù nàng muốn báo thù mối nhục khi xưa cũng không thể làm như vậy!

Lăng Thiên Thiên nhướng mày :

- Vì sao không thể?

Tần Tiêu Hồng nghiêm giọng :

- Vì như vậy không được quang minh chính đại, mất thân phận của Thiên nương.

Lăng Thiên Thiên cười khảy, quét mắt nhìn Cổ Bát Công, lạnh lùng nói :

- Người các vị cần tìm, chính thiếp thân đã bắt mang về đây.

Bà ta không nói thì Cổ Bát Công cũng đã biết, nhưng bà ta nói ra vẫn khiến mọi người rúng động cõi lòng.

Cổ Bát Công ha hả cười nói :

- Hay lắm, vậy là chúng ta đã không hoài công rồi.

Lăng Thiên Thiên cười khảy :

- Không sai, các vị đã không hoài công, nhưng các vị kiếp này cũng sẽ không bao giờ hoài công nữa… bởi thiếp thân đã thu xếp sẵn hậu sự cho các vị rồi.

Cổ Bát Công cười to :

- Vậy ư? Cổ mỗ cả đời mang danh Trượng Độc, hôm nay được người xinh đẹp như tẩu tẩu lo liệu cho, thật còn gì sung sướng hơn.

Lăng Thiên Thiên cười khảy :

- Cổ Bát Công, các hạ cũng không còn nói chuyện bong lơn được bao lâu nữa đâu.

Cổ Bát Công vẫn thản nhiên cười :

- Vậy thì càng tốt!

Lăng Thiên Thiên đanh mặt cười khảy, không đếm xỉa đến Cổ Bát Công nữa, quay sang Cốc Mộng Viễn cười dịu giọng nói :

- Cốc thiếu hiệp có phải đệ tử trong năm đại môn phái không vậy?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không phải!

- Vậy thì sự kiệnphen này thiếu hiệp có thể đứng ngoài cuộc chăng?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu kiên quyết :

- Không!

Lăng Thiên Thiên chau mày :

- Cốc thiếu hiệp hà tất nhất quyết nhúng tay vào kia chứ?

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Tại hạ vì chính nghĩa võ lâm thôi.

Lăng Thiên Thiên chau mày cười khỉnh :

- Cốc thiếu hiệp biết gì là chính nghĩa võ lâm không?

Cốc Mộng Viễn ngớ người :

- Tôn giá nói vậy nghĩa là sao?

- Bốn từ chính nghĩa võ lâm tượng trưng cho gì?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tượng trưng cho chân lý!

Lăng Thiên Thiên cười phá lên :

- Chân lý đáng giá bao nhiêu? Dám hỏi Cốc thiếu hiệp trả lời được hay không?

Cốc Mộng Viễn lòng thoáng khích động :

- Chân lý đáng giá bao nhiêu ư? Tôn giá hỏi ấu trĩ quá...

Buông tiếng cười khảy, nói tiếp :

- Nếu như vì chân lý, dù phải hy sinh tánh mạng cũng đâu sao.

Lăng Thiên Thiên cười :

- Vậy ư?

Bỗng sầm mặt, nói tiếp :

- Cốc thiếu hiệp trong võ lâm cậy đông tàn sát, hoặc là tập hợp cao thủ khắp thiên hạ hà hiếp một người phụ nữ yếu đuối, vậy cũng là chân lý ư?

Cốc Mộng Viễn đuối lý lặng thinh.

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Phải xem đó là người phụ nữ như thế nào mới biết được.

Lăng Thiên Thiên tức giận quát :

- Ai cần tiểu tiện nhân ngươi lắm lời.

Chân Dật Lan toét miệng mắng :

- Mụ là lão yêu tinh, lão tiện nhân...

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Lan nhi, không nên đấu khẩu.

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Ai bảo mụ mắng Lan nhi? Hứ!

Lăng Thiên Thiên cất giọng cười thâm hiểm :

- Ngươi hãy đợi rồi xem!

Đoạn lại quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc thiếu hiệp, ta chưa nói hết lời.

- Tại hạ đang kính cẩn lắng nghe đây.

- Khi xưa ta từng chịu nhục của các Chưởng môn nhân năm đại môn phái, phải đòi lại công đạo ở họ, chả lẽ Cốc thiếu hiệp cũng cho là không đúng hay sao?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Nhưng nếu bỏ qua được thì nên bỏ qua là hơn.

- Cốc thiếu hiệp muốn ta bỏ qua ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng!

- Và thiếu hiệp muốn ta buông tha cho họ ư?

- Đúng vậy!

Lăng Thiên Thiên bỗng cười khảy :

- Cốc thiếu hiệp hùng tâm to lớn quá.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Tôn giá nghĩ là tại hạ không thực hiện được ư?

- Không sai!

- Tại hạ đến đây là quyết tâm thí mạng rồi.

Lăng Thiên Thiên mỉm cười :

- Không cần phải vậy, vì Sương nhi ta không làm hại thiếu hiệp đâu!

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Tại hạ chẳng tin có kẻ làm hại được tại hạ.

Lăng Thiên Thiên cười :

- Đúng vậy, ngoài ta ra, ai dám làm hại thiếu hiệp kia chứ?

Cốc Mộng Viễn tức giận :

- Tôn giá đừng thốt ra những lời như vậy thì hơn.

Chân Dật Lan bỗng cười khảy nói :

- Cốc đại ca thật giỏi nhẫn nhịn.

Cốc Mộng Viễn mắt rực lên :

- Lan nhi, ngu huynh muốn nói cho rõ ràng minh bạch đó thôi.

Đoạn lại quay sang Lăng Thiên Thiên nói tiếp :

- Tại hạ với Cổ lão tiền bối đến đây chính là vì bốn vị Chưởng môn nhân cùng cả nhà Cốc Mộng Viễn và hai ông cháu Sài Kiện, tốt hơn tôn giá hãy thả họ ra để khỏi tổn thương hòa khí.

Lăng Thiên Thiên cười :

- Cốc thiếu hiệp nghĩ thật quá ngây thơ.

Tần Tiêu Hồng đứng bên bỗng xen lời :

- Thiên nương có thể nghe ta một câu không?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Ngoài việc phóng thích bốn vị Chưởng môn nhân, tất cả mọi sự thiếp thân đều có thể nhận lời.

Tần Tiêu Hồng thấp giọng :

- Thiên nương, trong ba mươi năm qua nàng đã sống ra sao?

- Trong đời thiếp thân, ba mươi năm qua là những ngày bình yên nhất.

- Nàng có cảm thấy hạnh phúc không?

- Rất hạnh phúc.

- Cuộc sống hạnh phúc như vậy vì sao nàng không chịu tiếp tục gìn giữ?

Lăng Thiên Thiên nhướng mày :

- Ai bảo thiếp thân không muốn gìn giữ?

- Chính bản thân nàng.

- Tần lang nghĩ là thiếp thân không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy ư?

- Nàng bảo Sương nhi chận bắt bốn vị Chưởng môn nhân, vậy chẳng phải điều thất sách là gì?

Lăng Thiên Thiên cười :

- Vậy sao?

Tần Tiêu Hồng trầm giọng :

- Thiên nương, nếu nàng không muốn tiếp tục cuộc sống bình yên hạnh phúc thì không kể, còn như ngược lại thì tốt hơn không nên dính líu đến chuyện ân oán giang hồ nữa.

Lăng Thiên Thiên khẽ nhếch môi cười :

- Tần lang cho là thiếp thân phóng thích bốn vị Chưởng môn nhân thì được bình yên ngay ư?

- Vốn là như vậy!

Lăng Thiên Thiên lắc đầu :

- Thiếp thân không tin như vậy.

- Sự thật ba mươi năm đã chứng minh, vì sao nàng không tin?

- Vì thiếp thân quyết phải báo thù mới được.

Tần Tiêu Hồng lắc đầu :

- Sáu món binh khí của nàng đã được Sương nhi thu hồi, vì sao nàng không để cho Sương nhi tạo lập thiên hạ cho bản thân? Nàng bức Sương nhi như vậy chẳng phải rất là trái đạo mẹ hiền hay sao?

Lăng Thiên Thiên ngẩn người.

Cốc Mộng Viễn thầm gật đầu nghĩ :

- Tần Tiêu Hồng quả là nhân vật giới bạch đạo, lòng dạ thật quang minh lỗi lạc.

Tần Tiêu Hồng nói tiếp :

- Thiên nương, đừng nên vì việc riêng của bản thân mà làm hại đến Sương nhi...

Lăng Thiên Thiên khẽ thở dài :

- Tần lang, thiếp thân không làm hại đến Sương nhi đâu.

- Nàng làm vậy là đã gây hại cho Sương nhi rồi.

Lăng Thiên Thiên giận dỗi :

- Không bao giờ!

- Tuy nàng nói như vậy, nhưng…

Tần Tiêu Hồng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, nói tiếp :

- Việc của Cốc thiếu hiệp cũng đã đủ chứng minh sự sai lầm của nàng rồi.

Lăng Thiên Thiên ngẩn người, thầm nhủ :

- Mình đã sai lầm thật ư. Thù không báo được rồi? Không… không… Nhưng thái độ của Cốc Mộng Viễn quả là sau trước như thể hai người…

Nhưng bà ta lại nói :

- Tần lang, thiếp thân không làm khó Cốc thiếu hiệp đâu.

Tần Tiêu Hồng cười to :

- Đây chẳng phải vấn đề nàng làm khó Cốc thiếu hiệp hay không, mà là… nàng có đáp ứng được yêu cầu của Cốc thiếu hiệp hay không?

Lăng Thiên Thiên nhướng mày :

- Tần lang nghĩ Cốc thiếu hiệp sẽ trở thành thù địch của chúng ta ư?

Tần Tiêu Hồng trầm giọng :

- Chả lẽ không phải sao? Nàng thử hỏi Cốc thiếu hiệp xem!

Lăng Thiên Thiên đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Cốc thiếu hiệp quả thật sẽ trở thành thù địch của chúng tôi vì việc của bốn vị Chưởng môn nhân ư?

Cốc Mộng Viễn lạnh lùng :

- Tôn giá hỏi thật quá thừa thải.

Lăng Thiên Thiên giọng như van vỉ :

- Thiếu hiệp chẳng thể vị tình Sương nhi sao?

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Tình nhi nữ sao thể để nguy hại đến chính nghĩa võ lâm?

Lăng Thiên Thiên ánh mắt tối sầm :

- Xem ra việc này chẳng thể vãn hồi được rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Có thể!

Lăng Thiên Thiên mỉm cười :

- Thiếp thân biết là thiếu hiệp đâu có tuyệt tình đến vậy.

- Tôn giá có chấp thuận sự yêu cầu của tại hạ hay không?

- Lại về việc bốn vị Chưởng môn nhân ư?

- Đương nhiên!

Lăng Thiên Thiên lắc đầu :

- Không được, đổi lại bất kỳ điều kiện nào khác cũng có thể chấp nhận!

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc :

- Không cần đổi điều kiện nào cả…

Chàng quay sang Tần Tiêu Hồng nói tiếp :

- Tần tiền bối, vậy là vãn bối đành phải đắc tội với lệnh chính thôi.

Tần Tiêu Hồng thở dài :

- Cốc thiếu hiệp, lão phu đành chịu bó tay bất lực rồi!

Đoạn quay sang Lăng Thiên Thiên nói tiếp :

- Thiên nương, nàng làm vậy không hối hận sao?

Lăng Thiên Thiên kiên quyết lắc đầu :

- Không, tuyệt đối không… Tần lang định thế nào? Đồng tâm với thiếp hay là cùng người ngoài hiếp đáp thiếp?

Tần Tiêu Hồng ánh mắt tối sầm, lặng thinh trầm ngâm.

Mọi người đều chú mắt nhìn ông, nhất là Cổ Bát Công, ánh mắt ngập đầy vẻ nôn nóng chờ đợi.

Nhưng, Tần Tiêu Hồng sau khi buông tiếng thở dài, chậm bước đi đến bên Lăng Thiên Thiên, khẽ cười não nùng nói :

- Thiên nương, chúng ta sống chết bên nhau không bao giờ rời xa.

Lăng Thiên Thiên nhoẻn cười :

- Thiếp biết là Tần lang không bao giờ bỏ rơi thiếp mà.

Lúc này trong điện ngoài hai vợ chồng Tần Tiêu Hồng với mấy ả nha hoàn, vẻ mặt mọi người đều trở nên hết sức nặng nề và kinh ngạc.

Bắc Minh thần tăng không nén được, cao giọng tuyên một câu phật hiệu.

Nam Hoang Nhất Tẩu chắp tay sau lưng buông tiếng thở dài thậm thượt :

- Tần lão đệ thật quá hồ đồ!

Chân Dật Lan cười khỉnh nói :

- Thật là đê hèn vô tích sự!

Nhưng tất cả đều không làm thay đổi được quyết định của Tây Trúc Tần Tiêu Hồng.

Cốc Mộng Viễn là người buồn lòng hơn hết, chàng biết một cuộc ác chiến chẳng thể nào tránh khỏi được nữa rồi.

Và kể từ nay, Tần tỷ tỷ với mình sẽ trở thành người xa lạ, thậm chí… nếu hôm nay chẳng may đả thương song thân nàng, thì sẽ trở thành kẻ thù bất cộng đới thiên.

Chàng lắc mạnh đầu ngửa mặt thở dài nói :

- Tần tiền bối, vãn bối đành phải đắc tội rồi.

Tần Tiêu Hồng cười ảo não :

- Cốc thiếu hiệp, tình thế bắt buộc, không cần phải nói lời đắc tội.

Cốc Mộng Viễn quay sang Bắc Minh thần tăng, nói tiếp :

- Đại sư lập trường thế nào? Trợ giúp Tần tiền bối hay đối địch với võ lâm thiên hạ hay là đứng về phía đồng đạo võ lâm chống lại họ?

Bắc Minh thần tăng cao giọng tuyên Phật hiệu, đoạn nhắm mắt chắp tay nói :

- Lão nạp không đứng về phía nào cả. Tần thí chủ với lão nạp từng có tình hương hỏa nhiều năm, lão nạp không thể nào đứng về phía đối địch, mà cũng không đành lòng rời bỏ họ.

Cốc Mộng Viễn đã hiểu ý Bắc Minh thần tăng, cười nói :

- Đại sư lòng dạ từ bi, càng hết sức cảm động. Đại sư hãy yên tâm, vãn bối không hành động quá đáng để khiến đại sư phải khó xử đâu.

Bắc Minh thần tăng khẽ tuyên Phật hiệu :

- A di đà Phật! Lòng từ thiện của thí chủ, lão nạp vô vàn cảm kích.

Cốc Mộng Viễn lại quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu hỏi :

- Cát lão tiền bối thì sao?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Kẻ bại trận chẳng dám huênh hoang, lão ô cũng như Bắc Minh đại sư, không theo bên nào cả.

Cốc Mộng Viễn vòng tay xá dài :

- Đa tạ lão tiền bối.

Đoạn lại quay sang Tư Mã Thái và Lăng Tiêu, cười hỏi :

- Hai vị tiền bối thì sao?

Tư Mã Thái cười ha hả :

- Lão đệ khỏi lo, lão phu hãy còn niềm tự trọng.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tư Mã tiền bối nói vậy, thật vãn bối vô cùng cảm kích!

Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu tiếp lời :

- Lão phu một lòng với Tư Mã huynh.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối xin thay mặt bốn đại môn phái chân thành cảm tạ Lăng tiền bối.

Lăng Tiêu cười ha hả :

- Cốc lão đệ đã quá lời.

Cốc Mộng Viễn vừa quay sang Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh, Chân Dật Lan đã khúc khích cười nói :

- Cốc đại ca, Tần đại tỷ đứng về phía chúng ta.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Vậy ư? Tại hạ xin đa tạ Tần nữ hiệp.

Chàng lần lượt hỏi từng người như vậy, mục đích hết sức rõ ràng, đó là muốn khiến cho vợ chồng Tần Tiêu Hồng suy giảm tinh thần chiến đấu, thất bại về mặt tâm lý trước.

Giờ thì mục đích chàng đã đạt, bởi ngoài Ngũ Đài Quỷ Nữ đứng về phía mình, chính thức phản lại vợ chồng Tần Tiêu Hồng, những người khác khác thảy đều giữ thái độ trung lập.

Thế là, phe chàng đã giành được ưu thế.

Chàng tươi cười nhìn Tần Tiêu Hồng nói :

- Tần tiền bối, vãn bối xin chính thức khiêu chiến với tiền bối.

Tần Tiêu Hồng với Lăng Thiên Thiên lúc này trong lòng hết sức kinh hãi, họ chẳng ngờ cao thủ trong cung lại không một ai đứng về phía mình. Ngay cả Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu Kinh Hồng Xế Điện

Kiếm Tư Mã Thái vốn được xem như tay phải tay trái, vậy mà giờ đây cũng đứng ngoài bang quan, đó thật là điều họ không bao giờ ngờ đến.

Tần Tiêu Hồng xót xa đưa mắt nhìn Lăng Thiên Thiên.

Lăng Thiên Thiên tuy trong lòng kinh hãi, nhưng bà ta có sự toan tính riêng, nên rất trầm tĩnh cười, nhìn Cốc Mộng Viễn dịu giọng nói :

- Cốc thiếu hiệp, vì Sương nhi ta muốn khuyên thiếu hiệp một lần nữa…

Cốc Mộng Viễn nhướng mày, lớn tiếng nói :

- Không cần! Tại hạ lòng đã quyết, không ai lay chuyển được cả.

- Cốc thiếu hiệp, ta nếu không vì Sương nhi có lẽ thiếu hiệp đã nằm xuống đây từ lâu. Thiếu hiệp không nên tranh cường hiếu thắng, có thể…

Ngưng chốc lát, rồi mỉm cười nói tiếp :

- Ta vì Sương nhi, có thể vẫn lượng thứ cho thiếu hiệp.

Cốc Mộng Viễn khi nghe Lăng Thiên Thiên bảo là nếu không vì Sương nhi thì chàng đã nằm xuống từ lâu, liền tức khiến chàng đều cao cảnh giác, ba chữ Mê Hồn Kinh vút qua trong đầu, chàng lập tức vận công khắp toàn thân, bảo vệ tâm mạch, cười giòn nói :

- Lăng Thiên Thiên, tôn giá đừng lắm lời nữa, có chịu thả người hay không?

Lăng Thiên Thiên mặt lộ vẻ giận dữ :

- Cả gan! Ngươi dám gọi thẳng danh tánh ta, không sợ mang tội ư?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Tôn giá đã đối địch với võ lâm, tại hạ chẳng cần phải kính trọng tôn giá nữa.

Lăng Thiên Thiên nhướng mày quát :

- Cốc Mộng Viễn, đó là ngươi tự chuốc lấy… Ta đành chấp nhận hổ thẹn với Sương nhi, khiến nó đau khổ suốt đời…

Đột nhiên hai tay vung lên, quát to :

- Nằm xuống!

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Chưa chắc!

Nhưng vừa dứt lời, phịch một tiếng, đã có người ngã xuống đất.

Xem tiếp hồi 31 Quần hiệp dọ thám Mê Tâm đình

31. Hồi 31 Quần Hiệp Dọ Thám Mê Tâm Đình

Cốc Mộng Viễn chau mày, đưa tay kéo Chân Dật Lan dậy, vừa định xem xét nguyên nhân, bỗng nghe Cổ Bát Công tức giận quát :

- Tiện tỳ vô sỉ, cả gan dám ám toán…

Đột nhiên lại nghe "phịch" một tiếng, Tần Thạch Khanh cũng đã ngã xuống đất.

Vừa lúc đó, Cổ Bát Công đã phi thân đến nơi.

Cốc Mộng Viễn đã hiểu ra nguyên nhân, đó chính là do Vô Hình Mê Hồn Độc Phấn của Lăng Thiên Thiên gây ra.

Chàng đẩy Chân Dật Lan đến cho Cổ Bát Công, khẽ nói :

- Cổ lão tiền bối hãy trông nom hai người giùm cho, vãn bối không sợ chất độc.

Đoạn không chờ Cổ Bát Công trả lời, quay người tiến về phía Lăng Thiên Thiên ba bước, lạnh lùng cười nói :

- Lăng Thiên Thiên, Vô Hình Mê Hồn Độc Phấn của tôn giá quả nhiên lợi hại, nhưng rất tiếc tại hạ chẳng sợ.

Ngưng lời hữu chưởng lăng không bổ ra và quát :

- Hãy nếm thử một chưởng xem sao.

Chưởng này chàng đã phát ra trong cơn thịnh nộ, nên dùng đến mười thành công lực.

Lăng Thiên Thiên hai lần tung Mê Hồn Độc Phấn vô hiệu, lòng tột độ kinh hãi, không hiểu nổi võ công Cốc Mộng Viễn thật ra cao đến mức độ nào.

Tuy nhiên trong khi lách người né tránh, bà ta cũng thừa cơ hoàn kích Cốc Mộng Viễn một chưởng.

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc nói :

- Thân pháp khá lắm, nhưng không tránh được chưởng này đâu.

Đồng thời tay phải vung lên, lại một chưởng tung ra.

Khi chưởng lực mới phát, không hề thấy có kình lực, nhưng khi chưởng lực đến gần, đối phương dù ứng biến nhanh đến mấy cũng khó thể ung dung né tránh.

Lăng Thiên Thiên chẳng phải không biết Không Linh chưởng, nhưng bà ta nằm mơ cũng chẳng ngờ Cốc Mộng Viễn đã luyện thành tuyệt kỹ cái thế vô song này.

Vì vậy, khi Cốc Mộng Viễn lần thứ nhì xuất chưởng, bà ta song chưởng cùng lúc vung lên, tung ra một luồng kình lực ngăn cản đón tiếp.

Bà ta tin rằng với nội lực thâm hậu của mình, chắc chắn sẽ thắng đối phương.

Nhưng bà ta đã lầm, khi phát giác ra thất thố thì đã muộn màng.

Cốc Mộng Viễn chỉ nhẹ vung tay áo trái, sử dụng Thiết Tụ công đón lấy tả chưởng lực của Lăng Thiên Thiên, hóa giải một cách dễ dàng.

Trong khi ấy, Lăng Thiên Thiên không sao chịu nổi chưởng lực của Cốc Mộng Viễn :

- Ngươi… ôi da…

Lăng Thiên Thiên hét lên, liền tức mặt hoa thất sắc, toàn thân run rẩy không ngừng.

Nếu không nhờ Tần Tiêu Hồng đưa tay ôm lại, bà ta đã ngã lăn ra đất rồi.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười nói :

- Tần tiền bối, lệnh chính đã thọ thương dưới Không Linh chưởng của vãn bối, tốt hơn hãy dìu bà ấy về phòng điều tức, mười hai giờ sau sẽ bình phục.

Tần Tiêu Hồng tái mặt :

- Cốc thiếu hiệp đã luyện thành Không Linh chưởng rồi ư?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Chỉ mới được sáu thành hỏa hầu thôi.

Tần Tiêu Hồng khẽ thở dài :

- Lão phu đa tạ thiếu hiệp đã nương tay.

Đoạn bồng lấy Lăng Thiên Thiên đã ngất xỉu, sải bước đi vào sau điện.

Cổ Bát Công bỗng quát :

- Đứng lại, đưa thuốc giải đây.

Tần Tiêu Hồng không quay đầu lại nói :

- Thuốc giải lát nữa mang ra. Mê Hồn Độc Phấn của Thiên nương chỉ khiến người ta hôn mê chứ không hại thân thể, Cổ huynh chớ lo.

Cổ Bát Công chau mày tức giận :

- Thật là khốn khiếp.

Cốc Mộng Viễn vội nói :

- Cổ lão tiền bối, Tần Tiêu Hồng nói không ngoa, lão tiền bối hãy xem sắc mặt của Lan nhi và Tần nữ hiệp, chỉ đỏ bừng chứ không có gì khác lạ.

Cổ Bát Công hậm hực :

- Tuy rằng không độc, nhưng cũng rất là đáng ghét.

Đoạn quét mắt nhìn thấy còn một tỳ nữ ở lại, liền ngoắc tay nói :

- Cô nương đi lấy thuốc giải được không?

Nữ tỳ ấy gật đầu :

- Vâng, tiểu tỳ đi lấy ngay.

Đoạn quay người đi liền, chớp mắt đã mất dạng.

Cổ Bát Công bỗng cười to :

- Nha đầu này võ công cũng chẳng kém.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Nàng ta là một trong hai tỳ nữ thân cận của Lăng Thiên Thiên, dĩ nhiên võ công chẳng kém rồi.

Cổ Bát Công dằn mạnh cây mộc trượng :

- Cát huynh, chúng ta đi tìm người giam giữ được rồi chứ?

Nam Hoang Nhất Tẩu lắc đầu :

- Trừ phi Lăng Thiên Thiên hồi tỉnh, không ai có thể tìm ra nơi giam giữ các vị Chưởng môn nhân, chúng ta nên chờ đợi một hồi là hơn.

Cổ Bát Công đôi mày rậm nhướng liên hồi, nghiến răng nói :

- Tiện nhân ấy thật là ác tính không chút thay đổi.

Đoạn đưa mắt nhìn Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh đang hôn mê nằm cuộn tròn trên ghế thái sư, chau mày nói :

- Hai nàng này tính sao bây giờ? Để yên đây đâu có được.

Lăng Tiêu thoáng ngẫm nghĩ :

- Cổ huynh, chúng ta hãy mang họ đến phòng của Tần Thạch Khanh.

- Cũng được, nhưng lão đệ phải tìm người bồng họ mới được.

Lăng Tiêu cười phá lên :

- Cổ huynh sao lại câu nệ thế này? Nữ nhi võ lâm kiêng kỵ gì kia chứ? Lan nhi xin phiền Cốc thiếu hiệp, còn Tần Thạch Khanh do tiểu đệ cõng là xong.

Đoạn bồng Tần Thạch Khanh lên nói tiếp :

- Để tiểu đệ dẫn đường cho.

Sải bước đi về phía một cửa hông, Cốc Mộng Viễn cũng vội bồng lấy Chân Dật Lan, bước nhanh theo sau.

Ngay khi ấy, nữ tỳ khi nãy đã mang đến hai gói giấy.

Lăng Tiêu cười nói :

- Liễu cô nương, hãy mang thuốc gải đến phòng Tần hộ pháp.

- Vâng.

Nữ tỳ ấy cũng thật vâng lời, đi theo hai người ngay.

Bắc Minh thần tăng chờ cho Lăng Tiêu, Cốc Mộng Viễn và tỳ nữ họ Liễu đi khỏi, chắp tay khẽ niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Cổ thí chủ, võ công của Cốc thí chủ thật đáng khâm phục.

Cổ Bát Công cười :

- Đại sư mà cũng kinh tâm thật khiến cho lão phu cũng hết sức bất ngờ.

- Cổ thí chủ cũng xiên xỏ lão nạp ư?

- Cổ mỗ đâu dám cả gan như vậy, có điều là người mà được đại sư khen ngợi, e rằng trong võ lâm chẳng có được mấy ai.

Bắc Minh thần tăng cười :

- Cổ thí chủ càng lúc càng xiên xỏ hơn.

Lúc này Nam Hoang Nhất Tẩu đã bảo người mang rượu và thức ăn đến, Cổ Bát Công cười nói :

- Phiền Tư Mã lão đệ đi gọi Lăng lão đệ với Cốc lão đệ được chăng?

Tư Mã Thái gật đầu cười :

- Vâng, tiểu đệ đi ngay.

Nhưng Tư Mã Thái vừa đi đến bên cửa, Cốc Mộng Viễn và Lăng Tiêu đã nhanh bước vào.

Cổ Bát Công liền quan tâm hỏi :

- Lão đệ, họ không sao chứ?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tần Tiêu Hồng giữ chữ tín lắm, vừa uống vào là hồi tỉnh ngay.

Cổ Bát Công vẻ mặt liền thư giãn, hỏi :

- Sao họ không đến dùng bữa?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Họ đến ngay, chả lẽ lão tiền bối không biết cái tật của đàn bà hay sao?

Cổ Bát Công cười phá lên :

- Đúng, đúng. Lão phu cả đời cô độc, tất nhiên là không hiểu rồi.

Cốc Mộng Viễn thoáng đỏ mặt, cười nói :

- Cổ lão tiền bối, chúng ta có cần lục soát không?

- Đó thì còn gì phải hỏi nữa?

- Cát lão tiền bối chẳng đã bảo là vô ích hay sao?

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn Nam Hoang Nhất Tẩu :

- Nếu Lăng Thiên Thiên sau khi bình phục vẫn không chịu tiết lộ, chẳng phải chúng ta vẫn phải lục soát hay sao? Thay vì chờ đến lúc ấy, chi bằng ăn uống xong, chúng ta tiến hành lục soát ngay chẳng hơn ư?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, vãn bối đồng ý.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Cổ huynh quả là nhiệt tình, lão phu thật lấy làm hổ thẹn.

Cổ Bát Công bỗng trố mắt nói :

- Cát huynh, các vị khỏi phải khó xử, việc lục soát Cổ mỗ với Cốc thiếu hiệp không cần nhọc sức các vị đâu, có điều là cửa nẻo trong cung thì phải thỉnh giáo mới được.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười to :

- Cổ huynh thật là khôn khéo.

Bắc Minh thần tăng tiếp lời :

- Lão nạp có một bức bản đồ trong cung, xin trao cho Cổ thí chủ.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một mảnh da dê nhỏ, trao cho Cổ Bát Công.

Cổ Bát Công đón lấy, cùng Cốc Mộng Viễn xem qua, đoạn cười nói :

- Nếu không có bản đồ, Cốc lão đệ, chúng ta hẳn phải tốn rất nhiều công sức.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đúng vậy. Nhưng trong cung có rất nhiều cơ quan mai phục, nếu chúng ta phá hủy bộ phận tổng điều khiển trước, một là có phần không được lễ độ với Tần Tiêu Hồng, hai nữa cũng thật đáng tiếc.

Chàng ngầm nghĩ chốc lát, đoạn nói tiếp :

- Nhưng nếu không phá hủy, e vẫn phải tốn nhiều công sức.

Bắc Minh thần tăng vội tiếp lời :

- Bộ phận tổng điều khiển để lão nạp phái người đóng lại là được rồi.

Cổ Bát Công gật đầu cười :

- Vậy thì xin phiền đại sư.

Bắc Minh thần tăng cười :

- Việc nhỏ nhặt có chi mà phiền... nhưng mà có điều...

Lão hòa thượng bỗng lộ vẻ lo lắng nói tiếp :

- Trong cung có một nơi cực kỳ hiểm ác, nếu mà bốn vị Chưởng môn nhân bị giam trong ấy, e rằng rất là phiền phức.

Cổ Bát Công trố mắt hỏi :

- Đó là nơi nào vậy?

Bắc Minh thần tăng đưa tay chỉ vào một ngôi thạch đình nho nhỏ trên bàn rồi nói :

- Nơi này đây.

Cổ Bát Công đưa mắt xem qua, cười nói :

- Một ngôi thạch đình nhỏ bé này có gì kinh hiểm chứ?

Cốc Mộng Viễn cũng nghĩ vậy, nhưng Nam Hoang Nhất Tẩu đã chau mày nói :

- Cổ huynh, bần tăng nói không ngoa, ngôi thạch đình này chẳng những vô cùng hiểm ác, mà còn là nơi hiểm độc cả.

Cổ Bát Công nghe vậy chẳng thể không tin :

- Lợi hại đến vậy thật ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu gật đầu :

- Đương nhiên là thật.

Bắc Minh thần tăng chắp tay tiếp lời :

- Ngôi thạch đình này thật ra hiểm ác như thế nào, lão nạp cũng không nói ra được, bởi mọi mai phục nơi đó thảy đều do chính tay Lăng Thiên Thiên bố trí.

Cổ Bát Công trố mắt :

- Trong thạch đình mà cũng có cơ quan mai phục ư?

Bắc Minh thần tăng chợt nghiêm giọng :

- Chẳng những thế mà còn lợi hại hơn cả.

Cổ Bát Công cười :

- Tổng điều khiển đã ngưng hành động, dù có cơ quan mai phục thì cũng đâu hề gì?

Bắc Minh thần tăng lắc đầu :

- Mọi cơ quan mai phục tại đó đều không nằm trong sự điều khiển của tổng bộ, nên mọi tình hình ra sao, chúng lão nạp không biết mảy may.

Cổ Bát Công gật đầu :

- Vậy thì Cổ mỗ sẽ hết sức thận trọng.

Vừa dứt lời, Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh đã nhanh bước đi vào.

Cổ Bát Công liền tức, cười nói :

- Nào, hai vị cô nương hãy nhanh lên, không thì lão phu chết đói mất.

Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh mỉm cười ngồi vào bàn, mọi người ăn uống rất là thoải mái.

Ăn xong liền quyết định, Bắc Minh thần tăng đích thân đi đến bộ tổng điều khiển, sau đó Nam Hoang Nhất Tẩu dẫn đường vào cung lục soát.

Tư Mã Thái và Lăng Tiêu ở các nơi tiếp ứng, còn Tần Thạch Khanh thì đi với nhóm người lục soát.

Phân công xong, Bắc Minh thần tăng ra đi trước.

Nam Hoang Nhất Tẩu dẫn mọi người vòng ra phía sau sảnh.

Cốc Mộng Viễn vừa đi vừa lưu ý tình hình xung quanh, chỉ thấy sau đại sảnh, phòng ốc nối liền nhau, có nhà lầu, cũng có nhà trệt. Cốc Mộng Viễn tuy nhãn lực phi thường, nhưng có lúc cũng không nhìn thấy rõ hết cảnh vật trên ba khu, bởi sân vườn có quá nhiều cây cối.

Nam Hoang Nhất Tẩu dẫn bốn người nhanh nhẹn phóng đi về phía sau cùng, khi đến một khu rừng trúc rộng lớn, cười nói :

- Ngoài khu rừng này không còn nhà nữa, Cổ huynh và ba vị bắt đầu từ đây tìm kiếm dần trở vào cung, lão phu xin cáo lui.

Đoạn liền quay người bỏ đi.

Cổ Bát Công chờ cho Nam Hoang Nhất Tẩu đi xa, đảo mắt quan sát tình hình xung quanh, đoạn cười nói :

- Chúng ta hãy bắt đầu, Tần cô nương quen đường thuộc lối, hãy đi sau lão phu. Cốc lão đệ đi sau cùng, đề phòng có kẻ đột kích.

Tần Thạch Khanh nhoẻn cười :

- Chúng ta không tách ra sao?

- Không tách ra tốt hơn…

Cổ Bát Công chỉ tấm bản đồ trên tay, nói tiếp :

- Đây chỉ có một bản đồ, nếu tách ra rất là bất tiện.

Tần Thạch Khanh gật đầu :

- Vậy cũng được.

Chân Dật Lan quay sang Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Cốc đại ca, Lăng Thiên Thiên tưởng thế rất nặng phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Khá nặng.

- Sao đại ca không lấy mạng bà ta?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vì ngu huynh không muốn Tần Tiêu Hồng cũng trở mặt.

Chân Dật Lan cười :

- Có thật vậy không?

- Ngu huynh đã nói dối Lan nhi bao giờ?

- Lan nhi tưởng đâu đại ca vì Tần Linh Sương đó chứ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lan nhi không thích ngu huynh như vậy sao?

Chân Dật Lan vội lắc đầu :

- Đâu có. Lan nhi chỉ nói đùa thôi.

- Lan nhi buồn vì ngu huynh không nặng tay ư?

Chân Dật Lan cười :

- Nếu như đại ca thật sự vì Tần Linh Sương, chắc chắn không bao giờ đả thương Lăng Thiên Thiên, phải không nào? Do đó, Lan nhi chẳng buồn gì cả.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười, nắm tay Chân Dật Lan bước vội theo sau Cổ Bát Công và Tần Thạch Khanh.

Họ cơ hồ tìm khắp mọi nơi trong cung, song vẫn chẳng thấy bóng dáng bốn vị Chưởng môn nhân, thậm chí ngay cả hai cỗ xe như cũng biến mất.

Khi họ quay trở về khu rừng trúc, mọi người đều lòng nóng như thiêu đốt, Cổ Bát Công bực tức nói :

- Cốc lão đệ, người đâu? Lên trời rồi ư?

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm :

- Lăng Thiên Thiên này quả thật là lợi hại, có lẽ bà ta đã giam bốn vị Chưởng môn nhân ở trong chỗ ác độc nhất kia rồi.

Tần Thạch Khanh nhíu mày :

- Mê Tâm đình ư?

Cổ Bát Công kinh ngạc :

- Mê Tâm đình gì?

Đưa tay chỉ vào bản đồ, nói tiếp :

- Có phải ngôi đình nhỏ này không?

Tần Thạch Khanh gật đầu :

- Vâng.

Cổ Bát Công trầm ngâm :

- Sao lại gọi là Mê Tâm đình?

- Vì trong đình có một cửa ngõ dẫn xuống lòng đất, và cơ quan bên trong chủ yếu là khiến người mê tâm và loạn tính…

Cổ Bát Công vỡ lẽ :

- Thì ra lại là cái trò trong Mê Hồn Kinh.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Vãn bối không sợ, để vãn bối vào trong đình thăm dò trước.

Chân Dật Lan cười :

- Lan nhi đi với.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Lan nhi đi không được.

- Vì sao?

- Khi nãy Lan nhi đã trải qua rồi, thuốc mê hồn kia không mùi không màu, không hình không bóng, thật không thể đề phòng, Lan nhi mà đi chẳng phải tự chuốc khổ vào thân ư?

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Đó là vì quá bất ngờ, không phòng bị nên Lan nhi mới bị trúng thuốc mê, nếu không thì bà ta…

Bỗng nhoẻn miệng cười, nói tiếp :

- Lan nhi có cách phòng tránh.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Ngu huynh không tin.

Chân Dật Lan cười :

- Đại ca xem này…

Nàng lấy ra một hoàn thuốc màu đỏ nhạt, giơ tay lên nói tiếp :

- Đây là Thất Chuyển Hoàn Hồn đơn, chẳng những có thể đề phòng bách độc, mà còn có thể cải tử hồi sinh, ngoại trừ Đoạt Mệnh thần mang của Lý Hàm Băng, bất kỳ chất độc nào cũng giải trừ được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy là chất độc Đoạt Mệnh thần mang có thể liệt vào thiên hạ đệ nhất kịch độc rồi.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Không, Đoạt Mệnh thần mang của Lý Hàm Băng là ôn độc, tính chậm và nhẹ, nhưng ngoài thuốc giải độc môn của chính Lý Hàm Băng, không thuốc nào giải trừ được triệt để.

- Lan nhi thật biết nhiều hiểu rộng.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Đó là gia gia đã dạy cho.

Cổ Bát Công cười xen lời :

- Vậy Cốc lão đệ hãy đi với Lan nhi, lão phu với Tần cô nương chờ ở ngoài, tạm gọi là canh chừng giùm hai người, được chứ?

- Cổ lão tiền bối đã tin Lan nhi không sợ độc thì đương nhiên vãn bối để cho Lan nhi đi cùng...

Cốc Mộng Viễn quay sang Tần Thạch Khanh hỏi :

- Tần nữ hiệp, thạch đình nằm tại đâu?

Tần Thạch Khanh sốt sắng nói :

- Để ta dẫn đường cho.

Đoạn liền dẫn trước phóng đi về phía trái rừng trúc. Ba người nhìn nhau, đoạn phi thân theo sau ngay.

Chừng thời gian nửa tuần trà, bốn người đã đến nơi tận cùng khu rừng trúc, chỉ thấy đó có một hồ cá nhỏ, bên cạnh là một ngôi thạch đình nhỏ không có gì đặc sắc.

Tần Thạch Khanh dẫn ba người đi vào thạch đình, cười nói :

- Chính là đây.

Chân Dật Lan đảo mắt nhìn quanh quất :

- Tần tỷ tỷ, bộ phần điều khiển cửa ra vào đâu?

Thì ra ngôi đình này bốn bề trống hoắc, ngoài sáu trụ đá và một ghế đá không còn vật gì khác nữa.

Tần Thạch Khanh lắc đầu :

- Tỷ tỷ cũng không biết.

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Vậy thì tính sao đây?

Chân Dật Lan thản nhiên cười :

- Cổ lão tiền bối, để Lan nhi tìm cho, chẳng qua tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Cổ Bát Công cười :

- Được, nếu ngươi tìm không ra, lão phu sẽ phá nát ngôi đình này.

- Không cần phí sức như vậy.

Chân Dật Lan dứt lời, liền tức bắt đầu xem xét thật kỹ sáu trụ đá. Sau đó lại đảo mắt tìm kiếm xung quanh chiếc ghế đá.

Bỗng, nàng cười to nói :

- Đây rồi.

Cốc Mộng Viễn, Cổ Bát Công và Tần Thạch Khanh vội đưa mắt nhìn, chỉ thấy Chân Dật Lan đang ngồi xổm bên ghế đá, đưa tay chỉ một trụ đá nhỏ trên lưng ghế nói :

- Mọi người hãy nhìn đây, trụ đá này có vẻ khác lạ phải không?

Cổ Bát Công chú mắt nhìn, gật đầu nói :

- Lý Siêu, màu sắc có vẻ nhạt…

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Không phải màu sắc mà là bàn tay người thường chạm vào khiến màu sắc phai nhạt.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đúng, nhưng biết mở bằng cách nào đây?

Chân Dật Lan cười :

- Để Lan nhi thử xem… Cổ lão tiền bối với Tần tỷ tỷ hãy lui ra ngoài được không?

Cổ Bát Công nhíu mày :

- Có nguy hiểm ư?

Chân Dật Lan cười :

- Không phải nguy hiểm, mà sợ có độc phấn bắn ra.

Cổ Bát Công gật đầu cười :

- Vậy lão phu với Tần cô nương lui ra.

Chân Dật Lan chờ hai người ra khỏi đình, mới một tay vịn vào ghế đá, còn tay kia sờ gõ lên khắp trụ đá nơi lưng ghế.

Cốc Mộng Viễn đứng sát nàng, ngưng thần giới bị.

Đột nhiên, "kẹt" một tiếng vang lên.

Chân Dật Lan cười to nói :

- Tìm được rồi.

Nàng vừa dứt lời, sáu trụ đá trong thạch đình đã chuyển động, nhưng được mười mấy vòng thì bỗng nhiên dừng lại.

Chân Dật Lan ngạc nhiên kêu lên :

- Lạ thật.

Nàng vừa dứt lời, mặt đất và nóc đình đã cùng lúc tách rời ra từ nơi chân sau của chiếc ghế đá.

Cũng may là tốc độ tách ra rất chậm, không thì Chân Dật Lan đã bị rơi xuống rồi, dù vậy Chân Dật Lan vẫn giật mình kinh hãi.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cười lên một tiếng.

Cổ Bát Công và Tần Thạch Khanh đứng ngoài thấy cảnh tượng lạ kỳ như vậy cũng bất giác sững sờ.

Chỉ thấy ngôi đình tách ra đến chừng ba thước mới dừng lại.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan đứng bên trái ngôi đình.

Hai người lúc này đang chồm tới nhìn, chỉ thấy bên dưới là một thang bậc bằng đá trắng.

Cốc Mộng Viễn vận tụ công lực khắp người, khẽ nói :

- Lan nhi, coi chừng độc phấn.

Chân Dật Lan thẽ lưỡi cười :

- Đại ca xem đây, Lan nhi đã sớm ngậm thuốc tỵ độc rồi.

Cốc Mộng Viễn thấy trong miệng Chân Dật Lan quả có một hoàn thuốc màu đỏ tươi, đoạn mới yên tâm quay lại nhìn Cổ Bát Công nói :

- Bên dưới hẳn là một địa phủ rộng lớn, vãn bối với Lan nhi đi xuống, nếu sau ba giờ mà chưa lên thì lão tiền bối chớ mạo hiểm, hãy tìm Lăng Thiên Thiên, hẳn bà ta có cách.

Chân Dật Lan cười bong đùa :

- Tất nhiên rồi, khách cưng quý mà.

Cốc Mộng Viễn cười méo xệch :

- Lan nhi lại còn xỏ xiên cả ngu huynh nữa ư?

Chân Dật Lan cười :

- Không dám đâu. Thôi, chúng ta xuống đi.

Cốc Mộng Viễn hướng về hai người ngoài thạch đình ôm quyền, phi thân xuống địa động.

Chàng thật là khinh xuất, nếu bên dưới có mai phục thì khó thể lui tránh kịp.

Chân Dật Lan thấy vậy kinh hãi vội la lên :

- Cốc đại ca sao lại khinh xuất thế này?

Chân Dật Lan vừa dứt lời thì tiếng cười của Cốc Mộng Viễn đã từ bên dưới vọng lên :

- Lan nhi, mau xuống đi, dưới này không có mai phục đâu.

Chân Dật Lan nghe vậy, cũng liền bắt chước như Cốc Mộng Viễn phi thân xuống.

Đến đất đưa mắt nhìn, thì ra đây là một gian thạch thất rộng lớn hơn trượng vuông, và đối diện là một đại sảnh rộng lớn.

Hai người chẳng chút do dự, lập tức đi sang gian đại sảnh.

Cốc Mộng Viễn tính toán vị trí, gian đại sảnh này chính là nằm ngay dưới hồ nước.

Vừa đặt chân vào đại sảnh, hai người bất giác sững sờ. Thì ra trong đại sảnh trống hoác, nhưng mặt đất lại được trải thảm rất dày, bốn mặt rộng hàng năm trượng, giữa mỗi trượng đều có một cửa nhỏ.

Cốc Mộng Viễn đếm, tổng cộng có đến mười bảy cửa.

Chân Dật Lan nhíu mày, khẽ cười nói :

- Đại ca, phía bên kia những cửa này có thể đều là mật thất để luyện công.

Cốc Mộng Viễn nhẹ gật đầu :

- Có lẽ. Nhưng cửa đối diện với chúng dường như là lối đi, chả lẽ địa phủ này quả là rất rộng lớn hay sao?

Chân Dật Lan cười :

- Đại ca hãy đến xem cửa lối đi, Lan nhi xem xét các cửa hai bên, xem thử đó là nơi chốn gì.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Được, nhưng không được mạo hiểm đấy.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Đại ca yên tâm, Lan nhi không dại vậy đâu.

Cốc Mộng Viễn cười cười :

- Cẩn thận vẫn hơn.

Đoạn chậm bước đi về phía cửa đối diện, Chân Dật Lan cũng đi về phía gian thứ nhất bên phải, khi đến gần, nàng mới nhận ra cánh cửa này được làm bằng gỗ.

Chân Dật Lan đưa tay đẩy nhẹ, "kẹt" một tiếng, cửa gỗ liền mở ra ngay. Nhưng Chân Dật Lan bỗng kinh hãi hét to, tung mình thoái lui.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt, vội phi thân đến hỏi :

- Sao vậy? Phải chăng…

Chân Dật Lan mặt đỏ như máu, tim đập dữ dội, cúi đầu lúng búng nói :

- Đây không phải… nơi tốt lành… yêu tinh…

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Lan nhi, thật ra việc gì vậy?

Chân Dật Lan thở hổn hển :

- Yêu tinh… yêu tinh…

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, sải bước đi về phía cửa đó.

Chân Dật Lan vẫn cúi thấp đầu, toàn thân run rẩy nói :

- Thật là khủng khiếp…

Cốc Mộng Viễn đến bên cửa đưa mắt nhìn, chỉ thấy đó là một gian phòng trần thiết đơn sơ trang nhã, trên một chiếc giường ngã rất to đang có hai người, một nam một nữ toàn thân lõa lồ, ôm chặt lấy nhau mây mưa.

Xem tiếp hồi 32 Kịp thời tỉnh ngộ mừng ba sinh

32. Hồi 32 Kịp Thời Tỉnh Ngộ Mừng Ba Sinh

- Chúng ta biết tính sao đây?

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Lan nhi không màng đến nữa.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lan nhi định trở lên sao?

- Nơi vô sỉ thế này, Lan nhi ở lại sao được?

- Lan nhi, cứu người là điều cần thiết hơn.

Chân Dật Lan lòng vẫn chưa ổn định, lắc đầu :

- Đại ca tự giải quyết đi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Được, ngu huynh giết chết đôi nam nữ chó má này trước.

Đoạn liền sải bước tiến tới, Chân Dật Lan cũng vội theo sau, dù sao nàng cũng không muốn Cốc Mộng Viễn một mình mạo hiểm.

Đồng thời nàng cũng tự nghĩ, mình đi theo Cốc đại ca cũng đâu có hề gì, dù Cốc đại ca muốn mình làm gì, mình cũng sẵn sàng chấp nhận kia mà.

Bên ngoài ồn ào như vậy mà đôi nam nữ trên giường vẫn như không hề hay biết, Cốc Mộng Viễn hết sức lấy làm lạ, hai người này chả lẽ điếc hết hay sao?

Thật ra, họ chẳng phải điếc, mà là đang sa vào mê hồn trận.

Cốc Mộng Viễn cặp mắt đã hiện sát cơ.

Chân Dật Lan không dám nhìn thẳng, song tiếng động dâm dật kia cũng khiến nàng không sao chịu nổi, hơi thở nàng gấp rút hơn.

Lúc này, Cốc Mộng Viễn đã sải bước đi đến gần bên giường.

Hai người trên giường vẫn đắm chìm trong mây mưa điên cuồng.

Cốc Mộng Viễn nghe lòng quặn thắt, nhưng sau cùng đã vung chưởng nhẹ nhàng bổ xuống, hai người kia lăn ra chết ngay tức khắc.

Cốc Mộng Viễn đến gần nhìn bàng hoàng sửng sốt, nữ nhân chính là Hàm Tỉnh, thị tỳ thân tín của Tần Linh Sương.

Sự phát hiện này đã khiến chàng tột cùng đau khổ, bởi tỳ nữ như vậy thì chủ nhân cũng đủ rõ.

Chàng ngây ngẩn đứng bên giường, lòng thầm gào thét :

- Tần tỷ tỷ đã lừa dối Mộng Viễn… Nàng là người đê tiện nhất mà lại làm ra bộ mặt thánh thiện… Ta.. hận nàng… hận nàng…

Chân Dật Lan thấy Cốc Mộng Viễn đứng thừ ra nhìn thiếu nữ lõa lồ trên giường, lòng bất giác rúng động mãnh liệt, không màng đến mắc cỡ nữa, phi thân đến nắm tay chàng nói :

- Cốc đại ca…

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn cụp mắt xuống, lắc đầu nói :

- Nàng ta là tỳ nữ của Tần Linh Sương.

Chân Dật Lan nghe vậy liền hiểu ra, bất giác vui mừng khôn xiết, bởi nàng đã mất đi một đối thủ mạnh nhất. Kể từ nay, Cốc Mộng Viễn sẽ mãi mãi thuộc về nàng rồi.

Nàng không kềm được vui mừng, hớn hở cười :

- Đại ca, hạng người như vậy chẳng gì đáng buồn cả.

Nàng nói rất mập mờ, không chỉ rõ Tần Linh Sương mà cũng chẳng chỉ rõ Hàm Tỉnh.

Nhưng Cốc Mộng Viễn vẫn hiểu rất rõ, chàng cười cảm khái, nắm tay Chân Dật Lan khẽ nói :

- Đúng vậy, hạng người đàn bà đê tiện đó chẳng đáng để ngu huynh đau buồn.

Chân Dật Lan cười :

- Thôi, chúng ta hãy đi xem những phòng khác, không chừng bốn vị Chưởng môn nhân chính là bị giam tại đây cũng nên.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đi.

Hai người sải bước ra khỏi phòng, lần lượt xem xét các phòng còn lại. Trong mười bảy phòng, Cốc Mộng Viễn đã hạ sát hết mười lăm đôi uyên ương.

Khi đến hai gian phòng cuối cùng nằm bên lối đi ra, mới không còn thấy cảnh tượng dâm dật kia nữa, mà trần thiết trong phòng cũng sang trọng hơn nhiều.

Cốc Mộng Viễn rất tỉ mỉ, nhận ra hai gian phòng này, một là của Lăng Thiên Thiên, còn một là của Tần Linh Sương.

Thế là chàng lại càng đau lòng hơn, Tần Linh Sương quả thật là đê tiện dâm dật như vậy ư?

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn đứng trong phòng của Tần Linh Sương hồi lâu.

Chân Dật Lan cũng cảm nhận ra nhoẻn cười nói :

- Đại ca, đây là phòng ngủ của Tần Linh Sương phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu, nhưng lòng chàng vẫn còn một điều thắc mắc, gian phòng này như thiếu một chút gì đó, không tạo được khí chất đặc hữu của Tần Linh Sương.

Phàm tục. Chàng nghĩ ra rồi, Tần Linh Sương không phàm tục thế này.

Nhưng chàng nghĩ đến cảnh tượng mây mưa của mười lăm đôi nam nữ kia, bất giác lắc đầu thở dài nói :

- Đó vốn là chuyện phàm tục mà.

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Chuyện gì phàm tục?

Cốc Mộng Viễn buột miệng :

- Chuyện nam nữ trên giường.

Chân Dật Lan đỏ bừng mặt :

- Đại ca… sao lại nói năng bỉ ổi thế này?

Nàng không tự chủ được, vung tay "bốp" xáng cho Cốc Mộng Viễn một cái tát tai.

Nhưng Cốc Mộng Viễn cũng không tự chủ được, chộp lấy tay Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan rùng mình, còn Cốc Mộng Viễn thì cảm thấy mạch máu toàn thân căng thẳng.

Chàng bất giác nắm lấy tay Chân Dật Lan, nhưng Chân Dật Lan lại ngã vào lòng chàng. Hai người đã quên đi mất một điều, đây là địa phủ của Thất Tuyệt Hằng Nga, Hoan Hỉ đường của đệ nhất ma nữ võ lâm.

Thật ra hai người đã bị rối loạn thần kinh từ lúc nào không hay, một khi da thịt tiếp xúc, hậu quả sẽ vô cùng tệ hại, đó chính là chỗ hiểm độc của Lăng Thiên Thiên.

Thủ pháp của Lăng Thiên Thiên đã là vô hình và tự phát, bởi bà ta biết vận dụng thủ pháp cám dỗ, đã khắc chế được tâm lý con người.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan sau khi chứng kiến cảnh tượng ái ân trong địa phủ, tâm lý đã bị dao động mạnh, nên khi da thịt tiếp xúc nhau, nỗi khao khát trong tiềm thức lập tức bùng dậy.

Cốc Mộng Viễn mơ màng ôm lấy Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan cũng mơ màng ôm lấy Cốc Mộng Viễn.

Hương thơm như lan xạ từ người Chân Dật Lan toát ra, đôi môi mọng quyến rũ, khiến con tim Cốc Mộng Viễn cơ hồ nổ tung.

Chiếc giường màu hồng kia thật vô cùng hấp dẫn…

Trong khi Chân Dật Lan cũng chẳng khác gì Cốc Mộng Viễn, da thịt rắn chắt của chàng đã khiến nàng ngây ngất đê mê…

Hai người di chuyển dần đến giường… ngồi xuống… rồi nằm xuống.

Tiếp theo là tiếng y phục xé rách toác…

Lát sau họ đã trở thành người nguyên thủy.

Chân Dật Lan mắt lim dim như say mơ, còn Cốc Mộng Viễn thì hệt như hổ đói thèm mồi.

Nhưng bỗng Cốc Mộng Viễn run rẩy, bởi lòng chàng đột nhiên dậy lên sức phản kháng, có lẽ đó là cảm ứng của tinh thần đạo đức hiệp nghĩa.

Chàng cảm thấy mình với Chân Dật Lan cũng đã trở nên vô sỉ.

Niềm khao khát của Chân Dật Lan như hỏa sơn bùng nổ, mỗi lúc càng thêm dâng cao. Nàng không sao dằn nổi nữa, há miệng như điên cuồng cắn vào vai Cốc Mộng Viễn…

Máu từ miệng nàng chảy ra, rơi xuống giường…

Cốc Mộng Viễn đau điếng, cơ hồ hét lên, song nhờ vậy cũng khiến chàng tỉnh táo hơn.

Thật là đáng nhục, vì sao mình lại như thế này?

Chàng ngồi bật dậy, ngây ngẩn nhìn Chân Dật Lan nước mắt ràn rụa và miệng bê bết máu.

Chàng lấy y phục chậm rãi mặc vào, sau đó đỡ Chân Dật Lan dậy, khẽ nói :

- Lan nhi, chúng ta nên giữa lại tốt hơn.

Chân Dật Lan bật khóc.

Vì sao lại khóc? Chính nàng cũng chẳng rõ, chỉ biết là muốn khóc mà thôi.

- Cốc đại ca, Lan nhi của đại ca…

- Phải, Lan nhi đúng là của ngu huynh…

Chân Dật Lan thầm nhủ :

- Của đại ca, sao đại ca không hưởng.

Nhưng nàng không nói ra, dĩ nhiên Cốc Mộng Viễn cũng không biết.

Chân Dật Lan lau nước mắt, nũng nịu nói :

- Đại ca hãy mặc áo giùm Lan nhi đi.

Áo dài bị xé rách, cũng may trong phòng có y phục của Tần Linh Sương, Chân Dật Lan mặc cũng khá vừa.

Xong xuôi, Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Lan nhi, chúng ta suýt nữa sa vào quỷ kế của Lăng Thiên Thiên rồi.

Chân Dật Lan sửng sốt :

- Thật ư?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Sao không thật? Việc này hết sức rõ ràng, nếu chúng ta mà không tự kềm chế được, e rằng bây giờ đã…

Chân Dật Lan đỏ bừng mặt :

- Đại ca nói bậy không hà.

Cốc Mộng Viễn hôn nhẹ lên má nàng, cười nói :

- Lăng Thiên Thiên chính là muốn chúng ta mê loạn tâm trí hầu khống chế, lợi dụng…

Chân Dật Lan thoáng giật mình :

- Thật ư?

- Ngu huynh dối gạt Lan nhi hay sao?

Chân Dật Lan thở dài :

- Thật là nguy hiểm.

Nàng bỗng cúi thấp đầu, mặt đỏ bừng lên, nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi tim còn đập dữ dội.

Cốc Mộng Viễn cười cười :

- Lan nhi, chúng ta mất nhiều thời gian lắm rồi.

Chân Dật Lan gật đầu :

- Chúng ta hãy tiếp tục tìm kiếm đi.

Cốc Mộng Viễn bỗng lại nói :

- Lan nhi, ngu huynh nhắc lại lần nữa, Lan nhi vĩnh viễn thuộc về ngu huynh rồi.

Chân Dật Lan e thẹn cười :

- Lan nhi biết rồi.

Cốc Mộng Viễn đứng lên :

- Chúng ta đi nào.

Chân Dật Lan sửa lại tóc, mỉm cười nói :

- Cốc đại ca tốt quá.

Đoạn liền phi thân ra cửa, Cốc Mộng Viễn đuổi theo sau.

Đây là một đường hầm dài chừng mười trượng và rộng ba thước. Hai bên minh chaâ treo cao nên rất sáng tỏ, trên đường không hề gặp cản trở.

Cuối đường hầm là một cánh cửa sắt, Chân Dật Lan đưa tay đẩy, nhưng cửa sắt không hề động đậy.

Cốc Mộng Viễn đảo quanh mắt, đoạn cười nói :

- Cửa có khóa.

Chân Dật Lan đưa tay bóp nhẹ khóa sắt liền gãy rời. Cốc Mộng Viễn tiện tay vung chưởng, cửa sắt liền mở toang.

Hai người đưa mắt nhìn vào, bất giác giật nảy mình, chỉ thấy đó là một gian thạch thất bốn mặt đều là vách sắt, trong thạch thất rất nhiều người nằm ngổn ngang.

Cốc Mộng Viễn vội phi thân vào thạch thất, trong số người bị giam cầm chàng chỉ biết Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư, Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn, Nga My chưởng môn Hận Thiên Lão Lão, Côn Luân chưởng môn Phục Hổ thiền sư, Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện và chái gái Sài Thanh Bình.

Vừa vào đến thạch thất, Cốc Mộng Viễn đã nhận ra hơn hai mươi người bị giam thảy đều bị thuốc mê hồn của Lăng Thiên Thiên khống chế, hôn mê bất tỉnh.

Chàng thăm mạch và hơi thở của các vị Chưởng môn nhân, thấy thảy đều bình thường, mới yên tâm ngoảnh lại Chân Dật Lan cười nói :

- Bốn vị Chưởng môn nhân đều ở đây cả, nhưng dường như bị trúng Mê Hồn Độc Phấn của Lăng Thiên Thiên, Lan nhi hãy lên báo với Cổ lão, nhờ ông ấy xuống đây xem thử.

- Vâng.

Chân Dật Lan đáp xong, lập tức phi thân bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn thử áp dụng một số phương pháp, nhưng không sao cứu tỉnh được các vị Chưởng môn nhân.

Ngay khi đang thất vọng, Cổ Bát Công với Tần Thạch Khanh đã theo Chân Dật Lan đi vào.

Cổ Bát Công quét mắt nhìn những người hôn mê, nói :

- Thảy đều ở đây cả rồi, cả toàn gia xá đệ nữa.

Tần Thạch Khanh mỉm cười :

- Cổ lão, họ đều bị trúng thuốc mê hồn, phải có thuốc giải độc môn của Lăng Thiên Thiên mới cứu tỉnh lại được.

Cổ Bát Công đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Lão đệ, chúng ta đi tìm Tần Tiêu Hồng.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cổ lão hãy mau cùng Tần nữ hiệp và Lan nhi đi lấy thuốc giải, còn vãn bối ở đây đề phòng người của Hàn Bích cung thừa cơ ám hại các vị Chưởng môn nhân.

Cổ Bát Công gật đầu :

- Đúng rồi, như vậy tốt hơn.

Đoạn liền cùng Tần Thạch Khanh và Chân Dật Lan bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn chờ cho ba người đi khỏi, lại chú ý xem xét gian thạch thất.

Chàng nhận thấy gian thạch thất này có vài điểm không hợp lý, chẳng hạn như thạch thấp phải có chỗ thông hơi, bằng không người bị giam trong thạch thất sẽ chết ngạt, vậy mà gian thạch thất này lại không có.

Tuy nhiên, ngay khi bước vào thạch thất, Cốc Mộng Viễn đã cảm thấy có một luồng gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, nhưng chàng lại không tìm ra lỗ thông hơi, nên khi Cổ Bát Công ba người vừa rời khỏi, chàng lập tức tìm kiếm thật kỹ.

Chàng liên tiếp gặp biến cố, lịch duyệt giang hồ và kinh nghiệm đối địch đều tiến bộ rất nhiều, biết cách tìm ra then chốt của mọi vấn đề.

Chàng từng tấc một, tỉ mỉ lần tìm theo vách tường bên phải.

Sau cùng chàng đã phát hiện ra một điểm khác lạ, đó là mấy mũi đinh sắt.

Gió lạnh chính là từ mấy mũi đinh sắt này thổi vào.

Chàng đưa tay sờ vào đinh sắt, lại phát hiện đinh sắt có thể di động.

Chàng ngẫm nghĩ chốc lát, đưa tay rút một mũi đinh sắt, thế là chàng vỡ lẽ, thì ra đinh sắt rỗng ruột.

Qua đó suy luận, bên kia vách sắt hẳn là thông với bên ngoài.

Cốc Mộng Viễn lúc này đang vô sự, bèn tiếp tục xem xét những mũi đinh sắt, tổng cộng có đến hơn trăm đinh sắt và thành hình một vòng tròn.

Chàng chau mày suy nghĩ thật lâu…

Đinh sắt được phân bố thành hình vòng tròn, phải chăng chính là cửa thông ra ngoài?

Quả nhiên, đó chính là cửa ra vào, chỉ bởi vì khe cửa có đóng đinh nên khó thể phát hiện ra được.

Cốc Mộng Viễn trở ra ngoài, chưa thấy Cổ Bát Công trở về nghĩ là việc lấy thuốc giải chẳng thể chỉ đôi ba lời là xong, bèn trở vào thạch thất rút hết đinh sắt trên vách ra.

Sau đó, chàng vung song chưởng bổ ra, "ầm" một tiếng vang rền, vách sắt cong queo, tiếp theo là cát đá bay tung mù mịt, một luồng gió lạnh từ ngoài thổi vào.

Hồi lâu đá rơi bụi tan, bên ngoài hiện ra một đường hầm tối om.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên ngẩn người, chàng vốn đinh ninh bên ngoài là lối ra, nhưng giờ mới biết đây chỉ là lối vào một nơi bí ẩn khác.

Lập tức lòng hiếu kỳ bừng dậy, mình phải vào thăm dò mới được.

Cốc Mộng Viễn nghĩ là làm, liền tức chui vào đường hầm. Chàng phóng đi được chừng một tuần trà, bỗng nghe có tiếng nước chảy từ xa vọng lại.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên, lập tức phóng đi nhanh hơn. Lát sau chàng đã dừng chân ở nơi cửa ra.

Bảo là cửa ra cũng không đúng, đường hầm đến đó bỗng nhiên mở rộng, trở thành một hang động khổng lồ.

Trên nóc hang động có chút ánh nắng rọi vào, gió lạnh chính là luồn qua từ đó, hai bên vách đá đều có một giòng nước nhỏ chảy xuống dưới đáy hang động.

Cốc Mộng Viễn ngơ ngác quan sát hồi lâu, chàng nhận thấy hang động này rất kỳ lạ, giòng nước chảy xuống đâu thế nhỉ?

Nghĩ vậy, chàng liền theo giòng nước chảy đi vào, nhưng chẳng bao lâu thì như đã đến đáy hang động.

Cốc Mộng Viễn thắc mắc dùng tay gõ lên đá mấy cái…

Thốt nhiên, một giọng nói già nua từ trong vách đá vọng ra :

- Ai đó?

Cốc Mộng Viễn giật mình lùi sau ba bước.

Nơi đây lại có người ư? Ai vậy?

Trong khi suy nghĩ, chàng đưa mắt tìm kiếm chỗ ẩn thân của người vừa lên tiếng.

Tiếng nói già nua như bởi Cốc Mộng Viễn không trả lời, có vẻ không vui, quát hỏi :

- Ai? Sao không dám trả lời hả?

Cốc Mộng Viễn nghĩ nhanh, hỏi ngược lại :

- Các hạ là ai?

Im lặng một hồi, giọng già nua bỗng hỏi :

- Ngươi là một chàng trai trẻ phải không?

- Các hạ thì sao?

Giọng già nua lại im lặng hồi lâu mới nói :

- Ngươi là ai? Sao lại đến sơn động dưới lòng đất này?

Cốc Mộng Viễn lòng càng thêm thắc mắc, nên không chịu trả lời mà cười hỏi :

- Các hạ là ai? Cớ sao lại trốn ở đây?

- Ai bảo là lão phu trốn ở đây?

Cốc Mộng Viễn vẫn chưa nhận định được nơi ẩn thân của đối phương, nóng lòng nói :

- Các hạ không phải trốn, chả lẽ lại là ngủ ở đây hay sao?

Giọng già nua cười :

- Chàng trai trẻ, ngươi thật khôn lanh…

Bỗng ngưng bặt, bỏ dở câu nói.

Cốc Mộng Viễn chờ đối phương nói tiếp, nào ngờ thật lâu chẳng nghe có động tĩnh gì.

Chàng không nén được, cất tiếng hỏi :

- Này, sao các hạ không nói tiếp?

Song hồi lâu vẫn không có tiếng đáp lại.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Các hạ sao không nói nữa thế này?

Ngưng chốc lát, chàng hét to :

- Nếu các hạ không nói, tại hạ sẽ ngăn giòng nước lại ngay.

Chàng biết, nếu going nước bị ngăn lại, lão nhân sẽ chẳng im lặng được nữa. Quả nhiên lời nói của chàng có ngay tác dụng.

Giọng nói già nua bỗng cười to :

- Chàng trai trẻ, sao ngươi có thể hành động ác độc như vậy?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy mà gọi là ác độc ư?

- Cắt đứt đường sống của người khác, vậy chẳng phải gọi là ác độc hay sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Các hạ có thể cho biết vì sao lại ở trong hang động này chăng?

- Ngươi hỏi để làm gì chứ?

- Các hạ không muốn thoát khỏi giam cầm sao?

- Thoát khỏi giam cầm ư?

Lão nhân cười phá lên, nói tiếp :

- Chàng trai trẻ, ngươi danh tánh là gì? Sao biết lão phu bị giam cầm ở đây?

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Nghe khẩu khí của người này, hẳn nhiên là một vị trưởng giả, nhưng chẳng rõ là chính hay tà?

Chàng quyết định, bất luận là chính hay tà, mình vẫn nói đúng sự thật, bèn cười nói :

- Tại hạ là Cốc Mộng Viễn, ở Thiên Đài.

- Ngươi ở Thiên Đài ư? Ngươi họ Cốc?

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm nhủ :

- Người này sao mà lôi thôi và có vẻ không tin người thế này? Vậy thì thật khó gần gũi.

Song miệng vẫn đáp :

- Vâng, tại hạ họ Cốc.

- Thiên Đài chỉ có một họ Cốc, ngươi…

Bỗng quát to :

- Cốc Dương là gì của ngươi?

Cốc Mộng Viễn giật mình, thầm nhủ :

- Chả lẽ người này có hận thù gì với tổ phụ hay sao?

Song chàng vẫn đáp :

- Lão nhân gia ấy là gia tổ.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, lão nhân buông tiếng cười vang.

Xem tiếp hồi 33 Ngàn lớp thạch động một Tiên ông

33. Hồi 33 Ngàn Lớp Thạch Động Một Tiên Ông

Hồi lâu tiếng cười mới dứt, tiếp theo là tiếng lão nhân hỏi :

- Chàng trai trẻ, Cốc Dương là tổ phụ ngươi ư?

- Vâng. Lão nhân gia là ai?

Cốc Mộng Viễn sau khi nghe lão nhân hỏi đến tổ phụ mình, đã biết đối phương hẳn là một vị kỳ nhân tiền bối, nên liền thay đổi giọng điệu.

- Ngươi không cần biết lão phu là ai, nhưng… ngươi cứ gọi lão phu là Thạch Động lão nhân được rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối có thể vào gặp lão nhân gia chăng?

Lão nhân cười :

- Sao ngươi biết là có thể vào? Thạch động này không có cửa ngỏ, vậy mà ngươi lại nghĩ ra được điều ấy, thật cơ trí hơn người.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối không hề nghĩ sâu, mà chỉ nghĩ đó là lẽ đương nhiên thôi.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Bởi vãn bối nghĩ, nếu không có cửa ngõ, lão nhân gia sao có thể vào được chứ?

- Đúng, đúng. Tôn nhi của Cốc Dương quả không mất môn phong họ Cốc.

- Lão nhân gia dường như có quen biết gia tổ phải không?

Lão nhân cười ha hả :

- Chẳng những quen biết mà còn… là thâm giao nữa, khi lệnh tổ vừa bước chân vào chốn giang hồ là đã trở thành bạn thân của lão phu rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên thầm nhủ :

- Nghe giọng điệu lão nhân này dường như bối phận còn cao hơn tổ phụ mình.

Vậy lão nhân này là ai thế nhỉ?

Lòng nghĩ vậy, miệng vẫn nói :

- Lão nhân gia có thể mở thạch động này không?

- Ngươi định làm gì?

- Bái yết lão tiền bối.

Lão nhân bỗng cười to :

- Vậy là ngươi không thành thật rồi.

- Vãn bối nói thật lòng mà.

- Ngươi chẳng qua chỉ muốn biết lão phu là ai thôi.

- Lão tiền bối là Thạch Động lão nhân, vãn bối đã biết rồi.

- Sao? Ngươi đã biết rồi ư?

- Vâng.

Lão nhân cười :

- Vậy ngươi có thể đi được rồi.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lão tiền bối muốn vãn bối đi khỏi nơi đây ư?

- Ngươi đã biết lão phu là ai rồi, tại sao lại không đi khỏi nơi đây? Chả lẽ ngươi muốn ở lại đây chịu khổ với lão phu… Ôi! Lão phu lại nóng giận nữa rồi.

Lão nhân như thấy mình nói hớ, lập tức nín lặng.

Cốc Mộng Viễn thắc mắc hỏi :

- Lão tiền bối đã bị người hãm hại phải không?

- Sao? Ai hãm hại được lão phu kia chứ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu không, sao lão tiền bối lại bảo là ở đây chịu khổ?

Lão nhân cười :

- Đó là do lão phu tự nguyện.

- Vãn bối không tin.

- Không tin cũng đành chịu, nhưng lão phu nói đó là sự thật.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy hẳn là có nguyên nhân to lớn phải không?

- Đúng vậy.

- Nguyên nhân gì vậy?

Lão nhân cười :

- Vì một cây trâm vàng.

Lão nhân bỗng lại nón lặng.

Cốc Mộng Viễn rúng động cõi lòng. Trâm vàng ư? Phải chăng là Tử Vân kim trâm?

Thế là lòng hiếu kỳ của chàng càng gia tăng.

- Lão tiền bối sao lại không nói nữa thế này?

- Ngươi muốn biết gì? Ngươi có phải là tôn nhi của Cốc Dương hay không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối đâu có điên, sao lại nhận kẻ khác làm tổ phụ chứ? Còn về việc lão tiền bối hoài nghi vãn bối, vãn bối không hề buồn…

Lão nhân cười :

- Nếu ngươi là tôn nhi của Cốc Dương, lão phu hỏi ngươi vài điều về mặt võ học, hẳn là ngươi trả lời được.

Cốc Mộng Viễn vội nói :

- Lão tiền bối, vãn bối nay đã hai mươi tuổi, chưa từng gặp gia tổ bao giờ.

Lão nhân sửng sốt :

- Sao, ngươi chưa từng gặp Cốc Dương ư?

- Vâng, gia tổ đã ẩn cư rồi.

Lão nhân bỗng tức giận :

- Ngươi dối gạt ai vậy?

- Vãn bối nói thật mà.

- Vậy võ công của ngươi từ đâu mà có?

- Gia sư truyền dạy.

- Sư phụ ngươi là ai?

- Gia sư là Cát Hàn…

Lão nhân cười to :

- Sao? Tiểu tử ngươi là đồ đệ của Cát lão ca ư?

- Vâng.

Lão nhân lẩm bẩm :

- Thật không ngờ… thật không ngờ…

Buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Sư phụ ngươi khỏe chứ?

- Nhờ phúc trời, gia sư vẫn khỏe.

- Từ lúc chia tay với lệnh sư, thấm thoát đã sáu mươi năm rồi.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy càng thêm kinh ngạc thắc mắc, lão nhân này thật ra là ai thế nhỉ?

- Lão tiền bối có thể cho vãn bối bái kiến được chăng?

Lão nhân cười :

- Được thôi…

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Vãn bối bằng cách nào mới mở được cửa vào?

Lão nhân cười :

- Đừng vội, lão phu hỏi ngươi vài điều trước đã.

- Xin lão tiền bối cứ hỏi.

- Không Linh chưởng của lệnh sư ngươi đã luyện thành chưa?

- Rồi, nhưng công lực hãy còn yếu kém.

- Ngươi tuổi chỉ ngoài hai mươi, công lực yếu kém cũng chẳng sao.

Ngưng chốc lát, lão nhân mới hỏi tiếp :

- Trong Không Linh chưởng có một chiêu có thể đả thương người ngoài mười trượng, thi triển thế nào?

Cốc Mộng Viễn biết lão nhân chưa tin mình là đồ đệ của Không Linh Luyện Sĩ, lòng rất khích động cười nói :

- Chiêu ấy tên là "Tài (cắt) Lưu Đoạn Sơn", khá giống với "Trường Kiếm Thất Trảm" trong thủ pháp Giáng Long trảm, tiện tay xuất chưởng, xoay tay phát lực…

Lão nhân không chờ Cốc Mộng Viễn dứt lời, đã cười to nói :

- Thôi đủ rồi. Ngươi quả là đồ đệ của Cát lão ca.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão tiền bối tin rồi ư?

- Đương nhiên, chiêu "Tài Lưu Đoạn Sơn" này ngoài đệ tử của Cát lão ca, trên đời này có mấy ai biết được? Huống hồ gì lại còn biết cách xuất thủ nữa.

Cốc Mộng Viễn lại hỏi :

- Lão tiền bối, cửa mở vào bằng cách nào?

Lão nhân cười :

- Đừng vội, trước tiên ngươi hãy cho lão phu biết, vì sao ngươi lại đến đây?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối chẳng phải cố ý đến đây, mà chỉ là sự ngẫu nhiên thôi.

- Vậy ư? Sao ngươi lại đến chốn hoang sơn này?

- Vãn bối tìm Lăng Thiên Thiên.

Lão nhân lớn tiếng :

- Ngươi tìm y thị chi vậy?

- Vãn bối đòi người.

- Đòi người ư? Đòi ai vậy?

Cốc Mộng Viễn bèn thuật lại chuyện về bốn vị Chưởng môn nhân, đoạn nói tiếp :

- Vãn bối vậy chẳng phải ngẫu nhiên là gì.

Lão nhân cười to :

- Cũng kể được là ngẫu nhiên.

Ngừng chốc lát, nói tiếp :

- Tiểu tử, lão phu thật bội phục hào khí hùng tâm của ngươi.

- Lão tiền bối quá khen, vãn bối không dám nhận đâu.

Lão nhân cười :

- Lão phu đã bị giam cầm ở đây hai mươi tám năm, ngoài yêu phụ Lăng Thiên Thiên ra, ngươi là người duy nhất nói chuyện với lão phu trong hai mươi tám năm qua.

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc :

- Lão tiền bối đã ở đây hai mươi tám năm rồi ư?

- Ngươi kinh ngạc lắm phải không?

- Vâng… nếu lão tiền bối không tự nói ra, vãn bối thật khó thể tin được.

Lão nhân giọng cảm khái :

- Lão phu chỉ bởi một bước mắc lừa mới chuốc lấy hậu quả như ngày hôm nay, nói ra chỉ thêm hổ thẹn mà thôi. Tiểu tử, ngươi đã gặp Lăng Thiên Thiên chưa?

- Rồi.

- Yêu phụ ấy không làm khó ngươi sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bà ta đã thọ thương dưới Không Linh chưởng của vãn bối rồi.

Lão nhân lớn tiếng :

- Sao? Ngươi đã đả thương y thị ư?

- Vâng.

- Tại sao ngươi lại đả thương y thị?

- Tình thế bắt buộc, chẳng còn cách nào hơn.

- Có thể chết không?

Cốc Mộng Viễn nghe vậy hết sức thắc mắc, qua giọng điệu của lão nhân, hiển nhiên chính Lăng Thiên Thiên đã khiến ông ta phải bị giam thân tại đây suốt hai mươi tám năm dài, vậy mà ông lại quan tâm đến sự sống chết của Lăng Thiên Thiên thế này, thật là điều khó hiểu.

Cốc Mộng Viễn nghĩ nhanh, đoạn cười nói :

- Vãn bối không cố ý sát hại bà ta, chỉ cần điều tức một ngày là sẽ bình phục.

- Thật vậy ư?

- Vãn bối không bao giờ cố ý sát hại kẻ khác.

- Tốt lắm. Không thì lão phu sẽ ôm hận suốt đời còn gì?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Lão tiền bối có điều phụ bà ta ư?

Lão nhân cười quái lạ :

- Phụ y thị ư? Ngươi đã nói trái ngược rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bà ta có điều phụ lão tiền bối, vậy sao lão tiền bối lại không cho vãn bối sát hại bà ta?

Lão nhân cười :

- Nếu ngươi sát hại y thị, lão phu sao thể chính tay báo thù được chứ?

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười to :

- Ra vậy.

Lão nhân bỗng hỏi :

- Tiểu tử, ngươi có muốn gặp lão phu không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối đang định bái kiến tôn nhan đây.

- Vậy ngươi hãy tìm trên nóc thạch động xem, nếu có một chiếc khoen sắt, đó chính là then chốt để mở cửa thạch động.

- Vãn bối xin tuân mệnh.

Cốc Mộng Viễn dứt lời, liền tức với thế "Long Phi Cửu Thiên" tung mình lên cao hơn ba trượng, tay trái vung ra sau, người liền bay thẳng tới năm thước, tay phải lại vung nhẹ, người lại bay ngang sang trái một trượng, cứ thế lượn trên không ba lượt, rồi mới hạ xuống đất.

Lão nhân cười nói :

- Tiểu tử, ngươi chưa tìm ra phải không?

- Vãn bối đã tìm kiếm ba lượt nhưng chẳng thấy khoen sắt nào cả.

Lão nhân khẽ thở dài :

- Trong thoáng chốc mà ngươi đã lượn trên không đến ba lượt, chả lẽ ngươi đã luyện thành Đại Diễn Quy Huyền chân khí rồi ư?

Cốc Mộng Viễn khiêm tốn :

- Vãn bối chỉ luyện được phần ít thôi.

Lão nhân cười :

- Khá lắm. Nếu lão phu đoán không lầm, thân thủ ngươi hiện nay trong võ lâm e chẳng dễ gặp đối thủ nữa rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Võ học bao la, chút tài nghệ của vãn bối thật chẳng đáng kể.

Lão nhân cười to :

- Ngươi tuổi trẻ biết khiêm tốn như vậy, thật lão phu hết sức vui mừng.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Khoen sắt ấy được gắn ở chỗ lõm, rất giống với mâu đá, ngươi hãy đặc biệt lưu ý đến những chỗ lõm, hẳn sẽ tìm ra.

- Vãn bối thử tìm lại lần nữa thử xem.

Đoạn lại tung mình lên không, lần này chàng hết sức lưu ý đến những chỗ lõm trên nóc thạch động, phàm có chỗ lõm chàng đều sờ tay vào cả.

Cứ thế đến lần tung mình thứ bảy thì chàng tìm được khoen sắt.

Vừa lúc ấy, lão nhân cất tiếng hỏi :

- Đã tìm được rồi phải không?

- Vâng.

- Hãy kéo mạnh xuống.

Cốc Mộng Viễn liền hạ người xuống, tiện tay kéo mạnh, lập tức có tiếng "ầm ầm" vang lên liên hồi.

Cốc Mộng Viễn buông tay, quay người nhìn, chỉ thấy trên vách đá đã hiện ra một cửa động sáng tỏ.

Tiếng nói lão nhân từ trong thạch động vọng ra :

- Hãy vào đi. Tiểu tử, lão phu chưa thực hiện được lời ước thệ nên không thể ra ngoài gặp, mong ngươi đừng trách lão phu hống hách kẻ cả.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối vào động bái yết lão tiền bối là đúng phép tắc rồi.

Đoạn liền cất bước đi vào động. Chỉ thấy thạch động này không rộng lắm, nhưng rất sạch sẽ và bốn vách không hề có chút mùi ẩm mốc.

Một giường, một ghế dựa, một bàn và một kiếm, trong động chỉ vỏn vẹn có vậy mà thôi.

Một lão nhân tóc bạc phơ, tướng mạo rất cổ kính đang ngồi xếp bằng trên giường.

Lão nhân mặc một chiếc áo dài màu xanh nhạt, tuy đã trải qua gần ba mươi năm, song màu áo vẫn như mới, và cả đôi vớ cũng còn trắng sạch như tuyết.

Cốc Mộng Viễn chăm chú nhìn lão nhân, lão nhân cũng nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Tiểu tử, quả ngươi là long phụng chốn nhân gian.

Lão nhân ánh mắt rực lên, cười to nói tiếp :

- Lão phu thật ngưỡng mộ Cát lão ca có được một đệ tử y bát như thế này.

Cốc Mộng Viễn vòng tay xá dài, cung kính nói :

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn bái kiến lão tiền bối.

Lão nhân khoát tay :

- Khỏi, khỏi.

Cốc Mộng Viễn vừa khom mình, chợt cảm thấy một luồng tiềm lực mạnh mẽ vô hình ập đến, cơ hồ nâng bổng chàng lên.

Chàng cả kinh thầm nhủ :

- Công lực lão nhân này chẳng kém gì năm vị sư huynh, nhưng chẳng rõ ông ta thật ra là ai?

Lòng chợt kinh nghi, song miệng lại nói :

- Trước lão tiền bối, vãn bối đại lễ cung bái là phải.

Lão nhân cười :

- Ngươi muốn biết lão phu là ai phải không?

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Sao lão tiền bối biết được lòng vãn bối?

Lão nhân cười :

- Ngươi ánh mắt bất định và còn có vẻ mong ước điều gì, ngoài việc muốn biết lão phu là ai, còn gì khác hơn nữa chứ?

- Lão tiền bối thật tinh mắt.

Lão nhân cười :

- Tiểu tử, lão phu vừa thấy ngươi là thích mến rồi.

- Được lão tiền bối ưu ái, vãn bối vô cùng vui sướng.

- Câu này quả không phải là giả dối.

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, lão nhân cười nói tiếp :

- Lão phu khi xưa đi lại trên giang hồ, phàm người nào gặp lão phu ngoại trừ bậc lão tiền bối, có mấy ai không muốn học ở lão phu một chút gì kia chứ?

Đoạn bỗng ngửa mặt buông tiếng cười vang, đó là bởi lão nhân vừa nhớ lại quá khứ oanh liệt, bất giác hào khí bừng dậy.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Lão tiền bối nói vậy, thật vãn bối càng lấy làm vinh hạnh hơn.

- Dường như ngươi càng muốn biết lão phu là ai phải không?

Cốc Mộng Viễn ngượng ngùng :

- Vãn bối không dám.

Lão nhân cười :

- Đó là lẽ thường tình thôi.

Bỗng khẽ thở dài nói tiếp :

- Thịnh danh lụy người, lão phu thật thấm thía mùi đau khổ ấy.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Lão tiền bối hãy còn mối hận lòng khác nữa ư?

Lão nhân cười ảo não :

- Ai mà không có mối hận lòng. Tiểu tử ngươi thì sao?

- Vãn bối ư?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, nói tiếp :

- Vãn bối dường như là không có.

Lão nhân cười to :

- Sao giọng nói của ngươi không được quả quyết thế?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối quả tình là không có mối hận lòng gì.

Lão nhân chú mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Thật ư?

Rồi lão lại cười :

- Có lẽ là ngươi chưa gặp...

Nhưng bỗng lắc đầu nói tiếp :

- Có lẽ ngươi có mà không hay biết đó thôi.

- Mong không phải là như vậy. Nếu không vãn bối e rằng không đủ kiên nhẫn như lão tiền bối, tự cam khổ sở giam thân trong thạch động gần ba mươi năm dài.

Lão nhân ha hả cười to :

- Đó cũng là một câu nói thành thật.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Chả lẽ những gì mình nói, ngoài hai câu ra đều là giả dối cả hay sao?

Nhưng miệng lại nói :

- Những mối hận lòng của lão tiền bối hẳn là hết sức đau khổ, vãn bối đã vô tình khơi dậy, thật lòng vô cùng áy náy.

Lão nhân cười :

- Lão phu không giận ngươi đâu, ngươi chớ bận tâm.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Tiểu tử, giờ ngươi đã nghĩ ra lão phu có thể là ai rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn cười gượng :

- Vãn bối ngu xuẩn, chưa suy ra được lão tiền bối là ai cả.

- Ngươi cứ thử đoán xem.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười chú mắt nhìn lão nhân, chỉ cảm thấy mặt lão nhân rất quen, song điều ấy lại khiến chàng trở nên rối trí hơn, quên mất đây là Hàn Bích cung, người ngoài sao thể vào được? Không thì hẳn chàng đã nghĩ ra rồi.

Chàng ngẫm nghĩ một hồi, bỗng lắc đầu nói :

- Vãn bối thật là tối dạ.

Lão nhân cười hiền từ :

- Ngươi thật đôn hậu, rất là đáng thương.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Lão tiền bối cho là vãn bối quá ngu xuẩn phải không?

Lão nhân lắc đầu :

- Không phải. Con người khó có lúc không hồ đồ...

Bỗng thở dài thậm thượt, nói tiếp :

- Lão phu chính bởi quá thông minh nên mới bị giam tại đây mấy mươi năm dài...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Vậy là thông minh lại bị thông minh hại rồi.

- Đúng vậy. Lão phu nêu ra một chút manh mối nữa, ngươi thử suy nghĩ xem, không chừng đoán ra được lão phu là ai cũng nên.

- Xin lão tiền bối hãy nói ra.

- Nơi đây là chốn nào?

- Địa động trong Hàn Bích cung Đại Tuyết sơn.

Lão nhân cười ha hả :

- Thừa thãi nhiều quá, lão phu đã tự xưng là Thạch Động lão nhân, ngươi hà tất thêm vào địa động, nào Đại Tuyết sơn làm gì?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vâng, văn bối luôn khó thể tìm ra được trọng điểm của một vấn đề.

- Ngươi thử đoán lần nữa xem?

Cốc Mộng Viễn ngẩn người, thầm nhủ :

- Đó là manh mối ư? Vậy thì đâu cần lão phải nhắc nhở chứ?

Nghĩ đoạn bèn nói :

- Lão tiền bối không nói rõ hơn được sao?

Lão nhân cười :

- Thôi được, lão phu hỏi ngươi, Hàn Bích cung này do ai xây dựng?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Văn bối biết, người xây dựng là Khô Trúc Tiên Ông lão tiền bối, tôn đại nhân của Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng, chủ nhân hiện nay.

- Ngươi nói rất đúng.

Cốc Mộng Viễn nhíu mày :

- Điều ấy liên quan gì đến lão tiền bối kia chứ?

- Đương nhiên là có liên quan.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tiên ông đã quy tiên, lão tiền bối nói vậy hẳn là mạc nghịch chi giao của lão nhân gia ấy…

Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ, chậm rãi nói tiếp :

- Bậc lão tiền bối có thể xứng kết giao mạc nghịch với Khô Trúc Tiên Ông, trên đời này phỏng có được mấy người? Gia sư… năm vị sư huynh và… và còn…

Bỗng cười to nói :

- Văn bối biết rồi.

Lão nhân cũng cười to hỏi :

- Lão phu là ai nào?

- Có thể kết giao mạc nghịch với Khô Trúc Tiên Ông, lại ở trong Hàn Bích cung, văn bối tính ra chỉ có vài người…

Lão nhân cười tiếp lời :

- Không sai.

- Nên văn bối mới nghĩ đến một vị kỳ hiệp hiếm thế…

Lão nhân thoáng biến sắc mặt :

- Ai? Lão phu là ai?

- Vị kỳ hiệp này ngang danh với gia sư…

- Ngươi muốn nói là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng chứ gì?

Cốc Mộng Viễn trố mắt :

- Chả lẽ lại không đúng?

Lão nhân buông tiếng cười dài :

- Sai rồi. Thật là sai quá xa…

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vãn bối thật không sao đoán ra được.

- Sao ngươi không nghĩ gần một chút.

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Chẳng hạn như chủ nhân Hàn Bích cung…

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lão tiền bối…

Chàng trố to mắt vẻ không tin, lắc đầu nói tiếp :

- Không, lão tiền bối sao thể là Khô Trúc Tiên Ông được?

Xem tiếp hồi 34 Khai Thạch phủ bái kiến kỳ nhân

34. Hồi 34 Khai Thạch Phủ Bái Kiến Kỳ Nhân

- Ngươi không tin ư?

Cốc Mộng Viễn lẩm bẩm :

- Thật không thể nào ngờ được.

Lão nhân thoáng sầm mặt :

- Người đời đều tưởng lão phu đã chết, nhưng nào ai biết thật ra lão phu chẳng những chưa chết mà còn đang sống trên đời chịu tội như thế này.

Cốc Mộng Viễn thương hại cười :

- Lão tiền bối còn trên trần thế thật là may phước cho võ lâm.

Lão nhân cười :

- Sai rồi, lệnh sư mới có thể tạo phúc cho võ lâm.

- Gia sư đã sớm không màng danh lợi, ngán ngẩm sự tranh đua trên đời…

Lão nhân cười to :

- Không phải vậy đâu, lệnh sư tuy ẩn cư, song chưa chắc đã không màng đến thế sự nữa.

Thoáng ngưng, bỗng nói :

- Tiểu tử, sao ngươi nghĩ là lệnh sư không màng đến thị phi võ lâm nữa vậy?

- Gia sư từng nói với vãn bối.

Lão nhân cười :

- Đó chỉ là những lời khích lệ ngươi thôi.

Cốc Mộng Viễn thoáng chau mày :

- Vì sao gia sư lại nói vậy? Và lão tiền bối dựa vào đâu mà khẳng định dụng ý của gia sư?

- Việc khiến giới võ lâm kính phục hơn hết của lệnh sư, ngươi có biết không?

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ một hồi, lắc đầu đáp :

- Vãn bối không biết.

Lão nhân cười :

- Đó là việc thu phục năm vị sư huynh của ngươi.

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm :

- Vậy là năm vị sư huynh của vãn bối ngày xưa gây hại cho giang hồ lắm hay sao?

- Cũng không kể được là gây hại, nhưng khiến cho võ lâm đau đầu và khiếp sợ.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối thấy họ nhân từ khoan hậu lắm mà.

- Đó là hiện tại, hồi năm mươi năm trước thì khác.

Cốc Mộng Viễn khẽ cười :

- Vãn bối thật khó tin được.

- Đương nhiên là ngươi khó có thể tin được, nhưng chỉ cần lão phu đọc hai câu ca dao, ngươi sẽ hiểu ngay họ đã tạo ra một sự uy hiếp tinh thần đối với giới võ lâm to lớn đến mức nào.

Lão nhân cười cười, nói tiếp :

- Hai câu ấy là "Thà đến Diêm La điện chứ đừng vào Ngoan Thạch hiên, khi gặp Vô Nhân đảo là ba hồn bảy vía tiêu", ngươi thấy có khủng khiếp không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối hiểu rồi, Ngoan Thạch Hiên là nơi trú ngụ khi xưa của Khúc sư huynh, Vô Nhân đảo chủ là danh hiệu của Quy sư huynh…

- Bởi năm người này khi xưa luôn hành động tùy thích, chẳng kể thiện ác, nên giới võ lâm ai cũng khiếp sợ…

- Vậy hẳn là họ đã bị liệt vào hạng hung ác rồi.

- Không, họ làm việc thiện càng nhiều hơn, nhưng có điều võ công của họ quá cao, không ai có thể thoát chết khi họ nổi cơn thịnh nộ, vì vậy mới khiến mọi người khiếp sợ.

- Việc thiện cũng làm, việc ác cũng làm, thật khó hiểu quá.

- Người có võ công quá cao rất dễ trở nên thiên khích, cộng thêm họ năm người khi xưa cùng thi đua lẫn nhau, thế là thiên hạ đã bị họ làm cho thất điên bát đảo…

- Vậy là khi xưa việc gia sư khuyên hóa họ là một công đức lớn.

- Đúng vậy, ngươi bảo là lệnh sư không màng đến thế sự võ lâm nữa, vậy chẳng phải quá không hợp lý ư? Tiểu tử, ngươi thử nghĩ xem…

- Lão tiền bối nói rất đúng…

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lẽ ra ngươi phải nghĩ ra từ lâu rồi.

Đoạn lại buông tiếng cười vang.

Cốc Mộng Viễn lúc này lại nghĩ đến một điều thắc mắc, chờ cho Khô Trúc Tiên Ông cười xong, chàng liền hỏi :

- Lão tiền bối, Hàn Bích cung này đã do lão tiền bối xây dựng, vì sao lão tiền bối lại bị giam trong thạch động thế này?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lão phu đã nói khi nãy rồi, đó là do lão phu tự nguyện.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối thật không hiểu.

- Lão phu đã nói rồi, chẳng những do tự nguyện mà còn do lão phu tự cho mình quá thông minh mà nên.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Dường như lão tiền bối có nói là vì một cây trâm vàng...

- Chính là vì cây trâm vàng hại người kia, không thì đời nào lão phu chịu giam thân trong thạch động này hai mươi tám năm dài.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cây trâm vàng gì mà đáng cho lão tiền bối phải hy sinh thế này?

Khô Trúc Tiên Ông ánh mắt chợt tối sầm :

- Cây trâm danh lợi.

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc :

- Cây trâm danh lợi ư?

Chàng vốn cứ ngỡ cây trâm vàng Khô Trúc Tiên Ông nói đây chính là Tử Vân kim trâm, ngờ đâu lại không phải, khiến chàng bất giác đứng thừ ra.

Chỉ nghe Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Chính là một ngọn kim trâm vì danh vì lợi hại người.

Cốc Mộng Viễn lòng hiếu kỳ trỗi dậy, cười nói :

- Lão tiền bối có thể cho biết cội nguồn, để vãn bối được mở rộng tầm hiểu biết chăng?

- Lão phu hết sức đau lòng về việc này, với bất kỳ ai lão phu cũng không chịu thố lộ, nhưng với ngươi thì ngoại lệ.

Cốc Mộng Viễn mừng rỡ :

- Lão tiền bối ưu ái như vậy, thật khiến vãn bối áy náy.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đây có lẽ cũng do duyên số.

Bỗng thoáng sầm mặt, nói tiếp :

- Lão phu khi xưa xây dựng Hàn Bích cung này chính là vì ngọn kim trâm đó.

- Kim trâm được cất giấu tại đây phải không?

- Đúng vậy, nhưng lão phu đã bị mắc lừa.

- Mắc lừa ư? Kim trâm không có ở đây sao?

- Có, nhưng rất tiếc không phải là thật.

- Lão tiền bối phát hiện kim trâm không phải là thật từ lúc nào?

- Chừng mười năm sau khi bị giam trong thạch động.

- Lão tiền bối đã xây dựng Hàn Bích cung được bao lâu rồi?

- Khoảng ba mươi năm.

Cốc Mộng Viễn thoáng ngẫm nghĩ, đoạn cười nói :

- Qua lời lão tiền bối khi nãy, dường như người đã khiến cho lão tiền bối giam thân tại đây chính là Lăng Thiên Thiên, con dâu lão tiền bối phải không?

- Ngươi tinh tế lắm. Lão phu chính là bị ả tiện nhân ấy dối gạt.

- Lệnh lang có biết không?

- Hồng nhi không biết đâu, nếu không, Lăng Thiên Thiên còn sống đến giờ này được ư?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Phải rồi, lẽ ra vãn bối phải nghĩ đến điều này.

- Ba mươi năm trước, lão phu được biết kim trâm ấy được cất giấu trong thạch động này, bèn thuê người xây dựng Hàn Bích cung ở bên trên…

- Trong võ lâm còn có kẻ nào khác biết nữa không?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không. Lão phu biết được là nhờ phát hiện khắc trên hai vách đá rất kín đáo, kẻ khác không thể nào phát hiện ra được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chưa hẳn, lão tiền bối phát hiện ra được, khó thể bảo đảm kẻ khác không phát hiện ra.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không đâu, vách đá ấy đã bị phá hủy rồi.

- Vậy sao Lăng Thiên Thiên lại biết?

- Chính lão phu đã nói.

- Vì lẽ gì mà lão tiền bối lại cho một kẻ độc ác như vậy biết?

- Lúc Lăng Thiên Thiên về làm vợ Hồng nhi, võ công sớm đã mất, lão phu phải dốc hết tâm huyết bình sanh mới khôi phục lại được.

- Lăng Thiên Thiên thọ đại ân của lão tiền bối như vậy, và lại là trưởng bối, vậy mà bà ta có thể nhẫn tâm hãm hại lão tiền bối, lòng dạ thật là ác độc.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Ả ta khi xưa càng ác độc hơn. Lòng dạ đàn bà không thể nào đo lường dựa theo lẽ thường tình được, từ nay ngươi phải hết sức thận trọng mới được.

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Đúng vậy, mình đã từng nếm trải qua Chân Dật Lan rồi.

Chàng cung kính đáp :

- Vâng, vãn bối nhớ rồi.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ cười :

- Khi xây dựng Hàn Bích cung xong, lão phu bắt đầu tìm kiếm kim trâm…

Cốc Mộng Viễn cười xen lời :

- Lúc ấy lão tiền bối chưa tìm được ư?

- Chưa, mãi đến năm thứ sáu kể từ khi Hàn Bích cung xây dựng xong...

Khô Trúc Tiên Ông bỗng nín lặng, trầm ngâm hồi lâu mới thở dài thậm thượt nói tiếp :

- Sau cùng, chính Lăng Thiên Thiên đã giúp lão phu tìm ra.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hẳn là lão tiền bối không tìm ra nên mới thố lộ với Lăng Thiên Thiên, định nhờ vào tính tỉ mỉ bẩm sinh của phụ nữ giúp lão tiền bối tìm kiếm chứ gì.

- Thật là xấu hổ. Cả đời lão phu chỉ phạm một sai lầm to lớn ấy, có lẽ suốt đời cũng không sao cứu vãn được.

- Lão tiền bối sao lại nghĩ vậy? Chỉ cần lão tiền bối ra ngoài, một cái cất tay lên là có thể hạ sát yêu phụ kia ngay. Lăng Thiên Thiên sao đương cự nổi lão tiền bối chứ?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Nếu lão phu ra khỏi đây được thì còn gì để nói nữa? Khổ nỗi là lão phu không thể ra được.

Cốc Mộng Viễn càng thắc mắc :

- Cửa thạch động đã mở, sao lão tiền bối lại bảo là không ra được?

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Lão phu đã bị lời thề ước ràng buộc.

Đoạn buông tiếng thở dài, cười ảo não tiếp lời :

- Sau khi tìm gặp kim trâm trong thạch động này, Lăng Thiên Thiên nhất mực bảo kim trâm là giả...

Lão nhân thò tay vào lòng lấy ra một ngọn kim trâm nói tiếp :

- Kim trâm ấy đây.

Cốc Mộng Viễn ánh mắt vừa chạm vào ngọn kim trâm trong tay Khô Trúc Tiên Ông, bất giác giật nẩy mình, đó chẳng phải là Tử Vân kim trâm của mình là gì?

Theo phản xạ tự nhiên, chàng thò tay vào lòng, Tử Vân kim trâm vẫn còn nằm trong túi áo, chàng bất giác thở phào nhẹ nhõm, nhưng lòng cũng xao động dữ dội.

Khô Trúc Tiên Ông lúc này đã đặt chiếc kim trâm lên giường đá, cười nói :

- Lão phu đã phải tốn hết mười năm trời mới nhận ra được nó là giả.

Cốc Mộng Viễn buột miệng :

- Nó vốn dĩ là giả mà.

- Lúc mới phát hiện, lão phu nhất thời bị danh lợi làm mờ tâm trí, không chịu tin lời yêu phụ ấy, quả quyết kim trâm này chắc chắn là thật.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hẳn là lão tiền bối đã đánh cuộc với Lăng Thiên Thiên, kết quả là lão tiền bối đã bị giam cầm trong thạch động này phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười gượng :

- Đúng vậy!

Khô Trúc Tiên Ông ngẫm nghĩ một hồi, lại nói :

- Lúc bấy giờ lão phu quả quyết trâm này là thật, yêu phụ lại bảo là giả, thế là lão phu đã ước định với yêu phụ, lão phu ở trong thạch động này tham cứu bí văn khắc trên kim trâm, một ngày chưa tham ngộ, lão phu một ngày không bước ra khỏi thạch động này.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Đã là giả, lão tiền bối sao tham ngộ được chứ?

- Nhưng lúc bấy giờ lão phu đinh ninh là thật.

Cốc Mộng Viễn lòng chợt lóe lên một linh quang, nhận thấy đây thật ra là một cạm bẫy, và cạm bẫy này do một người cực kỳ mưu trí bày bố, nên ngay cả một kỳ nhân chí cao trong võ lâm như Khô Trúc Tiên Ông cũng bị sa vào.

Chàng bất giác rợn người, người trong giới võ lâm cũng thật khó đề phòng, nghĩ vậy chàng bèn cười nói :

- Lão tiền bối đã bị mắc lừa ngay từ đầu rồi.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu thở dài :

- Khi biết ra thì đã quá muộn rồi.

- Không muộn đâu, lão tiền bối chắc chắn có thể ra khỏi nơi đây.

- Không thể nào…

Khô Trúc Tiên Ông mặt thoáng vẻ hy vọng, cười nói tiếp :

- Trừ phi có được trâm thật… bằng không lão phu sẽ ôm hận đến khi chết.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười :

- Lão tiền bối bảo kim trâm này có tên là Trâm Lợi Danh thật không?

Khô Trúc Tiên Ông giọng não nề :

- Bởi lòng danh lợi khiến lão phu bị giam chết tại đây, không phải Trâm Danh Lợi thì là gì?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tên thật có lẽ không phải là Trâm Danh Lợi phải không?

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn ngọn kim trâm trên giường :

- Đúng, không phải… tên thật của nó là Tử Vân kim trâm.

Cốc Mộng Viễn tuy đã biết ngọn trâm này là Tử Vân kim trâm giả, song nghe nói vẫn không khỏi sửng sốt kêu lên :

- Tử Vân kim trâm ư?

Khô Trúc Tiên Ông thấy Cốc Mộng Viễn biến sắc mặt, liền sinh nghi hỏi :

- Tiểu tử, ngươi sao vậy?

Cốc Mộng Viễn không đáp, lại hỏi :

- Lão tiền bối, Tử Vân kim trâm có phải là vật sở hữu của hai vợ chồng Thiên Toàn kiếm khách Vu Vọng Cơ và Huyền Băng Ngọc Nữ Hạ Vô Trần không?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Sao ngươi biết?

- Vậy là đúng rồi.

Cốc Mộng Viễn thò tay vào lòng lấy Tử Vân kim trâm ra, cười nói tiếp :

- Vãn bối cũng có một ngọn kim trâm.

- Ồ…

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt, hồi lâu mới thở dài nói :

- Tiểu tử, ngươi thật là kỳ lạ… e rằng… Ôi! E rằng lại là giả nữa…

Cốc Mộng Viễn quả quyết :

- Kim trâm này chắc chắn là thật.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Ngươi cũng mắc phải chứng tật như lão phu khi xưa rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Từ khi có kim trâm này trong tay, vãn bối chưa hề động lòng, dĩ nhiên là không…

Chàng bỗng ngưng lời, bởi nếu nói tiếp ra thì sẽ đâm ra phê bình Khô Trúc Tiên Ông có lòng tham danh hiếu lợi.

Tuy vậy Khô Trúc Tiên Ông vẫn biết chàng định nói gì, bèn cười nói :

- Ngươi chẳng cần phải ngại, nếu lão phu không vì lòng tham danh lợi quá nặng thì đâu bị giam cầm gần ba mươi năm dài, đó gọi là mình làm mình chịu…

Cốc Mộng Viễn vẫn áy náy :

- Xin lão tiền bối thứ cho vãn bối đã vô ý lỡ lời.

- Lão phu không trách ngươi đâu. Nhưng từ đâu mà ngươi có Tử Vân kim trâm này vậy?

- Vãn bối có được từ tay Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi.

Khô Trúc Tiên Ông nhướng mày :

- Từ tay Trì Xung Khôi ư?

- Vâng.

- Trì Xung Khôi đã tặng cho ngươi ư?

- Trì Xung Khôi phu phụ trước khi chết đã rạch ngực lấy ra tặng cho vãn bối.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Phu phụ y chết rồi ư?

- Kể cả Tất Kiệt, Doanh Hải tam tinh thảy đều thảm tử.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Vì ngọn kim trâm này phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng.

Khô Trúc Tiên Ông thắc mắc hỏi :

- Nhưng sao ngươi không bị hại?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Cường địch thảy đều bị vãn bối tiêu diệt, nên vãn bối đã bình yên vô sự.

Khô Trúc Tiên Ông vừa kinh vừa mừng :

- Cường địch đã chết hết cả rồi ư? Họ là ai vậy?

- Tư Mã Quân và Thường Bích Hà trong Bắc Mạng Tam Ma.

- Ra là môn hạ Thiên Tàn, tiểu tử, còn Mộ Dung Kính đâu?

- Không thấy, chỉ có Tư Mã Quân và Thường Bích Hà hai người thôi.

Khô Trúc Tiên Ông vẫn còn thắc mắc hỏi :

- Ngươi bảo Tử Vân kim trâm này do Trì Xung Khôi đã rạch ngực lấy ra phải không? Tại sao Trì Xung Khôi không muốn sống tiếp, lại rạch ngực lấy trâm ra tặng cho ngươi?

Cốc Mộng Viễn thở dài :

- Trì Xung Khôi đã nội thương trầm trọng, biết khó sống được nữa, lại mắt thấy Mai Ngũ Cô và Tất Kiệt lần lượt táng mạng, nên dù vãn bối khuyên cầu, ông ta cũng không muốn sống nữa.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Trì Xung Khôi quả là một trang hảo hớn, nhưng chẳng hay Doanh Hải tam tinh từ đâu có được kim trâm này vậy?

- Ông ta bảo là đã mua được trong một tiệm đồ cổ.

Khô Trúc Tiên Ông nhướng mày :

- Bắc Mạng Tam Ma sao lại biết trâm này lọt vào tay Doanh Hải tam tinh?

- Theo lời Trì Xung Khôi suy đoán, có lẽ Bắc Mạng Tam Ma đã được tin từ nơi vị thương nhân đồ cổ, vì người này quen biết rất nhiền nhân vật võ lâm.

- Có thể lắm. Xem ra kim trâm này quả là thật rồi.

- Theo vãn bối thấy, có lẽ không thể là giả được.

Đoạn trao Tử Vân kim trâm cho Khô Trúc Tiên Ông, nói tiếp :

- Lão tiền bối hãy xem thì sẽ rõ.

Khô Trúc Tiên Ông đón lấy xem, bỗng hỏi :

- Tiểu tử, Trì Xung Khôi lúc sắp chết còn nói gì nữa không?

- Ông ta bảo vãn bối làm ba việc.

- Vì ông ta ư?

- Hai việc vì ông ta, còn một việc vì bản thân vãn bối.

- Hai việc vì ông ta là gì?

- Một là mai táng vợ chồng ông ta với Tất Kiệt.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Vậy là phải, ngươi đã làm tròn rồi chứ?

- Vâng, mai tang trên đỉnh Triều Vân phong Vu Sơn.

- Còn việc thứ hai?

- Tìm kiếm Trì Tam Nương, người con gái duy nhất đã thất tung từ lâu của họ.

- Tìm gặp chưa?

- Vãn bối đang tìm.

- Còn việc của bản thân ngươi thì sao?

- Bằng vào kim trâm này mở cửa Tử Vân tiên phủ, học luyện võ công tuyệt thế.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Hẳn là ngươi chưa thực hiện phải không?

Cốc Mộng Viễn cười gượng :

- Vãn bối chưa thể phân thân được.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lý do vững lắm. Tiểu tử, lòng dạ ngươi sao quá tối.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt :

- Lão tiền bối, kim trâm này có phải thật không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Thật.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vậy là lão tiền bối có thể ra khỏi nơi đây được rồi.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Có thể ra khỏi nơi đây rồi ư?

- Lời cam kết của lão tiền bối chẳng phải chính là tìm ra thật giả hay sao? Kim trâm này đã là thật, lão tiền bối đương nhiên có thể ra khỏi đây rồi.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Phải rồi...lão phu đã có thể ra khỏi đây rồi...

Bỗng lại lắc đầu, nói tiếp :

- Không được, ả yêu phụ Lăng Thiên Thiên nhất định sẽ lại giở trò khác...

Cốc Mộng Viễn nực cười thầm nhủ :

- Thật không ngờ lão nhân này lại bị Lăng Thiên Thiên giam đến khiếp đởm như vậy...

Bèn cười nói :

- Lão tiền bối, Lăng Thiên Thiên để vãn bối đối phó cho.

Khô Trúc Tiên Ông mừng rỡ :

- Được, được. Lão phu tuy hận thấu xương yêu phụ ấy, nhưng lại thật sự sợ ả ta.

Lão phu nghĩ đến trong hai mươi tám năm qua, mỗi năm gặp ả ta một lần, thật là khó chịu đến chết được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Mọi vật dụng của lão tiền bối là đều do Lăng Thiên Thiên mang đến ư?

- Yêu phụ ấy phái người mang đến.

- Lăng Thiên Thiên cũng còn có chút lương tâm đó chứ.

Khô Trúc Tiên Ông tức tối :

- Lương tâm gì? Chẳng qua là ả ta sợ khích nộ lão phu, thạch động này sao ngăn cản nổi, nên ả ta mới thỉnh thoảng giả vờ mời lão phu ra, để khiến lão phu ngại, không tiện phản đối.

- Lăng Thiên Thiên thâm hiểm thật.

Khô Trúc Tiên Ông nhét cả hai ngọn kim trâm thật và giả vào lòng, sau đó bước xuống giường đá, cười giòn nói :

- Tiểu tử, ân huệ của ngươi đối với lão phu quá to tát, nhất thời lão phu cũng không biết phải báo đáp thế nào, ngươi thử nghĩ xem, có gì để lão phu ra sức…

Cốc Mộng Viễn không chờ lão nhân dứt lời, đã cười nói :

- Lão tiền bối sao lại nói như vậy? Chẳng kể lão tiền bối là chí giao của sư môn vãn bối, cho dù là người không quen biết, vãn bối cũng hành động như vậy.

Khô Trúc Tiên Ông cảm kích cười :

- Ngươi thật là người có lòng dạ tốt nhất trong tất cả nhân vật võ lâm mà lão phu đã từng gặp.

Đoạn đưa tay đẩy mở cửa, cất bước ra khỏi thạch động.

Xem tiếp hồi 35 Địa phủ Bích cung thoát Khô Trúc

35. Hồi 35 Địa Phủ Bích Cung Thoát Khô Trúc

Ra khỏi thạch động, Khô Trúc Tiên Ông bỗng nói :

- Cửa động này nên phong bế là hơn.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lão tiền bối đã không trở lại nữa, đương nhiên phong bế tốt hơn.

Chàng vừa định đưa tay kéo khoen sắt, Khô Trúc Tiên Ông bỗng lại cười nói :

- Thôi, đừng phong bế.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Vì sao vậy?

- Lão phu phải phá hủy cơ quan điều khiển để từ nay không còn có người bị giam giữ nữa.

Đoạn liền tung mình, chỉ nghe "cách" một tiếng khẽ, sợi xích đồng nối với khoen sắt đã đứt lìa dưới chỉ lực của Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông hạ xuống đất, cười nói :

- Chúng ta đi thôi.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Lão tiền bối không lấy thanh trường kiếm ư?

- Không cần, đó chỉ là thanh kiếm thường thôi.

Hai người vừa ra đến cửa đường hầm, Cốc Mộng Viễn bỗng hốt hoảng kêu lên :

- Ủa, người đâu rồi?

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Người gì?

- Bốn vị Chưởng môn nhân và toàn gia Cổ Mộc Phong.

Khô Trúc Tiên Ông giờ mới sực nhớ lại lời kể của Cốc Mộng Viễn, đảo mắt nhìn gian thạch thất trống không, cười nói :

- Có lẽ Cổ Bát Công đã mang họ đi rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Có lẽ vậy.

Chàng bỗng phóng đi nhanh hơn, nói tiếp :

- Lão tiền bối, chúng ta hãy đi nhanh lên, họ không tìm gặp vãn bối, hẳn rất là nóng ruột.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Vậy ư? Lẽ ra khi nãy ngươi không nên đóng cửa lại mới phải.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối đâu có đóng, cánh cửa này tự động đóng đấy chứ.

Khô Trúc Tiên Ông phì cười :

- À, phải rồi, cánh cửa này tự động điều khiển.

Thế là hai người nhanh chóng rời khỏi địa phủ.

Khô Trúc Tiên Ông tiếp xúc với ánh nắng ban ngày, bất giác buông tiếng hú dài.

Tiếng hú như rồng thét hổ gầm, vang vọng tận mây xanh. Nỗi bực tức chất chứa trong lòng gần ba mươi năm, tợ hồ trong thoáng chốc đã phát tiếc ra hết.

Hồi lâu, Khô Trúc Tiên Ông mới ngưng cười, đưa tay đè lên ghế đá, thạch đình lập tức trở lại như trước.

Sau đó lão chau mày nói :

- Tiếng hú lẽ ra đã sớm kinh động đến người trong cung, vì sao không thấy có người đến đây? Chả lẽ lại xảy ra biến cố gì nữa hay sao?

Cốc Mộng Viễn cũng đang vì vậy lo lắng, bèn cười nói :

- Vâng, vãn bối cũng đang nghi là có xảy ra sự cố gì rồi.

- Chúng ta đi mau.

Vừa dứt lời lão đã mất dạnh, thân pháp thật nhanh khôn tả.

Cốc Mộng Viễn thầm thán phục võ công của lão nhân, song thật ra chàng cũng chẳng kém. Khô Trúc Tiên Ông vừa phóng đi, chàng cũng liền theo sau ngay, và chỉ giữ khoảng cách chừng ba thước.

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy, cười nói :

- Võ công ngươi tinh thâm thế này, thật lão phu không ngờ đến.

Cốc Mộng Viễn đề khí nói :

- Lão tiền bối cứ khen mãi, vãn bối thật không lãnh nhận nổi.

Chàng vừa lên tiếng, lập tức bị Khô Trúc Tiên Ông bỏ rơi, thoáng chốc đã lui lại phía sau hơn trượng.

Nhưng lúc này đã đến chính điện, Khô Trúc Tiên Ông hai tay sải ra, lăng không lướt vào trong điện. Lão nhân chân vừa đứng vững, Cốc Mộng Viễn cũng liền theo sau hiện thân.

Hai người vừa xuất hiện, những người trong điện thảy đều giật mình sửng sốt.

Nhất là khi Cốc Mộng Viễn vừa hạ xuống, lập tức có một bóng người từ trong điện phóng ra, nhào vào lòng chàng, đồng thời một giọng trong trẻo reo lên :

- Cốc đại ca, mọi người tìm kiếm đại ca khổ sở quá...

Đó chính là Chân Dật Lan.

Cốc Mộng Viễn vòng tay ngang lưng nàng, đưa mắt nhìn gương mặt ràn rụa nước mắt và đầy lo lắng, chàng cười áy náy nói :

- Lan nhi, ngu huynh vẫn khỏe.

Chân Dật Lan dẩu môi, vừa định buông lời trách móc, nhưng Cốc Mộng Viễn đã kéo nàng vào trong điện, kề tai nói khẽ :

- Lan nhi, có gì lát nữa hẵng nói, hãy bái kiến Khô Trúc lão tiền bối trước đã.

Chân Dật Lan nghe vậy, liền ngoan ngoãn theo Cốc Mộng Viễn đi sau Khô Trúc Tiên Ông vào chính điện.

Lúc này những người trong điện thảy đều đứng cả lên, Nam Hoang Nhất Tẩu với Bắc Minh thần tăng song vai bước ra nói :

- Tần huynh không hiện thân trên giang hồ đã mấy mươi năm, hôm nay đột nhiên có mặt tại đây, hẳn là có việc trọng đại lắm phải không?

Khô Trúc Tiên Ông thoáng lộ vẻ ngạc nhiên, cười nói :

- Lão phu thật không ngờ hai vị cũng có mặt tại đây.

Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công cũng tiến ra, ôm trượng thi lễ :

- Tần huynh, Cổ Bát Công kính chào.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Già rồi! Già rồi! Ngay cả gã gù khi xưa mà cũng đã tóc điểm sương, lão phu không già sao được? cỗ lão đệ khỏe chứ?

Cổ Bát Công cười :

- Cổ mỗ xưa nay lòng luôn cởi mở, không bao giờ biết phiền muộn, nhưng có điều gần đây bị nàng dâu yêu quý của Tần huynh khiến cho ngày đêm ăn ngủ không yên.

Khô Trúc Tiên Ông phá lên cười :

- Vậy ư? Thật tội nghiệp cho Cổ lão đệ quá.

Đoạn ngoảnh mặt lại nắm tay Cốc Mộng Viễn, sải bước đi đến chiếc ghế thượng thủ ngồi xuống.

Chân Dật Lan cũng ngồi xuống bên cạnh Cốc Mộng Viễn.

Khô Trúc Tiên Ông yên vị, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái, Xích Tu Đà Thủ Đồ Long Khách Lăng Tiêu, Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh và Chân Dật Lan lần lượt đến kiến lễ.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười nhận lễ vừa đảo mắt nhìn quanh, cảm khái nói :

- Không nhìn thấy đại điện này cũng đã gần ba mươi năm rồi, mọi vật vẫn như xưa, lão phu tưởng chừng cảnh tượng khi xưa đang ở ngay trước mắt…

Lão nhân mặt ngập đăm chiêu, hào khí năm xưa như dần sống lại trên người lão nhân.

Nam Hoang Nhất Tẩu đứng bên cười nói :

- Tần huynh, bao năm qua Tần huynh đã hưởng phước ở đâu vậy?

Khô Trúc Tiên Ông ánh mắt bỗng tối sầm lại, lướt nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Lão phu làm gì mà được hưởng phước? Cát huynh đệ, lão phu đã bị người giam cầm hai mươi tám năm dài, may mà nhờ Cốc Mộng Viễn đã cứu thoát…

Cốc Mộng Viễn không ngờ lão nhân lại thẳng thắn thố lộ niềm sỉ nhục của mình thế này, khiến chàng hết sức khâm phục.

Mọi người nghe vậy thảy đều sững sờ, họ nằm mơ cũng chẳng ngờ Khô Trúc Tiên Ông lại bị người giam cầm lâu thế này. Lẽ đương nhiên họ cũng chẳng nghĩ ra ai lại có khả năng làm được việc ấy.

Điều càng khiến mọi người kinh ngạc bàng hoàng nữa là lão nhân này bị giam cầm ngay tại Hàn Bích cung.

Hàn Bích cung này chính là nơi trú của lão kia mà?

Hơn nữa ngay cả con trai lão Tần Tiêu Hồng cũng không hề hay biết gì cả?

Bao nghi vấn ấy đã khiến mọi người băn khoăn tột cùng.

Cổ Bát Công không nén được, cười nói :

- Tần huynh, người nào có gan to như vậy, lại dám giam cầm Tần huynh?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Người nào ư? Lão đệ thử nghĩ xem, ở Hàn Bích cung của lão phu, ai có thể giam cầm lão phu lâu như thế?

Cổ Bát Công chau mày :

- Tần huynh hỏi ngược lại như vậy, càng khiến Cổ mỗ hoang mang hơn.

- Không sai, ngay chính lão phu cũng hết sức bàng hoàng… Cổ lão đệ, việc này không phải do người ngoài gây ra.

Cổ Bát Công sững sờ, Nam Hoang Nhất Tẩu cũng ngẩn ngơ.

Chỉ Bắc Minh thần tăng khích động chắp tay nói :

- Trúc thí chủ, theo lời thí chủ nói, kẻ giam cầm thí chủ là người trong nhà, chả lẽ lại là Tần Tiêu Hồng thí chủ hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Liệt tử không bao giờ ngỗ nghịch như vậy.

Bắc Minh thần tăng gật đầu :

- Tần thí chủ tuy là người phóng khoáng, nhưng chưa bao giờ có hành vi bất hiếu…

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng xen lời vào :

- Tần huynh, chả lẽ là Lăng Thiên Thiên?

Khô Trúc Tiên Ông mắt bỗng rực tinh quang cười to :

- Cát lão đệ nói đúng rồi.

Bắc Minh thần tăng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Tội nghiệt! Tội nghiệt!

Cổ Bát Công tức giận dần mạnh một trượng, hét to :

- Tiện nhân thật đáng chết, Cổ Bát Công này quyết phải lấy mạng ả ta…

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Không được, nếu lão đệ mà giết ả ta, lão phu không bằng lòng đâu.

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Tần huynh lại còn bênh vực cho ả ta nữa ư?

Khô Trúc Tiên Ông gằn giọng :

- Lão phu phải chính tay lột da ả tiện nhân ấy… Vả lại, sự việc này rất kỳ bí, lão phu phải điều tra cho rõ mới được.

Cổ Bát Công vỡ lẽ cười :

- Vậy cũng được, bọn này sẽ để ả ta cho Tần huynh đích thân hạ thủ.

Khô Trúc Tiên Ông đảo mắt nhìn quanh bỗng hỏi :

- Cổ lão đệ, bốn vị Chưởng môn nhân với lệnh phu phụ đâu? Sao không thấy dưới địa thất mà cũng không có mặt tại đây vậy?

- Họ ở bên phiến điện nghỉ ngơi, thuốc mê hồn tuy đã được giải trừ, nhưng kịch động của Lý Hàm Băng vẫn còn…

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Lý Hàm Băng mà cũng xưng hùng về phương diện dùng độc ư? Để lát nữa lão phu đến xem thử, biết đâu có cách chữa trị…

Bỗng quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu và Bắc Minh thần tăng cười hỏi :

- Hai vị kẻ nam người bắc an nhàn tự tại, sao cũng bị lôi cuốn vào cuộc thị phi này?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười nói :

- Lão ô với Bắc Minh đại sư đến đây là vì báo ân.

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Báo ân ư? Báo ân ai vậy?

- Lệnh lang.

- Hồng nhi có ân huệ gì với hai vị vậy?

Bắc Minh thần tăng chắp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Lúc Tần thí chủ du hiệp giang hồ đã từng một lần giải nguy cho lão nạp, vì vậy lão nạp bằng lòng ở đây giữ chức hộ pháp ba năm.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Hồng nhi sao có khả năng giải cứu cho đại sư?

Bắc Minh thần tăng cười :

- Trúc thí chủ không tin lệnh lang có khả năng giải cứu cho lão nạp ư?

- Hồng nhi so với đại sư khác nào đom đóm so với mặt trăng.

Bắc Minh thần tăng nghiêm giọng nói :

- Trúc thí chủ, việc này không thể chỉ giải quyết bằng võ công.

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Đại sư gặp quái sự gì vậy?

Bắc Minh thần tăng khẽ thở dài :

- Việc này kể ra thật hết sức xấu hổ.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Thật ra là việc gì vậy?

Bắc Minh thần tăng chau mày :

- Lão nạp bất cẩn sa vào chỉ phấn của Thường Bích Hà…

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Sắc tức là không, không vốn là sắc, sao đại sư lại để sa vào vậy?

Bắc Minh thần tăng cười gượng :

- Trúc thí chủ cười chê, lão nạp càng thêm xấu hổ. Hôm ấy là vì không đành lòng sát hại những thiếu nữ kia, chỉ còn cách xuôi tay chờ chết, may thay… lệnh lang vừa lúc ngang qua Hằng Sơn, đã đánh đuổi Thi Ma, giải cứu cho lão nạp…

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Đại sư thiếu thực tế quá. Thử nghĩ xem, mười Thường Bích Hà cũng không chịu nổi một đòn của đại sư, vậy mà đại sư lại không chịu xuất thủ, thật đáng nực cười.

Cốc Mộng Viễn cười nghĩ thầm :

- Việc Khô Trúc Tiên Ông bị giam cầm hai mươi tám năm, với việc Bắc Minh thần tăng ngồi trong phấn trận chờ chết, có gì là khác biệt nhau chứ? Xét cho cùng, chẳng qua chỉ do một chữ "danh" mà ra cả.

Lúc này Bắc Minh thần tăng đã cười nói :

- Trúc thí chủ, xét hành vi của Thường Bích Hà, thật chưa kể được là hạng thập ác bất xá, lão nạp sao thể hạ sát y thị chứ?

- Nhưng cuối cùng y thị cũng bị táng mạng nơi thâm sơn.

- Sống chết có số, khi nào chết y thị tự ứng kiếp. Nhưng không biết vị cao nhân nào hạ sát Thi Ma vậy?

- Y thị đã chết dưới tay Mai Ngũ Cô.

- A di đà Phật! Thiện ác cuối cùng sẽ báo ứng, chỉ khác sớm hay muộn mà thôi.

Khô Trúc Tiên Ông cười, bỗng quay sang Nam Hoang Nhất Tẩu hỏi :

- Cát lão đệ thì sao?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Cũng giống như Bắc Minh thần tăng.

- Cũng bị giam trong chỉ phấn trận ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng cười phá lên :

- Lão phu đâu có được diễm phúc như vậy, mà là bị người ám toán.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Hẳn là dùng độc phải không?

Nam Hoang Nhất Tẩu gật đầu :

- Vâng, nếu không nhờ lệnh lang giúp đỡ, lão ô đã thành xương khô từ lâu rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Kẻ hạ độc là ai vậy?

Nam Hoang Nhất Tẩu lắc đầu :

- Không biết.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Cát lão đệ đã già đến mức hồ đồ rồi ư? Sao lại bị ám toán mà không biết thủ phạm chứ?

Nam Hoang Nhất Tẩu thở dài :

- Huynh đệ không tranh với đời, không thù oán với người, chưa bao giờ nghĩ đến việc có kẻ ám toán mình, đến khi biết trúng độc thì không còn kịp tự điều trị nữa.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi :

- Cát lão đệ bị trúng độc ở đâu?

- Phụ cận phủ Khai Phong.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Đó chẳng phải là khu vực của Thành Thế Hùng sao?

- Khi lệnh lang chữa trị độc thương cho huynh đệ xong, hai người đã có đến Tùng Dương sơn trang gặp Thành Thế Hùng, rốt cuộc Thành Thế Hùng cũng không biết thủ phạm là ai.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Cát lão đệ rõ đúng là đến nhà kẻ trộm hỏi kẻ trộm.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Huynh đệ cũng có hoài nghi như vậy, nhưng không sao nghĩ ra được lý do vì sao Thành Thế Hùng lại hạ độc thủ, nên sau cùng đành bỏ qua không nghĩ đến nữa.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi :

- Cát lão đệ bị trúng chất độc gì vậy?

- Theo sự tra chứng của lệnh lang, đã khẳng định đó là chất độc của Thiên Tàn môn.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy là lão đệ với Bắc Minh thần tăng đã trở thành miếng mồi ngon của Thiên Tàn môn rồi.

Nam Hoang Nhất Tẩu nhíu mày :

- Huynh đệ không hiểu mình đã làm gì đắc tội với họ?

Khô Trúc Tiên Ông nhếch môi cười :

- Trong võ lâm có rất nhiều điều khó lý giải…

Đoạn bỗng hỏi :

- Hồng nhi không có trong cung ư?

Nam Hoang Nhất Tẩu vội đáp :

- Tần lão đệ đang ở trong tẩm cung săn sóc thương thế cho Lăng Thiên Thiên.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng tức giận :

- Săn sóc cho yêu phụ đó ư? Hừ.

Tư Mã Thái thấy vậy vội nói :

- Văn bối đi mời Tần huynh đến ngay.

Đoạn không chờ Khô Trúc Tiên Ông trả lời, quay người đi ra sau điện ngay.

Khô Trúc Tiên Ông chờ cho Tư Mã Thái đi khỏi, vẫn chưa nguôi giận nói nữa :

- Hồng nhi cả đời hiếu lễ, chẳng ngờ từ khi kết hợp với yêu phụ lại…

Lão nhân bỗng như nhận ra lời nói mình không đúng, bởi khi Lăng Thiên Thiên chưa lộ mặt thật, chẳng phải ngay chính bản thân ông ta cũng bị lầm lẫn hay sao?

Do đó ông liền ngưng lời, bỏ dỡ câu nói.

Bắc Minh thần tăng chắp tay cười :

- Việc Trúc thí chủ bị giam cầm, lão nạp chưa từng nghe ai nói đến, kể cả lệnh lang, có lẽ lệnh lang cũng không hay biết, lát nữa thí chủ không nên quở trách quá nặng lời thì hơn.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu trầm ngâm :

- Đại sư nói vậy cũng có lý.

Cổ Bát Công bỗng xen lời :

- Tần huynh, Cổ mỗ rất lấy làm lạ là Tần Tiêu Hồng lão đệ gần ba mươi năm qua không gặp Tần huynh, vì sao lại không sinh lòng hoài nghi Tần huynh có gì bất trắc?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đó là vì Hồng nhi quá tin tưởng vào võ công của lão phu. Dưới mắt y, trong võ lâm đương kim chẳng phải không có người võ công cao hơn lão phu, nhưng thảy đều là thân hữu chí giao của lão phu, còn những kẻ định hãm hại lão phu thì lại không chịu nổi một đòn của lão phu.

Lão nhân thoáng dừng, lắc đầu cười chua chát nói tiếp :

- Chính vì vậy mà lão phu đã phải chịu khổ gần ba mươi năm dài.

Cổ Bát Công gật đầu cười :

- Không sai, chẳng những Tần Tiêu Hồng lão đệ mà bất kỳ ai cũng nghĩ như vậy, việc Tần huynh bị giam cầm quả thật là chuyện lạ khó tin.

Ngay khi ấy, Tư Mã Thái cùng Tần Tiêu Hồng đi vào.

Hẳn là Tần Tiêu Hồng đã nghe Tư Mã Thái nói rõ tự sự, nên Tần Tiêu Hồng vừa vào đến đại điện lập tức đi nhanh đến trước mặt Khô Trúc Tiên Ông, nước mắt chảy ràn rụa quỳ xuống nói :

- Bất hiếu tử Hồng nhi khấu kiến phụ thân.

Khô Trúc Tiên Ông mặt lộ vẻ khích động cười, song liền tức sa sầm, đột nhiên vung chưởng đánh cho Tần Tiêu Hồng lộn ngược ra sau hơn ba thước, quát to :

- Ngươi còn nhớ đến phụ thân này ư?

Tần Tiêu Hồng lồm cồm bò dậy, run run đi bằng hai đầu gối đến trước mặt Khô Trúc Tiên Ông, giọng bi thiết nói :

- Phụ thân, Hồng nhi chưa một ngày quên lão nhân gia…

Khô Trúc Tiên Ông cả giận :

- Ngươi dám nói dối hả? Ngươi suốt ngày đeo theo yêu phụ kia, làm gì còn tâm trí mà nghĩ đến lão già cô đơn này chứ? Trong hai mươi tám năm qua, ngươi có tìm kiếm lão phu hay không?

Tần Tiêu Hồng giật mình :

- Phụ thân, Hồng nhi quả thật chưa từng quên lão nhân gia bao giờ.

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Ngươi có tìm kiếm lão phu không?

- Trong hai mươi tám năm qua, Hồng nhi năm nào cũng ra ngoài tìm kiếm phụ thân hơn sáu tháng, lê chân khắp những nơi phụ thân có thể náu thân không dưới trăm lần, nhưng…

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Ngươi chẳng ngờ lão phu đã ở gần trong gang tấc phải không?

- Hồng nhi tội đáng muôn thác, quả thật không ngờ phụ thân lại bị giam trong cung.

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Yêu phụ thương thế ra sao?

- Được Hồng nhi giúp sức điều tức, giờ đã không còn nguy hiểm gì nữa.

Cốc Mộng Viễn kinh hãi lòng thầm nhủ :

- Yêu phụ này không thể xem thường được, chỉ vài giờ mà đã có thể điều hòa chân khí, thật đáng sợ.

Khô Trúc Tiên Ông gằn giọng quát lớn :

- Còn chưa lôi đầu ả ta đến đây gặp lão phu hả?

Tần Tiêu Hồng vội đáp :

- Hồng nhi xin tuân mệnh.

Đoạn lập tức đứng lên, bước nhanh ra khỏi điện.

Thời gian một tuần trà trôi qua, Tần Tiêu Hồng vẫn chưa trở vào.

Khô Trúc Tiên Ông tức giận quay sang Tư Mã Thái nói :

- Hiền điệt hãy đi xem thử ra sao rồi?

- Vâng, vãn bối đi ngay.

Tư Mã Thái vừa dứt lời liền quay người sải bước đi ngay.

Lại qua thời gian chừng một tuần trà nữa, đang khi Khô Trúc Tiên Ông không còn chịu nổi cơn thịnh nộ nữa, Tư Mã Thái mới mồ hôi nhễ nhại chạy ra.

Khô Trúc Tiên Ông kinh ngạc hỏi ngay :

- Đã xảy ra chuyện gì rồi phải không?

Tư Mã Thái hổn hển trả lời :

- Tần huynh bị người đả thương trầm trọng, đang hấp hối nằm trong tẩm cung, vãn bối đã dốc hết nội lực toàn thân ngăn chận thương thế cho Tần huynh…

Ông như thần trí bị khủng hoảng, nói năng không được mạch lạc.

Khô Trúc Tiên Ông kinh hãi hỏi :

- Ai đã đả thương Hồng nhi?

Tư Mã Thái lắc đầu :

- Vãn bối không biết.

Mọi người lúc này đều thờ thẫn nhìn Tư Mã Thái.

Khô Trúc Tiên Ông nhìn chốt vào mặt Tư Mã Thái hỏi :

- Còn Lăng Thiên Thiên?

Tư Mã Thái lắc đầu :

- Lúc vãn bối đi vào, chỉ thấy Tần huynh miệng trào máu tươi nằm úp dưới đất, không thấy Lăng Thiên Thiên và thị tỳ đâu cả.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Hiền điệt có tìm kiếm không?

- Vãn bối lúc đó thấy Tần huynh đang nguy ngập nên chẳng màng tất cả, lo cứu chữa cho Tần huynh trước, khi ngăn chận thương thế xong, vãn bối ra đây báo tin…

Khô Trúc Tiên Ông giậm chân :

- Hiền điệt sao không tìm kiếm Lăng Thiên Thiên trước…

Lão nhân nhìn vẻ mệt mỏi của Tư Mã Thái, liền nhận thấy mình trách cứu như vậy thật là không phải, bởi vì bất kỳ ai gặp chí hữu thọ trọng thương cũng đều phải lo cứu chữa trước.

Thế nên, lão nhân bèn thở dài nói :

- Hiền điệt vất vả quá.

Tư Mã Thái cười ảo não :

- Văn bối đã không lập tức truy tìm Lăng Thiên Thiên, giờ nghĩ lại quả là hết sức thất sách...

Nói đến đó bỗng kinh hãi nói :

- Lão tiền bối, yêu phụ ấy nếu chưa đi xa. Tần huynh để trong cung e rằng...

Lăng Tiêu nghe vậy, lập tức phi thân bỏ đi.

Cổ Bát Công lớn tiếng nói :

- Phải rồi, e rằng yêu phụ lại hạ độc thủ, Cổ mỗ cũng đi xem thử.

Đoạn liền cầm theo mộc trượng sải bước đuổi theo Lăng Tiêu.

Cốc Mộng Viễn cũng đứng lên, nhưng Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười nói :

- Ngươi không cần phải đi, có Cổ Bát Công với Lăng hiền điệt là đủ rồi.

Cốc Mộng Viễn đành cười, ngồi trở xuống.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn Nam Hoang Nhất Tẩu nói :

- Cát lão đệ hãy cùng Bắc Minh đại sư truy tìm lối ra cốc được không?

Nam Hoang Nhất Tẩu và Bắc Minh thần tăng đồng thanh cười nói :

- Rất sẵn sàng.

Dứt lời liền cùng phi thân ra khỏi đại điện.

Khô Trúc Tiên Ông quay sang Cốc Mộng Viễn :

- Tiểu tử, chúng ta cũng đừng ở không, hãy ra phía sau xem thử.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đi hết cả ư?

- Không, Tần nữ hiệp với Lan nhi ở lại đây.

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Lan nhi đi nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lan nhi. Trúc lão bảo ngươi ở lại đây đâu phải là điều xấu.

Chân Dật Lan cười :

- Trúc lão tiền bối, mọi người đi tìm kẻ khác đánh nhau, lại bảo Lan nhi với Tần tỷ tỷ ở đây chờ, thật buồn chết đi được, Lan nhi với Tần tỷ tỷ đi theo Trúc lão tiền bối, sẽ không tinh nghịch đâu.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi muốn đánh nhau, tốt nhất là ở lại đây.

Chân Dật Lan sửng sốt :

- Lan nhi đánh nhau với Tần tỷ tỷ ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đâu phải vậy. Trúc lão cho ngươi hay, trong đại điện này có một lối ra vào bí mật, không chừng ả yêu phụ Lăng Thiên Thiên sẽ từ đó chui ra cũng nên.

Chân Dật Lan mừng rỡ :

- Thật ư?

- Đương nhiên là thật. Con đường bí mật này chỉ có ta và yêu phụ kia biết thôi, ngươi và Tần nữ hiệp phải hết sức cẩn thận, mê hồn độc phấn vô hình của yêu phụ rất là ghê gớm.

Chân Dật Lan cười :

- Lan nhi không sợ, Lan nhi có linh đơn tị độc của gia gia.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Phải rồi, Thất Chuyển Hoàn Hồn đơn của Tà lão đệ quả là bách độc bất xâm.

Đoạn đưa tay chỉ một viên đá xanh dưới đất bên trái điện, nói tiếp :

- Viên đá có vẽ hình phi hổ kia chính là cửa địa đạo.

Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh cùng đi đến bên viên đá xanh ấy, nhìn xem một hồi, Chân Dật Lan cười nói :

- Trúc lão tiền bối, viên đá này không sai chứ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Sai sao được? Khi xưa chính Trúc lão đà tự thiết kế mà.

Chân Dật Lan nhướng mày :

- Nền đại điện này cứ bốn viên đá lại có một viên đá xanh vẽ hình phi hổ, Trúc lão tiền bối làm sao có thể phân biệt chính xác thế này?

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên :

- Ngươi hỏi rất đúng, nhưng nếu ngươi xem xét thật kỹ, nhất định sẽ phát hiện ra điểm khác biệt.

Chân Dật Lan nghe vậy liền xem kỹ các viên đá xanh có vẽ hình phi hổ khác, sau đó lại xem kỹ viên đá dùng làm cửa địa đạo, bỗng reo lên :

- Lan nhi biết rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Có điểm khác nhau phải không?

Chân Dật Lan cười đắc ý :

- Vâng. Con phi hổ này chân trước một dài một ngắn, còn những viên đá khác, phi hổ có hai chân trước dài bằng nhau, đúng không nào?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Đúng, rất đúng. Lan nhi ngươi cạnh giữ ở đây phải hết sức cẩn thận mới được.

Chân Dật Lan giờ thì không còn muốn đi theo Khô Trúc Tiên Ông nữa bởi nàng tin chắc Lăng Thiên Thiên hẳn nghĩ mọi người đều đã ra ngoài tìm kiếm hoặc chận đường, nếu bà ta từ địa đạo bí mật này thoát ra, thật là một diệu sách bất ngờ đối với kẻ địch.

Thế nên, Khô Trúc Tiên Ông vừa dứt lời, nàng lập tức biết :

- Trúc lão tiền bối yên tâm, Lan nhi sẽ hết sức cẩn thận.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả, quay sang Cốc Mộng Viễn quát :

- Đi.

Đoạn phất mạnh tay áo, phi thân ra khỏi điện.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, khẽ dặn Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh cẩn thận rồi mới quay người ra khỏi điện, toàn lực đuổi theo Khô Trúc Tiên Ông.

Chân Dật Lan thấy Khô Trúc Tiên Ông với Cốc Mộng Viễn đã đi xa, bèn quay sang Tần Thạch Khanh cười nói :

- Tần tỷ tỷ, chúng ta đứng lên đi.

Tần Thạch Khanh cười :

- Lan muội nghĩ là Lăng Thiên Thiên sẽ từ địa đạo ra thật ư?

- Đương nhiên.

- Vậy chúng ta hãy nấp ở bên việc đá xanh này nhé.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Vậy gần quá, chúng ta nên nấp xa ngoài một trượng tốt hơn.

Đoạn liền nắm tay Tần Thạch Khanh lui ra hơn một trượng, khẽ nói :

- Tần tỷ tỷ, chúng ta đừng nói chuyện nữa, kẻo yêu phụ nghe thấy khiếp sợ chạy mất.

Tần Thạch Khanh nhẹ gật đầu cười :

- Được, mọi sự nghe theo Lan muội.

Chân Dật Lan vừa ẩn nấp, bỗng lại lắc đầu nói :

- Không được, chúng ta nấp trên xà nhà tốt hơn.

Tần Thạch Khanh gật đầu tán đồng :

- Đúng, nếu không khi yêu phụ đẩy viên đá xanh lên là trông thấy chúng ta ngay.

Thế là, hai người liền tung mình lên trên xà ngang đại điện.

Xem tiếp hồi 36 Bạch sơn hắc thủy thám thần sầu

36. Hồi 36 Bạch Sơn Hắc Thủy Thám Thần Sầu

- Tần tỷ tỷ, không đến một khắc yêu phụ hẳn sẽ lộ diện.

Tần Thạch Khanh đương nhiên không mấy tin, cũng kề tai hỏi :

- Lan muội dựa vào đâu mà quả quyết như vậy?

- Lăng Thiên Thiên mưu trí hơn người, lúc này hẳn đang nấp trong bóng tối theo dõi động tĩnh của Khô Trúc lão tiền bối, khi thấy lão nhân gia ấy rời khỏi đại điện, y thị hẳn lập tức theo địa đạo đến đây để từ cổng trước thoát ra khỏi cung.

Tần Thạch Khanh gật đầu :

- Có thể lắm!

Đột nhiên Chân Dật Lan đưa tay bụm miệng Tần Thạch Khanh, hai mắt trố to nhìn vào viên đá xanh cửa địa đạo.

Tần Thạch Khanh dĩ nhiên cũng chú mắt theo dõi động tĩnh.

Hai người đều ra chiều hồi hộp lẫn phấn chấn.

Viên đá xanh ấy quả nhiên đã động đậy, từng phân từng tấc cất lên…

Rồi thì, một đầu người từ dưới nhô lên, song liền lập tức lại thụp trở xuống.

Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh nhìn nhau cười.

Liền sau đó, viên đá xanh bật mở, một bóng người phóng lên…

Chân Dật Lan chú mắt nhìn, thì ra là Liễu Đại, một trong hai thị tỳ thân tín của Lăng Thiên Thiên.

Thiếu nữ áo lục Liễu Đại quét mắt nhìn quanh, đoạn liền ngoảnh lại ngoắc tay ra hiệu, khom xuống khẽ nói :

- Trong điện không có ai cả, Ái Bình hãy mau mời chủ nhân ra đi.

Liễu Đại dứt lời, liền tức tung mình đứng giữa đại điện, hai mắt liên hồi đảo nhìn bốn phía, như vẫn còn lo bên ngoài có người mai phục.

Lúc này Ái Bình đã dìu Lăng Thiên Thiên lên khỏi địa đạo.

Chân Dật Lan thấy vẻ mặt Lăng Thiên Thiên đã khác hẳn trước đây mấy giờ, tiều tụy, trắng bệch và có vẻ già nua hơn.

Lăng Thiên Thiên vừa lên khỏi địa đạo liền nói :

- Thừa lúc lão tặc không có ở đây, chúng ta xông ra ngoài mau.

Hai thị tỳ đưa mắt nhìn nhau, đoạn nói :

- Chủ mẫu, hai lão cẩu Cát Phụ Ông với Bắc Minh hòa thượng hẳn đang canh giữ ở lối ra vào cốc, nếu chúng ta xông ra chẳng phải quá nguy hiểm ư?

Lăng Thiên Thiên ánh mắt rực lên cười :

- Chỉ cần đến tiền điện, ta sẽ có cách thoát thân.

Thốt nhiên, một tiếng cười khảy vang lên từ phía trên bên trái chỗ Lăng Thiên Thiên đang đứng.

Lăng Thiên Thiên giật nảy mình ngước lên quát :

- Ai đó?

Y thị vừa dứt lời, Chân Dật Lan đã với một thân pháp rất ngoạn mục nhẹ nhàng đáp xuống, chân vừa chạm đất đã cất tiếng nói :

- Bổn cô nương đây, yêu phụ không ngờ chứ gì?

Tần Thạch Khanh cũng đã theo sau xuống đến.

Nàng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng bên Chân Dật Lan vận công giới bị.

Lăng Thiên Thiên thấy đối phương là hai người từng bị ngã gục dưới mê hồn độc phấn của mình bèn cười đắc ý lẫn khinh miệt nói :

- Lan cô nương đó ư? Mùi khổ sở trước đây, cô nương còn chưa nếm đủ hay sao? Còn Tần đại muội nữa, hai người thật không biết tự lượng sức mình.

Tần Thạch Khanh thản nhiên cười :

- Tần phu nhân không thấy mình quá tự phụ sao?

Nhưng Chân Dật Lan không khách sáo như vậy, nàng trừng mắt quát :

- Yêu phụ chớ mơ tưởng, bổn cô nương với Tần tỷ tỷ đang chờ lấy mạng mụ đây!

Lăng Thiên Thiên cười khanh khách :

- Lan cô nương nói nghe còn hay hơn hát…

Đột nhiên vung tay, cười nói :

- Nằm xuống ngay.

Y thị tin chắc hai người phải ngã xuống trước mê hồn độc phấn của mình, nhưng sự thật lại khác hẳn, Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh vẫn bình yên vô sự.

Chẳng những vậy, Chân Dật Lan còn tiến tới một bước nói :

- Ai nằm xuống? Yêu phụ, mụ còn bao nhiêu độc phấn nữa, sao không tung hết ra đi?

Lăng Thiên Thiên tái mặt, thị thật không hiểu nổi mê hồn độc phấn của mình vì sao lại mất công hiệu.

Thị ngơ ngẩn nhìn hai người, hồi lâu không thốt nên lời.

Chân Dật Lan mắt bỗng thoáng hiện sát cơ, gằn giọng nói :

- Lăng Thiên Thiên, mụ hãm hại cha chồng, nghịch luân phạm thượng, phen này đã gặp báo ứng rồi. Kẻ khác sợ độc phấn của mụ, nhưng bổn cô nương chẳng sợ.

Vừa dứt lời đã vung tay…

Một chưởng bổ ra…

Lăng Thiên Thiên tuy trọng thương mới khỏi, nhưng võ công vẫn rất lợi hại, chẳng những không tránh thế chưởng của Chân Dật Lan mà còn tiến tới một bước, tay phải năm ngón với thủ pháp cầm nã nhanh như chớp chộp vào cổ tay phải Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan buông tiếng cười khanh khách, xoay tay biến thế, chộp ngược trở lại cổ tay phải Lăng Thiên Thiên.

Lăng Thiên Thiên giật mình kinh hãi, vội rụt tay về, lạng người vòng ra sau lưng Chân Dật Lan, lạnh lùng quát :

- Xem chưởng!

Chân Dật Lan giật mình, theo bản năng lướt nhanh tới ba thước.

Lăng Thiên Thiên trong tiếng cười khanh khách, tung mình ra xa hơn trượng, quát to :

- Đại nhi, Bình nhi… theo ta mau.

Đồng thời người đã lướt đi nhanh như gió về phía gian tiền điện bốn mặt trống hoác kia.

Liễu Đại và Ái Bình cũng chẳng chậm trễ, lướt qua bên cạnh Tần Thạch Khanh như gió cuốn, thoáng chốc đã mất dạng.

Chân Dật Lan nằm mơ cũng chẳng ngờ một chưởng đó của Lăng Thiên Thiên là giả, và càng không ngờ Lăng Thiên Thiên lại đột nhiên tháo chạy thế này. Nàng tức tối giậm chân lia lịa và chửi toáng lên.

Tần Thạch Khanh cười nói :

- Lan muội, chúng ta đuổi theo mau.

Chân Dật Lan giờ mới nhớ là phải đuổi theo, vội nói :

- Đúng rồi, chúng ta đuổi theo.

Đoạn liền phi thân đuổi theo thoáng chốc hai người đã đến gian tiền điện trống hoác.

Lúc này Lăng Thiên Thiên đang tủm tỉm cười đứng giữa bốn trụ đá to cỡ ba người ôm nơi giữa tiền điện, Liễu Đại và Ái Bình thì quay mặt về hướng đường đến, toàn thân giới bị.

Chân Dật Lan với Tần Thạch Khanh vừa đến dưới thềm đá, Liễu Đại và Ái Bình liền buông tiếng quát vang, cùng lúc vung chưởng tấn công hai người.

Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh bắt buộc phải chững người dừng bước, ngay trong khoảnh khắc ấy, Lăng Thiên Thiên vụt quay người, đưa tay ấn nhẹ lên trụ đá thứ nhì bên trái, lập tức có tiếng kèn kẹt vang lên, và rồi một cánh cửa hiện ra trên trụ đá ấy.

Sau đó Lăng Thiên Thiên lớn tiếng gọi :

- Đại nhi, Bình nhi… đến đây mau!

Vừa dứt lời đã chui ngay vào trong trụ đá.

Liễu Đại với Ái Bình không dám chậm trễ, cùng vội quay người chui vào trụ đá.

Thốt nhiên một luồng kình lực hung mãnh từ trong trụ đá ập ra.

Chân Dật Lan kinh hãi, người đang trên không chẳng tránh né được, tình thế bắt buộc, đành toàn lực vung song chưởng đón tiếp.

Bùng một tiếng vang rền, Chân Dật Lan người ở trên không lập tức bay lùi ra sau.

Vừa lúc Tần Thạch Khanh lao đến, vội ôm lấy Chân Dật Lan giữ lại, chân khí tản mác, hai người cùng rơi xuống đất.

Chân Dật Lan đầu cũng không quay lại, hối hạ nói :

- Đuổi theo mau!

Đoạn lại tung mình lao tới, nhưng đã muộn mất, cửa trên trụ đá đã đóng lại rồi.

Tần Thạch Khanh lắc đầu thở dài :

- Chúng ta đã muộn mất một bước rồi!

Chân Dật Lan đứng thừ ra trước trụ đá, hồi lâu mới lẩm bẩm :

- Đã muộn mất một bước…

Nàng giậm chân, thở dài, bỗng nước mắt tuôn trào…

Tần Thạch Khanh thấy vậy vội nói :

- Lan muội, khóc có ích gì, chúng ta hãy nghĩ cách xem sao?

Chân Dật Lan ấm ức :

- Lan nhi ngu ngốc quá, Trúc lão tiền bối đã dặn trước là phải cẩn thận rồi, vậy mà chúng ta lại khinh suất để cho yêu phụ tẩu thoát… Tần tỷ tỷ, Lan nhi tức quá.

Tần Thạch Khanh cười :

- Có gì mà tức? Chúng ta hãy thử xem, rất có thể sẽ mở được cửa trên trụ đá, tiếp tục đuổi theo.

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ một hồi đoạn cười nói :

- Phải rồi, chúng ta hãy thử xem!

Đoạn liền đến gần chú ý xem xét trụ đá, chỉ thấy trên trụ đá chạm đầy hoa nguyệt quế, không một tấc bằng phẳng, vừa rồi nàng thấy Lăng Thiên Thiên chỉ đưa tay ấn nhẹ, nên bèn ấn bừa lên trụ đá.

Nhưng nàng đã hoài công, trụ đá vẫn im lìm không chút động tĩnh.

Thế là, Chân Dật Lan lại sốt ruột giậm chân và chửi mắng lung tung.

Tần Thạch Khanh lắc đầu nói :

- Lan muội, xem ra chúng ta đã uổng phí tâm lực rồi.

- Lan nhi không tin.

Chân Dật Lan tức tối vung chưởng bổ vào trụ đá.

- Ôi da!

Một chưởng của nàng chẳng những không đánh mởi được cửa mà còn khiến lòng bàn tay đỏ bừng, đau nhức khôn tả.

Tần Thạch Khanh thấy vậy phì cười nói :

- Lan muội, chúng ta đi tìm Khô Trúc lão tiền bối thử xem.

Tần Thạch Khanh vừa dứt lời, sau lưng bỗng vang lên tiếng nói :

- Lão phu đã đến rồi đây!

Chân Dật Lan và Tần Thạch Khanh liền quay phắt lại, chỉ thấy Khô Trúc Tiên Ông và Cốc Mộng Viễn đang đứng phía sau không xa.

Chân Dật Lan chau mày nói :

- Trúc lão tiền bối, yêu phụ đã đào tẩu rồi.

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Từ trong trụ đá này ư?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Vâng, đúng vậy!

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Trụ đá này có lối thoát ư?

Chân Dật Lan nghe vậy hết sức thất vọng, nàng tưởng đâu Hàn Bích cung này do chính Khô Trúc Tiên Ông tự thiết kế xây dựng, hẳn nhiên mọi ngõ ngách và cơ quan mai phục đều rõ như lòng bàn tay, nào ngờ trong trụ đá có bí đạo mà ngay chính bản thân chủ nhân Hàn Bích cung cũng không biết.

Nàng chau chặt mày liễu, thở dài nói :

- Trúc lão tiền bối cũng không biết trong trụ đá này có lối đi sao?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Khi xưa xây dựng Hàn Bích cung, lão phu không xây cất ngôi điện này, nên hoàn toàn không biết trong trụ đá này có lối đi.

Chân Dật Lan giậm chân :

- Trúc lão tiền bối, chúng ta hãy phá hủy trụ đá này đi!

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Không cần, dù chúng ta có phá hủy trụ đá thì cũng không còn đuổi kịp yêu phụ đâu.

Chân Dật Lan tức tối buông tiếng thở dài, nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca, chúng ta...

Cốc Mộng Viễn tự nãy giờ lặng thinh, giờ mới mỉm cười nói :

- Lan nhi, mọi sự nên nghe theo Trúc lão là hơn.

Chân Dật Lan đành hậm hực nói :

- Yêu phụ khốn kiếp này, Lan nhi mà bắt được y thị, nhất định sẽ rút gân...

Khô Trúc Tiên Ông phì cười tiếp lời :

- Rút gân không sao, nhưng đừng lấy mạng ả, phải dành cho lão phu báo thù mới được.

Bỗng khẽ buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Yêu phụ lúc này hẳn đã tẩu thoát, với tâm tính của ả khi xưa, e rằng kẻo lại gây ra song gió kinh hoàng trên giang hồ nữa. Giờ chúng ta hãy ra phía sau tìm chút gì để ăn, sau đó sẽ triệu tập mọi người bàn tính kế hoạch ứng phó.

Trong đại điện Hàn Bích cung gồm có năm bàn tiệc, đèn đuốc sáng choang.

Bàn thượng thủ gồm Khô Trúc Tiên Ông, Nam Hoang Nhất Tẩu, Bắc Minh thần tăng, Cốc Mộng Viễn, Chân Dật Lan, Xích Tu Đà Ông Cổ Bát Công và Ngũ Đài Quỷ Nữ Tần Thạch Khanh.

Bàn thứ nhì là hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện, Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư, Nga My chưởng môn Hận Thiên Lão Lão, Côn Luân chưởng môn Phục Hổ thiền sư, Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn và Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng.

Bàn thứ ba là Độn Long bảo chủ Kinh Long Tẩu Cốc Mộng Viễn với Lục Chỉ Thần Lão Vũ Mai phu phụ, Cổ Hiếu Toàn (trưởng tử của Cốc Mộng Viễn), Thiếu Lâm Kinh Đường Minh Tịnh đại sư, tôn giá Đức An đại sư, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái và Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu.

Bàn thứ tư và bàn thứ năm đều là đệ tử của năm đại môn phái.

Lúc này Khô Trúc Tiên Ông đang vòng tay cười nói :

- Lão phu bởi bị giam thần gần ba mươi năm nên không tìm ra được Hàn Bích Lộ để khoản đãi chư vị, đành phải tạm thay thế bằng Trúc Diệp Thanh mong chư vị chớ trách lão phu hẹp hòi nhỏ mọn.

Cổ Bát Công cười to tiếp lời :

- Nếu Tần huynh không nhớ, Cổ mỗ không cảm thấy gì, giờ nghe Tần huynh nhắc đến Hàn Bích Lộ, Cổ mỗ thật hết sức lấy làm tiếc.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Cổ lão đệ đừng lo, hãy chờ xong việc ở đây, lão phu nhất định sẽ tìm ra Hàn Bích Lộ để lão đệ uống mười ngày mười đêm cho thỏa thích.

Cổ Bát Công thè lưỡi :

- Tốt quá, vậy thì còn gì bằng!

Đoạn quay sang Chân Dật Lan cười nói :

- Lan nhi thấy Cổ lão vận khí thế nào? Rồi đây chẳng những được uống Đào Hoa túy của ngươi mà còn có Hàn Bích Lộ của Trúc lão, có lẽ ta sẽ say chết mất…

Chân Dật Lan cười bông đùa :

- Vậy thì quá sung sướng còn gì?

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Nếu có thể say chết, quả thật là sung sướng nhất đời.

Lúc này Khô Trúc Tiên Ông hướng về bốn vị Chưởng môn nhân cười nói :

- Bốn vị Chưởng môn nhân, tai kiếp võ lâm đã nổi dậy, Lý Hàm Băng, Lăng Thiên Thiên với cha con Thành Thế Hùng của Thiên Tàn môn đều sẽ là yêu nghiệt gây ra thảm họa cho võ lâm, cần phải diệt trừ. Theo lão phu thấy, bốn vị Chưởng môn nhân sau khi trải qua cơn hoạn nạn này, hẳn sẽ có thể xóa bỏ thành kiến môn phái…

Cổ Bát Công cười to tiếp lời :

- Đúng vậy, nếu họ mà chưa chịu từ bỏ thành kiến môn phái, Cổ mỗ là người trước tiên không màng đến họ nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Minh Thiện đại sư nghĩ sao?

Minh Thiện đại sư chắp tay đứng lên đáp :

- Bần tăng xin tuân theo pháp dụ của lão thí chủ!

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười, lớn tiếng :

- Chưởng môn nhân không cần khiêm kính như vậy, lão phu không gánh nhận nổi đâu.

Minh Thiện đại sư cười nói :

- Lão tiền bối đức cao trọng vọng, bần tăng sao thể không giữ lễ phép.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Xin các vị ngồi xuống cho!

Đoạn quay sang ba vị Chưởng môn nhân khác hỏi :

- Mai cô nương, các vị thì sao?

Hận Thiên Lão Lão tuy cao ngạo nhưng trước mặt Khô Trúc Tiên Ông vẫn chỉ là một vị tiểu cô nương, nên lão nhân đã gọi bà là Mai cô nương.

Ba người nghe hỏi, cũng cùng đứng lên đáp :

- Chúng vãn bối xin kính tuân pháp dụ của lão tiền bối.

Khi ba vị Chưởng môn nhân đứng lên, các đệ tử trong phái cũng đều đứng cả lên, thế là trong đại điện đã có đến hai phần ba số đứng lên.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày nói :

- Xin các vị hãy ngồi xuống cho, nếu các vị cứ đứng thế này thì lão phu sao thể nói được? Hay là các vị không muốn lão phu nói tiếp nữa?

Chân Dật Lan nghe vậy không nén được bật cười khúc khích.

Nhưng cũng nhờ tiếng cười của nàng, ba vị Chưởng môn nhân với các đệ tử mới thoát khỏi cảnh ngượng ngùng.

Côn Luân chưởng môn Phục Hổ thiền sư chắp tay cười nói :

- Lão thí chủ, chúng bần tăng xin tuân mệnh không khách sáo nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy mới phải chứ.

Cổ Bát Công bỗng hỏi :

- Tần huynh, chúng ta bây giờ phải tính sao đây?

Khô Trúc Tiên Ông không đáp mà hỏi ngược lại :

- Theo Cổ lão đệ thì sao?

Cổ Bát Công cười :

- Tần huynh đã hỏi đúng người rồi.

- Vậy ư? Cổ lão đệ định hành động thế nào?

Cổ Bát Công trầm giọng :

- Rất đơn giản, kéo đến giết sạch họ là xong.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Chúng ta giết ai?

Cổ Bát Công cười to :

- Lý Hàm Băng!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý Hàm Băng dễ giết vậy sao?

- Dễ giết hay không là việc của y, dám giết hay không mới là việc của chúng ta.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Như vậy không được ổn lắm!

Chân Dật Lan cười xen lời :

- Cổ lão tiền bối, phương pháp của tiền bối không được cao minh lắm.

Cổ Bát Công chau mày :

- Ả tinh ranh kia, ngươi có trò quái quỷ gì nào?

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Cổ lão tiền bối hãy coi chừng nếu còn gọi bừa bãi như vậy, cả đời cũng đừng hòng được uống Đào Hoa túy...

Cổ Bát Công thè lưỡi :

- Ối chà, ngươi hung dữ thật!

Chân Dật Lan cười :

- Cổ lão tiền bối giờ mới biết hả?

Cổ Bát Công lắc đầu cười nhăn nhúm, quả không dám nói gì nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười hỏi :

- Lan nhi, ngươi như có ý kiến gì phải không?

Chân Dật Lan cười :

- Trúc lão tiền bối, đây có nhiều cao nhân thế này, đâu còn chỗ để cho Lan nhi lên tiếng chứ?

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Có chí không cần tuổi cao, ngươi hãy nói đi.

- Nhưng Trúc lão tiền bối nghe rồi đừng cười nhé.

- Không cười đâu, ngươi nói đi!

Chân Dật Lan nghiêm mặt, chậm rãi nói :

- Theo ý vãn bối, trước chúng ta nên cho người thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng, bằng không, hư thực chẳng rõ, thật hết sức nguy hiểm.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng, phải có người thám thính trước mới được.

Cổ Bát Công cười to :

- Lan nhi, ý kiến của ngươi cũng đâu khác lão phu, chẳng qua cũng chỉ vậy thôi.

Chân Dật Lan cười :

- Còn nữa kia mà!

- Còn nữa ư?

Chân Dật Lan nhướng mày cười :

- Ngoài việc thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng, chúng ta còn cần phải có người hô hào khắp nơi trong Trung Nguyên, tập hợp các đồng đạo võ lâm, các phái chọn ra cao thủ xuất sắc nhất, do người suất lĩnh tiêu diệt bọn Thành Thế Hùng trước...

Cổ Bát Công bỗng vỗ tay reo :

- Hay lắm, rất là có lý!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lan nhi, còn gì nữa không?

- Còn…

Chân Dật Lan đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, nói tiếp :

- Chúng ta cũng cần phải lưu ý đến Tần Linh Sương hiện đang ở trong giang hồ…

Tần Tiêu Hồng bỗng đứng phắt dậy, tiếp lời :

- Đúng rồi, tuyệt đối không được để cho Sương nhi lọt vào trong tay yêu phụ Lăng Thiên Thiên.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Không sai, việc này có lẽ phải nhờ đến giới trẻ lo liệu…

Quay sang Cốc Mộng Viễn cười hỏi :

- Mộng Viễn, ngươi được chăng?

Cốc Mộng Viễn hết sức bâng khuâng, chàng nghĩ đến mối giao tình của Tần Linh Sương trong quá khứ, nghĩ đến Chân Dật Lan hồn nhiên khả ái.

Thế nhưng chàng phải hạ quyết tâm, đưa mắt nhìn Chân Dật Lan nói :

- Việc này một mình vãn bối không sao lo liệu được.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Phải có một người giúp sức chứ gì?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, việc này cần có Lan nhi giúp sức mới được.

Khô Trúc Tiên Ông vỗ tay :

- Phải rồi, lão phu cũng nghĩ như vậy!

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Cốc đại ca, Lan nhi rất sẵn sàng.

Cốc Mộng Viễn vui mừng nhìn nàng cười.

Khô Trúc Tiên Ông lại hỏi :

- Lan nhi còn có kế hoạch gì nữa không?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Còn Lăng Thiên Thiên nữa.

Tần Tiêu Hồng lớn tiếng tiếp lời :

- Yêu phụ ấy hãy giao cho Tần Tiêu Hồng này.

Tư Mã Thái cũng cười nói :

- Tư Mã Thái này nữa.

Lăng Tiêu đảo mắt cười :

- Huynh đệ cũng góp sức.

Tần Tiêu Hồng áy náy :

- Việc này làm phiền đến hai vị, Tần mỗ lòng sao yên được?

Hai người cười cởi mở :

- Tần huynh nói gì mà xa lạ thế này?

Tần Tiêu Hồng đành cảm kích cười không nói gì nữa.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Hồng nhi chọn lựa rất đúng, việc tìm kiếm Lăng Thiên Thiên giao cho ngươi đấy.

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Trúc lão tiền bối, kế hoạch của Lan nhi vậy là hết.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Tốt lắm! Rất là khả thi, để xem ý kiến của các vị Chưởng môn nhân thế nào sau đó lão phu sẽ định đoạt.

Đoạn quay sang bốn vị Chưởng môn nhân, hỏi :

- Ý kiến các vị thế nào?

Bốn người đồng thanh đáp :

- Xin lão tiền bối toàn quyền quyết định.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Vậy thì lão phu phải phân công hành động rồi.

Xem tiếp hồi 37 Tăng tẩu Nam Hải quái kỳ

37. Hồi 37 Tăng Tẩu Nam Hải Quái Kỳ

- Việc thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng, lão phu một mình đảm trách được rồi.

Cổ Bát Công lắc đầu :

- Không được…

- Cổ lão đệ lại có trò trống gì nữa.

- Không phải Cổ mỗ có trò trống! Tần huynh, việc tối quan trọng sao Tần huynh không lo, mà lại đi thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Còn việc nào quan trọng hơn vậy?

- Việc hô hào hiệu triệu đồng đạo võ lâm Trung Nguyên!

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười ha hả :

- Có lão đệ sai rồi!

Cổ Bát Công trố mắt :

- Tần huynh cho là việc thám thính sào huyệt Lý Hàm Băng quan trọng hơn việc triệu quần hùng võ lâm Trung Nguyên ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy!

Cổ Bát Công ngẩn người :

- Tần huynh hãy lý giải xem!

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Việc hiệu triệu quần hùng võ lâm Trung Nguyên, bất kỳ ai có danh vọng đều có thể đảm trách, còn việc thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng thì khác, ít ra võ công cũng phải đạt đến mức vạn độc bất xâm… Hơn nữa, lão ma đầu ấy võ công cao siêu khôn lường và thủ đoạn tàn ác… Cổ lão đệ thử nghĩ xem, lão phu đảm trách việc nào thích đáng hơn?

Cổ Bát Công chau mày lắc đầu :

- Cổ mỗ không nghĩ đến nhiều như vậy! Theo sự phân tích của Tần huynh, việc hiệu triệu quần hùng võ lâm Trung Nguyên quả là không nhất thiết phải do Tần huynh đảm trách.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Việc này lão phu vốn định gợi ý với Bắc Minh đại sư và Cát lão đệ…

Bắc Minh thần tăng vội chắp tay nói :

- Lão nạp không đủ danh vọng như vậy trong Trung Nguyên.

Nam Hoang Nhất Tẩu cũng lắc đầu nói :

- Giới võ lâm Trung Nguyên cũng rất ít người biết Cát mỗ.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Chính vì vậy nên lão phu mới đổi ý.

Cổ Bát Công thắc mắc hỏi :

- Vẫn do Tần huynh đảm trách ư?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Không, Cổ lão đệ đủ sức đảm trách rồi.

Cổ Bát Công không ngờ có vậy, bất giác thừ ra tại chỗ.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Sự quyết định của Tầ huynh rất là hợp lý.

Bắc Minh thần tăng cũng tuyên Phật hiệu nói :

- Nếu Cổ thí chủ đứng ra hiệu triệu, võ lâm Trung Nguyên ắt sẽ hưởng ứng ngay.

Cổ Bát Công giờ mới quay về thực tại, lắc đầu nói :

- Không được, không được, Cổ mỗ không gánh vác nổi việc này là thích đáng lắm rồi.

Cổ Bát Công vẫn lắc đầu nguầy nguậy :

- Không, Cổ mỗ không đảm trách nổi đâu.

Cốc Mộng Viễn bỗng cười xen lời :

- Cổ lão khiêm tốn thế này, thật vãn bối rất là không ngờ.

Cổ Bát Công ngơ ngẩn :

- Cốc lão đệ nghĩ Cổ Bát Công này như thế nào?

- Theo vãn bối nghĩ, Cổ lão phải là người khảng khái hào sảng, vì nghĩa quên mình…

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Tiểu tử ngươi nói rất đúng, Cổ mỗ xưa nay quả là như vậy, nhưng việc này quá trọng đại, tùy tiện không được.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Việc dù lớn dù nhỏ vì nghĩa quên mình thì không nên từ chối, nếu phân biệt thì còn gì là nghĩa nữa?

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Cốc đại ca mắng rất đúng!

Khô Trúc Tiên Ông cũng phì cười nói :

- Cổ lão đệ không nên từ chối nữa.

Cổ Bát Công nghiêm mặt :

- Tần huynh bảo Cổ mỗ đảm đương nhiệm vụ ấy thật ư?

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Còn có giả nữa sao?

- Cổ mỗ có một yêu cầu!

- Cứ nói, nếu thực thi được đều có thể chấp nhận!

- Cổ mỗ muốn tìm vài người liên danh đảm trách.

Khô Trúc Tiên Ông mau mắn gật đầu :

- Được, Cổ lão đệ hãy tùy ý tìm kiếm.

Cổ Bát Công lắc đầu :

- Cổ mỗ sẽ quyết định ngay bây giờ.

Bắc Minh thần tăng xen lời :

- Cổ thí chủ đã nắm chắc thành công rồi phải không?

Cổ Bát Công cười :

- Cổ mỗ tuy không nắm chắc thành công, nhưng có nghĩ đến vài người có thể giúp Cổ mỗ hiệu triệu quần hùng võ lâm.

- Đó là những ai vậy?

- Hiện đang có mặt tại đây.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Ngoại trừ những người đã có nhiệm vụ, Cổ lão đệ cứ nêu ra!

- Đương nhiên không phải là người đã được phân công…

Cổ Bát Công đưa mắt nhin Minh Thiện đại sư, cười nói tiếp :

- Chưởng môn nhân là một!

Minh Thiện đại sư vội chắp tay nói :

- Lão nạp sẵn sàng theo thí chủ ra sức.

Cổ Bát Công lại quay sang Phục Hổ thiền sư hỏi :

- Chưởng môn nhân thì sao?

Phục Hổ thiền sư vội chắp tay niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Lão nạp sẵn sàng tuân mệnh thí chủ.

Cổ Bát Công cười ha hả, lại quay sang Hận Thiên Lão Lão và Huê Nguyên Hàn hỏi :

- Hai vị hẳn cũng không từ chối chứ?

Hận Thiên Lão Lão cười :

- Lão thân sức yếu thế cô, không đảm đương nổi trọng nhiệm đâu.

Cổ Bát Công cười :

- Chỉ cần lão lão bằng lòng là được rồi.

- Xin tùy Cổ huynh sai bảo.

Cổ Bát Công gật đầu cười, Huê Nguyên Hàn đứng lên ôm quyền nói :

- Vãn bối cùng toàn phái Hoa Sơn sẵn sàng hành động theo pháp dụ của Cổ tiền bối.

Cổ Bát Công ha hả cười to :

- Bốn vị Chưởng môn nhân thật nhiệt tình, Cổ mỗ xin đa tạ!

Minh Thiện đại sư cười to :

- Thí chủ vốn ra sức vì các môn phái, sao lại cảm tạ ngược lại thế này?

Cổ Bát Công cười to :

- Nhưng bây giờ lại là Cổ mỗ nhờ các vị giúp sức kia mà.

Phục Hổ thiền sư chắp tay nói :

- Cổ thí chủ, lão nạp phải trở về Côn Luân trước để thu xếp mọi sự, trong vòng một tháng sẽ đến Tung Sơn, vậy có kịp không?

Cổ Bát Công quay sang Khô Trúc Tiên Ông hỏi :

- Tần huynh ý kiến thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông thoáng trầm ngâm :

- Kịp! Kịp! Lão phu thám thính sào huyệt của Lý Hàm Băng, khứ hồi ra cũng phải một tháng. Cho nên, thịnh hội kết mong của quần hùng võ lâm Trung Nguyên, theo ý lão phu nên định vào thời gian sau hai tháng thì ung dung hơn, các vị đồng ý hay không?

Minh Thiện đại sư gật đầu :

- Sau hai tháng quả là tốt hơn, địa điểm tụ hội cứ ở Thiếu Lâm tự, như vậy đối phó với cha con Thành Thế Hùng cũng gần hơn.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Rất đúng, hãy quyết định như vậy…

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Tiểu tử, ý kiến ngươi thế nào?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối hoàn toàn đồng ý.

Khô Trúc Tiên Ông lại quay sang Bắc Minh thần tăng hỏi :

- Đại sư với Cát lão đệ trong thời gian hai tháng này sẽ làm gì tiêu khiển nào?

Bắc Minh thần tăng chắp tay :

- Nghe giọng điệu lão thí chủ rõ ràng có điều sai bảo, lão nạp đương nhiên…

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng xen lời :

- Đại sư khỏi nói dông dài, Tần huynh có việc sai bảo, chúng ta không thi hành được sao?

Bắc Minh thần tăng cười :

- Cát thí chủ thật là mau mắn.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười :

- Mọi người đều có công việc, hai ta lẽ nào lại ngoại lệ? Vì vậy Cát mỗ nghĩ là chúng ta nên nhận lấy một việc nhẹ nhàng cho giãn gân giãn cốt.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đúng vậy, lão phu đang định nhờ hai vị đảm trách một việc nhẹ nhàng hơn cả.

Bắc Minh thần tăng cười :

- Trúc thí chủ nói mau đi, lão nạp đã bằng lòng trước rồi.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Lão phu định nhờ hai vị một chuyến Nam Hải Phổ Đà!

Bắc Minh thần tăng sốt sắng :

- Tốt lắm, lão nạp đã rất lâu không đặt chân đến Nam Hải rồi.

Nhưng Nam Hoang Nhất Tẩu lại lắc đầu :

- Tần huynh, đến Phổ Đà để làm gì vậy?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Để mời mấy vị cao nhân xuất sơn.

Bắc Minh thần tăng ngạc nhiên :

- Mời ai vậy?

Nam Hoang Nhất Tẩu vẻ mặt nghiêm nặng hỏi :

- Tần huynh, ở Nam Hải có mấy vị cao nhân nào vậy?

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay chỉ Cốc Mộng Viễn :

- Đây, vị lão đệ này chính là đến từ Phổ Đà…

Bắc Minh thần tăng tiếp lời :

- Trúc thí chủ định bảo lão nạp với Cát thí chủ đi mời Không Linh Luyện Sĩ ư?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không phải!

Cốc Mộng Viễn xen lời :

- Gia sư không xuất sơn đâu, lão tiền bối đừng hoài công.

Bắc Minh thần tăng thắc mắc hỏi :

- Vậy thì Trúc thí chủ bảo lão nạp với Cát thí chủ đến Phổ Đà mời ai đây?

- Năm vị sư huynh của Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn sững sờ.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười to :

- Mời năm lão quái vật đó ư? Thật đáng khen Tần huynh đã nghĩ ra được.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Cát lão đệ, có đáng cho hai vị đi một chuyến hay không?

Nam Hoang Nhất Tẩu gật đầu :

- Rất đáng, rất đáng! Trong năm người Khúc Trực Sinh, Quy Mộng, Triển Ngọc Thành, Khương Thái và Hạ Chi Dương, bất kỳ mời được người nào cũng rất đáng.

Bắc Minh thần tăng vẻ lưỡng lự nói :

- Trúc thí chủ, lão nạp có điều lo lắng.

Khô Trúc Tiên Ông thoáng ngạc nhiên :

- Đại sư lo lắng gì vậy?

- Sợ không mời được nam vị quái nhân ấy.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đại sư đừng lo, lão phu cam đoan nhất định sẽ mời được họ hạ sơn.

Bắc Minh thần tăng không tin :

- Lão nạp hiểu rất rõ tính nết của năm người này…

- Nhưng hiện nay họ đã đổi khác rồi.

Cốc Mộng Viễn xen lời :

- Đúng vậy, năm vị sư huynh của vãn bối đã khác hẳn xưa kia!

Câu nói của chàng đã khiến rất nhiều người trong điện sửng sốt bàng hoàng, họ không ngờ sư huynh của thiếu niên này lại là năm quái vật từng một thời làm điêu đứng võ lâm.

Bắc Minh thần tăng chắp tay nói :

- Tiểu thí chủ có biết rõ quá khứ của năm vị sư huynh ấy không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối biết phần nào!

- Vậy tiểu thí chủ tin chắc là họ đã thay đổi rồi ư?

- Vâng!

- Tiểu thí chủ có tin là mời họ xuất sơn được chăng?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu vãn bối viết thư cho họ, có lẽ là được!

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Vậy là xong…

Bỗng quay sang Tần Thạch Khanh cười nói :

- Tần nữ hiệp, còn Hàn Bích cung này phải nhờ đến nữ hiệp tọa trấn một thời gian.

Tần Thạch Khanh vội cung kính đáp :

- Vãn bối tuân mệnh!

Khô Trúc Tiên Ông lại quay sang Tần Tiêu Hồng nói :

- Hồng nhi, ngươi đi với hai vị hiền điệt Tư Mã Thái và Lăng Tiêu, không cần phải trở về đây mà hai tháng sau cứ việc đến Tung Sơn tham gia thịnh hội.

Tần Tiêu Hồng vội cung kính đáp :

- Hồng nhi tuân mệnh!

Tư Mã Thái và Lăng Tiêu cũng ôm quyền nói :

- Chúng vãn bối tuân mệnh!

Khô Trúc Tiên Ông giờ mới thở ra một hơi dài nói :

- Đêm đã khuya, các vị hãy tạm nghĩ, sáng mai sẽ tiến hành theo kế hoạch đã phân công.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nói :

- Hai người hãy đi theo lão phu.

Sau đó gật đầu chào mọi người, dẫn theo Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan sải bước đi ra sau điện.

* * * * *

Năm ngày sau, vào lúc hoàng hôn, dưới chân Thiện Cực phong trên Kỳ Liên sơn bỗng xuất hiện ba bóng người, một già hai trẻ, với khinh công tuyệt đỉnh phi thân lên Thiên Cực Phong.

Vực thẳm, tuyết đóng, đá to, rêu xanh đều không cản trở được họ, chỉ thoáng chốc đã lên đến đỉnh núi.

Ba người ấy chính là Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn quanh, đoạn nói :

- Tốt hơn chúng ta nên chi nhau tìm kiếm, người nào phát hiện trước sẽ cất tiếng hú làm hiệu, lão phu đi về hướng đông.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, lão tiền bối nói phải!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy thì lão phu đi trước đây!

Vừa dứt lời đã tung mình phóng đi về hướng đông, thoáng chốc đã mất dạng.

Cốc Mộng Viễn ngước mát nhìn trời, đoạn tung mình phóng đi về hướng tây.

Phía này bởi được ánh nắng soi rọi nhiều hơn nên cây cối rất sum suê, chàng phóng đi trong cây cỏ um tùm, mắt luôn nhìn quanh tìm kiếm.

Khi xuống đến lưng núi, đột nhiên dưới chân hụt hẫng, người liền rơi thẳng xuống.

Cốc Mộng Viễn vội đưa mắt nhìn, thì ra chàng chỉ lo nhìn tứ phía, đã không lưu ý dưới chân, thoáng nhìn hệt như một bụi gai, nhưng thật ra lại là lam khí cuồn cuộn từ nơi lưng núi bốc lên.

Cốc Mộng Viễn rơi xuống chừng ba trượng mới vận đề khí, vung song chưởng kình lực xoáy tít tạo thành một bức tường vô hình đẩy chàng trở lên gần hai trượng.

Cốc Mộng Viễn lại vung song chưởng bổ xuống, kình lực càng xoay mạnh hơn, người chàng cũng cất lên cao hơn.

Khi trở lên đến vị trí cũ, tay trái chàng đẩy ra sau, người đã trở về bên một lùm cây nơi đã sẩy chân khi nãy.

Chàng vừa đứng vững chân, lập tức ngoảnh lại nhìn.

Vực thẳm!

Chàng suýt nữa đã thất thanh kêu lên.

Những cuộn lam khí chính là từ dưới vực thẳm bốc lên.

Vì trời đã tối sẩm, do cây cối bốn phía phản ánh, lam khí cũng loang thoáng màu xanh, thoạt nhìn giống hệt như rừng cây.

Cốc Mộng Viễn cười, đưa tay vén một cây nhỏ ra, thận trọng xem lại lần nữa. Khi đã xác định là vực thẳm, chàng lập tức quay người phi thân lên đỉnh núi, hướng về phía đông nam, ngửa mặt phát ra một tiếng hú dài vang vọng khắp núi rừng.

Tiếng hú hệt như rồng gầm, khiến chính chàng cũng kinh ngạc, không ngờ những ngày gần đây tuy luôn phải bôn ba, nhưng công lực lại tăng tiến hơn so với lúc còn ở Nam Hải.

Mặc dù chàng đã sớm ngưng tiếng hú, nhưng hồi âm bốn phía vẫn còn vang vọng hồi lâu.

Cốc Mộng Viễn lòng mừng thầm…

Bỗng một tiếng nói trong trẻo ở dưới núi vọng lên :

- Cốc đại ca đã tìm gặp rồi hả?

Tiếng nói chưa dứt, Chân Dật Lan đã như một cánh én trắng bay đến bên cạnh chàng.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Đã tìm được rồi!

Ngay khi ấy, lại có một tiếng nữa, giọng già nua từ phía đông vọng lên đỉnh núi :

- Tiểu tử, phúc duyên của ngươi quả nhiên tốt hơn lão phu.

Mái tóc bạc của Khô Trúc Tiên Ông phất phới bay trong gió, trên gương mặt xanh xao thoáng hiện nụ cười hớn hở vui sướng.

Cốc Mộng Viễn vội cười nói :

- Văn bối đã phát hiện một vực thẳm ở lưng núi phía tây…

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Đó hẳn là Đoạn Vân Nhai rồi, chúng ta đến xem thử!

Đoạn liền phi thân xuống núi.

Cốc Mộng Viễn sợ Chân Dật Lan gặp nguy hiểm như mình khi nãy, vội tung mình vượt qua mặt Chân Dật Lan, dẫn trước phóng đi xuống núi, đồng thời lớn tiếng nói :

- Chỗ vực thẳm rất nguy hiểm, để nguy huynh dẫn đường cho.

Trong thoáng chốc, ba người đã có mặt trên bờ vực.

Cốc Mộng Viễn đưa tay chỉ nói :

- Chính là nơi đây!

Chân Dật Lan chau mày :

- Đây chẳng phải toàn là cây cối hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vực thẳm này chẳng dễ phát hiện, bên dưới không phải là một khu rừng sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Không phải rừng cây mà là lam khí!

Chân Dật Lan không tin :

- Cốc đại ca gạt người ta…

Đồng thời vung tay quơ ra, thế là bàn tay nàng đầy mây trắng.

Chân Dật Lan ngẩn người :

- Đây là mây ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không phải mây, mà là sương mù.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Ngươi sao mà phát hiện được vậy?

Cốc Mộng Viễn bèn kể lại sự việc vừa qua.

Nghe xong, Khô Trúc Tiên Ông cười to nói :

- Đây quả đúng là có thể gặp mà không thể cầu.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Cốc đại ca, thật nguy hiểm hết sức.

Đoạn nàng thò đầu nhìn xuống, thì thấy từ nơi miệng vực xuống đến ngàn trượng đều là núi đá thẳng tuột, bất giác rợn người, lại nói :

- Vực thẳm này thẳng đứng cheo leo và sâu hàng ngàn trượng, nếu Cốc đại ca võ công mà không cao cường thì…

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Lúc ấy ngu huynh quả đã khinh suất…

Khô Trúc Tiên Ông lúc này đã xem xét rõ tình hình vực thẳm, gật đầu cười nói :

- Tử Vân thiên phủ chả lẽ lại ở dưới vực thẳm này ư?

Cốc Mộng Viễn nói :

- Rất có thể.

Chân Dật Lan quả quyết :

- Gì mà rất có thể! Chắc chắn là ở dưới vực thẳm này rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Lan nhi chớ vội xuống, để ngu huynh đi tìm dây leo.

Thì ra Chân Dật Lan lúc đang nói đã quay người định trèo xuống vực.

Cốc Mộng Viễn không muốn nàng mạo hiểm, một mặt lên tiếng ngăn cản, một mặt chặt lấy mấy sợi dây leo nối lại thành một sợi dài.

Khô Trúc Tiên Ông đảo mắt cười :

- Mộng Viễn, hai ngươi hãy ở đây canh chừng, để lão phu xuống dưới trước xem thử.

Đoạn không chờ hai người trả lời, đã tung mình xuống vực thẳm.

Chân Dật Lan thấy vậy hoảng kinh nói :

- Cốc đại ca, Trúc lão sao lại phóng xuống thế này?

Cốc Mộng Viễn biết Khô Trúc Tiên Ông võ công đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, vực thẳm này đối với ông ta chẳng khác chi đường bộ, bèn cười nói :

- Trúc lão đã dám xuống tất nhiên là không có nguy hiểm.

Chân Dật Lan trong lòng vẫn chưa yên tâm :

- Cốc đại ca hãy mai ném dây leo xuống để cho Trúc lão mượn sức đổi hơi… Ô, Cốc đại ca đưa dây đây.

Nàng thấy Cốc Mộng Viễn không chịu ném dây xuống, vội bước tới giật lấy, nằm mọp xuống miệng vực, vung tay ném dây xuống, và giữ chặt lấy đầu còn lại.

Đồng thời nàng lớn tiếng nói :

- Trúc lão, Lan nhi ném dây xuống đây.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy hết sức cảm động, cười nói :

- Lan nhi lòng dạ tốt thật!

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Cốc đại ca không cho là Lan nhi tinh nghịch chứ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Ngu huynh có trách Lan nhi tinh nghịch bao giờ?

Chân Dật Lan nheo mắt :

- Cốc đại ca cũng không sợ Lan nhi ngang bướng ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Lan nhi đâu bao giờ ngang bướng với ngu huynh.

Chân Dật Lan thoáng ngẩn người :

- Vậy ư? Có lẽ Lan nhi…

Nàng bỗng bụm miệng cười, không nói tiếp nữa.

Cốc Mộng Viễn đã hiểm tâm của nàng qua ánh mắt, nói :

- Lan nhi không cần phải nói, ngu huynh đã biết là vì…

Chàng cười cười, khẽ nói tiếp :

- Ngu huynh cũng cùng tâm ý như Lan nhi.

Chân Dật Lan nhoẻn miệng tươi cười, nhưng ngay khi ấy, bàn tay cầm dây leo bỗng bị giật mạnh.

Xem tiếp hồi 38 Tử Vân tiên phủ bái Song tiên

38. Hồi 38 Tử Vân Tiên Phủ Bái Song Tiên

- Trúc lão!

Tiếng cười của Khô Trúc Tiên Ông từ dưới vực vọng lên, nói :

- Hai ngươi có nghe tiếng lão phu nói không?

Chân Dật Lan đáp :

- Nghe, vừa rồi chẳng phải Trúc lão đã giật dây sao?

- Phaả, chính lão phu đã giật dây.

Cốc Mộng Viễn lớn tiếng nói :

- Lão tiền bối đã tìm được động phủ rồi phải không?

- Tìm được rồi!

Chân Dật Lan mừng rỡ :

- Ồ… Chúng vãn bối xuống được chưa?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lão phu giật dây chính là để bảo hai ngươi xuống đây… Hai ngươi hãy buộc dây vào một tảng đá to, sau đó đu theo dây xuống, sẽ đến chỗ lão phu.

Chân Dật Lan nôn nóng đáp :

- Vâng, Lan nhi sẽ xuống trước đây!

Đoạn cũng chẳng chịu buộc dây, chỉ trao cho Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc đại ca hãy cầm lấy, Lan nhi xuống trước.

Cốc Mộng Viễn đón lấy dây leo, cười nói :

- Khi nào xuống đến nơi, hãy giật dây báo hiệu nhé!

- Vâng!

Chân Dật Lan liền hai tay nắm lấy dây leo, tuột xuống nhanh như bay.

Chốc lát sau, Cốc Mộng Viễn cảm thấy dây leo trong tay giật mạnh, liền hỏi :

- Lan nhi đã đến rồi hả?

Tiếng nói Chân Dật Lan có vẻ thích thú từ dưới vọng lên :

- Cốc đại ca, dưới này tuyệt quá, hãy xuống mau.

- Ngu huynh xuống ngay đây!

Cốc Mộng Viễn nói xong, liền buộc dây vào một ngọn cây thấp, sau đó một tay nắm dây, một tay chỏi vào vách đá tuột nhanh xuống.

Chưa đến nửa chừng, chàng đã trông thấy bóng dáng Khô Trúc Tiên Ông và Chân Dật Lan, thì ra vách đá nơi ấy có một chỗ lõm to lớn như hang động, Khô Trúc Tiên Ông và Chân Dật Lan đang đứng trong chỗ lõm ấy.

Cốc Mộng Viễn hai chân chỏi mạnh, đáp xuống bên cạnh Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan liền cười nói :

- Cốc đại ca hãy xem, chỗ này tuyệt biết mấy? Vách đá lại lõm sâu vào đến hơn trượng, dường như là để tránh mưa…

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Người nào mà xuống đây tránh mưa được, hẳn là cao thủ bậc nhất võ lâm cũng chẳng sợ mưa gió nắng sương.

Chân Dật Lan bật cười :

- Lan nhi chỉ giả dụ thôi mà!

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh cũng nói đùa thôi mà!

Đoạn quay sang Khô Trúc Tiên Ông hỏi :

- Lão tiền bối, Tử Vân thiên phủ ở đâu?

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay chỉ phía sau chàng, cười nói :

- Chẳng phải ở ngay sau lưng ngươi đó sao?

Cốc Mộng Viễn xuống đến, một là vì trời đã tối, hai nữa Chân Dật Lan không chờ chàng quan sát đã nói chuyện, nên chưa lưu ý đến bức vách đá phía sau, giờ nghe Khô Trúc Tiên Ông nói mới quay lại nhìn.

Chàng nhãn lực hơn người, tuy dưới vực tối om, song chàng vẫn trông thấy rõ trên vách đá có bốn chữ to Tử Vân thiên phủ màu đỏ.

Tuy nét chữ đã phai mờ, song vẫn nhận ra được người viết công lực thâm hậu kinh người.

Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Quả đúng là đây rồi!

Chân Dật Lan chau mày :

- Nhưng cửa dường như đã bị bít kín rồi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngọn kim trâm hẳn chính chỗ khóa mở cửa.

- Lão phu cũng chưa thử!

Khô Trúc Tiên Ông dứt lời liền vội bước đi đến bên vách đá, Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan cũng cất bước theo sau.

Chân Dật Lan xem xét một hồi rồi nói :

- Trúc lão, vách đá này còn nguyên mà.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vách đá tuy trông còn nguyên nhưng đã là Tử Vân thiên phủ thì ắt phải có cửa ra vào.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối cũng nghĩ như vậy!

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay sờ lên vách đá, chăm chú tìm kiếm.

Chân Dật Lan đứng bên trố to mắt nhìn, nhưng bởi quá tối, nàng nhìn hồi lâu cũng chẳng nhận ra được gì.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười to nói :

- Đây rồi!

Cốc Mộng Viễn tiến tới một bước hỏi :

- Lão tiền bối đã tìm được rồi ư?

- Xem ra đúng như ngươi đã nói, kim trâm chính là chìa khóa để mở cửa Tử Vân thiên phủ. Thật không ngờ Vu đại hiệp lại sắp đặt một cách tuyệt diệu thế này!

Khô Trúc Tiên Ông vừa nói vừa móc lấy kim trâm ra.

Chân Dật Lan cũng tiến tới hỏi :

- Trúc lão, trên vách đá có ổ khóa ngầm gì vậy?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Không có ổ khóa ngầm, mà chỉ có một lỗ nhỏ thôi!

Lão nhân vừa nói vừa cắm kim trâm vào lỗ nhỏ trên vách đá.

Chân Dật Lan chau mày cười nói :

- Trúc lão sao lại cắm ngược đầu thế này?

Thì ra Khô Trúc Tiên Ông đã cắm phần đuôi vào trong lỗ nhỏ.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Phần đuôi ngọn kim trâm chính là một chiếc chìa khóa, ngươi không nhận thấy có hai cánh bên khác với trâm thường hay sao?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Thảo nào hôm Trúc lão đưa Lan nhi xem, Lan nhi cứ thấy là lạ làm sao…

Vừa lúc ấy, trên vách đá có tiếng rì rầm vang lên.

Khô Trúc Tiên Ông cười to nói :

- Đã mở rồi!

Quả nhiên, một khoảng vách đá rộng chừng một trượng đã từ từ rút vào trong, được hơn trượng thì tự động dừng lại.

Khô Trúc Tiên Ông rút kim trâm ra cười nói :

- Cánh cửa đá này thiết kế cao minh hơn trong Hàn Bích cung nhiều, hai ngươi hãy đi theo lão phu vào xem thử.

Ba người cùng cất bước đi vào, phần vách đá tụt vào hệt như một bức bình phong chắn ngay trước mặt..

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Vách đá này vừa có thể làm cửa, vừa có thể làm bình phong, thật là tiện lợi.

Chân Dật Lan lúc này đã vòng qua bên kia bình phong, kinh ngạc lớn tiếng gọi :

- Trúc lão, Cốc đại ca đến đây mau.

Hai người vội nhanh bước vòng qua bên kia bình phong, liền tức sững sờ đứng thừ ra tại chỗ.

Thì ra bên kia bình phong là một động thủ được xây toàn bằng ngọc thạch trắng, cao chừng ba trượng và rộng năm trượng, cánh cửa nơi giữa chỉ mở ra nửa chừng, và có ánh đèn hắt ra.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài cảm khái nói :

- Vu Vọng Cơ thật là một vị kỳ nhân.

Thì ra sau khi bước chân vào Tử Vân thiên phủ này, ông mới thấy Hàn Bích cung của mình thật còn kém quá xa.

Cốc Mộng Viễn cũng thở dài nói :

- Chẳng rõ những ngọc thạch này đã được vận chuyển đến đây bằng cách nào thế nhỉ?

Khô Trúc Tiên Ông bỗng nắm tay Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi, tiên phủ của bậc tiền bối không nên xông bừa làm ô uế đến tiên nhân, hãy đi theo lão phu!

Chân Dật Lan nghe vậy, đành mỉm cười vâng lời.

Thật ra nàng cũng biết, đó chỉ là Khô Trúc Tiên Ông sợ nàng gặp nguy hiểm thôi.

Cốc Mộng Viễn muốn tranh trước với Khô Trúc Tiên Ông, bèn theo sau hai người đi vào cửa động phủ.

Bên kia là một khoảng đất rộng hơn mười trượng, trồng kỳ hoa dị thảo.

Dọc theo hai bên vách đá có hai hồ nước nhỏ. Tuy hoa cỏ nơi đây không có ánh nắng, song vẫn sum suê tươi nở.

Khô Trúc Tiên Ông theo lối đi nhỏ dẫn trước tiến vào, trong động bởi có treo đến mấy trăm viên minh châu nên sáng tỏ như ban ngày.

Ba người băng qua vườn hoa, đi vào một gian đại sảnh rộng chừng ba trượng, bày trí đơn sơ cổ kính, hai bên có tám chiếc ghế thái sư cũng bằng ngọc thạch, trên vách đá treo đầy tự họa của các danh nhân đời Đường và đời Tống.

Cốc Mộng Viễn đang say mê đứng xem một bức tranh sơn thủy, bỗng nghe Chân Dật Lan kinh ngạc nói :

- Trúc lão, đèn này sao lại không tắt vậy?

Thì ra Chân Dật Lan phát hiện ngọn đèn đá nơi giữa đại sảnh đang rực cháy, khói xanh bốc lên nghi ngút.

Cốc Mộng Viễn với Khô Trúc Tiên Ông cùng đi đến.

Khô Trúc Tiên Ông tung mình đến, một tay nắm lấy sợi xích vàng treo đèn, thổi vào đèn một cái, buông tay hạ xuống đất, cười nói :

- Đây là Vạn Niên Thạch Kính! Theo lão phu thấy, dầu trong ấy còn có thể thắp đến mấy ngàn năm nữa.

Chân Dật Lan kinh ngạc trố to mắt hỏi :

- Thật vậy ư?

- Đương nhiên là thật! Nếu không, Vu Vọng Cơ qua đời đã hơn ba trăm năm, ngọn đèn này sao thể không người trông nom mà vẫn cháy?

Chân Dật Lan gật đầu cười :

- Phải rồi, có lẽ ngọn đèn này quả thật cháy được đến vạn năm!

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn ngọn đèn hỏi :

- Lão tiền bối, đây quả thật là Vạn Niên thạch Kính ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngoài Vạn Niên Thạch Kính ra, còn đèn nào cháy suốt ba trăm năm không tắt chứ?

- Vãn bối từng nghe gia sư nói Vạn Niên Thạch Kính có công hiệu tị độc trừ tà, nhưng chẳng rõ sự thể như thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Ngươi không nhìn thấy những khói xanh kia sao?

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Chả lẽ khói xanh ấy có thể tị độc ư?

- Chẳng những khói xanh ấy có thể giải vạn độc mà còn có thể xua đuổi mọi loại côn trùng độc vật và phòng chống sự mục nát… Nếu như di thể của Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần ở trong này, chắc chắn vẫn nguyên vẹn như lúc còn sống…

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Vậy thì thần kỳ quá!

- Tiên cổ dị trân dĩ nhiên là thần kỳ rồi.

Chân Dật Lan bỗng hỏi :

- Trúc lão, Vu đại hiệp không sợ người ta lấy trộm thạch kính này sao?

Khô Trúc Tiên Ông lại cười :

- Không lấy trộm được đâu.

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Sao vậy?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng nói :

- Sợi xích vàng treo đèn kia được làm bằng khố kim ở Đông Hải, bất kỳ bảo đao bảo kiếm gì cũng không chặt đứt được. Hơn nữa…

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu, nói tiếp :

- Thạch kính này nếu không được chứa trong chiếc hộp được làm bằng ôn ngọc vạn năm, dầu trong kính mà gặp ánh nắng là lập tức bốc hơi hết sạch.

Chân Dật Lan thè lưỡi :

- Lại còn quái lạ vậy ư?

Song nàng chợt nghĩ đến, lại hỏi :

- Trúc lão bảo là không gì chặt đứt được sợi dậy xích vàng kia, vậy thì Vu đại hiệp đã bằng cách nào gắn vào trên nóc động?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi hỏi thật là hóc búa.

Chân Dật Lan cười :

- Hẳn là Trúc lão biết phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu xác nhận :

- Loại khổ kim của Đông Hải này tuy không phải bảo đao bảo kiếm nào có thể chặt đứt, nhưng nếu có người dung công lực Huyền Băng chân khí hòa nhập vào Kim Cang chỉ thì lại bứt đứt hết sức dễ dàng.

- À, Lan nhi hiểu rồi, Huyền Băng chân khí chính là tuyệt kỹ của Hạ Vô Trần nữ hiệp, thảo nào Vạn Niên Thạch Kính phải dùng khổ kim Đông Hải làm dây treo.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Ngươi thử nghĩ xem, trong võ lâm đương kim có ai luyện thành công được Huyền Băng chân khí, nên chỉ nội xích vàng này là không ai làm đứt được rồi.

Chân Dật Lan cười :

- Cũng chưa chắc!

Cốc Mộng Viễn cũng cười nói :

- Lão tiền bối, theo vãn bối được biết, trong võ lâm này còn một thứ công lực có thể sánh với Huyền Băng chân khí.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người, nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu, bỗng cười phá lên nói :

- Đúng, đúng, lão phu suýt nữa đã quên mất.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Lão tiền bối đã nhớ ra rồi ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đại Diễn Quy Huyền chân khí của lệnh sư quả là có thể sánh với Huyền Băng chân khí. Hơn nữa, theo lão phu biết, còn trội hơn Huyền Băng chân khí nữa là khác.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Tuy chưa chắc trội hơn, nhưng theo vãn bối nhận thấy thì có lẽ không kém.

- Chắc chắn là trội hơn. Khi xưa lão phu từng được chứng kiến lệnh sư thi triển, thật là khủng khiếp…

Khô Trúc Tiên Ông bỗng thở dài, nói tiếp :

- Thành tựu của lệnh sư thật cao chẳng kém Vu đại hiệp…

Chân Dật Lan xen lời :

- Trúc lão, chúng ta hãy vào trong xem thử!

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng rồi, chúng ta hãy vào khấu bái di thể của hai vị ấy trước.

Nhưng chưa kịp cất bước, Cốc Mộng Viễn đã cười nói :

- Lão tiền bối, chúng ta đi mau!

Đoạn liền dẫn trước đi vào trong.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Thì ra ngươi sợ lão phu gặp nguy hiểm.

Bên trong là một gian thạch thất vuông vức, nơi giữa chỉ có một lư đỉnh như dùng để luyện đơn, phía sau lư đỉnh mỗi bên có một chiếc bồ đoàn, có lẽ là nơi tịnh tọa của Song tiên.

Bên trái là một gian thư phòng chất đầy các loại sách cổ, bên phải chính là phòng ngủ của Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần.

Trong phòng chỉ có một chiếc giường to, một chiếc bàn trang điểm và hai chiếc ghế, tất cả đều bằng ngọc thạch, ngoài ra không còn gì vậy khác, nhưng trên vách có treo một thanh cổ kiếm, và bên cạnh là một sợi dây đai trắng.

Trên chiếc giường ngọc thạch to chính là di thể của Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần, quả nhiên hai người vẫn còn nguyên vẹn như còn sống.

Vu Vọng Cơ tuổi trông chừng chỉ bốn mươi, mặc áo dài màu vàng nhạt ngồi xếp bằng trên giường đá, mỉm miệng cười hết sức bình thản.

Huyền Băng Ngọc Nữ Hạ Vô Trần thì trông như một thiếu phụ tuổi chừng ba mươi, nghiêng người nằm trong lòng Vu Vọng Cơ, đôi tay nõn nà đặt ngang trước ngực, môi nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

Cốc Mộng Viễn trước nay vẫn cho Tần Linh Sương và Chân Dật Lan là hai mỹ nhân hiếm có trên đời, nhưng giờ đây đứng trước di dung của Hạ Vô Trần, chàng mới nhận thấy vị kỳ nhân tiền bối này lại đẹp đến mức khiến người không dám nhìn thẳng.

Cốc Mộng Viễn đang suy tư, Khô Trúc Tiên Ông cùng Chân Dật Lan đã cùng kính vái lạy di thể của hai vị cao nhân tiền bối, chàng thấy vậy cũng vội quỳ xuống bái lạy.

Cốc Mộng Viễn lạy xong đứng lên, bỗng phát hiện trên nóc mùng có một mảnh giấy ngà trắng, bèn chau mày khẽ nói :

- Lão tiền bối, trên nóc mùng có một mảnh giấy!

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Thật vậy ư? Sao lão phu không thấy?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Nếu văn bối mà không khấu đầu, có lẽ cũng chẳng phát hiện được.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Vậy là hai vị kỳ nhân này đã có sụụ tính toán trước rồi!

Bỗng quay sang Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi, ngươi hãy lên giường lấy mảnh giấy kia xuống.

Với võ công của Khô Trúc Tiên Ông và Cốc Mộng Viễn, chỉ cần với tay là lấy được mảnh giấy ngay, nhưng họ lại không làm, bởi sợ làm ô uế đến di thể của cao nhân tiền bối, nên Khô Trúc Tiên Ông mới bảo Chân Dật Lan lên giường lấy, vì biết nàng vẫn còn tấm thân trong trắng.

Chân Dật Lan vâng lời tung mình, với tay lấy mảnh giấy trên nóc mùng xuống, ngay cả nóc giường cũng không chạm đến.

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy thầm hài lòng gật đầu.

Cốc Mộng Viễn cũng thầm khen :

- Lan nhi cũng thật khôn ngoan, không dám làm ô uế đến di thể của tiên nhân.

Chân Dật Lan không xem mảnh giấy mà trao ngay cho Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông đón lấy, cùng Cốc Mộng Viễn xem.

Đó là di thư của vợ chồng Vu Vọng Cơ :

Vu mỗ phu phụ trọn đời thương yêu nhau, ngày phi thăng đã quyết tâm cùng tạo hóa, nên đã bố trí tiên phủ này, Vạn Niên Thạch Kính trong động có thể giữ cho nhục thể Vu mỗ phu phụ sáu ngàn năm không bị hủy hoại, người vào động xin đừng tham lấy, nếu không ắt gặp kỳ họa. Vu mỗ phu phụ cả đời hành hiệp không hề tích lũy vàng bạc, trong động tuy không có vật quý giá, nhưng người vào được đây hẳn là cao nhân võ lâm, Vu mỗ phu phụ có để lại một thanh Huyền Băng kiếm, một vuông Thiên Kỳ Cẩm và một quyển Song Tuyệt Vô Ảnh Kiếm Phổ kính tặng. Ngoài ra mọi vật trong động xin đừng tự hủy hoại. Khi ra khỏi đây, xin hãy ném Tử Vân kim trâm xuống tuyệt cốc, Vu mỗ phu phụ sớm đã có sự sắp đặt, động này chỉ mở một lần, khi động này mở lần nữa sẽ là ngày động hủy sụp núi, xin hãy nhớ lấy.

Tái bút: Kiếm và cẩm đều treo trên vách, riêng kiếm phổ ở trong thư phòng, nếu người đến đây có tiên duyên, hẳn sẽ có được vật khác nữa trong thư phòng. Nhưng ngoài ba vật Vu mỗ phu phụ chuẩn tặng, xin đừng lấy đi bất kỳ vật nào khác.

Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần thủ sắc!

Ba người xem xong, cùng đưa mắt nhìn nhau hồi lâu.

Khô Trúc Tiên Ông xếp thư lại, thở dài nói :

- Thật là không thể ngờ…

Cốc Mộng Viễn cũng khẽ thở dài nói :

- Hai vị tiền bối này thật đáng khâm ngưỡng.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đúng vậy! Giới võ lâm đã đồn đại Vu đại hiệp là tiên lữ nhân gian, hôm nay được hân hạnh chứng kiến, thật khiến lão phu vô vàn cảm khái và ngưỡng mộ.

Chân Dật Lan bỗng nói :

- Trúc lão, thanh kiếm trên vách hẳn chính là Huyền Băng kiếm.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Tất nhiên, và dây đai trắng này hẳn chính là Thiên Kỳ Cẩm!

Ngưng chốc lát, nói tiếp :

- Hai món binh khí này thật thích hợp cho hai người sử dụng. Đấng tiền bối đã lưu trặng, hai ngươi không nên khách sáo.

Khô Trúc Tiên Ông như sợ hai người ngại không lấy, nên đã lên tiếng trước để họ không tiện từ chối.

Cốc Mộng Viễn lẽ nào không hiểu tâm ý lão nhân, bèn cười nói :

- Chúng vãn bối nhận lấy thật hổ thẹn.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đó là tâm ý của Vu đại hiệp, hai người không nên phụ!

Cốc Mộng Viễn cười, hướng về nhị tiên trên giường mặc nhiên cảm tạ, đoạn mới lấy Huyền Băng kiếm và Thiên Kỳ Cẩm trao hết cho Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan đón lấy Thiên Kỳ Cẩm, trả Huyền Băng kiếm cho Cốc Mộng Viễn và nói :

- Cốc đại ca, Lan nhi đã có một thanh nhuyền kiếm rồi, đại ca hãy giữ lấy kiếm mà dùng.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Ngu huynh thật sự không cần phải dùng kiếm.

Khô Trúc Tiên Ông biết Cốc Mộng Viễn không nói ngoa, với công lực chàng hiện nay, bất kỳ vật gì trong tay cũng chẳngkhác cổ binh thần khí, nhưng ông biết rõ lợi ích của Huyền Băng kiếm, bèn cười nói :

- Mộng Viễn, ngươi hãy giữ lấy thanh kiếm này, không chừng nó sẽ giúp ích rất nhiều cho ngươi trong tương lai đấy.

Cốc Mộng Viễn đành gật đầu nói :

- Vãn bối nhận lấy thật hổ thẹn!

Chàng vừa nói vừa đeo kiếm vào bên lưng.

Khô Trúc Tiên Ông lại cười nói :

- Chúng ta hãy vào thư phòng xem thử!

Cốc Mộng Viễn chau mày lắc đầu :

- Lão tiền bối, vãn bối không lấy kiếm phổ đâu!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi không lấy, lão phu lấy!

Đoạn vòng tay xá dài di thể song tiên, quay người đi ngay.

Cốc Mộng Viễn đành cùng Chân Dật Lan xá một xá, cất bước theo sau Khô Trúc Tiên Ông.

Vào đến thư phòng, Khô Trúc Tiên Ông bảo hai người chia nhau tìm kiếm Song Tuyệt Vô Ảnh Kiếm Phổ trên giá sách, và thử xem còn có kỳ ngộ gì nữa không.

Cốc Mộng Viễn bởi lòng không muốn lấy kiếm phổ nên chắp tay sau lưng đi thẳng vào trong, vừa đi vừa lơ đễnh đưa mắt nhìn lên giá sách.

Bỗng ánh mắt chàng dừng lại, bởi vừa phát hiện trên giá sách có một vật rất quen thuộc, đó là một thanh kiếm nhỏ rất giống Mặc Ngọc Kiếm Sắc của Lý Hàm Băng, chỉ khác là thanh kiếm này màu vàng.

Bởi lòng hiếu kỳ thúc đẩy, chàng đưa tay lấy thanh kiếm ấy xuống, lại phát hiện phía sau thanh kiếm có một mảnh giấy nhỏ.

Chàng chú mắt xem, chỉ thấy trên giấy viết :

Kim Ưng Kiếm Sắc này khi xưa là vật của Bạch Thủy Kim Long Lý Thiên Quân ở Trường Bạch sơn Thần Phong động, Lý Thiên Quân tuy tính tình quái đản nhưng không mất bản sắc một nhân vật võ lâm. Lúc Vu mỗ phu phụ du hiệp Trường Bạch sơn, từng đính giao với Lý Thiên Quân, được tặng một Kiếm Sắc có thể hiệu lệnh đệ tử Thần Phong động, Vu mỗ phu phụ bởi cảm thịnh ý, đã nhận làm vật kỷ niệm.

Nhưng theo lời Kim Tiền Thần Bốc Minh Thiên Thế, ba đời sau họ Lý ắt sinh nghịch tử, nhiễu loạn giang hồ, Kiếm Sắc này có thể dẹp yên được, nên đã lưu lại để chờ người hữu duyên, Kiếm Sắc này chẳng những có thể làm lệnh bài, mà còn có thể hóa giải mọi độc vật của Thần Phong động.

Vu Vọng Cơ và Hạ Vô Trần lưu thư!

Cốc Mộng Viễn xem xong thư, lòng mừng khôn xiết, nghĩ có lẽ kỳ ngộ mà Vu Vọng Cơ đã nói trong di thư kia, chính là Kim Ưng Kiếm Sắc này đây.

Chàng bèn lấy cả thư và Kiếm Sắc xuống, cười nói :

- Lão tiền bối, vãn bối đã tìm được một bửu vật đây!

Cốc Mộng Viễn không chút động lòng trước cổ binh thần khí mà giới võ lâm hằng ao ước, nhưng lại xem trọng một thanh kiếm nhỏ bé này, thật khiến người khó hiểu.

Khô Trúc Tiên Ông xem thư xong, cười nói :

- Tiểu tử, lão phu hiểu tâm ý ngươi.

Lúc này, Chân Dật Lan tay cầm một quyển kiếm phổ đi đến hỏi :

- Cốc đại ca đã tìm được bửu vật gì vậy?

Cốc Mộng Viễn liền trao Kiếm Sắc với thư cho nàng.

Xem xong, Chân Dật Lan cười nói :

- Cốc đại ca thật khiến người khó hiểu quá.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Lan nhi đã tìm được kiếm phổ rồi ư?

Chân Dật Lan đưa quyển Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm phổ lên :

- Đây chẳng phải là gì?

Cốc Mộng Viễn không nhìn, chỉ cười nói :

- Lan nhi muốn luyện ư?

Chân Dật Lan nhướng mày :

- Cốc đại ca không muốn luyện sao? Quyển kiếm phổ này thật hết sức tinh diệu...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời :

- Lan nhi sau khi luyện thành Vô Ảnh Kiếm, vì muốn đấu với Lý Hàm Băng một phen phải không?

Chân Dật Lan nhướng mày cười :

- Đương nhiên!

Cốc Mộng Viễn cười đắc ý :

- Kiếm Sắc mà ngu huynh tìm được có lẽ hữu dụng hơn!

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Vậy ư?

- Ngu huynh muốn chiến thắng Lý Hàm Băng mà không cần phải đổ máu.

Chân Dật Lan ngẩn người, hồi lâu mới nói :

- Lan nhi hiểu rồi!

Bỗng nàng nước mắt chảy dài, lúng búng nói tiếp :

- Cốc đại ca, Lan nhi cảm thấy xấu hổ quá.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nói :

- Ngu huynh đâu có trách Lan nhi. Ý định của Lan nhi đó là lẽ thường tình, nếu không tìm được Kiếm Sắc thì ngu huynh cũng như Lan nhi thôi.

Chân Dật Lan không tin hỏi :

- Thật vậy ư?

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Đương nhiên là thật! Vả lại, Kiếm Sắc này có công dụng hay không, hiện cũng chưa biết chừng, bởi hạng người như Lý Hàm Băng có chịu tin phục Kiếm Sắc của tằng tổ mình hay không, thật khó mà khẳng định được.

Chân Dật Lan nghe vậy mới ngưng khóc, nhoẻn miệng cười.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Kiếm phổ cần phải luyện mà Kiếm Sắc cũng hữu dụng. Thôi, Lan nhi hãy cất lấy kiếm phổ, chúng ta rời khỏi đây được rồi!

Chân Dật Lan cất kiếm phổ vào lòng, quyến luyến nhìn thư phòng lần cuối rồi mới theo sau Khô Trúc Tiên Ông và Cốc Mộng Viễn đi ra.

Ra khỏi Tử Vân thiên phủ, Khô Trúc Tiên Ông lại dùng kiếm trâm đóng cửa động phủ, sau đó ném Tử Vân kim trâm xuống vực thẳm, cười dài nói :

- Tử Vân thiên phủ từ nay sẽ vĩnh viễn đóng kín, những mong Vu đại hiệp phu phụ linh thiêng, yên tâm mà hưởng phúc.

Đoạn hai tay xoải ra vỗ xuống, người như cánh chim từ từ bay lên cao.

Chân Dật Lan buột miệng khen :

- Thân pháp tuyệt diệu!

Cốc Mộng Viễn cười :

- Trong một ngày gần đây, Lan nhi cũng sẽ như Trúc lão thôi.

Chân Dật Lan bẽn lẽn cười :

- Cốc đại ca, đi nào! Chúng ta còn phải cùng Trúc lão đến Trường Bạch sơn nữa.

Xem tiếp hồi 39 Tiểu anh hùng thách đấu Đệ nhất ma

39. Hồi 39 Tiểu Anh Hùng Thách Đấu Đệ Nhất Ma

Thiên Trì sóng lặng như gương, trong rừng cây bao phủ, nước hồ xanh biếc, cảnh sắc đẹp chẳng khác tiên giới.

Lúc này tuyết trắng phủ dày cùng khắp, nhưng gần Thiên Trì bỗng có ba bóng người xuất hiện, đó chính là Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan.

Họ đến từ Kỳ Liên sơn, với mục đích thăm dò hư thực của Thần Phong động.

Khô Trúc Tiên Ông dường như rất quen đường thuộc lối, vừa lên đến Thiên Trì, liền quay sang Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Tiểu tử, Thần Phong động nằm ở phía bắc Thiên Trì này đây.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Nơi đây đa số là núi đất, sao lại có động phủ to lớn vậy? Hơn nữa...

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Thần Phong động đâu phải thực sự là động.

Chân Dật Lan thắc mắc hỏi :

- Vậy thì sao lại gọi là động?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Xưa kia vốn là sơn động, nhưng từ khi Lý Hàm Băng tiếp nhiệm Động chủ đã ra sức khuếch trương, nên...

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Lan nhi hiểu rồi, động không đủ chỗ ở chứ gì?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy! Thế nên Thần Phong động chỉ là cái tên, trên thực tế đã trở thành một tòa thạch bảo hết sức nguy nga hùng vĩ.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Thạch bảo dễ dọ thám hơn sơn động nhiều! Lão tiền bối, chúng ta nên quang minh chính đại bái viếng hay là lén lút dọ thám?

Khô Trúc Tiên Ông không đáp mà hỏi ngược lại :

- Theo ý ngươi thì sao?

- Bái viếng một cách quang minh chính đại!

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu, chưa kịp lên tiếng, Chân Dật Lan đã ré lên :

- Lan nhi phản đối!

Cốc Mộng Viễn nhíu mày :

- Lan nhi định lén lút dọ thám ư?

Chân Dật Lan gật đầu cười :

- Vâng, nếu công khai thì dò ra được gì? Trái lại còn đả thảo kinh xà nữa.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Cũng chưa hẳn, chúng ta đã không có ý đám ám sát Lý Hàm Băng, vì sao không thể gặp gỡ lão ta một cách đường hoàng kia chứ?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Đúng, chúng ta hãy công khai gặp gỡ…

Chân Dật Lan chau mày dẩu môi :

- Trúc lão vì sao lại bênh vực Cốc đại ca?

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Lão phu đâu có bênh vực, chỉ nói một cách công bằng thôi.

Chân Dật Lan phụng phịu :

- Trúc lão đã thiên về phía Cốc đại ca, sao kể được là công bằng chứ?

Khô Trúc Tiên Ông bật cười :

- Theo ngươi thì thế nào mới là công bằng?

Chân Dật Lan cười :

- Ít ra cũng phải chan hòa chứ!

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Ngươi nói cũng có lý!

Cốc Mộng Viễn chau mày, nhưng Chân Dật Lan thì cười khanh khách.

Khô Trúc Tiên Ông nói tiếp :

- Đã gọi là công lý thì không được thiên vị, đã không được thiên vị thì đương nhiên chẳng thể đồng ý người này mà không đồng ý người kia…

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ, trên đời lại có lý lẽ như vậy ư?

Nhưng chàng không muốn biện luận, bởi một là không muốn cãi nhau với Chân Dật Lan, hai nữa là không muốn phản bác lý luận ngang ngược của Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy bèn cười nói :

- Tiểu tử, ngươi quả thật là một người tốt.

Chân Dật Lan dẩu môi :

- Cốc đại ca không có lý, đương nhiên là không còn gì để nói nữa.

Cốc Mộng Viễn miệng cười méo xệch :

- Lão tiền bối quyết định như thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Rất đơn giản, chấp nhận cả hai!

Cốc Mộng Viễn ngẩn người :

- Cùng lúc tiến hành ư?

- Không, công khai trước mật thám sau.

Chân Dật Lan cười thích thú :

- Đúng rồi, vậy mới công bằng chứ.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu cười :

- Trên đời nếu mọi sự đều công bằng thì thật khó mà khẳng định được thế nào là công lý.

Chân Dật Lan khúc khích cười :

- Ai như đại ca? Lúc nào cũng lòng dạ Bồ Tát.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Có lòng dạ Bồ Tát, dùng thủ đoạn thẳng thắn cứng rắn còn hơn những kẻ lòng dạ độc ác mà lại đội lốt nhân nghĩa, lừa dối người đời…

Chân Dật Lan ngớ người :

- Cốc đại ca lý lẽ thật chẳng ít!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười xòa nói :

- Thôi đủ rồi, kế hoạch đã định, chúng ta tiến hành.

Cốc Mộng Viễn sốt sắng nhướng mày nói :

- Vãn bối đi trước mở đường.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không được, hai người phải đi theo lão phu mới không lạc đường… Cửa chính của Thần Phong động này không như Hàn Bích cung của lão phu đâu.

Đoạn mỗi tay nắm lấy một người, sải bước đi theo đường núi bên phải Thiên Trì, vòng sang ngọn núi phía bắc và lại nói :

- Hai người nên dùng mắt nhiều, miệng ít, nhất là không được dùng tay, những nhân vật quái lạ trong Thần Phong động này khiến mọi người đau đầu lắm.

Chân Dật Lan cười :

- Vâng, Lan nhi với Cốc đại ca không nói nữa.

Chặng đường mười dặm, dưới chân ba người thoáng chốc đã đến.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt chú nhìn cửa bảo, trong lòng hết sức kinh ngạc, thì ra Thần Phong bảo này được xây cất dựa vào núi, nửa ở ngoài và nửa trong lòng núi.

Cửa bảo không có gì đặc biệt, nhưng trông rất vững chắc.

Bốn tảng đá xanh to lớn được kết lại bằng thép trở thành cửa bảo, nằm trên một ngọn đồi nhỏ.

Trước ngọn đồi này, ngoài cửa đá này ra, không còn cửa nào khác.

Khô Trúc Tiên Ông nắm tay hai người đi đến trước cửa vào, cười nói :

- Đây là cửa ải thứ nhất.

Chân Dật Lan sửng sốt :

- Cửa ải thứ nhất ư? Chả lẽ phải dùng võ lâm xông qua sao?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Hôm nay không cần, nhưng mai kia thì chưa biết chừng.

Cốc Mộng Viễn tiếp lời :

- Lão tiền bối, đã gọi là cửa ải thứ nhất, vậy hẳn có người canh phòng phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đương nhiên lão phu đến đây hồi ba mươi năm trước, người giữ cửa này là Thiên Sát Thủ Lôi Từ Cường...

Chân Dật Lan sửng sốt xen lời :

- Lôi Tử Cường ư? Sư thúc của Lăng bang chủ Cái bang phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy, chính là nhị đệ của Lôi Tử Cang, Bang chủ Cái bang đời trước.

Chân Dật Lan thở dài :

- Thật không ngờ...

- Điều không ngờ còn nhiều lắm, chưa hết đâu.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy rúng động cõi lòng, thảo nào Khô Trúc Tiên Ông phải đích thân đến đây, nếu là người khác, e rằng vào được mà không ra được.

Chỉ khi Khô Trúc Tiên Ông ngửa mặt cười ha hả, trầm giọng nói :

- Lý Hàm Băng, bạn già đã đến rồi đây.

Tiếng nói được phát ra với ba thành công lực, lạ thay, ở gần không cảm thấy gì, nhưng ở xa nghe thì lại đinh tai nhức óc.

Chân Dật Lan thấy vậy thắc mắc hỏi :

- Trúc lão, cửa này không có người canh giữ hay sao? Trúc lão nói với cách truyền thanh cập viễn thế này, định làm kinh động Lý lão ma đầu phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý Hàm Băng rất là tự đại, Trường Bạch sơn không bao giờ bố trí phòng thủ, nên cửa bảo này tuy có người canh giữ, nhưng phải lên tiếng gọi thì Lôi Tử Cường mới ra mặt.

Chân Dật Lan phì cười :

- Lão ma đầu này thật gan to tày trời.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng lại :

- Đó cũng chẳng trách được, Lý Hàm Băng võ công cao tuyệt, đương kim võ lâm quả không ai địch nổi, y cuồng ngạo nhu vậy cũng chẳng có người cười chê.

Cốc Mộng Viễn cười khẩy :

- Vãn bối không thể tin võ công của Lý Hàm Băng thật sự cao đến như thế.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Ngươi chớ nên khinh thường, công lực trên Kinh Thần thất chưởng và Mặc Ngọc Kinh thần kiếm của Lý Hàm Băng, e ngươi hiện tại chưa thể đương cự…

Cốc Mộng Viễn thản nhiên cười :

- Vãn bối đã nhớ rồi.

Chàng vừa dứt lời, từ trong cửa bảo bỗng vọng ra một chuỗi cười to.

Tiếng cười vừa dứt, cửa bảo lập tức mở ra.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn, đứng giữa cửa là một lão nhân tóc bạc tuổi trên chín mươi, râu bạc dài phủ ngực, mặt tuy đầy nếp nhăn nhưng hết sức tráng kiện.

Cốc Mộng Viễn nhận thấy lão nhân này ngoại trừ ánh mắt sắc lạnh rợn người, còn thì thật giống như Thẩm Tam Thắng đã giả dạng lúc ở Lâm Nghi.

Nhưng Chân Dật Lan lại phát hiện một điểm khác nhau, đó là chiếc áo dài trên mình Lý Hàm Băng, trong màu vàng sậm lại thoáng phát sáng.

Đứng bên lão nhân tóc bạc là một lão nhân sói đầu dáng người cao to, tương đương như Xích Tu Đà Ông Cổ Bác Công, mặc áo bào tím, râu ria xồm xoàm, mày rậm mắt tròn, tướng mạo hết sức uy mãnh.

Chỉ thấy lão nhân tóc bạc ôm quyền nói :

- Tần tiên ông lại giá lâm chốn hoang sơn này, thật khiến lão ô hết sức lấy làm lạ.

Khô Trúc Tiên Ông cười quái lạ :

- Lý huynh, sau ba mươi năm gặp lại, trông Lý huynh tinh thần càng quắc thước hơn xưa.

Lý Hàm Băng cười ha hả :

- Tần huynh mà cũng tâng bốc người, thật là điều lão ô chưa từng nghe nói, và đó cũng là điều sung sướng nhất đời lão ô… À, Tần huynh, hai người trẻ tuổi này là tôn nhi tôn nữ của Tần huynh phải không?

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười đắc ý :

- Nếu lão phu mà có được tôn nhi, tôn nữ như kim đồng ngọc nữ thế này thì đâu bôn ba ngàn dặm, vượt núi trèo non vất vả, không chịu ở nhà vui hưởng tuổi già như vậy? Nếu là Lý huynh, Lý huynh có chịu không? Trừ phi là kẻ ngu ngốc hay tà quái gì đó…

Lý Hàm Băng không nén được, buông tiếng cười vang.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thì laạ đứng bên chau mày, Khô Trúc Tiên Ông rõ ràng là mắng xiêng mắng xỏ Bệnh Tử Đồ Nho Hiệp Cốc Dương là kẻ ngu ngốc, Sấu Phương Sóc Tà Hiệp Chân Cửu là tà quái.

Lý Hàm Băng ngưng cười hỏi :

- Vậy hai vị này là ai vậy?

Khô Trúc Tiên Ông chưa kịp đáp, Cốc Mộng Viễn đã ôm quyền cao giọng nói :

- Tại hạ là Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài!

Chân Dật Lan cũng liền tiếp lời :

- Vãn bối Chân Dật Lan ở Đông Hải Tuyền Kỳ đảo!

Lý Hàm Băng nghe hai người báo danh xong, bất giác kinh ngạc nhìn cả hai người chòng chọc, hồi lâu mới nói được :

- Lão phu biết rồi.

Chân Dật Lan buột miệng :

- Lão biết gì?

Lý Hàm Băng cười :

- Biết nha đầu ngươi là tôn nữ nhi của Chân lão tà!

Chân Dật Lan chau mày :

- Phải thì sao nào?

- Không sao cả…

Lý Hàm Băng quay sang Cốc Mộng Viễn, cười nói tiếp :

- Còn chàng trai này… hẳn là tôn nhi của Cốc Dương phải không?

Cốc Mộng Viễn lễ phép đáp :

- Lão tiền bối đã nói đúng rồi!

Lão nhân sói đầu bỗng cười phá lên nói :

- Tần huynh trong ba mươi năm qua đã ở Đại Tuyết sơn hưởng phúc phải không?

Lôi mỗ từng năm lần vào Trung Nguyên đều không hề nghe nói đến tin tức của Tần huynh…

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Lôi lão đệ, ba mươi năm qua lão phu cảm thấy cuộc sống rất đắc ý, bế môn ẩn cư, trọn hai mươi năm lăm năm khôngrời một bước.

Cốc Mộng Viễn tưởng đâu Khô Trúc Tiên Ông sẽ thố lộ việc mình bị giam cầm, hết sức đau lòng cho ông, nhưng nghe ông nói vậy, bất giác lòng chàng thầm lo.

Lão nhân sói đầu chính là Thiên Sát Thủ Lôi Tử Cường cười nói :

- Tần huynh thật có phúc, không như Lôi mỗ, giữ cửa cho Lý huynh thấm thoát đã ba mươi bảy năm, thật đáng buồn và tội nghiệp.

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên :

- Lôi lão đệ là bậc đại tài, Lý huynh trọng dụng là phải!

Lý Hàm Băng vuốt râu xen lời :

- Tần huynh cố tình kích động gây ly gián phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười kỳ quái :

- Không dám… không dám…

Lôi Tử Cường cười ha hả :

- Tần huynh ra rằng phải thất vọng thôi.

Đoạn đưa mắt nhìn cửa bảo, đưa tay sờ sẫm tảng đá to lớn, cảm khái và sâu sắc nói tiếp :

- Tần huynh, cửa đá này đã kết chặt mối duyên vĩnh cữu với Lôi mỗ, thật không thể nào đành lòng rời bỏ.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lão phu tin lời Lôi lão đệ, chỉ có người giàu tình cảm như Lôi lão đệ mới gởi gắm thâm tình cho từng ngọn cây phiến đá…

Lý Hàm Băng bỗng xen lời :

- Tần huynh, vừa rồi Lý mỗ chỉ là nói đùa, mong Tần huynh chớ cho là thật!

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Chính lão phu cũng là nói đùa thôi.

Đoạn ba người cùng vỗ tay cười vang.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nhận thấy cả ba lão nhân này tính tình đều cởi mở dễ gần gũi, đâu như quái kiệt võ lâm hay ma đầu bá chủ? Nhất là đệ nhất ma đầu Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng này, chẳng có vẻ gì là hiểm ác bạo tàn cả.

Lúc này ba lão nhân đã ngưng cười.

Lý Hàm Băng quay ngang người, chìa tay nói :

- Xin mời Tần huynh và hai vị tiểu hữu!

Khô Trúc Tiên Ông vừa cất bước vừa cười nói :

- Lý huynh xưa nay có bao giờ lại xưng hô với giới trẻ là tiểu hữu thế này đâu?

Lý Hàm Băng cười to :

- Đây là con cháu của cố nhân, sao không kể được là tiểu hữu?

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Con cháu cố nhân? Xưa kia Lý huynh từng gặp cũng chẳng ít, nhưng chưa bao giờ nghe Lý huynh xưng hô là tiểu hữu cả.

Lý Hàm Băng đảo mắt :

- Xưa khác, nay khác…

Chân Dật Lan bỗng xen lời hỏi :

- Điều này cũng phân biệt thời điểm nữa sao?

Lý Hàm Băng cười :

- Phải phân biệt chứ!

Bỗng quay sang Khô Trúc Tiên Ông hỏi :

- Tần huynh, thử hỏi trong lớp trẻ thời sau giới võ lâm này, Tần huynh đã từng đề cử ai, cất nhắc ai hoặc truyền dạy ai hay không?

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Không… chưa từng có…

Nhưng bỗng lại cười nói :

- Có, có!

Lý Hàm Băng thoáng sửng sốt, nhưng không ai phát hiện được, bởi lúc này năm người đã đi vào sâu trong đường hầm, bóng tối đã che khuất vẻ mặt lão ta.

Lôi Tử Cường không nén được, bật cười nói :

- Tần huynh sao lại sau trước mâu thuẫn thế này?

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Trước kia không có, bây giờ có…

Lý Hàm Băng tiếp lời :

- Lý mỗ cũng như Tần huynh, trước kia không chịu, bây giờ chịu!

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên :

- Vậy là hai người trẻ tuổi này kể được là bậc kỳ tài rồi.

Lý Hàm Băng cũng cười nói :

- Kể được! Kể được!

Xem tiếp hồi 40 Ai là kẻ mạo danh thay thế

40. Hồi 40 Ai Là Kẻ Mạo Danh Thay Thế

Lý Hàm Băng không dừng bước, dẫn ba người băng qua đại sảnh.

Cốc Mộng Viễn chú ý quan sát, thấy cửa vào gian đại sảnh này ngang bằng với ngọn đồi cửa bảo, bất giác thầm thắc mắc, vì sao không trực tiếp từ đó vào đại sảnh, mà lại phải đi qua một quãng đường hầm tối om? Đồng thời chàng cũng nhận thấy cửa bảo như chỉ là hình thức, bởi bất kỳ từ hướng nào phi thân lên thì cũng có thể xâm nhập vào gian đại sảnh này.

Chàng lòng tuy nghĩ vậy, nhưng miệng không nói ra.

Nhưng Khô Trúc Tiên Ông như đã nhận thấy tâm ý Cốc Mộng Viễn, vừa định lên tiếng giải thích thì Chân Dật Lan đã chau mày nói :

- Lý lão, cửa bảo dùng để làm gì? Trong khi đường nào cũng có thể tiến vào bảo một cách dễ dàng.

Khô Trúc Tiên Ông nghe vậy ha hả cười to.

Lý Hàm Băng chỉ mỉm cười nói :

- Cô nương, bất kỳ ai cũng chẳng thể nào không đi qua cửa bảo mà vào được đây!

Chân Dật Lan không tin, đứng lại đưa tay chỉ tứ phía nói :

- Lan nhi không tin!

Lý Hàm Băng nghiêm giọng :

- Lão phu không hề nói ngoa, cô nương không tin hãy hỏi Tần huynh…

Chân Dật Lan quả nhiên quay sang Khô Trúc Tiên Ông hỏi :

- Trúc lão, có thật như vậy không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy, bắt buộc phải đi qua cửa bảo.

Chân Dật Lan nhoẻn cười, nhưng lại bắt đầu nói :

- Ai mà tin được?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Không tin cũng chẳng được, bởi từng ngọn cây cọng cỏ trên các đồi núi xung quanh đây đều không chạm vào được, nếu không, nhẹ thì thọ thương, nặng thì táng mạng.

Cốc Mộng Viễn giật mình kinh hãi.

Chân Dật Lan trố to mắt :

- Ghê gớm vậy ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không phải ghê gớm, mà là có chất độc…

Lý Hàm Băng cười tiếp lời :

- Cô nương, Vô Ảnh Hàn Độc của lão phu, trên cõi đời này rất hiếm ai không sợ!

Chân Dật Lan vừa nghe đến bốn tiếng Vô Ảnh Hàn Độc, liền lặng thinh không nói nữa, bởi nàng đã tin rồi.

Năm người tiếp tục đi vào trong bảo, Cốc Mộng Viễn bỗng quay sang Lý Hàm Băng hỏi :

- Lão tiền bối, những vị cao nhân nào không sợ hàn độc của lão tiền bối vậy?

Lý Hàm Băng chằm chặp nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Tiểu hữu vì sao lại hỏi điều ấy?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Đối với bất kỳ điều gì, vãn bối phải mắt thấy mới tin!

Lý Hàm Băng cười :

- Nhưng dù lão phu nói ra những người ấy là ai, tiểu hữu cũng đâu từng mắt thấy?

- Không hẳn, có mấy vị cao nhân tiền bối, vãn bối hết sức tin tưởng.

Lý Hàm Băng thoáng ngẫm nghĩ :

- Người không sợ hàn độc, trước mắt có một vị…

- Tần lão tiền bối phải không?

- Phải!

- Còn những ai nữa?

Lý Hàm Băng mỉm cười :

- Không Vô song tiên khi xưa!

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối tin! Còn ai nữa không?

- Còn! Vân Sơn Bố Y Hầu Hạ Chi Dương, chủ nhân Tâm Dật sơn trang trong Thúy Ảnh cốc Trường Bạch sơn, hương lân của lão phu khi xưa, với Triển Ngọc Thành chủ nhân Hóa Hư tiên động ở Hoa Sơn.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Còn ai nữa không?

- Chân lão tà, Hạ Địch Cuồng và mấy cao nhân hải ngoại…

- Đã có nhiều người không sợ như vậy thì hàn độc này cũng đâu có gì là ghê gớm?

Lý Hàm Băng nghe vậy, lập tức tái mặt.

Khô Trúc Tiên Ông kinh hãi, vội nói :

- Tiểu tử, võ công của các vị cao nhân ấy đều không kém hơn lão phu.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Vãn bối biết chứ…

Bỗng quay sang Lý Hàm Băng hỏi :

- Lý lão, Vô Ảnh Hàn Độc lợi hại như vậy, chẳng hay kẻ trúng độc sẽ ra sao?

Lý Hàm Băng sầm mặt :

- Xương cóng da khô mà chết!

- Còn nhẹ thì sao?

- Tứ chi gãy nửa…

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Quả là lợi hại, thảo nào lão tiền bối yên tâm thế này…

Bỗng nghiêm mặt, trầm giọng nói tiếp :

- Lão tiền bối, cho phép vãn bối thử một phen được không?

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt chau mày.

Lôi Tử Cường mặt lộ vẻ lo lắng.

Lý Hàm Băng thật không sao tin được, thầm nhủ :

- Tên tiểu tử này thật quá ngông cuồng, còn hơn cả lão phu.

Cốc Mộng Viễn thấy thần sắc ba người, cười nói :

- Ba vị lão tiền bối không tin lời vãn bối ư?

Lôi Tử Cường trố mắt :

- Tiểu huynh đệ, không đùa như vậy được đâu!

Khô Trúc Tiên Ông tuy lúc đầu sửng sốt, nhưng giờ thì không lo nữa, bởi ông với Chân Dật Lan đều biết rõ bản lãnh của Cốc Mộng Viễn.

Nên Lôi Tử Cường vừa dứt lời, ông liền nói :

- Mộng Viễn ngươi muốn thử thật ư?

Cốc Mộng Viễn kiên quyết gật đầu :

- Vâng, vãn bối quả muốn thử một phen.

Khô Trúc Tiên Ông quay sang Lý Hàm Băng hỏi :

- Để cho y thử được chăng?

Lý Hàm Băng lúc đầu nghĩ chàng cuồng ngạo, giờ thì nghĩ chàng ngu ngốc, bèn đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, đoạn quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Rất là nguy hiểm…

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý huynh có thuốc giải, không nguy hiểm đâu!

Lý Hàm Băng đưa tay vuốt râu :

- Thôi được.

Nhưng lòng thầm cười khảy nói :

- Không để cho tiểu tử ngươi nếm chút mùi đau khổ thì ngươi đâu biết sự lợi hại của hàn độc này!

Khô Trúc Tiên Ông qua vẻ mặt đã hiểu tâm ý Lý Hàm Băng, cũng cười thầm nhủ :

- Lão ma đầu ngươi hôm nay chẳng bẽ mặt mà còn kinh hồn khiếp vía nữa cho xem!

Lúc này Cốc Mộng Viễn ôm quyền nói :

- Lý lão tiền bối, vãn bối xin mạn phép.

Chàng không hề nói một lời thối chí, thậm chí cũng chẳng thỉnh cầu Lý Hàm Băng tặng cho thuốc giải nếu lỡ bất cẩn gặp nguy hiểm, khiến Lý Hàm Băng càng thêm bực tức, và Lôi Tử Cường càng thêm lo lắng.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời đã phi thân lướt đi.

Lôi Tử Cường sững sờ, bởi Cốc Mộng Viễn đã thi triển Không Linh thân pháp trông rất chậm nhưng thật sự lại nhanh đến mức không thấy bóng người.

Lý Hàm Băng đương nhiên càng rõ hơn, Cốc Mộng Viễn vừa lướt đi, lão liền thất thanh nói :

- Y là đệ tử của Cát Hàn ư?

Chân Dật Lan thoáng giật mình thầm nhủ :

- Lão ma đầu này nhãn lực lợi hại thật, Cốc đại ca chỉ mới thi triển thân pháp là lão đã nhận ra sư môn rồi, lão quả thật chẳng phải đơn giản.

Khô Trúc Tiên Ông cười đáp :

- Đúng vậy, y chính là truyền nhân y bát của Cát Hàn!

Lý Hàm Băng lắc đầu thở dài.

Lôi Tử Cường vỗ tay hớn hở nói :

- Không Linh thân pháp của vị tiểu huynh đệ này đã có tám thành hỏa hầu, hẳn cũng đã luyện thành toàn bộ võ công của Cát lão, thảo nào y chẳng sợ hàn độc. Tuyệt kỹ Đại Diễn Quy Huyền chân khí của Cát lão quả đúng là vạn độc bất xâm… Tần huynh, đúng không nào?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Quả như Lôi huynh đã nói, vị tiểu huynh đệ này đúng là một bậc kỳ tài. Thử nghĩ, võ công Cát lão cao thâm dường nào, vị tiểu huynh đệ này chỉ từng ấy tuổi mà đã có hỏa hầu như vậy, sao không khiến người quý mến chứ?

Lý Hàm Băng cười tiếp lời :

- Tần huynh, tiểu tử này trong tương lai rất là ghê gớm.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lý huynh sợ phải không?

Lý Hàm Băng chau mày :

- Lý mỗ có gì phải sợ chứ?

- Bá nghiệp của Lý huynh?

Lý Hàm Băng đảo mắt cười ha hả :

- Lý mỗ có bá nghiệp gì? Tần huynh thật khéo đùa.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Mong là Lý huynh không nói dối.

Ngay khi ấy Cốc Mộng Viễn đã về đến, chàng ôm quyền thi lễ với Lý Hàm Băng, mỉm cười nói :

- Theo vãn bối thấy, Vô Ảnh Hàn Độc này quả là cực kỳ bá đạo.

Lý Hàm Băng ha hả cười to :

- Cốc lão đệ định trát vàng lên mặt lão phu ư?

Lão ma đầu này quả thật đã kiêng nể Cốc Mộng Viễn, cả xưng hô cũng đã thay đổi.

Cốc Mộng Viễn thành thật :

- Khi nãy lão tiền bối đã nói không ngoa, vãn bối đã cận dụng Đại Diễn Quy Huyền chân khí chống lại hàn độc, nhưng cũng chỉ có thể tự giữ mình mà thôi.

Lý Hàm Băng cười :

- Lão đệ thân thủ này cũng rất đáng khâm phục rồi.

Cốc Mộng Viễn cười khiêm tốn :

- Ban môn lộng chủ, thật không đáng kể!

Lúc này, năm người đã nối tiếp nhau đi vào đường hầm thứ nhì.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười nói :

- Lý huynh, đây vẫn còn là của ải thứ nhì ư?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Mọi quy định Lý mỗ vẫn giữ nguyên như trước.

- Vậy cửa ải thứ nhìn phải chăng vẫn do Xa Khất giữ trách nhiệm canh phòng?

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Xa Khất đã chết rồi.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Khổn Long Bỉ Cái đã chết rồi ư?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Xa Khất đã chết dưới tay Thiên Ma giáo chủ!

Khô Trúc Tiên Ông kinh ngạc :

- Con gái Thành Thế Hùng? Y thị có bản lãnh như vậy ư?

Lý Hàm Băng cười khảy :

- Ả ta được chân truyền của Thiên Tàn môn.

Khô Trúc Tiên Ông kinh hãi :

- Thiên Tàn Tử chưa chết sao?

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Lý mỗ cũng chẳng rõ.

Lúc này năm người đã băng qua đường hầm, đến một ngôi tịnh xá.

Khô Trúc Tiên Ông cười hỏi :

- Đại hòa thượng trong ngôi tịnh xá này có còn không?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Còn.

Năm người đi vào tịnh xá, chỉ thấy một lão hòa thượng gầy bé, áo xám chân trần, tóc tai rối xoắn, tướng mạo hung tợn đang ngồi xếp bằng trên chiếc bồ đoàn ở giữa tịnh xá.

Khi đi ngang bên lão hòa thượng, Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Đại Lực, Mãng Ngưu Chí Công của các hạ đã luyện được đến mức có thể lay động Khô Trúc Kình của lão phu chưa?

Lão hòa thượng như không hề chú ý đến việc năm người đi vào tịnh xá, ngay mí mắt cũng chẳng ngước lên, nhưng đối với câu nói của Khô Trúc Tiên Ông thì lại có phản ứng mạnh mẽ, chỉ thấy lão vụt ngẩng đầu lên, hai mắt mở bừng, cười to nói :

- Tần thí chủ, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Thế nào? Có muốn thử không?

Chân Dật Lan kinh ngạc kề tai Cốc Mộng Viễn khẽ nói :

- Cốc đại ca, thật không ngờ lão hòa thượng này lại là một trong hai vị trưởng lão Đại Lực và Đại Hóa của phái Côn Luân.

Cốc Mộng Viễn cười, chàng cũng hết sức kinh ngạc, Thần Phong bảo này sao lại lôi kéo được cao thủ các phái thế nhỉ?

Chỉ thấy Đại Lực hòa thượng cười nói :

- Thí chủ có hứng thú, lão nạp sẵn sàng hao tốn chân lực một phen.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Được, lão phu đang muốn xem thử hòa thượng đã tăng tiến thêm được bao nhiêu thanh hỏa hầu…

Đoạn lùi sau ba bước, trầm giọng nói :

- Xin mời!

Đại Lực hòa thượng mắt rực tinh quang :

- Tần thí chủ hãy cẩn thận!

Dứt lời song chưởng đã đưa lên, đẩy về phía Khô Trúc Tiên Ông.

Lão hòa thượng đã mang danh là Đại Lực, dĩ nhiên kình lực trên tay phải khác thường, huống hồ Mãnh Lực Khí Công lại là một môn chưởng lực ngoại môn bá đạo. Đại Lực hòa thượng vừa xuất chưởng, lập tức có tiếng ầm ầm vang lên, như bài sơn đảo hải ập về phía Khô Trúc Tiên Ông.

Chân Dật Lan kinh hãi thầm nhủ :

- Chưởng lực của lão hòa thượng này thật kinh người, chẳng rõ Trúc lão có chịu nổi hay không?

Nhưng lạ thay, luồng chưởng lực hùng mạnh của Đại Lực hòa thượng vừa chạm vào người Khô Trúc Tiên Ông lập tức tan biến, như thể thân người Khô Trúc Tiên Ông là một lỗ thông hơi vậy.

Chân Dật Lan mừng đến suýt nữa đã vỗ tay reo to.

Lý Hàm Băng cười nói :

- Khô Trúc Kình của Tần huynh đã đạt đến trình độ thu phát tùy tâm, Lý mỗ xin thành thật chúc mừng.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả, vỗ vỗ áo dài nói :

- Lý huynh đã quá khen.

Đoạn quay sang Đại Lực hòa thượng cười nói :

- Mãng Ngưu khí công của hòa thượng so với hồi ba mươi năm trước đã mạnh hơn gấp bội, thật hết sức đáng mừng.

Đại Lực hòa thượng bỗng cụp mắt xuống, khẽ thở dài nói :

- Tần thí chủ, vậy là lão nạp kiếp này không sao lay động được thí chủ nửa bước rồi.

Khô Trúc Tiên Ông nghe vậy vội an ủi :

- Hòa thượng đừng chán nản, tôn giá còn trẻ tuổi hơn lão phu nhiều, một ngày nào đó nhất định sẽ có thể một chưởng đẩy lùi lão phu.

Đại Lực hòa thượng cười ảo não :

- A di đà Phật! Cầu mong sẽ được như ý thí chủ.

Khô Trúc Tiên Ông cười cười :

- Hãy cố gắng hơn nữa.

Đoạn cất bước cùng Lý Hàm Băng và Lôi Tử Cường ra khỏi tịnh xá.

Cốc Mộng Viễn sau khi biết lão hòa thượng này là trưởng lão phái Côn Luân, vốn định cho ông biết về tình hình giang hồ hiện nay, nhưng sau đó nghĩ lại, chàng đã từ bỏ ý định ấy, bởi nhận thấy không cần thiết phải quấy nhiễu Đại Lực hòa thượng.

Một người quý nhất là sự yên tĩnh, nhất là đối với người luyện võ và đệ tử Phật môn, nên vừa thấy ba lão nhân bỏ đi, chàng liền nắm tay Chân Dật Lan theo sau ngay.

Ra khỏi tịnh xá, lại đi vào một đường hầm khác.

Đường hầm này rất hẹp, chỉ đủ cho một người đi qua và dài hơn nhiều so với hai đường hầm trước.

Cốc Mộng Viễn ước lượng, có lẽ chừng ba mươi trượng.

Thế là chàng liền lưu ý, rất có thể đây là tử lộ.

Bởi đường hầm chật hẹp thế này, nếu gặp mai phục thì dù võ công cao đến mấy cũng khó thể bảo toàn tính mạng.

Ra khỏi đường hầm, Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Lý huynh, sự mai phục trong đường hầm này phải chăng đã được bố trí lại rồi?

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Không, vẫn như trước.

Khô Trúc Tiên Ông thắc mắc :

- Vì sao không bố trí lại vậy?

Lý Hàm Băng cười thiểu não :

- Độc dịch đã bị lão Tà phá hủy khi xưa thật khó luyện...

Cốc Mộng Viễn thầm kinh hãi, thì ra con đường hầm nhỏ hẹp này đã được bố trí độc dịch, thảo nào Thần Phong bảo không cần người canh phòng.

Nhưng chàng nghe độc dịch đã bị Tà Hiệp phá hủy, bất giác đưa mắt nhìn Chân Dật Lan cười.

Chân Dật Lan cũng thè lưỡi, làm mặt xấu với chàng.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Lý huynh đã không nói thật lòng rồi.

Lý Hàm Băng cười ha hả :

- Tần huynh, Lý mỗ thấy độc dịch ấy quá ư bá đạo, lắp đặt trong đường hầm không lối thoát thế này thì thật là thương tổn thiên hòa...

- Lý huynh mà cũng chú trọng đến thiên hòa ư?

- Tần huynh nghĩ Lý mỗ là người tàn ác lắm hay sao?

- Lý huynh không cần quá khiêm tốn, hai tay Lý huynh chẳng kém gì Thiên Tàn Tử.

Lý Hàm Băng ngửa mặt cười vang :

- Thật không ngờ Tần huynh lại xem trọng Lý mỗ đến vậy.

Bỗng quay sang Lôi Tử Cường hỏi :

- Lôi lão đệ nhận thấy thế nào?

Lôi Tử Cường mở to mắt :

- Xưa ác nay thiện, có thể đền bù được rồi.

Khô Trúc Tiên Ông đảo mắt cười :

- Thật vậy ư?

Lôi Tử Cường nghiêm giọng :

- Lôi mồ ở đây ba mươi bảy năm, Lý huynh chưa hề sát hại một người nào.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Buông đao đồ tể, lập tức thành phật! Lý huynh định quy y hay sao?

Lý Hàm Băng ha hả cười to :

- Chưa kể được là thành phật quy y, Lý mỗ chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm là đủ.

Chân Dật Lan bỗng xen lời :

- Lôi lão tiền bối, Khổn Long Bỉ Cái Xa Khất đã chết dưới tay Thiên Ma giáo chủ thật ư?

Lôi Tử Cường ánh mắt chợt tối sầm :

- Quả đúng đã chết dưới Truy Hồn Chỉ của ả ta!

Chân Dật Lan chau mày :

- Thần Phong bảo nhiều cao nhân thế này, sao lại để cho y thị lộng hành vậy?

Lôi Tử Cường khẽ thở dài :

- Mỗi người chức trách khác nhau, tuy ngàn vạn cao thủ cũng như chỉ một người.

Vả lại với danh vọng và địa vị như Xa huynh, sao thể nhờ người trợ giúp được?

- Y thị đã vào từ cửa bảo ư?

- Không!

- Vậy là y thị đã vượt qua đồi?

Lôi Tử Cường gật đầu :

- Không sai, ả ta cũng không sợ hàn độc.

Chân Dật Lan bỗng quay sang Lý Hàm Băng hỏi :

- Lý lão tiền bối sao lại để cho y thị bình yên rút lui vậy?

Lý Hàm Băng cười :

- Hạng hậu sinh vãn bối, lão phu sao thể động thủ với ả ta được?

Chân Dật Lan cười khúc khích :

- Nếu vãn bối đối địch với lão tiền bối thì sao?

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Chúng ta chẳng những không thù không oán, hơn nữa lại là thông gia với nhau, dù cô nương có điều đắc tội với lão phu thì lão phu cũng không trách.

Chân Dật Lan nhoẻn cười :

- Vãn bối cũng nghĩ vậy.

Lúc này năm người đã đi đến trước một sảnh đường to lớn.

Lý Hàm Băng cười nói :

- Tẩy Tâm đường này của lão phu đã lâu lắm chưa đón tiếp khách quý rồi.

Cốc Mộng Viễn nghe ba tiếng Tẩy Tâm đường, hết sức thắc mắc, xem ra Lý Hàm Băng này đâu có tàn ác như lời đồn đại, vậy sao người của Thần Phong Mục Trường và Tam Âm bang lại khiếp sợ lão thế nhỉ? Điều này hẳn là có vấn đề gì đây?

Chân Dật Lan lòng cũng hết sức băn khoăn, Lý Hàm Băng dường như đang chuyển hướng thiện, vậy thì lời đồn đại trên giang hồ hẳn là không đúng sự thật.

Trong khi ấy, Lý Hàm Băng đã mời khách vào trong sảnh đường ngồi xuống.

Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn quanh, thấy Tẩy Tâm đường này được bày trí rất đặc thù, nếu chuyển sang một ngôi miếu tự, thật chẳng khác một ngôi Viên Thông bửu điện.

Chính điện là khám thờ Phật Tổ Như Lai, thập bát tôn giá chia ra mỗi bên chin vị, trước mặt là hương án rồi đến chỗ ngồi của chủ khách.

Trên hai bên vách treo đầy tranh vẽ các vị phật, khói hương nghi ngút lãng đãng trong sảnh đường, quả là một nơi yên tĩnh để tu tâm dưỡng tính…

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười nói :

- Lý huynh, uy danh của Thần Phong bảo trong võ lâm thật là ngày càng lừng lẫy, ngay cả năm đại môn phái cũng kém hơn rất nhiều…

Lý Hàm Băng cười :

- Tần huynh lại đùa nữa rồi.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Lão phu nói thật đó chứ, Lý huynh không tin, hai người trẻ tuổi này có thể làm chứng.

Lý Hàm Băng quay sang Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Lão đệ, vì sao Tần huynh lại nói vậy, lão đệ có thể cho biết chăng?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Lão tiền bối, trước khi nói rõ nguyên nhân việc này, vãn bối có một điều thắc mắc cần thỉnh giáo, chẳng hay lão tiền bối có thể thành thật chỉ giáo chăng?

Lý Hàm Băng mắt rực tinh quang :

- Lão đệ, điều gì mà nghiêm trọng vậy?

- Điều có liên quan đến danh vọng của lão tiền bối.

Lý Hàm Băng sửng sốt :

- Vậy lão đệ nói mau đi!

Cốc Mộng Viễn giọng nghiêm túc :

- Lão tiền bối thật sự có lòng tranh bá võ lâm hay không?

Lý Hàm Băng ha hả cười to :

- Lão đệ nghĩ là lão phu có lòng tranh bá võ lâm ư?

- Theo lời đồn đại trên giang hồ hiện nay, lão tiền bối quả có lòng tranh bá võ lâm, nhưng…

Cốc Mộng Viễn ngưng chốc lát, lắc đầu cười nói tiếp :

- Nhưng hiện tại theo vãn bối nhận thấy thì lại hoàn toàn khác.

Chàng bởi nhận thấy Thần Phong bảo tuy hiểm ác, nhưng không hề có chút vẻ bạo tàn, và cũng không thấy có nhân vật võ lâm ra vào, nên mới nghĩ là lời đồn đại không đúng sự thật.

Tuy nhiên điều khiến chàng thắc mắc là người nào đã dám mạo danh Lý Hàm Băng?

Lý Hàm Băng mỉm cười :

- Lão đệ khi nãy có nói là những gì phải mắt thấy mới tin phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, vãn bối quả có nói vậy!

- Vậy thì lão đệ hãy tin vào những gì mà mắt đã thấy.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, Chân Dật Lan bỗng hỏi :

- Vậy là lão tiền bối không có ý định tranh bá võ lâm chứ gì?

Lý Hàm Băng cảm khái :

- Tranh bá võ lâm có ích lợi gì? Những tội ác do lão phu vô tâm gây ra khi xưa đã quá nhiều rồi, chả lẽ lão phu còn muốn để lại tiếng xấu muôn đời nữa hay sao?

Chân Dật Lan ngẩn người :

- Nhưng… nhưng…

Nàng ngại không dám nói ra, bởi nhận thấy Lý Hàm Băng không như là người có lòng tà độc trong võ lâm.

Lý Hàm Băng chau mày cười nói :

- Cô nương có gì cứ nói ra, không hề gì đâu.

Chân Dật Lan đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, cười nói :

- Cốc đại ca nói đi!

Lý Hàm Băng lúc này cũng đã cảm thấy thắc mắc, bèn quay sang Cốc Mộng Viễn giục :

- Cốc lão đệ, bất kỳ điều gì hãy cứ thẳng thắn nói ra đi.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng :

- Trong những ngày gần đây trên giang hồ đã có người truyền ra Mặc Ngọc Kiếm Sắc…

Lý Hàm Băng giật mình sửng sốt :

- Mặc Ngọc Kiếm Sắc ư?

Cốc Mộng Viễn nhìn chốt vào mặt Lý Hàm Băng :

- Không phải vật của lão tiền bối sao?

- Lão đệ có vật ấy không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Có…

Đoạn lấy một thanh kiếm nhỏ màu đen trao cho Lý Hàm Băng nói tiếp :

- Vãn bối có được một cây…

Lý Hàm Băng đón lấy kiếm sắc, xem xét thật kỹ bỗng cười to nói :

- Lão đệ đã bị đánh lừa rồi!

Cốc Mộng Viễn trố mắt :

- Kiếm sắc này là giả ư?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Không sai, kiếm sắc này tất cả đều giống như thật, nhưng có điều họ không tìm được mặc ngọc vạn năm, cho nên chất liệu khác nhau.

- Vậy là đã có kẻ giả danh lão tiền bối nhiễu hại võ lâm rồi.

- Rất có thể, nhưng người đó là ai?

Lý Hàm Băng chau mày suy nghĩ, người nào cần thiết phải mạo danh mình nhiễu hại võ lâm? Người nào hiểu rõ về mình? Người nào có võ công cao tương đương với mình?

Lý Hàm Băng càng nghĩ lại càng hồ đồ hơn.

Cốc Mộng Viễn bỗng lại hỏi :

- Lý lão tiền bối, Đoạt Mệnh thần mang cũng là vật của lão tiền bối phải không?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Không sai!

Cốc Mộng Viễn bèn lượt thuật lại mọi sự việc đã xảy ra từ lúc trên Động Đình hồ đến nay.

Nghe xong, Lý Hàm Băng với Lôi Tử Cường đều bàng hoàng ngây ngẩn.

Thật nằm mơ cũng chẳng ngờ mình lại trở thành kẻ địch võ lâm.

Đồng thời trong giọng điệu của Cốc Mộng Viễn, hai người nhận thấy chàng vẫn chưa hoàn toàn hết hoài nghi về Thần Phong bảo.

Lý Hàm Băng ngẩng lên nhìn Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần huynh, việc này thật khiến Lý mỗ không biết nên giải thích thế nào mới phải.

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Lý huynh cần phải hỏi lương tâm đâu cần phải giải thích.

Lý Hàm Băng nhíu mày :

- Cả Tần huynh cũng không tin Lý mỗ ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Tin chứ, nhưng Lý huynh phải trao ra kẻ mạo danh mới được.

Lý Hàm Băng cười khảy :

- Lý mỗ đã nghĩ ra kẻ mạo danh rồi.

Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nghe vậy đều sững sờ.

Chân Dật Lan buột miệng hỏi :

- Kẻ đó là ai?

Lý Hàm Băng trầm giọng :

- Liệt đồ với liệt tử!

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Lệnh lang ư?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Hắn là chủ nhân Thần Phong Mục Trường.

Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Kim Tiên Lý Xung phải không?

- Chính hắn!

Cốc Mộng Viễn lại hỏi :

- Còn lệnh đồ phải chăng là…

Bỗng ngưng lời, bởi chàng chưa khẳng định Triển Bá Tuấn là đệ tử y bát của Lý Hàm Băng, nên không dám nói ra.

Lý Hàm Băng nhướng mày hỏi :

- Cốc lão đệ sao bỗng dưng lại bỏ dở câu nói thế này?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vì vãn bối không dám khẳng định người nào là đệ tử của lão tiền bối.

Lý Hàm Băng cười não nề :

- Lão đệ thử đoán xem, có lẽ đoán ra được đấy!

Cốc Mộng Viễn dè dặt :

- Vãn bối tưởng Triển Bá Tuấn là đệ tử của…

Lôi Tử Cường bỗng quát to :

- Chính tên tiểu tử ấy!

Lý Hàm Băng cũng buồn bã nói :

- Lão đệ đã đoán đúng, chính là tên ác đồ Triển Bá Tuấn.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười hỏi :

- Lý huynh giờ định liệu thế nào?

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Định liệu ư? Tần huynh muốn Lý mỗ ra khỏi đây phải không?

- Lý huynh còn định lẩn trốn ở đây nữa sao?

Lý Hàm Băng thở dài :

- Lý mỗ quả thật lòng đã nguội lạnh…

Khô Trúc Tiên Ông buông tiếng cười vang :

- Lý huynh đừng mơ tưởng nữa!

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Lý mỗ nào có mơ tưởng gì bao giờ?

- Lý huynh không thể nào ẩn cư được nữa đâu.

- Tần huynh bức bách Lý mỗ xuất sơn ư?

- Không phải lão phu mà là giới võ lâm bức bách Lý huynh.

Lý Hàm Băng với Lôi Tử Cường cũng giật mình, họ đã nhận thấy sự thể nghiêm trọng, Thần Phong bảo không còn là nơi yên tĩnh để ẩn cư nữa.

Qua lời Khô Trúc Tiên Ông, giới võ lâm hiện nay đã xem mình là thâm thù đại địch, rồi đây ắt sẽ kéo đến vấn tội.

Lý Hàm Băng ngẫm nghĩ một hồi bỗng hỏi :

- Tần huynh đến đây là vì vấn đề này ư?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Không vì vấn đề ấy, chả lẽ lão phu điên sao? Thành thật mà nói, cho đến lúc này lão phu vẫn cho là Lý huynh chưa tẩy rửa được sạch sẽ.

- Vậy ư?

Lý Hàm Băng bỗng cười phá lên, nói tiếp :

- Tần huynh nói như vậy là muốn buộc Lý mỗ ra mặt chứ gì?

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Không phải vậy, Lý huynh vẫn có quyền tự do của mình, nếu không nghe theo lời khuyên của lão phu, cùng lắm Lý huynh cũng chỉ thân bại danh liệt thôi.

Lý Hàm Băng cười :

- Nếu nghe theo lời khuyên của Tần huynh thì sao?

- Không sao cả!

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Không sao cả ư? Vậy thì Lý mỗ hà tất nghe theo lời khuyên của Tần huynh?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đó là việc của Lý huynh phải làm kia mà. Thử nghĩ, nếu có kẻ mạo danh lão phu nhiễu hại võ lâm, lão phu lẽ nào lại chịu để yên?

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Đúng là như vậy!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi :

- Còn Lý huynh thì sao?

- Lý mỗ cũng vậy thôi.

Chân Dật Lan bỗng xen lời :

- Vậy thì Lý lão tiền bối phải thanh lý môn hộ mới đúng.

Lý Hàm Băng giật mình :

- Thanh lý môn hộ ư? Phải rồi…

Cốc Mộng Viễn lúc này đã hoàn toàn tin Lý Hàm Băng quả là có lòng hướng thiện, bởi chàng không tin người nào có thể làm bộ làm tịch chân thật đến vậy. Vả lại với uy danh của lão ma đầu này khi xưa, không bao giờ lão lại làm bộ làm tịch. Bằng không lão cũng đâu mang danh là Quỷ Oán Thần Sầu.

Nghĩ vậy chàng liền lấy Kim Ưng Kiếm Sắc ra, mỉm cười nói :

- Lý lão tiền bối có biết vật này không?

Lý Hàm Băng vừa trông thấy kiếm vàng trong tay Cốc Mộng Viễn, lập tức giật nẩy mình và quỳ ngay xuống vái lạy.

Cốc Mộng Viễn vội lách người sang bên, đưa tay phải ra xa, để cho Lý Hàm Băng vái lạy kiếm sắc.

Lý Hàm Băng lạy xong ba lạy mới đứng lên, mặt hiện vẻ từ bi cười nói :

- Lão đệ đã có được Kim Ưng Kiếm Sắc từ đâu vậy?

- Vãn bối đã gặp được trong Tử Vân thiên phủ.

Khi chàng đang trả lời, Khô Trúc Tiên Ông nháy mắt với chàng liên hồi, ra ý bảo chàng đừng nói ra Tử Vân thiên phủ, nhưng chàng đã lỡ miệng nói ra rồi.

Quả nhiên Lý Hàm Băng sửng sốt nói :

- Lão đệ đã đến Tử Vân thiên phủ rồi ư?

Cốc Mộng Viễn thầm nghĩ, đã trót nói ra rồi thì không cần phải giấu diếm nữa, bèn cười nói :

- Vâng, vãn bối đã đến Tử Vân thiên phủ rồi.

Lý Hàm Băng cười ha hả :

- Lão đệ chẳng những là một bậc kỳ tài trong thiên hạ mà còn có nhiều tiên duyên nữa.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Đó chỉ là sự ngẫu nhiên thôi.

Lý Hàm Băng cảm khái :

- Bửu vật trong Tử Vân thiên phủ, mọi người trong giới võ lâm đều ao ước nhưng trong ba trăm năm qua, không một người nào được chứng kiến tận mắt.

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Đó chẳng qua là lời đồn đại, thật ra cũng chẳng có gì.

Lý Hàm Băng trố mắt :

- Cô nương cũng có đến đó ư?

Chân Dật Lan gật đầu cười :

- Cả ba người cùng đi!

Lý Hàm Băng quay sang Khô Trúc Tiên Ông :

- Tần huynh cũng thật có phúc duyên, hẳn cũng có được món gì phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lý huynh sao vẫn có lòng tham thế này?

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Lý mỗ không hề có lòng tham, chẳng qua kỳ trân của tiên nhân quả đáng chiêm ngưỡng một phen.

- Chuyến đi Tử Vân thiên phủ chẳng những lão phu không có được gì, mà cả Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan cũng không có được gì đáng kể.

Lý Hàm Băng chau mày :

- Điều này thật khó tin…

Lôi Tử Cường cũng tiếp lời :

- Nghe đâu trong Tử Vân thiên phủ có cất giấu năm món bửu vật của Thiên Toàn kiếm khách Vu Vọng Cơ và Huyền Băng Ngọc Nữ phu phụ, sao các vị lại bảo là không có được gì?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đâu chỉ có năm món, mà thật ra món nào cũng là bửu vật cả. Chẳng hạn như Kim Ưng Kiếm Sắc này, có thể hiệu lệnh tất cả môn hạ Thần Phong động, không kể được là một bửu vật hay sao?

Lý Hàm Băng gật đầu cười :

- Kể được, kể được!

- Thế nên, bửu vật quá nhiều trái lại một món cũng chẳng đáng lấy.

Lôi Tử Cường thắc mắc tiếp lời :

- Sao lại một món cũng chẳng đáng lấy? Ví dụ như Huyền Băng kiếm, Thiên Ky Cẩm và bí kíp võ công của Nhị tiên… cũng không đáng lấy hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Các món ấy đối với lão đệ hay đối với lão phu có ích gì? Chúng ta còn phải cần đến thần binh lợi khí để thắng đối phương hay sao? Vả lại bí kíp võ công thì bao lâu mới có thể luyện thành? Hai ta đều tuổi đã gần đất xa trời, những vật ấy chỉ làm lụy đến tấm thân mà thôi.

Lôi Tử Cường ngớ người :

- Có lý, Lôi mỗ đã thọ giáo rồi.

Lý Hàm Băng cười :

- Tần huynh, nhưng Cốc lão đệ và Chân cô nương dùng được chứ?

- Những gì dùng được họ đã lấy cả rồi.

- Vậy mới phải chứ!

Lý Hàm Băng mắt bỗng sáng rực lên, nhìn Cốc Mộng Viễn hỏi :

- Lão đệ lấy Kim Ưng Kiếm Sắc để làm gì vậy?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Bởi vãn bối nghĩ là lão tiền bối có ý định nhiễu hại võ lâm, nên khi gặp Kiếm Sắc bỗng nảy sinh kỳ tưởng, định bằng vào Kiếm Sắc mà buộc lão tiền bối lui ra khỏi võ lâm.

Lý Hàm Băng cảm động :

- Lão đệ dụng tâm thật lương thiện, khiến lão phu vô cùng hổ thẹn.

- Nhưng bây giờ thì không cần đến nữa….

Cốc Mộng Viễn bèn trao Kim Ưng Kiếm Sắc cho Lý Hàm Băng, đoạn nói tiếp :

- Lão tiền bối, Kiếm Sắc này nên trao trả cho đời sau của chủ nhân là phải.

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Lão đệ hãy giữ lấy.

- Vãn bối giữ cũng vô dụng.

Lý Hàm Băng nghiêm giọng :

- Đây là vật tiên tổ đã tặng cho Vu đại hiệp phu phụ, khi thu hồi buộc phải làm hộ Vu đại hiệp một việc, tiên tổ lúc còn sống đã chưa thực hiện được…

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hay lão tiền bối cũng phải ra sức vì vãn bối một phen mới chịu thu hồi Kiếm Sắc này?

Lý Hàm Băng nghiêm mặt :

- Lời dặn bảo của tiên nhân, Hàm Băng này sao dám không tuân theo?

Thế là Cốc Mộng Viễn hết xức khó xử, chàng không sao nghĩ ra được phải cần Lý Hàm Băng làm việc gì cho mình…

Chàng đưa mắt nhìn Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông bèn cười nói :

- Ma đầu này rất cố chấp, nếu ngươi muốn trả lại Kiếm Sắc thì phải bảo lão ta làm giúp một việc, không thì ngươi hãy giữ lấy.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Vãn bối thật khó xử, bởi vãn bối không có quyền ra lệnh cho Lý lão tiền bối.

Lý Hàm Băng cười to :

- Đây đâu phải Cốc lão đệ ra lệnh cho lão phu, mà là lời dặn bảo của tiên nhân. Lão đệ cứ nghĩ ra một việc thật khó khăn, lão phu nhất định sẽ làm tròn.

Cốc Mộng Viễn trầm ngâm, Chân Dật Lan bỗng khẽ nói :

- Cốc đại ca, hiện đang có sẵn việc đấy.

Cốc Mộng Viễn chợt nhớ ra, liền cười nói :

- Có rồi.

Lý Hàm Băng cũng cười giục :

- Lão đệ mau dặn bảo đi!

Xem tiếp hồi 41 Thần Phong Mục Trường phong vân hội

41. Hồi 41 Thần Phong Mục Trường Phong Vân Hội

- Vãn bối xin nhờ lão tiền bối tìm ra Lý Hàm Băng giả đã nhiễu hại võ lâm kia, và bắt giữ để trị tội đích đáng được chăng?

Lý Hàm Băng chau mày :

- Việc ấy…

- Lão tiền bối không dám ư? Vậy thì vãn bối thu hồi những lời này.

- Chẳng phải lão phu không chấp nhận, mà là việc này không kể được là yêu cầu của lão đệ.

- Vì sao vậy?

- Vì dù lão đệ không bảo thì lão phu cũng phải làm.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Vãn bối đã nói ra thì cứ kể như vãn bối đã yêu cầu vậy.

Lý Hàm Băng còn định nói nữa, Khô Trúc Tiên Ông đã lắc đầu xen lời :

- Lý huynh đừng nói nữa, hãy thu hồi Kiếm Sắc đi thôi!

Lý Hàm Băng cười gượng :

- Vậy thì lão phu thật hổ thẹn với Cốc lão đệ…

Đoạn hai tay kính cẩn đón lấy Kim Ưng Kiếm Sắc, bỏ vào trong lòng.

Khô Trúc Tiên Ông lại cười nói :

- Lý huynh, mọi sự đã rõ, lão phu xin cáo từ.

Lý Hàm Băng lắc đầu :

- Tần huynh không chờ Lý mỗ đi cùng ư?

Khô Trúc Tiên Ông thoáng ngạc nhiên :

- Sao? Lý huynh vội đi như vậy ư?

- Nơi đây kiên cố như thành đồng vách sắt, hơn nữa cũng chẳng có gì quý giá, sao không đi được kia chứ?

- Lý huynh, Thần Phong bảo này còn được bao nhiêu cao thủ?

- Nếu kể cao thủ, không dưới ai mươi người.

- Lão phu muốn nói hạng cao thủ võ công tương đương với Lôi lão đệ và Đại Lực hòa thượng kia!

- Bảy người.

- Bảy người nào vậy?

- Ngoài Lôi Tử Cường với Đại Lực hòa thượng còn có Thiếu Lâm Trí Viễn đại sư, võ công Ngọc Huyền chân nhân, Hoa Sơn Diệm Khê Ngư An Huê Thắng Quyền, Nga My Thất Tu Kiếm Tẩu Thành Thiên Dân và Tái Hoa Đà Bệnh Hiệp Quý Thừa Tiên, còn có tên là Bắc Lệnh…

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chỗ của Lý huynh thật lắm nhân tài.

Cốc Mộng Viễn cũng hết sức kinh ngạc, chàng thật không ngờ các đại môn phái đều có một vị trưởng lão ẩn cư tại đây. Nhưng chàng không hiểu những kỳ nhân tiền bối này vì sao lại tin phục Lý Hàm Băng đến thế?

Chàng bỗng cảm thấy, Lý Hàm Băng này quả kể được là một bậc kiêu hung bất thế.

Bất kể lão sử dụng thủ đoạn gì, những người này đã cam tâm tình nguyện ở lại trong Thần Phong bảo, đó chẳng phải là điều dễ dàng.

Lý Hàm Băng ha hả cười nói :

- Những vị ấy đều là bạn già năm mươi năm giao tình rồi.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hỏi :

- Họ có đáng tin cậy không?

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Gì mà đáng với không đáng tin cậy?

- Họ đều đã cải hối hướng thiện rồi chứ?

- Đương nhiên, không thì họ đâu thể ở lại đây!

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Lý huynh định bảo họ đi cùng ư?

Lý Hàm Băng nhướng mày :

- Theo Tần huynh thì…

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Để lại một hai vị trấn thủ là đủ, ngoài ra vị nào muốn đi cứ cho họ đi, bởi như lão phu với Lý huynh chẳng hạn, mai kia có lẽ không còn thời gian để mà ra sức vì đồng đạo võ lâm nữa.

Lý Hàm Băng gật đầu cười :

- Đúng vậy, nên Lý mỗ định mời hết mọi người cùng đi!

- Vậy thì Thần Phong bảo giao cho ai trấn giữ?

- Một mình Thiên Si Tú Sĩ Mã Đằng của Cái bang là đủ!

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Vậy thì Lý huynh hãy mau đi thu xếp, tối nay ăn uống xong là lên đường ngay, có lẽ không đến mười hôm là diệt trừ xong Thần Phong Mục Trường.

- Mọi sự xin tuân lời Tần huynh.

* * * * *

Trên đường cái quan từ Tị Thử (tránh nắng) sơn trang, hành cung Thừa Đức đến Loan Bình, hôm ấy xuất hiện mười một kỵ mã phóng đi nhanh như gió cuốn, mục đích đến của họ là Thần Phong Mục Trường.

Không cần nói, họ chính là nhóm Lý Hàm Băng vừa rời khỏi Thần Phong bảo ở Thiên Trì để điều tra kẻ đã mạo danh Lý Hàm Băng.

Thần Phong Mục Trường tọa lạc tại Kim Câu Truân, nhưng thế lực phủ trùm thiên hạ, nên hành tung của mười một kỵ mã này sớm đã lọt vào tai mắt của người trong Thần Phong Mục Trường, và dùng chim câu đưa tin báo về căn cứ địa.

Tuy nhiên, tin do họ truyền về nội dung cũng chỉ là mười một kỵ mã này rất khả nghi, cần phải lưu ý mà thôi, chứ đâu ngờ trong số ấy lại có Lý Hàm Băng thật.

Bởi vì ngoài Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan, những người khác thảy đều cải trang dịch dung, nên không ai nhận ra được.

Đó là ý kiến của Chân Dật Lan, nàng cho là nếu không dịch dung, rất có thể mọi người chưa đến Nhiệt Hà là Kim Tiên Lý Xung đã hoảng sợ bỏ trốn mất rồi.

Thế nên nàng đã lấy dịch dung hoàn của gia gia dịch dung cho tám vị lão nhân trong Thần Phong bảo.

Sau khi dịch dung, quả nhiên chính bản thân họ cũng không còn nhận ra mình nữa.

Ngày thứ sáu, mười một kỵ mã đến huyện Thừa Đức tỉnh Nhiệt Hà.

Từ Thừa Đức đến Kim Câu Truân, nếu đi nhanh lộ trình chưa đầy nửa ngày.

Vì cẩn thận, họ quyết định ăn sáng và nghỉ ngơi tại Nhiệt Hà, sau trưa mới tiếp tục lên đường, dự định sẽ đến Loan Bình vào lúc hoàng hôn, sau đó bỏ ngựa bộ hành đến Thần Phong Mục Trường, đó cũng là ý kiến của Chân Dật Lan.

Bởi theo nàng, việc dọ thám ban đêm tốt hơn ban ngày, nếu không khó tránh khỏi bứt dây động rừng.

Chín lão nhân thảy đều đồng ý, nên Mộng Viễn cũng chẳng phản đối được.

Theo Cốc Mộng Viễn, đương nhiên là khiêu chiến một cách quang minh chính đại.

Thật ra, Chân Dật Lan đã đúng, bởi phen này cũng như là Lý Hàm Băng thanh lý môn hộ, nếu công khai khiêu chiến thì họ đâu thể dịch dung mà đến Thần Phong Mục Trường, do đó sau khi bàn bạc kỹ, mọi người đã chấp nhận kế hoạch của Chân Dật Lan.

Quả nhiên, lúc hoàng hôn mười một người đã đến Loan Bình.

Họ tìm một khách điếm, gởi lại ngựa và các vật, ăn uống qua loa xong, mười một người liền chia làm ba nhóm tiến về phía Thần Phong Mục Trường danh chấn Quan Ngoại.

Họ sở dĩ chia làm ba nhóm là để tránh đông người dễ gây chú ý.

Và sau khi ra khỏi Loan Bình, trước tiên họ đi về hướng Bắc, ngược với hướng đến Thần Phong Mục Trường chừng ba dặm mới quay sang hướng tây nam, rồi vài dặm nữa mới thẳng tiến đến Thần Phong Mục Trường.

Đó là kế hoạch của Bắc Bệnh Quý Thừa Quang, bởi vì Bệnh Hiệp trong Tứ Phương Đại Hiệp này sớm đã phát hiện có người theo dõi hành tung của họ.

Quả nhiên, biện pháp này đã đánh lừa được người của Thần Phong Mục Trường.

Bọn mục chủ ở Loan Bình sau khi thấy mười một người đi về hướng Bắc, lập tức thông báo cho những người ở hướng ấy chú ý.

Nào ngờ mười một người đi được chừng ba dặm lại rẽ sang hướng Tây nam, thế là khi chim câu đưa tin về đến mục trường, họ đều yên tâm nghĩ là mười một người này có lẽ là đến Vân Vu Sơn để tìm Bạch Thủy Chân Quân Triệu Quang Đẩu, một phản đồ của Bài giáo đang ẩn cư tại đó.

Mãi đến khi ba nhóm người này đều đã đến mục trường, bọn họ vẫn chưa hề hay biết.

Mười một ngày đã gặp lại nhau ở trong một khu rừng thấp bên ngoài cổng rào của Thần Phong Mục Trường.

Khô Trúc Tiên Ông quét mắt nhìn mọi người, cười nói :

- Vị nào quen thuộc đường lối trong mục trường nhất?

Thất Thu Kiếm Tẩu Thành Thiên Dân vội đáp :

- Lão ô đã từng đến đây mấy lần.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Thành huynh có thể mô tả đại khái để khỏi lạc đường chăng?

Thành Thiên Dân cười :

- Thần Phong Mục Trường này có diện tích đến mấy trăm mẫu, chỗ trú của trường chủ và nơi hội họp nằm ở phía bắc, cách đây chừng trăm trượng…

Khô Trúc Tiên Ông xen lời hỏi :

- Trong mục trường này phải chăng chỉ có dãy nhà ấy dành cho người ở?

Thành Thiên Dân lắc đầu :

- Không, mỗi một trại ngựa đều có mười mục chủ trở lên!

- Thành huynh còn nhớ có tất cả bao nhiêu trại ngựa không?

- Sáu!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy là chúng ta người đủ phân phối rồi.

Đoạn quay sang Lôi Tử Cường nói :

- Lôi lão đệ với Lý huynh và lão phu, thêm Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan cùng xông vào nơi trú của Lý Xung, còn sáu trại ngựa xin phiền Thành huynh phân công được chăng?

Thành Thiên Dật gật đầu :

- Lão ô xin tuân mệnh!

Thiếu Lâm trưởng lão Trí Viễn đại sư bỗng cười nói :

- Tần thí chủ, trước khi động thủ chúng ta có cần phát ra ám hiệu không?

- Không cần, ai đến trước thì cứ động thủ trước.

Võ Đang Ngọc Huyền chân nhân cười tiếp lời :

- Vậy có ổn không? Tần huynh không sợ làm hỏng việc ở chỗ các vị sao?

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Theo nhận xét của lão phu, bọn mục chủ trong trại ngựa dù có cao thủ thì cũng chẳng đương cự nổi các vị, nên lão phu nghĩ là không cần phải lo ngại.

Đại Lực hòa thượng cười tiếp lời :

- Đúng vậy, bọn nhãi nhép ấy quả là không đáng nhắc kích!

Lý Hàm Băng bỗng mỉm cười nói :

- Các vị cứ rat ay mạnh bạo, nhưng không nên giết người.

Trí Viễn đại sư chắp tay :

- Thiện tai! Lão nạp không dám!

Năm người khác cũng đồng thanh nói :

- Lý huynh yên tâm, chúng huynh đệ hãy còn có đức hiếu sinh.

Lý Hàm Băng gật đầu cười :

- Xin chư vị tự tiện, sau khi đắc thủ sẽ gặp lại nhau tại chính sảnh.

Lý Hàm Băng vừa dứt lời, sáu người đã cất bước đi về phía phải.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt xem xét hàng rào lưới sắt vây quanh thảo nguyên, cười khảy nói :

- Hàng rào này hẳn là có trò quái quỷ gì đây!

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Đúng vậy, hàng rào này trong ngoài ba thước đều rải đầy kịch độc chẳng kém gì Vô Ảnh Hàn Độc ở Thần Phong bảo.

Khô Trúc Tiên Ông đưa tay chỉ nhóm Đại Lực hòa thượng sáu người đang xúm lại bàn tính, hỏi :

- Họ đều biết cả ư?

Lý Hàm Băng cười :

- Các loại độc vật của Lý mỗ, họ đều rõ như lòng bàn tay, không đáng lo ngại.

Khô Trúc Tiên Ông quay sang Chân Dật Lan hỏi :

- Lan nhi thì sao?

Chân Dật Lan chơm chớp mắt cười :

- Lan nhi không rõ, nhưng Thất Giải Hoàn Hồn đơn của Lan nhi hẳn là có thể bảo vệ được tính mạng.

Lý Hàm Băng cười hào sảng :

- Thất Giải Hoàn Hồn đơn của Chân huynh có thể tị bách độc, nhưng lãng phí thế này thật đáng tiếc, để lão phu tặng cho cô nương một vật tị độc nhé.

Đoạn từ trong lòng lấy ra một cây Mặc Ngọc Kiếm Sắc thật trao cho Chân Dật Lan nói tiếp :

- Kiếm sắc này được luyện chế bằng ôn ngọc vạn năm, đã có thể trừ tà khử độc mà còn có thể chống lạnh giữ ấm, rất hữu dụng cho cô nương trong tương lai.

Chân Dật Lan cảm động đến cơ hồ rơi lệ, đưa tay nhận lấy Mặc Ngọc Kiếm Sắc, lúng búng nói :

- Lão tiền bối, vãn bối thật không biết phải đáp tạ thế nào…

Lý Hàm Băng cười ngắt lời :

- Cô nương không cần đáp tạ, chỉ cần cô nương hiểu cho lão phu không phải là một kẻ đại gian ác, vậy là lão phu hết sức vui sướng rồi.

Chân Dật Lan bẽn lẽn cười :

- Từ nay vãn bối sẽ không cả tin lời đồn đại nữa đâu.

Lý Hàm Băng nhếch môi cười :

- Cô nương hãy cất kỹ kiếm sắc chúng ta đi thôi.

Dứt lời, hai tay áo vung mạnh, người như phi hạc vượt qua hàng rào lưới sắt, nhẹ nhàng hạ xuống đất cỏ trong mục trường, lập tức ngoảnh lại ngoắc tay.

Lôi Tử Cường theo sau phi thân vào.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Hai người hãy vào trước, lão phu đoạn hậu.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan liền vâng lời phóng qua hàng rào.

Sau đó Khô Trúc Tiên Ông cất người lên cao hơn ba trượng, hệt như một đám mây lướt vào mục trường.

Năm người lập tức thi triển khinh công tiến vào, không cách hơn năm trượng, thoáng chốc đã đến nơi.

Lúc này trời đã gần canh ba, nhưng trong đại sảnh mục trường vẫn đèn đốm sáng choang.

Năm người đều võ cao gan cả, biết rõ đại sảnh còn đèn đóm là nhân vật đầu sỏ của mục trường hẳn chưa ngủ nghỉ, song họ vẫn thản nhiên phi thân lên mái dãy nhà đối diện với đại sảnh.

Cốc Mộng Viễn nắm tay Chân Dật Lan nằm mọp ở giữa Khô Trúc Tiên Ông với Lý Hàm Băng, mỗi cảnh tượng trong đại sảnh thảy đều nằm trong tầm mắt của năm người.

Chỉ thấy dưới ánh đèn sáng, hơn hai mươi người đang ngồi theo hình tròn. Chính giữa là một lão nhân giống hệt như Lý Hàm Băng, bên trái là một văn sĩ trung niên tuổi ngoài bốn mươi, tướng mạo khá giống Lý Hàm Băng, hắn là Kim Tiên Lý Xung.

Bên phải chính là Triển Bá Tuấn, cạnh y là một tóc bạc áo trắng, kế nữa là một thư sinh trung niên.

Cốc Mộng Viễn vừa đưa mắt nhìn xuống phía dưới, bỗng nghe Lý Hàm Băng truyền âm nói :

- Cốc lão đệ có biết hết những người trong đại sảnh không?

Cốc Mộng Viễn cũng truyền âm đáp :

- Ngoại trừ Triển Bá Tuấn, vãn bối không biết người nào khác.

- Lão già tóc bạc ngồi bên Triển Bá Tuấn là Miên Chưởng Chấn Tm Giang Giản Bạch Ngọc, trưởng lão tục gia phái Võ Đang. Thư sinh trung niên ngồi bên Giản Bạch Ngọc là Bát Oán Tu Sĩ Vô Ngã, hòa thượng ngồi bên nữa là Dã Tăng Vị Giới… Người ngồi bên trái kẻ giả mạo lão phu là liệt tử Lý Xung, ngồi bên liệt tử là Lạc Thủy Lão Nho Điền Thánh Thông, trưởng lão phái Hoa Sơn, lão khiếu đầu to ngồi bên Điền Thánh Thông là Tam Dương Quái Khất Lôi Minh Viễn, trưởng lão Cái bang.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Người của Cái bang thật chẳng ngờ!

Lý Hàm Băng cười :

- Ngồi bên Lôi Minh Viễn là Bát Phương Thần Cái Cát Phú, kế nữa là Thất Xà Kỳ Cái Vũ Văn Thông, nhị đệ tử của Lăng Tiêu, và Phục Hổ Chưởng Ngụy Phi Bình…

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Còn kẻ giả mạo Lý lão tiền bối là ai?

- Lão phu chưa nhận ra…

Ngay khi ấy những người trong sảnh như vì việc trọng đại gì đó, đã lớn tiếng cãi vã nhau.

Chỉ thấy Triển Bá Tuấn sừng sộ hướng về một đại hiệp võ phục nói :

- Mười một người kia sau khi rẽ sang hướng Tây nam, vì sao đến giờ vẫn chưa có tin tức? Chu Thành, thủ hạ ngươi đã phái đến Vân Vụ Sơn lẽ ra lúc này cũng phải có chim câu đưa tin về rồi chứ?

Gã đại hiệp có tên Chu Thành bối rối đáp :

- Thuộc hạ mới vừa nhận được chim câu đưa tin về rồi!

Triển Bá Tuấn trầm giọng :

- Tin báo thế nào?

Chu Thành lúng búng :

- Không thấy tung tích của họ!

Triển Bá Tuấn tức giận :

- Toàn một lũ vô dụng cả!

Kim Tiên Lý Xung cười tiếp lời :

- Nhị đệ, có lẽ mười một kỵ mã kia quả đúng là phải đến Thần Phong Mục Trường này!

Triển Bá Tuấn lắc đầu :

- Sư huynh có suy nghĩ kỹ chưa?

Lý Xung trố mắt :

- Nghĩ gì kia?

Triển Bá Tuấn cười khảy :

- Mười một người đó nếu là người của Bài giáo đến tìm Triệu Quang Đẩu, sao họ lại từ hướng Trường Bạch sơn đến? Chỉ bấy nhiêu cũng đã có vấn đề rồi!

Lý Xung ngẩn người :

- Phải rồi, vậy mà ngu huynh không nghĩ đến!

Triển Bá Tuấn nghiêm giọng nói tiếp :

- Do đó, theo tiểu đệ thì chúng ta nên lập tức điều tra rõ, mười một người ấy hiện đang ở đâu?

Lý Xung mắt rực lên :

- Không sai, quả là cần thiết phải vậy.

Đoạn quay sang Bát Phương Thần Cái Cát Phú nói :

- Cát huynh đành phải vất vả một phen rồi.

Bát Phương Thần Cái đứng lên ôm quyền đáp :

- Thuộc hạ tuân mệnh!

Đoạn bước qua người bên cạnh, vừa định đi ra cửa…

Thốt nhiên, Thiên Sát Thủ Lôi Tử Cường cười hô hố nói :

- Cát Phú, ngươi chẳng cần phải vất vả đâu!

Tiếng nói vừa dứt, người đã hạ xuống đất.

Lập tức, tất cả những người trong đại sảnh thảy đều sững sờ.

Lôi Tử Cường chân vừa chạm đất, Cát Phú đã tung mình thoái lui, đồng thời quát hỏi :

- Các hạ là ai?

Lôi Tử Cường cười hăng hắc :

- Lão phu chính là một trong số mười một người mà các vị đang cần tìm.

Vừa dứt lời, bóng người nhấp nhoáng, từ trên mái nhà lại phóng xuống bốn người.

Cốc Mộng Viễn chân vừa chạm đất đã ha hả cười nói :

- Triển huynh, lâu nay vẫn khỏe chứ?

Chân Dật Lan cũng đồng thời nói :

- Triển Bá Tuấn, phen này ngươi không trốn thoát được nữa đâu.

Lúc này những người trong đại sảnh đều đã đứng lên rời khỏi ghế.

Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, Triển Bá Tuấn đã nhanh bước ra đến ngoài đại sảnh, cười nói :

- Ra là Cốc huynh, thật quá thất kính! Chẳng hay Cốc huynh đang đêm đến đây có việc gì vậy?

Cốc Mộng Viễn thầm nhủ :

- Gã này quả là thâm hiểm xảo quyệt.

Chàng cười lạnh lùng nói :

- Tại hạ đến đây vì việc gì, có lẽ Triển huynh đã hiểu rõ.

Triển Bá Tuấn thản nhiên cười :

- Cốc huynh, mấy vị đi cùng này là ai vậy?

Cốc Mộng Viễn biết y định dung lời nói để kéo dài thời gian, bởi lúc này những người trong đại sảnh đã có nửa số từ phía sau lẻn đi mất.

Nhưng chàng cười thầm nhủ :

- Mặc cho ngươi xảo quyệt đến mấy thì hôm nay các ngươi cũng không thể nào thoát khỏi sự toan tính của bọn ta.

Trong khi nghĩ, chàng đáp :

- Mấy vị này đều là thân hữu của tại hạ.

Đưa tay chỉ Khô Trúc Tiên Ông nói tiếp :

- Vị này là Khô Trúc Tiên Ông lừng danh trong võ lâm, Triển huynh từng nghe nói đến chưa?

Bốn tiếng "Khô Trúc Tiên Ông" vừa thốt ra khỏi miệng chàng, lập tức khiến những người trong đại sảnh giật nẩy mình, kể cả người đã giả mạo Lý Hàm Băng.

Triển Bá Tuấn thoáng chau mày nhưng lập tức ôm quyền cười nói :

- Phải Tần lão tiền bối không biết. Vãn bối Triển Bá Tuấn xin bái kiến.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Miễn lễ! Miễn lễ!

Đồng thời tay áo phất nhẹ, đẩy cho Triển Bá Tuấn lùi sau ba bước.

Triển Bá Tuấn sau khi thi lễ đã phòng trước có vậy, nên đã ngầm vận công lực sẵn sàng đề kháng, nhưng kết quả vẫn bị đẩy lùi ba bước, chứng tỏ võ công của Khô Trúc Tiên Ông còn cao hơn so với lời đồn đại.

Triển Bá Tuấn đỏ mặt, lạnh lùng nói :

- Lão tiền bối công lực lợi hại thật!

Khô Trúc Tiên Ông một cái phất tay áo mà chỉ đẩy lui Triển Bá Tuấn ba bước, trong lòng cũng thoáng kinh ngạc, nghe vậy ha hả cười nói :

- Tiểu tử, ngươi cũng chẳng phải kém.

Chân Dật Lan đứng bên bỗng ré lên :

- Triển Bá Tuấn, ngươi không nhận ra bà cô ngươi rồi hả?

Triển Bá Tuấn lúc này đang phừng lửa giận, tuy cảm thấy Chân Dật Lan mặt quen quen, nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai, nghe vậy càng thêm tức giận quát :

- Ai mà biết tiện tỳ vô sỉ ngươi là ai, thiếu gia trong đời đã từng ngủ qua biết bao đàn bà, nếu người nào cũng nhớ thì thiếu gia…

Đột nhiên, bốp bốp hai tiếng giòn giã, Chân Dật Lan đã giận tím mặt, nhanh như chớp xáng cho Triển Bá Tuấn hai cái tát tai, lui về chỗ cũ toét miệng mắng :

- Ngươi là đồ heo… ngươi là…

Triển Bá Tuấn đang nói một cách đắc ý, bỗng thấy bóng người thấp thoáng, hai má mỗi bên đã lãnh lấy một cái tát nẩy lửa, lập tức sưng húp lên.

Nhờ vậy, y đã nghĩ ra được thiếu nữ này chính là Cổ Hoàn Bạch.

Thế nhưng, lúc này y chẳng còn lòng dạ nào mà suy nghĩ nữa, lửa giận đã bốc cao, buông tiếng quát vang và lao bổ vào Chân Dật Lan.

Nhưng vừa đến giữa chừng, y bỗng lại lui về chỗ cũ, thì ra y đã bị Cốc Mộng Viễn một chưởng đẩy lui.

Cốc Mộng Viễn vừa đẩy lui Triển Bá Tuấn, liền cười nói :

- Triển huynh hãy tạm nguôi giận, muốn động thủ lát nữa tại hạ sẵn sàng hầu tiếp.

Đoạn quay sang Lý Hàm Băng giả hỏi :

- Dám hỏi các hạ quý danh tôn tánh?

Lúc này Lý Hàm Băng giả với Lý Xung đang đi đến gần, Cốc Mộng Viễn vừa dứt lời, Lý Hàm Băng giả liền lạnh lùng nói :

- Lão phu Lý Hàm Băng, bằng hữu võ lâm gọi là Hắc Thủy Điếu Tẩu, Quỷ Oán Thần Sầu! Tiểu tử ngươi là ai? Có từng nghe nói đến đại danh của lão phu chưa?

Cốc Mộng Viễn thầm cười khẩy, ngoảnh lại nhìn Lý Hàm Băng thật lúc này đã dịch dung thành một người mặt đen, cười nói :

- Tại hạ là Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài, đại danh của tôn giá, tại hạ cho nghe gia sư đề cập đến…

Lý Hàm Băng giả trầm giọng :

- Lệnh sư là ai mà đề cập đến lão phu?

Cốc Mộng Viễn đã có ý định cướp tinh thần địch thủ trước, bèn cười nói :

- Gia sư là Cát Hàn.

Lập tức chẳng những Lý Hàm Băng giả mà hầu hết những người của Thần Phong Mục Trường đều sững sờ, đứng thừ ra tại chỗ.

Cốc Mộng Viễn vờ vĩnh nói tiếp :

- Tôn giá có biết gia sư không?

Lý Hàm Băng đảo mắt, để che giấu vẻ kinh hãi của mình, cố cười nói :

- Đương nhiên là biết, lão phu với lệnh sư giao tình rất là thân thiết.

Cốc Mộng Viễn chau mày thầm mắng :

- Lão tặc thật là vô sỉ.

Song ngoài mặt vẫn cười nói :

- Vậy là vừa rồi vãn bối đã thất lễ rồi.

Đoạn ôm quyền thi lễ, nói tiếp :

- Lý lão, vãn bối xin giới thiệu một người bạn già…

Lý Hàm Băng cười sắc lạnh ngắt lời :

- Khô Trúc Tiên Ông phải không? Ông ấy là bạn cũ của lão phu rồi!

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Đúng vậy! Lý huynh, chúng ta biệt tích đã ba mươi năm rồi.

- Tần huynh lâu nay vẫn khỏe chứ?

- Rất khỏe! Sauk hi từ Thần Phong bảo trở về, lão phu bỗng nảy sinh ý định kỳ lạ, bèn mạo danh một người bạn già tung hoành trên giang hồ rất lâu. Ha ha, Lý huynh biết không? Thật chẳng còn gì lý thú bằng, hôm nào Lý huynh thử bắt chước xem!

Nói xong, buông tiếng cười vang, ra chiều hết sức đắc ý.

Nhưng Lý Hàm Băng giả thì chẳng tài nào cười được nữa, lời nói của Khô Trúc Tiên Ông chẳng khác nào kim nhọn đâm vào trái tim lão, nhưng lão lại chẳng thể phát tác, bèn vờ vĩnh cười nói :

- Tần huynh thật khéo quá!

Chân Dật Lan nghe cuộc đối thoại giữa hai lão nhân, không nén được ôm bụng cười ngặt nghẽo, nỗi bực tức khi nãy đã hoàn toàn tan biến.

Cốc Mộng Viễn lại ôm quyền nói :

- Lý lão, để vãn bối giới thiệu với lão tiền bối một người bạn già…

Đưa tay chỉ Lý Hàm Băng thật, nói tiếp :

- Vị tiền bối này cũng họ Lý, tên là Tái Hỏa, ngoại hiệu Bạch Sơn Thánh Tẩu, Quỷ Khóc Thần Khâm, lão tiền bối có nghe nói đến chưa?

Lý Hàm Băng giả lắc đầu :

- Hạng vô danh, lão phu chưa từng nghe bao giờ.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Giờ vãn bối đã giới thiệu rồi, ngoại hiệu hai vị đều có sở trường riêng, hãy nên thân mật với nhau, không chừng sẽ có thu hoạch to đấy!

Lý Hàm Băng thật đanh mặt nhìn Lý Hàm Băng giả, lạnh lùng hỏi :

- Tôn giá là Lý Hàm Băng ư?

Lý Hàm Băng giả cười khảy :

- Tôn giá dám không tin ư?

- Trên cõi đời này có quá nhiều kẻ đê hèn tranh danh đoạt lợi, mạo danh người khác, nên lão phu chẳng thể thẩm ra thật kỹ người mới quen biết.

Lý Hàm Băng giả cười phá lên :

- Lão phu là hạng người gì? Ai dám mạo danh? Chỉ có điều là danh hiệu của tôn giá, trong võ lâm chưa bao giờ nghe nói đến, thật khiến lão phu hết sức hoài nghi.

Lý Hàm Băng thật tại hạ cười :

- Tuy tôn giá nói vậy, nhưng lão phu vẫn chưa tin.

Lý Hàm Băng giả tức giận :

- Cả gan dám tự đại trước mặt lão phu, tôn giá chán sống rồi phải không?

Lý Hàm Băng thật cười khảy :

- Tôn giá định làm gì nào?

Lý Hàm Băng giả gằn giọng :

- Định cho tôn giá nếm thử thủ đoạn quỷ khóc thần kinh của lão phu.

Lý Hàm Băng cười to :

- Phải rồi, lão phu cũng đang muốn lãnh giáo thủ đoạn của tôn giá đây.

Lý Hàm Băng giả gằn giọng :

- Đó là chính tôn giá đã tự chuốc lấy họa sát nhân…

Bỗng quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần huynh! Vị Lý huynh này đã bức người quá đáng, lão phu đành phải đắc tội thôi.

Khô Trúc Tiên Ông thản nhiên cười :

- Xin cứ tự tiện! Vị Lý huynh này với lão phu rất là bất hòa, nếu Lý huynh mà trừ khử được, lão phu thật vô vàn cảm kích.

Chân Dật Lan nghe vậy bật cười khúc khích, cả Cốc Mộng Viễn cũng không nén được, cười lên thành tiếng.

Lý Hàm Băng giả nghe Khô Trúc Tiên Ông nói vậy, bất giác ngẩn người nói :

- Tần huynh vậy là…

Lão bỗng ngưng lời, bởi lão không sao hiểu nổi mối quan hệ giữa họ.

Lý Hàm Băng cười to nói :

- Tần huynh, e rằng tâm nguyện của Tần huynh khó mà trở thành sự thật.

Khô Trúc Tiên Ông cũng buông tiếng cười to :

- Vậy ư? Vậy thì lão phu đành ôm hận suốt đời rồi.

Lý Hàm Băng giả bị Lý Hàm Băng thật nói khích, liền cả giận nói :

- Họ Lý kia, hôm nay lão phu quyết không để cho ngươi sống rời khỏi đây.

Lý Hàm Băng thật thản nhiên cười :

- Tốt thôi, giữa hai ta chắc chắn sẽ có một người không thể yên lành rời khỏi đây! Nghe đâu Kinh Thần thất chưởng của tôn giá uy chấn võ lâm, lão phu rất muốn thỉnh giáo.

Lý Hàm Băng giả cười hăng hắc :

- Ngươi chưa xứng đáng để lão phu sử dụng Kinh Thần thất chưởng đâu!

Chân Dật Lan đứng bên cười khỉnh nói :

- Ngươi có biết không chứ?

Song vì tiếng của nàng không to, Lý Hàm Băng giả lại đang lúc kinh nộ, nên không nghe rõ Chân Dật Lan đã nói gì, không thì lão đã kinh hoàng thất sắc rồi.

Lý Hàm Băng thật vẫn thản nhiên cười nói :

- Tôn giá không sử dụng Kinh Thần thất chưởng vậy thì lão phu thử môn khác cũng được…

Đột nhiên vung tay, tung ra một quyền và quát :

- Hãy nếm thử Kinh Thần thất quyền của lão phu xem sao?

Thì ra ông đã chuyển đổi chưởng pháp thành quyền pháp, chiêu "Khổn Long Trường Ngâm" này là một chiêu thức cương mãnh, nên chuyển thành quyền chiêu phát ra, uy thế lại càng khủng khiếp hơn.

Lý Hàm Băng giả thoáng sửng sốt, nhưng quyền lực của Lý Hàm Băng thật đã công đến, không để lão có thời gian suy nghĩ, buộc phải lách người sang bên, tung ra song chưởng mới đánh bạc được chiêu quyền của đối phương.

Lý Hàm Băng thật nhếch môi cười :

- Khá lắm! Đại Cương Cầm Long Thủ! Lão tiểu tử, sao ngươi lại trộm dùng tuyệt học của Cái bang? Lão phu chẳng tin ngươi vô sỉ đến vậy.

Lý Hàm Băng giả cười hăng hắc :

- Để ngươi biết Lý mỗ võ học uyên bác…

Lý Hàm Băng thật cười quái lạ, ngắt lời :

- Vậy ư? Lý Hàm Băng mà lại dám tự khoe là võ học uyên bác, thật lão phu lần đầu tiên mới nghe… Nào, hãy thử thêm một quyền nữa.

Chưa dứt lời, lại một quyền tung ra.

Quyền này tuy trông uy thế không bằng chiêu trước, song lại hàm chứa rất nhiều biến hóa kỳ ảo, và cũng là một tuyệt chiêu trong Kinh Thần thất chưởng.

Lý Hàm Băng giả lại sửng sốt, lần này lão đã nhận r alai lịch võ công của đối phương, liền buông tiếng cười khẩy, vung tay liên tiếp tung ra năm chưởng, và vẫn là Đại Cương Cầm Long Thủ của Cái bang.

Đồng thời, lão cười gằn nói :

- Họ Lý kia, ngươi đã học được Kinh Thần thất chưởng của lão phu từ đâu.

Chiêu "Thần Sầu Thiên Nộ" của Lý Hàm Băng giả đón cản, lòng cũng thầm kinh hãi.

Ông không sao nghĩ ra được kẻ đã giả mạo mình là ai? Nhưng qua chưởng pháp của đối phương, đã luyện được tuyệt học của Cái bang đến trình độ thế này, người này hẳn là một cao thủ bậc nhất trong Cái bang.

Nhưng có thể Cái bang hiện nay ngoài Lôi Tử Cường, ai có công lực tương đương như vậy nữa?

Lý Hàm Băng thật lòng đầy thắc mắc, song ngoài mặt vẫn cười khảy nói :

- Lão phu họ Lý, đồng tông với ngươi, sao lại không thể học Kinh Thần thất quyền? Vả lại, lão phu có ngoại hiệu Quỷ Khóc Thần Khâm kia mà!

Vừa dứt lời lại một quyền tung ra và quát :

- Lão tiểu tử, hãy nếm lão phu một quyền.

Lý Hàm Băng giả mắt rực hàn quang, song chưởng cùng lúc tung ra, trầm giọng nói :

- Mặc ngươi đã học trộm được bao nhiêu chưởng pháp của lão phu, lão phu cũng chẳng ngán sợ.

Bảy chưởng liên tiếp tung ray, uy thế hệt như bão tố cuồng phong.

Lý Hàm Băng thật chợt động tâm, nhận thấy Lý Hàm Băng giả này công lực trên Đại Cương Cầm Long Thủ còn cao hơn Lôi Tử Cường mấy phần. Qua đó suy luận, người này hẳn có địa vị trong Cái bang cao hơn cả đương kim Bang chủ Ngốc Cái Truy Hồn Tẩu Lăng Hư, vậy thì y là ai?

Lý Hàm Băng nghĩ đến đây, bỗng nảy sinh ý định dùng công lực buộc đối phương phải lộ ra lai lịch. Nếu bất thành ông sẽ chẳng quản phá giới đả thương đối phương, lột bỏ mặt nạ da người, như vậy hẳn sẽ rõ y là ai.

Nghĩ vậy ông liền dồn dập tấn công, Kinh Thần thất quyền cũng trở nên hung mãnh hơ, kình phong dậy lên như vũ bão.

Lý Hàm Băng giả cũng chẳng chịu kém, giở hết toàn lực ứng phó.

Lão vẫn sử dụng Đại Cương Cầm Phong Thủ! Thật ra nếu Lý Hàm Băng giả đúng là người Cái bang, toàn bộ võ công của Cái bang cũng chỉ có Đại Cương Cầm Long Thủ là miễn cưỡng có thể đối phó với Kinh Thần thất chưởng của Lý Hàm Băng thật mà thôi.

Ba mươi chiêu qua đi, Lý Hàm Băng thật đã dần hiểu ra.

Đồng thời Thiên Sát Thủ Lôi Tử Cường cũng trố to mắt, ông nhận thấy nhất cử nhất động của Lý Hàm Băng giả hết sức quen thuộc.

Bỗng ông đã phát hiện chuyện lạ…

Cốc Mộng Viễn lúc này cũng đang toàn thần theo dõi trận đấu.

Đột nhiên Lôi Tử Cường quát to :

- Lôi Tử Cang, đại ca còn sống ư?

Tiếng quát hệt như sấm rền, vang xa hằng chục dặm, khiến mọi người hiện diện thảy đều giật mình sửng sốt và nhất là Lý Hàm Băng giả lại càng bàng hoàng kinh hãi.

Ngay trong khoảnh khắc phân thân ấy, ngực lão lập tức lãnh lấy một quyền của Lý Hàm Băng thật.

Cũng may Lý Hàm Băng thật không có ý giết người, không thì Lý Hàm Băng giả đã tang mạng tại chỗ rồi.

Thế nhưng, lão vẫn thọ thương, loạng choạng lùi sau năm bước, Lý Xung và Triển Bá Tuấn vội lướt đến đỡ lấy lão.

Lý Hàm Băng không truy kích, chỉ cười khảy nói :

- Kinh Thần thất quyền của lão phu thế nào, trội hơn Thất chưởng của ngươi nhiều chứ?

Lúc này lệnh chủ đã sải bước đến bên Lý Hàm Băng thật nói :

- Lý huynh, người này chính là gia huynh Tử Cang.

Ông nói khá lớn tiếng, nên ngay cả Lý Hàm Băng giả đang thọ thương cũng nghe rất rõ.

Lập tức Lý Hàm Băng giả cùng Lý Xung và Triển Bá Tuấn thảy đều sững sờ, chả lẽ lão nhân mặt đen này lại là Lý Hàm Băng thật?

Lý Xung không tin bởi y nghĩ phụ thân dù dịch dung khéo đến mấy cũng chẳng thể không có sơ xuất.

Triển Bá Tuấn cũng không tin, thì ra Lý Hàm Băng đã thi triển Xúc Cốt công khiến người thấp hơn, và thêm thuốc dịch dung độc đáo của Tà Hiệp Chân Cửu, thử nghĩ hai người sao thể nhận ra được?

Lúc này Lý Hàm Băng nhếch môi cười nói :

- Khi Lôi lão đệ nói là lão phu cũng đã nhận ra rồi.

Lôi Tử Cường thấp giọng :

- Lý huynh, hôm nay chúng ta quyết không buông tha họ được.

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Không sai, chúng ta phải làm sáng tỏ việc này mới được.

Đoạn quay sang Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Tần huynh hãy ra lệnh cho họ không được rời khỏi đây.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Lão phu rất sẵn sàng…

Đoạn cao giọng nói :

- Xin các vị hãy vào đại sảnh, lão phu Khô Trúc có điều cần thỉnh giáo với Lý trường chủ phụ tử, những mong các vị làm chứng cho…

Quả nhiên nhìn quanh, trầm giọng nói tiếp :

- Nếu các vị muốn bỏ trốn thì cứ việc, nhưng hãy nghĩ kỹ trước, nếu không đủ bản lãnh qua được nhãn lực của lão phu, tốt hơn là không nên bêu xấu, hãy ngoan ngoãn mà vâng lời lão phu…

Ngay khi ấy, bỗng nghe Cốc Mộng Viễn quát to :

- Triển huynh, chúng ta còn chưa hàn huyên với nhau, đâu thể bỏ đi được.

Vừa dứt lời đã phi thân lên, chỉ nghe bình một tiếng, từ trên thềm đại sảnh đã rơi xuống hai người, đó là Triển Bá Tuấn và Cốc Mộng Viễn.

Thì ra Triển Bá Tuấn thừa lúc Khô Trúc Tiên Ông đang nói định bỏ trốn, nhưng y đã bị Cốc Mộng Viễn ngăn lại, y giận đến xám ngắt, nhưng chẳng làm gì được Cốc Mộng Viễn, đành tức tối trừng mắt nhìn chàng.

Khô Trúc Tiên Ông đưa mắt nhìn Triển Bá Tuấn, cười khẩy nói :

- Tiểu tử, ngươi tưởng trốn thoát được sao? Đi... Xin mời các vị vào trong đại sảnh!

Dứt lời ông liền dẫn trước đi vào đại sảnh.

Chân Dật Lan, Lý Hàm Băng và Lôi Tử Cường cất bước theo sau, chỉ còn lại một mình Cốc Mộng Viễn đứng ngoài.

Người của Thần Phong Mục Trường một vì khiếp danh Khô Trúc Tiên Ông, hai nữa càng kinh hồn trước v võ công cao siêu của Cốc Mộng Viễn qua việc ngăn chận Triển Bá Tuấn vừa rồi, ai dám không đi vào đại sảnh?

Khô Trúc Tiên Ông, Lý Hàm Băng và Lôi Tử Cường chễm chệ ngồi trên cao.

Chân Dật Lan đứng bên Khô Trúc Tiên Ông.

Người của Thần Phong Mục Trường hỗn loạn đứng ở bốn phía.

Khô Trúc Tiên Ông lạnh lùng quét mắt nhìn quanh, đoạn đưa tay chỉ Lý Xung hỏi :

- Lý hiền điệt còn nhớ lão phu không?

Kim Tiên Lý Xung đành ôm quyền đáp :

- Lão tiền bối tiên dung vẫn như xưa, vãn bối sao thể quên được?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Tốt lắm!

Đoạn đưa mắt nhìn Lý Hàm Băng giả lúc này thương thế đã bình phục, song vẫn giả vờ còn thọ thương, ha hả cười nói :

- Các hạ vì sao lại giả mạo kẻ khác?

Lý Hàm Băng giả không ngờ Khô Trúc Tiên Ông lại hỏi thẳng như vậy, bất giác giật mình quên mất giả vờ thọ thương, tức giận nói :

- Tần huynh sao lại bảo là lão phu giả mạo chính mình?

Khô Trúc Tiên Ông quắc mắt :

- Chính bản thân các hạ ư? Các hạ là ai?

- Lão phu là Lý Hàm Băng.

Khô Trúc Tiên Ông cười quái lạ :

- Các hạ Lý Hàm Băng ư?

- Trên đời này không thể có hai Lý Hàm Băng, Tần huyh đừng đùa như vậy nữa.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không đúng! Không đúng!

Lý Hàm Băng trố mắt :

- Gì không đúng!

- Lão phu vừa mới gặp Lý Hàm Băng, đã nói với nhau rất nhiều điều hệ trọng, sao chỉ trong thoáng chốc lại xuất hiện một Lý Hàm Băng khác thế này?

- Người mà Tần huynh nói đó chính là lão phu.

Câu nói này của Lý Hàm Băng giả thật là không thông minh, có lẽ thần trí của lão đã có phần rối loạn rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười thầm, buộc miệng hỏi :

- Vậy Lý huynh còn nhớ khi nãy chúng ta đã thương nghị đại sự gì không?

Lý Hàm Băng giả ngẩn người nói :

- Đại sự gì kia?

- Lý huynh chớ vờ vĩnh, mới đây thôi sao lại quên được kia chứ?

Lý Hàm Băng giả giờ mới nhận ra mình đã bị mắc lừa, nhưng lão đã mất cơ trí ứng đối, bèn giả vờ ngẫm nghĩ một hồi mới nói :

- Tần huynh, vậy là đã có sự hiểu lầm rồi!

- Hiểu lầm ư?

- Người mà Tần huynh đã gặp khi nãy hẳn là kẻ giả mạo...

- Người này thật là cả gan.

- Đúng vậy! Chẳng những Tần huynh đã gặp kẻ giả mạo lão phu, mà người lão phu đã gặp khi nãy có lẽ cũng là kẻ giả mạo Tần huynh.

Khô Trúc Tiên Ông tức giận thầm mắng :

- Lão khốn khiếp thật là xảo quyệt.

Nhưng miệng lại nói :

- Có chuyện lạ lùng vậy sao?

- Lão phu cũng hết sức lấy làm lạ.

Lý Hàm Băng giả tưởng đâu mình đã dối gạt được Khô Trúc Tiên Ông, lòng bất giác hết sức khoái trá, nhưng không kéo dài được lâu, bởi đã nghe Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Lão phu không tin có chuyện lạ lùng như vậy.

- Tần huynh không tin, lão phu cũng chẳng biết sao hơn!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười to :

- Theo sự suy xét của lão phu, người mà lão phu đã gặp khi nãy chắc chắn là Lý Hàm Băng thật.

Lý Hàm Băng giả cười sắc lạnh :

- Tần huynh cố ý nói ngang, lão phu không muốn nghe nữa.

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Lý huynh không muốn nghe ư? Gần đây trong võ lâm có rất nhiều kẻ quỷ mị gian trá, nên gặp bất kỳ người bạn già nào, lão phu đều kiểm tra trước, xem đối phương là thật hay giả mới đám yên tâm chuyện trò.

Lý Hàm Băng giả ngẩn người :

- Tần huynh đa nghi quá!

- Cũng không hẳn, chẳng hạn như vị Lý huynh mà lão phu gặp khi nãy, lão phu đã sử dụng Quy Nguyên thần công để thử Khu Quỷ Kinh Thần huyền công của ông ấy.

Lý Hàm Băng giả chau mày :

- Kết quả thế nào?

- Nửa cân tám lạng, không phân cao thấp.

- Kẻ giả mạo lão phu này võ công thật chẳng kém.

- Đúng vậy… nên lão phu rất hoài nghi các hạ không phải là Lý Hàm Băng thật.

Lý Hàm Băng giả sầm mặt :

- Tần huynh nói năng nên thận trọng một chút.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Vậy ư? Nhưng vừa rồi sao các hạ lại bại thương dưới tay Lý Tái Hỏa?

Lý Hàm Băng giả nghe hỏi vậy lại ngẩn người, vờ thở dài nói :

- Quyền pháp của vị Lý huynh ấy thật quá mạnh, nên lão phu đã thất thần thọ thương…

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Quyền thế quá mạnh ư? Lão phu không tin!

- Điều ấy mọi người đều chứng kiến…

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười khảy hỏi :

- Thương thế các hạ đã khỏi chưa?

Lý Hàm Băng giả chẳng thể giải thích được nữa, đành cười gượng đáp :

- Rồi!

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên :

- Đó chẳng phải một sự chứng minh rõ ràng hay sao? Các hạ bị trúng một quyền vào ngực mà không có thương đến nội phủ, vậy thì quyền thế sao là mạnh được?

Lý Hàm Băng giả đuối lý, đành ấp úng nói :

- Đó có lẽ vì lòng dạ vị Lý huynh này quá tốt!

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Giờ các hạ mới hiểu ư?

Bỗng ngửa mặt cười, quát to :

- Lôi Tử Cang, hãy gỡ mặt nạ ra đi thôi.

Lý Hàm Băng giả giật nảy mình :

- Ai là Lôi Tử Cang? Tần huynh, Lôi Tử Cang chẳng phải đã chết rồi ư?

Tuy lão vẫn cố chối cãi, nhưng không còn kiên quyết trước nữa.

Lý Xung và Triển Bá Tuấn đứng bên thảy đều cả kinh thất sắc, nhưng họ đã kềm chế được bản thân. Triển Bá Tuấn ánh mắt thoáng lộ vẻ căm thù, còn Lý Xung thì nhếch môi cười thâm hiểm, họ đã quyết định hành động kế tiếp. Bởi họ đã nhận thấy, rất có thể sư phụ họ đã thật sự có mặt tại đây rồi.

Lý Hàm Băng vừa dứt lời, Lôi Tử Cường đã lớn tiếng nói :

- Đại ca có nhận ra tiếng nói của tiểu đệ không? Tiểu đệ là Lôi Tử Cường đây.

Trong khi nói đã sải bước đi đến gần Lý Hàm Băng giả.

Lý Hàm Băng giả vờ tức giận trầm giọng nói :

- Ngươi là Lôi Tử Cường ư? Vì sao không ở trong bảo mà lại dịch dung đến đây?

Chả lẽ ngươi không biết phạm tội thất trách phải bị xử trị thế nào hay sao?

Lôi Tử Cường chau mày :

- Đại ca thật quá cố!

Bỗng dừng bước và nhanh chóng quay về chỗ cũ ngồi xuống, trầm giọng nói :

- Tần huynh, xin cứ thẳng tay xử lý mọi sự!

Có lẽ Lôi Tử Cường đã thật sự đau lòng, bởi lúc này ông ta đã khẳng định chắc chắn Lý Hàm Băng giả chính là Lôi Tử Cang, bào huynh của mình.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Xem ra cũng đành phải vậy thôi.

Đoạn quay sang Lý Hàm Băng giả nói :

- Các hạ là Lý Hàm Băng thật hay giả, lão phu không màng đến nữa.

Liền tức, Lý Hàm Băng giả và Triển Bá Tuấn cùng thở phào.

Nhưng Lý Xung lại khác, y càng chau chặt mày hơn, bởi y biết Khô Trúc Tiên Ông chẳng phải tầm thường, rất có thể sẽ đưa ra những câu hỏi khó khăn hơn nữa.

Quả nhiên Khô Trúc Tiên Ông lại cười hỏi :

- Lý huynh, sự nhiễu nhương gần đây trong võ lâm, phải chăng chính là kiệt tác của các hạ?

Lý Hàm Băng giả vờ vĩnh :

- Tần huynh nói sự nhiễu nhương gì vậy?

- Về việc Chưởng môn nhân bốn phái Thiếu Lâm, Côn Luân, Nga My và Hoa Sơn bị bắt cóc.

Lý Hàm Băng giả lắc đầu :

- Lão phu chưa từng nghe nói!

Khô Trúc Tiên Ông tuy tức giận, song vẫn thản nhiên cười nói :

- Vậy Tam Âm bang phải chăng đã quy thuận Lý huynh rồi?

Lý Hàm Băng lại lắc đầu :

- Không hề có việc ấy.

Khô Trúc Tiên Ông vẫn thản nhiên cười :

- Lý huynh có phái người khống chế Cái bang hay không?

- Lão phu sao lại có thể làm vậy? Chúng ta cùng là người trong giới võ lâm cả kia mà.

Khô Trúc Tiên Ông thầm cười mắng :

- Lão khốn kiếp thật khéo chối cãi.

Nhưng lại quét mắt nhìn quanh, cười nói :

- Việc môn hạ Thần Phong Mục Trường đả thương người trên Động Đình hồ, hẳn là Lý huynh hay biết chứ?

Lý Hàm Băng giả gật đầu :

- Đúng vậy!

- Lý huynh còn gì bào chữa nữa không?

Lý Hàm Băng giả cười to :

- Lão phu chẳng cần bào chữa, bọn họ vô cớ đả thương người, lão phu đã xử tội chết rồi.

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Xử tội chết ư? Lý huynh sao thể làm vậy?

Lý Hàm Băng giả nghiêm giọng :

- Bất kỳ ai vi phạm môn quy, nhất luận trảm thủ…

Quay sang Triển Bá Tuấn ra lệnh :

- Tuấn nhi, bảo họ lấy người Hổ Đại Mãnh, Chư Kiệt và Lý Cang mang đến đây.

Triển Bá Tuấn vâng một tiếng, quay người định bỏ đi.

Khô Trúc Tiên Ông xua tay nói :

- Không cần đâu.

Nhưng Triển Bá Tuấn vẫn tiếp tục đi ra phía sau sảnh.

Bỗng Chân Dật Lan lướt đến đứng cản trước mặt, cười khẩy quát :

- Lui về ngay!

Triển Bá Tuấn sầm mặt, vừa định động thủ, bỗng nghe Lý Hàm Băng giả quát :

- Tuấn nhi, trở lại đây!

Triển Bá Tuấn bất đắc dĩ đành phải lui trở về.

Chân Dật Lan cũng cười khanh khách, đi đến bên Khô Trúc Tiên Ông.

Lý Hàm Băng giả chau mày :

- Tần huynh không tin lão phu đã xử tử họ hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to :

- Sao lại không tin? Chuyện giết người diệt khẩu thế này, đương nhiên lão phu tin chứ.

Lý Hàm Băng giả chau mày :

- Tần huynh sao lại vu oan giá họa thế này?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Xem ra lão phu không hỏi ra được manh mối gì rồi…

Bỗng quay sang Chân Dật Lan nói :

- Lan nhi hãy giúp lão phu nghĩ cách…

Chân Dật Lan cười :

- Cứ ra tay lột bỏ mặt nạ của lão ta là xong chứ gì!

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không được…

Lý Hàm Băng tiếp lời :

- Lan nhi, chúng ta không cần phải vậy!

Đoạn quay sang Lý Hàm Băng giả nói :

- Các hạ tự xưng là Lý Hàm Băng, lão phu cũng tạm thừa nhận như vậy, nhưng lão phu có một câu hỏi này, các hạ phải trả lời với hào khí năm xưa của Lý Hàm Băng, các hạ bằng lòng không?

Lý Hàm Băng giả lòng lo âu khôn tả, nhìn Lý Hàm Băng thật hồi lâu mới gật đầu nói :

- Được, lão phu bằng lòng trả lời, nhưng lão phu phải hỏi các vị vài câu trước.

Lý Hàm Băng thật cười :

- Xin cứ hỏi, lão phu biết là trả lời ngay.

Lý Hàm Băng giả hắng giọng :

- Các vị từ đâu đến đây?

- Trường Bạch sơn.

Câu trả lời này thật khiến Chân Dật Lan bất ngờ, và cũng khiến Lý Xung và Triển Bá Tuấn tái mặt.

Nhưng Lý Hàm Băng giả lại thản nhiên cười nói :

- Trường Bạch sơn rất rộng lớn, chính xác là ở ngọn núi nào?

- Thần Phong bảo ở bên Thiên Trì.

- Các hạ quen với người trong bảo ư?

- Lão phu chính là chủ nhân Thần Phong bảo.

Lập tức trong đại sảnh nhốn nháo lên, bàn tán xôn xao.

Nhưng Lý Hàm Băng giả vẫn điềm tĩnh hỏi :

- Các vị có bao nhiêu người đến đây?

- Mười một.

- Đó là những ai?

- Ngoài năm người có mặt tại đây…

- Năm người có mặt tại đây hãy còn mấy người lão phu chưa biết danh tánh.

Lý Hàm Băng thật gật đầu cười :

- Đúng rồi, lão phu đã quen giới thiệu…

Đoạn đưa tay chỉ Lôi Tử Cường dịch dung thành đại hiệp mặt đỏ nói :

- Vị này chính là Thiên Sát Thủ Lôi Tử Cường. Vị cô nương đứng bên Khô Trúc Tiên Ông là Chân Dật Lan, tôn nữ nhi của Tà Hiệp Chân Cửu…

Lý Hàm Băng nói đến đó, trong đại sảnh càng nhốn nháo hơn.

Lý Hàm Băng giả vẫn điềm nhiên cười hỏi :

- Còn vị thiếu niên ngoài kia là ai?

- Y là Cốc Mộng Viễn, tôn nhi của Nam Nho Cốc Dương, truyền nhân của Không Linh Luyện Sĩ Cát Hàn.

Lý Hàm Băng giả tự nãy giờ vẫn điềm tĩnh, nhưng vừa nghe đến bốn tiếng Không Linh Luyện Sĩ lập tức giật nẩy mình, hồi lâu không thốt nên lời.

Lão đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn một hồi, mới nói :

- Còn sáu vị nữa là những ai?

- Đều là hộ pháp trong bảo của lão phu.

Lý Hàm Băng giả nhướng mày :

- Trưởng lão các phái phải không?

- Đúng vậy!

Lý Hàm Băng thật quét mắt nhìn :

- Họ hiện ở đâu?

- Họ đã đến các trại ngựa...

Kim Tiên Lý Xung bỗng tức giận nói :

- Các ngươi lại dám cậy mạnh hiếp yếu, cho trưởng lão các phái đi sát hại những mục chủ trong trại ngựa ư?

Lý Hàm Băng thật rất khách sáo với Lý Hàm Băng giả, nhưng đối với tên nghịch tử này, ông chẳng chút khách sáo, liền quắc mắt quát :

- Im mồm, đây không có chỗ cho ngươi lên tiếng.

Kim Tiên Lý Xung sững sờ, mặc dù y không tin lão nhân mặt đen này là phụ thân mình, nhưng không dám lên tiếng mắng trả, đó thật là điều khiến mọi người ngạc nhiên.

Lý Hàm Băng thật lúc này trầm giọng nói :

- Họ quả là không nên cậy mạnh hiếp yếu, chả lẽ các hạ không biết các cao thủThần Phong Mục Trường thảy đều cư trú quanh gian đại sảnh này hay sao?

Lý Hàm Băng thật cười :

- Họ không giết người đâu, các hạ hãy yên tâm. Chẳng hay các hạ đã hỏi xong chưa? Nếu xong thì đến lão phu hỏi đây.

Lý Hàm Băng thật giả đảo mắt :

- Còn một điều nữa.

- Nói mau đi.

- Các vị đến đây để làm gì?

Lý Hàm Băng thật ha hả cười to :

- Hay lắm, đó chính là điều lão phu đang định nói.

Thoáng dừng, trầm giọng nói tiếp :

- Bọn lão phu đến đây gồm ba đại sự.

- Điều thứ nhất...

- Vạch trần thân phận các hạ.

Lý Hàm Băng giả thản nhiên cười :

- Hoàn thành chưa?

- Rồi.

Lý Hàm Băng giả chau mày :

- Còn điều thứ nhì...

Lý Hàm Băng thật đanh giọng :

- Đòi mạng cho đồng đạo võ lâm.

- Ai đã lấy mạng đồng đạo võ lâm nào?

- Thần Phong Mục Trường.

Lý Hàm Băng giả cười khẩy :

- Các hạ rõ là nói không có chứng cứ, còn điều thứ ba?

Lý Hàm Băng thật thoáng lộ vẻ tức giận :

- Thanh lý môn hộ Thần Phong động.

Lập tức Triển Bá Tuấn và Lý Xung kinh hoàng thất sắc.

Xem tiếp hồi 42 Thương tâm chỉ bởi một ý niệm

42. Hồi 42 Thương Tâm Chỉ Bởi Một Ý Niệm

Mình phải đào tẩu, và tin là sẽ tẩu thoát, chỉ cần Cốc Mộng Viễn không chú ý…

Y đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn đứng ngoài đại sảnh, chàng đang chắp tay sau lưng ngửa mặt nhìn trời.

Triển Bá Tuấn mừng thầm…

Lúc này Lý Hàm Băng giả cao giọng nói :

- Các hạ đến đây quả là vì ba đại sự, nhưng rất tiếc là ba đại sự ấy thảy đều hết sức hoang đường.

Lý Hàm Băng thật biết đối phương lại định ngụy biện, nên không nói tiếp vấn đề ấy nữa, chỉ nhếch môi cười nói :

- Lão phu không muốn tranh cãi với các hạ, giờ xin các hạ hãy theo đúng sự thật trả lời mấy câu hỏi của lão phu.

Lý Hàm Băng nghe vậy, biết là sách lược kéo dài thời gian đã vô hiệu, đành cười khảng khái nói :

- Xin cứ hỏi.

- Việc Thần Phong tam mục đả thương người trên Động Đình hồ đúng là không phải là do các vị sai bảo phải không?

- Đúng vậy!

Lý Hàm Băng thật hết súc bực tức, song vẫn cố nén hỏi tiếp :

- Bốn vị Chưởng môn nhân không phải do các vị ra lệnh cho môn hạ Tam Âm bang chận bắt ư?

Lý Hàm Băng giả lắc đầu :

- Đương nhiên là không.

Lý Hàm Băng thật cười khảy, vừa định hỏi tiếp, Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười to nói :

- Lý huynh không cần phải hao hơi tốn tiếng nữa.

Lý Hàm Băng thật nhướng mày :

- Tần huynh có cao kiến khác ư?

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Theo lão phu nhận thấy, người võ lâm hành sự tốt hơn hết là theo luật lệ võ lâm, chi bằng chúng ta hãy giải quyết vấn đề bằng vào võ lực.

Lý Hàm Băng thật trầm ngâm :

- Giải quyết bằng võ lực như thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Chúng ta đòi mạng cho đồng đạo võ lâm, cho dù huyết tẩy Thần Phong Mục Trường cũng không tổn thương đến thiên tòa, Lý huynh nghĩ có đúng không?

Lý Hàm Băng thật lưỡng lự :

- Vậy thì…

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Lý huynh không nên yếu mềm như vậy nữa, những người này quả là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ. Lan nhi hãy đi mời sáu vị trưởng lão đến đây, vây chặt gian đại sảnh này, bất kỳ ai cũng không được rời khỏi, nếu ai cả gan dám đào tẩu, cho phép họ hạ sát ngay tại chỗ.

Chân Dật Lan cười đáp :

- Lan nhi tuân lệnh!

Nàng vừa định cất bước, bỗng từ ngoài vọng vào một chuỗi cười dài đinh tai nhức óc, sau đó có tiếng niệm phật hiệu nói :

- A di đà Phật! Tần thí chủ, bọn lão nạp sớm đã bao vây đại sảnh này rồi.

Chân Dật Lan liền chững bước, quay người lui trở về bên cạnh Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông cười to nói :

- Đại Lực, các vị khá lắm. Những người ở trại ngựa thế nào rồi?

Đại Lực hòa thượng cười :

- Thảy đều điểm vào huyệt ngủ, chưa đến mười hai giờ đừng hòng hồi tỉnh.

Lý Hàm Băng thật cười tiếp lời :

- Tốt lắm, sáu vị đã phải vất vả quá!

Đại Lực hòa thượng ha hả cười to :

- Vậy bọn lão nạp ở ngoài này chờ đợi đây!

Lúc này người của Thần Phong Mục Trường thảy đều kinh hoàng thất sắc, họ nằm mơ cũng chẳng ngờ ở ngay tại căn cứ địa của mình mà lại bị người vây hãm như cá trong rọ thế này.

Nhất là Kim Tiên Lý Xung và Triển Bá Tuấn lại càng kinh hồn bạc vía, giờ đây hai người chẳng thể không tin lão nhân áo đen này chính là Lý Hàm Băng.

Đào tẩu ư?

Họ biết là chẳng thể nào thoát được, xem ra đành xuôi tay chờ chết mà thôi.

Thế nhưng, Triển Bá Tuấn với Lý Xung là người vô cùng hiểm ác, sao thể xuôi tay chịu trói thế này?

Hai người vắt óc suy nghĩ, cố tìm ra cách thoát thân…

Lại nghe Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng nói :

- Bây giờ lão phu cho các vị một thời gian là một tuần trà để suy nghĩ, nếu các vị vẫn chưa quyết định thì chớ trách lão phu thủ đoạn tàn ác.

Dứt lời, lập tức nhắm mắt tĩnh tọa, chẳng xem những cao thủ của Thần Phong Mục Trường ra gì cả.

Lý Hàm Băng giả dẫu sao cũng là thân phận chủ nhân mục trường, lão chẳng thể không lên tiếng, mặc dù biết rõ có nói cũng vô ích.

- Tần huynh, thái độ uy hiếp của Tần huynh thế này không khỏi mất thân phận của một bậc tôn sư trong võ lâm, Tần huynh không thấy xấu hổ sao?

Khô Trúc Tiên Ông nhắm mắt làm thinh, không thèm trả lời.

Chỉ Lý Hàm Băng cười hỏi :

- Ý các hạ muốn sao?

Lý Hàm Băng hắng giọng :

- Những điều các vị hỏi, lão phu đã trả lời, việc các vị đang đêm xâm nhập bổn mục trường, lão phu cũng không chấp nhất, lẽ ra các vị nên tự biết thất lễ lui đi mới phải.

Lý Hàm Băng bật cười, đoạn cũng ngậm miệng làm thinh không nói nữa.

Lôi Tử Cường tức giận cười gằn nói :

- Các hạ chớ mà mơ tưởng!

Lý Hàm Băng giả cười lạnh lùng :

- Lôi Tử Cường, các vị tưởng là hôm nay nắm chắc phần thắng ư?

Lôi Tử Cường cười khảy :

- Đối với Lôi mỗ, Thần Phong Mục Trường chẳng là gì cả.

Lý Hàm Băng giả cười hăng hắc :

- Vậy thì chúng ta bắt buộc phải quyết một phen thắng bại rồi.

Lôi Tử Cường cười lạnh lùng :

- Đó là các hạ tự chuốc lấy diệt vong, không oán trách được kẻ khác.

Lý Hàm Băng giả quét mắt nhìn, cao giọng nói :

- Sự mất còn của Thần Phong Mục Trường sẽ được quyết định bởi cuộc chiến đêm nay, mọi đệ tử bổn mục trường đều phải toàn lực đối phó, nếu dám lẩn tránh, các ngươi hẳn biết rõ hậu quả.

Lập tức, các môn hạ Thần Phong Mục Trường hô vang :

- Chúng đệ tử thề quyết sống còn với mục trường.

Khô Trúc Tiên Ông mở bừng mắt, cười to nói :

- Tốt lắm! Vậy là lão phu không cần phải đợi chờ nữa.

Lý Hàm Băng thật cũng bất đắc dĩ thở dài nói :

- Các hạ thấy quá chấp mê bất ngộ.

Lý Hàm Băng giả lúc này đã đứng lên.

Triển Bá Tuấn và Lý Xung cũng đã đứng lên.

Khô Trúc Tiên Ông phi thân ra giữa sảnh, thách thức nói :

- Nào, hãy xáp vào! Lão phu đã nhiều năm không động thủ, rất là ngứa ngáy tay chân, vị nào có hứng thú tiếp lão phu vài chiêu, hãy tiếp ra đây!

Môn hạ Thần Phong Mục Trường không ngờ Khô Trúc Tiên Ông lại khiêu chiến ngay trận đầu, thử nghĩ ai mà dám ra ứng chiến?

Không một người nào dám tiến ra!

Khô Trúc Tiên Ông chờ hồi lâu không thấy có ai ra ứng chiến, bèn cười nói :

- Cuộc chiến hôm nay là một mất một còn, nếu các vị không ai đủ can đảm độc đấu với lão phu, vậy thì tất cả cùng xáp vào cũng được.

Nhưng vẫn không người nào ra ứng chiến.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Thế nào? Các vị đã đầu hàng ư?

Có lẽ câu nói ấy đã xúc phạm nặng đến lòng tự tôn của họ, lập tức có hai người tiến ra.

Đó là Miên Chưởng Chấn Tam Giang Giản Ngọc Bạch và Lộ Nhai Lão Nho Điền Thánh Thông.

Hai người này đều có một lần gặp gỡ với Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông vừa thaây hai người tiến ra, liền ha hả cười nói :

- Giản huynh và Điền huynh thật là càng già càng khỏe, Thần Phong Mục Trường này mà có được sự hiện diện của hai vị, thật là hết sức vinh dự cho họ!

Giản Ngọc Bạch là trưởng lão tục gia phái Võ Đang, Điền Thánh Thông là sư bá của đương kim Chưởng môn phái Hoa Sơn, địa vị rất tôn cao trong võ lâm.

Nhưng lúc này đã bị Khô Trúc Tiên Ông buông lời xiên xỏ, bất giác nóng bừng mặt.

Giản Ngọc Bạch hừ một tiếng nói :

- Bọn lão ô muốn được lãnh giáo Tần huynh vài chiêu, những mong Tần huynh chẳng tiếc chỉ giáo cho.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đương nhiên là lão phu sẵn sàng chỉ giáo rồi.

Câu nói thật hết sức không khách sáo, liền khiến Điền Thánh Thông biến sắc mặt, tức giận cười khảy nói :

- Khô Trúc, chớ quá tự đại!

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lão phu chưa bao giờ tự đại như các hạ. Nếu không các vị đâu thể nào yên ổn chui rúc trong Thần Phong Mục Trường. Tuy nhiên, hôm nay thì lại khác…

Bỗng lạnh lung quát :

- Cuộc chiến hôm nay, kẻ bại không nhất thiết phải chết, chỉ cần chịu đầu hàng là được rồi.

Giản Ngọc Bạch lòng cảm thấy hổ thẹn vô cùng, nhưng lại không dám tranh cãi, bởi nếu lên tiếng, kẻ thua thiệt vẫn là mình, bèn lớn tiếng quát :

- Tùy ý các hạ! Xem chưởng đây!

Vừa dứt lời đã tung mình lao tới!

Điền Thánh Thông vừa thấy Giản Ngọc Bạch đã xuất thủ, cũng liền theo sau lướt tới, song chưởng vung lên, từ ngang bên tấn công Khô Trúc Tiên Ông.

Hai cao thủ tuyệt đỉnh cùng lúc xuất thủ tấn công, uy thế quả là kinh người.

Nhưng chỉ thấy Khô Trúc Tiên Ông xoay người, đã dễ dàng thoát ra khỏi phạm vi chưởng lực của họ.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười nói :

- Giản huynh, Điền huynh! Hôm nay lão phu xin mạn phép cuồng ngạo một lần nữa, hai vị công bao nhiêu chiêu cũng không hề gì, nhưng lão phu mà xuất thủ, nếu trong năm chiêu mà không đánh bại được hai vị thì kể như lão phu đã thua.

Giản Ngọc Bạch và Điền Thánh Thông nghe vậy tuy giận tím gan, nhưng đều không chịu trả lời.

Trong thoáng chốc, hai người đã liên tiếp công ra hơn mười chiêu.

Khô Trúc Tiên Ông không hề hoàn thủ, mà chỉ lượn lách trong làn chưởng phong hung mãnh như vũ bão.

Mãi đến khi hai người công ra đến chiêu thứ ba mươi mốt, Khô Trúc Tiên Ông mới cười to nói :

- Điền huynh, Giản huynh! Đến lượt lão phu hoàn thủ đây!

Vừa dứt lời, Khô Trúc Tiên Ông đã vung tay ơ hờ quét ra, tuy trông rất nhẹ nhàng, nhưng hai người lập tức bị đẩy lùi ba bước.

Tiếp theo, Khô Trúc Tiên Ông lại buông tiếng cười to.

Trong tiếng cười, ba chưởng liên tiếp tung ra.

Ba chưởng này uy lực mạnh đến mức kình phong thổi tung vạt áo mọi người trong đại sảnh.

Giản Ngọc Bạch vận hết toàn lực đón tiếp một chưởng, lập tức bị đẩy lùi năm thước, miệng phún máu tươi không ngớt.

Điền Thánh Thông cũng đón tiếp một chưởng, lão càng thê thảm hơn, cả người bị chưởng lực hất cho lộn nhào, ngã ra đất bất tỉnh.

Khô Trúc Tiên Ông chỉ một chiêu đã đả thương hai cao thủ tuyệt đỉnh trong Thần Phong Mục Trường, khiến những người khác thảy đều kinh hoàng đứng thừ ra tại chỗ.

Lý Xung với Triển Bá Tuấn đưa mắt nhìn nhau, bỗng buông tiếng quát vang, cùng tung mình lao ra, như để cứu giúp Điền Thánh Thông và Giản Ngọc Bạch, nhưng thật ra họ lại có dụng ý khác.

Lý Xung vừa phi thân đến tức giận Điền Thánh Thông, đột nhiên vung tay ném ra một chòm sáng đen…

Chân Dật Lan kinh hãi hét to :

- Đoạt Mệnh thần mang!

Nhưng Khô Trúc Tiên Ông vẫn điềm nhiên đứng yên, chờ chóm sáng đen khi còn cách ông chỉ chừng một trượng, bỗng tách ra bay sang bốn phương tám hướng nhanh như tia chớp, lập tức tiếng kinh hoàng vang động khắp đại sảnh.

Các cao thủ trong Thần Phong Mục Trường thảy đều hốt hoảng tung mình lách tránh.

Điền Thánh Thông đang thọ thương bất tỉnh, liền bị trúng phải năm ngọn Đoạt Mệnh thần mang, táng mạng ngay tại chỗ.

Còn Triển Bá Tuấn khi phi thân đến bên Giản Ngọc Bạch, lập tức xách Giản Ngọc Bạch lên, phóng nhanh ra sau sảnh.

Hành động này của y thật ra ngoài dự liệu của Khô Trúc Tiên Ông và Lý Hàm Băng, nhưng có một người chú ý, đó là Cốc Mộng Viễn.

Ngay khi Triển Bá Tuấn vừa phi thân ra sau sảnh, Cốc Mộng Viễn đã tung mình qua tiền sảnh, nhanh như chớp đuổi theo.

Triển Bá Tuấn sợ nhất là Cốc Mộng Viễn, khốn nỗi lại chính chàng đuổi theo, thật khiến Triển Bá Tuấn hận đến cơ hồ nghiến vỡ cả răng, chẳng còn màng đến tính mạng kẻ khác, tiện tay ném người Giản Ngọc Bạch về phía Cốc Mộng Viễn đang đuổi theo sau.

Cốc Mộng Viễn lúc này nếu lách tránh vẫn có thể đuổi kịp Triển Bá Tuấn, nhưng chàng không thể nào làm như vậy, bởi lúc này Đoạt Mệnh thần mang bị sức phản chấn của Khô Trúc Tiên Ông đang bay tứ tán, nếu chàng lách tránh, Giản Ngọc Bạch khó thể thoát chết.

Do đó, chàng đành đưa tay đón lấy Giản Ngọc Bạch.

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, Triển Bá Tuấn đã mất dạng trong hậu sảnh.

Cốc Mộng Viễn đành lắc đầu buông tiếng thở dài, đặt Giản Ngọc Bạch xuống.

Trong khi ấy, Kim Tiên Lý Xung cũng đã thừa lúc hỗn loạn tẩu thoát mất.

Khô Trúc Tiên Ông tức giận nói :

- Hai tên nghịch tử nghịch đồ này thật là độc ác.

Lý Hàm Băng đi đến gần, cười nói :

- Tần huynh, họ không đào thoát được đâu.

Khô Trúc Tiên Ông cả giận :

- Lý huynh còn muốn bênh vực họ nữa ư?

Lý Hàm Băng cười :

- Lý mỗ lẽ nào lại như vậy?

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Nếu không, họ đã đào thoát rồi mà Lý huynh còn bảo là họ không đào thoát được?

- Lý mỗ tin là họ không thể đào thoát, Lôi lão đệ với Lan nhi đã đuổi theo rồi.

Cốc Mộng Viễn kinh hãi :

- Vậy sao được?

Lý Hàm Băng cười :

- Hai người tuy chẳng dễ bắt được nghịch tử và nghịch đồ, nhưng giữ chân họ thì không khó.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ một hồi, bỗng nói :

- Lý lão tiền bối phải đích thân đi mới được.

Lý Hàm Băng gật đầu :

- Cũng được.

Quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần huynh hãy lo liệu việc ở đây nhé.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý huynh cứ tự tiện, lão phu sẽ chờ bắt được tên nghịch tử nghịch đồ hẵng tính đến việc khác.

Lý Hàm Băng cảm kích cười, quay người phi thân bỏ đi.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn thi thể Điền Thánh Thông hỏi :

- Tần lão tiền bối, Điền Thánh Thông đã chết rồi ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Chính Lý Xung đã giết ông ta! Còn Giản Ngọc Bạch thì sao?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Chỉ bị chấn thương, hẳn không nguy hiểm đến tính mạng.

Khô Trúc Tiên Ông cúi xuống sờ vào người, bỗng thẳng thốt nói :

- Giản Ngọc Bạch đã chết rồi.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Sao lại có thể như vậy được? Lúc vãn bối đón ông ta lại, ông ta chưa chết mà!

Khô Trúc Tiên Ông trầm ngâm :

- Hẳn là Triển Bá Tuấn đã ngầm giở trò rồi.

Đoạn lại cúi xuống xem xét thật kỹ, quả nhiên đã từ nơi huyệt kỳ môn bên trái của Giản Ngọc Bạch rút ra một ngọn Đoạt Mệnh thần mang.

- Đây chính là nguyên nhân đã khiến ông ta táng mạng.

Cốc Mộng Viễn tái mặt :

- Triển Bá Tuấn này thật là độc ác.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Thôi, bỏ đi, đằng nào cũng chẳng phải chúng ta giết…

Cốc Mộng Viễn tức giận :

- Tuy chúng ta không giết, nhưng cái chết Giản Ngọc Bạch ít nhiều cũng có liên quan đến chúng ta, bởi nếu vãn bối không đuổi theo, biết đâu Triển Bá Tuấn cứu sống Giản Ngọc Bạch cũng nên.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Đây cũng là một hành động giết người diệt khẩu đó thôi.

Đoạn quay sang Lý Hàm Băng giả đang đứng thừ ra bên cạnh, trầm giọng hỏi :

- Các hạ thật ra là ai?

Lúc này người của Thần Phong Mục Trường chỉ còn mỗi mình lão trong đại sảnh, nghe hỏi mới giật mình quay về thực tại, cười nói :

- Lôi Tử Cang.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Quả nhiên không sai.

Lôi Tử Cang cười :

- Tần huynh, xin thú cho Lôi mỗ vừa rồi đã đắc tội.

- Đừng nhắc nữa, chuyện qua rồi thì thôi… Lôi lão đệ, khi nãy nguy ngặt thế kia, vì sao lão đệ cứ nhất quyết giữ kín miệng, mà bây giờ lại cởi mở thế này?

Lôi Tử Cang thở dài :

- Nếu Lý Xung và Triển Bá Tuấn còn ở đây, Lôi mỗ cũng chẳng dám nói.

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Lôi lão đệ bị khống chế ư?

Lôi Tử Cang lắc đầu :

- Không hoàn toàn như vậy?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên :

- Lôi lão đệ nói vậy nghĩa là làm sao?

- Lúc đầu là Lôi mỗ tự nguyện.

- Tự nguyện gì vậy?

- Tự nguyện giả mạo Lý Hàm Băng.

- Về sau họ đã bức bách lão đệ phải không?

- Vâng! Sau khi phát hiện dã tâm của họ, Lôi mỗ định bỏ đi, nhưng không còn tự chủ được nữa, bởi đã bị họ giở trò trong người rồi.

- Họ có dã tâm gì vậy?

- Độc bá võ lâm.

- Họ đã giở trò gì trong người lão đệ vậy?

- Hàn độc.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Giờ thì lão đệ không còn sợ hàn độc nữa sao?

- Đã có Lý huynh đến đây, hàn độc trong người Lôi mỗ hẳn là có thể giải trừ.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng, Lý huynh giải trừ được...

Bỗng lại lắc đầu nói tiếp :

- Lôi lão đệ vừa rồi khi đã biết rõ thân phận Lý huynh, lẽ ra nên lập tức nói ra sự thật mới phải, vì sao lão đệ lại không chịu làm như vậy?

Lôi Tử Cang lắc đầu :

- Không được, nếu lúc ấy Lôi mỗ nói ra, hậu quả chắc chắn sẽ giống như Điền huynh và Giản huynh vậy.

Khô Trúc Tiên Ông nghiến răng :

- Hai tên tiểu tử ấy thật không phải là người.

- Hai người này mà không trừ diệt, giới võ lâm sẽ không bao giờ có ngày bình yên.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lý huynh đã đích thân ra mặt, họ dù không chết thì cũng khó thể nhiễu hại võ lâm được nữa.

Lôi Tử Cang gật đầu :

- Cầu mong vậy!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng cười nói :

- Lôi lão đệ giả mạo Lý huynh đã bao lâu rồi?

Lôi Tử Cang thở dài :

- Khoảng hai mươi năm!

Khô Trúc Tiên Ông thoáng chau mày :

- Vậy là sau khi Lý huynh đã ẩn cư rồi.

- Vâng! Nếu không, Lý Xung đâu dám cả gan lộng hành đến vậy.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Có lẽ họ không bao giờ ngờ là Lý huynh lại hạ sơn.

Lôi Tử Cang lắc đầu :

- Ngay chính Lôi mỗ cũng không ngờ.

Cốc Mộng Viễn bỗng hỏi :

- Lôi lão tiền bối, toàn thể đệ tử Cái bang đều bị Thần Phong Mục Trường khống chế, đó hẳn là do lão tiền bối chỉ lệnh phải không?

Lôi Tử Cang thở dài :

- Vì tính mạng đệ tử toàn bang, lão ô chẳng còn cách nào hơn.

Cốc Mộng Viễn lại hỏi :

- Lăng bang chủ thì sao?

- Lăng Hư không có trong bang.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt :

- Lăng bang chủ không có trong bang ư?

- Lão ô đã báo cho y biết trước, nên y đã ẩn cư rồi.

- Vậy là Cái bang do người ngoài lãnh đạo ư?

- Lão đệ, người ấy là Ngũ Trượng Thông Thiên Xa Dật.

- Lôi lão tiền bối làm như vậy kể như đã giữ lại được sinh cơ cho Cái bang.

Lôi Tử Cang cười gượng :

- Lão đệ nói thật khiến lão ô vô cùng hổ thẹn.

Khô Trúc Tiên Ông cười xen lời :

- Mộng Viễn, Lôi lão đệ không phải là người xấu, dĩ nhiên không bao giờ có lòng nhiễu hại võ lâm.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối tin là vậy.

Lôi Tử Cang lại thở dài :

- Tần huynh, Lôi mỗ được nghe câu nói này, dù chết cũng không hối tiếc.

Ngay khi ấy, phía sau đại sảnh vang vọng tiếng sát phạt.

Cốc Mộng Viễn chau mày nói :

- Tần lão tiền bối, chúng ta có cần vào xem thử không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Có lẽ không hề gì, nhưng vào xem cũng tốt…

Quay sang Lôi Tử Cang, nói tiếp :

- Lệnh đệ ở trong ấy, chúng ta cùng vào xem thử.

Thế là ba người cùng lúc tung mình, chớp mắt đã đến phía sau đại sảnh.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt, thì ra môn hạ Thần Phong Mục Trường đang động thủ với sáu vị trưởng lão các phái bao vây bên ngoài, nhưng chẳng thấy nhóm Lý Hàm Băng đâu cả.

Khô Trúc Tiên Ông vội lớn tiếng hỏi :

- Đại Lực hòa thượng, Lý Hàm Băng đâu?

Đại Lực hòa thượng vừa một chưởng đánh ngã một gã đại hiệp, nghe hỏi liền cười to nói :

- Họ ở trong sảnh đường đối diện kia.

Khô Trúc Tiên Ông liền nắm tay Mộng Viễn, phi thân về phía gian đại sảnh bên phải.

Vào đến đại sảnh, quả thấy có mặt đầy đủ, Lý Xung và Triển Bá Tuấn đang giao chiến kịch liệt với Lôi Tử Cường và Chân Dật Lan.

Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn, thấy Chân Dật Lan đang giao chiến với Triển Bá Tuấn, lúc này nàng đã kiệt sức núng thế, chàng lập tức phi thân đến, lăng không một chưởng bổ vào Triển Bá Tuấn, đồng thời quát :

- Triển huynh, chúng ta hãy tái chiến…

Chưởng lực chàng uy mãnh khôn tả, lập tức đẩy cho Triển Bá Tuấn lùi sau bảy bước.

Triển Bá Tuấn sững sờ, khi trông rõ đối phương, bất giác lặng người.

Chân Dật Lan chỉ buông tiếng cười, lẳng lặng lui sang bên.

Cốc Mộng Viễn mắt rực hàn quang, cười khảy nói :

- Triển Bá Tuấn, các hạ thì ra là một kẻ tiểu nhân, lúc ở Lâm Nghi, tại hạ đã lầm.

Triển Bá Tuấn biết đã không đường đào tẩu, bèn cười khảy nói :

- Giờ ngươi mới biết ư? Rất tiếc đã muộn rồi.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Chẳng muộn đâu, Cốc mỗ đang định bắt lấy ngươi giao cho Lý lão tiền bối đây.

Vừa dứt lời, lại vung tay xuất chưởng.

Triển Bá Tuấn biết võ công Cốc Mộng Viễn cao hơn mình nhiều, đâu dám nghênh tiếp, vội lách tránh sang bên, đồng thời tay trái vung ra, hoàn kích ba chưởng.

Cốc Mộng Viễn cười hăng hắc :

- Triển Bá Tuấn, ngươi hãy nếm thử chỉ lực của ta xem sao.

Lập tức tiếng chíu chíu vang lên, Chấn Thiên Chỉ của Cốc Mộng Viễn như thể thật chất, hệt như tia chớp bắn thẳng vào ngực Triển Bá Tuấn.

Triển Bá Tuấn kiếm đường lách tránh, nhưng y nào biết môn chỉ pháp do Trường Lạc Tẩu Khương Thái truyền thụ này, trong võ lâm rất ít ai tránh khỏi.

Triển Bá Tuấn bỗng cảm thấy nơi mạn sườn phải tê dại, liền tức nhũn người ngã lăn ra đất.

Lý Hàm Băng ha hả cười nói :

- Cốc lão đệ chỉ pháp tài tình lắm.

Cốc Mộng Viễn cười khiêm tốn :

- Lão tiền bối khen ngợi, thật khiến vãn bối vô cùng hổ thẹn.

Trong khi ấy cuộc chiến giữa Lôi Tử Cường với Lý Xung đã phân thắng bại.

Dưới Kim Cang Thần Thủ của Lôi Tử Cường, Kim Tiên Lý Xung đã bị đánh trọng thương.

Lý Hàm Băng cười ha hả nói :

- Tần huynh, nghịch tử và nghịch đồ đã bị bắt, Lý mỗ có thể trở về Thần Phong bảo rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Được! Được! Nhưng đại hội Trung Nguyên vào tháng sau, Lý huynh có đến dự không?

Lý Hàm Băng do dự :

- Lý mỗ tuổi đã già...

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Lý huynh già hơn lão phu chăng?

Lý Hàm Băng ánh mắt rực lên :

- Thôi được, lão phu nhất định sẽ đến dự.

Đoạn sải bước đi về phía Lý Xung.

Lôi Tử Cang đến nắm lấy tay Lôi Tử Cường, nghẹn ngào nói :

- Nhị đệ...

Hai người đều xúc động đến thốt chẳng nên lời.

Lý Hàm Băng một tay xách Triển Bá Tuấn, tay kia xách Lý Xung, nhìn hai anh em họ Lôi cười to nói :

- Hai vị Lôi huynh, có gì hãy trở về Thần Phong bảo hẵng nói, được chăng?

Đoạn quay ra cuộc chiến bên ngoài lớn tiếng nói :

- Nguyên hung đã bị bắt, chúng ta hãy trở về bảo. Riêng Thành huynh hãy ở lại đây xử lý mọi sự!

Khô Trúc Tiên Ông cười to tiếp lời :

- Lý huynh hãy ở lại đây thì hơn, Trường Bạch sơn xa thế kia, hà tất trở về cho nhọc thân.

Lý Hàm Băng ngẩn người :

- Phải rồi, sao Lý mỗ không nghĩ đến thế nhỉ?

Khô Trúc Tiên Ông cười bông đùa :

- Vì Lý huynh quá hồ đồ đó thôi.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan nói :

- Mộng Viễn, Lan nhi! Chúng ta còn có việc, đi mau!

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Đi đâu vậy lão tiền bối?

Khô Trúc Tiên Ông miệng cười hóm hỉnh :

- Đi tìm Sương nhi, ngươi quên rồi sao?

Nhắc đến Tần Linh Sương, Cốc Mộng Viễn liền lộ vẻ băn khoăn, đưa mắt nhìn Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan cười nói :

- Cốc đại ca, chúng ta đi tìm Tần Linh Sương là phải.

Cốc Mộng Viễn không phản đối, đưa mắt nhìn Lý Hàm Băng, thành khẩn nói :

- Lão tiền bối, thanh lý môn hộ xong, những mong lão tiền bối hãy đến Tung Sơn một chuyến.

Lý Hàm Băng vui vẻ :

- Lão phu nhất định sẽ đến, xin đa tạ lão đệ đã bắt nghịch đồ giùm lão phu.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, theo sau Khô Trúc Tiên Ông và Chân Dật Lan trở về Trung Nguyên.

Xem tiếp hồi 43 Hà Lan sơn chiến Quái tẩu

43. Hồi 43 Hà Lan Sơn Chiến Quái Tẩu

Trên khoảng đất trống cách đó ngoài ba trượng, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan đang kích chiến với một lão nhân mặt đỏ đầu sói, hai người liên thủ mà cũng chỉ đấu ngang ngửa với lão nhân này.

Thì ra sau khi thuận lợi giải quyết xong cường địch ở Thần Phong Mục Trường, họ đã với tâm trạng hớn hở theo hướng tây vòng sang Cam Tiêu, định thư thả du ngoạn một phen, miễn đến Tung Sơn trước ngày hẹn là được rồi.

Về việc tìm kiếm Tần Linh Sương, họ chỉ có thể lưu ý nghe ngóng, bởi họ không sao biết được Tần Linh Sương hiện đang ở đâu.

Hôm ấy họ đi ngang qua Hà Lan Sơn đã gặp một lão nhân mặt đỏ đầu sói, dáng người không cao đang ngồi câu bên một con suối nhỏ dưới chân núi.

Cũng do trời khiến sinh sự, Chân Dật Lan nhất thời khát nước, bèn cúi xuống bên suối uống lấy hai ngụm nước trong.

Nào ngờ đã khiến lão nhân tức giận quát :

- Tiểu nha đầu, ngươi đã làm cho rồng bạc của lão phu hoảng sợ chạy mất rồi. Ngươi có biết lão phu đã chờ ở đây suốt năm ngày năm đêm không hả?

Chân Dật Lan tuy lúc này tính nết đã sửa đổi rất nhiều, nhưng bị quát mắng như vậy cũng không nhẫn nhịn nổi, liền trả đũa :

- Lão câu rồng bạc của lão, bổn cô nương uống nước của bổn cô nương, con suối này đâu phải của riêng lão, chả lẽ lão có thể câu cá mà kẻ khác không thể uống nước hay sao? Rõ là phi lý!

Lão nhân vốn đã tức giận, nghe Chân Dật Lan nói vậy lại càng thêm lửa giận bốc cao, đứng phắt dậy quắc mắt quát :

- Nha đầu thối tha, ngươi dám cãi lại hả? Có lẽ ngươi đã chán sống rồi…

Chân Dật Lan chẳng chịu kém, hét to :

- Chính lão mới là chán sống đấy!

Cốc Mộng Viễn thấy vậy vội nói :

- Lão trượng, vì xá muội không biết là lão trượng đang câu rồng bạc, nhất thời bất cẩn đã khiến thần vật hoảng sợ chạy mất, hẳn nhiên lòng hết sức áy náy, vãn bối xin thay mặt xá muội tạ tội với lão trượng.

Nào ngờ lão nhân rất là ngang ngược, nghe vậy chẳng những không chịu nhường nhịn mà còn buộc hai người phải động thủ giao chiến.

Hai người ngoảnh lại định xin ý kiến Khô Trúc Tiên Ông, nào ngờ Khô Trúc Tiên Ông đã đến ngồi xuống dưới một gốc cây cổ tùng.

Thế là, hai người đành phải động thủ quyết đấu với lão nhân.

Trong khi ấy, Khô Trúc Tiên Ông lại ra chiều hết sức điềm nhiên, ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Đương nhiên, Khô Trúc Tiên Ông biết lão nhân mặt đỏ này, đó chẳng phải ai khác, chính là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng, một trong Không Vô song tiên.

Cho nên Khô Trúc Tiên Ông không chịu ra mặt, bởi biết rõ Vô Ảnh lão nhân không bao giờ gây tổn thương cho hai người trẻ tuổi này, và không chừng chính lão nhân đã cố ý gây sự để làm quen với họ cũng nên.

Cũng chính vì là Vô Ảnh lão nhân Hạ Đằng, nên Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan liên thủ mà cũng chỉ đấu ngang ngửa, bất phân thắng bại.

Trăm chiêu qua đi, lão nhân như đã nổi cơn thịnh nộ, bỗng buông tiếng quát vang, liên tiếp công ra bảy chiêu ảo diệu vô cùng.

Cốc Mộng Viễn phải sử dụng đến Không Linh chưởng của sư môn mới miễn cưỡng ứng phó nổi, nhưng Phá Tâm chưởng của Chân Dật Lan không chịu nổi chưởng pháp của lão nhân, ngay chiêu thứ năm nàng đã bị chưởng lực của lão nhân hất bay về phía nơi Khô Trúc Tiên Ông đang ngồi.

Khô Trúc Tiên Ông ha hả cười to, đưa tay đón lấy Chân Dật Lan và cao giọng nói :

- Hạ lão ca, hai người trẻ tuổi này thế nào, xứng đáng là bậc kỳ tài chứ?

Vô Ảnh lão nhân lúc này đã thu tay đứng yên, cười nói :

- Không kém! Không kém! Tần huynh, nhất là đồ nhi của Cát lão ca lại càng xuất sắc hơn.

Dứt lời cũng buông tiếng cười vang.

Chân Dật Lan nghe hai người đối thoại, bất giác kinh ngạc hỏi :

- Trúc lão quen biết lão nhân gia này ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chẳng những quen biết mà còn rất thân nữa là khác.

- Vậy sao Trúc lão không lên tiếng trước, báo hại Cốc đại ca với Lan nhi bị lão hiếp đáp? Trúc lão thật…

Khô Trúc Tiên Ông tiếp lời :

- Lan nhi, ngươi biết lão nhân này là ai không?

Chân Dật Lan lắc đầu dẩu môi :

- Lan nhi làm sao biết được?

- Hẳn ngươi từng nghe nói đến tên Vô Ảnh lão nhân…

Chân Dật Lan giật mình sửng sốt :

- Sao? Lão nhân này là Hạ Đẳng lão tiền bối ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu cười :

- Đúng vậy!

- Trúc lão, Hạ lão chẳng phải là nghĩa phụ của cô trượng Cốc đại ca sao?

- Phải, Hạ Địch Cuồng chính là nghĩa tử của lão nhân này.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Lan nhi thật không dám tin!

Khô Trúc Tiên Ông nhíu mày :

- Sao vậy?

- Nếu lão nhân này là Hạ lão tiền bối thì sao lại cố tình gây sự với Lan nhi?

Khô Trúc Tiên Ông bật cười :

- Ông ấy muốn thử công lực của hai người đó thôi!

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy thì lạ thật!

- Đâu có gì là lạ? Ông ấy theo sau chúng ta đã mấy ngày nay rồi.

Chân Dật Lan cũng nghe càng thắc mắc, nàng ngoảnh lại nhìn Vô Ảnh lão nhân, thấy ông đang chuyện trò với Cốc Mộng Viễn, hai người ra chiều hết sức tâm đầu ý hợp.

Nàng lắc đầu nói :

- Trúc lão, vì sao ông ấy lại theo dõi chúng ta vậy?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đương nhiên là ông ấy phải có nguyên nhân rồi.

- Ông ấy đã nói với Trúc lão rồi ư?

- Không sai, lão phu đã biết rồi.

Chân Dật Lan ngạc nhiên :

- Ông ấy nói lúc nào vậy?

- Tối qua, lúc lão nghỉ trọ ở khách điếm Định Viễn.

- Thảo nào tối qua Trúc lão bảo là phải đi gặp một người bạn thân, thì ra là Hạ lão tiền bối. Hai người đã có hẹn trước với nhau ư?

- Đương nhiên.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vì sao Hạ lão tiền bối lại theo dõi chúng ta vậy?

- Ông ấy đã chịu sự ủy thác của người.

Chân Dật Lan bật cười :

- Chúng ta đã bị người ta rình rập phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười khảy :

- Trong võ lâm này, ai dám rình rập lão phu?

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ một hồi :

- Không có!

- Vậy thì ngươi đừng nghĩ là có kẻ dám rình rập chúng ta.

Chân Dật Lan lại hỏi :

- Hạ lão tiền bối vì sao lại đến đây vậy?

- Vì Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan cười thầm nhủ :

- Cốc đại ca thật nhiều phúc duyên, đến đâu cũng được người quan tâm.

Khô Trúc Tiên Ông thấy Cốc Mộng Viễn mỉm cười không nói, bèn ha hả cười nói :

- Lan nhi, ngươi biết không? Hạ lão chẳng những là nghĩa phụ của Hạ Địch Cuồng, cô phụ của Cốc Mộng Viễn, mà thật ra ông ấy chính là tổ phụ của Cốc Mộng Viễn.

Chân Dật Lan sững sờ, thật khó hiểu quá! Cốc đại ca sao lại trở thành tôn nhi của Hạ lão thế này? Cốc đại ca có phải họ Hạ đâu? Hẳn là Trúc lão gạt mình đây, bèn cười nói :

- Trúc lão bảo Cốc đại ca là tôn nhi của Nam Nho Cốc lão kia mà.

Khô Trúc Tiên Ông thấp giọng :

- Cùng là tôn nhi, nhưng bên trong có rất nhiều phân biệt.

- Phân biệt ra sao?

Khô Trúc Tiên Ông bỗng thở dài :

- Ngươi tưởng Cốc Mộng Viễn họ Cốc thật sao?

Chân Dật Lan bàng hoàng sửng sốt :

- Sao? Trúc lão...

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đừng vội, Cốc Mộng Viễn tuy không phải thật sự họ Cốc, nhưng lại đúng là con cháu nhà họ Cốc, Cốc Dương chính là tổ phụ y.

Chân Dật Lan ngớ người, nhất thời nàng chẳng hiểu ất giáp gì cả, chỉ trố to mắt nhìn Khô Trúc Tiên Ông.

Khô Trúc Tiên Ông cười cười nói tiếp :

- Lão phu cũng chỉ tối qua mới rõ thân thế của Mộng Viễn thôi. Thì ra Mộng Viễn chính là con của Hạ Địch Cuồng với Cốc Quân Lan đã giao cho Cốc Thiên Dân phu phụ nuôi dưỡng khi vừa sinh ra đời.

Chân Dật Lan giờ mới vỡ lẽ, song vẫn còn điều thắc mắc là vì lẽ gì Hạ Địch Cuồng với Cốc Quân Lan không tự nuôi dưỡng con mình, mà lại giao cho Cốc Thiên Dân, bèn buộc miệng hỏi :

- Trúc lão, vì sao họ lại không tự nuôi dưỡng?

- Có rất nhiều nguyên nhân, chính yếu là vì Hạ Địch Cuồng kết thù quá nhiều, sau khi Tích Lan Hương Uyển bị thiêu hủy, Hạ Địch Cuồng táng mạng, nếu có kẻ biết được Cốc Mộng Viễn là con của Hạ Địch Cuồng, e rằng y khó mà sống được đến ngày hôm nay.

Chân Dật Lan mỉm cười :

- Cốc đại ca võ công cao tuyệt, ai dám làm gì kia chứ?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đó là hiện tại, nếu là lúc còn nằm trong tã thì sao?

Chân Dật Lan ngẫm nghĩ chốc lát :

- Lan nhi vẫn thấy vấn đề không đơn giản như vậy.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đương nhiên, nếu hai người có sự hiểu lầm, Cốc Quân Lan đâu mang thai nhi đến nhà ca ca sinh đẻ.

- À... Trúc lão, lúc bấy giờ Cốc cô cô giận Hạ đại hiệp lắm phải không? Nếu không, Cốc cô cô đâu bao giờ rời xa chồng và cũng đâu để con mang họ mình.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Ngươi nói rất đúng.

Chân Dật Lan cười :

- Trúc lão có biết vì sao Cốc cô cô giận Hạ đại hiệp không?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vì một người đàn bà khác.

Chân Dật Lan lòng thoáng rúng động :

- Một người đàn bà khác ư?

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Mặc dù đó là chuyện đã lâu, nhưng Cốc Quân Lan đã rơi vào cạm bẫy của kẻ thù, cuối cùng đã gây ra hậu quả đáng tiếc, không sao vãn hồi được.

- Hậu quả đáng tiếc ấy phải chăng là việc Tích Lan Hương Uyển bị thiêu hủy, và Hạ đại hiệp bị người sát hại?

- Đúng vậy! Chẳng phải lão phu có ý chỉ trích đàn bà con gái hẹp lượng, như việc Hạ Địch Cuồng bị sát hại. Cốc Quân Lan ít nhiều cũng có trách nhiệm!

Chân Dật Lan cười, nàng nhận thấy Khô Trúc Tiên Ông thật không hiểu tâm lý phụ nữ, phụ nữ đau khổ đến mấy cũng chịu đựng được, chỉ duy không thể chấp nhận người yêu mình còn có một người đàn bà khác trong tim.

Nàng lắc đầu cười nói :

- Trúc lão vậy là không hiểu nỗi đau khổ trong lòng Cốc cô cô rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Lão phu biết thế nào ngươi cũng bênh vực cho Cốc Quân Lan.

- Vốn là như vậy mà! Sự thật chắc chắn là Hạ đại hiệp đã có lỗi với Cốc cô cô.

- Nhưng theo lão phu thì năm xưa nếu Cốc Quân Lan mà không tức giận bỏ đi, chắc chắn Tích Lan Hương Uyển cũng không xảy ra thảm họa.

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Không chừng cả Cốc cô cô cũng táng mạng nữa là khác.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Không thể nào!

Chân Dật Lan trố mắt :

- Sao Trúc lão lại tin tưởng Hạ đại hiệp đến vậy?

- Tuy lão phu từng gặp Hạ Địch Cuồng nhiều lần, và cũng rất quý mến sự thông minh tài trí của y, nhưng có điều y quá ư cuồng ngạo…

- Một người quá cuồng ngạo khó mà tin tưởng được.

- Không hẳn vậy, trên cõi đời thường thì người càng cuồng ngạo thì lại càng đáng tin tưởng.

- Trúc lão cho là sự ra đi của Cốc cô cô mới là nguyên nhân chính đã gây ra vụ án Tích Lan Hương Uyển ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Sự thật có lẽ vậy!

Chân Dật Lan lắc đầu :

- Nhưng Lan nhi nghĩ khác.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nếu có Cốc Quân Lan ở bên thì Hạ Địch Cuồng đâu có khinh suất và tiêu cực thế kia. Nỗi tuyệt vọng vì tình chính là nguyên nhân có khả năng cao nhất dẫn đến cái chết cho con người.

Chân Dật Lan ngây ngẩn.

Phải rồi, con người trong lúc tuyệt vọng thường không còn màng đến tính mạng của bản thân nữa. Vậy hẳn là Hạ Địch Cuồng rất thương yêu Cốc cô cô, việc Cốc cô cô bỏ đi đã khiến ông ấy tột cùng tuyệt vọng, rất có thể ông ấy mượn cái chết để giải thoát, hoặc là mượn cái chết để chứng tỏ lòng dạ của mình.

Nhưng Chân Dật Lan rất lấy làm mừng, bởi lúc ở Túy Liễu sơn trang, nàng có nghe Triển Bá Tuấn khẳng định là Hạ Địch Cuồng chưa chết, bèn cười nói :

- Trúc lão, vãn bối nghe nói Hạ tiền bối hãy còn sống.

Khô Trúc Tiên Ông ngẩn người :

- Ai nói? Giới võ lâm chẳng phải từ lâu đã đồn đại là Hạ Địch Cuồng đã thảm tử hay sao?

- Lúc ở Sơn Đông, vãn bối với Cốc đại ca và Cốc cô cô đã nghe chính miệng Triển Bá Tuấn nói là y đang phụng mệnh tìm kiếm Hạ Địch Cuồng.

Khô Trúc Tiên Ông chau mày :

- Lời nói của Triển Bá Tuấn sao thể tin được?

- Y là con của Triển Vân Sanh, rất có thể là Triển Vân Sanh đã bảo y điều tra việc này.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Thật khó thể tin được, lời nói của Triển Bá Tuấn hoang đường quá.

Chân Dật Lan cười :

- Nhưng Cốc cô cô rất tin.

- Vậy ư? Đó là bởi Cốc Quân Lan quá yêu Hạ Địch Cuồng mà nên… Tôi qua lão phu với Hạ Đằng có nói đến việc này. Theo sự điều tra của Hạ Đằng, Hạ Địch Cuồng đích xác đã bị thiêu chết trong Tích Lan Hương Uyển rồi.

Chân Dật Lan nghe vậy chẳng thể không tin, buộc miệng hỏi :

- Hạ lão cũng đích thân điều tra việc này ư?

- Hạ Địch Cuồng là nghĩa tử của Hạ Đằng, ông ấy không điều tra sao được?

- Bọn hung thủ là ai vậy?

- Hạ Đằng không nói.

- Chả lẽ bọn họ võ công cao hơn Hạ lão hay sao?

- Không thể nào.

- Vậy sao Hạ lão không báo thù cho Hạ đại hiệp?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ông ấy muốn để cho Cốc Mộng Viễn đích thân báo thù cho phụ thân, cho nên…

Bỗng ngưng lời, khẽ nói :

- Lan nhi, hiện tại ngươi đừng cho Mộng Viễn biết nhé.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vì sao vậy?

- Vì chưa đến lúc! Nếu bây giờ Cốc Mộng Viễn mà biết việc này, rất có thể vì nóng lòng báo thù mà khinh cử vọng động.

Chân Dật Lan cười :

- Không đâu, Cốc đại ca không nóng nảy vậy đâu.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Phụ thù bất cộng đới thiên, bất kỳ ai kể cả thánh nhân cũng chẳng thể giữ được bình tĩnh khi đột ngột hay tin phụ thân bị người sát hại.

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy phải làm sao đây?

- Tối qua lão phu với Hạ Đằng đã có quyết định rồi.

Chân Dật Lan cười :

- Trúc lão có thể cho Lan nhi biết không?

- Theo kết quả điều tra của Hạ Đằng trong những năm qua, được biết bọn hung thủ đã sát hại Hạ Địch Cuồng rất có thể đều sẽ đến tham dự thịnh hội tại Thiếu Lâm tự ở Tung Sơn…

Chân Dật Lan giật mình :

- Họ không phải người giới hắc đạo sao?

- Không, bọn họ đại đa số là người giới hắc đạo!

- Vậy sao lại đến Thiếu Lâm Tự dự hội?

Khô Trúc Tiên Ông thở dài :

- Tục ngữ có câu "Tri nhân khẩu diện bất tri tâm", ngươi nghĩ là hắc đạo với bạch đạo có ranh giới rõ rệt hay sao? Chẳng hạn như Lý Hàm Băng… theo ngươi thì ông ấy là người tốt hay xấu?

- Đương nhiên là người tốt rồi!

- Thế đấy, trong giới bạch đạo cũng có rất nhiều kẻ xấu.

Khô Trúc Tiên Ông lại buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Hơn nữa, những người nếu vì tình thù hoặc lòng dạ hẹp hòi, một khi đã căm hận người nào, rất có thể họ chỉ cần kết quả, bất từ một thủ đoạn.

Chân Dật Lan gật đầu :

- Trúc lão, tất cả kẻ thù của Cốc đại ca đều sẽ đến tham dự thịnh hội phải không?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu cười :

- Không đâu!

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy nếu Cốc đại ca ra tay báo thù trong thịnh hội, những người không đến thì sao? Họ sẽ hay tin lẩn trốn mất còn gì?

- Lão phu cũng có nghĩ đến điều ấy, nên vào ngày thịnh hội tại Thiếu Lâm tự vẫn chưa động thủ.

Chân Dật Lan nóng ruột :

- Vậy phải chờ đến bao giờ?

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Không lâu nữa, chỉ cần đợi đến ngày quyết đấu giữa hai phe chính tà tại Tổng đàn Thiên Ma giáo…

Chân Dật Lan sửng sốt :

- Ai đến Thiên Ma giáo quyết đấu?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Nhân vật võ lâm Trung Nguyên đều sẽ đến đó.

- Lan nhi nhớ là lúc ở Hàn Bích cung, Trúc lão đâu có nói.

- Lão phu đúng là không có nói.

- Vậy thi sao lại đổi kế hoạch? Ai sửa đổi? Hạ lão phải không?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chẳng phải phe ta quyết định đâu.

- Vậy thì ai quyết định?

- Thiên Ma giáo.

Chân Dật Lan sững sờ.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói tiếp :

- Hạ Đẳng tối qua cho lão phu biết, Thiên Ma giáo đã phát thiếp mời đồng đạo võ lâm Trung Nguyên vào ngày mồng tám tháng mười hai đến dự Thiên Ma Đại Yến…

Bấy giờ Chân Dật Lan mới vỡ lẽ cười to :

- Ra vậy! Vậy thì hẳn là rất náo nhiệt. Trúc lão, họ đã mời những ai? Có Lan nhi với Cốc đại ca không?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Thiếu hai ngươi sao được? Theo Hạ huynh cho biết, nhân số được mời phen này không dưới trăm người, và thảy đều là tôn chủ một phái trong hai giới hắc bạch.

Chân Dật Lan vỗ tay reo :

- Vậy thì hay quá! À… Trúc lão muốn nói là trong Thiên Ma Đại Yến, Cốc đại ca sẽ có thể phóng tay báo thù phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Đúng vậy!

Chân Dật Lan cười hớn hở, nhưng lại lắc đầu nói :

- Trúc lão khi nãy đã nói là Hạ lão được người cậy nhờ đuổi theo chúng ta phải không?

- Phải, ông ấy chính là đã được người nhờ cậy.

- Người ấy là ai vậy?

Khô Trúc Tiên Ông bỗng nghiêm mặt, thâm trầm nhìn Chân Dật Lan hồi lâu…

Xem tiếp hồi 44 Quần hào tụ hội Thiếu Lâm tự

44. Hồi 44 Quần Hào Tụ Hội Thiếu Lâm Tự

- Người mời được Vô Ảnh lão nhân đuổi theo Cốc đại ca hẳn là rất có lai lịch, đó là ai thế nhỉ? Nhưng dù vậy Trúc lão cũng đâu cần phải ra chiều nghiêm trọng thế này, hay người này có quan hệ với mình chăng?

Nghĩ đến đó, nàng buộc miệng nói :

- Trúc lão sao lại im thế này?

Khô Trúc Tiên Ông chau chặt mày :

- Ngươi khiến lão phu khó xử quá.

Chân Dật Lan lòng càng thêm bồn chồn, sốt ruột nói :

- Trúc lão sao không chịu nói ra người ấy là ai?

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Thôi, ngươi đừng hỏi thì hơn.

- Vì sao vậy?

- Lão phu…

Khô Trúc Tiên Ông bỗng đưa mắt nhìn Vô Ảnh lão nhân khẽ nói :

- Lão phu đã hứa với Hạ huynh là không cho các ngươi biết việc này.

Chân Dật Lan nghe vậy mới yên tâm phần nào, cười nói :

- Thật vậy ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nếu lão phu thích nói dối thì hà tất phải khó xử, vậy chẳng phải là lão phu không thể phản bội lời hứa hay sao?

- Người ấy Lan nhi có quen biết không?

Khô Trúc Tiên Ông nhăn mặt :

- Đừng hỏi nữa! Nếu hỏi tiếp lão phu sẽ trở thành người thất tín mất.

Chân Dật Lan cười thông cảm :

- Thôi được, Lan nhi không hỏi nữa, nhưng… sau này có thể cho Lan nhi biết không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Sau này Thiên Ma Đại Yến, lão phu sẽ cho ngươi biết.

Chân Dật Lan cười :

- Đồng ý!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng lớn tiếng :

- Lan nhi, lão phu dẫn ngươi đến bái kiến Hạ lão.

Đoạn nắm tay Chân Dật Lan đi về phía Vô Ảnh lão nhân và Cốc Mộng Viễn, vừa đi vừa cao giọng nói :

- Hạ huynh, võ công y thế nào? Tạm được chứ?

Vô Ảnh lão nhân cười to :

- Cao cường lắm! Lão phu khó mà thắng nổi.

Chân Dật Lan với Khô Trúc Tiên Ông đi đến bên Cốc Mộng Viễn, Vô Ảnh lão nhân đưa mắt nhìn nàng, cười nói tiếp :

- Tiểu nha đầu này thật tinh ranh, nếu lão phu mà không biết rõ đường lối võ công của ả, có lẽ mô Phá Tâm Chưởng của Chân lão tà đã khiến lão phu bị bêu xấu rồi.

Chân Dật Lan đỏ mặt :

- Lão tiền bối chế nhạo vãn bối rồi.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Đâu có, lão phu nói thật đó chứ!

Chân Dật Lan cúi đầu mỉm cười :

- Lão tiền bối chế nhạo vãn bối rồi.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Đâu có, lão phu nói thật đó chứ!

Chân Dật Lan cúi đầu mỉm cười :

- Vãn bối xin tạ tội với lão tiền bối.

Đoạn liền cung kính vòng tay xá dài.

Vô Ảnh lão nhân cười ha hả :

- Không dám! Không dám! Lệnh tổ có khỏe không? Đã lâu không gặp ông ấy, lão phu thật nhớ hết sức...

Chân Dật Lan biết Vô Ảnh lão nhân này tính hay cợt đời, rất hợp với gia gia mình, nên không chờ Vô Ảnh lão nhân nói dứt đã cướp lời :

- Lệnh tổ cũng rất nhớ lão tiền bối, đáng tiếc là vừa rồi vãn bối đã không nhận ra.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Vậy ư? Lệnh tổ quả có đề cập đến lão phu với ngươi thật ư? Ha ha... Lão phu rất thích sự khôn lanh của ngươi, nhưng lão phu biết chắc lệnh tổ không bao giờ đề cập đến lão phu với ngươi, đúng không nào?

Chân Dật Lan càng đỏ mặt hơn, bởi Vô Ảnh lão nhân đã nói đúng.

Cũng may lúc ấy Cốc Mộng Viễn quay sang Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần lão tiền bối, Hạ lão bảo là đã từng gặp Tần tỷ tỷ rồi đấy.

Khô Trúc Tiên Ông vội hỏi :

- Vậy ư? Ở đâu? Có phải đi cùng Lăng Thiên Thiên không?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không!

Khô Trúc Tiên Ông thở phào :

- Vậy là không lo rồi.

Bỗng quay sang Vô Ảnh lão nhân cười hỏi :

- Hạ huynh, tôn nữ nhi của lão phu có đẹp không?

Vô Ảnh lão nhân cười to :

- Đẹp, rất đẹp…

Đưa tay chỉ Chân Dật Lan, nói tiếp :

- Chẳng kém gì tiểu nha đầu này!

Chân Dật Lan nghe vậy vừa thẹn vừa mừng, lòng dậy lên một niềm xao xuyến khôn tả.

Vô Ảnh lão nhân bỗng ngẩn người nói :

- Tần huynh sao lại hỏi vậy? Chả lẽ lâu lắm Tần huynh không gặp lệnh tôn nữ hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Hạ huynh sao dạo này chóng quên vậy?

- Lão phu chóng quên ư? Tần huynh…

- Tối qua lão phu đã kể cho Hạ huynh biết về cảnh ngộ của lão phu trong những năm qua rồi, sao Hạ huynh còn hỏi như vậy nữa?

Vô Ảnh lão nhân sực nhớ, vội nói :

- Đúng rồi, lão phu lúc này quá là đãng trí.

Bỗng chau mày hỏi :

- Tần huynh, hiện đã gần đến ngày thịnh hội Thiếu Lâm, ba người bây giờ đi đến Tung Sơn phải không?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Phải, bọn này đang định đi ngay!

Vô Ảnh lão nhân bỗng hỏi :

- Tần huynh, tin về Thiên Tàn Tử, có ai nói với Tần huynh chưa?

Khô Trúc Tiên Ông sửng sốt :

- Sao? Thiên Tàn Tử chưa chết ư?

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Chưa! Hôm trước lão phu gặp Tư Đồ Khôn, theo lời ông ấy nói, khi xưa trong đại hội Hành Sơn, ông ấy cũng chỉ đả thương Thiên Tàn Tử mà thôi.

- Điều ấy lão phu cũng có nghe nói, Tư Đồ Khôn một chưởng đánh rơi được Thiên Tàn Tử xuống vực thẳm, đó cũng là số may của lão.

Vô Ảnh lão nhân bỗng chau mày lo lắng :

- Nếu như Thiên Tàn Tử bình phục xuất sơn, e rằng tình hình sẽ hết sức gay go, nghe đâu lão quỷ ấy đã luyện thành Vô Địch Ma Cương rồi.

Khô Trúc Tiên Ông thản nhiên cười :

- Vậy thì rất đáng quyết đấu một phen, Hạ huynh sao lại lo rầu đến thế này?

- Thiên Tàn Tử thủ đoạn quá tàn độc, chẳng thể không khiến lão phu lo lắng.

- Theo lão phu thì Thiên Tàn Tử chẳng đáng lo, hỉ tiện tỳ Lăng Thiên Thiên, nếu ả ta mà a tong với Thiên Ma giáo thì đáng ngại hơn nhiều.

Vô Ảnh lão nhân cười phá lên :

- Tần huynh đúng là một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Khô Trúc Tiên Ông nhướng mày cười :

- Sự thật đúng là vậy, lão phu cũng chẳng sợ Hạ huynh cười cho.

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nói :

- Mộng Viễn, ngươi với Hạ huynh dường như tâm đầu ý hợp lắm phải không?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối được Hạ lão đoái thương, hết sức cảm kích…

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Hạ huynh đồng danh với lệnh sư, từ nay ngươi hãy nhờ ông ấy chỉ giáo nhiều cho.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối cũng có ý ấy! Nhưng… không biết Hạ lão chịu hay không?

Vô Ảnh lão nhân cười cởi mở :

- Lẽ nào lão phu không chịu? Khi dự Thiên Ma Đại Yến xong, lão phu sẽ chờ ngươi tại Điểm Thương ở Vân Nam, được chăng?

Cốc Mộng Viễn lòng mừng khôn xiết, nhưng lại lắc đầu nói :

- E rằng vãn bối không thể nhanh chóng về đến Vân Nam vậy được.

Vô Ảnh lão nhân ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi còn việc gì hệ trọng nữa vậy?

Bỗng như chợt hiểu, cười nói tiếp :

- Thôi được, lão phu sẽ luôn có mặt ở Điểm Thương sơn chờ ngươi, và rất hoan nghênh ngươi với Lan nhi và các vị tri kỷ cùng đến.

Cốc Mộng Viễn thoáng đỏ mặt, chàng biết Vô Ảnh lão nhân đã hiểu lầm, mỉm cười nói :

- Lão tiền bối, vãn bối rời Nam Hải đã lâu, định xong việc ở Thiên Ma giáo sẽ tranh thủ thời gian về Phổ Đà bái kiến ân sư và năm vị sư huynh.

Vô Ảnh lão nhân cười ha hả :

- Vậy rất phải! Vậy rất phải…

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Hạ huynh giờ định đi đâu vậy?

- Lão phu về núi ngay!

- Hạ huynh không đến Tung Sơn sao?

- Không cần, trong Thiên Ma Đại Yến, chỉ một mình Tần huynh là đủ khiến bọn nhãi nhép kia đau đầu rồi. Vả lại, Thần Phong động đã bị các vị dẹp yên, nếu lão phu còn đến Tung Sơn thì thanh thế quá to còn gì?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Còn Sương nhi của lão phu hiện ở đâu?

- Ở Hoàng Sơn với Xích Tùng Y Ẩn Khúc Lượng Tiết, hai người sẽ cùng đến tham dự Thiên Ma Đại Yến.

Chân Dật Lan nghe vậy liền hớn hở nói :

- Hay quá, vậy chúng ta hãy đến Hoàng Sơn ngay.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Không cần, đằng nào cũng sẽ gặp tại Thiên Ma Đại Yến, đến Hoàng Sơn làm gì cho mất công?

Chân Dật Lan chau mày :

- Vậy đâu được, vì an nguy của Tần tỷ tỷ, chúng ta cần phải tìm gặp Tần tỷ tỷ càng sớm càng tốt...

Cốc Mộng Viễn nghe vậy hết sức cảm kích lòng khảng khái của Chân Dật Lan, mỉm cười nói :

- Lan nhi, Tần lão nói không sai, đằng nào chúng ta cũng sẽ gặp nhau tại Thiên Ma Đại Yến, hà tất đến Hoàng Sơn cho mất công?

Chân Dật Lan đành cười nói :

- Đó là Cốc đại ca với Trúc lão không muốn đi, mai kia Tần tỷ tỷ mà trách cứ, đại ca đừng đổ tội cho người khác đấy.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh đâu phải hạng người như vậy?

Khô Trúc Tiên Ông cũng cười tiếp lời :

- Lão phu cũng đâu phải người không biết phải trái, ngươi cứ yên tâm, khỏi phải dùng mưu mẹo với lão phu.

Chân Dật Lan đỏ mặt dẩu môi :

- Đó là Lan nhi sợ sau này Tần tỷ tỷ sẽ trách Lan nhi mà.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Y dám? Đã có Cốc Mộng Viễn với lão phu hậu thuẫn cho ngươi rồi.

Vô Ảnh lão nhân bỗng lắc đầu xen lời :

- Không được rồi, Tần huynh là tổ phụ, sao thể thiên vị người ngoài thế này? Tần Linh Sương là tôn nữ nhi của Tần huynh, Tần huynh không sợ y đau lòng hay sao? Hơn nữa...

Thoáng ngưng, giọng bất bình nói tiếp :

- Xem ra Linh Sương chắc chắn sẽ bị các người hiếp đáp rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười ha hả :

- Hạ huynh định hậu thuẫn cho Sương nhi ư?

Vô Ảnh lão nhân nhướng mày :

- Chứ sao? Lan nhi có phước được hai người hậu thuẫn. Sương nhi có lão già cô đơn độc nhất vô nhị này ủng hộ chả lẽ không được hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông cười bông đùa :

- Ai bảo không được? Nhưng đừng chiều chuộng quá mức, ả nha đầu ấy đâm hư, coi chừng cái máu xấu ác của Lăng Thiên Thiên bộc phát trong người y thì khốn.

Vô Ảnh lão nhân cười hô hố :

- Lão phu sớm đã đoán biết tâm ý của Tần huynh, quả nhiên đúng như vậy.

Khô Trúc Tiên Ông trố mắt :

- Hạ huynh nói vậy là sao?

- Vì Linh Sương là do Lăng Thiên Thiên sinh dưỡng.

Khô Trúc Tiên Ông vuốt râu cười hào sảng :

- Hạ huynh vậy là lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử rồi, lão phu đâu phải hạng người như vậy, đành rằng Lăng Thiên Thiên có tội, nhưng Sương nhi đâu thể gánh chịu thay được.

Vô Ảnh lão nhân gật đầu :

- Đúng vậy, đành rằng Lăng Thiên Thiên xấu ác, nhưng Sương nhi đâu có tội tình gì.

Đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn cười hỏi :

- Ngươi bảo có đúng không?

Cốc Mộng Viễn vội đáp :

- Vâng, vãn bối cũng nghĩ vậy!

Nói xong, chàng bất giác đỏ bừng mặt, bởi chàng nghĩ những điều ấy đều do mình mà ra, nhất là lại dính líu đến tình cảm giữa mình với hai người con gái càng khiến chàng áy náy khôn tả.

Vô Ảnh lão nhân như hiểu nỗi lòng, cười nói :

- Ngươi hãy ghi nhớ, tội lỗi của một người chỉ giới hạn ở bản thân cá nhân người ấy, bạn bè hay con cái đều là người vô tội.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, vãn bối hiểu.

- Còn một điều nữa, ngươi hãy nhớ kỹ.

- Xin lão tiền bối cứ nói.

Vô Ảnh lão nhân khẽ thở dài :

- Trong quan hệ nam nữ rất dễ khiến người quẩn trí, ngươi phải hết sức cẩn thận… Chẳng hạn như Địch Cuồng, chính vì một lần cãi vã với cô cô của ngươi, sau khi cô cô ngươi bỏ đi, Địch Cuồng đã như trở thành một người khác, hết sức tiêu cực…

Lại buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Cuối cùng đã chết trong Tích Lan Hương Uyển.

Cốc Mộng Viễn bỗng mặt tối sầm.

Chân Dật Lan chưa từng trông thấy chàng ưu tư như vậy bao giờ, bất giác nghe lòng xót xa khôn tả.

Chỉ thấy Cốc Mộng Viễn ngước mắt nhìn trời, thấp giọng nói :

- Hạ gia gia có biết kẻ phóng hỏa thiêu đốt Tích Lan Hương Uyển là ai không? Viễn nhi quyết phải chính tay báo thù cho cô trượng.

Chân Dật Lan nghe vậy bất giác rúng động cõi lòng, nàng rất muốn nói ra sự thật, nhưng lại không thể nói, nàng nghe lòng ray rứt khôn tả.

Chỉ thấy Vô Ảnh lão nhân cười hài lòng nói :

- Viễn nhi, lão phu hết sức vui mừng vì ngươi xưng hô như vậy… Nhưng kẻ thù của cô trượng ngươi là ai, đến nay lão phu vẫn chưa điều tra ra được.

Cốc Mộng Viễn trố mắt thờ thẫn nhìn Vô Ảnh lão nhân, giọng kiên quyết nói :

- Hạ gia gia, Viễn nhi nhất định sẽ điều tra ra.

Khô Trúc Tiên Ông buộc miệng cười khen :

- Khá lắm, rất có chí khí!

Vô Ảnh lão nhân gật đầu tiếp lời :

- Đúng, chắc chắn như vậy! Trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ không bền lòng mà thôi…

Bỗng cười to ba tiếng, nói tiếp :

- Lão phu đi đây.

Cốc Mộng Viễn vội ôm quyền :

- Hạ gia gia, nhất định Viễn nhi sẽ đến Điểm Thương sơn bái viếng lão nhân gia.

Chân Dật Lan tiếp lời :

- Lan nhi cũng sẽ đến.

Vô Ảnh lão nhân cười :

- Phải rồi, lão phu rất hoan nghênh ngươi đến…

Quay sang Khô Trúc Tiên Ông, nói tiếp :

- Tần huynh, khi nào rảnh rỗi đến hàn xá du ngoạn một chuyến nhé.

Khô Trúc Tiên Ông cười gật đầu :

- Lão phu nhất định sẽ đến!

Vô Ảnh lão nhân ha hả cười to, chỉ thấy bóng người nhấp nhoáng, chớp mắt đã mất dạng.

Chân Dật Lan thè lưỡi :

- Thân pháp nhanh quá.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nếu không nhanh thì đâu mang danh Vô Ảnh lão nhân.

* * * * *

Rời khỏi Hà Lan Sơn, Khô Trúc Tiên Ông cùng Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thẳng đường đến Tung Sơn, nhưng vì còn thừa thời gian nên ba người trên đường thư thả du sơn ngoạn thủy, khi đến Thiếu Lâm tự thì chỉ còn hai hôm nữa là đến ngày tụ hội quần hào Trung Nguyên.

Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư đích thân ra đón tiếp ba người, và triệu tập ngay một buổi họp mặt nhỏ gồm Xích Tu Đà Ông Cổ Bác Công, Minh Thiện đại sư, võ công Chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng, Hoa Sơn chưởng môn Huê Nguyên Hàn, Nga My chưởng môn Hận Thiên Lão Lão, Kinh Long Tẩu Cổ Mộc Phong, Cái bang Bang chủ Ngốc Cái Truy Hồn Tẩu Lăng Hư, Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan.

Cổ Bác Công quét mắt nhìn mọi người, đoạn dừng lại nơi Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Tần huynh, năm phái một bang chỉ thiếu Côn Luân Phục Hổ thiền sư ngày mai mới đến, còn những người khác thì đến ngày cửa hành Thiên Ma Đại Yến sẽ trực tiếp đến Thái Thất phong. Giờ đây xin Tần huynh hãy cho biết về kết quả cuộc thăm dò Thần Phong động thế nào?

Khô Trúc Tiên Ông vuốt râu cười, bèn lần lượt kể lại mọi sự…

Nghe xong, mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Minh Thiện đại sư chắp tay niệm phật hiệu :

- A di đà Phật! Buông bỏ đồ đao, lập tức thành phật! Lý thí chủ có phước hơn lão nạp nhiều.

Võ Đang Nhất Thanh đạo trưởng cũng thở dài nói :

- Người như Lý lão, trên cõi đời này có mấy ai.

Cổ Bác Công trừng mắt tức giận nói :

- Hạng ác tử nghịch đồ như vậy thật là tội đáng muôn thác, sao Tần huynh không bảo Cốc lão đệ hạ thủ nặng hơn, thật là đáng tiếc…

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Cổ lão đệ, ma đầu tàn ác như Lý Hàm Băng mà còn biết cải hối hướng thiện, Triển Bá Tuấn và Lý Xung thì đáng kể gì? Lão phu nhận thấy không cần thiết phải lấy mạng họ.

Minh Thiện đại sư chắp tay :

- Tần lão thí chủ nói rất phải, nếu buông tha được hãy buông tha! Cõi đời bao tha, mấy ai tránh khỏi cả đời không làm điều ác?

Cổ Bác Công cười :

- Cổ mỗ chỉ sợ họ ác tính khó sửa đổi thôi.

Khô Trúc Tiên Ông vuốt râu cười :

- Theo lão phu nhận thấy, Lý Hàm Băng hẳn là không dùng thủ đoạn tanh máu xử trị họ, nhưng họ cả đời không làm điều ác?

Cổ Bác Công gật đầu :

- Mong là Lý Hàm Băng sẽ phế bỏ võ công của họ!

- Rất có thể…

Khô Trúc Tiên Ông thoáng ngưng lời, bỗng hỏi :

- Chúng ta còn những ai sẽ đến nữa?

Cổ Bác Công ngẫm nghĩ chốc lát mới đáp :

- Tam Âm bang chủ Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi cũng quyết định đến, Thanh Minh Nhất Quái, Vô Ưu Túy Tẩu Bạch Phan trong Doanh Hải tam tinh cũng có thể đến, còn Kiếm Lâm tứ tuyệt không còn tin tức gì, có lẽ là không đến…

- Chỉ bấy nhiêu thôi sao?

- Bắc Minh thần tăng và Cát huynh đi Nam Hải chưa về đến, nếu năm vị sư huynh của Cốc lão đệ mà đến được thì thanh thế của chúng ta thật là to tát.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh thì sao?

Cổ Bác Công vội đáp :

- Ycũng đã bằng lòng đến.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Vậy cộng thêm trưởng lão các phái, kể ra lực lượng của chúng ta cũng chẳng kém.

Cổ Bác Công cười :

- Thừa sức đối phó với Thiên Ma giáo rồi.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Chẳng những thừa mà còn lãng phí nữa! Tuy nhiên… e rằng Thiên Ma giáo còn có chỗ dựa khác.

Mọi người nghe vậy đều giật mình sửng sốt, chả lẽ có người hậu thuẫn cho cha con Thành Thế Hùng nữa sao?

Cổ Bác Công không nén được hỏi :

- Tần huynh, chả lẽ trong Thiên Ma giáo còn có cao nhân nào khác nữa ư?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu nghiêm giọng :

- Đương nhiên là có, không thì lão phu cần gì phải hỏi tới hỏi lui về nhân lực của phía chúng ta?

Cổ Bác Công sững sờ.

Mọi người đều sững sờ.

Tất cả những người hiện diện đều không nghĩ ra được ngoài Lý Hàm Băng, còn có vị ma đầu nào lợi hại đến mức có thể khiến cho Khô Trúc Tiên Ông phải lo ngại.

Nhất Thanh đạo trưởng không nén được hỏi :

- Tần lão, đó là vị cao nhân nào vậy?

Khô Trúc Tiên Ông quét mắt nhìn mọi người, trầm giọng nói :

- Hôm trước lão phu có gặp Vô Ảnh lão nhân, theo lời ông ấy nói Thiên Tàn Tử hãy còn sống. Nếu vậy chắc chắn lão ma đầu này sẽ hậu thuẫn cho cha con Thành Thế Hùng.

Cổ Bác Công cười hào sảng :

- Không hề gì! Nếu chỉ có một mình Thiên Tàn Tử, Tần huynh thừa sức chế phục lão ta rồi.

Khô Trúc Tiên Ông nghiêm giọng :

- Cổ lão đệ, nếu là khi xưa, Thiên Tàn Tử không sao chống nổi lão phu trăm hiệp, nhưng nghe đâu lão ma ấy đã luyện thành Vô Địch Ma Cương rồi, e rằng muốn thắng y cũng phải vất vả lắm.

Cổ Bác Công sửng sốt :

- Lão ma ấy đã luyện thành Vô Địch Ma Cương rồi ư? Vậy thì quả là…

Ông không nói tiếp nữa, bởi tuyệt kỹ Vô Địch Ma Cương chỉ nghe đồn đại trong võ lâm, chưa ai được chứng kiến thật ra lợi hại đến mức độ nào.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan tự nãy giờ chưa nói một lời, nhưng tuyệt kỹ Vô Địch Ma Cương đã khơi dậy lòng hiếu kỳ của Chân Dật Lan, nàng quay sang Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười hỏi :

- Trúc lão, Vô Địch Ma Cương ghê gớm lắm sao?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Rất là ghê gớm! Trong võ lâm chưa từng có ai luyện thành, nên ma công này thật sự lợi hại đến mức nào chưa người nào nếm trải.

Chân Dật Lan cười :

- Vậy rất có thể lời đồn thất thiệt cũng nên.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Nghe đâu Vô Địch Ma Cương ấy ghê gớm đến mức có thể nhất kích khiến người sống trở thành xương trắng và giống như Kim Cang Bất Hoại Thiền công của Phật môn, cơ hồ không võ công nào chống nổi và gây tổn thương được…

Chân Dật Lan kinh hãi :

- Ghê gớm vậy ư? Thật không ngờ… Trúc lão, chả lẽ ma công ấy không thể phá giải được sao?

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Có chứ…

Bỗng ha hả cười to, nói tiếp :

- Lan nhi, nếu ngươi không hỏi, suýt nữa lão phu đã quên mất rồi.

Chân Dật Lan ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì mà Trúc lão vui mừng vậy?

Khô Trúc Tiên Ông hớn hở :

- Lão phu đã nghĩ ra môn võ công phá giải Vô Địch Ma Cương rồi.

Chân Dật Lan vội hỏi :

- Thật ư? Môn võ công gì vậy?

- Chính là Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp của vợ chồng Thiên Toàn kiếm khách và Huyền Băng Ngọc Nữ.

Chân Dật Lan mừng rỡ :

- Thật ư?

- Đương nhiên là thật, nhưng còn phải phối hợp với hai thanh tiên cổ thần kiếm, rất tiếc là thanh nhuyễn kiếm của Huyền Băng Ngọc Nữ đã không tìm thấy…

Chân Dật Lan cười tiếp lời :

- Lan nhi có!

Khô Trúc Tiên Ông cả mừng :

- Vậy thì tốt quá!

Đoạn quay sang Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng nói :

- Mộng Viễn, vậy phải vất vả hai ngươi gấp rút luyện thành kiếm pháp của Song tiên rồi.

Xem tiếp hồi 45 Chớ mang mộng ảo vì cuộc đời

45. Hồi 45 Chớ Mang Mộng Ảo Vì Cuộc Đời

Pho kiếm pháp này tuy chỉ có chín chiêu, song uy lực mạnh khôn tả, so với Khô Trúc Cửu Kiếm của Khô Trúc Tiên Ông cao minh hơn nhiều.

Khô Trúc Tiên Ông xem xong pho kiếm pháp này, bất giác lắc đầu thở dài.

Tuy nhiên ông cũng biết, bởi đã là một pho kiếm pháp hợp kích, dĩ nhiên là uy lực phải mạnh rồi.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan dưới sự chỉ điểm tỉ mỉ của Khô Trúc Tiên Ông, chẳng những luyện Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp tiến bộ nhanh chóng mà còn tìm ra được chỗ tinh túy của pho kiếm pháp này Đó là chiêu "Lôi Đình Thiên Chấn" hệt như sấm chớp có thể phá giải được Vô Địch Ma Công.

Hai người tập luyện chiêu "Lôi Đình Thiên Chấn" cho đến mức ý nghĩ lóe lên là phát ran gay, lúc ấy mới dừng tay nghỉ ngơi.

Thật ra họ cũng không hề được nghỉ ngơi, bởi kiếm pháp vừa luyện xong là đã đến ngày quần hùng quy tụ rồi.

Bốn mươi chin bàn ăn chay được bày trong chính điện Thiếu Lâm tự, bàn đầu gồm Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn, Bắc Minh thần tăng, Nam Hoang Nhất Tẩu, Chân Dật Lan, Vô Ưu Túy Tẩu Bạch Phan.

Bàn thứ nhì là Chưởng môn nhân các phái với Cái bang Bang chủ Lăng Hư và Tần Tiêu Hồng.

Bàn thứ ba là vợ chồng Kinh Lăng Tẩu Cổ Mộc Phong, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái, Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu với mấy vị trưởng lão các phái.

Bàn thứ tư là Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh, Túy Ma Mộ Dung Kính với hai ông cháu Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện và Sài Thanh Bình.

Còn lại ba mươi bốn bàn đa số là cao thủ các phái và hào khách võ lâm.

Rượu qua ba tuần, Cổ Bác Công cầm ly đứng lên, cười to dõng dạc nói :

- Trong ba mươi năm qua, võ lâm các phái vì công oán tư thù đã trở nên tình trạng chia rẽ biệt lập, nên bọn tà ma hắc đạo đã thừa cơ tiến hành độc kế lần lượt diệt trừ.

Thậm chí trong đại hội Động Đình đã bắt giữ cả Chưởng môn nhân năm đại môn phái, lão phu với Cốc Mộng Viễn lão đệ và Chân Dật Lan cô nương truy tìm đến Hàn Bích cung mới rõ ra được sự thật, và được Khô Trúc Tiên Ông và Tây Trúc Tần Tiêu Hồng tặng cho thuốc giải, cứu sống các vị Chưởng môn nhân. Bởi việc này do Tây Trúc phu nhân Lăng Thiên Thiên gây ra, nên Khô Trúc Tiên Ông đã đích thân đứng ra, vì chính nghĩa võ lâm, thỉnh mời các vị đồng đạo võ lâm đến đây tụ hội, thương thảo đại kế trừ ma vệ đạo. Cổ mỗ phụng mệnh Khô Trúc Tiên Ông tạm giữ vai trò chủ tọa, lòng hết sức hổ thẹn, song vì sự an nguy của võ lâm, Cổ mỗ dù phải hy sinh tính mạng cũng quyết một mất một còn với quần ma…

Ông nói đến đó, trong đại điện dậy lên tiếng hoan hô vang dội.

Cổ Bác Công cười, cao giọng nói tiếp :

- Trên đời thật lắm chuyện trùng hợp, trong khi chúng ta hội họp tại đây, chuẩn bị toàn lực đối phó với Thiên Ma giáo, họ lại trước chúng ta một bước, phát thiếp mời dự định vào ngày tám tháng mười hai cửa hành Thiên Ma Đại Yến, hiển nhiên là muốn nhân đó nhất cử diệt sạch quần hùng thiên hạ, độc bá võ lâm. Những người hiện diện hôm nay rồi đây đều sẽ là khách đến dự đại yến nếu có thể nhân cơ hội này tận diệt được quần ma thì võ lâm từ nay sẽ được thái hòa. Cổ mỗ xin mượn rượu này, mong chư vị hãy đóng góp nhiều cao kiến hầu sớm đúc kết kế hoạch trừ ma vệ đạo…

Dứt lời, nâng ly lên một hơi uống cạn.

Quần hùng trong điện thảy đều đứng lên hưởng ứng, ngửa cổ uống cạn chung rượu trong tay.

Cổ Bác Công quét mắt nhìn quần hùng, cao giọng nói tiếp :

- Hồi nửa tháng trước, Khô Trúc Tiên Ông cùng Cốc Mộng Viễn lão đệ và Chân Dật Lan cô nương đã giải trừ xong nguy cơ lớn nhất võ lâm rồi…

Bỗng Túy Ma Mộ Dung Kính khẽ cười tiếp lời :

- Cổ huynh, nguy cơ lớn nhất võ lâm gì vậy?

Cổ Bác Công cười :

- Mộ Dung huynh suốt ngày đắm chìm trong rượu chả lẽ ngay cả sự kiện về Thần Phong Mục Trường ở Quan Ngoại cũng không nghe nói hay sao?

Túy Ma Mộ Dung Kính cười :

- Việc đó có nghe, nhưng theo lão phu thấy một mình Kim Tiên Lý Xung chẳng đủ khả năng gây nên nguy cơ gì đâu.

- Đúng vậy, một mình Lý Xung quả là không đáng lo ngại, nhưng Hắc Thủy Điếu Tẩu Quỷ Oán Thần Sầu Lý Hàm Băng thì đủ sứ dấy loạn võ lâm.

Quả nhiên Túy Ma Mộ Dung Kính sửng sốt :

- Sao lại dính líu đến Lý Hàm Băng nữa?

Cổ Bác Công cười :

- Lý Xung là nghĩa tử của Lý Hàm Băng, sở dĩ Lý Xung dám lộng hành là vì cậy vào thanh danh nghĩa phụ… nhưng việc này đã trở thành quá khứ, sở dĩ Cổ mỗ nhắc đến ở đây chỉ là để các vị yên tâm, kể từ nay đối đầu của chúng ta chỉ còn một Thiên Ma giáo nữa thôi.

Túy Ma Mộ Dung Kính cười ha hả :

- Cổ huynh, việc này nghe thật thú vị, bọn Thiên Ma giáo chẳng qua chỉ là hạng quỷ ma nhãi nhép, hà tất phải hưng sự động chúng thế này?

Cổ Bác Công cũng cười ha hả :

- Mộ Dung huynh nói nghe nhẹ nhàng quá, chả lẽ Thiên Ma giáo không thể thỉnh xuất mấy lão ma đầu kinh thiên động địa hay sao?

Túy Ma Mộ Dung Kính cười khinh miệt :

- Hạng không ra gì thì thỉnh được cao nhân nào kia chứ?

Cổ Bác Công cười khảy :

- Mộ Dung huynh còn nhớ lệnh sư bá không?

- Nhớ!

Tiếng trả lời của Túy Ma không còn hào sảng như trước nữa.

Cổ Bác Công nói tiếp :

- Nếu lệnh sư bá là người đứng phía sau chỉ đạo, vậy thì thự Thiên Ma giáo chẳng phải khác hẳn hay sao?

Túy Ma Mộ Dung Kính sững sờ, nhìn Cổ Bác Công hồi lâu mới nói :

- Thật vậy ư?

- Cổ mỗ dối gạt Mộ Dung huynh làm gì?

Túy Ma Mộ Dung Kính cả kinh :

- Nếu đúng thật Thiên Tàn sư bá đứng sau Thiên Ma giáo thì mới quả là nghiêm trọng.

Cổ Bác Công cười :

- Nên Cổ mỗ mới phải hô hào vận động các đồng đạo võ lâm đứng ra bảo vệ chính nghĩa, trừ ma vệ đạo. Thủ đoạn của Thiên Tàn Tử so với Lý Hàm Băng có lẽ còn ghê gớm hơn nhiều.

Qua lời tuyên bố của Cổ Bác Công, quần hùng trong đại điện lập tức nhốn nháo, mọi người thảy đều lộ vẻ kinh hoàng lo âu.

Thủ đoạn tàn ác của Thiên Tàn Tử thật khiến người khiếp đởm kinh tâm.

Túy Ma Mộ Dung Kính lúc này chẳng thể nào cười ra tiếng được nữa, lão lắc đầu thở dài nói :

- Cổ huynh, thế này thì phải bàn tính thật kỹ rồi.

Cổ Bác Công cười :

- Chứ sao? Cổ mỗ rất mong các vị đồng đạo võ lâm đóng góp cao kiến.

Vừa dứt lời, Triển Vân Sanh bỗng cười to nói :

- Cổ huynh, gì mà cao kiến với thấp kiến? Vấn đề này chỉ cần một câu nói là xong. Tục ngữ có câu "Binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn", cứ quyết chiến một phen thì có sao?

Cổ Bác Công hào phóng cười to :

- Triển lão đệ thật hợp ý Cổ mỗ.

Theo nhận xét của Cốc Mộng Viễn, Triển Vân Sanh còn cuồng ngạo hơn Triển Bá Tuấn. Tuy hiên có điều khác là Triển Vân Sanh vẫn còn một phen sống chết…

Cổ Bác Công lắc đầu tiếp lời :

- Triển lão đệ, cũng không thể nói như vậy. Đa số thắng thiểu số, đối phương đã hành động có mưu định, chúng ta đâu thể ứng phó một cách tùy tiện thiếu kế hoạch.

Triển Vân Sanh cười khảy :

- Theo ý Cổ huynh thì sao?

Cổ Bác Công nghiêm giọng :

- Mọi người hãy bàn chọn một vị đại hiệp đứng ra lãnh đạo, thống nhất điều phối nhân lực, theo Cổ mỗ thấy, ngày Thiên Ma Đại Yến chính là lúc diễn ra cuộc đại chiến giữa hai phe chính tà…

Triển Vân Sanh cười to :

- Cổ huynh cho là cuộc chiến ấy, phải hết sức thận trọng chứ gì?

Cổ Bác Công nghiêm túc gật đầu :

- Đúng vậy!

Triển Vân Sanh đảo quanh mắt, cười nói :

- Thôi được, Triển mỗ không phản đối nữa.

Thì ra lão nhận thấy rất nhiều ánh mắt đang hướng về mình lộ vẻ bất mãn. Cổ Bác Công mỉm cười :

- Triển lão đệ, xin mời ngồi xuống.

Đoạn mở to mắt, lớn tiếng nói :

- Các vị, ai còn cao kiến gì nữa?

Bắc Minh thần tăng chắp tay niệm phật hiệu :

- A di đà Phật! Cổ thí chủ, lão nạp có vài điều muốn thỉnh giáo với thí chủ.

Cổ Bác Công cười :

- Xin mời đại sư cứ nói!

- Nếu việc Thiên Tàn Tử tái xuất giang hồ là sự thật, lão nạp muốn biết trong Thiên Ma Đại Yến, dự định sẽ do ai đối phó với Thiên Tàn Tử?

- Vấn đề ấy Khô Trúc Tiên Ông đã có diệu sách..

Khô Trúc Tiên Ông cười tiếp lời :

- Không sai, lão phu đã có kế hoạch rồi.

Bắc Minh thần tăng nói tiếp :

- Nếu đã có kế hoạch đối phó với Thiên Tàn Tử, theo ý lão nạp những vấn đề nhỏ nhặt khác không cần phải mất thời gian thảo luận nữa.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười ha hả :

- Đúng, Cát mỗ hết sức tán đồng ý kiến của đại sư.

Cổ Bác Công cười hỏi :

- Chẳng hay ý kiến các vị Chưởng môn nhân thế nào?

Thiếu Lâm chưởng môn Minh Thiện đại sư cười :

- Ý kiến của Bắc Minh tiền bối rất đúng, những vấn đề vặt vãn khác không cần thảo luận nữa.

Cổ Bác Công gật đầu :

- Các vị Chưởng môn nhân đã đồng ý thì hôm nay chúng ta không cần thảo luận các vấn đề khác nữa, mọi sự điều độ tùy ở Khô Trúc Tiên Ông quyết định... Các vị chí hữu, xin mời hãy uống cho thoả thích, ba ngày sau Cổ mỗ mong các vị hãy dốc hết dũng khí để trừ ma hộ đạo.

* * * * *

Trong một gian thiền phòng yên tĩnh cạnh bên tịnh thất của phương trượng Thiếu Lâm tự.

Khô Trúc Tiên Ông với Cốc Mộng Viễn ngồi đối diện nhau trước đèn, thấp giọng chuyện trò.

Khô Trúc Tiên Ông thần sắc rất nghiêm nghị, còn Cốc Mộng Viễn thì hết sức thâm trầm u uẩn.

Lúc này Khô Trúc Tiên Ông thấp giọng nói :

- Ngươi chưa từng bao giờ hoài nghi về thân thế của mình ư?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Chưa bao giờ!

- Lão phu vốn cũng không biết, hôm trước gặp lệnh tổ Vô Ảnh lão nhân ở Hà Lan sơn, lão phu mới rõ.

- Vậy văn bối quả thật là con của Cốc cô cô ư?

- Hạ lão không nói bậy đâu.

- Vậy kể từ nay văn bối nên làm sao?

- Ngươi không cần phải thay đổi gì, Cốc Thiên Dân không có con, ngươi phải kế thừa hương hỏa dòng họ Cốc…

Cốc Mộng Viễn mắt rấn lệ :

- Cựu phụ… không, phụ thân đối xử với văn bối quá tốt, chẳng khác con thân sinh…

- Đúng vậy, điều ấy lão phu đã biết qua lời Hạ lão.

Cốc Mộng Viễn lòng thoáng trĩu nặng hỏi :

- Theo như lời lão tiền bối, vì sao cô cô không nhìn nhận văn bối?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi đừng buồn, đó chẳng qua vì không muốn khiến ngươi đau lòng, và cũng không muốn làm buồn lòng ca ca và tẩu tẩu.

- Thật vậy ư?

- Đương nhiên, ngươi không nên hoài nghi mẫu thân.

Cốc Mộng Viễn băn khoăn :

- Văn bối có nên xưng hô mẫu thân với người không?

Khô Trúc Tiên Ông trầm ngâm :

- Theo lão phu thì không cần vậy.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Vì sao? Lão tiền bối muốn Cốc Mộng Viễn này bất hiếu ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không phải vậy! Sự hiếu thảo là tuân theo tâm lý cha mẹ, lệnh đường đã muốn ngươi xem là cô cô, vậy hì ngươi nên tuân theo, đó mới là hiếu thảo.

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn :

- Văn bối thật rối trí quá!

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Bất kỳ ai trong hoàn cảnh như ngươi cũng phải rối trí thôi. Tuy nhiên ngươi đã tỏ ra bình tĩnh hơn dự liệu của lão phu nhiều.

- Vậy ư?

- Trước khi quyết định cho ngươi biết rõ sự thật, lão phu rất là lo lắng, sợ ngươi sẽ sụp đổ…

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không đâu, văn bối đã quá quen với danh phận hiện tại rồi.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Đúng vậy, giờ thì lão phu đã tin hẳn. Nhưng trước khi cho ngươi biết, lão phu rất khó liệu lường hậu quả tốt đẹp như vậy.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười chua xót.

Khô Trúc Tiên Ông lại hỏi :

- Hiện giờ ngươi rất bình tĩnh phải không?

Cốc Mộng Viễn ngơ ngẩn :

- Lão tiền bối nghĩ là vãn bối không bình tĩnh ư?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Không phải, lão phu thấy bề ngoài ngươi rất là bình tĩnh.

Cốc Mộng Viễn thấp giọng :

- Trong lòng vãn bối cũng không khích động lắm, nhưng vì quá đột ngột nên chẳng dễ thích ứng đó thôi!

Khô Trúc Tiên Ông bỗng hớn hở nói :

- Lão phu suýt nữa quên mất ngươi đã luyện thành "Vô Ngã Thiền Định" rồi phải không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, nhưng hỏa hầu còn kém lắm.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Vậy là đủ lắm rồi.

Cốc Mộng Viễn lúc này long đã ổn định, chàng chỉnh đốn lại tư duy, bỗng nói :

- Lão tiền bối, Hạ gia gia có nói kẻ thù đã sát hại gia phụ là ai không?

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười :

- Hạ huynh tuy có nói, nhưng không được rõ ràng lắm.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Hạ gia gia chưa điều tra rõ ư?

- Hạ huynh được liệt danh cùng lệnh sư, việc nhỏ này sao lại không điều tra được.

- Vậy sao Hạ gia gia không nói rõ ràng?

- Có lẽ không muốn cho ngươi biết.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Hạ gia gia đã thử võ công vãn bối rồi, chả lẽ còn…

- Hạ huynh quả là không yên tâm.

- Vậy là Hạ gia gia thận trọng quá mức rồi.

- Cũng chẳng trách được, ông ấy sao thể để cho ngươi mạo hiểm chứ?

Cốc Mộng Viễn cười tự tin :

- Vãn bối đâu dễ gì gặp nguy hiểm.

Khô Trúc Tiên Ông cười bong đùa :

- Đó chỉ là bản thân ngươi nói thôi, đâu kể được.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Việc đời thật lạ lùng, bản thân mình nói thường không được kẻ khác tin, nhưng kẻ khác nói thì lại rất dễ được tin.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi hận đời ư?

- Không phải, vãn bối chỉ thấy làm lạ thôi.

- Chẳng có gì là lạ, bởi một người rất khó thể khiến mình không hoài nghi kẻ khác, trừ phi thánh nhân.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Trên đời làm gì có nhiều thánh nhân đến vậy? Vả lại... theo vãn bối thì một người thành thật và không có lòng nghi kỵ mà có thể kể được là thánh nhân, vậy thì thánh nhân quá đơn giản còn gì?

Khô Trúc Tiên Ông cười phá lên :

- Đúng vậy, nhưng việc càng đơn giản bình thường thì lại càng không dễ thực hiện được.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Vãn bối thật không hiểu, con người vì lẽ gì lại tự gây cho mình nhiều điều phiền phức như vậy?

- Đó chính là nguyên nhân đã gây ra lòng nghi kỵ.

Khô Trúc Tiên Ông bỗng lắc đầu, cười nói tiếp :

- Thôi, chúng ta hãy bỏ qua cái triết lý nhân sinh ấy đi, hãy lo toan tính về việc báo thù của ngươi thì hơn.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vâng, trước hết xin lão tiền bối hãy cho biết, kẻ thù của vãn bối là ai?

Khô Trúc Tiên Ông nhíu mày :

- Sao ngươi lại bảo lão phu cho biết kẻ thù?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối tin là lão tiền bối biết.

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Dựa vào đâu mà ngươi lại dám quả quyết như vậy?

- Dựa vào thần sắc của lão tiền bối.

Khô Trúc Tiên Ông cười to :

- Lão phu có chỗ nào khiến ngươi sinh nghi vậy?

- Vãn bối không phải sinh nghi, mà là giọng nói của lão tiền bối nói đã biểu hiện.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Ngươi tinh ranh lắm!

- Lão tiền bối quá khen.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ thở dài :

- Xem ra lão phu không thể nào giấu ngươi được rồi.

- Xin lão tiền bối đừng trách tội.

- Tiểu tử, ngươi đã luyện thành "Vô Ngã Thiền Định", hẳn là có thể nhẫn, không vì niềm căm hận nhỏ mà làm hại đến đại kế chứ?

Mộng Viễn kiên nghị gật đầu :

- Vãn bối tin là mình làm được.

- Lão phu phải nói rõ trước, nếu ngươi bằng lòng hứa, lão phu sẽ cho ngươi biết kẻ thù là những ai, bằng không thì… ngươi chớ trách lão phu không nói.

Cốc Mộng Viễn trố mắt :

- Lão tiền bối bảo vãn bối hứa gì?

- Khi đã biết kẻ thù là ai, tạm thời không được báo thù.

Cốc Mộng Viễn kinh ngạc :

- Vì sao vậy?

- Lão phu đã nói rồi, ngươi không nên vì tư thù mà làm hại đến đại sự võ lâm.

Mộng Viễn rúng động cõi lòng :

- Chả lẽ trong số họ có nhân vật bạch đạo hay sao?

Khô Trúc Tiên Ông trầm mặt gật đầu :

- Đúng vậy!

Cốc Mộng Viễn ánh mắt lộ vẻ khinh miệt :

- Hạng người như vậy cũng đáng được che giấu hay sao? Vãn bối thật không hiểu, hạng người ném đá giấu tay như vậy, sao kể được là nhân vật bạch đạo chứ?

- Tri nhân tri diện bất tri tâm! Ranh giới phân biệt bạch đạo và hắc đạo hết sức mong manh. Hơn nữa đại đa số đều căn cứ vào sự xuất thân.

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Lão tiền bối không thấy vậy là quá phi lý sao?

- Lão phu lẽ nào không biết, nhưng trước khi vạch trần sự thật, chúng ta chẳng lý do gì lại đi tàn hại phe cánh của mình.

Cốc Mộng Viễn cười đau khổ :

- Xem ra vãn bối đành chấp nhận rồi.

- Đó cũng là tùy ngươi thôi, nếu ngươi không bằng lòng, lão phu đâu thể ép buộc ngươi.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Nhưng lão tiền bối không cho vãn bối biết kẻ thù là ai.

- Cũng không hẳn vậy, nhưng có điều là lão phu một thời gian nữa mới nói.

- Lão tiền bối biết rõ vãn bối lúc này lòng nóng như thiêu đốt…

Chàng bỗng buông tiếng thở dài, nói tiếp :

- Vãn bối xin hứa với lão tiền bối, sẽ báo thù trong ngày Thiên Ma Đại Yến, lão tiền bối đồng ý chăng?

- Vậy cũng được.

- Vậy lão tiền bối nói mau đi.

- Ngươi phải giữ lời đấy.

Cốc Mộng Viễn cười não nề :

- Vãn bối đâu phải người không giữ lời hứa.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu, khẽ thở dài nói :

- Lão phu tin ngươi…

Bỗng mặt lộ vẻ tức giận, nói tiếp :

- Hẳn ngươi biết quá khứ của lệnh đường chứ?

- Hai vị tiền bối Quy Đại Hóa và Thẩm Tam Thắng có cho vãn bối biết khá nhiều.

- Trong số những kẻ thù sát haạ lệnh tôn có bạn cũ của song thân ngươi.

Cốc Mộng Viễn sững sờ :

- Kiếm Lâm tứ tuyệt ư?

- Không phải, người trong Thất Tinh Củng Nguyệt.

- Ồ!…

Khô Trúc Tiên Ông trầm giọng :

- Người thứ nhất là Nhất Kiếm Chấn Trung Châu Thành Thế Hùng.

- Tốt lắm, vãn bối thề sẽ băm vằm lão tặc ấy ra làm muôn mảnh.

- Hai là Triển Vân Sanh.

- Triển Vân Sanh ư?

- Ngũ Trượng Thông Thiên trong Cái bang với Túy Ma Mộ Dung Kính cũng có tham dự.

Cốc Mộng Viễn mắt rực sát cơ :

- Lão tiền bối, còn ai nữa?

- Còn, Trì Tam Nương trong Thiên Ma giáo là một trong số những kẻ chủ mưu.

Cốc Mộng Viễn biến sắ mặt sửng sốt :

- Trì Tam Nương ư?

Khô Trúc Tiên Ông ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi quen biết y thị ư?

Cốc Mộng Viễn chau mày trầm ngâm :

- Vãn bối không quen biết, nhưng… vấn đề này thật khiến vãn bối khó xử… À! Lão tiền bối, Trì Tam Nương này có phải là con gái Cửu Thiên Thần Sát Trì Xung Khôi không?

Khô Trúc Tiên Ông vỡ lẽ, thầm nhủ :

- Chàng trai này thật là ân oán phân minh.

Khô Trúc Tiên Ông gật đầu :

- Không sai, y thị chính là con gái của Trì Xung Khôi.

Cốc Mộng Viễn mặt ngập đầy vẻ đau khổ, hồi lâu không thốt nên lời.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ thở dài nói :

- Còn nữa, yêu phụ Lăng Thiên Thiên cũng là một trong số ấy!

Cốc Mộng Viễn vẻ mặt càng đau khổ hơn hơn.

Chàng thật không ngờ mẫu thân của Tần Linh Sương cũng là kẻ thù đã sát hại phụ thân mình. Ân oán! Tình thù… Chàng cơ hồ mê mẩn tâm thần.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ cười hỏi :

- Ngươi khó xử ư?

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn đáp :

- Lão tiền bối, vãn bối rối trí quá.

Khô Trúc Tiên Ông rắn giọng :

- Không được như vậy, ngươi phải phấn chấn lên đối mặt với ân oán tình thù. Bậc đại trượng phu hành sự chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm là được rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười ảo não :

- Thế này thì thật là khó xử.

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Sự đời mấy khi được như ý. Ngươi phải sang suốt suy tính, thù phải báo, ân phải đền…

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Vãn bối biết vậy, nhưng rất khó quyết định.

Khô Trúc Tiên Ông thở dài cười :

- Cuộc đời luôn có nhiều sự việc rất khó quyết định, chỉ cần ngửa mặt không thẹn với trời cao, cúi xuống không thẹn với người đời là đủ rồi.

Cốc Mộng Viễn ngẫm nghĩ một hồi bỗng cười dài nói :

- Vãn bối đã hiểu ra rồi.

Khô Trúc Tiên Ông mỉm cười hiểu ý, đặt tay lên vai Cốc Mộng Viễn, giọng hàm súc nói :

- Không cần phải tự khuất tất mình, nhưng cũng không thể buông tha cho đại thù, xử lý một cách thích đáng là tốt hơn cả.

Cốc Mộng Viễn cảm kích nhìn Khô Trúc Tiên Ông.

Hồi lâu…

Hồi lâu… mắt chàng rớm lệ.

Đêm hôm nay đối với chàng thật hệ trọng, thật mới lạ và cũng thật đau khổ.

Chàng như vừa trải qua một cơn ác mộng, và cơn ác mộng này đã khiến cho cuộc đời chàng thay đổi hẳn.

Chàng bùi ngùi lẩm bẩm :

- Vãn bối sẽ cố gắng xử lý thật đúng mức.

Khô Trúc Tiên Ông co ngón tay búng nhẹ, ngọn đèn dầu tắt ngóm, bóng tối liền ùa vào phòng.

Khô Trúc Tiên Ông khẽ thở dài nói :

- Viễn nhi, hãy lo điều khí dưỡng thần là hơn, chúng ta còn một trận huyết chiến sắp tới đang chờ…

Xem tiếp hồi 46 Ân oán tình thù tổng kết oán

46. Hồi 46 Ân Oán Tình Thù Tổng Kết Oán

Đây là một tòa trang viện rộng lớn và hết sức sang trọng, vốn dĩ Thành Thế Hùng dành để vui hưởng tuổi già, nhưng giờ đây đã trở thành Tổng đàn của Thiên Ma giáo.

Lúc này trên bãi cỏ rộng hơn trăm mẫu, trước cổng được dựng lên một mộc đài cao khoảng ba trượng và diện tíh rộng gần hai mẫu.

Trên mặt đài hoàn toàn trống trải, không có một vật.

Chỉ trên trụ cột phía chính diện mộc đài có treo một đôi liễn trúc viết :

Thiên hạ hào kiệt giai ngộ hữu

Ma lâm điểm tướng độc xưng hùng

Khẩu khí to thật, Chân Dật Lan suýt nữa đã thất thanh cười to.

Xung quanh mộc đài bày trên trăm bàn tiệc, các nhân vật có tiếng tăm khắp tam sơn ngũ nhạc, bát hoang tứ hải đã ngồi đầy.

Mặc dù bữa tiệc này không phân chia ranh giới rõ rệt, đâu là chỗ ngồi của người chính phái, đâu là chỗ ngồi của người tà phái, nhưng họ tự phân chia lấy, không hề lẫn lộn.

Ngoại trừ năm bàn giữa đối diện với mộc đài dành cho tông chủ và trưởng lão các phái hắc bạch, những bàn bên trái đều do nhân vật hắc đạo chiếm cứ, còn mấy mươi bàn bên phải thì do môn hạ các bang phái và nhân vật bạch đạo chiếm cứ.

Lúc này chỉ còn một khắc nữa là đến chính ngọ.

Năm bàn giữa ngoại trừ một bàn dành cho chủ nhân, bốn bàn khác đều đã ngồi đầy.

Bàn thứ nhất gồm Khô Trúc Tiên Ông, Cốc Mộng Viễn, Chân Dật Lan, Bắc Minh thần tăng, Nam Hoang Nhất Tẩu, Tà Hiệp Chân Cửu, Bào Kiếm Đạn Quán Khách Triển Ngọc Thành và Vân Sơn Bố Y Hầu Hạ Chí Dương.

Bàn thứ nhì là Xích Tu Đà Ông Cổ Bác Công, Túy Ma Mộ Dung Kính, Vô Ưu Túy Tẩu Bạch Phan, Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh, Tây Trúc Tần Tiêu Hồng, Cái bang Bang chủ Ngốc Cái Truy Hồn Tẩu Lăng Hư với hai vị Chưởng môn nhân Côn Luân và Nga My.

Bàn thứ ba là Chưởng môn nhân Minh Thiện đại sư, Võ Đang chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng, Hoa Sơn chưởng môn Mai Kiếm Kim Chỉ Hiệp Huê Nguyên Hàn, Kinh Hồng Xế Điện Kiếm Tư Mã Thái, Xích Thủ Đồ Lăng Khách Lăng Tiêu, Tây Sơn Tiều Tẩu Sài Kiện và Kinh Lăng Tẩu Cổ Mộc Phong.

Bàn thứ tư là Lục Chỉ Thần Lão Vũ Mai, Sài Thanh Bình, Độc Tý Chấn Cửu Châu Quy Đại Hóa, Ngũ Trượng Thông Thiên Xa Dật, Thiếu Lâm trưởng lão Trí Nhất, Võ Đang trưởng lão Ngọc Tuệ chân nhân, Côn Luân trưởng lão Đại Hóa thiền sư và Tam Âm bang chủ Âm Dương Kiếm Sĩ Tất Lôi.

Bàn thứ năm là chỗ ngồi của chủ nhân, lúc này chỉ có bốn người, đó là Ngốc Tẩu Thẩm Tam Thắng, Bạch Y Hồng Tuyến Phí Nga, Dã Tăng Vị Giới và Toái Tâm Thủ Trần Lâm.

Buổi tiệc chưa bắt đầu, tiếng ồn ào vang lên cùng khắp.

Cốc Mộng Viễn trố to đôi mắt thất thần không ngớt nhìn tứ phía, nhưng chẳng thấy bóng dáng Tần Linh Sương đâu cả.

Tần Linh Sương không đến ư?

Không thể nào vậy được.

Nhưng thời gian đã đến, vì sao vẫn chưa thấy nàng xuất hiện?

Có lẽ trên mặt chàng đã biểu lộ quá rõ, nên đã khiến cho hai vị sư huynh thắc mắc. Bão Kiếm Đạn Quán Khách Triển Ngọc Thành khẽ cười hỏi :

- Tiểu sư đệ có tâm sự gì phải không?

Vân Sơn Bố Y Hầu cũng quan tâm hỏi :

- Tiểu sư đệ đang tìm kiếm ai đó phải không?

Cốc Mộng Viễn nghe hai vị sư huynh quan tâm hỏi, lòng hết sức hổ thẹn, bẽn lẽn cười nói :

- Hai vị sư huynh quan tâm cho tiểu đệ, thật khiến tiểu đệ hết sức hổ thẹn.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười :

- Tiểu sư đệ hẳ là đang tìm kiếm ai đó, không thể nói ra ư?

Cốc Mộng Viễn cười cười, chưa kịp đáp thì Chân Dật Lan đã tranh trước cười nói :

- Cốc đại ca tìm Tần tỷ tỷ đấy.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười :

- Lan cô nương, Tần tỷ tỷ nào vậy?

- Tần Linh Sương, tôn nữ nhi của Trúc lão, nghe đâu sẽ đi cùng Xích Tùng Y Ẩn Khúc lão ở Hoành Sơn đến đây tham dự đại yến.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách bỗng hỏi :

- Đi cùng với Khúc Lượng Tiết thật ư?

Chân Dật Lan gật đầu :

- Chính Vô Ảnh lão nhân đã nói.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười :

- Lời nói của Hạ huynh quả là không sai, nhưng...

Đưa mắt nhìn Vân Sơn Bố Y Hầu nói tiếp :

- Hạ huynh, việc này e lại có rắc rối nữa rồi.

Vân Sơn Bố Y Hầu gật đầu :

- Nếu cô bé ấy chính là Tần Linh Sương thì việc này chắc chắn sẽ lôi thôi hơn nữa.

Câu đối thoại giữa hai vị cao nhân khiến cho mọi người trong bàn thảy đều ngơ ngác, chẳng hiểu ất giáp gì cả.

Tà Hiệp Chân Cửu không nén được, cười nói :

- Triển huynh hãy nói rõ hơn được không? Trước đông người thế này Triển huynh nói năng ỡm ờ như vậy thật khó chịu hết sức.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách lắc đầu cười :

- Chân huynh rõ chứng nào tật nấy, có lẽ vào trong quan tài rồi cũng chẳng sửa đổi được.

Tà Hiệp cười :

- Nếu sửa đổi rồi thì lão phu đâu còn mang danh tà nữa.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười phá lên :

- Phải rồi, đó chẳng trách Chân huynh được...

Ngưng chốc lát, nghiêm giọng nói :

- Lão phu với Hạ huynh trên đường đã gặp Khúc Lượng Tiết.

Mọi người nghe vậy đều rúng động tâm thần.

Chân Dật Lan buộc miệng nói :

- Lão tiền bối nói dối, thật ra họ không hề đến.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách trợn mắt :

- Chân huynh hãy nghe khẩu khí của lệnh tôn nữ, đúng là máu nào dòng nấy, Chân huynh thật khéo dạy dỗ.

Tà Hiệp cười to :

- Không dám, Triển huynh quá khen.

Vân Sơn Bố Y Hầu lắc đầu :

- Triển huynh, nếu cô bé ấy đúng là Tần Linh Sương, e rằng họ đã bị giam hãm trong lao ngục của Thất Tuyệt Hằng Nga Lăng Thiên Thiên rồi.

Khô Trúc Tiên Ông biến sắc mặt hỏi :

- Yêu phụ cũng đến đây ư?

Bão Kiếm Đạn Quán Khách gật đầu :

- Lão phu với Hạ huynh đã gặp ba người đi với nhau.

Nam Hoang Nhất Tẩu kinh hãi :

- Nguy rồi, Khúc Lượng Tiết hẳn là bị yêu phụ ấy khống chế.

Bắc Minh thần tăng cao giọng tuyên phật hiệu :

- A di đà Phật! Xem ra Khúc thí chủ đúng là đã bị y thị chế ngự rồi.

Cốc Mộng Viễn vẻ mặt biến đổi liên hồi, chàng cảm thấy hết sức băn khoăn, nếu quả đúng Lăng Thiên Thiên đã kềm chế Tần Linh Sương, mình sẽ phải xử trí thế nào?

Xem Tần Linh Sương như kẻ lạ người xa ư?

Không, nàng là người vô tội!

Giành lại nàng trong tay Lăng Thiên Thiên ư?

Liệu mình có thực hiện được hay không?

Lòng chàng rối rắm tột cùng, cơ hồ quên mất mình hiện đang ở đâu.

Khô Trúc Tiên Ông thương hại nhìn chàng hỏi :

- Viễn nhi, ngươi sao vậy?

Cốc Mộng Viễn thoáng giật mình :

- Vãn bối… không sao cả, chỉ lo Tần tỷ tỷ bị hại thôi.

Khô Trúc Tiên Ông giọng tự tin :

- Không đâu, có chúng ta đây, yêu phụ ấy không dám làm gì đâu.

Cốc Mộng Viễn cười não nề :

- Cầu mong là vậy!

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười :

- Tiểu sư đệ hãy bình tĩnh điều tức một hồi, nếu như Thiên Tàn Tử xuất hiện, chúng ngu huynh đã quyết định không xuất thủ, nên trận chiến nguy nan nhất phải do tiểu sư đệ với Lan cô nương đảm trách…

Cốc Mộng Viễn giật mình :

- Vâng, lời vàng ngọc của sư huynh, tiểu đệ nhớ rồi.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười tiếp lời :

- Tiểu sư đệ, việc dương danh thiên hạ và báo ân phục thù đều được quyết định bởi cuộc chiến hôm nay, ngu huynh tin là dễ dàng ắt sẽ làm rạng danh sư môn và không để cho chúng ngu huynh bẽ mặt.

Cốc Mộng Viễn tim đập dữ dội, vội nói :

- Tiểu đệ sẽ cố gắng hết sức mình ứng phó.

Đoạn liền nhắm mắt, ngồi tại chỗ điều khí dưỡng thần.

Chân Dật Lan thấy vậy cười thầm, bởi nàng cũng có dự phần đối phó với Thiên Tàn Tử, nên cũng theo Cốc Mộng Viễn nhắm mắt điều tức.

Ngay khi hai người đang vận công điều tức, trong trang viện vọng ra một tiếng chuông thánh thót, chính ngọ đã đến.

Từ trong cổng trang mở toang, chin người chậm rãi bước ra…

Đi đầu là một lão nhân toàn thân y phục đỏ như lửa, dáng người cao to vạm vỡ, mày rậm mắt tròn, miệng to mũi quặp, mái tóc cũng màu đỏ và ánh mắt như rực lửa, tướng mạo hết sức hung tợn.

- Thiên Tàn Tử, quả nhiên là lão ma đó.

Theo sau Thiên Tàn Tử là một thư sinh trung niên tướng mạo đường hoàng, mặt vuông tai cá, thần thái uy nghi, chính là Nhất Kiếm Chấn Cửu Châu Thành Thế Hùng.

Bên trái Thành Thế Hùng là Lăng Thiên Thiên và Tần Linh Sương, cùng một mỹ phụ trung niên, đó chính là Trì Tam Nương, cơ thiếp của Thành Thế Hùng.

Bên phải là Thiên Ma giáo chủ Thành Ngọc Kiều với một lão tăng tuổi ngoài thất tuần và một lão đạo đội mão vàng, râu tóc bạc phơ trông hệt như thần tiên.

Khô Trúc Tiên Ông vừa trông thấy một tăng một đạo ấy, liền khẽ thở dài nói :

- Thật không ngờ Thiếu Lâm cao tăng Trí Thông đại sư và Võ Đang trưởng lão Ngọc Đỉnh chân nhân cũng theo về với Thành Thế Hùng, tiểu tử này thật là đáo để.

Nam Hoang Nhất Tẩu cười khinh bỉ :

- Hai người ấy có lẽ chưa cần đến Hạ huynh phải nhọc sức, Cát mỗ với Bắc Minh vừa đúng mỗi người một bên, thừa sức đối phó rồi.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười :

- Cát lão đệ đã muốn tranh giành khách hàng thì lão phu cũng đành phải đứng ngoài bang quan thôi.

Trong khi ấy nhóm Thiên Tàn Tử chin người đã lên trên mộc đài, đồng thời rượu và thức ăn cũng đã được khoảng trăm gã đại hiệp nhanh chóng mang đến các bàn.

Lúc này trên mộc đài cũng có bày một bàn, Thiên Tàn Tử chễm chệ ngồi trên ngôi cao, dáng vẻ hết sức kiêu căng tự đại.

Khô Trúc Tiên Ông thấy vậy chau mày hỏi :

- Lão ma này thật là hống hách.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách cười :

- Rất tiếc là y chẳng còn sống được bao lâu nữa. Nếu không, một chút oai phong lão phu cũng chẳng cho y có được.

Bắc Minh thần tăng cười đùa :

- Thí chủ nóng tính cũng chẳng kém xưa kia!

Tà Hiệp toét miệng cười :

- Đại sư, đây chẳng qua tạm nhẫn nhịn thôi, lão ma Thiên Tàn Tử mà cũng xứng ngồi trên cao ở trước mặt bọn lão phu sao?

Nam Hoang Nhất Tẩu cười khinh mỉa :

- Đương nhiên không xứng, nhưng… hãy niệm tình y đã sắp chết đến nơi, tha thứ cho y lần cuối cùng này đi thôi.

Lúc này Nhất Kiếm Chấn Cửu Châu Thành Thế Hùng đã nâng ly đứng lên, sải bước đi đến cửa đài, quét mắt nhìn quanh, cười to nói :

- Thiên Ma giáo là do tiểu nữ Ngọc Kiều sáng lập với tôn chỉ liên lạc hào kiệt thiên hạ và nhân vật hạng nhất võ lâm cùng tôn ân sư Thành mỗ làm Minh chủ võ lâm.

Bỗng bên dưới vang lên tiếng hoan hô như sấm động.

Nhưng đồng thời bên phía kia cũng vang lên tiếng chửi mắng ầm ĩ.

Thành Thế Hùng vẻ mặt vẫn trầm tĩnh, ha hả cười nói tiếp :

- Thiên Ma Đại Yến hôm nay chính là nhằm thỉnh mời đồng đạo thiên hạ đến đây để kết minh và tuyên bố ngôi vị Minh chủ…

Bên dưới mộc đài lại vang lên tiếng la hét ầm ĩ.

Thành Thế Hùng quét mắt nhìn, lớn tiếng nói tiếp :

- Việc thống nhất võ lâm của bổn giáo với dụng tâm rất là lương thiện, hẳn các vị biết rõ, mọi tranh chấp và sát phạt trong võ lâm thảy đều do chưa được thống nhất mà nên…

- Láo toét!

Chẳng rõ ai đã cất tiếng mắng, liền tức bên phía quần hung lại chửi mắng ầm lên.

Thành Thế Hùng chẳng hổ một đại gian hùng, tảng lờ cười to nói :

- Xin các vị chớ nóng nảy, hãy để cho tại hạ nói hết được chăng?

Câu nói ấy quả là hữu hiệu, dưới mộc đài liền lắng dịu rất nhiều.

Thành Thế Hùng cười nói tiếp :

- Thiên Ma giáo tuy muốn giúp giới võ lâm giải trừ đại kiếp mà phát động công cuộc thống nhất võ lâm, nhưng biết rõ trong võ lâm hẳn có rất nhiều người không thuần phục, nếu muốn mọi người tâm phục khẩu phục, bắt buộc phải có một cuộc chiến đẫm máu, nên trong bữa tiệc hôm nay, bất kỳ ai không bằng lòng đều có thể đưa ra lời phản đối, nhưng người đó phải có bản lãnh hơn người, bằng không nếu võ công không thắng nổi người của bổn giáo thì…

Bỗng Vô Ưu Túy Tẩu hét to :

- Thành Thế Hùng, các hạ nói vậy không công bằng.

Thành Thế Hùng đưa mắt nhìn Vô Ưu Túy Tẩu cười hỏi :

- Bạch huynh bảo không công bằng là sao?

- Các hạ bảo kẻ phản đối phải thắng được người của Thiên Ma giáo, vậy phải có giới hạn và tiêu chuẩn chứ? Bằng không, các vị giở trò xa luân chiến thì sao đây?

Thành Thế Hùng cười ha hả :

- Bạch huynh chớ vội giận, vấn đề ấy thật sẽ nói rõ đây.

- Vậy thi hãy nói mau.

- Người nào phản đối có thể lên đài tỉ đấu, bổn giáo sẽ chỉ định người có võ công tương đương ứng chiến, hoặc tự ý nêu danh khiêu chiến. Nếu thắng, bổn giáo sẽ chọn thêm một người nữa ứng chiến, nếu thắng cả hai trận, người ấy có thể tự do rời khỏi đây, còn như hai trận có một bại thì phải thừa nhận ý kiến của bổn giáo…

Vô Ưu Túy Tẩu ha hả cười to :

- Tốt lắm, nghe cũng rất là công bằng.

Thành Thế Hùng không màng đến những lời mai mỉa của Vô Ưu Túy Tẩu, lớn tiếng nói tiếp :

- Tại hạ còn một điều cần phải nói rõ, trong các vị không khỏi có một số có hận thù nhau, trong bữa tiệc hôm nay, các vị có thể tự ý bằng vào bản thân giải quyết…

Vô Ưu Túy Tẩu lại hét to :

- Ý kiến hay lắm, quả là một diệu kế mượn đao giết người.

Thành Thế Hùng vẫn tảng lờ, thản nhiên cười nói :

- Trong cuộc chiến giải quyết hận thù của các vị, bổn giáo sẽ cho người đứng ra làm công chứng, tuyệt đối không thiên vị bên nào, điều nào hẳn là các vị tin được bổn giáo…

Đoạn giơ cao chung vàng trong tay, cười nói :

- Tại hạ đại diện cho Thiên Ma giáo xin kính các vị một chung!

Dứt lời liền ngửa cổ uống cạn một hơi.

Quần hào bên dưới trong tiếng la hét ồn ào, mỗi người cũng tự uống cạn một chung.

Thành Thế Hùng mỉm cười nói tiếp :

- Rượu qua ba tuần là đến lúc các vị hành động, h xin cáo lui trước.

Đoạn quay người trở về bàn tiệc trên đài.

Khô Trúc Tiên Ông cười nói :

- Thành Thế Hùng này quả nhiên nuôi dã tâm nhiễu hại võ lâm.

Tà Hiệp Chân Cửu cười khảy :

- Hạng người như vậy thật chẳng thể buông tha, lát nữa lão phu phải đấu với y một trận mới được.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười :

- Chân huynh, hôm nay chúng ta chỉ cần đứng ngoài xem chứ đâu cần động thủ.

Trong khi ấy rượu đã qua ba tuần.

Khô Trúc Tiên Ông quét mắt nhìn quanh, cười nói :

- Hôm nay không cần đả thương quá nhiều người, tục ngữ có câu đánh rắn đập đầu, chỉ cần triệt hạ bọn cầm đầu kia là lũ yêu ma tiểu quỷ sẽ tự động tan rã ngay.

Bắc Minh thần tăng gật đầu :

- Lão thí chủ nói rất phải.

Võ Đang chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng bỗng hướng về phía bàn Khô Trúc Tiên Ông nói :

- Tần lão tiền bối, bần đạo có mối thù một chưởng với Thiên Ma giáo, định lên đài đòi Thành Ngọc Kiều đền trả, Tần lão tiền bối cho phép chăng?

Khô Trúc Tiên Ông cười :

- Chưởng môn nhân tự tiện, nhưng phải cẩn thận quỷ kế của ả ta đấy.

- Đa tạ lão tiền bối.

Nhất Thanh đạo trưởng vừa dứt lời đã phi thân lên đài.

Cao thủ hai giới hắc bạch thấy người đầu tiên lên đài lại là Võ Đang chưởng môn Nhất Thanh đạo trưởng, tất cả đều hết sức bất ngờ.

Ngay cả Thành Thế Hùng cũng thoáng biến sắc mặt.

Đương nhiên, lúc này chỉ có Thành Ngọc Kiều là trong lòng hiểu rõ.

Nhất Thanh đạo trưởng lên đến mộc đài, ánh mắt sắc lạnh nhìn Thiên Ma giáo chủ Thành Ngọc Kiều, trước tiên buông tiếng cười to, đoạn mới lớn tiếng nói :

- Thành cô nương, trên Động Đình hồ đã được cô nương lén lút ban cho một chưởng, nhân buổi đại yến hôm nay, bần đạo phải đòi lại ở cô nương một chút lẽ công bằng.

Nhất Thanh đạo trưởng dứt lời những người có mặt trong đại hội Động Đình mới hiểu ra Nhất Thanh đạo trưởng ngày hôm ấy đã bị người của phe mình ám toán.

Thiên Ma giáo chủ Thành Ngọc Kiều cười khảy :

- Chưởng môn nhân cứ đưa ra cách đấu, bổn Giáo chủ sẵn sàng hầu tiếp.

Đoạn sải bước đi ra giữa đài.

Nhất Thanh đạo trưởng nghiêm giọng :

- Bần đạo hôm nay lên đài ngoài việc đòi lại mối hận một chưởng, còn có một điều cần phải nói rõ, bần đạo quyết không để cho các người độc bá võ lâm.

Thành Ngọc Kiều cười hăng hắc :

- Bổn Giáo chủ đã biết trước Chưởng môn nhân hẳn nói câu ấy rồi.

Nàng ta tuy không xinh đẹp bằng Tần Linh Sương và Chân Dật Lan nhưng lại có sức quyến rũ mê hồn.

Tuy nhiên, tiếng nói và vẻ mặt nàng ta lúc này đã khiến sắc đẹp trở nên lạnh như băng sương.

Nhất Thanh đạo trưởng ha hả cười nói :

- Thành cô nương đã biết thì tốt quá! Mời tuốt kiếm!

Thành Ngọc Kiều biết rõ Nhất Thanh đạo trưởng kiếm thuật cao minh, nên không dám khinh địch, cười khảy nói :

- Xin mời Chưởng môn nhân.

Choang một tiếng, trường kiếm đã ra khỏi bao.

Nhất Thanh đạo trưởng mắt rực tinh quang, đưa tay rút Tùng Vân cổ kiếm ra, cười nói :

- Xin mời cô nương! Lão phu cao tuổi hơn, nếu cô nương không chịu xuất thủ trước, cuộc đấu này e chẳng thể nào tiến hành được.

Thành Ngọc Kiều chớp mắt liên hồi, bỗng khúc khích cười nói :

- Được, ta xin mạn phép.

Ánh thép chớp ngời, vung kiếm nhắm ngực đối phương đâm thẳng tới.

Nhất Thanh đạo trưởng mỉm cười, vung kiếm bổ chếch ra.

Hai thanh kiếm chạm nhẹ rồi tách ran gay.

Thành Ngọc Kiều buông tiếng cười khanh khách, trường kiếm tung ra như sóng biển, từ bốn phương tám hướng ập vào Nhất Thanh đạo trưởng.

Nhất Thanh đạo trưởng cười hô hố nói :

- Kiếm pháp khá lắm.

Đồng thời chiêu Thiên Thân Tử Duệ trong Thái Ất Thông Huyền kiếm pháp đã tung ra, chỉ thấy ánh kiếm rợp trời đón lấy thế công của Thành Ngọc Kiều.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách mỉm cười nói :

- Hạ huynh, đạo sĩ này kiếm thuật tinh tiến hơn trước nhiều.

Vân Sơn Bố Y Hầu cười :

- Y tuổi đã ngoài sáu mươi rồi, nếu không tinh tiến thì ngôi vị Chưởng môn đâu có về tay y.

Khô Trúc Tiên Ông cũng cười ha hả nói :

- Triển huynh xem y hãy còn là gã tiểu đạo sĩ hồi năm mươi năm trước hay sao?

Thời gian thấm thoát. Triển huynh không thấy chúng ta đều đã râu tóc bạc trắng cả rồi sao.

Bão Kiếm Đạn Quán Khách gật đầu cười :

- Phải đó, chúng ta quả là già nua cả rồi.

Nam Hoang Nhất Tẩu bỗng nói :

- Kiếm pháp của Thành Ngọc Kiều thật ác hiểm, e rằng Nhất Thanh đạo trưởng không đương cự nổi…

Khô Trúc Tiên Ông lắc đầu :

- Nếu Nhất Thanh đạo trưởng có thể trầm tĩnh đối kháng, sau trăm chiêu hẳn sẽ thủ thắng, còn như không dằn được tính nóng, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng thì thật khó nói.

Vân Sơn Bố Y Hầu tiếp lời :

- Nhất Thanh bại là chắc, bề ngoài y tuy tâm bình khí hòa, nhưng thật ra trong lòng rất khích động, đó chính là điều đại kị trong kiếm pháp.

Khô Trúc Tiên Ông cũng đã nhận thấy nguy cơ, vội quay sang Tần Tiêu Hồng căn dặn :

- Hồng nhi, ngươi hãy lưu ý tiếp ứng cho Nhất Thanh, đừng để y thọ thương dưới tay đối phương.

Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng vội đứng lên đáp :

- Hài nhi tuân mệnh!

Lúc này trận đấu giữa hai người trên đài đã gần trăm chiêu.

Kiếm thế của Thành Ngọc Kiều mỗi lúc càng thêm hung mãnh, còn Nhất Thanh đạo trưởng bởi quá nóng lòng thủ thắng, càng lúc càng để lộ sơ hở nhiều hơn.

Đột nhiên Thành Ngọc Kiều xoay người, nhanh như chớp vòng ra sau lưng Nhất Thanh đạo trưởng, chỉ thấy ánh bạc rợp trời, hệt như mưa tuyết từ trên phủ xuống, đồng thời lanh lảnh quát to :

- Buông kiếm ngay.

Rồi thì "keng" một tiếng, Tùng Vân kiếm trong tay Nhất Thanh đạo trưởng đã rơi xuống đài.

Nhất Thanh đạo trưởng nhắm mắt, hai going lệ chảy dài xuống má.

Mắt thấy trường kiếm của Thành Ngọc Kiều đã sắp giáng xuống đỉnh đầu…

Thốt nhiên một bóng người lướt đến như bay :

- Tránh ra!

Trong tiếng quát vang, một chưởng đẩy lùi Thành Ngọc Kiều ra sau ba thước.

Quần hào sửng sốt, ai có công lực cao thâm thế này?

Cùng chú mắt nhìn, thì ra là Ngọc Kim Cang Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng đang đứng bên Nhất Thanh đạo trưởng.

Lúc này Nhất Thanh đạo trưởng lòng tột cùng đau khổ, nghĩ mình đường đường là Chưởng môn nhân một phái mà lại hai lần chịu nhục, thật sống không bằng chết.

Đột nhiên, Nhất Thanh đạo trưởng vung tay, bổ thẳng xuống thiên linh cái…

Tần Tiêu Hồng đã phòng trước có vậy, lập tức thúc khuỷu tay vào huyệt Khúc Trì Nhất Thanh đạo trưởng, tiếp theo bồng lấy ông tung mình xuống đài.

Trên đời chỉ còn lại Thành Ngọc Kiều đứng thừ ra tại chỗ.

Khô Trúc Tiên Ông quay sang Cốc Mộng Viễn cười nói :

- Viễn nhi, hãy ra tay trừng trị ả ta đi.

Cốc Mộng Viễn cười :

- Vãn bối sớm đã muốn thính mệnh rồi.

Khô Trúc Tiên Ông trịnh trọng căn dặn :

- Tốt hơn hết ngươi hãy thủ thắng trong ba chiêu hầu trấn áp tinh thần đối phương. Sau đó, ngươi hãy chỉ đích danh khiêu chiến với Thiên Tàn Tử trước. Chân Dật Lan sẽ liên thủ với ngươi, dùng Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp phá giải Vô Địch Ma Cương của lão ma ấy, nếu lão ma đào tẩu, các ngươi đừng màng đến, sẽ có người khác lấy mạng lão ta… Sau đó, ngươi có thể tùy ý báo phục tư thù.

- Vãn bối không cần đả thương lão ta ư?

- Không cần, một khi Vô Địch Ma Cương của lão ta bị phá, Bắc Minh đại sư với Nam Hoang Nhất Tẩu cũng đủ sức diệt trừ lão ta rồi.

Cốc Mộng Viễn quay sang Chân Dật Lan cười nói :

- Lan nhi hãy nhớ lấy, ngu huynh lên trước đây.

Đoạn liền tung mình, vọt thẳng lên cao hơn bảy trượng, sau đó ngã người nằm ngang, tà tà lướt tới nhẹ nhàng đáp xuống mộc đài.

Nội môn khinh công ấy của chàng cũng đủ khiến cho mọi người hiện diện xem đến sững sờ.

Cốc Mộng Viễn chân vừa chạm mộc đài, liền tức cao giọng nói :

- Thành giáo chủ, từ lúc chia tay ở Động Đình hồ, kiếm thuật của Giáo chủ càng tinh tiến hơn nhiều nữa rồi.

Thành Ngọc Kiều khi nhìn rõ người vừa phi thân lên là Mộng Viễn, bất giác rúng động cõi lòng, bởi nàng ta đã từng bại dưới tay Cốc Mộng Viễn, biết chắc không sao cầm cự nổi trăm hiệp.

Thế nhưng, nàng ta không có đường rút lui, đành cười nói :

- Cốc thiếu hiệp cũng phản đối việc thống nhất võ lâm ư?

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Đúng vậy! Trước hết tại hạ xin thọ giáo với cô nương vài chiêu, sau đó sẽ quyết đấu với lệnh sư tổ Thiên Tàn Tử, nếu tại hạ thắng, Thiên Ma giáo của các vị phải giải tán ngay.

Thành Ngọc Kiều sửng sốt kinh hoàng, Cốc Mộng Viễn này thật quá cuồng ngạo.

Không sai!

Quả là quá cuồng ngạo, mọi người đều thầm nghĩ chàng như vậy!

Thử nghĩ Thiên Tàn Tử võ công cao siêu dường nào mà ngươi dám khiêu chiến?

Thiên Tàn Tử buông tiếng cười to, hồi lâu mới ngưng cười nói :

- Kiều nhi, tiểu tử này cuồng ngạo còn hơn cả lão phu, ngươi hãy trừng trị hắn cho thật đích đáng nhé.

Thành Ngọc Kiều cung kính đáp :

- Kiều nhi tuân mệnh!

Đoạn vung trường kiếm lên, trầm giọng nói :

- Xin mời!

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười, chậm rãi từ bên lưng rút Huyền Băng kiếm ra.

Bảo kiếm vừa ra khỏi bao, ánh sang chói ngời, chỉ thấy chàng vung nhẹ, ánh kiếm đã dài ra hơn thước.

Bỗng Thiên Tàn Tử lớn tiếng nói :

- Tiểu tử kia, đó là kiếm gì vậy?

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Lão ma đầu tinh mắt lắm, đây là Huyền Băng kiếm.

Thiên Tàn Tử sửng sốt :

- Huyền Băng kiếm của Vu Vọng Cơ ư?

- Đúng vậy!

Thiên Tàn Tử quay sang Thành Ngọc Kiều nói :

- Kiều nhi, hãy lui ra, ngươi không phải là địch thủ của hắn đâu!

Cốc Mộng Viễn cười ha hả :

- Cô nương nghe rồi chứ? Hãy mau lui ra đi thôi.

Thành Ngọc Kiều tuy lòng khiếp sợ, rất muốn rút lui, nhưng nghe Cốc Mộng Viễn nói vậy, nếu rút lui thì tỏ ra mình khiếp nhược quá, bèn quay lại cười nói :

- Gia gia, Kiều nhi phải đấu với y mới được.

Đoạn liền quay người vung kiếm đâm tới và quát :

- Xem kiếm đây!

Cốc Mộng Viễn nhẹ nhàng vung kiếm gạt ra, cười nói :

- Trong vòng ba chiêu tại hạ sẽ khiến cô nương phải chịu thua.

Thanh bảo kiếm của Cốc Mộng Viễn nếu chạm vào trường kiếm của Thành Ngọc Kiều, chắc chắn trường kiếm của Thành Ngọc Kiều gãy ngay, nên chàng thấy hai thanh kiếm sắp va chạm, liền thu kiếm lùi sau một bước, cười nói :

- Tại hạ không chem. Gãy kiếm cô nương, hãy cẩn thận đấy.

Vừa dứt lời, bảo kiếm trong tay vung lên và quát :

- Chiêu thứ nhất "Thiên Phong Trúc Ảnh".

Thành Ngọc Kiều chỉ thấy ánh kiếm rợp trời, trường kiếm trong tay không sao vung ra được, bèn xoay người định lách tránh, nhưng chỉ nghe soạt một tiếng, vạt áo đã bị rách một đường dài năm thước.

Cốc Mộng Viễn buông tiếng cười ha hả, bảo kiếm trong tay lại vung ra và quát :

- Chiêu thứ nhì "Trúc Ánh Minh Song".

Thành Ngọc Kiều chỉ thấy ánh kiếm ập đến như song dữ, vội vung kiếm gạt, bỗng ánh kiếm tan biến, nhưng lại nghe tiếng gió rít phía sau ót, tóc xanh lả tả rơi xuống.

Cốc Mộng Viễn không để cho đối phương ó thời gian đau xót, chiêu thứ ba đã tung ra và nói :

- Hãy thử chiêu thứ ba "Thiên Hoàng Giải Thác" (ngàn tre bung xòe) xem sao.

Ánh kiếm đột nhiên tỏa rộng khoảng năm thước, phủ trùm toàn thân Thành Ngọc Kiều.

Rồi thì…

"Keng, soạt"…

"Oa"… ba tiếng cùng lúc vang lên.

Xem tiếp hồi 47 Tình hiếu hai đàng khó giữ trọn

47. Hồi 47 Tình Hiếu Hai Đàng Khó Giữ Trọn

Thì ra tiếng keng là trường kiếm của Thành Ngọc Kiều bị gãy làm bốn, rơi vãi trên mộc đài.

Tiếng soạt là vai áo phải của Thành Ngọc Kiều bị chém bay một mảng to hơn thước, máu tươi lả tả rơi xuống.

Tiếng "oa" là Thành Ngọc Kiều ôm mặt khóc sướt mướt.

Thân thủ nhanh thật!

Dưới đài tiếng hoan hô vang lên như sấm động.

Thiên Tàn Tử mặt lạnh như băng, sải bước đến nắm tay Thành Ngọc Kiều, quay sang Thành Thế Hùng lạnh lùng nói :

- Hãy đưa Kiều nhi đi thay áo, tiểu tử này để lão phu giải quyết cho.

Thành Thế Hùng vâng một tiếng, đến đỡ lấy Thành Ngọc Kiều, dìu nàng ta lui xuống dưới đài.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười nói :

- Lão ma đầu muốn giao thủ với bổn thiếu gia, phải cho bổn thiếu gia tìm một người hợp sức mới được.

Thiên Tàn Tử cười khảy :

- Sá gì một người, mười người cũng chẳng hề gì.

Cốc Mộng Viễn cười to :

- Một người đủ rồi! Lão ma đầu không nên nói khoác quá mức thì hơn.

Đoạn quay xuống bên dưới lớn tiếng nói :

- Lan nhi, hãy lên đây.

- Vâng! Lan nhi cùng đại ca đùa với lão gấu chó này một phen.

Vừa dứt tiếng, Chân Dật Lan đã như một cánh én phi thân lên đài.

Thiên Tàn Tử giận tím mặt, quắc mắt quát to :

- Tốt lắm! Hai tiểu cẩu kia, lão phu mà không cho các ngươi nếm mùi đau khổ, hẳn các ngươi chưa biết Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát của lão phu lợi hại đến mức độ nào.

Chân Dật Lan cười khanh khách :

- Chớ nói khoác! Bọn ta ngay cả Vô Địch Ma Cương của lão còn chẳng sợ, ai sợ Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát gì của lão kia chứ?

Thiên Tàn Tử giật mình :

- Nha đầu thối tha kia, ngươi nói gì? Sao ngươi biết…

Chân Dật Lan khúc khích cười ngắt lời :

- Nếu muốn kẻ khác không muốn, trừ phi lão đừng luyện. Lão tưởng luyện thành Vô Địch Ma Cương là vô địch thiên hạ hay sao? Thành thật cho lão biết, lão còn kém xa lắm.

Thiên Tàn Tử nghe đến chẳng những phừng lửa giận, mà cũng hết sức kinh ngạc thắc mắc, bèn mắt sáng rực hung quang quát :

- Tiểu tiện nhân, lão phu không đấu khẩu với các ngươi.

Chân Dật Lan cười :

- Vậy thì động thủ đi.

Nhuyễn kiếm trong tay vung lên, quay sang Cốc Mộng Viễn cười hỏi :

- Cốc đại ca, chúng ta liên thủ đấu với lão ma này chin chiêu, đại ca thấy sao?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Vậy đủ rồi!

Thiên Tàn Tử nghe hai người nói vậy, điên tiết gầm to :

- Hai tên tiểu cẩu kia, lão phu phải lấy mạng các ngươi mới hả dạ.

Lão tuy đã thịnh nộ nhưng vẫn không xuất thủ trước.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười nói :

- Lão ma đầu hãy cẩn thận đấy! Bổn thiếu gia cho lão biết trước, bọn ta sắp thi triển đây là Song Tuyệt Vô Ảnh kiếm pháp, nếu lão cậy vào Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát gì đó, chắc chắn sẽ khốn đốn to. Tuyệt Tử Vân chẳng phải tầm thương đâu.

Thiên Tàn Tử nghe Cốc Mộng Viễn nói vậy, quả sinh lòng cảnh giác, võ công của Song Tiên dĩ nhiên lão cũng có nghe nói, biết là Cốc Mộng Viễn không nói ngoa, Huyết Ảnh Đoạn Hồn Thần Sát quả là không đương cự nổi võ công của Song Tiên.

Thiên Tàn Tử đảo quanh mắt, hăng hắc cười nói :

- Tiểu tử, các ngươi cậy vào học được chút võ công của vợ chồng Vu Vọng Cơ, đã dám lên mặt với lão phu, các ngươi chết chắc rồi…

Chân Dật Lan cười to :

- Ai chết ai sống, bây giờ nói còn quá sớm, xem kiếm đây.

Nàng nháy mắt ra hiệu với Cốc Mộng Viễn, hai người cùng lúc vung kiếm tấn công.

Thiên Tàn Tử sớm đã vận Vô Địch Ma Cương hộ thân, hai người vừa xuất chiêu, lão liền hai tay cùng lúc vung lên, liên tiếp tung ra bốn chưởng, uy lực thật kinh người.

Cốc Mộng Viễn với Chân Dật Lan nếu không nhờ có kiếm khí hộ thân, chỉ bốn chưởng ấy cũng đủ hất tung hai người lên, rơi xuống mộc đài rồi.

Thiên Tàn Tử thấy hai người không hề hấn gì trước chưởng lực của mình, bất giác biến sắc mặt, lòng thắc mắc khôn tả.

Thiên Tàn Tử trong một thoáng sững sờ, hai thanh kiếm một xanh một trắng của Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan đã như tia chớp công tới, chiêu thứ nhì này hung mãnh hơn chiêu thứ nhất nhiều, hơi lạnh tỏa rộng đến hơn năm thước.

Thiên Tàn Tử vội tung mình lên không, buông tiếng hú dài, song chưởng vận đủ mười thành chân lực, sức mạnh như núi từ trên giáng xuống.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan chỉ cảm thấy áp lực khủng khiếp, đến độ khiến cho kiếm chiêu hai người bị sai lệch.

Cốc Mộng Viễn kinh hãi, vội vung tay trái, phách không bổ ra một chưởng.

Chưởng ấy được phát ra với bảy thành chân lực Đại Diễn Quy Huyền Chân Khí nên uy lực chẳng kém Vô Địch Ma Cương của Thiên Tàn Tử, hai luồng chưởng kình va chạm nhau, "bùng" một tiếng rền rĩ, Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan thừa cơ lùi ra sau ba bước.

Thiên Tàn Tử bởi người đang trên không, không có điểm tựa, sức phản chấn đã hất tung lão lên cao hơn ba trượng.

Trong cơn kinh hãi, lão vội lướt chéo ra xa, hạ nhanh xuống ngoài một trượng, chân vừa chạm mộc đài lập tức buông tiếng cười vang, trừng mắt giận dữ quát :

- Tiểu tử kia, thì ra ngươi là đồ đệ của lão quỷ Cát Hàn, thảo nào dám cuồng ngạo như vậy!

Trong tiếng quát, bỗng lướt nhanh tới, hai tay cùng vung lên, chớp nhoáng tung ra năm chưởng.

Cốc Mộng Viễn biết chưởng lực Thiên Tàn Tử lợi hại, vội đưa tay đẩy Chân Dật Lan, hai người tách nhanh sang hai bên, tránh khỏi năm chưởng của Thiên Tàn Tử.

Đồng thời, trong tiếng huýt lanh lảnh, hai thanh kiếm lại nhanh như chớp công đến, lần này là chiêu Xuân Vân Xuất Tụ, chỉ thấy ánh kiếm rợp trời, chớp mắt đã phủ trùm toàn thân Thiên Tàn Tử.

Bọn Thiên Ma giáo thấy vậy thảy đều kinh hoàng thất sắc.

Thế nhưng, Thiên Tàn Tử quả không hổ là cao thủ bậc nhất trong ma đạo, chẳng hiểu lão đã sử dụng thân pháp gì, loáng cái đã vòng ra sau lưng hai người.

Lão buông tiếng cười hăng hắc, liên tiếp tung ra ba chưởng.

Cốc Mộng Viễn thật chẳng thể không bội phục võ công của Thiên Tàn Tử, vội lên tiếng ra hiệu với Chân Dật Lan, hai người lại tách nhanh ra, tránh khỏi ba chưởng của Thiên Tàn Tử.

Sau năm chiêu, Thiên Tàn Tử đã giận đến điên cuồng, kêu la ầm ĩ.

Đó chính là điều Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan mong muốn, bởi chỉ có khích nộ lão ma đầu này mới có thể với chiêu sau cùng có uy lực mạnh nhất là "Lôi Đình Thiên Chấn" phá hủy Vô Địch Ma Cương của lão ta.

Chiêu thứ sáu, chiêu thứ bảy công ra, suýt nữa đã chém rách hồng bào của Thiên Tàn Tử.

Thiên Tàn Tử hai mắt đã thoáng hiện tia máu, hiển nhiên lão đã tức giận tột cùng.

Cốc Mộng Viễn trầm giọng quát :

- Lão ma đầu, chiêu thứ tám bọn ta sẽ chém cụt lão một tay.

Thế nhưng chiêu thứ tám công ra chưa chém cụt được cánh tay Thiên Tàn Tử, chỉ khiến lão tâm thần rối loạn hơn mà thôi.

Thiên Tàn Tử vung chưởng gạt phăng song kiếm, ha hả cười nói :

- Tiểu tử, có lẽ chính các ngươi mới cụt tay đây.

Tung mình lao tới, co ngón tay búng ra bốn luồng kình phong, chia ra bắn vào ngực hai người.

Cốc Mộng Viễn ha hả cười quát :

- Lão ma đầu, hãy nếm thử chiêu này nữa xem.

Dứt lời hai người song kiếm đã từ hai bên tả hữu công tới.

Chiêu "Lôi Đình Thiên Chấn" này quả là uy lực hung mãnh khiếp người, trong ánh kiếm loang loáng, kèm theo tiếng sấm gió ghê rợn, hệt như vũ bão ập đến.

Thiên Tàn Tử thấy uy thế như vậy cũng không khỏi giật mình kinh hãi, vội hít sâu một hơi không khí, Vô Địch Ma Cương vận đến cực độ, vung chưởng hoàn kích.

Lão đinh ninh phen này đối phương khó thể chống nổi thế chưởng mười hai thành chân lực của mình, và dù tránh né cũng khó thể thoát khỏi.

Nhưng lão đã lầm hoàn toàn, hai người chẳng những đón cản được thế chưởng mười hai thành chân lực mà song kiếm lại còn đâm tới nhanh hơn, xuyên thủng chân lực của lão.

Thiên Tàn Tử chỉ cảm thấy chấn động dữ dội nơi ngực, nếu không nhờ nội lực thâm hậu hẳn ngũ tạng lục phủ đã ly vị rồi.

Trong lúc kinh hoàng, song kiếm đã đâm tới trước mặt.

Lão ma đầu quả nhiên phi thường, trong khi ma công đã bị kiếm khí phá tan mà còn có thể vận đề một hơi chân khí, buông tiếng hú ghê rợn, tung mình lên cao hơn tám trượng.

Trong chớp mắt, theo tiếng hú ghê rợn, Thiên Tàn Tử hệt như một áng mây đỏ bay nhanh về phía sơn cốc bên phải Thái Thất phong.

Liền tức hai bong người một trắng một vàng từ bên cạnh Khô Trúc Tiên Ông vọt lên, hệt như sao xẹt đuổi theo Thiên Tàn Tử.

Chỉ thoáng chốc, ba bóng người đều đã mất dạng.

Cốc Mộng Viễn và Chân Dật Lan ung dung tra kiếm vào bao, quay mặt hướng xuống đài.

Lúc này bọn môn đồ Thiên Ma giáo thảy đều kinh hồn bạt vía, ngồi thừ ra tại chỗ.

Chẳng những quần ma, thậm chí quần hùng bạch đạo cũng thảy đều sững sờ.

Họ thật nằm mơ cũng chẳng ngờ lão ma đầu Thiên Tàn Tử mà họ nghĩ là đã thiên hạ vô địch, gần như đã luyện thành tấm thân bất tử, vậy mà lại bị kiếm chiêu của hai thiếu niên khiến cho kinh hoàng bỏ chạy, thật là điều không thể tưởng tượng được.

Nhất thời, toàn trường hoàn toàn tĩnh lặng.

Lát sau bỗng tiếng hoan hô vang dậy như sấm rền.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười, giơ tay lên vẫy chào bốn phía.

Chân Dật Lan quay người, hướng về Thành Thế Hùng cười khinh miệt nói :

- Chỗ dựa của các ngươi đã đào tẩu rồi. Các người có còn ý đồ thôn tính võ lâm nữa hay không?

Thành Thế Hùng quả là một đại gian hùng, biết rõ đại thế đã mất, nên y tảng lờ, vờ như không nghe câu hỏi mai mỉa của Chân Dật Lan.

Chân Dật Lan thấy vậy vừa định mắng tiếp, nhưng Cốc Mộng Viễn đã giật tay áo nàng ngăn cản.

Sau đó, Cốc Mộng Viễn quét mắt nhìn quanh, cao giọng nói :

- Tại hạ Cốc Mộng Viễn ở Thiên Đài, hôm nay phải nhân thịnh hội này giải quyết một vụ nghi án võ lâm, cô trượng tại hạ là Thanh Cầm Thần Kiếm Hạ Địch Cuồng đã bị người thiêu chết trong Tích Lan Hương Uyển ở Vân Nam, mối thù ấy tại hạ luôn ghi lòng tạc dạ, hôm nay nhân các hung thủ sát nhân đều có mặt tại đây, tại hạ phải đòi họ trả lại lẽ công bằng…

Chàng vừa ngưng lời, bên dưới lập tức nhốn nháo, quần hùng đều xôn xao bàn tán.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày nói tiếp :

- Bây giờ tại hạ chỉ danh khiêu chiến, bậc đại trượng phu dám làm dám chịu, tại hạ những mong các vị bằng hữu sát nhân kia đừng có ý định đào tẩu cũng chẳng thoát được. Các vị Khô Trúc Tiên Ông, Cổ Bác Công, Bạch Túy Tẩu cùng với hai vị sư huynh tại hạ là Bão Kiếm Đạn Quán Khách và Vân Sơn Bố Y Hầu sớm đã canh chừng các vị rồi…

Chàng vừa dứt lời bỗng một người phi thân lên đài thì ra là Trúc Hiệp Tần Tiêu Hồng.

Tần Tiêu Hồng vừa lên đến đài, liền nhìn Cốc Mộng Viễn nói :

- Cốc lão đệ, có thể để cho Tần mỗ giải quyết yêu phụ kia trước rồi lão đệ báo thù cho lệnh cô trượng sau được không?

Cốc Mộng Viễn mỉm cười :

- Tần tiền bối, kẻ đầu tiên mà vãn bối cần tìm cũng chính là người tiền bối cần tìm.

Tần Tiêu Hồng sửng sốt :

- Thật vậy ư?

- Chính Khô Trúc lão tiền bối đã cho vãn bối biết, sao thể giả được?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Do gia phụ nói, dĩ nhiên là không giả rồi. Nhưng Tần mỗ có một điều thỉnh cầu không phải, lão đệ thuận cho chăng?

- Xin tiền bối cứ nói.

- Lão đệ đổi kẻ đầu tiên thành sau cùng được chăng?

- Vì sao vậy?

Tần Tiêu Hồng cười :

- Đến khi ấy nếu lão đệ mỏi mệt, Tần mỗ có thể giúp lão đệ một tay.

Cốc Mộng Viễn cảm kích cười :

- Vãn bối tuân mệnh!

- Đa tạ lão đệ.

Tần Tiêu Hồng nói xong, tung mình trở xuống đài.

Cốc Mộng Viễn ánh mắt lạnh lùng quét nhìn xuống đài, trầm giọng nói :

- Tại hạ phải tìm các vị trong giới bạch đạo trước...

Bỗng đưa tay chỉ Triển Vân Sanh nói :

- Triển đại hiệp, tại hạ muốn thỉnh giáo Tam Hy Khoái Kiếm của tôn giá một phen.

Triển Vân Sanh không hổ là nhân vật giới hắc đạo, nghe vậy liền cười nói :

- Lão phu sẵn sang hầu tiếp.

Đoạn chỉ thấy bong người nhấp nhoáng, lão đã phi thân lên đài.

Cốc Mộng Viễn ánh mắt sắc lạnh nói :

- Tôn giá là một vị hào kiệt giới bạch đạo mà lại cấu kết hành hung, giở trò ám toán sát nhân, không thấy quá tổn hại thanh danh ư?

Triển Vân Sanh ánh mắt tối sầm :

- Hài tử, lão phu còn nhớ Chân Tiếu Dư huynh đã nói một câu...

Cốc Mộng Viễn nghe gọi mình là hài tử, bất giác nghe lòng xót xa.

Khi nghe Triển Vân Sanh nói là còn nhớ Chân Tiếu Dư nói một câu, chàng lại rúng động cõi lòng, nghĩ đến Chân Dật Lan, liền buột miệng hỏi :

- Chân tiền bối đã nói gì?

Triển Vân Sanh khẽ thở dài :

- Tình đến lúc si mới biết là yêu...

- Ồ...

Cốc Mộng Viễn sững sờ, bởi chính chàng cũng đã nếm trải mùi vị ấy.

Triển Vân Sanh lại thở dài nói :

- Hài tử, lão phu cũng tiếp một câu.

- Tiếp câu gì.

- Yêu đến vô vọng hóa ra thù.

Cốc Mộng Viễn giật thót mình, thầm nhủ :

- Trong lúc tuyệt vọng, con người có thể làm bất kỳ điều gì.

Tam Hy Khoái Kiếm Triển Vân Sanh không phải thánh nhân, đã không phải thánh nhân thì sao tránh khỏi đau khổ vì tình? Kẻ đau khổ vì tình nếu có lỗi lầm gì thì cũng rất đáng tha thứ.

Cốc Mộng Viễn thờ thẫn nhìn Triển Vân Sanh.

Triển Vân Sanh cười não nề nói :

- Hài tử, ngươi muốn báo thù thì cứ động thủ, lão phu rất hài lòng đón nhận.

Cốc Mộng Viễn lại nghĩ :

- Mình phải làm sao đây? Giết lão đi cũng chẳng giúp ích được gì. Huống hồ lão lại không phải kẻ chủ mưu, hơn nữa lại chấp nhận chết một cách khảng khái…

- Không, mình không thể…

Sau cùng, chàng ngẩng lên nói :

- Triển tiền bối hãy đi đi, tiền bối cũng đã quá đau khổ rồi.

Lệ nóng từ đôi mắt hổ của Cốc Mộng Viễn chảy ra, cũng từ trong mắt Triển Vân Sanh chảy ra…

Triển Vân Sanh lắc đầu, khẽ buông tiếng thở dài, không nói một lời quay người bỏ đi.

Chân Dật Lan đứng bên đài thầm gật đầu.

Mấy vị lão nhân bên dưới thì không ngớt vuốt râu cười, họ càng yêu quý chàng thiếu niên này hơn.

Cốc Mộng Viễn đưa mắt nhìn Túy Ma Mộ Dung Kính, trầm giọng nói :

- Mộ Dung Kính, xin mời tôn giá lên đài.

Túy Ma Mộ Dung Kính buông tiếng cười giòn, phi thân lên đài, nói :

- Lão đệ điều tra thật triệt để, ngay cả ma men này chỉ đi ngang qua đó mà cũng bị gom vào, thật khiến ma men này vô cùng kinh ngạc.

Cốc Mộng Viễn nghe vậy, ngạc nhiên hỏi :

- Tôn giá không có động thủ ư?

Túy Ma cười :

- Chính lão ô đã đưa tin cho lệnh cô trượng đấy! Thật ra lão ô cũng có chỗ không phải, giá hôm ấy lão phu ra tay trợ giúp Hạ lão đệ, có lẽ kết cuộc không đến nỗi bi thảm như vậy! Lão đệ muốn trách tội, lão ô quyết không chối cãi, bởi chỉ với tình bạn giữa lệnh cô trượng với lão ô, lão ô nhất thời hờ hững, vậy cũng đủ phạm tội khinh hữu rồi.

Cốc Mộng Viễn nhướng mày :

- Tôn giá nói thật chứ?

Túy Ma chưa kịp đáp, Cổ Bác Công đã lớn tiếng nói :

- Ma đầu này tuy luôn say sưa nhưng chưa bao giờ nói dối.

Cốc Mộng Viễn nhếch môi cười :

- Mộ Dung tiền bối, vãn bối xin cáo tội, những mong tiền bối lượng thứ cho sự hiểu lầm của vãn bối.

Túy Ma ha hả cười to :

- Cốc lão đệ, lão ô không quấy rầy việc báo thù của lão đệ nữa.

Đoạn liền tung mình xuống đài, trở về chỗ ngồi.

Cốc Mộng Viễn đưa tay chỉ Ngũ Trượng Thông Thiên Xa Dật nói :

- Xa đại hiệp, xin mời lên đài ứng chiến.

Xa Dật sau khi Mộng Viễn nêu danh Triển Vân Sanh đã thầm có quyết định, giờ nghe Cốc Mộng Viễn chỉ danh khiêu chiến, liền buông tiếng cười dài, tung mình lên đài.

Người chưa lên đến, một chòm sáng đen đã ném ra, đồng thời hét to :

- Tiểu tử, lão phu đưa ngươi đi theo Hạ Địch Cuồng luôn thể.

Người này quả là ác độc, chòm Hiết (bồ cạp) Vỹ độc châm tỏa rộng đến ba trượng, nếu Cốc Mộng Viễn không nhờ võ công siêu phàm thì đã táng mạng tại chỗ rồi.

Ngay khi Xa Dật vừa ném độc châm, Cốc Mộng Viễn đã vận Thiên Chấn thiền công do nhị sư huynh Độn Hình Tẩu truyền cho, hai tay quét ra, cả chòm độc châm liền bay ngược trở về, trong khi Xa Dật đang lao nhanh đến.

Xa Dật giở trò ám toán hại người, cuối cùng lại không tránh khỏi ám khí của mình, trong tiếng rú thảm thiết, y rơi thẳng xuống đài, chết ngay tức khắc.

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Thì ra những người trong miếu Tầm Dương đã táng mạng dưới tay người này.

Đoạn bỗng quay phắt lại, đưa mắt nhìn Thành Thế Hùng quát to :

- Thành Thế Hùng, đến lượt tôn giá.

Lúc này hung oai của Thành Thế Hùng hoàn toàn tan biến bởi thần dũng của Cốc Mộng Viễn, nghe gọi chỉ nhếch môi cười, sải bước đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn cười lạnh lùng nói :

- Tôn giá hãy đưa ra cách đấu, Cốc mỗ hầu tiếp tất cả.

Thành Thế Hùng cố bình tĩnh cười :

- Cốc công tử nhất quyết động thủ với lão ô ư?

Cốc Mộng Viễn cười khảy :

- Mối thù ám hại cô trượng, Cốc mỗ quyết phải báo thù.

Thành Thế Hùng khẽ thở dài :

- Nếu lão ô không chịu động thủ thì sao?

Cốc Mộng Viễn đang giọng :

- Cốc mỗ vẫn hạ thủ được.

- Vậy thì xin công tử cứ động thủ.

Thành Thế Hùng bởi nghĩ nếu mình động thủ, chắc chắn sẽ táng mạng dưới tay đối phương, còn như không chịu hoàn thủ, không chừng có thể giữ được tính mạng cũng nên, nên mới tỏ ra hào phóng như vậy.

Cốc Mộng Viễn không ngờ vị Nhất Kiếm Chấn Trung Châu này lại làm reo như vậy, chàng ngẫm nghĩ hồi lâu, bỗng quát to :

- Thành Thế Hùng, đây là tự tôn giá không chịu hoàn thủ, chẳng oán trách Cốc mỗ được.

Đồng thời một chưởng đã nhanh như chớp bổ ra...

Thành Thế Hùng vốn ngỡ Cốc Mộng Viễn hẳn không lấy mạng mình, giờ thấy chàng vung chưởng bổ đến, bất giác hối hận vô cùng.

Nhưng đã muộn, y không thể nào tránh né được, đành nhắm mắt buông tiếng thở dài, nước mắt tràn ra bờ mi.

Nhưng lạ thay, y chờ đợi đối phương chưởng bổ Thiên linh cái, nhưng hồi lâu chẳng thấy động tĩnh, bèn hé mắt nhìn.

Chỉ thấy Cốc Mộng Viễn đang chòng chọc nhìn mình, bàn tay chỉ cách mình không đầy năm tấc, chỉ cần bổ nhẹ xuống là táng mạng ngay.

Y biết là Cốc Mộng Viễn đang dò xét mình xem có thành tâm chấp nhận sự trừng phạt hay không.

Nếu thành tâm rất có thể chàng sẽ độ lượng khoan hồn, nếu không hậu quả khó thể tưởng tượng được.

Vì muốn sống, y càng giả vờ hào phóng hơn :

- Công tử hạ thủ đi!

Thế là Cốc Mộng Viễn không đành lòng hạ thủ nữa, thở dài nói :

- Thành Thế Hùng, Cốc mỗ không cần phải giết chết tôn giá, nhưng cũng chẳng thể dễ dàng buông tha...

Vừa dứt lời, Thành Thế Hùng bỗng cảm thấy vai trái đau nhói, suýt nữa đã ngất xỉu.

Cốc Mộng Viễn hăng hắc cười nói :

- Tay trái tôn giá đã gãy, từ nay không còn sử dụng được nữa, đi đi!

Thành Thế Hùng mừng thầm, nhưng nhắm mắt lặng thinh, quay người trở về bàn ngồi xuống.

Cốc Mộng Viễn lúc này thật hết sức khó xử, bởi hai người còn lại càng khó hạ thủ hơn.

Chàng cố nén niềm khích động trong lòng, đưa mắt nhìn Trì Tam Nương nói :

- Trì Tam Nương, tại hạ xin mời tôn giá ra đây nói chuyện.

Giọng nói của chàng hết sức uể oải.

Trì Tam Nương mắt lộ sát cơ, nhẹ bước đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn, lạnh lùng nói :

- Cốc Mộng Viễn, ngươi oai phong quá nhỉ.

Cốc Mộng Viễn sầm mặt :

- Tôn giá có phải là con gái của Trì Xung Khôi tiền bối không?

Trì Tam Nương cười khảy :

- Phải thì sao?

- Tại hạ từng có gặp lệnh tôn.

Trì Tam Nương bỗng biến sắc mặt :

- Gia phụ có khỏe không?

- Lệnh tôn đã quy tiên rồi.

Trì Tam Nương sững sờ, sau đó bật khóc nức nở.

Cốc Mộng Viễn chau mày :

- Trì Tam Nương, người chết chẳng thể sống lại, tôn giá có hối tiếc cũng chẳng ích gì.

Trì Tam Nương khóc hồi lâu mới nói :

- Gia phụ vì sao mà chết?

- Thọ thương dưới tay Tư Mã Quân, không chịu được đau đớn nên đã tự tuyệt.

Trì Tam Nương nghiến răng :

- Tư Mã Quân, ta sẽ băm vằm ngươi ra làm trăm mảnh.

Bỗng giật mình lại hỏi :

- Công tử, còn gia mẫu thì sao?

Cốc Mộng Viễn thở dài :

- Lệnh đường đã chết trước lệnh tôn nửa giờ!

- Mẹ…

Trì Tam Nương lại khóc nức nở…

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Trì Tam Nương, tôn giá đừng khóc nữa.

Trì Tam Nương cố nén niềm đau nói :

- Cốc công tử nhất quyết vì Hạ Địch Cuồng báo thù thật sao?

- Đương nhiên!

- Công tử có biết vì sao ta căm hận Hạ Địch Cuồng không?

Cốc Mộng Viễn thẫn thờ lắc đầu :

- Tại hạ không biết.

Trì Tam Nương nghẹn ngào :

- Vì… ta đã… yêu Hạ Địch Cuồng đến phát điên… Nhưng Hạ Địch Cuồng lại bị lệnh cô mẫu giành mất. Ta không tìm được Cốc Quân Lan nên…

Bà ta bỗng lại bật khóc thảm thiết.

Cốc Mộng Viễn lòng đã rúng động, tại sao thảy đều là do tình nghiệt gây ra cả thế này?

Chàng nghiêm giọng nói :

- Tam Nương, tôn giá ám toán cô trượng tại hạ, bây giờ không hối hận sao?

Trì Tam Nương bỗng ngẩng lên :

- Hối hận ư? Ta đã hối hận từ lâu rồi.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên :

- Vậy sao tôn giá lại làm vậy?

Trì Tam Nương nước mắt ràn rụa :

- Công tử đừng hỏi, ta có thể chết hằng vạn lần vì Hạ Địch Cuồng… Nếu công tử muốn báo thù, ta sẽ cho công tử được toại nguyện, nhưng công tử phải cho ta một thời gian…

- Vì sao vậy?

- Công tử không thể chờ ta báo thù cho song thân sao?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Không cần!

Trì Tam Nương mặt tối sầm :

- Công tử không thông nhân tính thế này…

Cốc Mộng Viễn thấp giọng :

- Tại hạ đã báo thù cho tôn giá rồi.

Trì Tam Nương sửng sốt :

- Công tử đã hạ sát Tư Mã Quân rồi ư?

- Đúng vậy!

Trì Tam Nương bỗng ngửa mặt cười thảm thiết :

- Phụ thân, mẫu thân trên trời cao chứng gím, xin thứ cho nữ nhi bất hiếu, không hoàn thành kỳ vọng của hai vị lão nhân gia…

Ngưng chốc lát, lại cùng não nùng nói :

- Địch Cuồng, thiếp đến với chàng đây.

Đột nhiên vung tay, ánh kiếm lấp loáng, máu đỏ tuôn trào, đã tự tuyệt ngay trước mặt Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn chẳng ngờ xảy ra như vậy, không kịp ra tay cứu, chàng đứng thừ ra như phỗng đá.

Mãi đến khi Thành Thế Hùng run rẫy đi đến, chậm chạp bồng thi thể Trì Tam Nương, chàng mới chợt nhớ hãy còn một kẻ thù giết cha đang ngồi đó.

Chàng đưa mắt nhìn Tần Tiêu Hồng, đoạn quay sang Lăng Thiên Thiên nói :

- Lăng Thiên Thiên, hãy ra đây!

Lăng Thiên Thiên cười khúc khích :

- Cốc thiếu hiệp đâu thể xưng hô như vậy với ta.

Dứt lời người đã đi đến trước mặt Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn trầm giọng :

- Tại hạ quyết phải báo thù cho cô trượng.

Lăng Thiên Thiên thản nhiên cười :

- Thiếu hiệp nhất quyết làm vậy thật ư?

- Tại hạ lòng đã quyết.

- Thiếu hiệp không hối hận chứ?

- Không bao giờ.

- Được, chúng ta hãy dùng kiếm quyết một phen cao thấp, thế nào?

- Tại hạ sẵn sàng hầu tiếp.

Lúc này tuy lòng chàng không muốn nhưng tên đã lên dây, không thể không bắn.

Lăng Thiên Thiên bỗng quay sang Tần Linh Sương nói :

- Sương nhi, đến đây!

Tần Linh Sương mắt ngập vẻ u sầu, chậm rãi đi đến nói :

- Mẹ!

Cốc Mộng Viễn phát hiện trong mắt Tần Linh Sương có ánh lệ.

Lăng Thiên Thiên lạnh lùng hỏi :

- Đây là người bạn tốc của ngươi phải không?

Tần Linh Sương cúi đầu, lúng búng :

- Mẹ, nữ nhi…

- Y muốn giết mẹ để báo thù, nhưng mẹ đâu thể để cho kẻ khác giết, Sương nhi, ngươi tính sao? Thay mẹ quyết đấu với y được không?

- Nữ nhi… nữ nhi…

Tần Linh Sương bỗng bật khóc, nàng đâu muốn thành thù với Cốc Mộng Viễn…

Cốc Mộng Viễn cũng thẫn thờ, chàng thật chẳng ngờ Lăng Thiên Thiên lại ác độc đến thế này.

Lăng Thiên Thiên lại lạnh lùng nói :

- Sương nhi, hẳn ngươi muốn ngồi nhìn mẹ bị người giết chết phải không?

Tần Linh Sương nghẹn ngào :

- Mẹ! Nữ nhi… xin vâng lời…

Nàng đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, ánh mắt đầy vẻ tuyệt vọng.

Cốc Mộng Viễn nghe lòng rúng động, chàng muốn phóng xuống đài bỏ chạy, nhưng hai chân không sao cử động được.

Tần Tiêu Hồng bỗng phi thân lên đài nói :

- Sương nhi, sao ngươi lại chấp nhận động thủ với Cốc thiếu hiệp?

Tần Linh Sương nước mắt ràn rụa :

- Cha, mệnh lệnh của mẹ, nữ nhi sao thể chống lại? Cha sao thể bảo nữ nhi bất hiếu được?

Đoạn đưa tay rút trường kiếm ra.

Nhưng thanh kiếm tựa ngàn cân, khiến nàng không sao cất lên được.

Nhưng rồi nàng cũng đã giơ lên, từng bước tiến đến gần Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn vẫn đứng thừ ra.

Chân Dật Lan thấy vậy bàng hoàng lo lắng, vội chầm chậm di chuyển đến gần Cốc Mộng Viễn.

Tần Linh Sương thấp giọng nói :

- Cốc huynh đệ, hãy tuốt kiếm đi.

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Mộng Viễn không bao giờ động thủ với tỷ tỷ.

Tần Linh Sương nghe con tim vụn vỡ.

Nàng nhắm mắt, mặc cho lệ rơi xối xả.

Nàng giơ kiếm lên, không nhắm đúng mục tiêu, nhưng nàng vẫn phải đâm ra.

- Cốc huynh đệ, ngu tỷ cũng không muốn động thủ với huynh đệ, hãy để ngu tỷ chết đi là xong…

Mũi kiếm vừa đầm vào ngực Cốc Mộng Viễn chừng ba phân, mũi kiếm nhuốm máu ấy đột nhiên quay lại đâm thẳng vào yết hầu nàng.

Chân Dật Lan kinh hoàng hét to.

Cốc Mộng Viễn không màng đến vết thương nơi ngực, quát to :

- Tần tỷ tỷ không nên…

Đồng thời hai tay đã vung lên, trường kiếm trong tay Tần Linh Sương liền tức bay vào trong tay Cốc Mộng Viễn.

Tần Linh Sương gào to :

- Cốc huynh đệ sao không để cho ngu tỷ chết? Ngu tỷ muốn chết… ngu tỷ chỉ muốn chết thôi…

Trong tiếng gào khóc, nàng đã đâm đầu lao tới, ngực nàng nhắm ngay mũi kiếm trong tay Cốc Mộng Viễn.

Cốc Mộng Viễn tâm thần đang rối loạn không hề trông thấy Tần Linh Sương đang lao mình vào thanh trường kiếm.

May thay, Chân Dật Lan đã kịp thời vung chưởng đánh bạt trường kiếm trong tay Cốc Mộng Viễn sang bên.

Tuy vậy, bắp tay phải Tần Linh Sương vẫn bị đâm thủng một lỗ to, máu tuôn xối xả.

Lăng Thiên Thiên bỗng quát to :

- Sương nhi, ngươi dám trái lệnh quyên sinh…

Y thị chưa dứt lời đột nhiên một bóng người từ trên trời đáp xuống.

Người này thân pháp nhanh như tia chớp, Lăng Thiên Thiên chưa kịp nhìn rõ người đã cơ hồ bị đối phương xách bổng lên.

Lăng Thiên Thiên quả thân thủ bất phàm, phản ứng nhanh khôn tả, loáng cái đã lạng người đến bên Tần Linh Sương.

Nhưng Tần Linh Sương đã thấy rõ người ấy là ai, lòng bàng hoàng sửng sốt, thật không thể tưởng tượng được.

Phụ thân, mẫu thân và gia gia lại trở thành kẻ thù.

Còn mình thì sao?

Với người yêu duy nhất cũng đã trở thành kẻ thù…

Nàng bỗng như giác ngộ gì đó, nhưng lại không hiểu đó là gì.

Ngay khi Lăng Thiên Thiên lẩn tránh Khô Trúc Tiên Ông đã đến gần nàng, nàng bỗng tung mình lên hệt như một áng mây trắng lướt qua đầu quần hùng, lao nhanh xuống Thái Thất phong.

Lúc này lòng nàng chỉ có một ý niệm :

- Kiếm đã gãy, mộng đã tàn, thị phi thành bại đều tiêu tan.

Nàng đã quyết tâm ra đi.

Nhưng sau lưng nàng có hai bong người đuổi theo.

Ba người phóng đi nhanh khôn tả, mặc dù hai người trước đều vẫn còn máu rơi, song chỉ thoáng chốc ba bong người đã mất dạng trong núi non chập chùng.

Quần hào hiện diện đều ngậm ngùi thương xót.

Tuy đại ác đã trừ, nguyên hung đã diệt, Lăng Thiên Thiên cũng đã bị Khô Trúc Tiên Ông bắt về Hàn Bích cung trị tội.

Nhưng mọi người vẫn luôn thương tiếc và tưởng nhớ đến ba thiếu niên nam nữ kia.

- Cầu chúc họ được đoàn tụ và vui vầy bên nhau.

Có thể chăng?

Rất có thể…

Cũng như Tần Linh Sương đã nghĩ :

- Kiếm đã gãy, mộng đã tàn, thị phi thành bại đều tiêu tan như ảo ảnh.

Thế nên, ba người thật sự ra sao?

Điều ấy cũng không có gì là quan trọng……

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/giang-ho-ky